

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEIGH BARDUGO

SAHTÉ KRALLIK

LEIGH BARDUGO

SAHTÉ KRALLIK

Novella Dinamik: 24

Sahte Krallık

Leigh Bardugo

Özgün Adı: Crooked Kingdom

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Ömer Mülazım

Editör: Duygu Pınar

Düzeltili: Işıl Kocaoğlu

Kapak Tasarım: Macmillan

Kapak Uygulama: Filiz Odabaş

Harita ve İç Görseller: Keith Thompson

Sayfa Tasarım: Elif Aydın Yavuz

Baskı: Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel: (0 212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

1. Baskı: Mayıs 2017

ISBN: 978-605-186-282-8

Copyright© Leigh Bardugo, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No:12330

MARTİ YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. AŞ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

LEIGH BARDUGO

SAHT& KRALLIK

Çeviren: Ömer Mülazım

ΠΟΥΥ
ΖΕΜ

ΕΓΙΝ
ΑΔΑ
ΛΕΓΙΝ

ΜΕΘΟΔΕ

ΡΕΒ ΛΙΜΑΝΙ

ΕΑΜΕΣ ΛΙΜΑΝΙ

ΦΑΙΔΡΟΔ

ΕΑΜΕΣ
ΒΟΥΡΝΙ

ΜΙΣΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΟΝ

ΓΕΡÇΕΚ
ΔΕΠΙΖ

ΚΕΤΤΕΡΔΑΝ

ΝΕΛΙΟ

ΚΕΡÇΗ

ΚΕ
ΚΟΡ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου

Altıncı Liman

Tatlı Reçel

Imperium

Eil Komedi

Beşinci Liman

Depo
Mintıkası

Doğu
Çitisi

Batı
Çitisi

Fıçı

Gelgit Komşeyi
Nöbetçi Kulesi

Cehennem
Kapısı

Çiğ

Zümrüt Sarayı

Yıldırım

Mervan

Goedmed Köprüsü

Adıgazi Kalesi

Kael Prensi

Kara Peçe Adası

Sunta

Van Eck Köşku

Smeed Malikânesi

Arrezi

Zents Köprüsü

Geldrenner Oteli

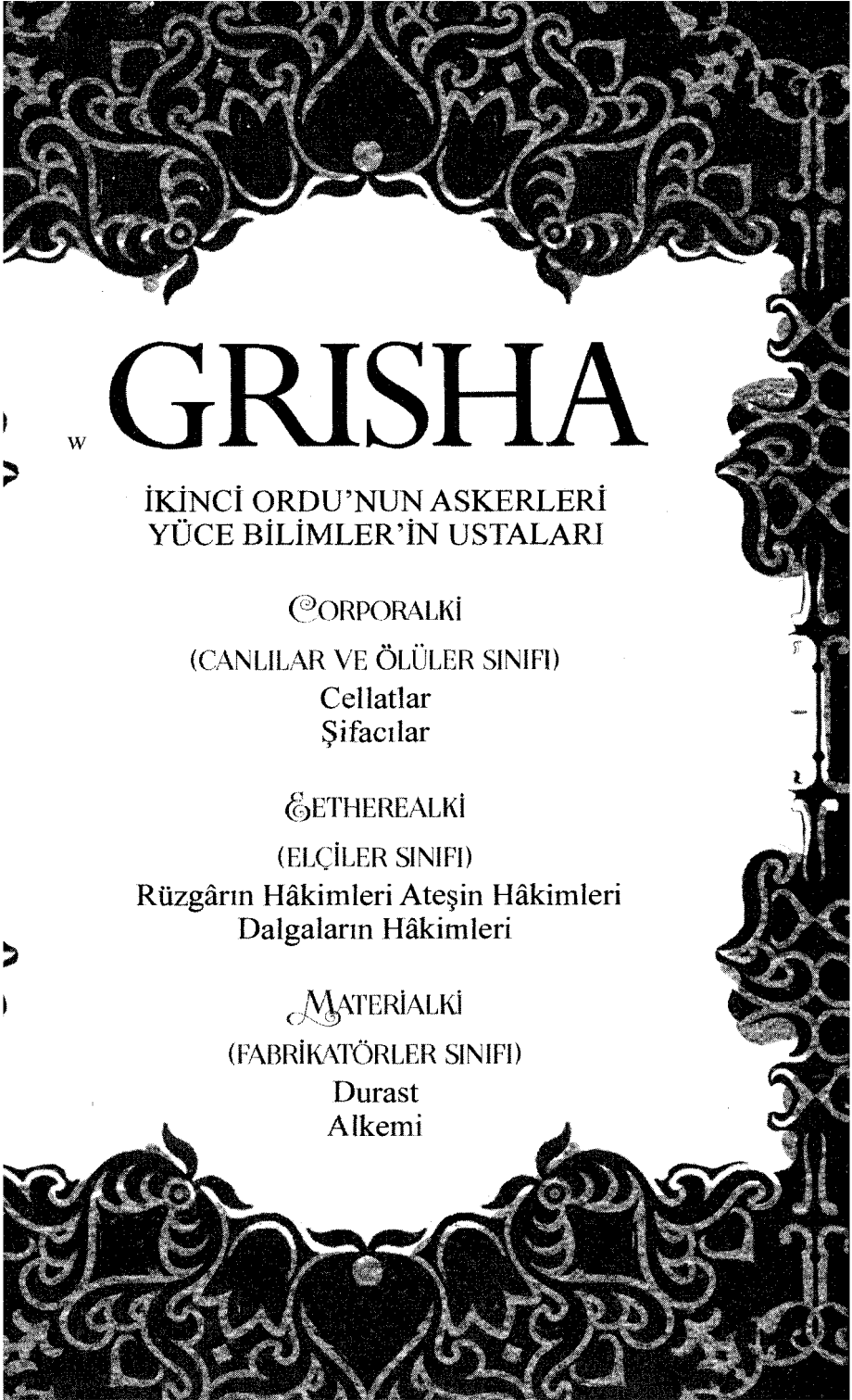

Kitap Meydanı

Mang

*Duvarları inşa etmemi sağlayan Holly ve Sarah'ya;
Duvarların ayakta kalmasını sağlayan Noa'ya;
Benim ayakta kalmamı sağlayan Jo'ya.*

GRISHA

w

İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMLER'İN USTALARI

CORPORALKİ

(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)

Cellatlar
Şifacılar

ETHEREALKİ

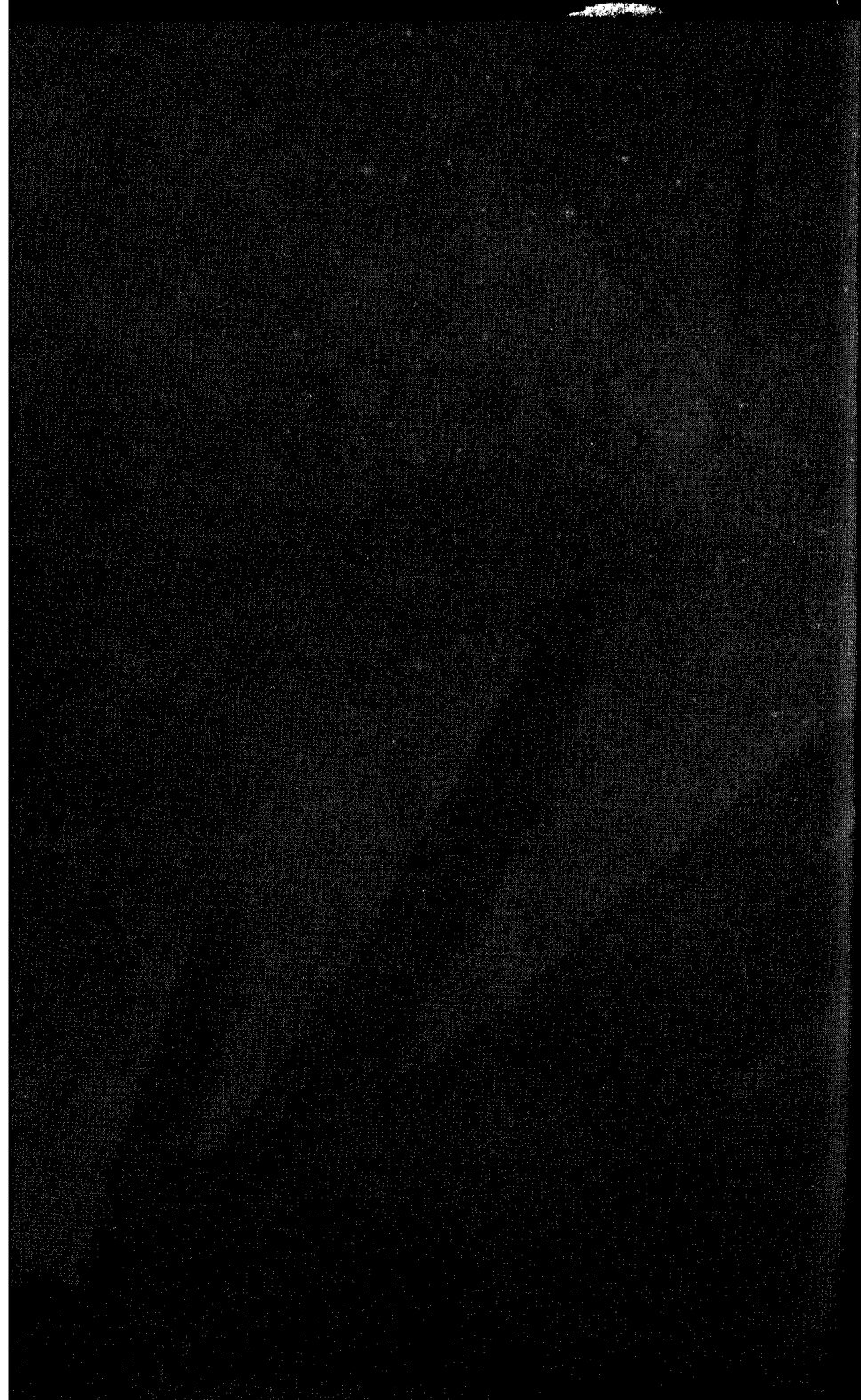
(ELÇİLER SINIFI)

Rüzgârın Hâkimleri Ateşin Hâkimleri
Dalgaların Hâkimleri

MATERİALKİ

(FABRİKATÖRLER SINIFI)

Durast
Alkemi

I. KISIM

TERK EDİLMİŞ

Retvenko bara yaslanıp burnunu kirli kadehine daldırdı. Viski içini ısıtamamıştı. Azizlerin terk ettiği bu şehirde hiçbir şey içinizi ısıtamazdı zaten. Üstelik o kokudan, dünyanın en berbat çay fincanını andıran şehrin ruhunda demlenirmişçesine gözeneklerine işlemiş, genzi yakan sintine, midye ve ıslak taş kokusundan kaçış da yoktu.

Bu koku en belirgin şekilde Fıçı'da, en çok da bacası çerçöpten tıkanmış, kirisleri uzun süredir yanmayan şöminenin isinden kararmış, tavanı hava koşulları ve kötü işçilik yüzünden bel vermiş, varoşların en kasvetli apartmanlarından birinin alt katındaki bu sefil çöplükte duyuluyordu. Zemin; yere dökülen bira, kusmuk ve müşterilerin envaiçeşit artıklarını emen talaşla kaplanmıştı. Retvenko parkelerin en son ne zaman süpürüldüğünü hatırlamıyordu. Burnunu kadehine biraz daha daldırıp kalitesiz viskinin tatlı kokusunu içine çekince gözleri sulandı.

“Burnunla değil, ağzınla içeceksin,” dedi barmen gülerek.

Retvenko kadehini bırakıp sulanmış gözlerle adama baktı. Ka-

lin enseli, kabarık geniş göğüslüydü, tam bir boksör tipi vardı. Retvenko adamın çok sayıda müşteriyi sokağa attığına tanık olmuştu ama Fıçı'daki gençlerin benimsediği saçma modaya göre giyindiği bu haliyle onu ciddiye almak güçtü; kalın pazılarını ortaya çıkaran uzun kollu pembe gömlek, cırtlak kırmızı ve turuncu renkteki ekose yelek. Yumuşak kabuklu züppe bir yengece benziyordu.

“Söylesene,” dedi Retvenko. Zaten iyi olmayan Kerççesi birkaç kadehten sonra iyice kötüleşmişti. “Bu şehir neden bu kadar pis kokuyor? Bayat çorba gibi? Bulaşık dolu bir mutfak lavabosu gibi?”

Barmen güldü. “Burası Ketterdam. Alışsın.”

Retvenko başını iki yana salladı. Bu şehre de kokusuna da alışmak istemiyordu. Konsey Üyesi Hoede için yaptığı iş sıkıcıydı ama hiç değilse evi sıcak ve kuruydu. Gözde bir Grisha olan Retvenko'nun karnı tok sırtı pekti. Varlıklı tüccarın pahalı kargo sevkiyatlarına denizlerde refakat etme görevinden sıkılmış, kontratının maddelerinden, içsavaşın ardından Ravka'dan kurtulmak için yaptığı aptalca anlaşmadan pişmanlık duymuş, Hoede'ye lanet okumuştur. Peki şimdi? Şimdi Hoede'nin evindeki Grisha atölyesini, şöminede neşeyle yanan ateşi, tereyağıyla ve kalın salam dilimleriyle servis edilen esmer ekmeği düşünmekten kendini alamıyordu. Hoede öldükten sonra Kerch Ticaret Konseyi, kontratını satın alması için Retvenko'nun deniz yolculuklarına çıkmasına izin vermişti. Parası berbattı fakat başka ne seçeneği vardı ki? Bu yabancı şehirde, Grisha olarak doğuştan sahip olduğu yetenekler dışında hiçbir becerisi olmayan bir Rüzgârın Hâkimi'ydi sadece.

Barmen, Retvenko'nun boş kadehini işaret ederek, “Tazeleyeyim mi?” diye sordu.

Retvenko tereddüt etti. Parasını çarçur etmemesi gerekiyordu. Biraz tutumlu davranırsa sadece bir, bilemedin iki deniz yolculuğuna daha çıktıktan sonra kontratını satın almak için yeterli parayı biriktirmiş olacak ve üçüncü sınıf bir kamarada Ravka biletini cebine koyabilecekti. Tüm ihtiyacı olan buydu.

Bir saatten kısa sürede limana geldi. Fırtına uyarısı yapılmıştı, o nedenle hava akımlarını kontrol etme ve gidecekleri limana ulaşmak için gemiyi sakince yönlendirme konusunda mürettebat Retvenko'ya bel bağlayacaktı. Kaptan koordinatları verecek, Retvenko da yelkenleri şişirecek ya da rüzgârı hafifletecekti. Sonrasında da ücretini alacaktı. Ancak henüz rüzgâr çıkmamıştı. Belki yolculuğun ilk kısmını uyuyarak geçirebilirdi. Retvenko bara vurup başını salladı. İnsanoğlu ne için yaşıyordu? Bu hayatta kendini biraz şımartmak gerekirdi.

“Ben ayakçı değilim,” diye mırıldandı.

“Efendim?” diye sordu barmen kadehi doldururken.

Retvenko boş ver dercesine elini salladı. Bu adam, bu sıradan insan asla anlayamazdı. Önemsiz işlerle uğraşıyordu. Ne uğruna? Cebine fazladan bir kuruş atmak için mi? Güzel bir kızdan sıcak bir bakış elde etmek için mi? Savaş meydanlarında zafer kazanmak, saygı görmek nedir hiç bilmiyordu.

“Ravkalı mısın?”

Viskinin bulandırdığı zihnine rağmen Retvenko birden dikkat kesildi. “Neden ki?”

“Sebebi yok. Ravkalı gibi konuşuyorsun, hepsi bu.”

Retvenko sakinleşmeye çalıştı. İş arayan pek çok Ravkalımn yolu Ketterdam'dan geçirdi. Grisha olduğuna dair hiçbir belirti taşııyordu. Kendi korkaklığından –kendinden, barmenden, bu şehirden– tiksindi.

Sadece oturup keyifle içkisini yudumlamak istiyordu. Barda ona saldıracak hiç kimse yoktu, barmen de kaslı olmasına rağmen Retvenko onu kolaylıkla alt edebileceğini biliyordu. Oysa bir Grisha'nın kendi halinde takılması bile belaya davetiye çıkarabilirdi. Yakın zamanda Ketterdam'da ortadan kaybolma vakalarında artış olduğuna dair söylentiler artmıştı. Sokaklardan olsun evlerinden olsun Grishalar ortadan kayboluyor, muhtemelen köle tacirleri tarafından kaçırılıp en yüksek teklifi verene satılıyorlardı. Retvenko böyle bir şeyin kendi başına gelmesine azla izin vermezdi, hele ki Ravka'ya dönüş biletini almaya bu kadar yaklaşmışken.

Kadehini başına dikti, hesabı ödeyip tabureden kalktı. Bahşış bırakmadı. Her kuruş değerliydi.

Dışarı çıkarken Retvenko hafif sendeliyor, havadaki nemli koku da işini kolaylaştırmıyordu. Başını önüne eğdi, yürürken zihninin açılmasını umut ederek Dördüncü Liman'a yollandı. *İki seyahat daha*, diye tekrarladı kendi kendine, denizde birkaç hafta daha, bu şehirde birkaç ay daha. Bu süreyi katlanır kılmanın bir yolunu bulacaktı artık. Eski dostlarından Ravka'da onu bekleyen var mıdır diye düşündü. Savaşta ciddi darbe alan Grisha ordusunu yani İkinci Ordu'yu yeniden kurmayı arzulayan genç kralın, önüne geleni affettiği söyleniyordu.

Baharın nemli havasında çizmelerini yere vurup, boşluğa doğru, "Sadece iki seyahat daha," dedi. . Yılın bu zamanı nasıl bu kadar soğuk ve nemli olabilirdi? Bu şehirde yaşamak, bir ayaz devinin soğuk koltuk altında kısıp kalmak gibiydi. Mezarlık kanalı boyunca yürüdü, kavis çizen suyun ortasındaki Kara Peçe Adası'nı görünce titredi. Kerchli zenginler vaktiyle ölülerini burada su seviyesinden yukarıdaki küçük taş evlere defnederlerdi. İklimin kendine özgü niteliği sayesinde sürekli sislerle kaplı ka-

lan adanın perili olduğu da söylenirdi. Retvenko adımlarını hızlandırdı. Batıl inançları yoktu –onunki gibi bir güce sahipseniz gölgelerde gezinenlerden korkmazdınız– ama kim bir mezarlığın yanından geçmek ister ki?

Başını paltosuna iyice gömdü, dolambaçlı ara sokaklardaki hareketlere dikkat kesilerek Havenstraat'ı çabucak geçti. Yakında sokaklarında korkmadan dolaşabileceği Ravka'ya dönecekti. Tabii affedilirse.

Retvenko paltosunun içinde huzursuzca kıvrandı. Savaş, Grisha'yı Grisha'ya düşürmüş, kendi tarafı oldukça acımasız davranmıştı. Eski yoldaşlarını, sivilleri hatta çocukları bile katletmişti ama olan olmuştu. Kral Nikolai'nin askere ihtiyacı vardı ve Retvenko da çok iyi bir askerdi.

Retvenko, Dördüncü Liman'ın girişindeki ufak kulübede bekleyen nöbetçiye bir kez başını salladıktan sonra omzunun üzerinden bakarak takip edilmediğinden emin oldu. Yük konteynerlerini geride bırakıp rıhtım bölgesine geldiğinde doğru iskeleyi bulup ikinci kaptana adını yazdırmak için sıraya girdi. Retvenko adamı geçmişteki seyahatlerden tanıdı; paltosunun yakasından çıkan cı-lız boynuyla sürekli bezgin ve huysuzdu. Kalın bir kâğıt tomarı tutuyordu. Retvenko, Kerch Ticaret Konseyi azalarından birine ait mor balmumu mührünü gördü. Bu şehirde altından daha kıymetli olan o mühürler limandaki en iyi iskeleleri garanti ederken, rıhtım bölgesine ayrıcalıklı giriş sağlardı. Peki Konsey üyeleri neden bu kadar hürmet görüyor, bu kadar imtiyaz sahibi oluyordu? Çünkü cepleri kabarıktı. Çünkü ticaretle Ketterdam'a kâr getiriyorlardı. Ravka'da güç daha başka anlamlara sahipti, bir grup görgüsüz tüccarın yerine adamakıllı bir kral tarafından yönetilen

ülkede Grishaların sözü geçiyordu. Kuşkusuz Retvenko kralın babasını devirmeye çalışmıştı ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Retvenko adını söylerken ikinci kaptan, “Mürettebatın geri kalanı için henüz hazır değiliz,” dedi. “Liman amirinin bürosunda ısınabilirsin. Gelgit Konseyi’nden işaret bekliyoruz.”

“Aferin size,” dedi Retvenko, etkilenmemişti. Bakışlarını limanın üzerinde yükselen siyah dikilitaş kulelerinden birine çevirdi. Gelgit Konseyi’nin ulu ve yüce üyeleri nöbetçi kulelerinden onu görebilseler, düşüncelerini onlara birkaç değme el kol hareketiyle aktarmasını bilirdi. Sözde Grisha olacaklardı, peki hiç şehirdeki diğer Grishalara yardım eli uzatmak için parmaklarını kıpırdatmışlar mıydı? Bir parça nezakete hayır demeyecek bahatsızlara yardım etmişler miydi? “Hayır, tabii ki etmemişlerdi,” diye kendi kendine cevap verdi.

İkinci kaptan yüzünü buruşturdu. “*Ghezen*, Retvenko. İçki mi içiyordun sen?”

“Hayır.”

“Leş gibi viski kokuyorsun.”

Retvenko burnunu çekti. “Bir iki tek attım.”

“Git de biraz aylı. Kahve falan iç ya da güçlü *jurda* bul kendine. Bu pamukların iki hafta içinde Djerholm’e ulaşması gerekiyor. Sana alt güvertede içki mahmurluğunu üzerinden atasın diye para vermiyoruz. Anlaşıldı mı?”

“İyi, tamam, tamam,” dedi Retvenko önemsemezmişçesine elini sallayıp çoktan liman amirinin bürosunun yolunu tutarken. Kapıya birkaç adım kala bileğini oynattı. Küçük bir hortum, ikinci kaptanın elindeki belgeleri sağa sola uçurdu.

Yere eğilen adam, denize uçmadan evvel belgelerini yakalamaya çalışarak, “Kahretsın!” diye bağırdı.

Retvenko'nun yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı, sonra benliğini bir hüzün dalgası kapladı. İnsanlar arasında bir devdi, yetenekli bir Rüzgârın Hâkimi, harika bir askerdi ama burada sıradan bir *çalışan*, yarım yamalak Kerchçe konuşan ve çok fazla içen zavallı bir Ravkalıydı. *Yakında*, dedi kendi kendine. *Yakında evimde olacağım*. Kral tarafından affedilecek ve rüştünü tekrar ispat edecekti. Vatani için savaşıacaktı. Damı akmayan bir evde uyuyacak, gümüş tilki postuyla bezeli mavi yün *kefta* giyecekti. Tekrar Emil Retvenko olacaktı, onun içler acısı gölgesi değil.

Retvenko liman amirinin bürosuna girdiğinde, köşedeki bakır kahve makinesini işaret eden kâtip, “Kahve var,” dedi.

“Çay?”

“Kahve var.”

Ah, bu ülke var ya. Retvenko bir kupayı içmekten ziyade ellerini ısıtmak için ağzına kadar o koyu renk sıvıyla doldurdu. Sağlıklı dozda şeker katmadan tadına tahammül edemiyordu, liman amiri de şeker vermemişti.

Dışarıda bir zil, şiddetini artıran esintiyle sallanarak çalınca, “Rüzgâr çıktı,” dedi kâtip.

Retvenko, “Sağır değilim,” diyerek homurdandı.

“Burada fazla şiddetleneceğini sanmam ama limandan çık-tınız mı...”

“Sessiz ol,” dedi Retvenko aniden. Ayağa kalkmış, kulak kabartmıştı.

“Ne oldu?” dedi kâtip. “Bu da...”

Retvenko parmağını dudaklarına götürdü. “Biri bağıırıyor.” Ses, geminin beklediği iskeleden gelmişti.

“Martılardır. Yakında güneş doğacak ve ...”

Retvenko elini kaldırıncı çıkan bir rüzgâr, kâtibi duvara savurdu. “Sana, *sessiz ol* dedim.”

Suntalara mihlanmış vaziyette duran kâtibin ağzı bir karış açık kaldı. “Gemideki Grisha sen misin?”

Azizler aşkına, Retvenko’nun adamı susturmak için ciğerlerindeki havayı boşaltması mı gerekiyordu illa?

Retvenko cilalı pencerelerin ardındaki gökyüzünün, tanyerinin ağarmasıyla birlikte maviye dönmeye başladığını görebiliyordu. Dalgalarda kahvaltılarını arayan martıların çığlıklarını duydu. Belki de içkiden zihni bulanmıştı.

Kâtibi yere bıraktı. Kahvesi dökülmüştü ama yeniden bardağını doldurma zahmetine girmedi.

“Sana bir şey yok demiştim,” dedi kâtip doğrulurken. “Bu kadar celallenmene gerek yoktu.” Kâtip üzerindeki tozları silkeleyip masanın arkasındaki yerine geçti. “Daha önce sizden biriyle tanışmamıştım. Grisha.” Retvenko alaycı bir ifadeyle güldü. Adam muhtemelen tanışmıştı ama bunu fark etmemişti. “Bu seyahatlerde iyi para veriyorlar mı?”

“Yeterince iyi değil.”

“Ben...” Kâtip sözlerinin devamını getiremedi çünkü büronun kapısı parçalara ayrıldı ve etrafa kıymıklar saçıldı.

Suratını korumak için ellerini kaldıran Retvenko, yere eğilerek kâtibin masasının arkasına yuvarlandı. İçeri siyah saçlı, altın sarısı gözlü bir kadın girdi. *Shulu*.

Kâtip, Retvenko’nun masanın altına tutturulduğunu gördüğü çifteye doğru uzanırken, “Para için geldiler!” diye bağırdı. “Paramı kimseye kaptırmam.”

Retvenko, uzun ince kâtibin intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir savaşçı misali ayağa kalkıp ateş edişini hayretler içinde izledi.

Azizler şahidiydi ki bu Kerchliyi hiçbir şey para kadar çok motive edemezdi.

Retvenko masanın yanından baktığı sırada kadının tam göğsünden vurulduğunu gördü. Geriye savrulan kadın, kapının sövesine çarpıp yere yığılmıştı. Kesif barut ile kanın madeni kokusunu alan Retvenko'nun midesi bulandı. Gözlerinin önünde birinin vurulduğunu görmeyeli epey zaman olmuştu, kaldı ki o da savaş sırasındaydı.

Kâtip memnuniyetle, “Paramı kimseye kaptırmam,” diye tekrarladı.

Ne var ki daha Retvenko cevap veremeden, Shulu kadın kanlı eliyle kapıya tutunarak ayağa kalktı.

Retvenko gözlerini kırıştırdı. Azizler aşkına, ne kadar viski içmişti yahu?

Kadın öne doğru yürüdü. Bluzunun parçalanmış yerlerindeki kan görülebiliyordu, ayrıca saçmalardan delik deşik olan derisinde metali andıran bir şey parlıyordu.

Kâtip el yordamıyla çiftesini doldurmaya çalıştı ama kadın çok hızlıydı. Silahı adamın elinden alıp var gücüyle vurdu ve kâtibi yere devirdi. Çiftmeyi bir kenara fırlatan kadın, altın sarısı gözlerini Retvenko'ya dikti.

Retvenko, “Paramı al!” diye haykırırken geriye doğru emekledi. Ellerini ceplerine daldırıp neredeyse boş cüzdanını kadına fırlattı. “Ne istersen al.”

Kadın hafif gülümsedi. Acımış mıydı? Eğleniyor muydu? Retvenko bilmiyordu ama burada bulunma nedeninin para olmadığını kavramıştı. Kadın onun için gelmişti. Köle taciri ya da tüccar ya da başka bir şey olmasının bir önemi yoktu. Karşısında, sinen bir ödleğ değil, bir asker bulacaktı.

Kasları isteklerine gönülsüzce de olsa tepki veren Retvenko ayağa kalkıp dövüş pozisyonu alarak kollarını büktü. Odada esen muazzam bir rüzgâr önce sandalyeyi, ardından kâtibin masasını ve buhar yükselen kahve makinesini kadına savurdu. Kadın her bir eşyayı örümcek ağlarını temizlermişçesine rahatlıkla savuşturdu.

Gücünü odaklayan Retvenko ellerini öne doğru uzatınca içerideki basınç düştü ve rüzgâr bir fırtına bulutu gibi kabarıken kulaklarının tıkandığını hissetti. Kurşunlar bu kadını durduramıyor olabileirdi. Bakalım, bir fırtınanın gazabına karşı koyabilecek miydi?

Rüzgâra kapılan kadın homurdanarak kapıya doğru savruldu. Kapının sövesine tutunup dengesini korumaya çalıştı.

Retvenko güldü. Dövüşmenin verdiği o eşsiz hissi unutmuştu. Sonra arkasında bir *çatırtı*, sökülen çivilerin ve kalasların çılgınlığını duydu. Omzunun üzerinden bakınca şafakla aydınlanan gökyüzünü, rıhtımı gördü. Duvar yok olmuştu.

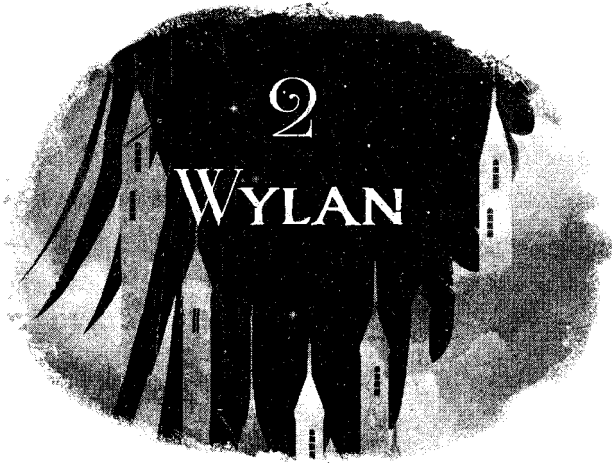
Onu yakalayıp ellerini yanlarına kenetleyen kuvvetli kollar gücünü kullanmasına engel oldu. Yükseliyor, yukarı doğru süzülüyor, aşağısında kalan liman giderek küçülüyordu. Liman amirinin bürosunun çatısını, ikinci kaptanın iskelede yatan cansız bedenini, bineceği gemiyi –güverteadaki tahtalar kırılmış, parçalanan direklerin etrafında cesetler yığılmıştı– gördü. Düşmanları ilk oraya saldırmışlardı.

Yüzüne vuran rüzgâr soğuktu. Kalbi düzensiz ritimlerle kulaklarında atıyordu.

Retvenko daha yukarılara yükseldikçe, ne için yakardığını bilmeden, “Lütfen,” diye yalvardı. Ani ya da gereksiz bir hareket yapmaktan çekinerek boynunu uzatıp kendisini yakalayan kişiye baktığı zaman korkuyla inledi. Kapana yakalanıp paniğe kapılmış bir hayvanın sızlanmasıyla hıçkırık arası bir sestti.

Retvenko'yu tutan adam Shuluydu; siyah saçlarını topuz yapmış, altın sarısı gözlerini rüzgâr yüzünden kısmıştı. Sırtından halka halka gümüş filigran ve gergin yelken bezinden yapılma, zarafetle işlenmiş iki devasa kanat çıkıyordu. Bir melek miydi? İblis mi? Canlandırılmış tuhaf bir mekanik düzenek mi? Yoksa Retvenko aklını mı kaçırmıştı?

Düşmanının kollarında uçarken, denizin parıltılı yüzeyine düşen gölgelerini gördü: iki kafa, iki kanat, dört bacak. Büyük bir yaratığa dönüşmüştü, öte yandan bu yaratık onu yiyecekti. Duaları çılgılık halini aldı ama ne duaları ne de çılgınlıkları cevap buldu.

Burada ne işim var?

Kaz Brekker’le tanıştığından beri bu düşünce Wylan’ın günde en az altı kez aklına geliyordu. Fakat böyle bir akşamda, “çalış-tıkları” bir akşamda, gamları üzerine pratik yapan gergin bir tenor misali sürekli zihninde dönüyordu: *Buradaneişimvar-buradane-neişimvar-buradaneişimvar*.

Wylan, Kümülüs Kulübü’nün garsonlarının üniforması olan gök mavisi ceketinin kenarını çekiştirirken rahat görünmeye ça-lıştı. *Bir yemekli davetmiş gibi düşün*, dedi kendi kendine. Baba-sının evinde, rahatsız olduğu sayısız yemeğe katılmıştı. Bunun da onlardan farkı yoktu. Hatta daha kolaydı. Okuluyla ya da üni-versitedeki derslerine ne zaman başlamayı planladığıyla ilgili tu-haf sohbetler olmayacaktı. Tek yapması gereken sessiz kalmak, Kaz’ın talimatlarına uymak ve ellerini ne yapacağını bulmaktı. Önünde mi kenetleseydi ki? Olmaz, konser veren bir şarkıcıya benzerdi. Arkada kenetlese? Fazla askeri. Yanlarında sallandır-mayı denedi ama bu da doğru gelmedi. Garsonların duruşlarına

neden dikkat etmemişti ki? Kaz'ın ikinci kattaki salonun bu akşam onlara ait olduğuna y6nelik g6vence vermesine karşın, Wylan ger6ek garsonlardan birinin her an salona girip, parmağıyla onu g6sterip, “Sahtekâr!” diye bağıracağından emindi. 6te yandan zaten kendini 6oğu zaman bir sahtekâr gibi hissediyordu.

Ketterdam'a varmalarının 6zerinden sadece bir hafta, Djerholm'dan ayrılmalarından bu yanaysa neredeyse bir ay ge6mişti. Wylan bu s6re zarfında 6oğunlukla Kuwei'nin y6z hatlarını taşı-mış ama bir aynada veya vitrinde aksini her g6rd6đ6nde karşı-sındakinin bir yabancı olmadığını idrak etmekte zorlanmıştı. Bu artık onun y6z6yd6; altın sarısı g6zler, geniş alın, siyah sa6lar. Eski benliği silinip gitmişti ve ondan geriye kalan insanı –Kaz Brekker'in bir başka planına karışmış, Kapak'ın en l6ks kumar-hanelerinden birinin 6zel salonunda dikilen insanı– tanıdığından da emin değildi.

Masadaki bir oyuncu boşalan şampanya kadehini kaldırın-ca, duvarın dibinde duran Wylan 6ne doğru fırladı. G6m6ř buz kovaşından şişeyi alırken elleri titriyordu fakat babasının sosyal organizasyonlarında ge6irdiği zamanların bazı faydalarını da g6r-m6yor değildi. En azından bir şampanya kadehini, k6p6rtmeden nasıl dolduracağını biliyordu. Wylan, Jesper'in alaycı sesini du-yar gibiydi. *Faydalı beceriler; t6ccarcık.*

şimdi Jesper'e baktı. Keskin nişancı, masada oturmuş, kartla-rının 6zerine eğiliyordu. Ufak altın yıldızlar işlenmiş hırpani bir lacivert yelek giyiyor, kırışık beyaz tiş6rt6 esmer teniyle zıtlık oluşturuyordu. Jesper yorgun bir edayla y6z6n6 sıvazladı. Oyun iki saati aşkın bir s6redir devam ediyordu. Wylan, onun yorgun-luğunun ger6ek mi yoksa rol icabı mı olduğunu kestiremiyordu.

Wylan tam olarak bu sözcükleri kullanmasa da Nina'ya katılıyordu. Hem de sonuna kadar. Jesper'in kumar sevdasını beslemek yerine onu kumarhanelerden uzat tutmalıydılar. Fakat Kaz fikrini değiştirmemişti.

“Sadece işinizi yapın ve Smeet'i gece yarısına kadar masada tutun,” demişti. “Durumu biliyorsunuz.” Hepsi biliyordu. İnej'in hayatı tehlikedeydi. Wylan buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Bunu her düşündüğünde vicdanı sızlıyordu. Van Eck, Kuwei Yul-Bo'yu teslim etmeleri için onlara yedi gün vermişti, bu sürenin ardından İnej'e işkence etmeye başlayacaktı. Verilen süre dolmak üzereydi. Wylan, babasının ekibe kazık atmasına ve İnej'i kaçırmasına engel olamayacağını biliyordu. Bunu *biliyor* ama yine de kendini suçlu hissediyordu.

Nina, “Gece yarısından sonra Cornelis Smeet'le ne yapacağım?” diye sormuştu.

“Geceyi seninle geçirmesi için ikna etmeye çalışacaksın.”

Kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilen Matthias, “Ne?” demişti.

“Kabul etmeyecektir.”

Nina burnunu çekti. “Bal gibi de edecek.”

“Nina...” diye homurdandı Matthias.

“Smeet kâğıt oyunlarında asla hile yapmaz, karısının üstüne gül koklamaz,” dedi Kaz. “Fıçı'da dolaşan amatörlerden farksız. Çoğu zaman saygı görür, dikkatlidir, hesabını bilir ve akşam yemeğinde yarım kadeh şarap içer. Fakat haftada bir kez, Doğu Çıtası'ndaki kumarbazlarla boy ölçüşen bir kanun kaçağıymış gibi takılmaktan hoşlanır, bunu yaparken koluna güzel bir sarışın atmaktan da geri durmaz.”

Nina dudaklarını büzdü. “Bu kadar ahlaklıysa neden benden ona...”

“Çünkü Smeet para içinde yüzüyor ve Batı Çıtası’nda kendine saygısı olan bütün kızlar ona en azından yanaşmaya çalışır.”

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Matthias.

Jesper, suratına dikkatsiz silahşor sırtışını kondurmuştu. “Doğrusunu istersen sen zaten hiçbir şeyden hoşlanmazsın, Matthias.”

“Smeet’i saat sekizden gece yarısına kadar Kümülüs Kulübü’nde tutun,” demişti Kaz. “Bu, dört saatlik bir oyun yapar, akıllı davranın.”

Nina şüphesiz elinden geleni yapıyor, Wylan ise bundan en-diselenmeli mi etkilenmeli bilemiyordu. Nina göz kamaştırıcı bir dekolteye sahip, eflatun bir elbise giymişti. *Pareme*le giriştiği mücadeleden bu yana kilo vermesine rağmen hâlâ hatırı sayılır derecede dolgundu. Smeet’in dizine oturmuş, kolunu adamın omzuna atmış, kulağına cilveli sözler fısıldıyor, göğsünü okşayıp arada da av peşinde bir tazı misali ellerini ceketinin altında gezdiriyordu. Yalnızca istiridyeye ya da şampanya istemek için duruyordu. Wylan, Nina’nın her durumda her erkeği idare edebileceğini zaten biliyordu ama esintili bir kumarhanede, ağzının suyu akan bir avukatın kucağında yarı çıplak oturmaması gerektiği kanısındaydı. En kötü ihtimalle üşütecekti.

Jesper tekrar oyundan çekilip nefesini öfkeyle, uzun uzun boşalttı. Son iki saatir yavaş yavaş kaybetmekteydi. Bahisleri artırırken hep temkinli davranmıştı fakat bu akşam şans da Kaz da ondan yana değil gibiydi. Jesper sıfırı tüketirse Smeet’i masada nasıl tutabilirlerdi ki? Diğer büyük oyuncular onu cezp edebilecekler miydi? Salonda onlardan birkaç tane vardı; duvar diplerinden oyunu izliyor, ayrılan olursa yerini almak için fırsat kolluyorlardı. Kaz’ın çevirdiği gerçek oyundan hiçbirinin haberi yoktu.

Wylan, Nina'nın kadehini doldurmak için eğildiğinde Smeet'in, "Kâğıt oyunu bir düello gibidir. Küçük kesikler atarak öldürücü darbeye zemin hazırlarsın," diye mırıldandığını duydu. Masanın karşısında oturan Jesper'e baktı. "Mesela şu adamın her yanı yara bere içinde."

Nina kıkırdayarak, "Bütün bu kuralları *nasıl* aklında tutabiliyorsun bilmiyorum," dedi.

Smeet sırtıttı, belli ki halinden memnundu. "İşlerimi yönetmenin yanında bu, devede kulak kalır."

"O işi nasıl başardığını da bir türlü aklım almıyor."

"Bazen kendimi tanıyamıyorum," dedi Smeet iç geçirerek. "Zor bir hafta geçirdim. Kâtiplerimden biri, çıktığı tatilden dönmeyince zor durumda kaldım."

Wylan elindeki şişeyi düşürürdü, yere şampanya döküldü.

"Ona içmek için para veriyorum, evlat, sen yere dökessin diye değil," diye çıkıştı Smeet. Pantolonunu silip, "Yabancıları işe alırsan böyle olur işte," diye homurdandı.

Wylan aceleyle geri çekilirken, *beni kastediyor*, diye düşündü. Shulu yüz hatlarına henüz tam anlamıyla alışamamıştı. Shuca bile bilmiyordu ama bu konuda hiç endişelenmemişti, ta ki Doğu Çıtası'nda ellerinde haritayla iki Shulu turist yolunu kesene kadar. Wylan paniğe kapılıp omuz silkmiş ve Kümülüs Kulübü'nün personel girişine koşmuştu.

Nina parmaklarını Smeet'in seyrelen saçlarında gezdirerek, "Zavalılık," dedi. Sonra da ipek gibi sarı saçlarına taktığı çiçeklerden birini düzeltti. Wylan, Nina'nın Smeet'e Mavi İris Evi'nden geldiğini söyleyip söylemediğinden emin değildi fakat adamın bunu tahmin etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Jesper arkasına yaslandı, parmaklarıyla altıpatlarlarının kabzalarında tempo tutuyordu. Smeet'in gözü buna takılmıştı. "Muhteşem tabancalar. Kabzaları hakiki sedef, yanılmıyorum değil mi?" dedi. Yüzünde nadiren yanılan bir adamın ifadesi vardı. "Benim de bir ateşli silahlar koleksiyonum var, gerçi Zemeni altıpatlarıyla uzaktan yakından alakası yok."

Nina işveli bir edayla, "Ah, silahlarını görmeyi çok isterim," deyince, Wylan gözlerini devirmemek için tavana baktı. "Bütün akşam burada oturup duracak mıyız?"

Wylan şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Bütün dertleri zaten adamı burada tutmak değil miydi? Fakat anlaşılan Nina'nın bir bildiği vardı çünkü Smeet'in suratında hafif inatçı bir ifade belirdi. "Sus şimdi. Büyük kazanırsam sana güzel bir şeyler alabilirim."

"Biraz daha ıstıridyeye de razıyım ben."

"Daha önündekileri bitirmedin."

Wylan, Nina'nın burun deliklerinin titrediğini fark edince, arkadaşının sakinleşmek için derin nefes alıyor olabileceğini düşündü. *Pareme* karşı verdiği mücadeleyi atlattığından beri pek iş-tahlı değildi, o nedenle neredeyse bir düzine ıstıridyeyi midesine nasıl indirdiğini de bilmiyordu.

Wylan şimdi Nina'nın ıstıridyelerin sonuncusunu ürpererek yutuşunu izledi. Genç kadın, Wylan'a bakarak, "Leziz," demeyi başardı. "Biraz daha alalım."

Bu, işaretti. Wylan öne doğru atılıp üzeri buz ve kabuk kaplı büyük tabağı aldı.

"Hanımefendi kurt gibi acıkmış sanırım," dedi Smeet.

"İstıridye, efendim?" diye sordu Wylan. Sesi fazla tiz çıkmıştı. "Tereyağlı karides?" Bu kez de fazla kısık.

Smeet cömertçe, "İkisinden de getir," dedi. "Bir de şampanya."

“Harika,” dedi Nina, biraz hasta görünüyordu.

Wylan döner kapıdan hızla kilere daldı. Tabaklar ve bardaklar üst üste yığılmıştı, sağda solda peçeteler ve buzla dolu teneke bir varil vardı. Bir yemek servisi masası, dipteki duvarın büyük bölümünü kaplıyordu, yanı başındaysa garsonların mutfakla anlaşmasını sağlayan trompet şekilli bir konuşma borusu duruyordu. Wylan buz ve kabuk dolu tabağı masanın üzerine koydu, ardından mutfaktan istiridye ve tereyağlı karides istedi.

“Ah, bir de şampanya.”

“Hangi yıl?”

“Şey... aynı yıl olsun.” Wylan babasının arkadaşlarını iyi kâr getiren şaraplardan konuşurlarken duymuştu ama yıl seçme konusunda kendine pek güvenmiyordu.

Nina’nın siparişiyle salona döndüğünde Kaz masadan kalkıyordu. Ellerindeki tozu silkelermiş gibi bir hareket yaptı; krupiyenin vardiyasının sona erdiğini belirten işaret. Specht masaya oturdu. Dövmelerini gizlemek için mavi renkli, ipek bir kravat takmıştı. Bileklerini sallayıp oyuncularını ortaya para sürmeye ya da oyundan çekilmeye davet etti.

Kaz, kilere giderek gözden kaybolan Wylan’la göz göze geldi.

Vakit gelmişti. Kaz ve Jesper’e göre oyuncular şanslarını çoğunlukla krupiyeye bağlar, vardiya değişiminde oynamayı bırakırlardı.

Smeet, Wylan’ın tedirgin bakışları arasında gerinirken, Nina’nın poposuna bir şaplak indirip, “İyi kazandık,” dedi. Bunu söylerken, gözlerini önünde sayısı epey azalmış fişlere karamsarca dikmiş olan Jesper’e bakıyordu. “Şansımızı bir de başka bir yerde deneyelim.”

“Ama siparişim geldi,” dedi Nina dudaklarını büzerek.

Wylan öne çıktı, ne söyleyeceğinden emin değildi, sadece Smeet'i oyalamaları gerektiğini biliyordu. "Her şey yolunda mı, efendim? Size ve hanımefendiye başka bir şey getirmemi ister miydiniz?"

Elini hâlâ Nina'nın sırtında gezdiren Smeet, Wylan'ı duymazdan geldi. "Kapak'ta daha iyi yemek ve hizmet sunan başka pek çok yer var, tatlım."

Çizgili takım elbiseli iriyarı bir adam Smeet'e yaklaştı, yerine talipti. "Kalkıyor musunuz?"

Smeet, Jesper'i başıyla dostça selamladı. "İkimiz de kalkıyoruz galiba, öyle değil mi dostum? Belki bir dahaki sefere şansın yaver gider."

Jesper gülmedi. "Ben daha kalkmıyorum."

Smeet, Jesper'in önündeki fişleri işaret etti. "Öyle görünüyor ama."

Jesper ayağa kalkıp tabancalarına uzandı. Wylan şampanya şişesini kavrarken, diğer oyuncular da kendi silahlarına davranmaya ya da korunmak için yere atlamaya hazır bir şekilde masadan geriye doğru çekildiler. Fakat Jesper sadece kemerini çıkardı. Altıpatlarlarını usulca masaya bıraktı, parmaklarını parlak yüzeylerinde özenle gezdirdi.

"Bunlara ne kadar verirsin?" diye sordu.

Wylan, Jesper'le göz göze gelmeye çalıştı. Bu, planın bir parçası mıydı? Öyle olsa bile Jesper'in aklından neler geçiyordu? O silahları canından çok severdi. Ha elini kesip ortaya sürmüş ha o silahları, aynı şeydi.

Specht gırtlığını temizleyip, "Kümü'lüs rehin dükkânı değildir. Yalnızca Gemensbank'tan nakit ve kredi kabul ederiz."

Smeet yapmacık bir kayıtsızlıkla, “Oyunun devam etmesini sağlayacaksa, ben sana kredi açarım,” dedi. “Silahlara bin *krug*e veririm.”

“Bunun on katı ederler.”

“Beş bin *krug*e.”

“Yedi bin.”

“Altı bin, o da cömertliğim üzerimde olduğundan.”

“Yapma!” dedi Wylan kendini tutamayarak. Salon sessizliğe gömüldü.

Jesper’in sesi soğuktu. “Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.”

“Bu ne küstahlık!” dedi Smeet. “Garsonlar ne zamandır oyunlara karışıyor?”

Nina, Wylan’a ters ters bakarken Specht de öfke dolu bir ifadeyle, “Baylar, isterseniz oyuna başlayalım artık? Paraları koyun ortaya!” dedi. Sesinde şaşkınlık seziliyordu.

Jesper altıpatlılarını masanın öbür tarafında oturan Smeet’e doğru iterken Smeet de karşılığında Jesper’a yüksek bir fiş yığını gönderdi.

“Pekâlâ,” dedi Jesper, gri gözleri kasvetliydi. “Kartları dağıt.”

Masadan uzaklaşan Wylan, olabildiğince hızlı adımlarla kilerin yolunu tutup gözden yitti. Buz ve kabuk dolu tabak gitmişti, Kaz bekliyordu. Mavi ceketinin üzerine uzun turuncu bir pelerin atmıştı. Eldivenlerini çoktan eline geçirmişti.

“Kaz,” dedi Wylan çaresizlikle. “Jesper tabancalarını ortaya koydu.”

“Onlar için ne kadar aldı?”

“Bunun ne önemi var ki? O...”

“Beş bin *krug*e mi?”

“Altı bin.”

“Güzel. Jesper bile iki saat içinde o kadar parayı kaybedemez.” Wylan’a bir pelerinle maske fırlattı. Bunlar Komedi Brute karakterlerinden biri olan Gri İblis’in kıyafetleriydi. “Gidelim.”

“Ben mi?”

“Hayır, arkadaki avanak.” Kaz konuşma trompetini alıp, “Başka bir garson gönderin. Buradaki, kodamanlardan birinin ayakkabılarına şampanya döktü,” dedi.

Mutfaktan biri gülererek, “Tamam, gönderiyorum,” dedi.

Birkaç saniye sonra merdivenlerden inmiş, garson girişinden çıkmışlardı. Kostümleri sayesinde Doğu Çıtası’ndaki kalabalığın arasında dikkat çekmeden ilerlediler.

“Jesper’in kaybedeceğini biliyordun. Hatta bunu bilerek yaptın,” diye ithamda bulundu Wylan. Kaz şehrin tanınabileceği kesimlerinde dolaşırken bastonunu nadiren kullanırdı. Fakat aksak adımlarına karşın Wylan ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu.

“Elbette bilerek yaptım. Ben oyunu kontrol ederim, Wylan, yoksa oynamam zaten. İstesem Jesper’in her eli kazanmasını sağlayabilirdim.”

“Öyleyse neden...”

“Oyunu kazanmak için orada değildik. Smeet’in masada kalmasına ihtiyacımız vardı. O tabancalara neredeyse Nina’nın dekoltesine baktığı kadar arzuyla bakıyordu. Şimdi kendine güveniyor, şansın ondan yana olduğunu hissediyor; kaybetse bile oynamaya devam edecek. Kim bilir? Bakarsın Jesper altıpatatılarını geri bile kazanabilir.”

“Umarım kazanır,” dedi Wylan turist dolu bir tekneye binip Çıta’nın güneyine doğru yollanırken.

“Sen olsan kazanırdın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Jesper gibi biri, iki el kazandı mı seri yakaladığını sanır ama en sonunda kaybeder ve şans meleğini tekrar yakalayana kadar da oynamayı sürdürür. Kasa buna bel bağlar.”

Wylan, *o zaman neden onu bir kumarhaneye soktun*, diye düşündüyse de dile getirmede. *Neden Jesper’i canından çok sevdiği o tabancaları rehin koymak zorunda bıraktın?* Smeet’in oynamaya devam etmesini sağlamanın başka bir yolu olmalıydı. Fakat bunlar doğru sorular bile değildi. Burada asıl soru, Jesper’in bunu neden bir an bile tereddüt etmeden yaptığıydı. Belki de hatası yüzünden rıhtımda pusuya düşürülmeleri ve İnej’in ölümünden dönmesinin ardından kendini affettirme umuduyla hâlâ Kaz’ın takdirini kazanmaya çalışıyordu. Ya da belki de Jesper, Kaz’dan affedilmekten daha fazlasını istiyordu.

Burada ne işim var, diye tekrar merak etti Wylan. Başparmağını kemirmekte olduğunu fark etti, kendini durdurmaya çalıştı. İnej için buradaydı. Hayalet, defalarca hayatlarını kurtarmıştı, bunu unutmaya hiç niyeti yoktu. Buradaydı çünkü paraya ihtiyacı vardı. İlle bir sebep daha söylemek lazımsa o da canının fena halde şans oyunları çekmesiydi, yine de şu anda bunu düşünmeyecekti.

Fıçı’nın kenar mahallelerine vardıkları gibi, pelerinleriyle gök mavisini ceketlerini çıkarıp doğuya, Zelver mıntıkasına yollandılar.

Matthias, Ticaret Kanalı üzerindeki karanlık bir kapının önünde onları bekliyordu. “Her şey hazır mı?” diye sordu Kaz.

“Her şey hazır,” dedi iri Fjerdalı. “Smeet’in evinin üst katındaki ışıklar bir saat önce söndü ama hizmetçiler uyanık mı bilmiyorum.”

“Hizmetçi kadınla aşçı sadece gündüzleri kalıyor,” dedi Kaz. “Tamzamanlı hizmetçi tutmayacak kadar bayağı biri.”

“Şey nasıl...”

“Nina iyi. Jesper iyi. Benim dışımda herkes iyi çünkü etrafım işe yaramaz adamlarla çevrili. Gözünü dört aç.”

Wylan, Kaz’ın kafasını duvara çarpmayı düşünüyormuş gibi görünen Matthias’a özür dilercesine omuz silkti, ardından arnavutkaldırımly yolda Kaz’ın peşi sıra hızla adımlarla yürüdü. Smeet’in ofis görevi de gören evi, yaya trafiğinin seyrek olduğu karanlık bir sokakta yer alıyordu. Kanal boyunca sokak lambaları ve bazı pencerelerde mum yanıyordu fakat saat ondan sonra mahallenin çoğu saygın sakini çoktan evlerine çekilmişti.

“Ön kapıdan mı gireceğiz?”

Kaz, “Çeneni çalıştıracağına gözlerini kullan,” diye yanıtladığı sırada eldivenli ellerinde bir maymuncuk belirdi.

Kullanıyorum zaten, diye düşündü Wylan. Oysa bu pek doğru sayılmazdı. Evi süzmüş, çatısının dikliğini, pencerede çiçek açmaya başlayan gülleri aklının bir kenarına yazmıştı ama eve bir bulmaca gözüyle bakmamıştı. Biraz siniri bozulsa da bunun kolay bir iş olduğunu itiraf edebilirdi. Zelver mıntıkası müreffeh olsa da varlıklı sayılmazdı; daha çok başarılı esnafların, muhasebecilerin ve avukatların muhitiydi. Geniş bir kanala nazır evler, sağlam ve düzenli olmasına karşın birbirlerine fazla yakındılar, büyük bahçeleri ya da özel iskeleleri yoktu. Wylan ve Kaz’m, üst katlardaki pencerelere ulaşmak için komşu evlerden birine girip bir yerine iki kilidi açması gerekecekti. Ön kapıdan girmeyi deneyerek orada bulunma hakkına sahipmiş gibi davranmak, Kaz yanında anahatar yerine maymuncuk taşıyor olsa bile, daha iyi bir fikirdi.

Gözlerini kullan. Fakat Wylan dünyaya Kaz’ın baktığı gözle bakmaktan hoşlanmıyordu. Zaten paralarını aldıktan sonra bir daha onun gözüyle bakmak zorunda kalmayacaktı.

Biraz sonra Kaz kolu indirdi ve kapı açıldı. Wylan anında pati seslerini, parke üzerinde gezinen pençeleri, boğuk hırıltıları duydu. Smeet'in köpekleri kapıya koşup beyaz dişlerini meydana çıkarmış, havlamaya hazır bekliyorlardı. Kaz, gelenin efendileri dışında biri olduğunu anlamalarına kalmadan Smeet'in düdüğünü dudaklarına götürüp çaldı. Nina düdüğü avukatın her daim boyunda taşıdığı zincirden aşırmaı başarmış, ardından da boş istiridye kabuklarından birinin arasına saklayarak Wylan vasıtasıyla kilere ulaştırmıştı.

Düdükten ses çıkmadı, en azından Wylan'ın duyabileceği bir ses çıkmadı. O kocaman çenelerin, gırtlakını parçaladığını hayal ederek, *işe yaramayacak*, diye düşündü. Fakat aniden duran köpekler, çarpışarak birbirlerine dolandılar.

Kaz düdüğe bir kez daha üfleyip dudaklarını büzerek yeni bir emir verdi. Sakinleşen köpekler huysuzluk anlatan iniltilerle yere çöktüler. Hatta bir tanesi sırtüstü bile yuvarlandı.

Kaz, "İnsanlar neden bu kadar kolay eğitilemiyorlar ki?" diye mırıldandıktan sonra köpeğin karnını kaşıyıp, siyah eldivenli parmaklarıyla tüylerini düzeltmek için çömeldi. "Kapıyı arkandan kapat."

Kapıyı kapatıp sırtını dayayan Wylan temkinli gözlerle, salyaları akan köpekleri izliyordu. Evi köpek kokusu sarmıştı; nemli kürkler, yağlı postlar, çiğ et kokusuna karışan sıcak nefes.

"Hayvanları sevmez misin?" diye sordu Kaz.

"Köpekleri severim," dedi Wylan. "Ayı gibi olduklarında iş değişir ama."

Wylan, Smeet'in evinin sırrını çözmenin Kaz'ı zorladığını biliyordu. Kaz her kilidi açabilir, her alarm sistemini aşabilirdi ama planlarını ifşa edecek bir iz bırakmadan Smeet'in kana susamış

köpeklerini atlatmanın basit bir yolunu bulamamıştı. Köpekler gündüzleri kulübede tutulmalarına rağmen, Smeet'in ailesinin üçüncü kattaki lüks döşenmiş odalarında mışıl mışıl uyudukları akşam saatlerinde –yukarı çıkan merdiven demir bir kapıyla kapatılıyordu– evin içinde özgürce dolaşıyorlardı. Smeet köpeklerini Ticaret Kanalı'nda bizzat kendi gezdiriyor, başında pahalı bir şapka, şışman bir kızak gibi peşlerinden gidiyordu.

Nina köpeklerin mamalarına ilaç koymayı önermişti. Smeet her sabah kasaba giderek hayvanları için et alıyordu, paketleri değiştirmek çocuk oyuncuğu olurdu. Ne var ki Smeet köpeklerinin geceleri aç olmasını istediğinden onları sabahları besliyordu. Kıymetli hayvanları gün boyu uyuşuk hareket ederlerse bunu fark ederdi ki Smeet'in onlarla ilgilenmek için evde kalması ihtimalini göze alamazlardı. Akşamı Doğu Çıtası'nda geçirmeli, eve döndüğünde her şeyi yerli yerinde bulmalıydı. İnej'in hayatı buna bağlıydı.

Kaz, Kümülüs'teki özel salonu ayarlamış, Nina düdüğü Smeet'in gömleğinin altından aşırmış, plan adım adım ilerlemişti. Wyland düdüğü emirlerini elde etmek için ne yaptıklarını düşünmek istemiyordu. Smeet'in sözlerini hatırladığında ürperdi: *Kâtiple-rimden biri, çıktığı tatilden dönmedi. Asla da dönmeyecekti. Wyland, Kaz'ın zavallı kâtipi Hanraat Körfezi'ndeki Deniz Feneri'nin tepesinden sallandırırken adamın attığı çığlıkları hâlâ duyabiliyordu. Ben iyi bir adamım, diye haykırmıştı kâtip. Ben iyi bir adamım.* Bunlar onun son sözleri olmuştu. Daha az konuşsaydı bugün hâlâ hayatta olabilirdi.

Şimdi Wyland, Kaz'ın salyaları akan köpeğin kulaklarının arkasını kaşımamasını ve doğrulmasını izliyordu. “Gidelim. Adımlarına dikkat et.”

Antredeki köpek yığınının etrafından dolanıp sessizce merdivenlerden yukarı çıktılar. Smeet'in evinin planı Wylan'a tanıdık geldi. Şehirdeki çoğu işletme aynı planı kullanıyordu: Giriş katında mutfak ve müşterilerle görüşmek için kabul odaları, ikinci katta ofisler ve depo, üçüncü katta da aile efradı için yatak odaları. Çok zengin hanelerde dördüncü katlarda hizmetçi odaları da bulunuyordu. Wylan'ın, çocukken kendi evinin üst katlarında babasından saklanarak birkaç saat geçirmişliği vardı.

Kaz, Smeet'in ofisine girerlerken, "Kilitli bile değil," diye mırıldandı. "O köpekler onu biraz tembelleştirmiş."

Kapıyı kapatan Kaz, bir lamba yakıp alevini kısıtı.

Ofiste doğal ışıktan istifade etmek amacıyla pencerelerin önüne yerleştirilmiş olan üç küçük masanın biri Smeet'e, diğer ikisi kâtiplerine aitti. *Ben iyi bir adamım.*

Wylan zihninden bu düşünceyi kovdu, yerden tavana kadar uzanan raflara odaklandı. Muhasebe defterleri ve belgelerle dolu kutular sıralanmış, her birinin üzerine büyük bir ihtimamla Wylan'ın müşteri ve şirket adları olduğunu varsaydığı etiketler yapıştırılmıştı.

Gözleriyle kutuları tarayan Kaz, "Ne kadar çok enayi var," diye mırıldandı. "Naten Boreg, şu pislik herif Karl Dryden. Smeet, Ticaret Konseyi'nin yarısının avukatlığını yapıyor."

Wylan'ın babası da bunlar arasındaydı. Smeet, Wylan kendini bildi bileli Jan Van Eck'in avukatlığını yapıyor, varlıklarını yönetiyordu.

"Nereden başlayacağız?" diye fısıldadı Wylan.

Kaz raflardan kalın bir defter çekti. "Önce babanın kendi adına yeni yatırımlar yapmadığından emin olacağız. Ardından üvey annenin ve senin adına olan yatırımları arayacağız."

“Ona öyle deme. Alys benden sadece biraz büyük. Üstelik babam benim adıma mülk kaydettirmez.”

“Bir adamın vergi ödemekten kaçınmak için neler yapabileceğini bir bilsen aklın durur.”

Sonraki bir saat boyunca Smeet’in dosyalarını karıştırdılar. Van Eck’in halka açık mülklerine –fabrikalar, oteller, üretim tesisleri, tersane, taşra evi ve Güney Kerch’teki çiftlik– dair her şeyi biliyorlardı. Fakat Kaz, Wylan’ın babasının özel mülkleri, resmi kayıtlara işletmediği, bulunmasını istemediği şeyleri –ya da kişileri– sakladığı yerleri olduğuna inanıyordu.

Kaz isimleri ve muhasebe kayıtlarını yüksek sesle okudu, Wylan’a sorular sorarak henüz keşfetmedikleri mülkler ya da şirketlerle Van Eck arasında bağlantılar bulmaya çalıştı. Wylan babasına hiçbir borcu olmadığını bilmesine karşın ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

“Geldspin?” diye sordu Kaz.

“Pamuk fabrikası. Galiba Zierfoort’ta.”

“Fazla uzak. Onu orada tutmaz. Peki Firma Allerbest?”

Wylan hafızasını yokladı. “Konserve fabrikasıydı sanırım.”

“İkisi de adeta para basıyor ve ikisi de Alys’in adına. Ancak Van Eck asıl para basanları kendi adına kaydettirmiş; tersane, Tatlı Resif’teki silolar.”

“Dedim sana,” dedi Wylan sümenlerden birinin üzerinde kalemle oynayarak. “Babam herkesten önce kendine güvenir, Alys’e de işte o kadar. Benim adıma hiçbir kayıt açtırmamıştır.”

Kaz sadece, “Sıradaki defter. Ticari mülklerden başlayalım,” dedi.

Wylan kalemle oynamayı bıraktı. “Benim adıma bir şey *var* mıydı gerçekten?”

Kaz geriye yaslandı. “Matbaa,” derkenki ifadesi neredeyse meydan okuyordu.

Hep aynı espri. İyi de neden bu kadar acıtıyordu hâlâ? Wylan kalemi bıraktı. “Anlıyorum.”

“Kıvrak zekâsı var diyemeyeceğim. Eil Komedi de senin adına.”

“Hiç şaşırmadım nedense,” diye karşılık verdi Wylan. Sinirlendiğini belli etmemeyi başardığını umuyordu. Babasının zalimce bir şakası daha; üzerinde sadece kullanılmayan bir lunaparkın bulunduğu terk edilmiş bir ada, değersiz, okuma yazma bilmeyen oğlu için değersiz bir yer. Keşke hiç sormasaydı.

Dakikalar geçiyor, Kaz yüksek sesle okumaya devam ediyordu. Wylan’ın gerginliği giderek arttı. Okuma yazma bilseydi dosyaları iki kat daha hızlı gözden geçirebilirlerdi. Hatta Wylan babasının işlerini avucunun içi gibi de öğrenirdi. “Seni yavaşlatıyorum,” dedi.

Kaz başka bir belge tomarını açtı. “Bu işin tam olarak ne kadar süreceğini biliyordum. Annenin soyadı neydi?”

“Onun adına hiçbir şey yok.”

“Söyle sen.”

“Hendriks.”

Kaz raflara gidip başka bir defter seçti. “Ne zaman öldü?”

“Sekiz yaşındayken.” Wylan kalemi tekrar eline aldı. “Babam onun ölümünden sonra iyice kötüleşti.” En azından Wylan öyle hatırlıyordu. Annesinin vefatını takip eden aylar hüznün ve sessizlik içinde geçmişti, bulanıktı. “Cenazesine gitmeme izin vermedi. Nerede gömülü olduğunu bile bilmiyorum. Sahi, o lafi neden söylüyorsunuz? Yas yok, cenaze yok? Neden sadece, iyi şanslar ya da dikkatli ol deyivermiyorsunuz?”

“Beklentilerimizi düşük tutmak istiyoruz.” Kaz’ın eldivenli parmağı rakamların yazılı olduğu bir sütunun aşağısına indi ve durdu. Gözleri iki defter arasında gidip geldi, sonra deri kapakları ansızın kapattı. “Gidelim.”

“Bir şey mi buldun?”

Kaz bir kez başını salladı. “Nerede olduğunu biliyorum.”

Wylan, Kaz’m kulak tırmalayan sesindeki gerginliğin hayal gücünün eseri olduğunu düşünmüyordu. Kaz asla Wylan’ın babası gibi bağırmaıdı ama Wylan o boğuk tınının, Kaz’ın sesine işleyen o kara ahengin, işler sarpa sarmak üzereyken ortaya çıktığını öğrenmişti. O sesi daha önce, rıhtımdaki çarpışmanın ardından Oomen’in bıçak darbesiyle yaralanan İnej kanlar içinde yerde yatarken, ardından Kaz onlara pusu kuranın Pekka Rollins olduğunu öğrendiğinde ve yine Wylan’ın babası tarafından aldatıldıklarında duymuştu. Deniz fenerinin tepesinde kâtip can havliyle çığlık atarken de duymuştu.

Wylan, Kaz’ın odayı eski haline getirişini izledi. Bir zarfı biraz daha sola kaydırđı, en büyük dosya dolabının çekmecelerinden birini biraz daha çekti, sandalyeyi de hafif geri itti. Bitirdiğinde odayı taradı, akabinde Wylan’ın elindeki kalemi çekip alarak özenle masanın üzerindeki yerine yerleştirdi.

“İyi hırsız, iyi bir zehir gibidir, tüccarcık. Ardında iz bırakmaz.” Kaz lambayı üfleyerek söndürdü. “Baban hayırsever biri midir?”

“Hayır. Kiliseye bağış yapar ama sadakanın insanları dürüst çalışmaktan alıkoyduğuna inanır.”

“Eh, son sekiz yıldır Aziz Hilde Kilisesi’ne bağış yapıyormuş. Annene dua etmek istiyorsan oradan başlayabilirsin mesela.”

Wylan karanlık odada Kaz’a dili tutulmuş gibi baktı. Aziz Hilde Kilisesi’ni daha önce hiç duymamıştı. Ayrıca Kirlieller’in,

işine yaramayacak hiçbir bilgiyi daha önce biriyle paylaştığını da duymamıştı. “Ne...”

“Nina ve Jesper işlerini düzgün yaptılarsa Smeet yakında evde olur. Geri döndüğünde burada olmamalıyız yoksa bütün plan çöpe gider. Hadi.”

Wylan kafasına defterle defalarca vurulmuş, ardından da bunu unutmaması söylenmiş gibi hissediyordu.

Kaz kapıyı araladı. İki de oldukları yerde kaldılar.

Wylan, Kaz’ın omzunun üzerinden bakınca küçük bir kızın sahanlıkta devasa gri köpeklerden birinin boynuna yaslanmakta olduğunu gördü. Beş yaşlarındaydı, flanel geceliğinin eteklerinin altındaki ayak parmakları zar zor görünüyordu.

“Ah, Ghezen aşkına,” diye fısıldadı Wylan.

Kaz koridora çıktı, kapıyı arkasından neredeyse kapadı. Wylan karanlık ofiste durakladı, ne yapacağını bilemiyor, Kaz’ın yapabileceklerinden korkuyordu.

Kız, o kocaman gözleriyle Kaz’a bakarken başparmağını ağzından çıkardı. “Babam için mi çalışıyorsun?”

“Hayır.”

O hatıra yine Wylan’ın zihnine hücum etti. *Ben iyi bir adamım.* Kâtibi Menajeri’den çıkarken pusuya düşürmüş, deniz fenerinin tepesine çıkarmışlardı. Kaz ayak bileklerinden aşağı sarkıtınca adam altına kaçırılmış, feryat etmiş, merhamet dilenmiş, ardından da nihayet Smeet’in düdüğü emirlerini açıklamıştı. Tam Kaz adamı yukarı çekmek üzereyken kâtip bazı teklifler sıralamaya başlamıştı: Para, Smeet’in müşterilerinin banka hesap numaraları, sonra da *Menajeri’deki kızlardan biri, Zemeni olan hakkında elimde bilgi var.*

Kaz duraklamıştı. *Onun hakkında ne biliyorsun?*

Wylan o boğuk, tehlikeli uyarı tınısını o zaman duymuştu. Fakat kâtip Kaz'ı tanımıyor, kulak tırmalayan sesindeki değişimi ayırt edemiyordu. Kaz'm yumuşak karnını, istediği bir şeyi bulduğunu sanmıştı.

Müşterilerinden biri ona pahalı armağanlar veriyor. Parayı kendine saklıyor. Tavus kuşunun, ondan para sakladığını öğrendiği en son kıza ne yaptığını biliyor musun?

Biliyorum, demişti Kaz düz bir jiletin kenarı gibi parıldayan gözlerle. Tante Heleen onu ölümüne dövdü.

Kaz... diye başlamıştı Wylan ama kâtip konuşmayı sürdürmüştü.

Hem de herkesin gözü önünde. Bu kız, onu ispiyonlarsam işinin bittiğini biliyor. Sırf çenemi kapalı tutayım diye benden para almıyor. Beni gizlice içeri sokuyor Aynısını senin ve dostların için de yapacaktır Her ne istersen.

Tante Heleen bunu öğrenirse Zemeni kızı öldürür, demişti Kaz. Diğer kızlara ibret olsun diye cezalandırır.

Evet, demişti kâtip soluk soluğa, hevesle. Ne istersen yapar.

Kaz adamın bacağına yavaş yavaş bırakmaya başlamıştı. Korkunç, değil mi? *Hayatının bir başkasının elinde olduğunu bilmek.*

Hatasını anlayan kâtinin sesi bir oktav daha yükseldi. *O sıradan bir fahişe, diye haykırmıştı. İşini biliyor! Ben iyi bir adamım. Ben iyi bir adamım!*

Ketterdam'da iyi adam yoktur, demişti Kaz. Havası onlara dokunur. Sonra da adamı bırakıvermişti.

Wylan ürperdi. Kapının aralığından, Kaz'ın kızla göz göze gelebilmek için çömeldiğini gördü. Kaz köpeğin kırışık boynuna elini koyarak, "Bu iri arkadaşın adı ne?" dedi.

"Benekli Maestro."

"Demek öyle?"

“Çok güzel ulur. Babam köpeklere isim koymama izin verir.”

“Benekli Maestro senin en sevdiğin köpeğin mi?” diye sordu Kaz.

Biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. “En çok Dük Addam Von Gümüşpost’u, sonra Tüylüburun’u, *ondan sonra da* Benekli Maestro’yu severim.”

“Bunu öğrendiğime sevindim, Hanna.”

Kızın ağzı küçük bir O harfi şeklinde açıldı. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Ben bütün çocukların adını bilirim.”

“Sahi mi?”

“Ah, evet. Yandaki evde yaşayan Albert ve Ammberstraat’taki Gertrude. Ben yataklarının altında ve dolaplarının arkasında yaşıyorum.”

Küçük kız, “Biliyordum,” diyerek derin bir nefes aldı, sesinde korku ve zafer vardı. “Annem orada hiçbir şey olmadığını söyledi ama ben biliyordum.” Başını yana yatırdı. “Sen hiç canavara benzemiyorsun.”

“Sana bir sır vereceğim, Hanna. Gerçekten kötü canavarlar asla canavara benzemezler.”

Şimdi küçük kızın dudağı titriyordu. “Beni yemeye mi geldin? Babam, canavarların, yatma vakti geldiğinde yatmayan çocukları yediğini söylüyor.”

“Evet, yerler ancak ben yemeyeceğim. Bu gece değil. Senden isteyeceğim iki şeyi yaparsan.” Sesi sakın, neredeyse hipnotize ediciydi. Fazla reçinelenmiş keman yayınıninkini andıran kulak tırmalayıcı bir boğukluk vardı. “İlk olarak yatağına yatacaksın. İkinci olarak bizi gördüğünü *hiç kimseye* özellikle de babana söylemeyeceksin.” Kaz öne doğru eğilip Hanna’nın örgüsünü muzipçe çekiştirdi.

“Çünkü eğer söylersen önce annenin sonra da babanın boğazını keserim, ondan sonra da ağzının suyu akan bütün bu köpeklerin kalbini sökerim. Bunların senin yüzünden olduğunu anlaman için Dük Gümüşpost’u en sona saklarım.” Küçük kızın suratı, üzerindeki geceliğin boynundaki dantel kadar beyaz bir hal alırken fal taşı gibi açılan gözleri yeniay gibi parladı. “Anlaştık mı?” Kız çılgınca başını salladı, çenesi titredi. “Hayır, hayır, ağlamak yok. Canavarlar gözyaşı görünce iştahları kabarır. Şimdi hemen yatağına git ve şu işe yaramaz Benekli Maestro’yu da yanında götür.”

Kız sahanlıkta geriye doğru seğırtip basamakları çıktı. Merdivenin ortasına geldiğinde korku dolu gözlerle Kaz’a baktı. Kaz eldivenli parmağını dudaklarına götürdü.

Kız ortadan kaybolunca Wylan kapının arkasından çıkıp Kaz’ın peşi sıra merdivenlerden indi. “Ona öyle şeyleri nasıl söyleyebilirsin? O daha bir çocuk.”

“Bir zamanlar hepimiz çocuktuk.”

“Ama...”

“Ya öyle yapacaktım ya da boynunu kırıp merdivenlerden düşmüş süsü verecektim, Wylan. Bence kendime çok iyi mukayyet oldum. Yürü, hadi.”

Hâlâ koridorda yatmakta olan köpeklerin yanından geçtiler. “İnanılmaz,” dedi Kaz. “Muhtemelen bütün gece bu şekilde duracaklar.” Kaz düdüğü çalınca hemen ayağa fırlayıp kulaklarını diktiler, evi korumaya hazırıldılar. Smeet eve döndüğünde her şey olması gerektiği gibi olacaktı: Giriş katında köpekler geziniyor, ikinci katta ofis el değmemiş gibi, üçüncü katta eşi mışıl mışıl uyuyor, kızı da uyuyormuş gibi yapıyor.

Kaz sokağı kontrol ettikten sonra Wylan’a dışarı gelmesini ısrar etti ve sonra sadece kapıyı arkasından kilitlemek için durakladı.

Arnavutkaldırımly yolda hızlı adımlarla yürüdüler. Wylan omzunun üzerinden baktı. Bu işi kotardıklarına inanamıyordu.

“Birinin seni takip ettiğini düşünüyormuşsun gibi etrafına bakınıp durmayı kes,” dedi Kaz. “Ayrıca seğırtmeyi de bırak. Doğı Çıtası’nda sokak tiyatrosunda Üç Numaralı Hırsız rolünü oynasan ancak bu kadar suçlu görünebilirdin. Bir dahaki sefere normal yürü. Buraya aitmişsin gibi görünmeye çalış.”

“Bir dahaki sefer olmayacak.”

“Elbette. Yakanı kaldır.”

Wylan itiraz etmedi. İnej kurtulana, kendilerine vaat edilen parayı alana kadar fazla sesini yükseltemezdi. Ancak bütün bunlar er geç son bulacaktı. Bulmak zorundaydı, değil mi?

Matthias sokağın öbür tarafından tiz bir kuş sesi çıkarınca saatine bakan Kaz elini saçlarından geçirerek dağıttı. “Tam zamanında.”

Köşeyi döndüler ve doğrudan Cornelis Smeet’e çarptılar.

Matthias gölgelerin içinde kalarak bu tuhaf manzarayı izledi.

Cornelis Smeet dengesini kaybedip sendeleyince, neredeyse kel kafasındaki şapkası kaydı. Ona çarpan çocuk öne çıkarak yardım eli uzattı.

Çocuk, Kaz'dı ama Kaz değildi de. Koyu renk saçları dağınık, hal ve hareketleri telaşlıydı. Mahcup olmuşçasına sürekli gözlerini kaçırıyor, çenesini boynuna gömüyordu; büyüklerine saygıda kusur etmeyen, acemi bir genç adam. Wylan arkasında dolanıyordu, paltosuna o kadar gömülmüştü ki Matthias onun gerçekten ortadan kaybolabileceğini düşündü.

Smeet öfkeyle şapkasını geri takarken, “Önüne baksana!” diye söylendi.

Kaz, “Çok özür dilerim, efendim,” diyerek Smeet’in ceketinin omuzlarını düzeltti. “Lanet olsun benim bu sakarlığıma!” Arnavutkaldırım yolda eğildi. “Aman Tanrım, sanırım cüzdanınızı düşürmüşsünüz.”

“Düşürmüşüm, evet!” dedi Smeet hayretle. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.” Sonra Matthias’ın şaşkın bakışları arasında cüzdanını açıp içinden beş *krugelik* gıcır gıcır bir banknot çıkardı. “Al bakalım, genç adam. Dürüstlüğüünün mükâfatı.”

Kaz başını aşağıda tutsa da mütevazı minnetini bir şekilde aktarmayı başardı. “Çok nazıksınız, efendim. Çok nazıksınız. Ghezen de size karşı bu kadar cömert olsun.”

Şişman avukat, Kümülüs Kulübü’nde iki saat boyunca karşısında oturan krupiyeye çarptığından tamamen habersiz, şapkası yamuk, kendi kendine şarkı söyleyerek yoluna devam etti. Smeet evinin kapısına varınca gömleğinin içinden bir zincir çıkardı, ardından panikle yeleğini yoklayarak düdüğünü aradı.

Matthias, Kaz ile Wylan karanlık kapı eşiğinde ona katılırken, “Düdüğü zincire takmadın mı?” diye sordu. Kaz’m bu tarz yeteneklere sahip olduğunun farkındaydı.

“Uğraşmadım.”

Smeet gömleğinin içini arayıp düdüğü çıkararak kapıyı açtı, şarkısına kaldığı yerden devam etti. Matthias’ın havsalası almıyordu. Gözlerini Kaz’m eldivenli ellerinden bir an olsun ayırmamıştı ama o hile anını, onun düdüğü geri koyacağını bilmesine rağmen yakalayamamıştı. Smeet’i geri getirip Kaz’a numarasını tekrar yaptırmamak için kendini zor tuttu.

Parmaklarıyla saçını düzelten Kaz beş *krugeyi* Wylan’a verdi. “Hepsini tek bir yerde harcama. Hadi gidelim.”

Matthias ikisini sandalı bağladığı dar yan kanala doğru götürdü. Kaz’a bastonunu fırlattı, sandala bindiler. Kaz bu gece bastonunu kullanmayarak akıllılık etmişti. Birileri gecenin bir vakti karga başlı bastonla Cornelis Smeet’in ofisinde dolaşan bir çocuk görse ve bu durum bir şekilde Van Eck’in kulağına gitse bütün

emekleri heba olurdu. İnej'i kurtarmak istiyorlarsa düşmanlarını şaşırtmaları gerekiyordu ve *demjin* de işini şansa bırakan tiplerden değildi.

"Ee?" diye sordu Matthias sandal kanalın karanlık sularında süzülürken.

"Diline hâkim ol, Helvar. Suların kulağı vardır. Küreklere asıl da biraz işe yara."

Matthias küreklerini ortadan ikiye ayırma isteğini dizginlemek zorunda kaldı. Kaz neden bu kadar sivri dilliydi? Herkesin onun buyruklarına uymasını beklermiş gibi emirler yağdırıyordu, Van Eck'in İnej'i kaçırmamasından bu yana da iyice çekilmez olmuştu. Fakat Matthias bir an evvel Kara Peçe'ye dönmek ve Nina'ya kavuşmak istediği için söyleneni yaptı. Sandal akıntıya karşı yüzerken omuzlarının kasıldığını hissetti.

Dikkatini yanından geçtikleri yerlere vererek sokak ve köprü isimlerini zihnine kazımaya çalıştı. Matthias her akşam şehrin haritasını incelemesine karşın, Ketterdam'ın ara sokaklarıyla kanallarından oluşan düğümün neredeyse çözülemez olduğunu keşfetmişti. Sahip olduğu yön duygusuyla hep gurur duysa da bu şehir onu alt etmişti. Bataklik üzerine bir şehir inşa edip sonra da bu şehri her türlü düzen ve mantıktan yoksun şekilde düzenlemeyi hangi çılgın akıl etmişse kendini ona sık sık lanetler yağdırırken buluyordu.

Haven Köprüsü'nün altından geçtikten sonra çevresi tekrar tanıdık gelmeye başlayınca rahatladı. Kaz kürekleri suya daldırıp sandalı kanalın genişlediği Dilenciler Kıvrımı'nın bulanık sularına yönelterek Kara Peçe Adası'nın sığılıklarına götürdü. Sandalı beyaz bir söğüt ağacının aşağı sarkan dallarının arkasına bıraktıktan sonra dik yamacın sağına soluna serpiştirilmiş mezarların

arasından geçerek ilerlediler.

Kara Peçe tuhaf bir yerdi, beyaz mermer anıtmezarlardan müteşekkil minyatür bir şehirdi. Bu anıtmezarların çoğu gemi şeklinde oyulmuştu ve görünmez bir denize uzanan burunlarındaki taş heykeller ağılıyordu. Kimi anıtmezarların üzerinde Ghezen'in Gözde Sikkeleri mührü yer alırken kimilerinin üzerinde de Nina'nın aileden birinin hükümette görev yaptığını gösterdiğini söylediği Kerch'in uçan üç balıklı amblemi vardı. Mermer cübeleri birkaç Ravkalı Aziz nöbet tutuyordu. Djel'den ve kül ağacından eser yoktu. Fjerdalılar kök salamayacakları için yerin üzerine gömülmek istemezlerdi.

Neredeyse bütün türbeler bakımsızdı, çoğu sarmaşık ve bahar çiçekleriyle kaplanmış taş yığınlarına dönüşmüştü. Ne kadar uzun süredir terk edilmiş olursa olsun, bir kabristanı güvenli ev olarak kullanma fikri Matthias'ı dehşete düşürmüştü. Fakat Kaz Brekker için hiçbir şey kutsal değildi elbette.

Matthias adanın ortasındaki geniş bir türbeyi sığınakları olarak belirledikten sonra, "Burayı artık neden kullanmıyorlar?" diye sormuştu.

"Salgın," diye karşılık verdi Kaz. "İlk salgın yaklaşık yüzyıl önce patlak vermişti ve Ticaret Konseyi insanların şehir sınırları içinde gömülmesini yasakladı. Artık cesetler yakılıyor."

"Zenginsen iş değişir," diye ekledi Jesper. "O zaman seni taşrada bir mezarlığa götürüyorlar ve cesedin orada temiz havanın keyfini çıkarıyor."

Matthias, Kara Peçe'den nefret ediyordu ama epey işlerine yaradığını da itiraf edebilirdi. Hayalet hikâyeleri, evsizleri adadan uzak tutuyor, söğüt ağaçlarını ve mezarların taş direklerini çevreleyen sis ise fener ışıklarını gizliyordu.

Tabii insanlar, avazı çıktığı kadar bağıarak tartışan Nina ile Jesper'in sesini duyarsa bunların elbette hiçbir önemi kalmayacaktı. Muhtemelen adaya dönmüşler ve *gondellerini* adanın kuzey tarafında bırakmışlardı. Nina'nın öfkeli sesi mezarların üzerinde süzülüyordu. İçini bir rahatlama kaplayan Matthias, onu bir an evvel görebilmek için adımlarını hızlandırdı.

"Bu akşam yaptığım fedakârlıktan ötürü beni yeterince takdir ettiğini düşünmüyorum," diyordu Jesper mezarlıkta ayağını yere öfkeyle vurarak yürürken.

"Bütün akşamı kumar masasında bir başkasının parasını kaybederek geçirdin," diye karşılık verdi Nina. "Bu senin için tatil sayılmaz mı?"

Kaz bastonunu bir mezar taşına sertçe vurunca ikisi de susup hemen dövüş pozisyonu aldılar.

Nina gölgelerin arasında üçünü görür görmez rahatladı. "Ah, sizdiniz demek."

"Evet, biziz." Kaz bastonunu kullanarak onları adanın ortasına yönlendirdi. "Birbirinize bağarmakla meşgul olmasaydınız bizi duyabilirdiniz. Daha önce elbise giymiş bir kız görmemişsin gibi aval aval bakmayı kes, Matthias."

"Aval aval bakmıyordum," dedi Matthias bütün ağırbaşlılığıyla. İyi ama Djel aşkına, Nina'nın... her tarafından süsenler fışkırırken başka bir yere mi bakacaktı yani.

"Sessiz ol, Brekker," dedi Nina. "Aval aval bakması hoşuma gidiyor."

Matthias, "Görev nasıl gitti?" diye sordu bakışlarını Nina'nın yüzünde tutmaya çabalıyordu. Sürdüğü kozmetiklerin altında aslında ne kadar yorgun göründüğünü fark ettiğinde bu çabasında zorlanmadı. Hatta engebeli arazide ilerlerken Nina, Matthias'ın

koluna girip ona yaslandı bile. Yoruca bir akşam olmuştu. Onun Fıçı'da ipek giysiler içinde dolanıp durmak yerine dinleniyor olması gerekiyordu. Fakat Van Eck'in verdiği süre dolmak üzereydi ve Matthias, İnej'in güvenliği sağlanana kadar Nina'nın durup dinlenmeyeceğini biliyordu.

"Görev değildi, bir işti," diye düzeltti Nina. "Harika gitti."

"Evet," dedi Jesper. "*Harikaydı*. Tek sorun, altıpatlarlarım an itibarıyla Kümülüs Kulübü'nün kasasında tozlanmaktadır. Smeet onlarla eve gitmeye korktu, zavallı yağ tulumu. Yavrularımı onun yağlı ellerinde hayal etmek bile..."

"Kimse onları ortaya sürmeni istemedi senden," dedi Kaz.

"Beni köşeye sıkıştırdın. Smeet'i başka nasıl masada tutabildim ki?"

Yaklaştıkları devasa taş türbenin arkasından Kuwei başını çıkardı.

"Sana ne dedim ben?" diye homurdandı Kaz, bastonunu ona doğrultarak.

"Kerchçem çok iyi değil," diye itiraz etti Kuwei.

"Bana ayak yapma, evlat. Kerchçen gayet iyi. Türbenin içinde kal."

Kuwei'nin başı öne düştü. "Türbenin içinde kal," diye tekrarladı somurarak.

Shulu çocuğun peşinden türbeye girdiler. Matthias bu yerden nefret ediyordu. İnsanoğlu, ölüleri için neden böyle abideler yapıyordu ki sanki? Türbe, kadim bir yük gemisi şeklinde inşa edilmiş, iç kısmı oyulmak suretiyle devasa bir gemi gövdesine benzetilmişti. Hatta ikinci vaktinde türbenin zeminine gökkuşağı deseni yansıtan renkli cam lombozlar bile konmuştu. Nina'ya göre duvarlardaki palmye ağacı ve yılan oymaları, ailenin baha-

Rat ticaretiyle uğraştığını gösteriyordu. Ancak dara düşmüş ya da naaşlarını başka bir yere götürmüş olmalıydı çünkü mezarlardan sadece biri doluydu ve ana gövdenin iki tarafındaki dar geçitler aynı şekilde boştu.

Nina saçındaki tokaları söküp sarışın peruğu çıkardı, türbenin ortasına yerleştirdikleri masanın üstüne attı. Bir sandalyeye çöktü, parmaklarıyla kafa derisini ovuşturdu. “Böyle çok daha iyi,” dedi sevinçle iç geçirerek. Fakat Matthias cildinin neredeyse yeşilimsi tonunu görmezden gelemedi.

Bu gece daha kötüydü. Ya Smeet’le sorun yaşamış ya da kendini fazla zorlamıştı. Öte yandan Matthias onu izlerken içinde bir rahatlama hissetti. Hiç değilse şimdi tekrar Nina gibi görünüyordu; kahverengi saçları ıslak ve birbirine dolanmış, gözleri yarı kapalı. Birinin omuzlarının çökmesinden büyülenmek normal miydi?

“Kapak’tan buraya gelirken ne gördük bilin bakalım?” diye sordu Nina.

Jesper yiyecek erzaklarını karıştırmaya başladı. “Limanda bekleyen iki Shu savaş gemisi.”

Nina ona bir tel toka fırlattı. “Onlara sordum.”

Kuwei üzerinde defterlerini açtığı masaya geri dönerek, “Shu mu?” diye sordu.

Nina başıyla onayladı. “Toplarını çıkarmışlar, kırmızı bayrakları dalgalanıyordu.”

“Specht’le konuşmuştum,” dedi Kaz. “Elçilikler, diplomat ve askerlerle dolup taşıyormuş. Zemenilisi, Kaellisi, Ravkalısı.”

“Sence Kuwei’yi biliyorlar mı?” diye sordu Jesper.

“Bence *paremi* biliyorlar,” dedi Kaz. “En azından söylentileri duymuşlardır. Ayrıca Buz Sarayı’nda Kuwei’nin... kurtuluşuyla

ilgili dedikodulara kulak veren pek çok meraklı kişi vardı.” Bakışlarını Matthias’a çevirdi. “Fjerdahlılar da burada. Yanlarında bir alay *drüskelle* getirmişler.”

Kuwei kederli kederli iç geçirdi, Jesper onun yanına oturup omzuyla dürttü. “Aranan adam olmak güzel bir duygu değil mi?”

Matthias bir şey söylemedi. Eski dostlarının, eski komutanının yalnızca birkaç kilometre uzakta olduğu gerçeğini düşünmek istemiyordu. Buz Sarayı’nda yaptıklarından nedamet duymuyordu ama bu, onları kabullendiği anlamına da gelmiyordu.

Wylan, Jesper’in masanın üzerine bıraktığı krakerlerden birine uzandı. Onu ve Kuwei’yi aynı odada görmek hâlâ sarsıcıydı. Nina o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki ağızlarını açana kadar Matthias iki çocuğu ayırt etmekte çoğunlukla zorlanıyordu. Keşke biri şapka takma nezaketini gösterseydi.

“Bu bizim lehimize,” dedi Kaz. “Shular ve Fjerdahlılar, Kuwei’yi aramaya nereden başlayacaklarını bilmiyorlar, ayrıca belediye binasında ortalığı velveleye veren o diplomatlar var ya, koparacakları gürültüyle Van Eck’in dikkatini dağıtacaklar.”

“Smeet’in ofisinde ne oldu?” diye sordu Nina. “Van Eck’in İnej’i nerede tuttuğunu öğrenebildiniz mi?”

“Bir fikrim var. Yarın gece yarısı saldıracağız.”

“Bu kadar zamanda hazırlanabilecek miyiz?”

“Başka zamanımız yok. Oturup davetiye gelmesini beklemeyeceğiz. Ekin kurduyla ilgili gelişme var mı?”

Jesper kaşlarını kaldırdı. “Ekin kurdu mu?”

Wylan paltosundan küçük bir şişe çıkarıp masanın üstüne koydu.

Matthias böceğe bakmak için eğildi. Bir avuç çakıltaşına benziyordu. “Bu, ekin kurdu mu?” Ekin kurtlarının tahıl ambarlarına

dadanan böcekler olduğunu sanıyordu.

“Gerçek ekin kurdu değil,” dedi Wylan. “Kimyasal bir ekin kurdu. Henüz bir adı yok.”

“Ona bir isim vermelisin,” dedi Jesper. “Onu başka nasıl yemeğe çağıracaksın yoksa?”

“Adı madı unutun,” dedi Kaz. “Önemli olan, bu küçük şişenin, Van Eck’in banka hesaplarını ve itibarını yiyecek olması.”

Wylan boğazını temizledi. “Muhtemelen. İşin bilimsel tarafı biraz karmaşık. Kuwei’den yardım almayı umuyordum.”

Nina, Kuwei’ye Shuca bir şeyler söyledi. Genç adam omuz silkip başını çevirdi, hafifçe dudağını büzdü. Yakın zamanda babasını kaybettiğinden mi bir grup hırsızla birlikte bir mezarlıkta mahsur kalmış olduğundan mı bilinmez, giderek huysuzlaşmıştı.

“Ee?” dedi Jesper.

“Başka işlerim var,” diye yanıtladı Kuwei.

Kaz’m karanlık bakışları, Kuwei’yi bir hançerin ucu gibi yerine mıhladı. “Önceliklerini tekrar gözden geçirmeni öneririm.”

Jesper, Kuwei’yi tekrar dürttü. “Bu, Kaz’m, ‘Wylan’a yardım et yoksa seni bu mezarlardan birine kapatırım ve o başka işlerinle de artık orada uğraşırsın’ deme şekli.”

Matthias, Shulu oğlanın neyi anlayıp neyi anlamadığından artık emin değildi ama anlaşılın mesajı almıştı. Kuwei yutkundu ve istemeye istemeye başını salladı.

Jesper ağzına bir kraker atarak, “Uzlaşmanın gücü,” dedi.

“Wylan –ve yardımcısı Kuwei– ekin kurdunu işler hale getirecekler,” diye devam etti Kaz. “İnej’i kurtardıktan sonra Van Eck’in silolarına saldırabiliriz.”

Nina gözlerini devirdi. “İyi ki amacımız, İnej’i kurtarmak değil de paramızı geri almak yani. Tek amaç para kesinlikle.”

“Para lafını sevmiyorsan, sevgili Ninacığım, diğer adlarını kullan.”

“*Kruge*? Mangır? Kaz’ın tek gerçek aşkı?”

“Özgürlük, güvenlik, intikam.”

“Bunlara bir fiyat biçemezsin.”

“Öyle mi? Bahse girerim Jesper biçebilir. Babasının çiftliğine gelen haczin bir bedeli var mesela.” Keskin nişancı, çizmelerinin uçlarına baktı. “Peki ya sen, Wyland? Kettersdam’dan ayrılıp kendi hayatını yaşama fırsatına fiyat biçebilir misin? Nina, senin ve sevgili Fjerdal’ın hayatınızı sürdürmek için vatanseverlik ve özlem dolu bakışlardan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen İnej’in aklında da bir rakam vardır. Bu para geleceğimizin teminatı ve Van Eck’in, borcunu ödeme vakti geldi.”

Matthias’ın karnı bu laflara toktu. Kaz hep mantıklı şeylerden bahsederdi ama bu her zaman doğru söylediği anlamına gelmiyordu. “Hayalet’in hayatı paradan daha değerli,” dedi Matthias. “Hepimiz için.”

“İnej’i kurtaracağız. Paramızı alacağız. Bu kadar basit.”

“Bu kadar basitmiş,” dedi Nina. “Fjerda tahtının bir sonraki varisi olduğumu biliyor muydunuz? Bana Engelsbergli Prenses İlse diyorlar.”

“Engelsberg’de prenses falan yok,” dedi Matthias. “Balıkçı kasabası orası.”

Nina omuz silkti. “Madem kendimizi kandıracağız, yüksekten atalım da bir şeye benzesin bari.”

Onu duymazdan gelen Kaz masanın üstüne şehrin haritasını serdi. Matthias, Wyland’ın Jesper’a, “Neden İnej’i kurtarmak istediğini söyleyivermiyor?” diye mırıldandığını duydu.

“Sen Kaz’la tanışmıştın değil mi?”

“İyi ama İnej bizden biri.”

Jesper yine kaşlarını kaldırdı. “Bizden biri mi? Yani bu, onun gizli tokalaşmamızı bildiği anlamına mı geliyor? Dövme yaptır-maya hazır mısın yani?” Parmağını Wylan’ın kolunda gezdirdi, Wylan kıpkırmızı kesildi. Matthias onunla aynı duyguları pay-laşmaktan kendini alamadı. Çaresiz kalmanın nasıl bir duygu ol-duğunu biliyordu, bazen Kaz’ın bütün planlarına sırt çevirip Jes-per’le Nina’nın, flört yeteneklerini kullanarak, Ketterdam’ı dize getirmelerine izin vermek istiyordu.

Wylan bilinçli bir şekilde gömleğinin kolunu aşağı çekti. “İnej ekibin parçası.”

“Zorlama.”

“Neden?”

“Çünkü Kaz’dan beklenecek en mantıklı hareket, Kuwei’yi en fazla teklif verene satarak İnej’i tamamen unutmaması olur.”

“Öyle bir şey yapmaz...” Yüz hatlarına şüphe yerleşen Wylan cümlesini yarıda kesti.

Kaz’m neyi yapıp neyi yapmayacağını hiçbiri bilmezdi. Hatta bazen Matthias, Kaz’m kendisinin bile bilmediğini düşünürdü.

“Tamam, Kaz,” dedi Nina ayakkabılarını çıkarıp parmaklarını oynatarak. “Madem yüce planın için buradayız, o haritaya bak-mayı bırakıp aklından geçenleri neden bize de anlatmıyorsun?”

“Yarın gece yapacaklarımıza odaklanmanızı istiyorum. Sonra-sında istediğiniz bütün bilgileri alacaksınız.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Nina korsesini çekiştirerek. Sü-senlerden birinden çıplak omzuna polen saçılmıştı. Matthias o poleni dudaklarıyla temizlemek için dayanılmaz bir arzu duydu.

Muhtemelen zehirlidir, dedi kendi kendine sertçe. Belki de yürüyüşe çıkmalıydı.

“Van Eck bize otuz milyon *krug*e sözü verdi,” dedi Kaz. “Hakkımız olan parayı alacağız. Bir milyon da faiz, masraflar ve sırf canımız istediği için alacağız.”

Wylan elindeki krakeri ikiye böldü. “Babamın otuz milyon *krug*esi yoktur. Bütün mallarını alsanız bile o kadar etmez.”

“O zaman gitsen iyi olur,” dedi Jesper. “Çünkü biz sadece *yüklü* servetlerin yüz karası varisleriyle işbirliği yaparız.”

Kaz topal bacağını uzatıp hafifçe ayağını esnetti. “Van Eck’in el atında o kadar parası olsaydı Buz Sarayı’na girmek yerine onu soyardık, olur biterdi. O kadar büyük bir ödül sunabilmesinin tek nedeni, Ticaret Konseyi’nin şehir bütçesini kullanacağını iddia etmesiydi.”

“Vellgeluk’a getirdiği, içi para dolu sandığa ne diyeceksin?” diye sordu Jesper.

“Gösteriş,” dedi Kaz sesinde tiksintiyle. “Muhtemelen sahte banknotlardı.”

“Ee, o halde parayı nasıl alacağız? Şehri mi soyacağız? Konseyi mi soyacağız?” Jesper oturduğu yerde dikleşti, parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu. “Bir gecede on iki kasa mı soyacağız?”

Wylan sandalyesinde kıpırdandı, Matthias onun ifadesindeki huzursuzluğu gördü. Bu vicdansızlar çetesinde suç işlemeye devam etmek istemeyen hiç değilse bir kişi daha çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Kaz. “Tüccarmış gibi davranacağız ve gerisini piyasaya bırakacağız.” Arkasına yaslanıp eldivenli ellerini karga başlı bastonuna dayadı. “Van Eck’in önce parasını, ardından da

itibarını elinden alacağız. Ketterdam'da ya da Kerch'in herhangi bir yerinde bir daha asla ticaret yapamamasını sağlayacağız.”

“Kuwei'ye ne olacak peki?” diye sordu Nina.

“İş tamamlandıktan sonra Kuwei –ve diğer mahkûmlar, Gris-halar ve başlarına ödül konmuş ya da konmamış, mirastan men edilmiş gençler– Güney Kolonileri'nde gizlenebilir.”

Jesper kaşlarını çatı. “Sen nereye gideceksin?”

“Ben burada kalacağım. İlgiyenmem gereken hâlâ bir yığın iş var.”

Kaz'm ses tonu rahat olsa da Matthias sözlerindeki meşum tedirginliği duydu. İnsanların bu şehirde nasıl hayatta kaldıklarını sık sık merak etmişti ama Ketterdam'ın Kaz Brekker'in elinden kurtulamama ihtimali oldukça yüksekti.

“Dur bir dakika,” dedi Nina. “Kuwei'nin Ravka'ya gideceğini sanıyordum.”

“Neden öyle bir şey düşünesin ki?”

“Karga Kulübü'ndeki hisselerini Pekka Rollins'e sattığın zaman, ondan Ravka'nın başkentine bir mesaj göndermesini istedin. Hepimiz duyduk.”

“Ben onun bir yardım talebi olduğunu sanmıştım,” dedi Matthias, “pazarlık için bir davetiye değil.” Kuwei'yi Ravka'ya vermek aralarında hiç konuşulmamıştı.

Kaz onlara eğlenceli bir ifadeyle baktı. “İkisi de değildi. Umalım ki Rollins de siz ikiniz kadar saf olsun.”

“Bir yemdi,” diye inledi Nina. “Rollins'in önüne bir yem attın sadece.”

“Pekka Rollins'in zihnini meşgul etmek istiyordum. Umarım adamlarını Ravkalı dostlarımızı bulmakla görevlendirmiştir. Öyle

birilerinin var olmadığı düşünülürse işleri epey zor olacak.”

Kuwei boğazını temizledi. “Ravka’ya gitmeyi yeğlerim.”

“Ben de samur kürkü astarlı deniz şortu istiyorum,” dedi Jesper. “Ama insan her istediğini elde edemiyor.”

Kuwei’nin kaşlarının arası kırıştı. Anlaşılan Kerchçe bilgisi-
nin sınırlarına ulaşılmış hatta aşılmıştı.

“Ravka’ya gitmeyi yeğlerim,” diye tekrarladı daha kararlı bir
şekilde. Kaz karanlık bakışlarını ona dikince Kuwei tedirgin bir
şekilde kıvrandı. “Neden bana öyle bakıyor?”

“Kaz seni öldürse mi öldürmese mi onu düşünüyor,” dedi Jes-
per. “Çok sinir bozucu. Derin nefes alıp vermeni tavsiye ederim.
Tonik de içebilirsin.”

“Jesper, sus,” dedi Wylan.

“İkinizin de rahatlaması lazım.” Jesper, Kuwei’nin eline ha-
fifçe vurdu. “Onun seni öbür tarafa göndermesine izin vermeye-
ceğiz.”

Kaz kaşını kaldırdı. “Tutamayacağın sözler verme istersen.”

“Hadi ama, Kaz. Bütün o zahmete Kuwei’yi solucanlara yem
yapmak için girmedik.”

Nina heyecanını gizleyemeyerek, “Neden Ravka’ya gitmek
istiyorsun?” diye sordu.

“Anlaşmamızda bu yoktu,” dedi Matthias. Bu konuda tartış-
mak istemiyordu, özellikle de Nina’yla. Kuwei’yi Novyi Zem’de
gizli bir hayat sürmesi için serbest bırakacaklardı, onu Fjerda’mn
ezeli düşmanına vermek anlaşmada yoktu.

Nina omuz silkti. “Belki de seçeneklerimizi tekrar gözden ge-
çirmeliyiz.”

Kuwei ağır ağır konuştu, sözcüklerini özenle seçiyordu. “Orası

daha güvenli. Grishalar için. Benim için. Saklanmak istemiyorum. Eğitim almak istiyorum.” Kuwei önündeki defterlere dokundu. “Babamın çalışmaları sayesinde...” Durakladı, Nina’ya danıştı. “*Paremin* panzehirini bulabilirim.”

Nina ellerini kenetledi, gülümsedi.

Jesper sandalyesinde daha da geriye yaslandı. “Sanırım Nina bir şarkı patlatmak üzere.”

Panzehir. Kuwei’nin, defterlerine karaladığı şey bu muydu? *Paremin* güçlerini etkisiz kılabilecek bir panzehir bulma fikri kulağa cazip geliyordu, öte yandan Matthias temkinliliği elden bırakmadı. “Böyle bir bilgiyi tek bir ulusun eline vermek...” diye başladı.

Kuwei araya girdi. “Bu ilacı babam buldu. Bensiz de bildikle-rim olmadan da birileri bulacaktır.”

“*Paremin* gizemini bir başkasının çözeceğini mi söylüyorsunuz?” diye sordu Matthias. Bu menfur ilacın kontrol altına alınabilmesi için gerçekten hiç umut yok muydu?

“Bilimsel keşifler bazen böyledir,” dedi Wylan. “İnsanlar bir şeyin mümkün olduğunu öğrendiler mi yeni yeni buluşlar çıkı gibi artar. Sonrasında bunu kontrol etmek neredeyse imkânsızdır.”

“Bir panzehir bulunabileceğini düşünüyor musun gerçekten?” diye sordu Nina.

“Bilmiyorum,” dedi Kuwei. “Babam Fabrikatör’dü. Ben ise sadece bir Ateşin Hâkimi’yim.”

“Sen bizim kimyacımızsın, Wylan,” dedi Nina umutla. “Sen ne diyorsun?”

Wylan omuz silkti. “Olabilir. Ama bütün zehirlerin panzehiri yoktur.”

Jesper güldü. “İşte bu yüzden ona Wylan Van Neşe diyoruz.”

“Ravka’da daha yetenekli Fabrikatörler var,” dedi Kuwei. “Onlar yardım edebilir.”

Nina başını salladı. “Bu doğru. Genya Safın zehirler hakkında herkesten bilgilidir, David Kostyk ise Kral Nikolai için pek çok yeni silah geliştirdi.” Matthias’a baktı. “Ve başka şeyler! Güzel şeyler. Barışçıl şeyler.”

Matthias başını iki yana salladı. “Bu kolay alınacak bir karar değil.”

Kuwei kararlılıkla konuştu. “Ravka’ya gitmeyi yeğlerim.”

“Gördün mü?” dedi Nina.

“Hayır, görmedim,” dedi Matthias. “Böyle büyük bir hazineyi Ravka’ya öylece veremeyiz.”

“O bir insan, bir hazine değil. Üstelik kendisi gitmek istiyor.”

“Herkes istediğini yapabiliyor mu yani artık?” diye sordu Jesper. “Bir listem var da.”

Uzun, gergin bir sessizlik oldu, sonra Kaz eldivenli başparmağını pantolonunun ütü çizgisi üzerinde gezdirip, “Nina, söylediklerimi çevirir misin lütfen? Kuwei’yle birbirimizi anladığımızdan emin olmak istiyorum,” dedi.

“Kaz...” dedi Nina uyarıcasına.

Kaz öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üstüne yasladı. Dostça tavsiyelerde bulunan bir ağabey gibi görünüyordu. “Bence koşulların değiştiğini anlamam gerek. Van Eck, sığınmak için gideceğin ilk yerin Ravka olduğunu biliyor, dolayısıyla oraya gidecek bütün gemiler tepeden tırnağa aranacaktır. Seni başka birine benzetebilecek güce sahip bütün Terziler, Ravka’da, Nina bir doz daha *parem* almak isterse iş değişir tabii.”

Matthias homurdandı.

“Ki bu olası değil,” diye kabul etti Kaz. “Şimdi, seni Fjerda’ya veya Shu Han’a geri götürmemi istemezsin herhalde?”

Nina, Kaz’ın söylediklerini çevirmeyi bitirdiğinde Kuwei, “Hayır!” diye haykırdı.

“O halde seçeneklerin Novyi Zem ve Güney Kolonileri, ama kolonilerdeki Kerchli sayısı çok daha az. Ayrıca böyle şeyleri umursuyorsan, iklimi da daha iyi. Sen çalıntı bir tablosun, Kuwei. Açık pazarda satılamayacak kadar iyi biliniyorsun, ortalık yerde bırakılamayacak kadar değerlisin. Fakat benim gözümde beş para etmezsin.”

“Bunu çevirmem,” diye çıkıştı Nina.

“O zamana şunu çevir: Benim tek derdim, seni Jan Van Eck’ten uzak tutmak. Başka seçenekler sunmamı istiyorsan, bir kurşun seni Güney Kolonileri’ne giden bir gemiye bindirmekten çok daha ucuza gelir mesela.”

Nina tereddüt ederek de olsa çevirdi.

Kuwei, Shuca yanıt verdi. Nina durakladı. “Gaddar olduğunu söylüyor.”

“Hayır, pragmatığım. Gaddar olsam şimdiye çoktan öbür tarafı boylamıştı. O nedenle Kuwei, Güney Kolonileri’ne gideceksin. Ortalık yatıştığında ister Ravka’ya git ister Matthias’ın büyükannesinin evine, umurumda değil.”

“Büyükanne bu işe karıştırma,” dedi Matthias.

Nina çevirdi, Kuwei nihayet başını salladı. Matthias istediğini elde etmiş olsa da Nina’nın suratına çöken hüznün, göğsünde bir boşluk hissi yarattı.

Kaz saatine baktı. “Artık anlaştığımıza göre hepiniz sorumluluklarınızı biliyorsunuz. Şu andan itibaren yarın geceye kadar pek

çok aksilik çıkabilir, o nedenle planı aranızda tüm ayrıntılarıyla, tekrar tekrar konuşun. İkinci bir şansımız olmayacak.”

“Van Eck güvenlik önlemleri almıştır. Nöbetçiler dikmiştir,” dedi Matthias.

“Bu doğru. Daha çok silahı, daha çok adamı ve daha çok kaynağı var. Tek avantajımız bizi beklemiyor olmaları, bunu heba etmeyeceğiz.”

Dışarıdan yumuşak bir kazıma sesi geldi. Hepsi anında ayağa fırladılar, Kuwei bile.

Fakat biraz sonra Rotty ile Specht türbeden içeri süzıldüler.

Matthias soluğunu boşaltarak tüfeğini her zamanki gibi uzanabileceği yerine geri koydu.

“Ne oldu?” diye sordu Kaz.

“Shular elçiliği üs yapmışlar,” dedi Specht. “Kapak’taki herkes bunu konuşuyor.”

“Kaç kişiler?”

“Aşağı yukarı kırk,” dedi. Rotty çizmelerindeki çamurdan kurtulmak için bacaklarını salladı. “Ağır silahlıların ama hâlâ diplomatik bayrak altında hareket ediyorlarmış. Tam olarak ne istediklerini kimse bilmiyor.”

“Biz biliyoruz,” dedi Jesper.

“Sunta’nın fazla yakınına gitmedim,” dedi Rotty, “ama Per Haskell tedirgin ve bunu da saklamıyor. Senin yokluğunda ihtiyarın iş yükü artıyor. Şehre döndüğüne ve bir tüccarla atıştığına dair söylentiler dolaşıyor. Ah, bir de birkaç gün önce limanlardan birine bir tür saldırı düzenlenmiş. Birkaç denizci ölmüş, liman amirinin bürosu yerle bir olmuş ama kimse ayrıntıları bilmiyor.”

Matthias, Kaz’ın yüzünün karardığını gördü. Daha çok bilgi isti-

yordu. Matthias, *demjinin* İnej'i kurtarmak istemesinin altında başka sebepler yattığını bilse de bu durum İnej olmadan istihbarat toplama yeteneklerinin ciddi darbe aldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Kaz. “Buz Sarayı’na yaptığımız baskınla ya da *paremle* aramızda bağlantı kuran olmadı, değil mi?”

“Ben duymadım,” dedi Rotty.

“Hayır, olmadı,” dedi Specht.

Wylan şaşkın görünüyordu. “Yani Pekka Rollins konuşmamış.”

“Biraz zaman verin,” dedi Kaz. “Kuwei’yi bir yerlerde sakladığımızı biliyor. Ravka’ya gönderdiğimiz mektup onu sadece kısa bir süre daha oyalar.”

Jesper parmaklarıyla bacaklarında huzursuzca tempo tuttu. “Bütün şehrin bizi aradığını, bize kızgın olduğunu ya da bizi öldürmek istediğini fark edeniniz oldu mu?”

“Ne olmuş?” dedi Kaz.

“Şey, genelde şehrin sadece yarısı olurdu ya.”

Jesper işin dalgasındaydı ama Matthias karşısına aldıkları güçlerin farkında olduklarından şüpheliydi. Fjerda, Shu Han, Novyi Zem, Kael, Kerch. Bunlar rakip çeteler ya da öfkeli iş ortakları değildi. Bunlar halklarını korumaya ve geleceklerini teminat altına almaya kararlı uluslardı.

“Dahası var,” dedi Specht. “Matthias, sen öldün.”

“Anlamadım.” Matthias’ın Kerchçesi iyiydi ama hâlâ bilmediği şeyler olabiliirdi.

“Cehennem Kapısı revirinde bıçaklandın.”

Odaya sessizlik çöktü. Jesper olduğu yere çöktü. “Muzzen öldü mü?”

“Muzzen?” Matthias bu ismi çıkaramadı.

“Cehennem Kapısı’nda senin yerini almıştı,” dedi Jesper. “Buz Sarayı işinde bize katılabilesin diye.”

Matthias kurtlarla yaptığı dövüşü, Nina’nın hücreğine gelişini, hapisten kaçışlarını hatırladı. Nina, Döküntüler’in bir üyesini sahte yaralarla kaplamış, karantinaya alınması ve diğer mahkûmlardan uzak tutulması için de ateşini yükseltmişti. *Muzzen*. Matthias’ın böyle bir şeyi unutmaması gerekirdi.

“Revirde adamın olduğunu söyledin sanıyordum,” dedi Nina.

“Onu hasta tutmak için, güvenliğini sağlamak için değil.” Kaz’ın yüzü ciddileşti. “Suikasta uğradı.”

“Fjerdahlılar,” dedi Nina.

Matthias kollarını kavuşturdu. “Bu imkânsız.”

“Neden olmasın?” dedi Nina. “Burada *drüskelleler* olduğunu biliyoruz. Seni aramaya geldiler ve belediye binasında yaygara kopardırsa senin Cehennem Kapısı’nda olduğunu öğrenmişlerdir.”

“Hayır,” dedi Matthias. “Böyle alçakça bir yöntemle başvurmazlar. Kiralık katil tutmak? Bir adamı hasta döşeğinde öldürmek?” Oysa Matthias, sözcükler ağzından dökülürken bile onlara inandığından emin değildi. Jarl Brum ve subayları, zerre kadar vicdanları sızlamadan çok daha kötülerini yapmışlardı.

“İriyarı, sarışın ve kör,” dedi Jesper. “Fjerda usulü.”

Benim yerime öldü, diye düşündü Matthias. *Ve ben onun adını bile hatırlamadım.*

“Muzzen’in ailesi var mıydı?” diye sordu Matthias sonunda.

“Sadece Döküntüler,” dedi Kaz.

“Yas yok,” diye mırıldandı Nina.

“Cenaze yok,” diye karşılık verdi Matthias sessizce.

Jesper, “Ölü olmak nasıl bir duygu?” diye sordu. Gözlerindeki

neşeli ışık kaybolmuştu.

Matthias cevap vermedi. Muzzen'i öldüren bıçağın asıl hedefi Matthias'tı ve bu işin arkasında Fjerdalıları olabiliyordu. *Drüskeller*. Kardeşleri. Onun bir revir yatağında katledilerek, onursuz bir şekilde ölmesini istemişlerdi. Bir haine yakışan bir ölümdü. Bu ölümü hak etmişti. Matthias'ın artık Muzzen'e kan borcu vardı, iyi ama bu borcunu nasıl ödeyecekti? "Cesedini ne yapacaklar?" diye sordu.

"Muhtemelen Azrail Mavnası'nda çoktan küle dönmüştür," dedi Kaz.

"Bir şey daha var," dedi Rotty. "Jesper'i arayan biri karışıklık çıkarıyor."

Kaz, "Alacaklıları biraz daha bekleyecekler," deyince Jesper yüzünü ekşitti.

"Öyle değil," dedi Rotty başını iki yana sallayarak. "Üniversiteye bir adam geldi. Jesper, baban olduğunu iddia ediyor."

İne j karnının üzerine yatmış, kollarını önüne uzatmış, karanlıkta solucan gibi kıvranıyordu. Kendini neredeyse aç bırakmış olmasına rağmen havalandırmaya zar zor sığmıştı. Nereye gittiğini göremiyordu, kendini parmak uçlarıyla iterek ilerlemeyi sürdürdü.

Vellgeluk'taki çarpışmadan bir müddet sonra kendine gelmişti ama ne kadar baygın kaldığını ve nerede olduğunu bilmiyordu. Çok yüksekten düştüğünü hatırlıyordu, Van Eck için savaşı Rüzgârın Hâkimleri'nden biri tarafından düşürölüp havada bir başkası tarafından yakalanmıştı. Kurşuni gökyüzünde çelik şerit gibi kollar bedenini sarmış, rüzgâr suratını dövmüş, sonra kafasında müthiş bir ağrı hissetmişti. Uyandığında başı zonkluyordu, karanlıktaydı. Elleriyle ayak bilekleri bağlanmış, gözleri bezle kapatılmıştı. Bir an on dört yaşına geri döndü; bir köle gemisinin ambarına atılmıştı, korkmuş ve yalnızdı. Kendini nefes almaya zorladı. Bulunduğu yer her neresiyse gemi gibi sallanmıyor, yelken gıcirtısı duyulmuyordu. Altındaki zemin sertti.

Van Eck onu nereye getirmişti acaba? Bir depoda, birinin evinde olabilir. Artık Kerch'te bile olmayabilirdi. Önemi yoktu. O, İnej Ghafa'ydı, kapana yakalanan bir tavşan gibi titremeyecekti. *Her neredeysem, buradan çıkmalıyım.*

Suratını duvara sürterek gözbağını indirmeyi başarmıştı. İçerisi zifiri karanlıktı, sessizlikte tek duyabildiği, kapıldığı panikle yeniden hızlanan kendi soluk alış verişleriydi. Nefesini denetim altına alarak bir önceki panik halini bastırmıştı. Burnundan alıp ağzından verdi, içinden dualar ederken etrafında Azizler toplandı. Bileklerindeki ipleri yokladıklarını, ellerine hayat verdiklerini hayal etti. Kendine korkmadığını söylemedi. Uzun zaman önce, kötü bir düşüşten sonra babası sadece aptalların korkusuz olduğunu açıklamıştı. *Biz korkuyla yüzleşiriz, demişti. Bu beklenmedik misafiri selamlar, bize anlatacaklarına kulak verimiz. Korku geldiğinde bir şeyler olmak üzeredir*

İnej bir şeyleri oldurmak niyetindeydi. Başının ağrısını göz ardı etmiş, kendini odanın etrafında hareket etmeye zorlayarak boyutları hakkında tahminde bulunmuştu. Ardından duvardan destek alarak ayağa kalkmış, ayaklarını sürüyerek ve sekerek, el yordamıyla kapı ya da pencere aramıştı. Yaklaşan ayak sesleri duyduğunda kendini yere atsa da gözbağını yerine takacak vakti olmamıştı. O günden sonra nöbetçiler bezi gözüne daha sıkı bağladılar. Fakat bunun bir önemi yoktu çünkü İnej havalandırmayı bulmuştu. O sırada tek ihtiyacı olan, iplerden kurtulmaktı. Kaz bunu karanlıkta ve muhtemelen suyun altında becerebilirdi.

Esir tutulduğu odaya ayrıntılı bakabildiği tek zaman, nöbetçilerin fenerle geldikleri yemek vakitleriydi. Bir dizi kilitte anahtarların döndüğünü, kapının açıldığını, tepsinin masanın üstüne konduğunu duyardı. Biraz sonra gözbağı nazikçe çıkarılırdı, Ba-

jan ona hiç kaba ya da sert davranmamıştı. Fıtratında yoktu. Hatta bu iş, onun manikürlü müzisyen ellerine hiç yakışmıyordu.

Elbette tepside hiç çatal bıçak olmuyordu. Van Eck ona bir kaşık bile vermeyecek kadar akıllıydı. Ancak İnej gözbağının çıkarıldığı her anı, boş odanın her bir karışını incelemek için kullanmış, konumunu öğrenmesine ve kaçışını planlamasına yardım edebilecek ipuçları aramıştı. Elinde fazla bir şey yoktu; geceleri örtünmesi için verilen battaniye yığını dışında üzerinde hiçbir şey olmayan beton zemin, boş raflarla kaplı duvarlar, yemeklerini yediği masa ve sandalye. Pencere yoktu, hâlâ Ketterdam yakınlarındaki olabileceklerine dair tek ipucu nemli havadaki tuz kokusuydu.

Bajan bileklerini çözer, ardından yemek yiyebilmesi için önünden tekrar bağlardı; gerçi havalandırmayı keşfettikten sonra sadece gücünü korumaya yetecek kadar, çok az yemişti. Yine de Bajan ve nöbetçiler bu akşam tepsiyi getirdiklerinde sosislerle lapanın kokusunu alan İnej'in karnı fena guruldamıştı. Açlıktan başı dönüyordu, sandalyeye oturmaya çalıştığında masanın üstündeki tepsiyi devirmiş, beyaz seramik bardakla kâseyi kırmıştı. Akşam yemeği, buharı tüten bir pelte ve kırık tabak yığını halinde yere dökülmüş, İnej de zarafetten yoksun bir şekilde yanına çöküp yüzünü lapaya gömmüştü.

Bajan koyu renk ve ipek gibi yumuşak saçlı kafasını iki yana sallamıştı. “Yemek yemediğin için çok zayıfsın. Bay Van Eck icap ederse seni zorla beslememi söyledi.”

“Hele bir dene,” demişti İnej bakışlarını kaldırıp dişlerini göstererek. “Parmakların olmadan piyano dersi vermekte zorlanırsın.”

Ancak Bajan sadece gülmüş, beyaz dişlerini göstermişti. Nöbetçilerden biriyle birlikte onu tekrar sandalyeye oturtuttuktan sonra yeni bir tepsi istemişti.

Van Eck, İnej için daha iyi bir gardiyan seçemezdi. Sulili olan Bajan, İnej'den yalnızca birkaç yaş büyüktü, boynuna dolanan gür siyah saçları ve sinek avlayacak kadar uzun kirpiklerle çevrili siyah mücevher gibi gözleri vardı. Ona Van Eck adına çalışan bir müzik öğretmeni olduğunu söylemişti. Yeni karısının kendinin yarısı yaşında olduğu düşünüldüğünde tüccarın, hanesine böyle bir oğlanı sokması İnej'in tuhafına gitmişti. Van Eck ya kendinden çok emin ya da çok aptaldı. *Kaz'a kelek yaptı*, diye hatırlattı kendine. *Aptal olması ihtimali daha ağır basıyor*.

Yere dökülenler temizlenip –bir nöbetçi temizlemişti, Bajan bu tarz işlere tenezzül etmezdi– yeni tepsi getirilince Bajan duvara yaslanıp İnej'in yemek yemesini izlemişti. İnej parmaklarıyla bir parça lapaya uzanmış, ama sadece birkaç ufak ısırık almıştı.

“Daha çok yemelisin,” diye azarladı Bajan. “Biraz daha uysal olsan, sorularına cevap versen Van Eck'in mantıklı bir adam olduğunu göreceksin.”

İnej, “Mantıklı bir yalancı, hilebaz ve insan hırsızı,” dedi ama sonra cevap verdiği için kendine kızdı.

Bajan memnuniyetini gizleyemiyordu. Her yemekte aynı düzen işliyordu: İnej çok az yiyordu. Bajan havadan sudan konuşuyor, araya Kaz ve Döküntüler hakkında sorular sıkıştırıyordu. İnej her konuştuğunda Bajan bunu bir zafer addediyordu. Ne yazık ki İnej yemeyi azalttıkça güçsüzleşiyor, mantıklı düşünme yetisini korumakta zorlanıyordu.

“Birlikte takıldığın insanlar düşünüldüğünde yalancılık ve aldatma Bay Van Eck'in hanesine birer artı olarak yazılır sanıyordum.”

“*Shevrati*,” dedi İnej net bir şekilde. *Cahil*. Bu lafı Kaz'a pek çok defa söylemişti. Jesper'in silahlarıyla oynayışını, Nina'nın bileğinin bir hareketiyle birinin soluğunu kesişini, Kaz'm siyah

eldivenleriyle bir kilidi açışını düşündü. Eşkılar. Hırsızlar. Kattiller. Ve bin tane Van Eck bir araya gelse onlar kadar olamazdı.

Öyleyse nerede kaldılar? Bu soru, içindeki aceleyle dikilmiş bir dikişi kopardı. *Kaz nerede kaldı?* O soruyu fazla düşünmek istemiyordu. Kaz her şeyden önce mantıklı biriydi. Elinde dünyanın en kıymetli rehinesiyle Van Eck'ten uzaklaşmak varken neden onu kurtarmaya gelsindi ki?

Bajan burnunu kırıştırdı. “Sulice konuşmayalım. Duygulanıyorum.” Paçalara doğru daralan ipek pantolon ve zarif kesimli bir palto giyiyordu. Yakasına tutturulan, defneyapraklarıyla taçlandırılmış altın bir lir ile küçük bir yakut hem mesleğini hem de çalıştığı haneyi gösteriyordu.

İnej, Bajan’la konuşmaya devam etmemesi gerektiğini biliyordu ama o hâlâ bir sır toplayıcısıydı. “Hangi enstrümanları öğretiyorsun?” dedi. “Arp? Piyano?”

“Ayrıca flüt. Kadınlara ses dersleri de veriyorum.”

“Peki Alys Van Eck’in sesi nasıl?”

Bajan tembelce sırttı. “Benim eğitimim sayesinde çok güzel. İstersen sana da hoş sesler çıkarmayı öğretebilirim.”

İnej gözlerini devirdi. Tıpkı birlikte büyüdüğü çocuklar gibiydi; kafası saçmalıklarla, ağzı tatlı sözlerle doluydu. “Elim kolum bağlı ve işkence ya da daha kötüsünü görebilirim. Bana kur mu yapıyorsun gerçekten?”

Bajan açıkladı. “Bay Van Eck ve dostun Bay Brekker uzlaşacaklar. Van Eck işadamı. Anladığım kadarıyla sadece kendi çıkarlarını koruyor. İşkenceye başvuracağını hiç sanmam.”

“Her gece bağlanıp gözüne bez çekilen sen olsaydın bal gibi de sanırdın.”

Ayrıca Bajan, Kaz'ı biraz olsun tanısaydı uzlaşma olacağından bu kadar emin olmazdı.

İnej yalnız kaldığı uzun saatlerde dinlenmeye ve kaçışını düşünmeye çalışsa da aklı her seferinde Kaz'la diğerlerine gitti. Van Eck, onu, dünyanın en ölümcül kalesinden kaçırdıkları Shulu çocuk Kuwei Yul-Bo'yla takas etmek istiyordu. Babasının *jurda parem* olarak bilinen ilaç üzerindeki çalışmasını tekrarlayabilecek tek kişi oydu. Kaz, ondan alacağı fidyeyle her istediğini elde edecekti; Fıçı'nın patronları arasında hak ettiği yeri almak için gereken bütün para ve itibar ile Pekka Rollins'ten ağabeyinin intikamını alma fırsatı. Gerçekler birbiri ardına dizildi, içinde yaşatmaya çalıştığı umuda karşı aklında bir dünya kuşku birikti.

Kaz'ın izleyeceği yol açtı: Kuwei'yi fidye karşılığı bırak, parayı al, kendine Fıçı'nın duvarlarını aşır sınırlarını çalacak yeni bir örümcek bul. Hem İnej ona parayı alır almaz Ketterdam'dan ayrılmayı tasarladığını söylememiş miydi? *Benimle kal*. Bunu söylerken ciddi miydi? Kuwei'nin getireceği mükâfat karşısında onun hayatı ne anlam taşıyordu ki? Nina, Kaz'ın onu yüzüstü bırakmasına asla izin vermezdi. Hâlâ *parem*in pençesinde olsa dahi İnej'i kurtarmak için canını dişine takarak mücadele ederdi. O yüce, onurlu yüreğiyle Matthias onu desteklerdi. Ve Jesper... eh, Jesper asla İnej'e zarar vermezdi fakat babasının, geçim kaynağını kaybetmesini istemiyorsa fena halde paraya ihtiyacı vardı. Elinden geleni yapardı ama bu da İnej için en iyi olan anlamına gelmeyebilirdi. Hem Kaz olmadan diğerleri Van Eck'in gaddarlığına ve kaynaklarına karşı koyabilirler miydi? *Ben koyabilirim*, dedi İnej kendi kendine. *Kaz kadar kurnaz olmayabilirim ama ben de tehlikeli bir kıyım*.

Van Eck, Bajan'ı her gün ona göndermiş, Sulili genç adam

ise Kaz'ın güvenli evlerinin konumlarını sorarken bile ona dostça ve kibar davranmıştı. Van Eck kendisi gelmiyordu çünkü Kaz'm, hareketlerini yakından izleyeceğini biliyordu. Ya da belki de onun hilekâr bir tüccara kıyasla Sulili bir oğlana karşı daha savunmasız olacağını düşünüyordu. Fakat bu akşam bir şeyler değişmişti.

İnej daha fazla yemek yemeyeceğini net bir şekilde ortaya koyduğunda Bajan genelde yanından ayrılırdı; gülümseyip başıyla selamlayarak giderdi ve ertesi sabaha kadar görev tamamlanmış olurdu. Bu akşam kalmıştı.

İnej gitmesi için bağlı elleriyle tabağını ittiğinde gitmek yerine, "Babanı en son ne zaman gördün?" demişti.

Yeni taktik. "Benden bilgi alabilirsen Van Eck sana bir çeşit ödül falan mı verecek?"

"Sıradan bir soruydu."

"Ben de sıradan bir tutsağım. Seni cezalandırmakla mı tehdit etti?"

Bajan nöbetçilere bakıp sessizce, "Van Eck seni tekrar aile-ne kavuşturabilir. Per Haskell'den kontratını satın alabilir. Buna gücü yeter," dedi.

"Bu senin fikrin miydi yoksa efendinin mi?"

"Ne önemi var?" diye sordu Bajan. Sesinde İnej'i huylandıran bir telaş vardı. *Korku geldiğinde bir şeyler olmak üzeredir.* İyi ama Van Eck'ten mi korkuyordu yoksa onun için mi endişeleniyordu? "Döküntüler'den, Per Haskell'den ve o korkunç Kaz Brekker'den kurtulabilirsin. Van Eck, seni gemiyle Ravka'ya gönderebilir, sana seyahat parası verebilir."

Bu bir teklif miydi tehdit mi? Van Eck annesiyle babasını bulmuş olabilir miydi? Sulilerin izini sürmek kolay değildi, soru soran yabancılara da temkinli yaklaşırlardı. Peki ya Van Eck kayıp bir kız hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden adamlar gön-

dermişse? Soğuk bir seher vakti, gelgite kapılıp gitmişçesine sırta kadem basan bir kız?

İnej içinde öfke kabarak, “Van Eck ailem hakkında ne biliyor?” diye sordu.

“Evinden uzak olduğunu biliyor. Menajeri’yle olan kontratının şartlarını biliyor.”

“O halde köle olduğumu biliyor. Tante Heleen’i tutuklatacak mı?”

“Şey... sanmıyorum...”

“Tutuklatmaz tabii. Bir top kumaş gibi alınıp satılmışım, Van Eck’in ne umurunda. Onun tek derdi eline bir koz geçirmek.”

Oysa Bajan’ın bir sonraki sorusu İnej’i gafil avladı. “Annen tava ekmeği mi yapardı?”

İnej kaşlarını çattı. “Elbette.” Sulilerin temel gıdasıydı. İnej uykusunda bile yapabiliirdi tava ekmeğini.

“Biberiyeyle mi?”

“Dereotuyla, eğer elimizde varsa.” Bajan’ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı; ona evini düşündürmeye çalışıyordu. Ancak İnej o kadar aç ve hatıralar o kadar kuvvetliydi ki karnı yine de gurludadı. Annesinin ateşi söndürdüğünü, parmaklarının hızlı hareketleriyle ekmeğini çevirdiğini görebiliyor, küllerin üstünde pişen hamurun kokusunu alabiliyordu.

“Dostların gelmeyecek,” dedi Bajan. “Artık kendini düşünmenin vakti geldi. Yazın sonunda ailenin yanında olabilirsin. İzin verirsen Van Eck sana yardım edebilir.”

İnej’in kafasında tehlike çanları çalmıştı. Taktik çok barizdi. Bajan’ın cazibesinin, koyu renk gözlerinin, tasasız vaatlerinin altında korku vardı. Öte yandan bütün bu şüphe çılgınlıklarının arasında başka bir çanın yumuşak sesini duyabiliyordu: *Ya yanılıyorsa?* Avutulmaya izin vermeli, geçmişte kaybettiklerini artık umursa-

mıyormuş gibi davranmayı bırakmalı mıydı? Van Eck'in onu bir gemiye bindirip evine göndermesine izin vermeli miydi? Tavadan yeni alınmış sıcak ekmeğin tadını ağzında hissedebiliyor, annesinin olgun cennet elması renginde, ipek kurdelelerle bağlanmış koyu renk saçlarını görebiliyordu.

Fakat İnej ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu işin ehlerinden öğrenmişti. *Kibar yalanlardansa korkunç gerçekler*. Kaz ona asla mutluluk sunmamıştı, şimdi de ona bunu vaat eden adamlara güvenmiyordu. O acıları boşuna çekmemişti. Azizlerin onu Ketterdam'a getirmelerinin bir nedeni vardı; bir gemiyle köle tacirlerini avlayacak, bütün yaşadıklarına bir anlam kazandıracaktı. Geçmişteki bir hayal uğruna, bu amacına ya da dostlarına ihanet etmeyecekti.

İnej, Bajan'a tıslayarak Sulilinin geriye doğru sendelemesine neden olan bir hayvan sesi çıkardı. "Efendine söyle, yeni anlaşmalar yapmadan önce eski anlaşmalarını yerine getirsin," dedi. "Şimdi beni yalnız bırak."

Bajan fare gibi seğirterek yanından ayrılmıştı ama İnej gitme vaktinin geldiğini biliyordu. Bajan'ın bu yeni ısrarı onun için hayra alamet değildi. *Bu kapandan kurtulmalıyım*, diye düşünmüştü, *bu yaratık hatıralar ve şefkatle aklımı çelmeden önce*. Belki Kaz ve diğerleri onu kurtarmaya geliyorlardı ama bunu bekleyip görmeye niyeti yoktu.

Bajan ve nöbetçiler gittikten sonra, ayak bileklerini bağlayan iplerin altına sakladığı kırık kâse parçasını çıkarıp işe koyulmuştu. Bajan insanın ağzını sulandıran o lapa kâsesiyle geldiğinde her ne kadar güçsüz ve sersem hissediyor olsa da tepsiyi masadan düşürebilmek için aslında bayılma numarası yapmıştı. Van Eck ödevini yapmış olsaydı Bajan'ı, Hayalet asla düşmez, diye uyarırdı. Hele böyle sakarca, hiç yığılmazdı; tabii bağlarının arasına kırık tabak parçası sıkıştırmak istemiyorsa.

Kırık parçayı ileri geri sürtmekten parmak uçları kanlanan İnej bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından nihayet iplerini kesmiş ve ellerini serbest bırakmış, sonra ayak bileklerini çözüp havalandırmaya gitmişti. Bajan ve nöbetçiler sabaha kadar dönmeyeceklerdi. Bu durumda buradan kaçıp uzaklaşmak için önünde bütün bir gece vardı.

Geçit inanılmaz derecede dar, hava adını koyamadığı kokular yüzünden ağır ve içerisi adeta gözleri bağlıymışçasına zifiri karanlıktı. Havalandırmanın nereye çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç metre de sürebilirdi yarım mil de. Sabaha kadar buradan çıkmalıydı yoksa havalandırma girişini kapatan ızgaranın gevşediğini fark eder, tam olarak nerede olduğunu anlardı.

Buradan çıkmamda bana bol şans, diye düşündü karamsarca. Van Eck'in nöbetçilerinin havalandırma boşluğuna sığabileceğinden kuşkuluydu. Bir aşçı yamağı bulup onu yağlamaları gerekecekti.

Gıdım gıdım ilerledi. Ne kadar gitmişti? Her derin nefes aldığı anda havalandırma borusunun kaburgalarını sıkıştırdığını hissediyordu. Kim bilir, bir binanın tepesinde bile olabilirdi. Kafasını diğer uçtan çıkardığında aşağıda yoğun bir Ketterdam sokağıyla karşılaşabilirdi. İnej bununla başa çıkabilirdi ama ya boru öylece son bulursa? Diğer tarafında çıkış yoksa? Bütün mesafeyi geri geri kıvrılarak kat etmek ve iplerini tekrar bağlayıp nöbetçilerin ne yaptığını anlamamaları için dua etmek zorunda kalırdı. Hayır. Bu gece buradan çıkmalıydı.

Daha hızlı, dedi kendi kendine, alnında ter damlaları tomurcuklanıyordu. Sanki geçit daralıyor, üstüne üstüne gelen duvarlar ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu. Bu tünelin sonuna ulaşana, Van Eck'in adamlarından kaçmak için ne kadar gitmesi gerektiğini anlayana kadar gerçek bir plan yapamayacaktı.

Sonra ıslak alnına değen belli belirsiz rüzgârı hissetti. Hemen bir şükür duası etti. İleride bir tür açıklık olmalıydı. Havayı kokladı, kömür dumanı ya da bir taşra kasabasının ıslak yeşil tarlalarının kokusunu almaya çalıştı. Parmakları havalandırma kapağıyla temas edene kadar dikkatle ileri doğru kıvrıldı. İçeri ışık sızılmıyordu, bunu hayra yordu. Girmek üzere olduğu oda boş olmalıydı. Azizler aşkına, ya Van Eck'in köşkündeyseniz? Ya uyumakta olan tüccarın üstüne inmek üzereyseniz? Kulak kabarttı, horlama, soluma sesi duymaya çalıştı. Duyamadı.

Bıçaklarını, avuçlarındayken verdikleri rahatlatıcı hissi aradı. Van Eck onları hâlâ elinde mi tutuyordu? Yoksa satmış mıydı? Denize mi atmıştı? Yine de isimlerini saydı –*Petyr, Marya, Anastasia, Lizabeta, Sankt Vladimir, Sankta Alina*– ve her kelimedede cesaret buldu. Ardından kapağı sarsıp itti. Kapak açıldı fakat menteşelerinde sallanmak yerine yerinden çıktı. İnej yakalamaya çalıştıysa da parmak uçlarından kayıp tangırdarak yere düştü.

İnej bekledi, kalbi küt küt atıyordu. Sessizlik içinde bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Gelen giden olmadı. Oda boştu. Belki de bütün bina boştu. Van Eck onu başıboş bırakmazdı, adamları dışarıda bekliyor olmalıydı. Bu durumda yanlarından geçip gitmek fazla zor olmazdı. Ayrıca en azından zeminin ne uzaklıkta olduğunu kabaca biliyordu artık.

Bir sonraki adımı başarmanın zarif bir yolu yoktu. Duvara tutunarak tepesi üstü aşağıya kaydı. Sonra vücudunun yarısı havalandırmadan çıktığında eğilmeye başladı. Kendini yerçekiminin gücüne bırakarak dertop oldu ve düşerken kafasıyla boynunu korumak için kollarını başının üstüne kapattı.

İniş oldukça acısız oldu. Zemin tıpkı hücresininki gibi sert betonu ama yere konar konmaz yuvarlanıp sağlam bir şeyin arkasına çarptı. Ayağa kalktı, çarptığı her neyse elleriyle yokladı. Dışı

kadifeyle kaplanmıştı. İlerleyince yanı başında aynı nesneden bir tane daha hissetti. *Koltuklar*, dedi. *Bir tiyatrodayım*.

Fıçı'da çok sayıda müzik salonu ve tiyatro vardı. Evine o kadar yakın olabilir miydi? Ya da Kapak'taki saygın opera evlerinden birine?

Elleri önünde, tiyatronun arkası olduğunu düşündüğü duvara kadar yavaş yavaş ilerledi. El yordamıyla bir kapı ya da pencere, hatta bir havalandırma aradı. Sonunda parmakları bir kapı çerçevesine takılınca elleri kapı kolunu kavradı. Kıpırdamadı. Kilitli. Belli belirsiz sarstı.

Oda ışığa boğuldu. Kapıya doğru sinen İnej ani parlaklık karşısında gözlerini kıstı.

“Madem etrafı görmek istiyordun, söylemen yeterliydi, Bayan Ghafa,” dedi Jan Van Eck.

Yıkık dökük tiyatronun sahnesinde dikiliyordu, siyah tüccar takımını üstüne göre kesilmişti. Tiyatronun yeşil kadife koltuklarını güveler yemişti. Sahneyi çevreleyen perdeler lime lime olmuştu. Son oyunun dekorunu kaldırmaya kimse zahmet etmemişti. Bir çocuğun korkulu rüyası olan ameliyathaneyi andırıyor, duvarlardan devasa boyutlu testerelerle tokmaklar sarkıyordu. İnej dekoru tanıdı, *Komedi Brute*'nin kısa oyunlarından biri olan *Deli ile Doktor*'du.

Odanın çeşitli yerlerine nöbetçiler yerleştirilmişti, Van Eck'in yanı başında duran Bajan zarif ellerini ovuşturuyordu. Havalandırma onu ayartmak için mi açık bırakılmıştı? Van Eck en başından beri onunla oynuyor muydu?

Van Eck nöbetçilere, “Getirin onu buraya,” dedi.

İnej tereddüt etmedi. En yakınındaki koltuğun ince arkalığının üstüne çıktı ve nöbetçiler koltukların arasından geçmeye çalışırken o sıçrayarak sahneye doğru koştu. Sahneye atlayıp neye uğradığını şaşırان Van Eck'in yanından geçtikten sonra iki nöbetçiyi

daha ekarte etti. Sahne iplerinden birini kavradı, tepeye ulaşana kadar ağırlığını kaldırmasını umarak tırmanmaya başladı. Kirişlerin arasına saklanabilir, çatıya giden bir yol bulabilirdi.

Van Eck, “İpi kesin!” dedi. Sesi sakindi.

İnej daha yukarı, daha hızlı tırmansa da saniyeler sonra yukarıda bir surat gördü. Van Eck’in nöbetçilerinden biriydi, elinde bıçak vardı. İpi kesti.

İp kopunca İnej yere düştü, darbenin etkisini azaltmak için dizlerini kırdı. Doğrulmasına kalmadan üç nöbetçi üzerine çullayıp onu yakaladı.

“Gerçekten mi Bayan Ghafa?” diye azarladı Van Eck. “Yeteneklerinin oldukça farkındayız. Önlem almayacağımı mı sandın?” Cevap beklemedi. “Benim ya da Bay Brekker’in yardımı olmadan buradan çıkamazsın. Kendisi de henüz teşrif etmediğine göre belki de tarafını değiştirmeyi gözden geçersen iyi olur.”

İnej bir şey söylemedi.

Van Eck ellerini arkasına attı. Ona bakıp Wylan’ın suratının hayaletini görmek tuhaftı. “Şehir, *parem* söylentileriyle çalkalanıyor. Elçilik sektörüne bir grup Fjerdalı *drüskelle* geldi. Bugün iki Shu savaş gemisi Üçüncü Liman’a girdi. Seni takasla sağ salim teslim alması için Brekker’e yedi gün verdim ama her yerde Kuwei Yul-Bo’yu arıyorlar. Kimse bulmadan onu şehir dışına çıkarmam gerek.”

İki Shu savaş gemisi. Denklemin değişen parçası buydu. Van Eck’in zamanı tükenmişti. Bajan bunu biliyor muydu yoksa efendisinin ruh halindeki farklılığı mı sezmişti?

“Bajan’ın karımın piyano becerilerini geliştirmek dışında bir işe yaramasını ummuştum,” diye devam etti Van Eck. “Ama sen ve ben artık bir anlaşmaya varmalıyız galiba. Kaz Brekker çocuğu nerede tutuyor?”

“Ben bunu nereden bilebilirim?”

“Döküntüler’in güvenli evlerinin yerini biliyor olmalısın. Brekker hazırlıksız hiçbir şey yapmaz. Şehrin her yerinde gizlenecek sığınakları vardır.”

“Onu o kadar iyi tanıyorsan Kuwei’yi asla seni ona götürebileceğim bir yerde tutmayacağını biliyordur.”

“Buna inanmıyorum.”

“İster inan ister inanma, sen bilirsin. Shulu bilim adamın muhtemelen çoktan gitmiştir.”

“Öyle bir şey olsa duyardım. Her yerde casuslarım var.”

“Belli ki her yerde değil.”

Bajan’ın dudakları kıvrıldı.

Van Eck başını yorgunca iki yana salladı. “Onu masanın üstüne yatırın.”

İnej direnmenin nafiye olduğunu bilmesine karşın direndi. Nöbetçiler onu kaldırıp masanın üzerine mıhlarken, ya mücadele edecekti ya da damarlarında dolaşan dehşete teslim olacaktı. Şimdi sahne malzemelerini koymak için kullanılan masalardan birinin üzerinde, duvarlardan sarkan devasa tokmak ve testerelere yakından uzaktan benzemeyen gereçler olduğunu gördü. Gerçek ameliyat aletleriydiler. Art niyetle parıldayan neşterler, testereler ve pensler.

“Sen *Hayalet*’sin, Bayan Ghafa; Fıçı’nın efsanesi. Hâkimlerin, konsey üyelerinin, hırsızların, katillerin sırlarını topladın. Bu şehirde bilmediğin bir şey olduğunu sanmıyorum. Bana Bay Brekker’in güvenli evlerinin yerlerini hemen söyleyeceksin.”

“Sana bilmediğim şeyi söyleyemem.”

Van Eck iç geçirdi. “Unutma, sana kibar davranmaya çalıştım.” Nöbetçilerden birine, keskin bıçak gibi bir burnu olan, tıknaz bir adama döndü. “Bu işin fazla uzun sürmemesini yeğlerim. Nasıl biliyorsan öyle yap.”

Nöbetçi hangi zalimliğin daha etkin olacağına karar vermeye çalışmışçasına elini alet masasının üzerinde gezdirdi. İnej'in cesareti sarsıldı, gelen panikle soluğu kesildi. *Korku geldiğinde bir şeyler olmak üzeredir.*

Bajan yüzü kireç gibi, gözleri endişe dolu bir halde İnej'in üzerine eğildi. "Lütfen söyle ona. Brekker eminim ki uğrunda sa-
kat kalmaya değmez. Ona bildiklerini anlat."

"Tek bildiğim, senin gibi adamların soludukları havayı hak et-
medikleri."

Bajan alınmış gibiydi. "Sana hiçbir kötülük yapmadım. Ben
canavar değilim."

"Hayır, sen canavar karnını doyururken bir kenarda eli kolu
bağlı oturan, nezaketli oluşuyla övünüp duran adamsın. Canavar
dediğinde hiç değilse diş ve omurga bulunur."

"Bu adil değil!"

İnej bu yaratığın yumuşaklığına, böyle bir anda onun onayını
almak istemesine inanamıyordu. "Adaletle hâlâ inanıyorsan çok
şanslı bir hayat sürmüşsün demektir. Canavarın önünden çekil, Ba-
jan. Bitirelim şu işi." Bıçak burunlu nöbetçi öne doğru çıkarken
elinde bir şey ışıldadı. İnej içindeki o dinginliğe, Menajeri'de acı
ve küçük düşürülmeyle geçen gecelerle, dayak ve daha beterleriyle
geçen günlerle dolu bir yıla dayanmasını sağlayan o yere yeniden
ulaşmaya çalıştı. "Hadi, durma," dedi adama çelik gibi sesle.

"Bekle," dedi Van Eck. Bir muhasebe defterini okurmuş, ra-
kamları düzenlemeye çalışmışçasına İnej'i inceledi. Başını yana
eğip, "Bacaklarını kır," dedi.

Cesaretinin kırıldığını hisseden İnej tepinmeye başlayıp nö-
betçilerin elinden kurtulmaya çalıştı.

"Ah," dedi Van Eck. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bıçak burunlu nöbetçi ağır bir boru seçti.

“Hayır,” dedi Van Eck. “Temiz bir kırık olmasını istemiyorum. Tokmağı kullan. Kemiği parçala.” Suratı tam tepesindeydi, gözleri parlak, berrak bir maviydi; Wylan’ın gözleri gibi olsalar da onun iyiliğinden tamamen yoksundular. “Kimse kırıklarının iyileştiremeyecek, Bayan Ghafa. Belki Doğu Çıtası’nda dilencilik yaparak kontratını satın alabilirsin, sonra da akşamları sürünerek Sunta’daki evine gidersin, Brekker’in sana bir oda verdiğini farz edersek elbette.”

“Yapma.” Van Eck’e mi yoksa kendine mi yalvarıyordu bilmiyordu. Bu sırada kimden daha çok nefret ettiğini bilmiyordu.

Nöbetçi eline çelik bir tokmak aldı.

İnej masanın üzerinde kıvranırken vücudu ter içinde kalmıştı. Kendi korkusunun kokusunu alabiliyordu. “Yapma,” diye tekrarladı. “*Yapma.*”

Bıçak burunlu nöbetçi tokmağı elinde tarttı. Van Eck başıyla onay verdi. Nöbetçi düzgün bir kavis çizerek tokmağı kaldırdı.

İnej geniş başından ışık yansıyan tokmağın yükselip zirve noktasına ulaşmasını izledi, ölü bir ayın düz yüzeyi gibiydi. Kamp ateşinin çatırtısını duydu, annesinin cennet elması rengine ipekle bağlı saçlarını düşündü.

“Bana zarar verirsen sana istediğini asla vermez!” diye haykırdı İnej. Sözcükler içindeki derinliklerden kopmuştu, sesi boğuk ve savunmasızdı. “Onun hiçbir işine yaramaz olurum!”

Van Eck elini kaldırdı. Tokmak indi.

İnej tokmağın pantolonuna değdiğini hissetti. Darbenin etkisiyle yüzeyi parçalanmış masanın köşesi tamamen çöktü.

Bacağım, diye düşündü şiddetle ürpererek. *O, benim bacağım olabilirdi. Ağzında madeni bir tat hissetti. Dilini ısırılmıştı. Azizler beni korusun. Azizler beni korusun.*

Van Eck, dalgın bir ifadeyle, “İlginç bir noktaya değindin,” dedi. Parmağını dudaklarına vurarak düşündü. “Sadakatini gözden geçir, Bayan Ghafa. Yarın akşam bu kadar merhametli olmayabilirim.”

İnej titremesini kontrol edemiyordu. *Seni keseceğim*, diye yemin etti sessizce. *Göğsünü yarıp kalbini sökeceğim*. Şeytanice, kötü bir düşünceydi ama kendine engel olamıyordu. Azizleri böyle bir eyleme onay verirler miydi? Hayatta kalmak için değil de canlı, parlak bir nefretle yanıp tutuştuğu için öldürse bağışlanabilir miydi? *Umurumda değil*, diye düşündü. Vücudu kasılırken nöbetçiler titreyen bedenini masadan kaldırdılar. *Ömrümün sonuna kadar kefaret ödemeye razıyım, yeter ki onu öldüreyim*.

Onu yıkık dökük tiyatro salonundan sürükleyerek çıkardılar, bir koridordan geçirip malzeme odası olduğunu anladığı bir odaya götürdükten sonra elleriyle ayaklarını bağladılar.

Bajan gözlerini bağlamak için davrandığında, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Niyetinin bu olduğunu bilmiyordum... ben...”

“*Kadema mehim.*”

Bajan irkildi. “Öyle deme.”

Suliler birbirine yakın, sadık insanlardı. Öyle olmak zorundaydılar; bu dünyada toprakları yoktu ve sayıları çok azdı. İnej’in dişleri takırdıyordu ama kelimeleri zorla çıkardı. “Terk edileceksin. Sen bana nasıl sırt çevirdiysen onlar da sana sırt çevirecekler.” Bu, en ağır Suli beddualarından biriydi, öbür dünyada atalarınız tarafından karşılanmanızı yasaklar, ruhunuzu evsiz dolaşmaya mahkûm ederdi.

Bajan’ın beti benzi attı. “Ben böyle şeylere inanmam.”

“İnanacaksın.”

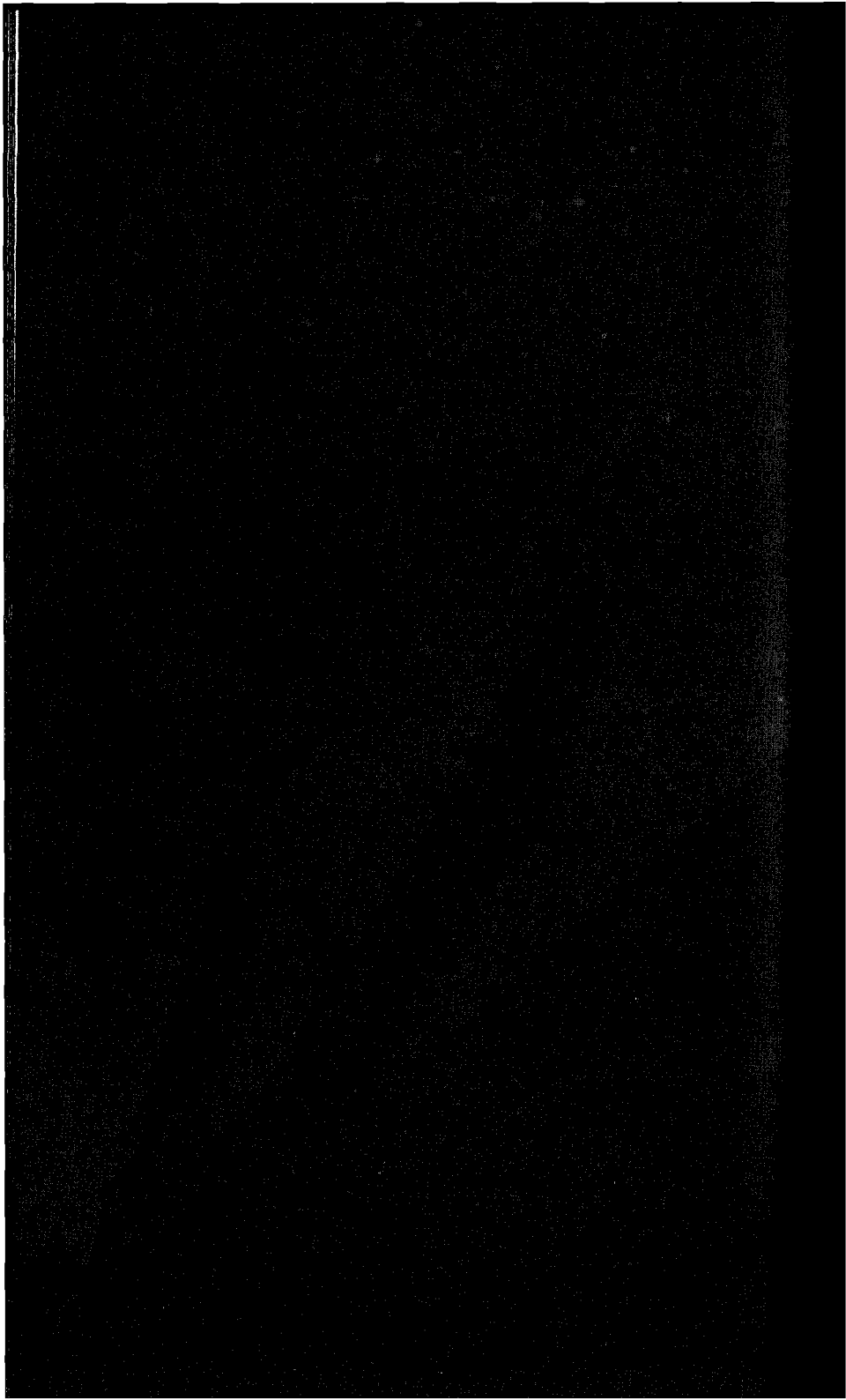
Bajan, İnej’in kafasına gözbağını yerleştirdi. İnej kapının kapandığını duydu.

İnej sert zeminde kalçası ve omzunun üzerinde yan yatmış bir halde, titreşimlerin geçmesini bekledi.

Menajeri'deki ilk günlerinde, birinin onun için geleceğine inanmıştı. Ailesi onu bulacaktı. Bir kanun adamı. Annesinin anlattığı hikâyelerin birinden çıkan bir kahraman... Adamlar gelmişti ama onu serbest bırakmak için değildi. Sonunda kızgın güneşin altındaki yapraklar misali umudu solmuş, kaderine boyun eğmişti.

Kaz onu o umutsuzluktan kurtarmış, o günden beri hayatları bir-birlerini defalarca kurtararak geçmiş, aralarında asla borç söz konusu olmamıştı. Karanlıkta uzanırken, bütün kuşkularına rağmen, Kaz'ın onu bir kez daha kurtaracağına, açgözlülüğünü ve sorunlarını bir kenara bırakıp onun için geleceğine inanmıştı. Artık o kadar emin değildi. Böyle düşündürten, sadece İnej'in Van Eck'e söylediği sözlerin mantıklı oluşu değil, tüccarın İnej'in sesinde duyduğu doğruluktan da. *Bana zarar verirken sana istediğini asla vermez.* Bu sözler stratejik olarak ya da kurnazlıkla söylenmiş gibi davranamazdı. Tamamen inanarak söylemişti. Çirkin bir büyü gibi.

Yarın akşam bu kadar merhametli olmayabilirim. Bu akşam olanlar, onu sindirmek için yapılmış bir prova mıydı? Yoksa Van Eck tehditlerini yerine getirecek miydi? Ve eğer Kaz gelirse ondan geriye ne kalmış olacaktı?

2. KISIM

ÖLDÜREN RÜZGÂR

Jesper kıyafetleri bitlenmiş gibi hissediyordu. Fıçı'da dolaşmak için Kara Peçe Adası'ndan her ayrıldıklarında Komedi Brutte kostümleri giiyorlardı; pelerinler, peçeler, maskeler ve arada da turistlerin ve bölgenin yerlilerinin, Fıçı'nın nimetlerinin tadını çıkarırken kimliklerini gizlemek için kullandığı boynuzlar.

Fakat burada, üniversite mıntıkasının saygın caddeleri ve kanallarında Bay Kızıl ve Gri İblis fazla dikkat çekeceğinden o ve Wylan, Çıtılardan uzaklaşır uzaklaşmaz kostümlerini çıkarmışlardı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse Jesper yıllardır görmediği babasının karşısına patlak gözlü bir maskeyle ya da turuncu bir ipek pelerinle ya da hatta her zamanki Fıçı cakasıyla çıkmak istemiyordu. Olabildiğince saygıdeğer giyinmişti. Wylan ikinci el bir tüvit ceket ve iç karartıcı gri bir yelek için birkaç *krug*e borç vermişti. Jesper'in görünüşü tam olarak saygınlık uyandırmamasına rağmen, öğrencilerin fazla varlıklı görünmeleri de gerekmiyordu.

Bir kez daha ellerinin altıpatıplarına gittiğini fark etti, başpar-

maklarının altındaki inci kabzalarının soğuk, tanıdık hissini özlemişti. O aşâğılık avukat, Kümülüs'teki kat sorumlusuna silahları bir kasada saklamasını emretmişti. Kaz vakti geldiğinde onları geri alacaklarını söylüyordu ama biri bastonunu çalsa onun bu kadar sakın ve soğukkanlı kalacağından kuşkuluydu. *O silahları enayi gibi masaya koyan sensin*, diye hatırlattı kendine Jesper. Bunu İnej için yapmıştı. Dürüst olmak gerekirse bunu Kaz için de yapmıştı; işleri düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu göstermek için. Gerçi bunun pek önemi yok gibiydi.

Eh, diye teselli etti kendini, *bu görevde altıpatlarlarımı zaten takamayacaktım*. Öğrenciler ve profesörler derslere giderken silah taşımazlardı. Aslında taşısalar okul daha ilginç bile olabilirdi. Yine de Jesper paltosunun altına bir tabanca gizlemişti. Ne de olsa burası Ketterdam'dı, o ve Wylan tuzağa düşürülebilirlerdi. İşte bu nedenle Kaz ve Matthias onları izliyordu. Jesper ikisini de görmemişti. *Bu iyi bir şey*, diye düşünüyordu ama eşlik etme teklifinden ötürü Wylan'a yine de minnettardı. Kaz buna sadece Wylan ekin kurdu üzerindeki çalışmaları için malzemeye ihtiyacı olduğunu söylediği için izin vermişti.

Öğrenci kafeleriyle kitapçıların, ders kitapları, mürekkep ve kâğıtla dolu vitrinlerin önünden geçtiler. Fıçı'nın gürültüsünden ve kargaşasından yalnızca üç kilometre uzakta olmalarına karşın bir köprüden geçip başka bir ülkeye gelmiş gibiydiler. Teknelelerinden yeni inip bela arayan denizciler ya da sizi sağdan soldan itip kakan turistler yoktu. Buradaki insanlar kenara çekilip size yol veriyor, konuşurken alçak sesle konuşuyorlardı. Esnaf, müşterileri çekmek amacıyla dükkân önlerinden avaz avaz bağırıyordu. Çarpık küçük ara sokaklar, ciltçi ve eczacılarla doluydu; köşe başları Batı Çıtası evlerinden hiçbirine bağlı olmayan ve meslek-

lerini sokakta icra etmek zorunda kalmış kızlarla erkekler tarafından tutulmamıştı.

Jesper bir tentenin altında duraklayıp burnundan derin bir nefes aldı.

“Ne oldu?” diye sordu Wylan.

“Burası çok daha güzel kokuyor.” Pahalı tütün, hâlâ kurumamış arnavutkaldırım sokakları ıslatan sabah yağmuru, pencere çiçekliklerindeki mavi sümbüller... Ne idrar ne kusmuk ne ucuz parfüm ne de çöp kokusu vardı. Kömür dumanının kokusu bile daha az hissediliyordu.

“Oyalanmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Wylan.

“Hayır.” Jesper soluğunu boşaltıp omuzlarını hafifçe sarkıttı. “Belki biraz.” Rotty, buluşma yeri ve zamanını belirlemek için, Jesper’in babası olduğunu iddia eden adamın kaldığı otele bir mesaj götürmüştü. Jesper kendi gitmek istemişti fakat babası gerçekten Ketterdam’daysa yem olarak kullanılıyor olması mümkündü. Gündüz vakti, tarafsız bölgede buluşmak daha iyiydi. Fıçı’nın tehlikelerinden ya da Jesper’in uğrak mekânlarından uzak olan üniversite en güvenli bölge olarak görünmüştü.

Jesper babasının onu üniversitede bekliyor olmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Bir kavgaya karışma düşüncesi, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış olmanın utancından çok daha cazip gelse de bu konuda konuşmak, boşa kürek çekmekti. O yüzden, “Şehrin bu kesimini hep sevmişimdir,” dedi.

“Burayı babam da sever. Öğrenmeye çok değer verir.”

“Paradan da mı çok?”

Wylan omuz silkerek elle boyanmış yerküre modelleriyle dolup taşan vitrine baktı. “İlahi ayrıcalığın alameti bilgi değil, zenginliktir.”

Jesper ona hızlı bir bakış attı. Wylan'ın sesinin Kuwei'nin ağzından çıkmasına hâlâ alışamamıştı. Şarap kadehine uzandığını sanırken ağzına su gelmesi gibi, her seferinde afalliyordu. “Babacığın sahiden o kadar dindar mı yoksa bu yalnızca konu iş olduğunda bir pislik gibi davranmak için sığındığı bir bahane mi?”

“Aslına bakarsan her konuda öyledir.”

“Özellikle de Fıçı'nın haydutları ve kanal fareleri konusunda mı?”

Wylan çantasının askısını düzeltti. “Fıçı'nın, insanları işten ve çalışmaktan alıkoyup yozlaşmaya sürüklediğini düşünür.”

“Haklı olabilir,” dedi Jesper. O gece yeni arkadaşlarıyla gitmeseydi, o kumar salonuna hiç girmeyip o Makker Çarkı'nı çevirmeseydi ne olurdu diye arada düşünürdü. Zararsız bir eğlence olacaktı. Onun dışındakiler için öyle de olmuştu. Fakat Jesper'in hayatı, bir kütük gibi iki farklı ve eğri büğrű parçaya ayrılmıştı: o çarkın başına geçmeden öncesi ve geçtikten sonrası. “Fıçı, insanları yiyip bitirir.”

“Olabilir,” diye düşündü Wylan. “Ama iş iştir. Kumarhaneler ve genelevler bir talebi karşılıyorlar. İş imkânı sunuyorlar. Vergi ödüyorlar.”

“Bakıyorum da tam bir Fıçı çocuğı olmuşsun. Bu söylediklerin, doğrudan patronların kitabından alınmış gibi.” Her birkaç yılda, yenilikçinin biri Fıçı'yı temizlemeyi ve Ketterdam'ı kötü şöhretinden arındırmayı kafasına takardı. El ilanları da işte böyle zamanlarda ortaya çıkar, kumarhane ve genelev sahipleriyle siyah takım elbiseli yenilikçi tüccarlar arasında bir propaganda savaşı yaşanırdı. Sonunda mesele hep parada çözümlenirdi. Doğı ve Batı Çıtası'ndaki işletmeler ciddi kârlar elde eder, Fıçı'nın müdavimleri şehrin vergi kasalarını meşru yollardan kazanılmış paralarla doldururlardı.

Wylan çantasının askısını yine çekti. Üst tarafı kıvrılmıştı. “Bu, bütün servetini bir ipek ya da *jurda* sevkiyatı üzerine yatırmaktan çok da farklı değil bence. Borsa oynarken kazanma ihtimalin çok daha yüksek.”

“Dikkatimi çekmeyi başardın, tüccarcık.” Yüksek ihtimaller hep ilgisini çekmişti. “Baban bir işte en fazla ne kadar kaybetti?”

“Gerçekten bilmiyorum. O konuları benimle konuşmayı uzun süre önce bıraktı.”

Jesper durakladı. Jan Van Eck, oğluna davranış biçimi nedeniyle tam bir aptaldı ama Jesper itiraf ediyordu ki Wylan’ın sözde “hastalığı” merakını cezpt ediyordu. Okumaya çalıştığında Wylan’ın ne gördüğünü, denklemlerle ya da bir mönüdeki fiyatlarla arası iyiyken cümlelerle ve işaretlerle arasının neden kötü olduğunu bilmek istiyordu. Halbuki, “Fıçı’ya yakın olmak tüccarları daha mı gergin yapıyor merak ediyorum. Bütün o siyah giysiler ve kısıtlamalar, haftada sadece iki kez et, konyak yerine bira. Belki de kendilerini bizim yerimize de kısıtlıyorlardır,” dedi.

“Teraziye dengede tutmaya çalışıyorlardır?”

“Aynen öyle. Yani bu şehri kimse denetlemese ahlaksızlık hangi boyutlara ulaşır bir düşünsene. Kahvaltıda şampanya. Borsa salonunda seks partileri...”

Wylan öksüren bir kuşu andıran telaşlı bir gürültü çıkardı ve Jesper dışında her yere baktı. Onun sinirini bozmak acayip kolaydı, fakat Jesper üniversite mıntıkasının kirlenmeden kalması gerektiğine inanıyordu. Mevcut haliyle gayet iyiydi, temiz, sakın, kitap ve çiçek kokulu.

Jesper kendini söylemek zorunda hissettiği için, “Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun,” dedi. “Malzemelerini aldın. Bir kahvehanede oturup güven içinde bekleyebilirsin.”

“İstedğin bu mu?”

Hayır. Bunu tek başıma yapamam. Jesper omuz silkti. Wylan’ın üniversitede tanık olacağı şeyler hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Jesper babasını nadiren öfkeli görmüştü ama şimdi nasıl olsun da öfkeli olmasındı? Jesper ona nasıl bir açıklama yapabilirdi? Yalan söylemiş, babasının uğrunda gece gündüz alın teri döktüğü geçim kaynağını tehlikeye atmıştı. Peki ne uğruna? Kocaman bir hiç.

Fakat Jesper babasıyla tek başına yüzleşme fikrine katlanamıyordu. İnej olsa anlardı. Onun anlayışını hak ettiğinden değil ama İnej’de, kendi korkularını tanıyıp hafifleteceğini bildiği sarsılmaz bir şey vardı. Kaz’ın ona eşlik etme teklifinde bulunacağını ummuştu. Fakat üniversiteye yaklaşınca ayrıldıklarında Kaz ona yalnızca tek bir karanlık bakış atmıştı. Mesaj açtı: *Bu mezarı sen kazdın. Git içine yat.* Kaz, Buz Sarayı işini neredeyse daha başlamadan bitiren pusu için onu hâlâ cezalandırıyordu, Kaz’ın gözüne tekrar girebilmek için altıpatlıklarını feda etmekten çok daha fazlası gerekecekti; tabii Kaz’ın gözüne girebilmek mümkünse.

Kitap Meydanı’nın avlusuna giden taş kemerli geniş geçidin altından yürürken Jesper’in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Üniversite, Kitap Kanalı’nın birbirine paralel kesimlerinin etrafına inşa edilmiş ve haftanın hangi günü olduğuna bağlı olarak insanların tartışmak ya da bira eşliğinde sohbet etmek için buluştukları Hatipler Köprüsü ile birbirine bağlanan bir dizi yapıdan müteşekkildi. Ancak üniversitenin kalbi Kitap Meydanı’nda atıyordu, merkezi bir avluyla Âlimler Çeşmesi’nin etrafında dört kütüphane inşa edilmişti. Jesper üniversite arazisine ayak basmayı neredeyse iki sene olmuştu. Okulu resmi olarak hiç bırakmamıştı. Okula gitmemeye bile gerçekten karar vermemişti. Sadece

Doğu Çıtası'nda daha çok vakit geçirmeye ve bir gün Fıçı'nın artık evi haline geldiğini fark etmişti.

Yine de geçirdiği kısa öğrencilik döneminde Kitap Meydanı'na âşık olmuştu. Jesper hiçbir zaman çok okuyan biri olmamıştı. Hikâyeleri sever ama hiçbir şey yapmadan oturmaktan nefret ederdi, ayrıca kendisine verilen kitaplar da sanki zihnini başka diyarlara götürmek için tasarlanmıştı. Kitap Meydanı'nda gözleri nereye kaysa onları meşgul edecek bir şeyler vardı: Kurşun şeritli, vitray pencereler; kitap ve gemi figürleri işlenmiş demir kapılar; sakallı âlimiyle merkez çeşme ve içlerinde en iyisi olan yaratık şeklindeki heykelcikler; mezuniyet kepli, yarasa kanatlı grotesk figürler ve kitap okurken uyuyakalan taş ejderhalar. Jesper, bu yeri her kim inşa etmişse, bütün öğrencilerin sessiz düşünmekten hoşlanmayabileceğini bilen biri olduğuna inanırdı.

Oysa avluya girerlerken ne etrafına bakınıp taş işçiliğini takdir etti ne de çeşmenin şırıltısına kulak verdi. Bütün dikkatini doğu duvarının yakınında dikilmekte olan, elinde kırışık bir şapkayla vitray pencerelere bakan adama verdi. Jesper babasının en iyi takımını giydiğini içi sızlayarak fark etti. Kaellilere özgü kızıl saçlarını özenle geriye taramıştı. Jesper evden ayrıldığında olmayan beyazları vardı. Colm Fahey kiliseye gitmekte olan bir çiftçiye benziyordu. Buranın adamı olmadığı her halinden belliydi. Kaz—sadece o mu, Fıçı'daki herkes—ona bir kez baksa bile yürüyen, konuşan bir hedeften başka bir şey görmezdi.

Jesper'in boğazı kupkuruydu. “Baba,” dedi boğuk sesle.

Babası başını çevirince Jesper olabileceklere —babasının ona yönelteceği ve hak ettiği hakaretlere ya da öfkeye— kendini hazırladı. Fakat babasının kırışıklarla dolu yüzünde beliren mutlu gülümsemeye hazır değildi. Jesper kalbine bir kurşun yese yeri idi.

“Jes!” diye bağırdı babası. Sonra Jesper avluyu geçip babasının kollarına atıldı. Babası ona o kadar sıkı sarılmıştı ki Jesper kaburgalarının esnediğini hissetti. “Azizler aşkına, öldüğünü sandım. Artık burada öğrenci olmadığını, ortadan kaybolduğunu söylediler. Bu sefil yerde haydutların falan eline düştüğüne emindim.”

“Hayattayım, baba,” dedi Jesper soluk soluğa. “Ama beni böyle sıkmaya devam edersen bu fazla sürmeyecek.”

Babası güldü ve onu bıraktı. İri elleri Jesper’in omuzlarında, onu kol mesafesinde tuttu. “Yemin ederim otuz santim uzamışsın.”

Jesper başını eğdi. “On beş. Şey, bu Wylan,” dedi. Zemeniceden Kerchçeye geçmişti. Kendi memleketlerinde ikisini de konuşurlardı; biri annesinin dili, diğeri ticaret diliydi. Babasının ana dili olan Kaelce sadece Colm’un şarkı söylediği ender zamanlar için saklanırdı.

Jesper’in babası neredeyse bağırarak, “Tanıştığımıza sevindim. Kerchçe biliyor musun?” diye sordu. Jesper bunu Wylan’ın hâlâ bir Shulu gibi görünmesine bağladı.

“Baba,” dedi utancından ezilip büzülerek. “Kerchçe biliyor.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Fahey,” dedi Wylan. Neyse ki görgü kurallarını biliyordu.

“Ben de, evlat. Sen de öğrenci misin?”

“Ben... bir ara öyleydim,” dedi Wylan tuhaf bir edayla.

Jesper takip eden sessizliği nasıl dolduracağını bilemedi. Babasıyla buluşmasından ne beklediğini bilmiyordu ancak hoşbeş etmeyi beklemediği kesindi.

Wylan boğazını temizledi. “Aç mısınız, Bay Fahey?”

“Hem de kurt gibi,” diye yanıtladı Jesper’in babası minnettarlıkla.

Wylan, Jesper’i dirseğiyle dürttü. “Belki babanı öğle yemeğine götürebiliriz?”

“Öğle yemeği,” dedi Jesper kelimeyi az önce öğrenmiş gibi tekrar ederek. “Evet, öğle yemeği. Öğle yemeğini kim sevmez ki?” Öğle yemeği bir mucize gibiydi. Karınlarını doyuracaklardı. Konuşacaklardı. Belki de içeceklerdi. Lütfen içsinlerdi.

“İyi ama Jesper, neler oluyor? Gemensbank’tan bir tebligat aldım. Kredinin günü geliyormuş, halbuki sen bana geçici olduğun söylemiştin. Ayrıca derslerin...”

“Baba,” diye başladı Jesper. “Ben... mesele şu ki...”

Avlunun duvarlarında silah sesleri yankılanınca Jesper babasını arkasına itti. Ayaklarının dibindeki taşlardan bir kurşun sekmiş, bir toz bulutu kaldırmıştı. Ansızın avlunun her yanında silah sesleri yankılanmaya başladı. Yankı yüzünden seslerin ne taraftan geldiğini kestirmek güçtü.

“Bütün kutsal şeyler adına, neler...”

Jesper babasının ceketine asılarak onu korunaklı bir kapının önüne doğru çekti. Soluna bakıp Wylan’ı tutmaya hazırlandı ama küçük tüccar çoktan harekete geçmiş, yere çömelmiş bir vaziyette Jesper’in yanında ilerliyordu. *Çabuk öğrenmeni sağlamak için sana birkaç kez ateş edilmesi gibisi yoktur*, diye düşündü Jesper kapı saçağının altına ulaştıklarında. Çatı hattını görebilmek için başını uzattı, sonra silah sesleri yankılanınca geri çekildi. Yukarıdan ve sol taraflarında bir yerden yeni bir kurşun yağmuru başladı, Jesper, Matthias ile Kaz’ın açılan ateşe karşılık verdiklerini ummaktan başka bir şey yapamadı.

“Azizler aşkına!” dedi babası nefes nefese. “Bu şehir, kılavuzlarda anlatılanlardan da kötü!”

“Baba, bunun şehirle alakası yok,” dedi Jesper paltosundan silahını çıkararak. “Benim peşimdeler. Ya da bizim. Söylemek güç.”

“Kim senin peşinde?”

Jesper ve Wylan bakiştılar. Jan Van Eck? Ödeşmek isteyen bir rakip çete? Pekka Rollins ya da Jesper'in borç aldığı birileri? "Epey bir aday var. Kendileri bizzat teşrif etmeden önce buradan gitmeliyiz."

"Eşkıyalar mı?"

Jesper büyük ihtimalle delik deşik edilmek üzere olduğunu biliyordu, o yüzden gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Onun gibi bir şey."

Kapının kenarından bakıp iki kurşun sıktı, sonra yeni bir yaylım ateşi başlayınca kendini geri çekti.

"Wylan, bana çantanda kalem, mürekkep ve ekin kurdu malzemesinden fazlası olduğunu söyle."

"İki ışık bombası ve yeni tasarladığım, biraz daha, şey... teşirli bir şey var."

Jesper'in babası kötü bir rüyadan uyanmak istermişçesine gözlerini kırpiştırarak, "Bomba mı?" diye sordu.

Jesper çaresizce omuz silkti. "Onları birer bilimsel deney olarak düşünmeye çalış."

"Kaç kişiyle karşi karşiayız?" diye sordu Wylan.

"şuraya bak, sürekli doğru soruları soruyorsun. Söylemesi güç. Çatıda bir yerdeler, buradan tek çıkış ise kemerli geçitten. Yukarıdan ateş ediyorlar ve önümüzde geçilecek çok geniş bir avlu var. Avluyu geçsek bile, Kaz ile Matthias bir şekilde bize bir koridor açamadıkça Kitap Meydanı'nın dışında bizi bekleyen çok daha fazla mermi olacağını tahmin ediyorum."

"Başka bir çıkış yolu biliyorum," dedi Wylan. "Ama giriş, avlunun öbür tarafında." Üzerine kalem kemiren bir tür boynuzlu canavar oyulmuş bir kemerin altındaki kapıyı gösterdi.

"Okuma salonu mu?" Jesper mesafeyi ölçtü. "Pekâlâ. Üç de-yince koşuyorsunuz. Ben sizi korurum. Babamı içeri sok."

“Jesper...”

“Baba, yemin ederim her şeyi açıklayacağım ama şimdi tek bilmen gereken, kötü bir durumda olduğumuz ve kötü durumlar da benim uzmanlık alanıma girer.” Doğruydı da. Jesper canlandığını, babasının Ketterdam’a geliş haberini aldığından beri yakasını bırakmayan kaygıdan sıyrıldığını hissedebiliyordu. Kendini özgür, çayırların üzerine düşen yıldırım misali tehlikeli hissediyordu. “Güven bana, baba.”

“Pekâlâ, evlat. Tamam.”

Jesper babasının içinden *şimdilik* dediğini duyar gibiydi. Wylan’ın kendini hazırladığını gördü. Küçük tüccar bu işlerin hâlâ acemisiydi. Dileyelim de Jesper yüzünden kimse ölmesindi.

“Bir, iki...” Üç deyince ateş etmeye başladı. Avluya dalıp ko-runmak için çeşmenin arkasına yuvarlandı. Baştan rasgele ateş etmişti ama çatıdaki silüetleri anında seçmeyi başardı ve içgü-düsel olarak nişan alıp hareketlerini sezerek, iyi bir atış yapmak için önü açık mı düşünmeden ateş etti. Kimseyi öldürmesi gerek-miyordu, düşmanlarının ödünü koparıp Wylan’la babasına zaman kazandırması yeterliydi.

Çeşmenin asıl heykeline bir kurşun isabet edince âlimin elin-deki taş kitap un ufak oldu. Kullandıkları cephane her ne ise, şa-kaları yoktu.

Silahını yeniden dolduran Jesper çeşmenin arkasından fırlayıp ateş etti.

Omzuna acı yayılırken, “Yüce *Azizler* adına,” diye haykırdı. Elini açıp kapayarak kolundaki hasarı yokladı. Sadece bir sıyrıktı ama canı fena yanıyordu, üstelik yeni tüvit ceketi de kan içinde kalmıştı. “Saygın görünmeye çalışmak işte bu yüzden işe yara-mıyor,” diye homurdandı. Yukarıda çatının üzerindeki silüetlerin

hareket ettiğini görebiliyordu. Her an çeşmenin öbür tarafına dolanabilirlerdi ve o zaman da işi biterdi.

“Jesper!” Wylan’ın sesi. Kahretsin. Kaçıp saklanması gerekiyordu. “Jesper, saat iki yönünde.”

Jesper yukarı baktı, gökyüzünde bir şey kavis çiziyordu. Düşünmeden nişan alarak ateş etti. Bir patlama oldu.

“Suya gir!” diye bağırdı Wylan.

Jesper havuza daldı, biraz sonra ışıkla birlikte hava cızırdadı. Jesper sıırıslıkam kafasını sudan çıkardığında avlunun ve bahçelerinin korunmasız her yüzeyinde delikler açıldığını, ufak çukurlardan dumanlar yükseldiğini gördü. Çatıdaki her kimse, feryat ediyordu. Azizler aşkına, Wylan nasıl bir bomba patlatmıştı yahu?

Matthias ve Kaz’ın siper aldıklarını umdu ama bunu düşünecek vakit yoktu. Kalem çiğneyen iblisin altındaki kapıya doğru fırladı. Wylan ve babası içeride bekliyorlardı. Kapıyı kapadılar.

“Yardım edin,” dedi Jesper. “Girişe barikat kurmalıyız.”

Masanın ardındaki adam, gri akademisyen cübbesi giymişti. Burun delikleri küstahlıktan o kadar genişlemişti ki Jesper içlerine çekilmekten korktu. “Genç adam...”

Jesper tabancasını profesörün göğsüne tuttu. “Kıpırda.”

“Jesper!” dedi babası.

“Merak etme, baba. Ketterdam’da insanlar birbirine sürekli silah çekerler. Tokalaşmak gibi bir şeydir.”

Profesör gönülsüzce kenara çekilip masayı kapının önüne iterlerken, babası da, “Doğru mu bu?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi Wylan.

“Hiç de değil,” dedi profesör.

Jesper eliyle kıpırdamalarını işaret etti. “Semtine göre değişir. Gidelim.”

Okuma salonunda kavisli gövdeli lambalarla aydınlanan uzun masaların arasındaki ana koridorda hızla ilerlediler. Öğrenciler duvar diplerine toplanmış ve sandalyelerin altına saklanmışlardı, muhtemelen ölmek üzere olduklarını düşünüyorlardı.

“Endişe edilecek bir durum yok, millet!” diye seslendi Jesper. “Avluda ufak bir atış talimi yapılıyor, hepsi bu.”

Wylan onları ayrıntılı süslemelerle kaplı bir kapıdan buyur ederek, “Bu taraftan,” dedi.

“Ah, orası olmaz,” dedi profesör dalgalanan cübbesiyle peşlerinden koşarak. “Nadir eserler salonuna girmeyin!”

“Tekrar tokalaşmak ister misin?” diye sordu Jesper, sonra da, “Mecbur kalmadıkça hiçbir şeye ateş etmeyeceğimize söz veriyorum,” diye ekledi. Babasını hafifçe itti. “Merdivenlerden yukarı.”

“Jesper?” dedi en yakındaki masanın altından bir ses.

Yere çömelmiş sarışın güzel bir kız yukarı baktı.

“Madeleine?” dedi Jesper. “Madeleine Michaud?”

“Birlikte kahvaltı edeceğimizi söylemiştin!”

“Fjerda’ya gitmem gerekti.”

“Fjerda’ya mı?”

Jesper, Wylan’ın peşi sıra merdivenleri tırmandı, sonra başını tekrar okuma salonuna uzattı. “Hayatta kalırsam sana waffle ısmarlayacağım.”

“Ona waffle ısmarlayacak paran yok,” diye homurdandı Wylan.

“Sessiz ol. Kütüphanedeyiz.”

Jesper’in, derslerine devam ederken nadir eserler salonuna girmek için hiçbir sebebi olmamıştı. Sessizlik o kadar derindi ki sualtında olmak gibiydi. Sarı ışıkla aydınlatılan vitrinlerde elyazmaları sergileniyor, nadir haritalar duvarları kaplıyordu.

Mavi keftalı bir Rüzgârın Hâkimi köşede kolları havada duruyordu ama onlar içeri girince geri çekildi.

Wylan'ı gören Rüzgârın Hâkimi, “Shu!” diye haykırdı. “Seninle gelmeyeceğim. Ölürüm daha iyi!”

Jesper'in babası, bir atı sakinleştirmişçesine ellerini kaldırdı. “Sakin ol, evlat.”

“Sadece geçiyorduk,” dedi Jesper babasını tekrar iterek.

“Beni izleyin,” dedi Wylan.

Jesper, raflar ve vitrinler labirentinde koşup, korkudan yere çömelmiş profesör ya da öğrencilerin yanından geçerken, “Nadir eserler salonunda bir Rüzgârın Hâkimi'nin ne işi var?” diye sordu.

“Nem. Elyazmalarını korumak için havayı kuru tutuyor.”

“Güzel işmiş.”

En batı uçtaki duvara ulaştıklarında, Wylan bir Ravka haritasının önünde durdu. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra başkenti –Os Alta'yı– gösteren sembole bastı. Ülke, Kum Denizi'nin sınırlarının hizasından adeta parçalandı ve içinden geçilecek genişlikte karanlık bir geçit ortaya çıktı.

“Matbaanın ikinci katına çıkıyor,” dedi Wylan içeri girerlerken. “Profesörlerin, öfkeli öğrencilerle uğraşmadan kütüphaneden evlerine gidebilmeleri için inşa edildi.”

“Öfkeli?” dedi Jesper'in babası. “Bütün öğrencilerin silahı var mı?”

“Hayır, ama notlara isyan etme konusunda köklü bir gelenek var.”

Kayarak kapanan kapı onları karanlıkta bıraktığında yan yan yürüdüler.

Jesper, Wylan’a, “Yanlış anlama ama nadir eserler salonunda yolunu bulabileceğin hiç aklıma gelmezdi,” diye mırıldandı.

“Öğretmenlerimden biriyle burada buluşurdum, babam o zamanlar hâlâ... öğretmenim pek çok ilginç öykü anlattı. Hem haritaları oldum olası sevmişimdir. Harflerin üzerinde parmağımı gezdirince daha kolay olurdu... geçidi de öyle buldum.”

“Biliyor musun Wylan, bir gün seni hafife almayı bırakacağım.”

Kısa bir duraklama oldu, sonra yukarıda bir yerden Wylan’ın, “O zaman seni şaşırtmak çok daha zor olacak,” dediğini duydu.

Jesper sırtıttı ama bir terslik hissediyordu. Arkalarında nadir eserler salonundan bağırışlar duyuyordu. Ucuz atlatmışlardı, omzu kanıyordu ve gösterişli bir kaçış gerçekleştirmişlerdi; işte böyle anlar için yaşıyordu. Kavganın heyecanı ile içinin kıpır kıpır olması gerekirdi. Gerilimin hâlâ damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu ama bunun yanı sıra içindeki neşeyi alıp götüren soğuk, yabancı bir his de vardı. Zihni sürekli tek bir şeyi evirip çeviriyordu: *Babam yaralanabilirdi. Babam ölebilirdi.* Jesper insanların ona ateş etmesine alışkındı. Hatta ona ateş etmeyi *biraksalar* biraz gücenirdi bile. Oysa bu farklıydı. Babası bu kavgada bulunmayı seçmemişti. Onun tek kabahati, oğluna inanmak olmuştu.

Ketterdam’ın sorunu da bu zaten, diye düşündü Jesper karanlıkta önlerini görmeden ilerlerken. *Yanlış insana güvenirseniz canınızdan olabilirsiniz.*

Nina, Colm Fahey'e bakmaktan kendini alamıyordu. Oğlundan biraz kısa boylu, geniş omuzluydu ve ten rengi Kaellilere özgüydü; canlı, koyu kırmızı saçlar, tuz beyazı ten, Zemeni güneşine maruz kalmanın sonucu çiller... Gözleri Jesper'inkiler gibi berrak gri olsa da ciddi bir havaları, Jesper'in ateşleyici enerjisinden farklı bir sıcaklıkları vardı.

Nina'nın bakışlarını çiftçinin üzerinden ayırmamasının tek nedeni, babasında Jesper'in özelliklerini bulmaya çalışmanın verdiği haz değildi. Böylesine erdemli bir adamı boş bir türbede Ketterdam'ın en azılı suçlularının arasında –ki kendisi de onlardan biriydi– dikilerken görmek de çok tuhaftı.

Nina ürperince üstündeki at battaniyesine daha sıkı sarındı. Hayatının iyi ve kötü günlerinin çetelesini tutmaya başlamıştı ve Cornelis Smeet işi sağ olsun, günü giderek kötüleşiyordu. Fakat İnej'i kurtarmaya bu kadar yaklaşmışken pes edemezdi. Nina sessizce, *iyi ol*, dedi. Düşüncelerinin bir şekilde havayı yarıp, Ketterdam limanlarındaki suların üzerinden süzülüp dostuna ulaşmasını umuyordu. *Güvende ve sağlıklı ol ve bizi bekle.*

Van Eck, İnej'i rehin aldığında Nina, Vellgeluk'ta değildi. O sırada hâlâ vücudunu *parem*den arındırmaya çalışıyordu. Bu acılı süreç Djerholm'dan dönüş yolunda başlamıştı. Titreme, sızlama, kusmayla geçen o ıstırap dolu anlar için minnettar olması gerektiğini söyledi kendine. O daha fazla *parem* için tartışır, bağırır çağırır, dil dökerken bu utanca tanıklık eden Matthias onun saçını geriye taramış, alnını kurulamış, onu olabildiğince nazikçe zapt etmişti. Nina kendini söylediği bütün korkunç şeyleri, sunduğu bütün vahşi hazları, yönelttiği bütün hakaret ya da suçlamaları hatırlamaya zorladı. *Benim acı çekişimi izlemekten keyif alıyorsun. Yalvarmamı istiyorsun, değil mi? Beni bu halde görmek için ne zamandır bekliyorsun? Beni cezalandırmayı bırak, Matthias. Yardım et bana. Bana iyi davran, ben de sana iyi davranırım.* Matthias bütün o lafları sabırlı bir sessizlikle sineye çekmişti. O anılara sıkı sıkıya tutunuyordu. İlaça duyduğu açlıkla mücadele edebilmek için onları olabildiğince canlı, parlak ve utandırıcı tutmalıydı. Asla tekrar o duruma düşmek istemiyordu.

Şimdi Matthias'a baktı. Gür ve altın sarısı saçları, kulaklarının arkasına kıştırarak kadar uzundu. Onun görüntüsünü hem seviyor hem nefret ediyordu. Çünkü Matthias ona istediği şeyi vermiyordu. Çünkü ona ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kaz onları Kara Peçe'ye yerleştirdikten sonra Nina iki gün dayanmayı başarmış ama ardından kendini kaybedip Kuwei'den bir doz daha *parem* istemişti. Küçük bir doz. Sadece bu dayanılmaz ihtiyacı bastıracak kadar. Terlemeler, ateş nöbetleri geçmişti. Yürüyebiliyor, konuşabiliyor, Kaz ve diğerlerinin kurduğu planları dinliyordu. Fakat kendi işine bakıp, çorbasını ve Matthias'ın önüne koyduğu şekerli çayı içmesine rağmen o ihtiyaç hep oradaydı. Bir testere gibi aralıksız ileri geri gidiyor, sinirlerini paralıyordu.

Parem istemek için Kuwei'nin yanma oturduğunda bilinçli alınmış bir karar değildi bu. Onunla usulca Shuca konuşmuş, mezarın rutubetinden dert yanmasını dinlemişti. Sonra sözcükler ağzından çıkıvermişti: "Elinde daha var mı?"

Kuwei neyi kastettiğini sormadı bile. "Hepsini Matthias'a verdim."

"Anlıyorum," demişti Nina. "Sanırım böylesi daha iyi."

Gülümsemişti. Kuwei de gülümsemişti. Nina onun suratını lime lime etmek istemişti.

Çünkü Matthias'a gidemezdi. Asla. Hem bildiği kadarıyla da Matthias, Kuwei'nin elindeki bütün *paremleri* denize atmıştı. Bu düşünceyle o kadar paniğe kapılmıştı ki koşarak dışarı çıkmış, harabeye dönmüş türbelerin önünde midesindekilerin hepsini çıkar-mıştı. Kusmuğunun üzerine toprak atmış, ardından sarmaşıkların altında bulduğu sakın bir yere oturup hüngür hüngür ağlamıştı.

"Hepiniz işe yaramaz birer serserisiniz," demişti sessiz mezarlara. Oralı olmamışlardı. Öte yandan Kara Peçe'nin dinginliği onu avutmuş, sakinleştirmişti. Nedenini açıklayamıyordu. Kabristanlarda daha önce hiç teselli bulmamıştı. Biraz dinlenip göz yaşlarını kurulamış, ağladığının anlaşılmayacağından emin olduğunda da diğerlerinin yanma dönmüştü.

En kötü kısmını atlattın, demişti kendi kendine. *El altında parem yok, artık onu düşünmeyi bırakabilirsin*. Ve bir süre daha idare etmişti.

Sonra dün akşam, Cornelis Smeet'e sırtışmak için hazırlık yaparken yanlışlıkla gücünü kullanmıştı. Peruk, çiçek, kostüm ve korseye rağmen baştan çıkarıcı rolünün altından kalkabileceğinden emin olamamıştı. Bunun üzerine Kümülüs Kulübü'nde bir ayna bulup gözlerinin altındaki halkaları yok etmeyi denemişti.

İyileşmesinden bu yana gücünü ilk kez kullanmaya çalışmıştı. Bu çabasından dolayı terlemiş, morluk kaybolur kaybolmaz da tıpkı göğsüne yediği hızlı, sert bir tekme gibi, *parem* açlığı bastırmıştı. İki büklüm bir halde eviyeye tutunmuş, *oradan nasıl uzaklaşırım, ilacı nereden bulabilirim, karşılığında ne verebilirim*, kabilinden tehlikeli düşünceler zihnine üşüşmüştü. Kendini teknedeki utanç dolu hatıraları, Matthias'la kurabileceği geleceği düşünmeye zorlaşmış ama onu kendine getiren düşünce İnej olmuştu. İnej'e hayatını borçluydu, onu Van Eck'in ellerine terk etmesine imkân yoktu. Öyle biri değildi o. Olmayacaktı da.

Her nasılsa kendini toplamıştı. Yüzüne su çarpmış, yanaklarını çimdikleyerek allaştırmıştı. Hâlâ zayıf görünüyordu ama kararlıydı, korsesini yukarı çekerek yüzüne en parlak gülümsemesini kondurmuştu. *Bu işi doğru yaparsan Smeet'in, yüzüne bakmasına bile gerek kalmayacak*, demişti Nina kendi kendine. Ardından da tuzağına bir güvercin düşürmek için kapıdan çıkmıştı.

Fakat iş tamamlandıktan, istedikleri bilgi elde edilip herkes uykuya daldıktan sonra Matthias'ın eşyalarını kurcalamış, giysilerinin ceplerini karıştırmıştı. Hüsrânı her geçen saniye artıyordu. Matthias'tan nefret ediyordu. Kuwei'den nefret ediyordu. Bu aptal şehirden nefret ediyordu.

Kendinden tiksinererek Matthias'ın battaniyelerin altına girmişti. Matthias hep sırtını duvara vererek uyurdu; Cehennem Kapısı'ndan kalma bir alışkanlık. Nina, Fjerdalınm ceplerini aramış, pantolonunun astarlarını yoklamaya çalışmıştı.

"Nina?" diye sormuştu Matthias uyku mahmurluğuyla.

"Üşüdüm," dedi elleri aramayı sürdürerek. Adamın boynuna, sonra da kulağının altına bir öpücük kondurdu. Onu daha önce hiç bu şekilde öpmemişti. Bu fırsatı bulamamıştı. Onları birbirlerine

bağlayan şüphe, şehvet ve sadakat yumağından kurtulmakla meşgul olmuşlardı hep. Ve Nina *paremi* aldıktan sonra... aklı fikri ilaçtaydı, şimdi bile. Hissettiği arzu, ilaç içindi, ellerinin altında kıpırdanan beden için değil. Yine de dudaklarını öpmedi, *paremin* bunu da elinden almasına izin vermeyecekti.

Matthias hafif inledi. “Diğerleri...”

“Herkes uyuyor.”

Sonra Matthias ellerini yakalamıştı. “*Dur.*”

“Matthias.”

“Bende değil.”

Nina kendini geri çekti. Utanç bütün bedenine orman zeminini saran bir yangın gibi yayıldı. “Kimde o zaman?” diye tısladı.

“Kaz.” Nina donup kaldı. “Onun koynuna da girecek misin?”

Nina şaşkınlıkla soluğunu boşalttı. “Boğazımı kesmişti.” Çaresizliğini haykırmak istiyordu. Kaz’la pazarlık edemezdi. Ona Wylan’a yapabileceği gibi zorbalık edemez ya da ondan Jesper’den isteyeceği gibi rica edemezdi.

Yorgunluk ansızın bastırdı, boynunda bir boyunduruk gibiydi; en azından zıvanadan çıkan dayanılmaz isteği hafifletiyordu. Alnını Matthias’ın göğsüne yasladı. “Bundan nefret ediyorum,” dedi. “Senden de biraz nefret ediyorum, *drüskelle.*”

“Alıştım artık. Gel buraya.” Matthias onu kollarıyla sarmış, Ravka’yı, İnej’i anlattırmıştı. Hikâyelerle dikkatini dağıtmış, Fjerda’da esen rüzgârların isimlerini saymış, *drüskelle* salonundaki ilk yemeğini anlatmıştı. Nina bir ara dalmış olmalıydı çünkü türbe kapısının gürültüyle açılmasıyla birlikte uyandığında ağır, rüyasız bir uykudan sıyrılmaya çalışıyordu.

Matthias ve Kaz, giysileri Wylan’ın yaptığı bir çeşit bomba yüzünden delik deşik olmuş vaziyette üniversiteden dönmüşlerdi, çıl-

dırmış gibi bakan ve bahar yağmurundan sıırsıklam olmuş Jesper ile Wylan hemen peşlerindeydi. Beraberlerinde de bir Kaelliye benzeyen iriyarı bir çiftçi vardı. Nina, Azizlerden harika bir hediye almış gibi hissediyordu, zira bu çılgın ve kafa karıştırıcı durum dikkatini dağıtmak için yeterliydi.

Parem açlığı dün geceki çılgınlıktan bu yana körelmiş olsa da hâlâ oradaydı ve bu geceki görevi nasıl tamamlayacağını hiç bilmiyordu. Smeet'i baştan çıkarmak planının sadece ilk kısmıydı. Kaz ona güveniyordu, İnej ona güveniyordu. Onun bir Corporal-nik olmasına ihtiyaçları vardı, ufacak bir terzilik çabasıyla tükenen, yoksunluktan tir tir titreyen bir müptela olmasına değil. Oysa Nina bunların hiçbirini düşünemiyordu. Özellikle de Colm Fahey karşısında durmuş, şapkasını parçalar, Jesper babasıyla yüzleşmektense arasına kırık cam parçaları doldurulmuş bir yığın waffle yemeyi tercih etmiş gibi görünür ve Kaz da... Kaz'dan ne bekleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Öfke, belki daha kötüsü. Kaz sürprizlerden ya da potansiyel zafiyetlerden hoşlanmazdı ve Jesper'in tıknaz, yaşlı babası ise tam bir zafiyetti.

Fakat Jesper'in üniversiteden nasıl kaçtıklarını soluk soluğa –ve Nina'ya göre özetle– anlatmasının ardından Kaz bastonuna yaslanıp sadece, “Takip edildiniz mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Jesper kafasını kararlılıkla iki yana sallayarak.

“Wylan?”

Colm bir anda parladı. “Oğlumun sözünden kuşku mu duyuyorsun?”

“Kişisel değil, baba,” dedi Jesper. “O, herkesin sözünden kuşku duyar.”

Kaz'ın ifadesi heyecansızdı, boğuk sesi o kadar rahat ve hoştu ki Nina tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Özür dilerim, Bay Fahey. Fıçı alışkanlıklarından biri. Güven ama teyit et.”

“Ya da hiç güvenme,” diye mırıldandı Matthias.

“Wylan?” diye tekrarladı Kaz.

Wylan çantasını masanın üstüne koydu. “Geçitten haberleri olsaydı bizi takip eder ya da matbaada karşımıza çıkarlardı. Onları kaybettik.”

Kaz, “Çatıda yaklaşık on kişi saydım,” deyince Matthias başını sallayarak doğruladı.

“Öyle gibi,” dedi Jesper. “Ama emin olamıyorum. Güneşi arkalarına almışlardı.”

Kaz oturdu, siyah gözlerini Jesper'in babasına dikti. “Siz yemdiniz.”

“Anlamadım, delikanlı?”

“Banka krediyi ödemenizi mi istedi?”

Colm gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı. “Şey, evet, aslına bakarsan oldukça sert dilli bir mektup gönderdiler. Güvenilmez bir kredi riski olacakmışım. Kredinin tamamını ödemezsem yasal yollara başvuracaklarmış.” Oğluna döndü. “Sana yazmıştım, Jes.” Sesinde suçlama değil, şaşkınlık vardı.

“Ben... mektuplarıma bakamadım.” Jesper üniversiteye gitmeyi bıraktıktan sonra orada hâlâ mektup alabilmiş miydi? Nina onun bu oyunu bunca zaman nasıl sürdürdüğünü merak etti. Colm'un okyanus ötesinde olmasının –ve oğluna inanma arzusunun da– bunda rolü vardı. *Kolay bir hedef*, diye düşündü Nina hüznle. Gerekçesi ne olursa olsun Jesper öz babasını dolandırmıştı.

“Jesper...” dedi Colm.

“Para bulmaya çalışıyordum, baba.”

“Çiftliği elimden almakla tehdit ediyorlar.”

Jesper’in gözleri mezarın zeminine sabitlenmişti. “Çok yaklaşmıştım. *Hâlâ* da yakınım.”

“Paraya mı?” Nina şimdi Colm’un öfkesini duyabiliyordu. “Bir türbede oturuyoruz. Az önce bizi öldürmeye çalıştılar.”

“Sizi Ketterdam’a getiren neydi?” diye sordu Kaz.

“Banka, tahsilat tarihini öne aldı!” dedi Colm hiddetle. “Zamanım dolmuş. Jesper’e ulaşmaya çalıştım, cevap alamayınca da...”

“Zeki oğlunuzun Ketterdam’ın karanlık sokaklarında neler çevirdiğini bir görmek istediniz.”

“Aklıma kötü şeyler geldi. Şehrin belli bir şöhreti var.”

“Bu şöhreti hak ediyor da, sizi temin ederim,” dedi Kaz. “Peki geldiğinizde ne yaptınız?”

“Üniversitede sorup soruşturdum. Kaydı olmadığını söylediler, ben de emniyet müdürlüğüne gittim.”

Jesper yüzünü ekşitti. “Ah, baba. *Stadwatch*’a mı?”

Colm şapkasını taze bir enerjiyle ezdi. “Ya nereye gidecektim, Jes? Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun... senin gibi biri için.”

“Baba,” dedi Jesper sonunda babasının gözlerinin içine bakarak. “Onlara söylemedin, değil mi, benim bir...”

“Elbette söylemedim!”

Grisha. Neden ikisi de söylememekte direniyordu?

Colm bugüne kadar şapkası olan keçe yığınınını yere attı. “Hiçbir şey anlamıyorum. Neden beni bu korkunç yere getirdin? Bize neden ateş ettiler? Okuluna ne oldu? Sana ne oldu?”

Jesper ağzını açtı, kapadı. “Baba, ben... ben...”

“Benim hatamdı,” diye lafa girdi Wylan. Bütün gözler ona döndü. “O... banka kredisi için kaygılanıyordu, o yüzden derslerini dondurup çalışmaya başladı...”

“Yerel bir silah ustasıyla,” diye tamamladı Nina.

Matthias uyarı mahiyetinde, “Nina,” diye homurdandı.

“Yardımaımıza ihtiyacı var,” diye fısıldadı Nina.

“Babasına yalan söylemek için mi?”

“Beyaz yalan. Tamamen farklı.” Wylen’in lafı nereye getireceğine dair en ufak fikri yoktu ama yardıma gerek duyduğu açıktı.

“Evet!” dedi Wylen heyecanla. “Bir silah ustasıyla! Sonra da ben... ona bir anlaşımadan bahsettim...”

“Dolandırıldılar,” dedi Kaz. Sesi her zamanki gibi soğuk ve sakindi ama bilinmeyen topraklarda yürürmüşçesine kasılmıştı. “Gerçek olamayacak kadar iyi bir iş teklifi aldılar.”

Colm sandalyeye yığıldı. “Eğer öyle görünüyorsa o zaman...”

“Muhtemelen öyle,” dedi Kaz. Nina tuhaf bir hisse kapılarak Kaz’ın ilk kez samimi davrandığını hissetti.

Colm, Wylen’a, “Sen ve kardeşin her şeyi kaybettiniz mi?” diye sordu.

“Kardeşim?” diye sordu Wylen boş bir ifadeyle.

“İkiz kardeşin,” dedi Kaz bir kenarda oturmuş sessizce olan biteni izleyen Kuwei’ye bakarak. “Evet. Her şeyi kaybettiler. Wylen’ın kardeşi o günden beri tek kelime etmedi.”

“Sessiz birine benziyor,” dedi Colm. “Peki sizler... hepiniz öğrenci misiniz?”

“Sayılır,” dedi Kaz.

“Boş zamanlarınızda kabristanda mı takılırsınız? Yetkililere gidemez miyiz? Olanları anlatsak? Bu dolandırıcıların başka kurbanları da olabilir.”

“Şey...” diye başladı Wylen ama Kaz bakışıyla onu susturdu. Türbeye garip bir sessizlik çöktü. Kaz masanın başına oturdu.

“Yetkililer size yardım edemez,” dedi. “Bu şehirde edemezler.”

“Neden?”

“Çünkü burada kanun, para. Jesper ve Wylen kestirmeden gitmeye kalktılar. *Stadwatch* gözyaşlarını silmeye bile tenezzül etmez. Bazen adaleti kendin sağlaman gerekir.”

“Ve burada sen devreye giriyorsun.”

Kaz başını salladı. “Paranızı alacağız. Çiftliğinizi kaybetmeyeceksiniz.”

“Ama bunu yapmak için yasaların dışına çıkman gerekecek,” dedi Colm. Bitkince başını iki yana salladı. “Mezun olacak kadar büyük göstermiyorsun.”

“Ben eğitimimi Ketterdam’da aldım ve size şu kadarını söyleyebilirim: Gidecek başka yeri olsa Jesper asla yardımımı istemezdi.”

“O kadar da kötü olamazsın, evlat,” dedi Colm sertçe. “O kadar günah işleyecek kadar büyük değilsin.”

“Hızlı öğrenirim.”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Hayır.”

Colm kırışık şapkasını yerden aldı. “Bu meselede Jesper’e yardım edeceğine güvenebilir miyim?”

“Evet.”

Colm iç geçirdi. Etrafına bakındı. Nina daha dik durduğunu hissetti. “Beni çok yaşlı hissettiriyorsunuz.”

“Ketterdam’da biraz daha vakit geçirin, müzeli hissedeceksiniz,” dedi Kaz. Sonra başını yana eğdi. Nina onun yüzündeki o dalgın, düşünceli ifadeyi gördü. “Dürüst bir yüzünüz var, Bay Fahey.”

Colm, Jesper’e şaşkınlıkla baktı. “Eh. Umarım öyledir, belirttiğin için teşekkür ederim.”

“İltifat değildi,” dedi Jesper. “Ayrıca o bakışı biliyorum, Kaz. Sakın o çarkları çevirmeye başlayayım deme.”

Kaz'ın tek yanıtı, gözlerini yavaşça kırıştırmasıydı. Şeytani beyninde hangi plan harekete geçmişse onu durdurmak için artık çok geçti. “Nerede kalıyorsunuz?”

“Devekuşu’nda.”

“Oraya dönmek güvenli değil. Sizi Geldrenner Oteli’ne götürüreceğiz. Başka bir isimle kaydınızı yapacağız.”

“İyi ama neden?” dedi Colm etrafına tükürükler saçarak.

“Çünkü bazı insanlar Jesper’i öldürmek istiyorlar ve onu saklandığı yerden çıkarmak için sizi bir kez yem olarak kullandılar. Sizi rehin almak isteyeceklerinden hiçbir kuşum yok, zaten yeterince kaçırılma yaşadık.” Kaz, Rotty’ye birkaç talimat karalayıp kalın bir tomar *kruge* verdi. “Yemeklerinizi yemek salonunda yiyebilirsiniz Bay Fahey, ama sizden turistik yerlere gitmekten feragat etmenizi ve bizden haber alana kadar otelde kalmanızı istemek zorundayım. İşinizi soran olursa biraz dinlenmek için burada olduğunuzu söylersiniz.”

Colm önce Rotty’ye, ardından Kaz’a baktı. Kararlılıkla soluğunu boşalttı. “Olmaz. Teşekkür ederim ama bu bir hata.” Jesper’e döndü. “Borcu ödemenin başka bir yolunu buluruz biz. Olmazsa başka bir yerde sıfırdan başlarız.”

“Çiftlikten vazgeçemezsin,” dedi Jesper. Sesini alçalttı. “*Annem* orada. Onu bırakamayız.”

“Jes...”

“Lütfen, baba. Ne olur izin ver de bu işi düzelteyim. Biliyorum...” Yutkundu, kemikli omuzları toplandı. “Biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana bir şans daha ver.” Nina sadece babasıyla konuşmadığını düşündü.

“Biz buraya ait değiliz, Jes. Burası fazla gürültülü, fazla kainsuz. Hiçbir şeyin anlamı yok.”

“Bay Fahey,” dedi Kaz usulca. “İnek merasında yürümekle ilgili ne derler bilir misiniz?”

Jesper kaşlarını kaldırdı, Nina gülmemek için kendini zor tuttu. Fıçı’nın piçi, inek meralarından ne anlardı?

“Başını önüne eğ ve adımlarına dikkat et,” diye karşılık verdi Colm.

Kaz başını salladı. “Ketterdam’ı cidden büyük bir inek merası olarak düşünün.” Colm’un ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Paranızı bulup sizi ve oğlunuzu Kerch’ten güvenle çıkarmak için bize üç gün verin.”

“Bu gerçekten mümkün mü?”

“Bu şehirde her şey olabilir.”

“Bu düşünce bana güven vermiyor.” Colm doğruldu, Jesper ayağa fırladı.

“Baba?”

“Üç gün, Jesper. Sonra eve gidiyoruz. Parayla ya da parasız.” Jesper’in omzuna elini koydu. “Bir de, Azizler aşkına, dikkatli olun. Hepiniz.”

Nina ansızın boğazında bir yumru hissetti. Matthias ailesini savaşta kaybetmişti. Nina daha küçük bir çocukken, eğitilmek üzere ailesinden koparılmıştı. Wylan babasının evinden adeta kovulmuştu. Kuwei babasını ve vatanını kaybetmişti. Peki Kaz? Kaz’ın hangi karanlık sokaktan çıkıp geldiğini bilmek istemiyordu. Oysa Jesper’in gidecek bir yeri, bakacak, *her şey yoluna girecek*, diyebileceği birileri vardı. Nina bulutsuz gökyüzünün altında altın sarısı tarlalar, kırmızı meşeler tarafından rüzgârdan korunan ahşap bir evin hayalini kurdu. Güvenli bir yer. Nina, Colm Fahey’in Jan Van Eck’in ofisine gidip ona İnej’i geri vermesini yoksa suratına yumruğu yiyeceğini söylemesini diledi. Bu şehirde birilerinin on-

lara yardım etmesini, bu kadar yalnız olmamayı diledi. Jesper'in babasının, hepsini yanında götürebilmesini diledi. Novyi Zem'e hiç gitmemişti ama o altın sarısı tarlalara duyduğu özlem, sıla hasretinden farksızdı. *Aptalca*, dedi kendi kendine, *çocukça*. Kaz haklıydı, adalet istiyorlarsa bunu kendileri sağlamak zorundaydılar. Bu, yüreğindeki sızıyı hafifletmiyordu.

Fakat sonra Colm, Jesper'le vedalaştığını, ardından da Rotty ve Specht'le beraber mezar taşlarının arasında gözden kaybolduğunu gördü. Dönüp el salladı ve gitti.

Jesper eşikte oyalanarak, "Onunla gitmeliyim," dedi.

"Onu az kalsın bir kez öldürtüyordun zaten," dedi Kaz.

"Üniversitedeki pusuyu kimin kurduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Wylan.

"Jesper'in babası *Stadwatch*'a gitmiş," dedi Matthias. "Çoğu görevlinin rüşvet almaya yatkın olduğuna eminim."

"Doğru," dedi Nina. "Ama bankanın krediyi ödeme talebini zamanlaması da tesadüf olamaz."

Wylan masanın başına oturdu. "İşin içinde bankalar varsa, arkasında babam olabilir."

Kaz, "Pekka Rollins'in de bankalarla nüfuzu var," dedi. Nina bastonun karga başındaki eldivenli elinin kasıldığını gördü.

"Birlikte çalışıyor olabilirler mi?" diye sordu Nina.

Jesper yüzünü sıvazladı. "Bütün Azizler ve Eva Halan aşkına, umarım çalışmıyorlardır."

"Hiçbir ihtimali elemiyorum," dedi Kaz. "Ama bunların hiçbiri bu gece olacakları değiştirmez. Al." Duvardaki girintilerden birine uzandı.

"Altıpatlarlarım!" diye bağırdı Jesper tabancaları göğsüne bastırarak. "Merhaba, sizi harika şeyler." Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Onları geri almışsın!"

“Kümülüs’teki kasayı açmak çocuk oyuncağı.”

“Sağ ol, Kaz. Sağ ol.”

Kaz’ın Jesper’in babasına gösterdiği sıcaklıktan eser kalmamış, tıpkı o altın sarısı tarlaların hayali gibi gelip geçmişti. “Silahları olmayan bir keskin nişancı ne işe yarar?” diye sordu Kaz, Jesper’in gülümsemesinin solmasına kayıtsız kalmış gibi görünüyordu. “Çok uzun zamandır borçlusun. Hepimiz öyleyiz. Bu gece, borçlarımızı ödemeye başlıyoruz.”

Karanlık çökmüştü ve borçlarını ödemeye gidiyorlardı. Tepelerindeki parlak ay beyaz, tetikte bir göz gibi onlara bakıyordu. Nina kollarını salladı. Havadaki soğuk kırılmıştı, geç gelen baharın ortalarındaydılar. Ya da Kerch’te dendiği gibi, sadece kısa ve tahmin edilemez fırtınalarla serinleyen, bir hayvanın ağzının nemli, klostrofobik sıcaklığı vardı havada. Matthias ve Jesper *gondelin* yerinde olup olmadığına bakmak için sabah erkenden limana gitmişlerdi. Ardından Kuwei’yi Kara Peçe’de Rotty ve Specht’le bırakarak, hepsi denize açılacakları yerin yolunu tutmuşlardı.

Tekne, suları sessizce yarararak ilerledi. Baş taraftaki Nina onlara rehberlik eden ışıkların parıltısını görebiliyordu.

Jesper’in altıpatlıları tekrar belindeydi, ayrıca hem o hem Matthias omuzlarına birer tüfek asmışlardı. Kaz’ın paltosunda bir tabanca ve o şeytani bastonu vardı. Nina, Wylan’ın elini çantasının üzerine koyduğunu gördü. Çanta, patlayıcılar, ışık bombaları ve daha kim bilir nelerle doluydu.

“Bu işte hata yapmasak iyi olur,” dedi Wylan göğüs geçirerek. “Babam hazır olacaktır.”

“Ben de ona güveniyorum zaten,” dedi Kaz.

Nina, parmaklarını ince bahar paltosunun cebine tıktığı taban-

canın kabzasına dokundurdu. Daha önce hiç silaha ihtiyaç duymamış, hiç taşımak istememişti. *Çünkü silah zaten bendim.* Fakat şimdi kendine güvenmiyordu. Gücü üzerindeki denetiminin zayıf olduğunu hissediyordu, sanki sürekli zannettiğinden biraz daha uzaktaki bir şeye uzanıyordu. Bu gece, uzandığı şeye ulaşabileceğini bilmesi gerekiyordu. Hata yapamazdı, İnej'in hayatı buna bağlıydı. Nina, Vellgeluk'ta o da olsaydı çarpışmanın daha farklı sonuçlanacağını biliyordu. Nina, Van Eck'in uşaklarıyla yüzleşecek kadar güçlü olsaydı İnej bekli de hiç kaçırılmayacaktı.

Peki, ya *parem* almış olsaydı? Önünde hiç kimse duramazdı.

Nina başını kararlılıkla iki yana salladı. *Parem almış olsaydın tamamen bağımlı olur ve çoktan Azrail Mavnası'nın yolunu tutardın.*

Hiç kimse konuşmuyordu, kıyıya ulaşip olabildiğince çabuk ve sessiz tekneden indiler. Kaz yerlerini almalarını işaret etti. O, kuzeyden, Matthias ve Wylan da doğudan yaklaşacaktı. Nina ve Jesper tesisin batı kenarındaki nöbetçilerden sorumluydu.

Nina parmaklarını büktü. Dört nöbetçiyi sustur. Kolay olacaktı. Birkaç hafta önce olsa kolay olabilirdi. Nabızlarını düşür. Tek bir alarm zili çaldırmadan, onları sessizce bayılt. Oysa şimdi giysilerinin rahatsız edici şekilde tenine yapışmasına neyin neden olduğunu merak etti: Nem mi yoksa gerginlik nedeniyle vücudundan çıkan ter mi?

Çok geçmeden, görev yerlerinde duran iki nöbetçinin silüetini gördü. Alçak taş duvara yaslanmış, tüfeklerini yanlarına dayamış, yükselip alçalan uyuşuk bir mırıltıyla sohbet ediyorlardı. Çocuk oynucağı.

“Uyut onları,” dedi Jesper.

Nina nöbetçilere odaklanıp kendi vücudunu onlarınkiyle

uyumlu hale getirerek kalp atışlarını, kanlarının akış ritmini arayıp buldu. Karanlıkta sendelemek gibiydi. Orada hiçbir şey yoktu. Vücutlarının belli belirsiz farkındaydı, bir bilgi kırıntısı olsa bile hepsi bu kadardı. Onları gözleriyle görüyor, kulaklarıyla duyuyordu ama gerisi sessizlikti. İçindeki o diğer his, kendini bildi bileli orada olan yetenek, çocukluğundan beri değişmez yoldaşı olan gücünün kalbi atmaz olmuştu. Tek düşünebildiği, *paremdi*, heyecandı, kolaylıktı. Sanki kâinat parmaklarının ucundaydı.

“Neyi bekliyorsun?” dedi Jesper.

Bir ses ya da onların varlığı tarafından uyarılan nöbetçilerden biri, başını bulundukları yöne çevirdi, gölgelerin içine baktı. Tüfeğini kaldırıp arkadaşına peşinden gelmesini işaret etti.

“Bu tarafa geliyorlar.” Jesper’in elleri tabancalarına gitti.

Azizler aşkına. Jesper ateş etmek zorunda kalırsa diğer nöbetçiler de uyarılırdı. Alarm çalar ve bu girişim doğrudan çöpe giderdi.

Nina bütün iradesiyle odaklandı. *Parem* açlığı onu ele geçirdi, vücuduna yayıldı, kararlı pençelerini kafatasına geçirdi. Nina bunu göz ardı etti. Nöbetçilerden biri duraksayıp dizlerinin üstüne düştü.

“Gillis!” dedi diğer nöbetçi. “Neyin var?” Ama silahını indirecek kadar aptal değildi. Onların bulunduğu yöne doğru, “Durun!” diye bağırırken hâlâ arkadaşını tutmaya çalışıyordu. “Kendinizi tanıtın.”

“*Nina*,” diye fısıldadı Jesper kızgınlıkla. “Bir şeyler yap.”

Nina yumruğunu sıktı, yardım çağırmasını engellemek için nöbetçinin ses borusunu kapamaya çalıştı.

“Kendinizi tanıtın!”

Jesper tabancasını çekti. *Yo, yo, yo*. Bu görevin başarısız olmasına izin veremezdi. *Parem* onu ya öldürecek ya rahat bırakacak, bu sefil ve aciz arafa sıkıştırılamayacaktı. Nina’nın tüm bedenini öfke sardı; temiz, kusursuz, yoğun bir hiddet. Zihni uzandı ve bir-

den bir şey yakaladı. Bir vücut değildi ama bir şeydi. Gözüne bir hareketlilik ilişti, gölgelerden çıkan sönük bir şekil, bir toz bulutu. Ayaktaki nöbetçiye doğru fırladı. Nöbetçi, bir sivrisinek sürüsünü kovmaya çalışmışçasına kolunu salladı giderek daha da hızlanan şekil, neredeyse görünmez bir bulanıklık halini aldı. Nöbetçi bağırarak için ağzını açınca bulut ortadan kayboldu. Genç adam bir homurtuyla geriye doğru devrildi.

Arkadaşı hâlâ sersem sepelek dizlerinin üstünde duruyordu. Nina'yla birlikte öne doğru yürüyen Jesper, diz çökmekte olan nöbetçinin kafasının arkasına altıpatlarının kabzasıyla vurdu. Adam baygın, yere yığıldı. Temkinlice diğer nöbetçiye incelediler. Gözleri açık yatıyor, yıldızlı göğe bakıyordu. Ağzı ve burun delikleri ince beyaz bir tozla doluydu.

“Bunu sen mi yaptın?” dedi Jesper.

O mu yapmıştı? Nina tozu adeta kendi ağzında hissedebiliyordu. Bu mümkün olmamalıydı. Corporalnikler inorganik maddeler değil, insan bedenini kontrol edebilirlerdi.. Bu bir Fabrikatör'ün işiydi, hem de güçlü bir Fabrikatör'ün. “Sen değil miydin?”

“Güvenini takdir ediyorum ama bunu sen yaptın, tatlım.”

“Onu öldürmek istememiştin.” Ne yapmak istemişti? Sadece susturmak. Nöbetçinin aralanan dudaklarının kenarından ince bir çizgi halinde tozlar sızdı.

“İki nöbetçi daha var,” dedi Jesper. “Ve şimdiden geç kaldık.”

“Kafalarına vurup bayıltıversek olmaz mı?”

“Sofistike. Hoşuma gitti.”

Nina vücudunda tuhaf bir karıncalanma hissetti, fakat *parem* ihtiyacı artık avaz avaz haykırmıyordu. *Onu öldürmek istememiştin*. Önemi yoktu. Şu anda olamazdı. Nöbetçiler etkisiz hale getirilmişti ve plan işliyordu.

“Hadi,” dedi Nina. “Gidip arkadaşımızı kurtaralım.”

İnej karanlıkta uykusuz bir gece geçirdi. Karnı guruldamaya başladığında sabah olduğunu sandı ama gözbağını çıkarmaya ya da tepsi getirmeye kimse gelmedi. Van Eck artık üzerine titreme ihtiyacı hissetmiyordu galiba. Gözlerindeki korkuyu yeterince net bir şekilde görmüştü. Koz olarak Bajan'ın Suli gözlerini ve kibarlık girişimlerini değil, bunu kullanacaktı.

İnej titremesi geçtiği zaman havalandırmaya gitmiş, ama kapağın sağlam bir şekilde vidalandığını görmüştü. Tiyatro salonunda olduğu sırada yapılmış olmalıydı. Şaşırmamıştı. Van Eck o kapağı muhtemelen ona umut verip sonra da elinden almak için gevşek bırakmıştı.

Sonunda İnej'in zihni berraklaşmaya başlamış, sessizlikte uzanırken bir de plan yapmıştı. Konuşacaktı. Gizlilikleri ifşa edildiği ya da işlevlerini yitirdikleri için Döküntüler'in kullanmayı bıraktığı çok sayıda güvenli ev ve sığınak vardı. Oradan başlayacaktı. Sonra Fıçı'daki diğer çetelere ait olan sözde güvenli yerler vardı. Üçüncü Liman'da Liddie'lerin arada kullandığı bir gemi konteyneri vardı.

Jilet Martıları, Sunta'dan sadece birkaç sokak uzakta köhne bir otelde saklanırlardı. Soluk ahududu renginden ve kremayla süslenmiş gibi görünen beyaz saçaklarından ötürü otele Reçel Turtası Evi derlerdi. Bütün odalarını aramak Van Eck'in bir gecesini alırdı. Onları oyalayacaktı. Van Eck ve adamlarını Ketterdam'ın dört bir yanına gönderecekti. Oyunculuğu hiçbir zaman becerememişse de Menajeri'deyken epey yalan söylemek zorunda kalmıştı, ayrıca Nina'nın yanında geçirdiği sürede de bir iki bir şey kapmıştı.

Bajan sonunda gelip gözbağını çıkardığında yanında hepsi silahlı altı nöbetçi vardı. İnej ne kadar süre geçtiğinden emin olmasa da herhalde bütün bir gün geçmişti. Bajan'ın yüzü solgundu ve İnej'le göz göze gelmekte zorlanıyordu. İnej bütün gece adamın gözüne uyku girmediğini, sözlerinin ağırlığıyla göğsünün ezildiğini umdu. Bajan ayaklarındaki ipleri kesti ama yerine pranga taktı. İnej nöbetçilerin arkasından koridorda ilerlerken zincirler şıngırdadı.

Onu sahneye bu kez tiyatronun arka kapısından götürdüler. Sahne arkası perdelerinin, tozla kaplı, artık kullanılmayan sahne malzemelerinin yanından geçtiler. Yırtık pırtık yeşil perdeler indirilmişti ve devasa oturma alanıyla balkonlar artık görünmüyordu. Tiyatronun geri kalanına kapatılmış, sahne ışıklarından yayılan sıcaklıkla ısınan sahnede tuhaf bir samimiyet hissi hâkimdi. Bir sahneden çok gerçek bir ameliyathaneye benziyordu. İnej bakışlarını önceki gece üzerinde yattığı masanın parçalanmış köşesine kaydırıp, sonra hemen kaçırdı.

Van Eck bıçak burunlu nöbetçiyle bekliyordu. İnej sessiz bir söz verdi. Planı başarısız olsa bile, nöbetçi bacaklarını pelteye çevirse bile, bir daha asla yürüyemese bile intikamını almanın bir yolunu bulacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir şekilde yapacaktı. Jan Van Eck'in onu yok etmesine izin vermeyecek ka-

dar çok badire atlatmıştı.

“Korkuyor musun, Bayan Ghafa?” diye sordu Van Eck.

“Evet.”

“Çok dürüstün. Bildiklerini anlatmaya hazır mısın?”

İnej derin bir nefes alıp başını isteksizliğini belirteceğini umduğu bir şekilde öne eğdi. “Evet,” diye fısıldadı.

“Devam et.”

“Bildiklerimi öğrendikten sonra bana zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?” diye sordu dikkatlice.

“Vereceğin bilgiler doğru çıkarsa korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Bayan Ghafa. Ben bir zorba değilim. Son derece alışkın olduğun yöntemler kullandım; tehdit, şiddet. Fıçı’da, böylesi bir muameleyle karşılaşabileceğini öğrenmişsindir.” Tante Heleen gibi konuşuyordu. *Beni bunları yapmaya neden zorluyorsun? Neden kendine eziyet ediyorsun?*

“Söz veriyor musun?” diye sordu İnej. Saçmaydı. Van Eck, Vellgeluk’ta anlaşmalarını bozup hepsini öldürmeye çalıştığı zaman sözünün beş para etmediğini ortaya koymuştu.

Yine de ciddiyetle başını salladı. “Söz veriyorum,” dedi. “Anlaşma anlaşmadır.”

“Kaz asla bilmemeli...”

“Elbette, elbette,” dedi sabırsızlıkla.

İnej boğazını temizledi. “Mavi Cennet, Sunta’dan fazla uzak olmayan bir kulüp. Kaz üst kattaki odaları önceleri çalıntı malları saklamak için kullanmıştı.” Doğruydı. Odalar da hâlâ boş olmalıydı. Kaz, barmenlerden birinin Beleşçi Aslanlar’a borçlu olduğunu öğrendikten sonra mekânı kullanmayı bırakmıştı. Kimsenin, geliş gidişlerini ihbar etmesini istemiyordu.

“Çok güzel. Başka?”

İnej altdudağını ısırdı. “Kalstraat’ta bir daire. Numarasını ha-

tırlamıyorum. Doğu Çıtası'ndaki bazı batakhanelerin arka girişlerine bakıyor. Orayı daha önce gözetim işlerinde kullanmıştık.”

“Ya? Devam et lütfen.”

“Bir gemi konteyneri var...”

“Biliyor musun, Bayan Ghafa?” Van Eck ona yaklaştı. Sura-tında öfke yoktu. Neredeyse neşeli görünüyordu. “Bu yerlerin hiçbirinin gerçek ipucu olduğuna inanmıyorum.”

“Ben olsam ben de inanmazdım...”

“Bence sen kurtarılmayı beklerken ya da kötü tasarlanmış başka bir kaçma girişimi planlarken beni oyalamak niyetindesin ama Bayan Ghafa, beklemene gerek yok. Bay Brekker an itibarıyla seni kurtarmaya geliyor.” Nöbetçilerden birine işaret etti. “Per-deyi kaldır.”

İnej iplerin gıcirtısını duydu, yıpranmış perdeler ağır ağır yük-seldi. Tiyatro, koridorlara sıralanmış en az otuz, belki de daha fazla nöbetçiyle doluydu ve hepsinde de tüfek ve sopalar vardı. Muazzam bir güç gösterisi. *Hayır*, diye düşündü İnej, Van Eck'in sözlerini kavrarken.

“Bu doğru, Bayan Ghafa,” dedi Van Eck. “Kahramanın geliyor. Bay Brekker kendisinin Ketterdam'daki en zeki insan olduğuna inanıyor. O yüzden ben de ona biraz yüz vereyim dedim. Fark ettim ki seni saklamak yerine bulmalarına izin vermeliyim.”

İnej kaşlarını çatı. Bu olamazdı. *Olamazdı*. Bu tüccar sahiden Kaz'ı zekâsıyla alt etmiş miydi? Bunu yapmak için onu mu kul-lanmıştı?

“Bajan'a şehirle Eil Komedi arasında her gün mekik dokut-tum. Sulili bir çocuğun göze batacağını ve sözde terk edilmiş bir adaya gidişgelişlerin fark edileceğini düşündüm. Bu akşama ka-dar, Brekker'in oltaya geleceğinden emin değildim; endişelenme-ye başlamıştım. Fakat oltaya geldi. Akşamın erken saatlerinde,

ekibinden iki kişi rıhtımda bir *gondeli* hazırlarken görüldü; o iri Fjerdalı ile Zemenili çocuk. Onları yakalatmadım. Senin gibi onlar da sadece birer piyon. Asıl ödöl, Kuwei ve Bay Brekker de sonunda bana borcunu ödeyecek.”

İnej, “Anlaşmamıza sadık kalsaydın Kuwei’yi çoktan almış olurdu,” dedi. “Onu Buz Sarayı’ndan kaçırmak için hayatımızı riske attık. Her şeyi riske attık. Sözüñü tutmalıydın.”

“Bir vatansever, Kuwei’yi ödöl vaadi olmaksızın kurtarmayı teklif ederdi.”

“Vatansever mi? *Jurda* *paremle* ilgili kurduğun plan, Kerch’i kargaşaya sürükleyecek.”

“Piyasalar esnektir. Kerch dayanacaktır. Hatta gerçekteşecek değişimlerle daha da güçlenebilir bile. Ancak sen ve senin gibiler için işler o kadar iyi gitmeyebilir. Savaştayken Fıçı’nın asalakları nasıl ayakta kalırlar sence? Dürüst adamların elinde çarçur edecek parası olmadığında ve kafalarını ahlaksızlık yerine çalışmaya verdiklerinde?”

İnej dudağının kıvrıldığını hissetti. “Bizi ezmek için ne kadar çabalarsan çabala, kanal fareleri bir şekilde hayatta kalır.”

Gülümsedi. “Dostlarıñın çoğu bu geceyi atlatamayacak.”

İnej; Jesper’i, Nina ile Matthias’ı, baba olarak bu pislik heriften çok daha iyisini hak eden dünyalar tatlısı Wylan’ı düşündü. Van Eck için mesele sadece kazanmak değildi. Mesele kişişildi. “Bizden nefret ediyorsun.”

“Açıķçası, *sen* pek ilgimi çekmiyorsun; bir cambaz, bir dansöz ya da bu şehir üzerinde bir yıkım olmadan önce her ne idiysen işte. Fakat itiraf etmeliyim ki Kaz Brekker beni rahatsız ediyor. Kötü, gaddar, ahlaksız. Yozlaşmayı yozlaşmayla besliyor. Böylesine olağanüstü bir beyin çok daha iyi değerlendirilebilirdi. Bu şehri yönetebilir, bir şeyler inşa edebilir, herkese fayda sağlayacak

kârlar elde edebilirdi. Halbuki iyi adamların emeğini sömürüyor.”

“İyi adamlar mı? Senin gibi mi?”

“Duymak sana acı veriyor ama bu doğru. Ben bu dünyadan göçtüğümde gelmiş geçmiş en büyük gemicilik imparatorluğu varlığını sürdürecektir. Bir zenginlik kaynağı, Ghezen’e övgü ve onun iyiliğinin bir işareti olarak... Senin gibi bir kızı kim hatırlayacak, Bayan Ghafa? Sen ve Kaz Brekker, Azrail Mavnası’nda yakılacak cesetlerden başka geride ne bırakacaksınız?”

Tiyatronun dışından bir bağırış yükseldi, nöbetçiler giriş kapılarına doğru dönerken ani bir sessizlik çöktü.

Van Eck saatine baktı. “Tam tamına gece yarısı. Brekker heyecan yaratmayı biliyor.”

İnej bir bağırış daha duydu, ardından birkaç el silah sesi yükseldi. Arkasında altı nöbetçi, ayaklarında pranga vardı. Çaresizlik onu boğuyordu. Kaz ve diğerleri tuzağa düşmek üzereydiler ve onları hiçbir şekilde uyaramayacaktı.

“Tesisin etrafını tamamen korumasız bırakmamaya karar verdim,” dedi Van Eck. “İşlerini fazla kolaylaştırıp oyunumuzun ortaya çıkmasını istemezdik.”

“Sana Kuwei’nin yerini asla söylemeyecek.”

Van Eck’in tebessümü hoşgörülüydü. “Hangisi daha etkili olacak merak ediyorum: Bay Brekker’e işkence yapmak mı yoksa sana işkence yaparken ona izletmek mi?” Eğildi, sesinde sinsilik vardı. “Sana şu kadarını söyleyebilirim ki yapacağım ilk iş, o eldivenleri çıkarıp parmaklarının her birini kırmak olacak.”

İnej, Kaz’ın solgun, hilebaz ellerini, sağ elinin eklem yerinin üzerinde uzanan yara izini düşündü. Van Eck, Kaz’ın bütün parmaklarını ve iki bacağına da kırabilirdi ve o tek kelime etmezdi. Fakat adamları Kaz’ın eldivenlerini çıkarırsa? İnej onlara neden ihtiyaç duyduğunu yahut Buz Sarayı’na giderken hapisane ara-

basında neden bayıldığını hâlâ anlamıyor fakat Kaz'ın ten temasına dayanamadığını biliyordu. Bu zayıflığını ne kadar gizleyebilirdi? Van Eck onun bu zafiyetini ne kadar sürede öğrenir ve sömürürdü? Kaz ne kadar dayanabilirdi? O dayanamazdı. Kuwei'nin yerini bilmediğine sevindi. Kaz'dan evvel o çözüldü.

Koridorda çizmeler takırdıyor, ayak seslerinin gümbürtüsü duyuluyordu. İnej ileri atılıp onları uyarmak için ağzını açtı ama nöbetçilerden biri, İnej debelenirken eliyle onun ağzını kapadı.

Kapı şiddetle açıldı. Otuz nöbetçi, tüfeklerini kaldırıp horozlarını çekti. Eşikteki oğlan geriye doğru sendeledi. Yüzü beyaz, burgulu kahverengi bukleleri dağınıktı. Kırmızı ve altın sarısı Van Eck üniforması giymişti.

Suluk soluğa, “Ben... Bay Van Eck,” dedi. Elleri havadaydı.

Van Eck nöbetçilere, “Silahlarınızı indirin,” diye buyurdu. “Sorun nedir?”

Oğlan yutkundu. “Efendim, göl evi. Sudan yaklaştılar.”

Van Eck sandalyesini devirdi. “Alys...”

“Onu bir saat önce kaçırdılar.”

Alys. Van Eck'in güzel, hamile karısı. İnej bir umut kıvılcımı hissetti ama hemen söndürdü; inanmaya korkuyordu.

“Nöbetçilerden birini öldürüp geri kalanları kilerde bağlı bırakmışlar,” diye devam etti oğlan nefes nefese. “Masanın üzerine bir not bırakmışlardı.”

“Buraya getir,” diye gürledi Van Eck. Oğlan koltukların arasından sahneye yürüdüğünde, Van Eck notu elinden çekip aldı.

“Ne... ne diyor?” diye sordu Bajan. Sesi titriyordu. Belki de İnej, Alys ve müzik öğretmeni hakkında haklıydı.

Van Eck ona elinin tersiyle vurdu. “Senin bu konuda bir şey bildiğini öğrenirsem...”

“Bilmiyordum!” diye bağırды Bajan. “Hiçbir şey bilmiyordum.

Emirlerinizi harfiyen yerine getirdim!”

Van Eck avucundaki notu buruşturdu ama öncesinde İnej, Kaz’ın kargacık burgacık yazısıyla karaladığı sözcükleri görebildi: *Yarın öğlen. Goedmed Köprüsü. Bıçaklarıyla birlikte.*

“Bunu notun yanında bulduk.” Oğlan elini cebine daldırıp bir kravat iğnesi çıkardı; altın sarısı defneyapraklarıyla çevrili kocaman bir yakut. Kaz iğneyi Buz Sarayı işi için tutulduklarında Van Eck’ten çalmıştı. İnej, onu satma fırsatı bulamamıştı. Zaten sonra da Ketterdam’dan ayrılmışlardı. Kaz bir şekilde onu tekrar eline geçirmiş olmalıydı.

“Brekker,” diye hırlayan Van Eck’in sesi öfke doluydu.

İnej kendine mukayyet olamadı. Gülmeye başladı.

Van Eck sert bir tokat attı. Tunığini kavrayıp onu o kadar fena sarstı ki kemikleri takırdadı. “Brekker hâlâ oyun oynadığınızı sanıyor, öyle mi? O benim karım. Karnında varisimi taşıyor.”

İnej daha çok güldü, geride kalan haftanın bütün dehşetlerini içinden atıyordu. İstese bile durabileceğinden emin değildi. “Vellgeluk’ta Kaz’a bunu söyleyerek aptallık ettin.”

“Franke’den tokmağı eline alıp ne kadar ciddi olduğumu göstermesini isteyeyim mi?”

“Bay Van Eck,” diye rica etti Bajan.

Fakat İnej bu adamdan korkmaktan sıkılmıştı. Van Eck bir nefes daha alamadan, İnej alnını suratının ortasına indirerek burnunu kırdı. Pahalı tüccar takımının her tarafına kan akarken çığlık atıp İnej’i bıraktı. Nöbetçiler anında üzerine çullanıp İnej’i geri çektiler.

“Seni küçük pislik,” dedi Van Eck yüzüne monogramlı* bir

* Monogram, bir veya daha fazla harfin ya da başka yazı birimlerinin tek bir simge oluşturmak için üst üste veya yan yana birleştirildiği bir nakıştır. Monogramlar genellikle bir şahsın ya da şirketin baş harflerini birleştirerek yapılır, amaç ayırt edilebilir bir sembol ya da logo meydana getirmektir.

mendil tutarak. “Seni küçük fahişe. İki bacağına da kendi ellerimle kıracağım...”

“Devam et, Van Eck, tehditler savur. Bana istediğin hakaretleri et. Kılıma dokunursan Kaz Brekker bebeğini güzel karının karnından kesip alır ve cesedini Borsa binasının balkonuna asar.” Bunlar vicdanını rahatsız eden çirkin laflardı ama Van Eck, İnej’in, zihnine kazıdığı bu imgeleri hak etmişti. Kaz’ın böyle bir şey yapacağına inanmasa da Kirlieller’in, şöhretini –o şöhret ki karısını geri alana kadar Van Eck’in uykularını kaçıracaktı– kazanmak için *yaptığı* pis ve ahlaksız bütün her şey için minnet duydu.

Van Eck, ağzından tükürükler saçarak, “Sessiz ol,” diye bağırdı.

“Yapmaz mı sanıyorsun?” diye alay etti İnej. Van Eck’in, yavaş yavaş vurduğu yerdeki sıcaklığı hissedebiliyor, nöbetçinin hâlâ elinde duran tokmağı görebiliyordu. Van Eck ona korku vermişti ve bu korkuyu ona iade etmekten mutluluk duyuyordu. “Kötü, gaddar, ahlaksız. Kaz’ı tutmanın başlıca sebebi de bu değil miydi zaten? Başka kimsenin cüret edemediği şeyleri yapması? Devam et, Van Eck. Bacaklarımı kır ve ne olacağını gör. *Hodri meydan.*”

İnej bir tüccarın Kaz Brekker’i zekâsıyla alt edebileceğine gerçekten inanmış mıydı? Kaz onu serbest bırakacaktı, sonra da fahişelerle kanal farelerinin tam olarak neler yapabildiklerini bu adama göstereceklerdi.

“Sıkma canını,” dedi İnej, Van Eck masanın kırık köşesinden destek alırken. “İyi adamlar bile yenilebilirler.”

Matthias bu hayattaki hatalarının bedelini öbür dünyada ödeyecekti ama işlediği suçlara ve kusurlarına rağmen, daima içinde asla bozulmayacak olan bir iyilik barındırdığına inanmıştı. Öte yandan Alys Van Eck’le bir saat daha geçirmek zorunda kalırsa sırf biraz sessizlik için bile olsa onu öldürebileceğini hissediyordu.

Göl evindeki kuşatma, Matthias’ın kendini hayranlık duymaktan alamadığı bir kesinlikle tamamlanmıştı. İnej kaçırıldıktan sadece üç gün sonra Rotty, Kaz’a Eil Komodie üzerinde ışıkların yandığını, alışılmadık saatlerde ve çoğunlukla Sulili genç bir adamı taşıyan teknelerin gidip geldiğini haber vermişti. Bu genç adamın, kısa sürede, son altı aydır Van Eck için müzik öğretmenliği yapan Adem Bajan olduğu anlaşılmıştı. Anlaşılan o ki Van Eck hanesine Wyland oradan ayrıldıktan sonra katılmıştı, ama Wyland babasının Alys’e profesyonel bir müzik öğretmeni tutmasına şaşırmamıştı.

“Yetenekli mi bari?” diye sordu Jesper.

Wyland kısa bir tereddüitten sonra, “Çok istekli,” demişti.

İnej'in Eil Komedi'de tutulduğunu tahmin etmek kolay olmuş, Nina da vakit kaybetmeden onu kurtarmaya gitmek istemişti.

"Onu şehir dışına çıkarmamış," demişti Nina. Yanaklarına, *paremle* girdiği mücadeleden çıktığından bu yana ilk kez renk gelmişti. "Onu orada tuttuğu aşikâr."

Fakat Kaz suratındaki o tuhaf ifadeyle uzaklara bakarak, "Fazla aşikâr," demişti.

"Kaz..."

"Yüz *krug*e ister misin?"

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Aynen. Van Eck bunu fazla kolaylaştırıyor. Bize hedef muamelesi yapıyor. Fakat o Fıçı doğumlu değil, biz de gösterdiği ilk cazip yeme atlamaya hazır bir grup aptal değiliz. Van Eck, İnej'in o adada olduğuna inanmamızı istiyor. Belki gerçekten oradadır ama bizi hatırı sayılır ateş gücüyle, hatta belki de *parem* kullanan birkaç Grisha'yla karşılayacaktır."

"Hedefi daima beklemediği yerden vur," diye mırıldanmıştı Wylan.

"Yüce Ghezen aşkına," dedi Jesper. "Sen gerçekten de tamamen bozulmuşsun."

Kaz karga başlı bastonunu türbenin zeminindeki taşların üzerine vurmuştu. "Van Eck'in sorunu ne biliyor musunuz?"

"Haysiyetsizlik?" dedi Matthias.

"Berbat babalık becerileri?" dedi Nina.

"Alnının açılması?" diye fikrini belirtti Jesper.

"Hayır," dedi Kaz. "Kaybedecek çok şeyi olması. Ve bize çalacağımız ilk şeyin haritasını verdi."

Ayağa kalkıp Alys'i kaçırma planını açıklamaya başlamıştı.

Van Eck'in beklediği gibi İnej'i kurtarmaya çalışmak yerine, Van Eck'i onu hamile karısıyla takas etmeye zorlayacaklardı. İlk zorluk Alys'i bulmaktaydı. Van Eck aptal değildi. Kaz ve ekibiyle sahte anlaşmayı yapar yapmaz Alys'i muhtemelen şehirden çıkar-mıştı ve ilk araştırmalar da bunu doğruluyordu. Van Eck karısını bir depoda, fabrikada yahut sanayi tesisinde saklamazdı. Ayrıca sahibi olduğu otellere ya da Van Eck taşra evine ya da Elsmeer ci-varındaki iki çiftliğine de yerleştirmemişti. Onu Gerçek Deniz'in ötesindeki bir çiftliğe veya mülke kaçırmış olması mümkündü fakat Kaz, Van Eck'in, karında varisini taşıyan kadını zorlu bir deniz seyahatine çıkaracağından kuşkuluydu.

“Van Eck'in kayıt dışı mülkleri olmalı,” demişti Kaz. “Muhtemelen gelirleri de.”

Jesper kaşlarını çatı. “Vergilerini ödememek... nasıl desem, günah değil mi? Ghezen'e hizmet aşkıyla yanıp tutuşuyor sanı-yordum.”

“Ghezen ile Kerch aynı şey değil,” dedi Wylan.

Elbette o gizli mülkleri ortaya çıkarmak için Cornelis Smeet'in ofisine girmeleri ve bir dizi başka dalavere çevirmeleri gerekmişti. Matthias bu ahlaksızca yöntemlerden nefret ediyordu ama elde ettikleri bilgilerin kıymetini de inkâr edemiyordu. Kaz, Smeet'in dosyaları sayesinde göl evinin yerini tespit etmişti; şehrin on beş kilometre güneyinde, kolay savunulur, iyi döşenmiş bu ev Hendriks adına kayıtlıydı.

Hedefi daima beklemediği yerden vur. Mantıklı bir düşünceydi, Matthias itiraf ediyordu; hatta biraz da askeri bir yaklaşımdı. Sayı ve silah üstünlüğü karşı tarafta olduğunda daha az savunulan hedeflere yönelirdiniz. Van Eck, İnej için bir kurtarma girişimi bek-

lemiş, dolayısıyla bütün kuvvetlerini oraya yoğunlaştırmıştı. Kaz da Matthias ve Jesper'e Beşinci Liman'daki özel iskelelerden birine bir *gondel* getirirken olabildiğince göze batmalarını söyleyerek Van Eck'in bu düşüncesini pekiştirmişti. Saat on birde Rotty ve Specht, Kuwei'yi Kara Peçe'de bırakmış, yüzlerini saklamak için giydikleri kukuletalı pelerinler içinde, tekneyi suya indirmiş, diğer iskelelerden açılan –çoğu da tanımadıkları adamların kendilerine bir *gondel*den niye seslendiklerine bir anlam veremeyen şaşkın turistler olan– sözde yoldaşlarına abartılı biçimde bağırıyorlardı.

Matthias, bu ortaklığın mantıklı olduğunu bilmesine rağmen, göl evine yapılacak saldırıda Kaz'ın Nina ile Jesper'i birlikte görevlendirmesine itiraz etmemek için kendini zor tutmuştu. Alarmı çalmalarına ya da paniğe yol açmalarına engel olmak için nöbetçileri sessizce halletmeleri gerekiyordu. Matthias'ın dövüş eğitimi, tıpkı Nina'nın Grisha yetenekleri gibi bunu mümkün kılıyordu, dolayısıyla farklı ekiplerde yer almışlardı. Jesper ve Wy-lan daha gürültülü kabiliyetlere sahip olduklarından kavgaya son kertede müdahil olacaklardı. Ayrıca Matthias, görevlerde bir tür bekçi köpeği gibi Nina'nın peşine takılmaya başlarsa Nina'nın ellerini o görkemli beline koyup küfür bilgisini birkaç farklı dilde sergileyeceğini biliyordu. Yine de Buz Sarayı'ndan döndüklerinden beri onun neler çektiğini belki de Kuwei dışında bilen tek kişi Matthias'tı. Nina'nın gidişini izlemek onun için çok zor olmuştu.

Gölün karşı tarafından yaklaşmış ve çevredeki birkaç nöbetçi anında haklamışlardı. Havalarda henüz tam anlamıyla ısınmadığından kıyı boyundaki villaların çoğu boştu. Fakat Van Eck'in –ya da daha ziyade Hendriks'in– evinin pencerelerinde ışıklar yanmıştı. Bu ev, Van Eck kapıdan içeriye adımını atmadan önce,

nesiller boyu Wylan'ın annesinin ailesine ait olmuştı.

Eve girerken neredeyse hiç zorlanmamışlardı, nöbetçilerden biri terasta uyuyup kalmıştı. Matthias, nöbetçilerden biri eksik çıkıncaya kadar ölen olduğunu fark etmemişti ama Nina ve Jesper'i neyin ters gittiği konusunda sorgulayacak vakit olmamıştı. Geri kalan nöbetçileri bağlamış, onları ve diğer çalışanları kilere kapatmış, sonra da Komedi Brute maskeleri takarak merdivenlerden ikinci kata çıkmışlardı. Müzik odasının önünde durmuşlardı. Alys piyano taburesinde tehlikeli biçimde oturuyordu. Onu uyur vaziyette bulacaklarını tahmin etmişlerdi, halbuki bir müzik parçası üzerinde çalışıyordu.

“Azizler aşkına, bu gürültü de ne?” diye fısıldamıştı Nina.

“Sanırım, ‘Rahat dur, Küçük Yabanarısı’,” dedi Wylan boy-nuzlu Gri İblis kostümünün maskesinin arkasından. “Ama söylemek güç.”

Müzik odasına girdiklerinde Alys'in ayaklarının dibindeki ipek gibi yumuşak tüylü teriyer hırlamış ama zavallı, güzel, hamile Alys müzik kâğıdından başını kaldırıp sadece, “Bu bir oyun mu?” demişti.

“Evet, tatlım,” dedi Jesper nazikçe, “ve sen de başroldesin.”

Omuzlarına kalın bir palto attıktan sonra onu evden çıkarıp beklemekte olan tekneye götürmüşlerdi. Kız o kadar uysal davranmıştı ki Nina endişelenmişti. “Belki de beynine yeterince kan gitmiyordur?” diye mırıldanmıştı Matthias’a.

Matthias, Alys'in davranışını nasıl açıklayacağından emin olamamıştı. Annesinin, kız kardeşine hamileyken en basit şeyleri bile eline yüzüne buluşturduğunu hatırlıyordu. Bir keresinde, küçük evlerinden çizmelerini yanlış ayağına giydiğini fark etmeden ta köye kadar gitmişti.

Fakat şehre geri dönerken Nina, Alys'in ellerini ve gözlerini sıkıca bağladığında genç kadın içinde bulunduğu durumun gerçekliğini kavramaya başlamış olmalıydı. Burnunu çekmeye başlamış, akan burnunu kadife yeniyle silmişti. Burun çekme, düzensiz solumalara dönüşmüş, türbeye yerleştirilip ayaklarının altına da bir yastık konduğunda acı acı bağırmıştı.

“Eve gitmek istiyoruuuuum,” diye ağlamıştı. “Köpeğimi istiyorum.”

O andan itibaren ağlaması bitmek bilmemişti. Kaz en sonunda öfkeden ellerini iki yana açmıştı ve ardından biraz huzur bulmak için hep birlikte türbenin dışına çıkmışlardı.

“Hamile kadınlar hep böyle midir?” diye yakınmıştı Nina.

Matthias taş yapının içine baktı. “Sadece kaçırılmış olanlar.”

“Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum,” dedi Nina.

“Gözbağını çıkarmak işe yarayabilir belki?” diye öneride bulundu Wylan. “Komedi Brute maskelerimizi takabiliriz.”

Kaz başını iki yana salladı. “Van Eck’e burayı göstermesi rismini alamayız.”

“Kendi kendini hasta edecek,” dedi Matthias.

“Bir işin ortasındayız,” dedi Kaz. “Yarınki takasa kadar yapılacak çok şey var. Biriniz onu susturmanın bir yolunu bulun yoksa ben sustururum.”

“O sadece korkuyor...” diye itiraz etti Wylan.

“Ne durumda olduğunu sormadım.”

Wylan yine de devam etti. “Kaz, bana söz vermeni istiyorum...”

“O cümleyi bitirmeden önce, benden alacağın sözün bedelini ve karşılığında ne verebileceğini iyi düşünmeni istiyorum.”

“Annesiyle babasının onu babamla evlenmeye zorlaması onun hatası değil.”

“Alys bir hata işlediği için burada değil. Elimizi güçlendirmek için burada.”

“O sadece hamile bir kız...”

“Hamile kalmak özel bir yetenek istemez. Fıçı’daki bütün bahtsız kızlara sorabilirsin.”

“İnej böyle olsun istemezdi...”

Kaz göz açıp kapayıncaya kadar Wylan’ı koluyla türbenin duvarına yapıştırmış, bastonunun karga başını çenesinin altına dayamıştı. “Bana bir kez daha ne yapacağımı söyle.” Wylan yutkundu, dudaklarını araladı. “Hadi,” dedi Kaz. “Söyle de o dilini kesip bulduğum ilk sokak kedisine atayım.”

“Kaz...” dedi Jesper temkinlice. Kaz onu duymazdan geldi.

Wylan’ın dudakları ince, inatçı bir çizgi halini aldı. Çocuk kendisi için neyin iyi olduğunu gerçekten bilmiyordu. Matthias, Wylan’ın adına araya girip girmemeyi düşündü ama Kaz onu bırakmıştı. “Ben dönene kadar biri şu kızın ağzına bir tıkaç tıkasın,” deyip mezarlığa gitti.

Matthias gözlerini devirdi. Bu delilerin hepsini altı aylığına acemi birliğine göndermek gerekiyordu. Muhtemelen sağlam da bir sopa atmak lazımdı.

Jesper, Wylan üzerindeki tozları silkelerken, “İnej’den bahsetmesen iyi edersin,” dedi. “Yaşamak istiyorsan falan hani.”

Wylan başını iki yana salladı. “İyi ama bütün mesele İnej değil mi zaten?”

“Hayır, mesele *büyük plan*, unuttun mu?” dedi Nina gülerek. “İnej’i Van Eck’in elinden kurtarmak sadece ilk aşama.”

Türbenin içine geri döndüler. Matthias fener ışığında Nina’nın renginin yerine geldiğini görebiliyordu. Belki de göl evine düzenledikleri saldırı iyi gelmişti. Yine de kimsenin ölmemesi gereken

bir görev sırasında bir nöbetçinin öldüğü gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Alys sakinleşmiş, kenetlediği ellerini karnına koymuş oturuyor, küçük, mutsuz hıçkırıklar çıkarıyordu. Gözbağını çıkarmak için cansız bir teşebbüste bulundu ama Nina düğümleri sağlam atmıştı. Matthias, masada Nina'nın karşısında oturan Kuwei'ye baktı. Shulu oğlan omuz silkti.

Nina, Alys'in yanına oturdu. "Biraz... çay ister misin?"

"Ballı mı?" diye sordu Alys.

"Şey... şekerimiz olacaktı?"

"Ben çayı sadece bal ve limonla içerim."

Nina, Alys'e o bal ve limonu alıp münasip bir yere koymasını söyleyecek gibi duruyordu, o nedenle Matthias hemen araya girerek, "Çikolatalı bisküviye ne dersin?" dedi.

"A, çikolataya bayılırım!"

Nina'nın gözleri kısıldı. "Bisküvilerimi verebileceğini söylediğimi hatırlamıyorum."

"İyi bir amaç uğruna," dedi Matthias kutuyu alarak. Bisküvileri Nina'nın daha çok yemesini sağlamak umuduyla satın almıştı. "Ayrıca onlara neredeyse dokunmamışsın bile."

"Daha sonraya saklıyorum," dedi Nina burnunu çekerek. "Hem şekerleme söz konusu olduğunda benimle tartışmamalısın."

Jesper başını salladı. "Şekerleme zulalayan bir ejderhadır kendisi."

Alys'in gözleri bağlı kafası bir sağa bir sola dönmüştü. "Sesleriniz çok genç geliyor," dedi. "Aileleriniz nerede?" Wylen ve Jesper kahkahayı bastılar. "Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi Nina rahatlatıcı bir şekilde. "Aptalca davranıyorlar, hepsi bu."

"Bak, sen," dedi Jesper. "Kurabiye zulana dadananlar biz değiliz."

“Kurabiye zulama öyle herkesin girmesine izin vermem ben,” dedi Nina göz kırparak.

“Kesinlikle vermez,” diye homurdandı Matthias. Hem Nina’nın eski haline döndüğünü görmekten dolayı sevinmiş hem de onu güldüren Jesper olduğu için kıskanmıştı. Kafasını bir kova suya sokması gerekiyordu. Aptal bir âşık gibi davranıyordu.

“Ee,” dedi Jesper kolunu Alys’in omzuna atarak. “Bize biraz üvey oğlundan bahsetsene.”

“Neden?” diye sordu Alys. “Onu da mı kaçıracaksınız?”

Jesper güldü, “Bundan şüpheliyim. Duyduğuma göre ele avuca sığmaz bir çocukmuş.”

Wylan kollarını kavuşturdu. “Yetenekliymiş de galiba. Bir de insanlar onu hep yanlış anlarımış.”

Alys kaşlarını çatı. “Ben onu gayet iyi anlayabiliyorum. Mırıldanmaz hiç. Hatta konuşması da biraz seninkine benzer.” Jesper gülmekten iki büklüm olurken Wylan irkildi. “Ayrıca evet, çok yeteneklidir. Belendt’te müzik okuyor.”

“Tamam da *kişisel özellikleri* neler?” diye sordu Jesper. “Seninle paylaştığı gizli korkuları var mı? Kötü alışkanlıkları? Gönünü kaptırdığı birileri?”

Wylan bisküvi kutusunu Alys’e itti. “Bir bisküvi daha alsana.”

“Üç tane yedi zaten!” diye itiraz etti Nina.

“Wylan kuşlarıma hep iyi davranırdı. Kuşlarımı özledim. Ve Rufus’u. Eve gitmek istiyoruuuuum.” Sonra tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Nina yenilgiyle başını masanın üstüne koymuştu. “Aferin. Ben de tam biraz sustu demiştim. Bisküvilerimi boşu boşuna feda ettim.”

“Hiçbiriniz daha önce hamile bir kadınla karşılaşmadınız mı?” diye homurdandı Matthias. Annesinin sıkıntılarını ve huysuzluk

larını iyi anımsıyordu. Gerçi Alys'in davranışları karnında taşıdığı çocukla alakalı olmayabilirdi. Köşedeki eski püskü battaniyelerden birinden bir parça yırttı. "Al," dedi Jesper'e. "Bunu suya batır, soğuk kompres yapacağız." Yere çöküp Alys'e, "Ayakkabılarını çıkaracağım," dedi.

"Neden?" dedi genç kadın.

"Çünkü ayakların şişmiş ve biraz ovmak seni sakinleştirecektir."

"Ah, işte *bu* çok ilginç," dedi Nina.

"Hiç heveslenme."

"Çok geç," dedi ayak parmaklarını oynatarak.

Matthias, Alys'in ayakkabılarını çıkarıp, "Kaçırılmadın. Sadece kısa süreliğine bir yerde tutuluyorsun. Yarın öğleden sonra köpeğinle ve kuşlarınla yine evinde olacaksın. Kimse sana zarar vermeyecek, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Emin değilim."

"Eh, beni göremiyorsun ama buradaki en iriyarı kişi benim ve kimsenin sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum." Matthias bu sözleri sarf ederken bile yalan söylüyor olabileceğini biliyordu. Alys şu anda, bu alçak şehrin sokaklarında dolaşan en ölümcül yılanlardan bazılarıyla dolu bir çukurda ayaklarını ovduruyor ve alnına soğuk bir havlu koyduruyordu. "Şimdi," dedi Matthias, "kendi kendini hasta etmemek için sakın kalman çok önemli. Seni neler neşelendirir?"

"Ben... göl kenarında yürümeyi severim."

"Pekâlâ, belki yürüyüşe daha sonra çıkabiliriz. Başka?"

"Saçımı yapmaktan hoşlanırım."

Matthias, Nina'ya manalı manalı baktı.

Nina kaşlarını çatı. "Neden saç yapmayı bildiğimi düşünüyorsun?"

“Çünkü saçların hep çok güzel görünüyor.”

“Dur biraz,” dedi Jesper. “Matthias iltifat mı etti?” Matthias’a baktı. “Bunun Matthias’ın yerine geçmiş bir sahtekâr olmadığını nereden bileceğiz?”

“Belki *biri* saçını yapabilir,” dedi Nina istemeye istemeye.

“Başka?” diye sordu Matthias.

“Şarkı söylemeyi severim,” dedi Alys.

Wylan başını çılgınlar gibi iki yana sallayarak, *hayır, hayır, hayır*, dedi.

“Söyleyeyim mi?” diye sordu Alys umutla. “Bajan sahneye çıkabilecek kadar iyi olduğumu söylüyor.”

“Bunu daha sonraya saklasak daha iyi...” diye öneride bulundu Jesper.

Alys’in altdudağı, kırılmak üzere olan bir tabak gibi titremeye başladı.

“Söyle,” dedi Matthias pat diye, “söyle tabii.”

Ve sonra gerçek kâbus başladı.

Aslında çok kötü söylemiyordu, asıl sorun susmak bilmemesiydi. Yemek yerken söyledi. Mezarların arasında dolaşırken söyledi. Bir çalının arkasında ihtiyacını giderirken söyledi. Sonunda daldığında, *uykusunda* bile mırıldanmayı sürdürdü.

Kaz türbenin dışında tekrar toplandıklarında somurarak, “Belki de Van Eck’in en başından beri planı buydu,” dedi.

“Bizi delirtmek mi?” dedi Nina. “İşe yarıyor.”

Jesper gözlerini yumup homurdandı. “Şeytanice.”

Kaz cepsaatine baktı. “Nina ve Matthias’ın zaten yola koyulmaları gerek. Yerlerinizi erkenden alırsanız birkaç saat uyuyabilirsiniz.” Adaya gelip giderken dikkatli davranmak zorunda ol-

duklarından, görev yerlerine geçmek için şafağa kadar beklemeyi göze alamazlardı.

“Maskelerle pelerinleri kürkçü dükkânından alacaksınız,” diye devam etti Kaz. “Tabelasında altın porsuk olacak. Onları dağıtmaya başlamadan önce Kapak’a olabildiğince yaklaşın ve sonra güneye gidin. Aynı yerde uzun süre kalmayın. Patronların fazla dikkatini çekmenizi istemiyorum.” Kaz sırayla hepsinin gözünün içine baktı. “Herkes öğleden önce nihai yerini alsın. Wylan yerde. Matthias, Emporium Komedi’nin çatısında. Jesper, Ambers Oteli’nin çatısında senin karşında olacak. Nina, sen otelin üçüncü katında olacaksın. Odanın Goedmed Köprüsü’ne bakan bir balkonu var. Görüşünün açık olduğundan emin ol. Gözünü ilk andan itibaren Van Eck’in üzerinde tutmanı istiyorum. Bir şeyler çevirecektir, hazırlıklı olmalıyız.”

Matthias, Nina’nın Jesper’e gizlice baktığını gördü ama sadece, “Yas yok,” dedi.

“Cenaze yok,” diye karşılık verdiler.

Nina teknenin bağlı olduğu yere doğru yollandı. Kaz ve Wylan tekrar türbeye girdiler ama Jesper içeri girmeden Matthias önünü kesti.

“Göl evinde ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Az önce sana baktığımı gördüm.”

Jesper huzursuzca kıpırdandı. “Neden kendisine sormuyorsun?”

“Çünkü Nina konuşamayacak kadar acı çekene kadar iyi olduğunu iddia edecektir.”

Jesper altıpatlıklarına dokundu. “Tek söyleyeceğim, dikkatli ol. O pek... kendinde değil.”

“Bu da ne demek? Hendriks’in evinde ne oldu?”

“Bir sorun yaşadık,” diye itiraf etti Jesper.

“Bir adam öldü.”

“Kettersdam’da sürekli birileri ölür. Sen tetikte ol, yeter. Desteye ihtiyacı olabilir.”

Jesper kapıdan içeri dalarken Matthias öfkeyle homurdandı. Nina’ya yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Bir taraftan da Jesper’in uyarısını düşünüyordu ama bir şey demedi, ardından Nina tekneye bindi ve kanala açıldılar.

Buz Sarayı’ndan döndüklerinden beri Matthias’ın yaptığı en zekice hareket, kalan *paremi* Kaz’a vermektir. Kolay bir karar olmamıştı. Kaz’ın içindeki kuyunun ne kadar derin olduğundan, yapacaklarının bir sınırı olup olmadığından emin değildi. Fakat Nina’nın Kaz üzerinde bir tesiri yoktu ve Smeet işinin gecesi yatağına girdiğinde Matthias verdiği kararın doğruluğundan emin olmuştu çünkü, Djel biliyordu ya, onu öpmeye devam etseydi Matthias ona her şeyi vermeye hazırды.

Nina, onu Buz Sarayı’ndan beri rahatsız eden rüyadan uyanırmıştı. Matthias bir an kardan önünü göremez halde soğukta yürür, uzakta kurtlar ulurken, biraz sonra yanında Nina’yla uyanmıştı; sıcak ve yumuşak. Nina’nın gemide *paremin* acımasız pençesindeyken ona söylediklerini tekrar düşündü. *Sen hiç mi kendini düşünemezsin? Ben sadece peşinden gidebileceğin sıradan bir davayım. Önceden bu Jarl Brum’du, şimdi benim. Senin lanetli yeminini istemiyorum.*

Söylediklerinde ciddi olduğunu düşünmese de bu sözleri akıldan da çıkaramıyordu. Bir *drüskelle* olarak, yozlaşmış bir davaya hizmet etmişti. Bunu artık görebiliyordu. Fakat vaktiyle bir yolu, bir halkı vardı. Kim olduğunu ve dünyanın ondan beklenti-

lerini biliyordu. Şimdi Djel'e olan imam ve Nina'ya ettiği yemin dışında hiçbir şeyden emin değildi. *Ben seni korumak için varım. Buna ancak ölüm engel olabilir.* Bir davadan bir diğerine mi geçmişti gerçekten? Kendi geleceğini seçmekten korktuğu için Nina'ya karşı hissettiklerine mi sığınıyordu?

Matthias kendini kürek çekmeye verdi. Kaderleri bu gece belli olmayacaktı, şafak sökmeden yapacak çok işleri vardı. Dahası geceleri kanalların ritmini, suya yansıyan sokak lambalarını, sessizliği, uykudaki dünyaya görünmeden dolaşma hissini, pencerede bir ışık, perdeyi çekmek ya da şehre bakmak için yatağından huzursuzca kalkan birini görmeyi seviyordu. Gündüzleri Kara Peçe'ye mümkün mertebe az gidip gelmeye çalıştıklarından Ketterdam'ı bu şekilde tanımişti. Bir gece, mücevherli abiye giymiş bir kadını makyaj masasının başında tokalarını çıkarırken görmüştü. Bir adam –Matthias kadının kocası olduğunu varsayıyordu– kadının arkasına geçip görevi devralmış, kadın da suratını ona çevirip gülümsemişti. Matthias o anda hissettiği sızıyı adlandıramıyordu. O bir askerdi. Nina da öyle. Böylesi ev halleri onlar için değildi ama o insanları ve rahatlıklarını kıskanmıştı. Rahat evlerini, birbirlerine karşı rahat tavırlarını...

Matthias bunu çok sık sorduğunu biliyordu ancak Doğu Çıtası yakınlarında tekneden inerken “Nasıl hissediyorsun?” demekten kendini alamadı.

Nina duvağını düzelterek geçiştirircesine, “Oldukça iyi,” dedi. Kayıp Gelin'in ışıltılı mavi elbisesini giymişti, o ve Döküntüler'in diğer üyelerinin Matthias'ın hücrelerine geldikleri gece giydiği kostümle aynıydı. “Söylesene, *drüskelle*, Fıçı'nın bu kesimine hiç geldin mi?”

“Cehennem Kapısı’ndayken etrafı gezip görecek fırsatım pek olmadı,” dedi Matthias. “Hem buraya da gelmezdim zaten.”

“Elbette gelmezdin. Tek bir yerde bu kadar çok insanın eğlenmesi, içindeki Fjerdalıya küçük dilini yuttururdu.”

Matthias kürkçü dükkânına doğru giderlerken usulca, “Nina,” dedi. Zorlamak istemiyordu ama bilmeye ihtiyacı vardı. “Sme-et’in peşinden gittiğimizde perukla kozmetik ürünleri kullandın. Neden gücünü kullanmadın?”

Omuz silkti. “Öylesi daha kolay ve daha hızlıydı.”

Matthias sessiz kaldı, daha fazla üsteleyip üstelememe konusunda kararsızdı.

Peynircinin önünden geçerlerken Nina iç geçirdi. “Nasıl olur da boy boy peynirlerle dolu bir vitrinin önünden geçerim de hiçbir şey hissetmem? Artık kendimi tanıyamıyorum.” Durakladı, sonra, “Yüzümü değiştirmeye çalıştım. Bir terslik var gibi. Bir farklılık. Sadece gözlerimin altındaki halkaları yok edebildim, bunun için de tamamen odaklanmam gerekti,” dedi.

“İyi ama sen hiçbir zaman yetenekli bir Terzi olmadın ki zaten.”

“Terbiyeni takın, Fjerdalı.”

“Nina.”

“Bu farklıydı. Sadece zor değildi, acı vericiydi de. Açıklaması zor.”

“Peki davranışları kontrol etmek?” diye sordu Matthias. “*Parremi* kullandığında Buz Sarayı’nda yaptığın gibi.”

“Artık mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Denedin mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Benim üzerimde dene.”

“Matthias, yapacak işlerimiz var.”

“Dene sen.”

“Zihnine giremem, neler olabileceğini bilmiyoruz.”

“Nina...”

“Pekâlâ,” dedi sinirlenerek. “Gel buraya.”

Doğu Çıtası’na neredeyse varmışlardı, eğlence düşkünlerinin sayısı artmıştı. Nina onu iki binanın arasındaki bir sokağa çekti. Onun maskesini ve kendi duvağını kaldırdı. Sonra ellerini suratına koydu. Parmaklarını Fjerdalınun saçlarının arasına kaydırınca Matthias’ın tüm dikkati dağıldı. Sanki her yerine dokunuyordu.

Matthias’ın gözlerinin içine baktı. “Ee?”

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi Matthias. Sesi utanç verici derecede boğuk çıktı.

Nina kaşını kaldırdı. “Hiçbir şey mi?”

“Bana ne yaptırmaya çalıştın?”

“Beni öpmeni sağlamaya çalışıyorum.”

“Bu aptalca.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben seni hep öpmek istiyorum,” diye itiraf etti Matthias.

“Neden hiç öpmüyorsun peki?”

“Nina, korkunç bir badireden geçtin...”

“Geçtim. Bu doğru. Neyin faydası olur biliyor musun? Öpüşmenin. *Ferolind*’e bindiğimizden beri yalnız kalmadık.”

“Ölümün kıyısından döndüğünden beri mi demek istiyorsun?” dedi Matthias. Birinin durumun vahametini hatırlatması gerekiyordu.

“Ben güzel zamanları düşünmeyi yeğliyorum. Ben kovaya kuşarken senin saçlarımı tuttuğun zaman gibi mesela.”

“Beni güldürmeye çalışmayı bırak.”

“Ama gülüşünü seviyorum.”

“Nina, bu flört edilecek bir zaman değil.”

“Seni gafil avlamalıyım, yoksa her zaman ya beni korumakla ya da iyi olup olmadığımı sormakla meşgulsün.”

“Endişelenmem yanlış mı?”

“Hayır, bana her an dağılabilmişim gibi davranman yanlış. O kadar güçsüz ya da o kadar kırılgan değilim.” Maskesini kabaca indirip kendi duvağını aşağı çekti, yanından geçip ara sokaktan çıktıktan sonra da yolun karşısındaki, kapısının üstünde altın sarısı porsuk olan dükkâna yürüdü.

Matthias peşinden gitti. Yanlış şeyi söylediğini biliyordu ama doğru olanın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dükkâna girerlerken küçük bir zil çaldı.

“Bu vakitte böyle bir yer nasıl açık olabilir?” diye mırıldandı Matthias. “Gecenin köründe kim palto almak ister ki?”

“Turistler.”

Gerçekten de birkaç kişi, kürklere ve postlara bakıyordu. Matthias, Nina’nın peşinden tezgâha gitti.

Nina gözlüklü tezgâhtara, “Bir siparişi almaya geldik,” dedi.

“İsim?”

“Judıt Coenen.”

Hesap defterine bakan tezgâhtar, “A! Sarı vaşak ve siyah ayı, ücreti ödenmiş. Bir saniye,” diyerek arka odaya gitti. Bir dakika sonra geri geldiğinde, kahverengi kâğıda sarılıp sicimle bağlanmış iki devasa paketin ağırlığı altında zorlanıyordu. “Bunları taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?”

“İstemez.” Matthias paketleri hiç zorlanmadan kaldırdı. Bu şehrin insanların daha fazla temiz havaya ve spor yapmaya ihtiyacı vardı.

“Ama yağmur yağabilir. Hiç değilse...”

Matthias, “İstemez,” diye homurdanınca tezgâhtar geri çekildi.

“Ona aldırma,” dedi Nina. “Biraz uykusuz. Yardımların için teşekkürler.”

Tezgâhtar belli belirsiz gülümsedi ve yola koyuldular.

“Bu işi hiç beceremiyorsun, biliyorsun değil mi?” diye sordu Nina sokağa çıkıp Doğu Çıtası’na girerlerken.

“Yalan söylemeyi ve kandırmayı mı?”

“Kibar olmayı.”

Matthias düşündü. “Kabalık etmek istemedim.”

“Konuşma kısmını sen bana bırak.”

“Nina.”

“Buradan itibaren isim söylemek yok.”

Nina ona çok kızmıştı. Bunu sesinden anlayabiliyordu, üstelik bunun nedeninin tezgâhtarı terslemesi olduğunu da düşünmüyordu. Sadece Matthias’ın, Deli kostümünü çıkarıp yerine kürkçü dükkânından aldıkları paketlere sarılmış çok sayıdaki Bay Kızıl kıyafetinden birini giymesi için durdular. Matthias tezgâhtarın kahverengi kâğıttan paketlerin içinde ne olduğunu bilip bilmediğinden, kostümlerin bu dükkânda yapılıp yapılmadığından ya da Altın Porsuk’un sadece bir teslimat yeri olup olmadığından emin değildi. Kaz, Ketterdam’ın dört bir yanında gizemli bağlantılara sahipti ve işlerin içyüzünü sadece o biliyordu.

Matthias yeterince büyük bir kırmızı pelerin bulup kırmızı beyaz cilalı maskeyi yüzüne geçirince Nina ona bir kese gümüş sikke verdi.

Matthias keseyi elinde bir kez sektirince sikkeler neşeyle şıngırdadı. “Hakiki değiller, değil mi?”

“Tabii ki değiller ama sikkelerin gerçek olup olmadığını kimse anlayamaz. İşin eğlencesi de burada. Hadi, çalışalım.”

“Çalışalım mı?”

“Anne, baba, kirayı ödeyin!” dedi Nina tekdüze sesle.

Matthias ona dikkatle baktı. “Ateşin çıkmış olabilir mi?”

Nina duvağını kaldırdı, böylece Matthias onun ters bakışlarının tam gücüne maruz kaldı. “Komodie Brute’dan. Bay Kızıl sahneye çıktığında izleyiciler bağırır...”

“Anne, baba, kirayı ödeyin,” diye tamamladı Matthias.

“Aynen öyle. Sonra, ‘Ödeyemem, tatlım, hiç para kalmadı,’ diyorsun ve bir avuç sikkeyi seyircilere atıyorsun.”

“Neden?”

“Herkes Deli’ye neden tıslıyor ve Bokböceği Kraliçesi’ne neden çiçekler atıyorsa ondan. Bu bir gelenek. Turistler bunu her zaman anlamazlar ama Kerchliler anlar. O yüzden bu gece biri, ‘Anne, Baba, kirayı ödeyin,’ diye bağırırsa...”

Matthias havaya birkaç sikke atarak keyifsizce, “Ödeyemem, tatlım, hiç para kalmadı,” dedi.

“Biraz daha şevkle yapmalısın,” diye teşvik etti Nina. “Eğlenceli olması lazım.”

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Arada aptal hissetmek iyidir, Fjerdalı.”

“Bunu söylüyorsun çünkü senin utanman yok.”

İlginçtir ki Nina ters bir cevap vermek yerine sesini çıkarmadı, Kapak’taki bir kumarhanenin önündeki yerlerini alıp Kümülüs Kulübü’nün sadece birkaç kapı aşağısında müzisyenlerle sokak çalgıcılarının arasına katılana kadar da böyle kaldı. Sonra sanki biri Nina’nın içinde bir düğmeye bastı.

“Gelin, Kızıl Kılıç’a gelin!” diye duyurdu Nina. “Siz oradaki, bayım. Fazla sıksınız. Biraz bedava yemeğe ve bir sürahi şara-

ba ne dersiniz? Ve siz, hanımefendi, eğlenmekten anlayan birine benziyorsunuz...”

Nina bu işte doğuştan yetenekliymiş gibi, bedava yemekle içecek sunarak ve kostümle broşür dağıtarak turistleri bir bir çekmeye başladı. Kumarhanenin fedailerinden biri ne işler çevirdiklerine bakmak için dışarı çıktığında oradan ayrıлып güneye ve batıya yönelerek Kaz’ın temin ettiği iki yüz kostümü ve maskeyi dağıtmaya devam ettiler. İnsanlar sebebini sorduğunda Nina onlara Kızıl Kılıç adında yeni bir kumarhanenin tanıtımını yaptıklarını söyledi.

Nina’nın tahmin ettiği gibi, arada birileri Matthias’ın kostümünü tanıyıp, “Anne, baba, kirayı ödeyin!” diye bağılıyordu.

Matthias sesinin neşeli çıkmasına gayret ederek gerektiği gibi karşılık veriyordu. Turistlerle eğlence düşkünlerinden onun performansını yetersiz bulanlar varsa bile kimse bu yönde bir şikâyetle bulunmadı, bunda muhtemelen gümüş sikke yağmuruna tutulmalarının da etkisi vardı.

Batı Çıtası’na ulaştıklarında kostümler tükenmişti ve güneş doğuyordu. Ammers Otel’inin çatısında bir parıltı gözüne çarptı, Jesper aynayla işaret veriyordu.

Matthias, otelin üçüncü katında Judit Coenen adına ayrıtılan odaya kadar Nina’ya eşlik etti. Aynen Kaz’ın dediği gibi, balkondan Goedmed Köprüsü ve iki tarafına da otellerle genelevler sıralanmış Batı Çıtası’nın suları kusursuzca görülüyordu.

“O ne demek?” diye sordu Matthias. “Goedmed Köprüsü?”

“İyi bakire köprüsü.”

“Neden öyle demişler?”

Nina kapı eşiğine yaslanıp, “Şey, hikâyeye göre kadının biri, kocasının Batı Çıtası’ndan bir kıza âşık olup onu bırakmayı plan-

ladığını öğrenince köprüye gelmiş ve onsuz yaşamaktansa kendini kanala atmış,” dedi.

“O kadar haysiyetsiz bir adam uğruna mı?”

“Sen olsan şeytana uymaz mısın? Önünde Batı Çıtası’nın bütün meyveleri ve şehveti dururken?”

“Sen olsan haysiyetsiz bir adam uğruna kendini köprüden atar mısın?”

“Ben kendimi Ravka kralı için bile köprüden atmam.”

“Berbat bir öykü,” dedi Matthias.

“Doğru olduğundan kuşkuluyum. Köprülere isim verme işini erkeklere bıraktığında böyle olur işte.”

“Dinlenmen gerek,” dedi Matthias. “Vakit geldiğinde seni uyandırırım.”

“Yorgun değilim, ayrıca işimi nasıl yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam.”

“Kızgınsın.”

“Nasıl hissettiğimin söylenmesinden de hoşlanmam. Görev yerine git, Matthias. Sen de biraz bitkin görünüyorsun.”

Nina’nın sesi soğuktu, dik duruyordu. Matthias gece gördüğü rüyayı o kadar canlı hatırladı ki rüzgârın ısırışını, yanaklarını kırbaçlayan karın yakıcı soğuğunu neredeyse hissedebiliyordu. Nina’nın adını haykırırken boğazı yanıyor, ağrıyordu. Ona dikkatli olmasını söylemek istiyordu. Ona neyi olduğunu sormak istiyordu.

“Yas yok,” diye mırıldandı.

“Cenaze yok,” diye karşılık verdi Nina gözlerini köprüden ayırmadan.

Matthias sessizce çıkıp merdivenlerden indi, geniş Goedmed Köprüsü’nden kanalın karşı tarafına geçti. Ammbers Oteli’nin balkonuna baktı ama Nina’da hiçbir iz göremedi. Bu iyiydi. Onu

köprüden göremiyorsa Van Eck de göremeyecek demektir. Birkaç taş basamaktan bir iskeleye indi. Sabah ışığının pembeliğinde bir çiçekçi, teknesine çiçekleri yerleştiriyordu. Matthias laleleri ve nergisleriyle ilgilenen adamla birkaç kelam etti, Wyland'ın kanalın iki tarafında su seviyesinden yukarıdaki bölgelere tebeşirle çizdiği işaretleri fark etti. Hazırdılar.

Dört bir yanı maske, peçe ve ısıtılı pelerinlerle çevrili Emporium Komedi'nin merdivenlerini tırmandı. Her kadın her türlü fanteziyi sunan farklı bir teması vardı. *Drüskelle* kostümleri görünce dehşete düştü. Yine de burası fark edilmemek için ideal bir yerdi.

Acele adımlarla çatıya çıkıp aynasıyla Jesper'e işaret verdi. Artık hepsi yerlerini almıştı. Öğleden hemen önce, Wyland her daim turistlerin paralarının peşindeki gürültücü sokak sanatçıları- nı -müzisyenleri, pantomimcileri, jonglörleri- çeken kanal kenarındaki kafeye inip bekleyecekti. An itibarıyla oğlan, çatının taş kenarının dibine yan yatmış uyuyordu. Matthias'ın tüfeği, mumlu beze sarılı vaziyette Wyland'ın yanında duruyordu, fitilleri fare kuyruğu gibi kıvrılmış havai fişekler yan yana dizilmişti.

Matthias sırtını çatı kenarına yaslayıp gözlerini yumdu, ara ara içi geçip uyandı. *Drüskelle*deki döneminden uzun süre uykusuz kalmaya alışkindi. Gerekli zaman uyanırdı. Fakat şimdi buzun üstünde yürüyor, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. O rüzgâr için Ravkalılar bile bir ad bulmuşlardı: *Gruzeburya*; canavar, öldüren rüzgâr. Kuzeyden gelirdi, önüne çıkan her şeyi yutan bir fırtınaydı. Askerler çadırlarına sadece birkaç adım uzaklıkta ölür, beyazlığın içinde kaybolur, imdat çılgınlıkları meçhul soğuk tarafından yutulurdu. Nina orada bir yerdeydi. Biliyordu ama ona ulaşmasının yolu yoktu. Tekrar tekrar ona sesleniyor, çizmelerinin içindeki ayakları uyuşuyor, buzlar kıyafetlerinden içeri sızıyordu. Bir cevap duyma-

ya çalışıyordu ama kulaklarını fırtınanın kükremesi ve uzaklarda bir yerlerdeki kurtların uluması dolduruyordu. Buzların üstünde ölecekti Nina. Tek başına ölecek ve bu onun suçu olacaktı.

Matthias nefes nefese uyandı. Güneş tepedeydi. Wylan başında durmuş, onu nazikçe sarsıyordu. “Vakit geldi sayılır.” Matthias başını sallayıp doğrulduğunda omuzlarını oynattı ve Ketterdam’ın sıcak bahar havasını hissetti. Ciğerleri havayı yadsıdı. Wylan tereddütle, “İyi misin?” diye sordu ama anlaşılan Matthias’ın ters bakışları cevap olarak yeterliydi. “Harikasin,” dedi Wylan ve merdivenlerden hızla aşağı indi.

Matthias, Kaz’ın ona aldığı ucuz pirinç saate baktı. Neredeyse on ikiye. Nina’nın, kendisinden daha iyi dinlenmiş olduğunu umdu. Aynasını balkonuna tuttu, kendisine parlak bir ışık yansıtıldığında içine su serpildi. Jesper’e işaret verdikten sonra çatı kenarının üzerine yaslanıp bekledi.

Matthias, Kaz’ın Batı Çıtası’nı kargaşası ve kalabalığından ötürü seçtiğini biliyordu. Önceki akşamın âlemlerinin ardından müdavimleri uyanmaya başlamışlardı bile. Evlerinin ihtiyaçlarıyla ilgilenen uşaklar alışveriş yapıyor, sonraki gecenin cümbüşleri için şarap ve meyve siparişleri veriyorlardı. Şehre az önce varan turistler ayaklarının tozuyla kanalın iki yakasında dolaşıyor, kimisi iyi kimisi kötü şöhretli evlerin adını belirten zengin süslemeli levhaları gösteriyorlardı. Matthias beyaz dövme demirle gümüş yaldızdan yapılmış çok yapraklı bir gül görebiliyordu. Beyaz Gül Evi. Nina orada neredeyse bir yıl çalışmıştı. Matthias orada geçirdiği dönemle ilgili ona hiç soru sormamıştı. Buna hakkı yoktu. Nina şehirde ona yardım etmek için kalmıştı ve istediğini yapabiliyordu. Öte yandan onu orada, yeşil gözleri hafif kapalı, krem rengi yapraklar koyu renk saçlarına takılmış, vücudunun kıvrımları

çıplak olarak hayal etmekten kendini alamamıştı. Bazı geceler karanlıkta onu, bazı gecelerse bir başkasını yanma çağırdığını hayal ediyor, kendisini deli edenin kıskançlık mı yoksa arzu mu olduğunu düşünüyor, gözüne uyku girmiyordu. Bakışlarını levhadan koparıp cebinden uzun bir dürbün çıkararak kendini Çita'nın geri kalanını taramaya zorladı.

Öğleye sadece birkaç dakika kala, Matthias batıdan gelmekte olan Kaz'ı gördü. Koyu renk silueti kalabalığın arasında bir lekeyi andırıyordu, bastonu yamuk yürüyüşle uyumluydu. Etrafındaki kalabalık dağılıyor gibiydi, belki de onu yönlendiren amacı seziyorlardı. Bu, Matthias'a kötü ruhları kovmak için havaya işaretler çizen köylüleri hatırlattı. Alys Van Eck, Kaz'ın hemen yanı başında yürüyordu. Gözbağı çıkarılmıştı ve Matthias'ın görebildiği kadarıyla da dudakları kıpırdıyordu. *Yüce Djel, hâlâ mı şarkı söylüyor?* Kaz'ın suratındaki aksi ifadeye bakılırsa bu oldukça yüksek bir ihtimaldi.

Köprünün karşı tarafının ötesinde Matthias, Van Eck'in yaklaştığını gördü. Katı ve dik duruyor, Fıçı'nın günahkâr havasının üzerindeki takımı lekelemesinden korkarmışçasına kollarını vücuduna yakın tutuyordu.

Kaz açık konuşmuştu: Van Eck'i öldürmek son çareydi. Ticaret Konseyi'nin bir üyesini öldürmek istemiyorlardı; özellikle de güpegündüz ve yüzlerce tanığın gözü önünde.

“Böylesi daha temiz olmaz mı?” diye sormuştu Jesper. “Kalp krizi? Beyin humması?” Matthias kallesçe olmayan, daha dürüst bir cinayeti tercih ederdi ama Ketterdam'da işler böyle yapılmıyordu.

“Ölürse acı çekemez,” demişti Kaz, mesele de orada kapanmıştı. *Demjin* itiraz kabul etmezdi.

Van Eck, hanesinin kırmızı ve altın sarısı üniformalarını giymiş korumalarıyla çevrili olarak gelmişti. Kafaları sağa sola dönüyor, çevrelerini kontrol ediyor, tehdit arıyorlardı. Paltolarının duruşundan hepsinin silahlı olduğu anlaşılıyordu. Fakat orada, üç iriyarı korumanın ortasında kukuletalı, küçük bir figür vardı. *İnej*.

Matthias içini kaplayan minnete şaşırdı. Ufak tefek Sulili kızı tanıyalı daha kısa süre olmasına karşın ilk andan itibaren cesaretine gıpta etmişti. Ayrıca kendi hayatını tehlikeye atarak çok seferler hayatlarını kurtarmıştı. Matthias, yaptığı çoğu seçimi sorgulamıştı ama İnej'in Van Eck'in elinden kurtulduğunu görme kararlılığından hiç şüphe duymamıştı. Yalnızca, İnej'in kendini Kaz Brekker'den koparmasını diliyordu. Sulili kız daha iyisini hak ediyordu. Öte yandan belki de Nina da Matthias'tan daha iyisini hak ediyordu.

İki taraf da köprüye ulaştı. Kaz ve Alys öne doğru yürüdüler. Van Eck, İnej'i tutan korumalara işaret verdi.

Matthias bakışlarını kaldırdı. Diğer çatıdan Jesper'in aynası çılginca parlıyordu. Matthias köprünün etrafını taradıysa da Jesper'i bu kadar telaşlandıran şeyi göremedi. Dürbünüyle baktı. yönünü Çita'nın iki tarafından dışarıya doğru akan karmakarışık sokaklara çevirdi. Kaz'm kaçış yolunda bir sorun göze çarpmıyordu. Oysa Matthias, Van Eck'in doğusuna baktığında yüreğini dehşet kapladı. Sokaklar mor yığınlarla doluydu, hepsi de Çita'ya doğru hareket ediyordu. *Stadwatch*. Bu sadece bir tesadüf müydü yoksa Van Eck'in planladığı bir durum muydu? Kent görevlilerinin, neler çevirdiğini öğrenmelerini istemezdi herhalde. Fjerdahlılar için içinde olabilir miydi? Ya hem Van Eck'i hem Kaz'ı tutuklamaya geliyorlardıysa?

Matthias aynasını Nina'ya iki kez tuttu. Daha aşağıda kalan hâkim noktasından *Stadwatch*'un geldiğini ancak iş işten geçtikten sonra görebilirdi. Matthias yine rüzgârın soğuk kırbacını hissetti, ona seslenen sesini duydu ve cevap gelmeyince korkusunun arttığını hissetti. *O iyi olacak*, dedi kendi kendine. *O bir savaşçı*. Ama Jesper'in uyarısı kulaklarında çınliyordu. *Dikkatli ol. O kendinde değil*. Kaz'ın hazır olduğunu umdu. Nina'nın, görüldüğünden daha güçlü olduğunu umdu. Hazırladıkları planın yeterli olduğunu, Jesper'in atışlarının isabetli olmasını, Wylan'ın hesaplamalarının doğru olduğunu umdu. Bela geliyordu, hem de hepsi için.

Matthias tüfeğine uzandı.

Van Eck'i Goedmed Köprüsü'ne gelirken gördüğünde Kaz'ın aklına gelen ilk düşünce, *bu adam asla kâğıt oynamamalı*, oldu. İkinci düşünce ise birinin, tüccarın burnunu kırdığıydı. Burnu yamuk ve şişti, bir gözünün altında koyu renk bir morluk oluşuyordu. Kaz zedelenmenin kötü kısmını üniversiteli bir doktorun tedavi ettiğini tahmin etti fakat bir Grisha Şifacısı olmadan böyle bir kırığı saklamak için elden fazla bir şey gelmezdi.

Van Eck ifadesini tepkisiz tutmaya çalışıyordu fakat sakın görünmek için kendini o kadar kasıyordu ki yüksek alnı terden parlıyordu. Omuzları kaskatı duruyordu ve göğsünü de biri göğüs kemiğine bir ip bağlayıp yukarı çekmiş gibi öne çıkarmıştı. Etrafı kırmızı ve altın sarısı üniformalı korumalarla çevrili olan Van Eck, Goedmed Köprüsü'ne heybetli adımlarla girdi. İşte *bu*, Kaz'ı şaşırtmıştı. Van Eck'in Fıçı'ya olabildiğince az gösterişle girmeyi yeğleyeceğini düşünmüştü. Bu yeni bilgiyi kafasında evirip çevirdi.

Ayrıntıları görmezden gelmek tehlikeliydi. Hiçbir erkek küçük düşürülmekten hoşlanmazdı. Her ne kadar onurlu yürümeye çalışsa da Van Eck'in gururu incinmiş olmalıydı. Bir tüccar, ticari zekâsıyla, strateji oluşturma, insanları ve piyasaları yönlendirme yeteneğiyle övünürdü. Muhtemelen, ciğeri beş para etmez bir Fıçı serserisinin oyuncağı olmanın intikamını almaya çalışırdı.

Kaz bakışlarını kısa süreliğine korumaların üzerinde gezdirerek İnej'i aradı. Başında kukuletası vardı. Van Eck'in getirdiği adamların arasında neredeyse görünmüyordu fakat o bıçak sırtı gibi duruşu nerede olsa tanırdı. Boynunu uzatıp zarar görmediğinden emin olmak adına ona daha yakından bakmak için müthiş bir istek duydu. Evet, kabul ediyordu, bu isteği şimdilik bir kenara itti. Dikkatini dağıtamazdı.

Kaz ve Van Eck kısa bir anlığına köprünün bir ucundan öbür ucuna birbirlerini tarttılar. Kaz'ın aklına ister istemez yedi gün önce bu şekildeki yüzleşmeleri geldi. O buluşmaya çok kafa yormuştu. Geceleyin, o günkü işleri bitirdiğinde yatağına uzanıp her anını didik didik etmişti. Kaz, gözlerini Van Eck'in üzerinde tutmak yerine dikkatini İnej'e kaydırdığı o önemli saniyeleri tekrar tekrar düşündü. Böyle bir hatayı yeniden yapamazdı. O çocuk, tek bir bakışla zayıf noktasını ele vermiş, tek bir muharebe uğruna bütün savaşı feda etmiş ve İnej'i *-hepsini-* tehlikeye atmıştı. O çocuk, hayatına son verilmesi gereken yaralı bir hayvandı. Ve Kaz bunu seve seve yapmış, pişmanlık duyacak en ufak bir tereddüde yer vermeden canını almıştı. Hayatta kalan Kaz'ın gözünde sadece iş vardı: İnej'i kurtar. Van Eck'ten intikamını al. Gerisi önemsizdi.

Van Eck'in Vellgeluk'ta yaptığı hatalara da kafa yormuştu. Tüccar, yeni karısının –sütbeyaz saçları ve tombul elleriyle genç Alys Van Eck–, karnında kıymetli varisini taşıdığını yumurtlama

aptallığını göstermişti. Kibrine olduğu kadar Wylan’a duyduğu nefrete, oğlunu başarısız bir ticari girişim gibi defterden silme arzusuna da yenik düşmüştü.

Kaz ve Van Eck birbirlerine başlarını salladılar. Kaz eldivenli elini Alys’in omzunda tutuyordu. Kaçmaya çalışacağından kuşkuluydu ama kızın kafasında hangi fikirlerin fınk attığını kim bilebilirdi? Sonra Van Eck adamlarına İnej’i öne getirmelerini işaret etti, Kaz ve Alys köprüde ilerlemeye başladılar. Kaz göz açıp kapayıncaya kadar İnej’in yürüyüşündeki garipliği, kollarını arkasında tutuşunu fark etti. Ellerini bağlamış, ayaklarını prangalamışlardı. *Mantıklı bir önlem*, dedi Kaz kendi kendine. *Ben de aynısını yapardım.* Oysa içindeki o çakmaktaşını hissetti; boş yerlere sürtünen, tutuşup öfkeye dönüşmeye hazır çakmaktaşını. Van Eck’i oracıkta öldürüvermeyi düşündü. *Sabır*, diye hatırlattı kendine. Uzun zamandır sabrediyordu. Sabır, zamanla bütün hasımlarına diz çöktürecekti. Sabır ve bu aşağılık tüccardan almayı planladığı para...

“Sence yakışıklı mı?” diye sordu Alys.

“Ne?” dedi Kaz, onu doğru duyduğuna emin değildi. Pazarda gözbağını çıkardığından beri kız mırıldanıp şarkı söylüyor, Kaz da onu duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu.

“Jan’ın burnuna bir şey olmuş,” dedi Alys.

“Hayalet’in gazabına uğramış sanırım.”

Alys kendi minik burnunu kırıştırıp düşündü. “O kadar yaşlı olmasa bence Jan yakışıklı sayılabilirdi.”

“Şansına erkeklerin, yaşlılıklarını zenginlikleriyle telafi edebildikleri bir dünyada yaşıyoruz.”

“Hem genç hem zengin olsa ne güzel olurdu.”

“Neden o kadarla yetinesin ki? Neden hem genç hem zengin hem de kraliyet soyundan olmasın? Bir prensle evlenebilecekken

neden bir tüccarla yetinesin ki?”

“Haklı olabilirsin,” dedi Alys. “Ama önemli olan para. Prens-
lere hiçbir zaman ilgi duymadım.”

Eh, bu kızın doğma büyüme Kerchli olduğundan kimse kuşku
duymazdı. “Alys, seninle aynı fikirde olduğumuza çok şaşırdım.”

Ortaya yaklaşırlarken Kaz köprüünün çevresini izledi, Van
Eck’in korumalarından gözünü ayırmadan Ammbers Oteli’nin
üçüncü katındaki açık kapıları, her sabah olduğu gibi köprüünün
batı yakasının altında duran çiçek teknesini fark etti. Tıpkı kendi
yaptığı gibi Van Eck’in de civar binalara adamlarını yerleştirece-
ğini varsayıyordu. Ancak hiçbirinin öldürücü atışı yapmasına izin
verilmeyecekti. Van Eck’in Kaz’ın cansız bedenini bir kanalda
yüzükoyun sürüklenirken görmek isteyeceği muhakkaktı fakat
Kaz, Van Eck’i Kuwei’ye götürebilirdi ve bu bilgi, kafasına bir
mermi yememesi için geçerli bir gerekçeydi.

Birbirlerine on adım kala durdular. Alys öne doğru adım atma-
ya çalıştı fakat Kaz gitmesine izin vermedi.

“Beni Jan’a götürdüğünü söylemiştin,” diye itiraz etti Alys.

“Ve işte buradasın,” dedi Kaz. “Şimdi kıpırdama.”

“Jan!” diye ciyakladı aniden. “Benim!”

Van Eck soğukkanlılıkla, “Biliyorum, tatlım,” dedi, bakışları
Kaz’a kilitlenmişti. Sesini alçalttı. “Bu iş burada bitmedi, Brek-
ker. Kuwei Yul-Bo’yu istiyorum.”

“Buraya kendimizi tekrar etmeyi mi geldik? Sen *jurda pare-
min* sırrını istiyorsun, ben de paramı. Anlaşma anlaşmadır.”

“Otuz milyon *krugem* yok.”

“Aman ne yazık. Eminim olan birileri vardır.”

“Yeni bir alıcı bulabildin mi peki?”

“Benim için kendini sıkıntıya sokma, tüccar. Piyasa, müşteri-
sini bulur. Karını geri istiyor musun? Yoksa zavallı Alys’i buraya
boşuna mı getirdim?”

“Bir saniye,” dedi Van Eck. “Alys, çocuğa ne isim veriyoruz?”

“Çok güzel,” dedi Kaz. Vellgeluk’ta Wylan’ı Kuwei Yul-Bo kılığına sokmuşlar ve Van Eck de bu numarayı yemişti. Şimdi tüccar, kendi karısının yerine, yüzü değiştirilmiş ve karnı şişirilmiş başka bir kız almadığını teyit etmek istiyordu. “Yaşlı köpeğimiz yeni bir oyun öğrenmiş anlaşılan. Yuvarlanmak dışında.”

Van Eck duymazdan geldi. “Alys,” diye tekrarladı, “çocuğa ne isim veriyoruz?”

“Bebeğe mi?” diye karşılık verdi kafası karışan Alys. “Oğlan-sa Jan. Kızsa Plumje.”

“Plumje adını yeni papağanına vereceğini kararlaştırmıştık.”

Alys’in dudağı büküldü. “Ben hiçbir şeyi kararlaştırmadım.”

“Ah, bence Plumje harika bir kız ismi,” dedi Kaz. “Tatmin oldun mu, tüccar?”

“Gel,” dedi Van Eck. İnej’i tutan korumaya onu salmasını işaret ederken Alys’e öne çıkmasını söyledi.

İnej, Van Eck’in yanından geçerken adama dönüp bir şeyler mırıldandı. Van Eck dudaklarını sıktı.

Ayaklarını sürüyerek öne doğru yürüyen İnej, elleri arkasında bağlı ve ayakları prangalıyken bile bir şekilde zarıftı. On adım. Beş adım. Van Eck, Alys’e sarıldı, genç kadın onu soru yağmuru-na tuttu. Üç adım. İnej’in bakışları sabitti. Zayıflamıştı. Dudakları çatlamıştı. Fakat uzun süre tutsak kalmasına karşın başlığının altındaki koyu renk saçları güneşte parıldadı. İki adım. Ve sonra Kaz’ın önündeydi. Hâlâ köprüden uzaklaşmaları gerekiyordu. Van Eck gitmelerine bu kadar kolay izin vermezdi.

“Bıçakların?” diye sordu Kaz.

“Paltomun içindeler.”

Van Eck, Alys’i bırakmıştı, genç kadın, korumalar tarafından

götürülüyordu. O kırmızı ve altın sarısı üniformalar Kaz'ı hâlâ rahatsız ediyordu. Bir terslik vardı.

“Gidelim buradan,” dedi Kaz ipleri kesmek için elinde midye bıçağıyla.

“Bay Brekker,” dedi Van Eck. Kaz, Van Eck'in sesindeki heyecanı duyunca donup kaldı. Belki de adam, blöf yapmakta sandığından daha başarılıydı. “Bana söz vermiştin, Kaz Brekker!” diye bağırdı Van Eck abartılı tonlarda. Çıta'da duyum mesafesindeki herkes dönüp baktı. “Karımı ve oğlumu bana geri getireceğine söz vermiştin! Wylan'ı nerede tutuyorsun?”

Ve sonra Kaz onları gördü; köprüye doğru ilerleyen mor bir dalga, tüfeklerini kaldırmış, coplarını çekmiş, Çıta'ya akın eden *Stadwatch*.

Kaz kaşını kaldırdı. Tüccar sonunda işleri ilginçleştiriyordu.

“Köprüyü kapatın!” diye bağırdı biri. Kaz omzunun üzerinden bakınca *Stadwatch* muhafızlarının geri çekilme yolunu kapattıklarını gördü.

Van Eck sıırttı. “Artık ciddileşelim mi, Bay Brekker? Şehrimin kudretine karşı senin haydut çeten?”

Kaz cevap verme zahmetine girmedir. İnej'in omzunu itti ve etrafında dönen genç kadın, iplerini kesebilmesi için bileklerini uzattı. Kaz, İnej'in yakalayacağına güvenerek bıçağı havaya attı. Bu sırada kendisi de prangaları çözmek için diz çökmüştü. Maymuncukları çoktan parmaklarının arasından kayıyordu. Kaz yaklaşmakta olan çizmelerin patirtısını fark edince İnej'in geriye doğru, üzerine eğildiğini hissetti. Önce yumuşak bir *vınlama*, sonra da bir bedenın yere düşme sesini duydu. Kilit, Kaz'ın parmaklarında açılınca prangalar çözüldü. Kaz doğrulup döndü, yerde midye bıçağının sapı iki gözünün arasından yükselen bir

Stadwatch muhafızını ve dört bir yandan hızla onlara doğru gelen mor üniformaları gördü.

Jesper'e işaret vermek için bastonunu kaldırdı.

"Batı yakasındaki çiçek teknesi," dedi İnej'e. Başka bir şeye gerek kalmadı, İnej köprünün korkuluğunun üzerine sıçradı ve hiç tereddütsüz aşağı atladı.

Yukarıda ilk havai fişekler patladı, öğle ışığında renkleri solgundu. Plan uygulamaya geçmişti.

Kaz cebinden bir tırmanma ipi çıkarıp korkuluğa doladı. Bastonunun başını korkulukta ipin yan tarafına taktı ve kendini yukarı çekip atlarken, kazandığı ivmeyle kanalın üzerine uçtu. İp gerildi, köprünün altında bir sarkaç gibi sallanarak çiçek teknesinin üzerine, İnej'in yanına indi.

Askerler rampalardan kanala doğru koştururken iki *Stadwatch* teknesi hızla onlara doğru ilerliyordu. Kaz, Van Eck'in ne deneyeceğini bilememişti –*Stadwatch*'u işe karıştırmasını kesinlikle beklemiyordu– ama Van Eck'in bütün kaçış yollarını kapatma girişiminde bulunacağından emindi. Bir dizi patlama sesi daha duyuldu, pembe ve yeşil havai fişekler Çıta'nın semalarını renklendirdi. Turistler neşeye haykırdı. Patlamalardan ikisinin kanaldan geldiğini ve *Stadwatch* teknelerinden birinin burnunda delikler açıldığını, tekne batarken adamların sağa sola seğirtip kanala atladığını fark etmemiş gibiydiler. *Aferin, Wylan*. Onlara zaman kazandırmıştı, üstelik de bunu Çıta'daki görgü tanıklarının telaşlandırmadan yapmıştı. Kaz kalabalığın keyfinin yerinde olmasını istiyordu.

Çiçekçinin itirazlarına rağmen bir tepsi sardunyayı kaldırıp kanala attı, Matthias'ın o sabah oraya gizlediği kıyafetleri aldı. Kaz kırmızı pelerini yaprak yağmuru eşliğinde İnej'in omuzlarına atarken İnej de bıçaklarını yerleştirmeye devam etti. O da en az

ieki kadar şaşkın görünüyordu.

Kaz, kendininkiyle aynı bir Bay Kızıl maskesi atarken İnej'e, "Ne oldu?" diye sordu.

"Onlar annemin en sevdiği ieklerdi."

"Van Eck'in, duygularını köreltmediğine sevindim."

"Geri dönmek güzel, Kaz."

"Seni aramızda görmek de güzel, Hayalet."

"Hazır mısın?"

"Bekle," dedi kulak kabartarak. Havai fişekler durmuştu. Biraz sonra, beklediği sesi, kaldırırna düşen sikkelerin melodik şıngırtısını, ardından da kalabalığın sevinç nidalarını duydu.

"Şimdi," dedi.

İpi yakaladılar, Kaz sertçe asıldı. Tiz bir vınlamayla yükselen ip onları birden yukarı çekti. Saniyeler içinde köprüye geri dönmüşlerdi fakat onları bekleyen manzara iki dakika önce bıraktıklarından oldukça farklıydı.

Batı ıtası'na kargaşa hâkimdi. Elli, altmış, belki yetmiş tane kırmızı maskeli ve pelerinli Bay Kızıl her tarafa dağılmış, havaya sikkeler savururken, yanlarından geçmeye alışan *Stadwatch* muhafızlarından tamamen bihaber turistler ve yerli eğlence düşkünleri ise itişip kakışıyor, gülüşüp bağırıyor, elleri ve dizlerinin üzerinde emekliyorlardı.

"Anne, Baba, kirayı ödeyin!" diye bağırdı Mavi İris'in eşiğinden bir grup kız.

"Ödeyemem, tatlım, hiç para kalmadı!" diye hep bir ağızdan bağırdı Bay Kızıl'lar ve havaya bir avuç sikke daha fırlatarak kalabalığı tekrar kendinden geçirdiler.

"Yolu açın!" diye bağırdı muhafızların komutanı.

Muhafızlardan biri, sokak lambasının yanında dikilen bir Bay

Kızıl'ın maskesini çıkarmaya çalışınca kalabalık yuhalamaya başladı. Kaz ve İnej, kırmızı pelerin girdabının ve sikke peşindeki insanların arasına daldılar. Kaz solundaki İnej'in maskesinin ardından güldüğünü duydu. Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştı; uçarı ve hoyratça.

Ansızın derin, şiddetli bir patlama Çıta'yı sarstı. İnsanlar devrildi, birbirlerine, duvarlara, yakınlarında ne varsa onlara tutundu. Neredeyse dengesini kaybeden Kaz bastonundan destek aldı.

Bakışlarını kaldırdığında kalın bir peçenin ardından bakıyormuş gibi hissetti. Havada yoğun bir duman asılıydı. Kaz'ın kulakları çınlıyordu. Uzaktan gelirmişçesine korku ve dehşet çığlıkları duydu. Yanından bir kadın geçti. Yüzü ve saçları bir pantomim hayaleti gibi tozla ve alçıyla kaplıydı, elleriyle kulaklarını kapamıştı. Avuçlarının altından kan sızıyordu. Beyaz Gül Evi'nin ön cephesinde kocaman bir delik açılmıştı.

Kaz, İnej'in, maskesini kaldırdığını görünce anında geri indirdi. Başını iki yana salladı. Bir aksilik vardı. Toplu bir felaket değil, dostane bir isyan planlamıştı, kaldı ki Wylan da böylesine ciddi bir hesaplama hatası yapacak biri değildi. Batı Çıtası'na sorun çıkarmaya başka biri, verdiği hasarın büyüklüğünü umursamayan biri gelmişti.

Kaz'ın tek bildiği, Hayaletini geri almak için epey zaman ve para harcadığıydı. Onu tekrar kaybetmeye hiç ama hiç niyeti yoktu.

İnej'in omzuna hafifçe dokundu. İhtiyaçları olan işaret buydu. Kaz en yakındaki ara sokağa koştu. İnej'in, –sessiz, emin adımlarla– yanında olduğunu bilmek için bakması gerekmiyordu. İste-se Kaz'ı hemen geçebilirdi ama yan yana, birbirlerinin adımlarına uyarak koştular.

İşte bu, tam Jesper'in tarzı bir kargaşaydı.

Jesper'in biri rehine değişiminden önce, biri de sonra olmak üzere iki görevi vardı. İnej, Van Eck'in elindeyken korumalar onu köprüden kaçırmaya çalışır ya da biri onu tehdit ederse Nina ilk savunma hattını oluşturacaktı. Jesper, Van Eck'e nişan alıp bekleyecek, öldürücü atış yapmayacaktı. Fakat tüccar silah çekerse Jesper adamı bir kolundan yoksun bırakmakta özgürdü. Ya da iki kolundan.

Kaz, Kara Peçe'de, "Van Eck bir şeyler çevirecek ama dağınık olacak çünkü planlamak için on iki saatten az zamanı var," demişti.

"İyi," dedi Jesper.

"Kötü," dedi Kaz. "Plan karmaşıklaştıkça işin içine daha çok kişi girer, ne kadar çok kişi varsa terslik çıkma olasılığı o kadar artar."

"Sistemler yasası," diye mırıldandı Wylan. "Arızalara karşı tedbir alırsın, ama bir bakmışsın ki tedbirlerden biri öngörülemeyen bir arızaya sebep olmuş."

“Van Eck’in hamlesi zarif olmayacak, önceden kestirilemez olacaktır, o yüzden hazırlıklı olmalıyız.”

“Önceden kestirilemeyen bir şeye karşı nasıl hazırlık yapacağız?” diye sordu Wylan.

“Seçeneklerimizi genişleteceğiz. Bütün olası kaçış yollarını açık tutacağız. Çatılar, sokaklarla ara sokaklar, suyolları. Van Eck’in elimizi kolumuzu sallayarak o köprüden ayrılmamıza izin vermesine ihtimal yok.”

Jesper köprüye doğru yol alan *Stadwatch* bölüklerini fark ettiğinde belanın geldiğini anlamıştı. Sıradan bir gözdağı tatbikatı olabilir. Çıtılar’da bu, yılda bir iki kez olurdu. Ticaret Konseyi; kumarbazlara, kadın satıcılarına, sanatçılara şehrin kasalarına ne kadar para akıtılırsa akıtsınlar hâlâ hükümetin patron olduğunu bu şekilde gösterirdi.

Jesper, Matthias’a işaret verip beklemişti. Kaz net konuşmuştu: “Van Eck, Alys’i geri alıp emniyetini sağlayana kadar harekete geçmeyecektir. İşte tam o sırada tetikte olmalıyız.”

Ve aynen Kaz’ın dediği gibi, Alys ve İnej takas edildikten sonra köprüde bir tür hengâme başlamıştı. Jesper’in tetik parmağı kaşınıyordu ama ikinci görevi de basitti: Kaz’ın işaretini bekle.

Saniyeler sonra Kaz bastonunu kaldırıncı o ve İnej köprü korkuluğunun üzerinden atlıyorlardı. Jesper bir kibrit yakmış, Wylan’ın hazırladığı roketlerden beşi sırayla gökyüzüne doğru çılgınlık atarak yükselmeye, patlayarak etrafa renkler saçmaya başlamışlardı. Sonuncusu pembe bir parıltıydı. Wylan havai fişekler, patlayıcılar, ışık bombaları, ekin kurtları ve daha başka ne lazımsa onlarla uğraşırken Jesper’e, *stronsiyum klorür*, demişti.

Karanlıkta kırmızı yanar.

Karanlıkta her şey daha ilginçtir, diye karşılık vermişti Jesper. Kendine hâkim olamamıştı. Tüccarcık bu tarz fırsatlar sunacaksa, Jesper’e de onları değerlendirmek düşerdi.

İlk havai fişekler, Nina ve Matthias’ın dün gece –ya da sabahın erken saatlerinde– görevlendirdiği Bay Kızıl’lar için bir işaretti, hemen öğleden sonra havai fişekler patladığında Goedmed Köprüsü’ne gelen herkese bedava yiyecek ve şarap ikram edeceklerdi. Aslında var olmayan Kızıl Kılıç için tanıtım girişimiydi bu. Çok az insanın teşrif edeceğini bildiklerinden iki yüzü aşkın kostüm ve sahte sikke kesesi dağıtmışlardı. “Elli kişi gelse yeter,” demişti Kaz.

İnsanların karşılıksız bir şey alma arzusunu asla hafife alma. Jesper, Komedi Brute oyunlarına her girişinde çalan şarkıyı söyleyerek ve havaya sikkeler savurarak köprüye ve Çita’ya akın eden en az yüz Bay Kızıl olduğunu tahmin etti. Bazı sikkeler gerçekti. Kalabalık onu bu yüzden seviyordu. İnsanlar gülüp eğleniyor, birbirlerini döndürüyor, sikkeleri yakalamaya çalışıyor, Bay Kızılların peşinden gidiyor, *Stadwatch* da bu sırada düzeni beyhude yere muhafaza etmeye çalışıyordu. Jesper paraların sahte olduğunu *biliyordu* ama o köprüde olup sikkeler için boğuşmayı çok isterdi.

Biraz daha kıpırdamadan durması gerekiyordu. Wylan’ın kanala yerleştirdiği bombalar vaktinde infilak etmezse Kaz ve İnej çiçekçinin teknesinden inmek için daha fazla yardıma ihtiyaç duyacaklardı.

Gökyüzünde bir dizi ışıltılı patlama oldu. Matthias ikinci havai fişek setini ateşlemişti. Bunlar sinyal için değil, kamufflaj içindi.

Aşağıda Wylan su mayınlarını patlatınca Jesper kanaldan iki

devasa su kütlesinin fışkırdığını gördü. *Tam zamanında, tüccarcık.*

Tüfeğini Bay Kızıl pelerininin altına sokup merdivenlerden indi, sadece Nina'ya katılmak için durdu ve birlikte hızla otelden çıktılar. Birbirlerini diğer Bay Kızıl'lardan ayırt edebilmek için kendi kırmızı beyaz maskelerine büyük siyah bir gözyaşı çizmişlerdi, fakat arbedenin ortasında Jesper daha göze çarpan bir şey mi seçselerdi diye de düşündü.

Köprüde ivedi adımlarla ilerlerlerken kırmızı pelerinleriyle Matthias ve Wylan'ı gördü. Havaya sikkeler savurarak Çıta'dan ayrılıyorlardı. Koşmaya başlasalar *Stadwatch*'un dikkatini çekebilirlerdi. Jesper gülmek için kendini zor tuttu. Bunlar kesinlikle Matthias ve Wylan'dı. Matthias paraları fazla kuvvetli, Wylan ise fazla şevkli saçıyordu. Oğlanın sikkeleri fırlatan kolunun ciddi bir eğitimden geçmesi gerekiyordu. Adeta omzunu çıkarmaya çalışıyordu.

Buradan hepsi ayrı yönlere gidecek, Çıta'dan uzaklaşan farklı bir ara sokağı ya da kanalı kullanacak, Bay Kızıl kostümlerini çıkarıp diğer Komedi Brute karakterlerinin kılığına gireceklerdi. Kara Peçe'ye dönmek için günbatımını bekleyeceklerdi.

Başını belaya sokmak için bir dünya zaman.

Jesper, Doğu Çıtası'nın cazibesini hissedebiliyordu. Yolunu oraya çevirebilir, bir kâğıt oyunu bulabilir, Bramble'da birkaç saat oyalanabilirdi. Kaz bundan hoşlanmazdı. Jesper fazla iyi tanınıyordu. Bir işin parçası olarak Kümülüs'te özel bir salonda oynamak başka bir şeydi. Bu ise bambaşka bir şey olurdu. Kaz büyük bir kazanç vaadiyle ve Döküntüler'in birkaç değerli üyesiyle ortadan kaybolmuştu. İnsanlar nereye gittiğine dair çılgınca

tahminlerde bulunuyordu ve Rotty de Per Haskell'in onları aradığını söylemişti. *Stadwatch* muhafızları muhtemelen bu akşam Sunta'yı ziyaret edip bir sürü rahatsız edici soru soracaktı. Ayrıca Pekka Rollins de ayrı bir endişe kaynağıydı. *Sadece birkaç el, diye söz verdi Jesper kendi kendine, hevesimi almaya yetecek kadar. Sonra babamı görmeye giderim.*

Jesper'in bu düşünceyle midesi bulandı. Babasıyla tek başına yüzleşmeye, bütün bu çılgınlığın asıl nedenini anlatmaya hazır değildi. Ansızın masaya oturmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duydu. Kaçmamanın canı cehenneme. Jesper, Kaz onu bir şeylere ateş etmekle vazifelendirmediğinden, zihnini boşaltmak için bir zara ve şansa ihtiyaç duyuyordu.

İşte ne olduysa tam o sırada oldu.

Çıkan ses, yıldırımı andırıyordu. Dengesini kaybeden Jesper yere serilirken, sağır edici bir vınlama kulaklarını doldurdu. Aniden ciğerlerini tıkayan beyaz bir duman ve toz fırtınasının içine gömüldü. Öksürdü, soluduğu her neyse boğazını tırmaladı. Sanki hava öğütülmüş cama dönüşmüştü. Kumla kaplanan gözkapaklarını ovmamak için kendini zor tuttu, gözlerini kırıştırtarak kumlardan kurtulmaya çalıştı.

Elleri ve dizleri üstünde doğruldu. Soluk soluğaydı, kafası zonkliyordu. Yanı başında başka bir Bay Kızıl yatıyordu, kırmızı lake yanağının üzerine siyah bir gözyaşı çizilmişti. Jesper maskeyi çıkardı. Nina'nın gözleri kapalıydı, şakağından kan akıyordu. Jesper omzunu sarstı.

"Nina!" diye bağırdı etrafındaki çığlıkları ve feryatları bastırmaya çalışarak.

Gözkapakları titreşen Nina derin bir nefes aldıktan sonra oturduğu yerde doğrulurken öksürmeye başladı.

“O da neydi öyle? Neler oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Jesper. “Ama Wylan dışında biri daha bomba patlatıyor. Bak.”

Beyaz Gül Evi’nin ön cephesinde kocaman kara bir delik açılmıştı. İkinci kattan, her an lobiye düşebilecek gibi görünen bir yatak tehlikeli biçimde sarkıyordu. Evin ön cephesine tırmanan gül sarmaşıkları alev almış, havaya yoğun bir koku yükselmişti. Evin içinde bir yerlerden bağrışmalar duyuluyordu.

Nina, “Ah, Azizler aşkına, onlara yardım etmek zorundayım,” deyince Jesper’in bulanık zihni, onun yaklaşık bir yıl Beyaz Gül’de çalıştığını anımsadı. “Matthias nerede?” diye sordu Nina gözleriyle kalabalığı tarayarak. “Wylan nerede? Bu da Kaz’ın sürprizlerinden biriyse...”

“Pek san...” diye başladı Jesper. Ardından bir patlama daha parke taşlarını sarstı. Jesper ve Nina yere yatıp ellerini başlarına götürdüler.

“Acılar çeken bütün Azizler aşkına, neler oluyor?” diye haykırdı Nina korku ve hiddetle. Etrafta insanlar acı acı bağırp sağa sola kaçıyor, sığınacak bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Nina ayağa kalktı, duman yükselen başka bir genelevin bulunduğu kanalın güneyine doğru baktı.

“Sögüt Dalı mı o?”

Nina, “Hayır,” dedi. Jesper’in anlamadığı bir şeyi fark edince yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti. “Örs.”

Nina konuşurken Örs’ün yan tarafındaki delikten göğe doğ-

ru bir siluet fırladı. Bir karaltı halinde onlara doğru uçuyordu. “Grisha,” dedi Jesper. “*Parem* almış olmalılar.” Fakat Jesper ile Nina tepelerine ulaşan silueti görmek için başlarını çevirdiklerinde, Jesper yanıldığını gördü. Ya da tamamen aklını kaçırmıştı. Tepelerinde uçan bir Rüzgârın Hâkimi değildi. *Kanatları olan* bir adamdı; sinekkuşu edasıyla hareket eden devasa, madeni kanatları vardı. Kollarında birini, Ravkacayı andıran bir dilde bağırarak bir çocuğu tutuyordu.

“Bunu sen de gördün mü? Bana gördüğünü söyle,” dedi Jesper.

“Markov,” dedi Nina, yüzündeki korku ve öfke aşıkardı. “Bu yüzden Örs’e saldırmışlar.”

“Nina!” Matthias ve hemen arkasındaki Wyland köprüyü geçiyorlardı. İkisi de maskelerini başlarına itmişlerdi fakat *Stadwatch*’un şu anda daha büyük kaygıları vardı. “Buradan gitmeliyiz,” dedi Matthias. “Eğer Van Eck...”

Ancak Nina onun kolunu yakaladı, “O, Danil Markov’dur. Örs’te çalışıyordu.”

“Kanatlı olan adam mı?” diye sordu Jesper.

“Hayır,” dedi Nina başını iki yana çilgınca sallayarak. “Tutsak olan. Markov bir Ateşin Hâkimi.” Kanalin aşağı tarafını gösterdi. “Örs’e, Beyaz Gül Evi’ne saldırdılar. Grishaları avlıyorlar. Beni arıyorlar.”

O dakika, Beyaz Gül’den ikinci bir kanatlı figür fırladı. Bir patlama sesi daha duyuldu, alt duvar çökünce iri bir adamla bir kadın öne doğru yürüdüler. Tıpkı kanatlı adamlar gibi siyah saçlı ve bronz tenliydim.

“Shular,” dedi Jesper. “Burada ne işleri var? Ayrıca ne zaman-

dan beri *uçuyorlar?*”

“Maskelerinizi indirin,” dedi Matthias. “Güvenli bir yere gitmeliyiz.”

Maskelerini indirdiler. Jesper etraflarındaki hengâmeden ötürü minnettardı. Fakat o daha bunu düşünürken Shulu adamlardan biri havayı koklayıp derin derin içine çekti. Dehşete kapılan Jesper adamın yavaşça dönüp bakışlarını onlara kilitlemesini izledi. Arkadaşlarına bir şeyler söyledi, sonra Shular doğrudan onlara yöneldiler.

“Çok geç,” dedi Jesper. Maskesiyle pelerinini çıkarıp tüfeğini omuzladı. “Eğlence istiyorlarsa onlara istediklerini verelim. Ben uçanı alırım!”

Jesper’in Shulu bir uçan çocuk tarafından yakalanmaya niyeti yoktu. İkinci kanatlının nereye gittiğini bilmiyor, tutsak ettiği Ateşin Hâkimi’yle meşgul olduğunu ümit ediyordu. Kanatlı adam, sarhoş bir balarısı gibi sağa sola uçuyor, dalıp yükseliyordu. Jesper, “Sabit dur, seni koca böcek,” diye homurdandıktan sonra tam göğsünün ortasına isabet eden üç mermi sıkarak kanatlıyı geriye doğru savurdu.

Fakat kanatlı, zarif bir takla atarak toparlanıp Jesper’e doğru hızlandı.

Matthias iki iri Shuluya ateş ediyordu. Her atış hedefi buluyordu ama Shular sendelemelerine rağmen gelmeye devam ediyorlardı.

“Wylan? Nina?” dedi Jesper. “Yardım etmek isterseniz çekinmeyin!”

Nina, “Deniyorum,” diye homurdandı. Elleri havada, yumrukları sıkılıydı. “Hiçbir şey etki etmiyor.”

“Eğilin!” dedi Wylan. Parke taşlarının üzerine yattılar. Jesper pat diye bir ses duydu, sonra kanatlı adama doğru fırlayan siyah bir karaltı gördü. Kanatlı sola kaçtı ama siyah karaltı ikiye ayrıldı ve çatırdayan iki eflatun alev topu havaya uçtu. Biri zararsızca tıslayarak kanalın sularına kondu. Diğeri, kanatlıya çarptı. Eflatun alevler vücuduna ve kanatlarına yayılırken kanatlı feryat ederek kendini tırmaladı, sonra da rotasından saparak duvara tosladı. Alevler hâlâ yanıyor, sıcaklıkları uzaktan bile hissediliyordu.

“Koşun!” diye bağırdı Matthias.

Jesper ve Wylan önde, Nina ve Matthias peşlerinde, en yakındaki ara sokağa daldılar. Wylan omzunun üzerinden dikkatsizce bir ışık bombası attı. Bir pencereden içeri giren bomba etrafa işe yaramaz bir parlaklık yaydı.

“Az önce, talihsiz bir işçi kızın ödünü kopardın muhtemelen,” dedi Jesper. “Ver şunu bana.” Diğer ışık bombasını alıp doğrudan peşlerindeki yoluna fırlattıktan sonra patlamadan gözlerini korumak için döndü. “Bu iş böyle yapılır.”

“Bir dahaki sefere senin hayatını kurtarmayacağım,” dedi Wylan nefes nefese.

“Beni özlرسin ama. Herkes özler.”

Nina çığlık attı. Jesper döndü. Nina’nın debelenen vücudu gümüş bir ağla kaplıydı ve ara sokağın ortasında dikilen Shulu kadın tarafından geri geri sürükleniyordu. Matthias ateş açıtıysa da kadın bana mısın demedi.

“Kurşun işlemiyor!” dedi Wylan. “Derilerinin altında metal var galiba.”

Wylan’ın lafı üzerine, Jesper kanlı kurşun yaralarının altında

parıldayan metali gördü. İyi ama bu ne demekti? Bir tür mekanik canlı mıydılar? Bu nasıl mümkündü?

“Ağ!” diye kükredi Matthias.

Hepsi birlikte metal ağı yakalayıp Nina’yı çekmeye çalıştılar. Fakat Shulu kadın onu yavaş yavaş, imkânsız bir kuvvetle geriye doğru çekmeyi sürdürdü.

“İpleri kesmek için bir şey lazım!” diye bağırды Jesper.

“İplerin canı cehenneme,” diye hırladı Nina sıkıldığı dişlerinin arasından. Jesper’in tabanca kılıfından bir altıpatlar kaptı. “Bırakın!” diye buyurdu.

“Nina...” diye itiraz etti Matthias.

“*Bırakın.*”

İpleri bıraktıklarında Nina ansızın kazandığı ivmeyle sokağın öbür tarafına fırladı. Shulu kadın geriye bir adım attı, sonra ağın kenarını kavrayarak Nina’yı ayağa kaldırdı.

Nina son ana kadar bekleyip, “Bakalım tamamen metal miymişsin?” dedi.

Altıpatları doğruca Shulu kadının göz çukuruna dayayıp tetiği çekti.

Kadının yalnızca gözü değil kafatasının tepesi de havaya uçtu. Kocaman bir delik açılan kafasında yumuşak, pembe beyni görünüyordu. Yüzünün geri kalanının olması gereken yerde ise metal parçaları vardı. Elinde Nina’yla beraber bir an için öylece durdu. Sonra yere yığıldı.

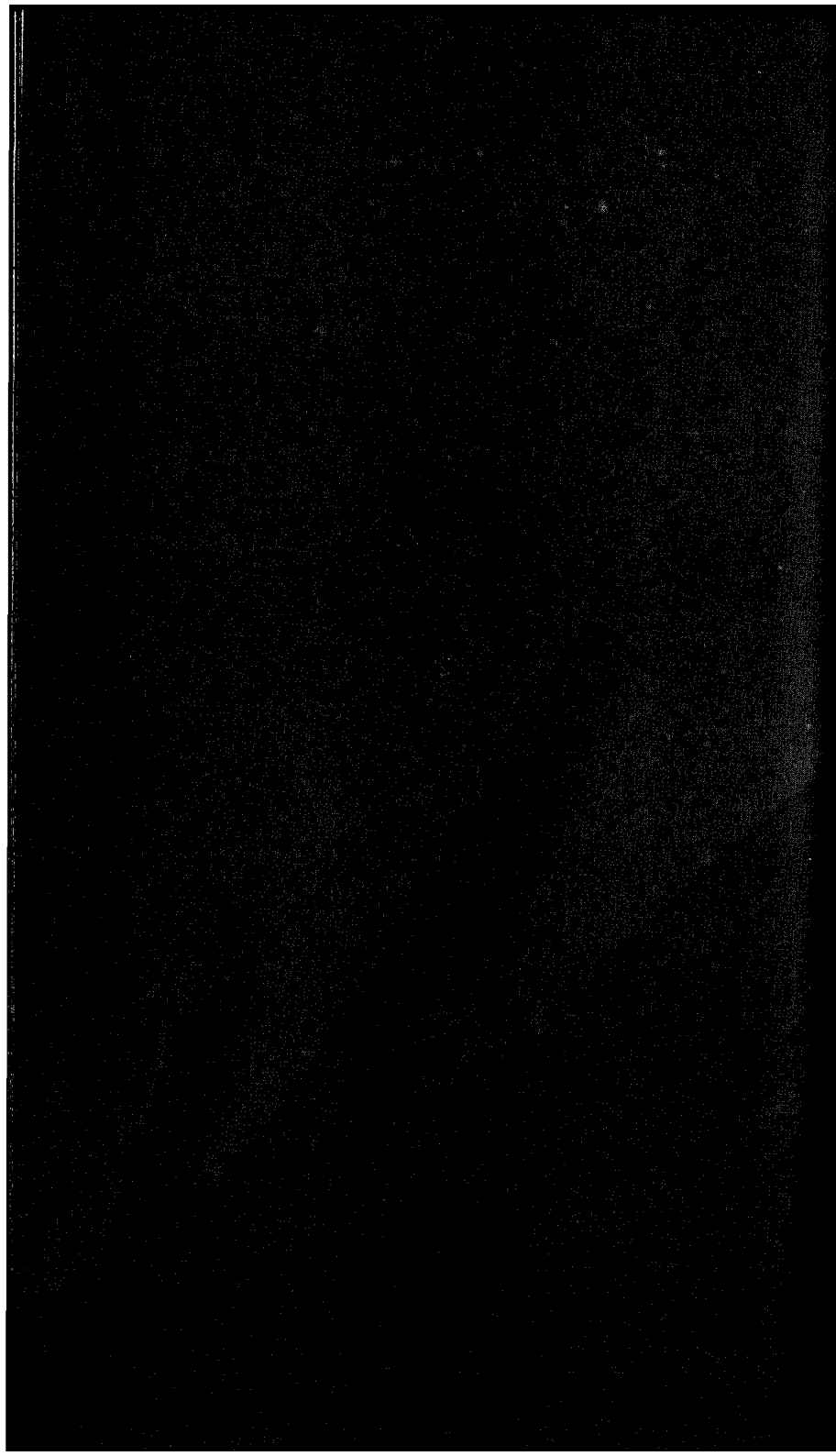
Nina öğürerek ağdan kurtulmaya çalıştı. “Arkadaşı bizi bulmaya gelmeden önce beni bu şeyden kurtarın.”

Matthias, Nina’yı ağdan kurtardı ve kalpleri küt küt atarak,

izmeleri parke taşlarını döverek hep birlikte koştular.

Sırtında bir uyarı rüzgârı, sokaklarda koşarken Jesper babasının korku dolu sözlerini duyabiliyordu. *Senin için endişeleniyorum. Dünya senin türüne karşı acımasız davranabiliyor.* Shular, Nina'nın peşinden ne göndermişlerdi? Şehrin Grishaların peşinden? *Onun* peşinden?

Jesper hayatı boyunca kıl payı kurtulduğu pek çok felaket atlarmıştı ama canını kurtarmak için kaçtığından hiç bu kadar emin olmamıştı.

3. KISIM

ADIM ADIM

inej ve Kaz, Batı Çıtası'ndan uzaklaştıkça aralarındaki sessizlik bir leke gibi büyüdü. Pelerinleriyle maskelerini Kadife Oda adında küçük köhne bir genelevin arkasında bırakmış, Kaz'm önceden gizlediği anlaşılan yedek giysileri giymişlerdi. Bütün şehir adeta gardıropları olmuştu. İnej istemeden de olsa yenlerinden kilometrelerce uzunlukta eşarplar çıkaran ve ona her zaman tabutu hatırlatan kutulardan kızları yok eden sihirbazları düşündü.

Üzerlerindeki bol paltolar ve liman işçilerinin kaba dikişli pantolonlarıyla depo mıntıkasının yolunu tuttular. Sıcak havaya rağmen başlarına şapka geçirmiş, yakalarını kaldırmışlardı. Mıntıkanın doğu kenarı, şehir içinde şehir gibiydi. Buraya çoğunlukla ucuz otellerde ve pansiyonlarda ya da kontrplak ve paslı tenekeden gecekondularda yaşayan, kendilerini dil ve milliyete göre harap mahallelere tecrit etmiş göçmenler yerleşmişti. Günün bu saatinde, bölgenin çoğu sakini kentin fabrika ve rıhtımlarında çalışıyorlardı ama İnej bir işçi başının ya da patronun yanaşıp içlerinden şanslı birkaçına bir günlük iş teklif etmesi umuduyla toplaşmış kadın ve erkekler gördü.

İnej, Menajeri'den kurtulduktan sonra Ketterdam sokaklarında dolaşmış, şehri anlamaya çalışmıştı. Gürültüden ve kalabalıktan bunalmıştı, Tante Heleen'in ya da adamlarından birinin onu gafil avlayıp Egzotikler Evi'ne geri götüreceğine emindi. Fakat biliyordu ki Döküntüler'e faydalı olmak ve kontratını satın almak istiyorsa patırtının ve parke taşlarının tuhaflığının onu yenmesine izin veremezdi. *Beklenmedik misafiri selamlarız.* Şehri öğrenmesi gerekecekti.

Her zaman kalabalıktan ve gözden ırak, çatılarda gezinmeyi tercih ederdi. En çok orada kendini tekrar İnej gibi hissedirdi; bir zamanlar olduğu kız, korku nedir bilmeyen biri, dünyanın acımasızlığından habersiz biri gibi. Zilverstraat'taki çatıları ve pencere çiçekliklerini, bahçeleri ve elçilik sektörünün geniş bulvarlarını öğrenmişti. Sanayi bölgesinin, yerini şehrin en dış kesimlerinde gizli, pis kokulu mezbahalara ve salamura çukurlarına bıraktığı, bunların artıklarının Ketterdam'ın ucundaki bataklığa akıtıldığı ve kokularının kasabanın yerleşim yerlerine ulaşma ihtimalinin düşük olduğu güneye kadar gitmişti. Şehir, sırlarını ona neredeyse çekingen bir edayla, yer yer ihtişam, yer yer de sefaletle açmıştı.

Şimdi o ve Kaz pansiyonları ve seyyar satıcıları geride bırakmış, işlek depo mıntıkasına ve Argaç olarak bilinen bölgenin içlerine dalıyorlardı. Burada sokaklarla kanallar temiz ve muntazamdı, mal ve yük taşınması için geniş tutulmuşlardı. Etrafı çitle çevrili ham kereste ve ocak taşı arazilerinin; sıkı korunan silah ve cephane yığınlarının; pamuk, ipek, çadır bezi ve kürkle dolup taşan devasa antrepoların; işlenip parlak etiketli teneke kutulara konduktan sonra diğer pazarlara yollanacak olan, Novyi Zem'den gelen ve dikkatle tartılan kurutulmuş *jurda* yaprağı balyalarıyla dolu depoların yanından geçtiler.

İnej depolardan birinin yan cephesinde yazan “*Nadir Baharatlar*” kelimelerini gördüğünde hissettiği heyecanı hâlâ hatırlıyordu. Bir tanıtımdı bu, kelimeler boyayla çizilmiş iki Sulili kızın arasına yazılmıştı. Esmer bacakları çıplak olan kızların açık saçık ipek kıyafetleri üzerindeki işlemeler altın fırça darbeleriyle vurulanmıştı. İnej bedeninin alınıp satıldığı, üzerine pazarlıklar yapıldığı yerden üç kilometre uzakta, levhaya kilitlenmiş vaziyette orada kalakalmış, kalbi göğsünü döverken ve panik kaslarını ele geçirirken o kızlara, ellerindeki bileziklere, ayak bileklerindeki zillere bakmaktan kendini alamamıştı. Sonunda bedenini kıpırdamaya zorlamış, bir büyüden sıyrılmışçasına daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşarak, şehir dikkatsiz ayaklarının altında gri görüntüler halinde geçerken çatıların üzerinde seğirterek Sunta’ya dönmüştü. O gece rüyasında levhadaki kızların canlandığını görmüştü. Deponun tuğla duvarında mahsur kalmışlar, kurtarılmak için feryat ediyorlardı ama İnej onlara yardım etmekten acizdi.

Nadir Baharatlar. Tabela hâlâ oradaydı, güneşten solmuştur. Onu hâlâ etkiliyor, kaslarını geriyor, nefesini kesiyordu. Fakat ilk gemisini aldığı anda, ilk köle tacirini alt ettiğinde belki de tuğlalardaki boya kabarcaktı. Nane renkli ipekliler içindeki o kızların feryatları kahkahaya dönüşecekti. Yalnızca kendileri için raks edeceklerdi. İnej ileride tepesi Ghezen’in Eli’yle taçlandırılmış yüksek bir sütun gördü, uzun gölgesi Kerch’in zenginliğinin kalbine düşüyordu. İnej, Azizlerinin, etrafına ipler dolayarak o eli yere devirdiklerini hayal etti.

O ve Kaz biçimsiz paltolarıyla dikkat çekmiyorlardı; iş arayan ya da bir sonraki vardiyalarına giden iki çocuk. Yine de İnej rahat nefes alamıyordu. *Stadwatch* depo mıntıkasında sokaklarda

düzenli olarak devriye gezerdi. Bu da yetmezmiş gibi, nakliye şirketleri kapıların kilitli kaldığından emin olmak ve malları depolayan, yığan ve taşıyan işçilerin hırsızlık yapmalarını önlemek amacıyla özel nöbetçiler tutarlardı. Depo mıntıkası, Ketterdam'daki en güvenli yerlerden biriydi, bu yüzden Van Eck'in onları arayacağı en son yeri.

Metruk bir keten deposuna yaklaştılar. Alt katların pencereleri kırılmış, üstlerindeki tuğlalar isten kararmıştı. Yangın yakın zamanda çıkmış olmalıydı ama depo uzun süre boş kalmazdı; ya temizlenip yeniden inşa edilir ya da yerine yeni bir yapı kondurmak için yıkılırdı. Ketterdam'da arsa değerliydi.

Kaz arka kapıdaki asma kilidi hiç zorlanmadan açtı. Yangından büyük hasar gören alt katlardan birine girdiklerinde, binanın ön kısmına yakın ve neredeyse sağlam olan merdivenden tırmandılar. İnej tahtaların üzerinde sessizce hareket ederken Kaz'ın adımları bastonunun ritmik *takırtılarıyla* vurgulandı.

Üçüncü kata ulaştıklarında Kaz onları hâlâ dev piramitler halinde yığılı duran top top ketenlerin bulunduğu bir depo odasına yönlendirdi. Ketenler büyük ölçüde hasarsızdılar ama alttakiler isten lekelenmiş ve kumaşlara hoş olmayan bir yanık kokusu sinmişti. Yine de rahattılar. İnej pencere kenarına tünedikten sonra ayaklarını bir topun üstüne, sırtını bir başkasına yasladı. Sadece oturduğu için bile minnettardı. Pencereden ıslak ikinci ışığına baktı. Görülecek fazla bir şey yoktu; yalnızca depoların çıplak tuğla duvarları ve limanın üzerinde kocaman deniz siloları belli belirsiz seçiliyordu.

Kaz eski dikiş makinelerinden birinin altından teneke bir kutu alıp İnej'e uzattı. Kutunun içinden hindistancevizi, parafınli kâ-

ğıda sarılmış kraker ve kapaklı bir şişe çıktı. Demek Van Eck'in öğrenmek için can attığı güvenli evlerden biriydi bu. İnej şişeyi açıp kokladı.

“Su,” dedi Kaz.

Suyu kana kana içti, bayat krakerlerden birkaç tane yedi. Açlıktan ölüyordu, yakın zamanda sıcak bir yemek yiyebileceğinden de kuşkuluydu. Kaz hava kararana kadar Kara Peçe'ye dönemeyecekleri konusunda onu uyarmıştı ama zaten döndüklerinde de yemek pişirileceğini sanmıyordu. İnej, Kaz'm, karşısına oturuşunu, bastonunu yanına koyuşunu izledi ama bakışlarını Kirlieller'in titiz hareketlerinden, gergin çene çizgisinden uzağa, pencereye çevirmeye zorladı. Kaz'a bakınca eskiye nazaran farklı bir tehlike hissetti. Tokmağın havaya kalkışını, Eil Komedi'de sahne ışıklarının altında parıldayışını görebiliyordu. *Bana zarar verirken sana istediğini asla vermez.* Bıçaklarının ağırlığından dolayı minnettardı. Eski dostlarını selamlarcasına onlara dokununca, içindeki gerilimin azaldığını hissetti.

“Köprüde Van Eck'e ne dedin?” diye sordu Kaz sonunda. “Takası yaparken?”

“Beni bir kez daha göreceksin, ama sadece bir kez.”

“Suli atasözü mü?”

“Kendime verdiğim bir söz. Ve Van Eck'e.”

“Dikkatli ol, Hayalet. İntikam oyunları sana göre değil. Sulili Azizlerinin bunu onaylayacağından emin değilim.”

“Azizlerim, zorbalardan hoşlanmaz.” Yeniyle kirli pencereyi sildi. “O patlamalar,” dedi. “Diğerleri iyi midir?”

“Hiçbiri patlamaların meydana geldiği yerde görevli değildi. En azından gördüklerimizin... Kara Peçe'ye döndüğümüzde öğreniriz.”

İnej bundan hoşlanmadı. Ya birileri yaralandıysa? Ya hiçbiri adaya ulaşamadıysa? Günler süren korku ve bekleyişin ardından, arkadaşlarının başı belada olabilecekkken kıpırdamadan oturmak yeni bir tür çaresizlikti.

Kaz'ın onu süzdüğünü fark edince bakışlarını ona çevirdi. Pencerelelerden eğik açıyla giren güneş ışınları, gözlerini demli çay rengine çevirdi. *Bana zarar verirsen sana istediğini asla vermez.* Söylerken boğazını yakmışlaracasına o sözlerin hatırasını hissedebiliyordu.

Kaz gözlerini kaçırmadan, “Canını yaktı mı?” dedi.

İnej kollarını dizlerine doladı. *Neden bilmek istiyorsun? Yeni bir tehlikeye atılabileceğinden emin olmak için mi? Van Eck'in işlediği hatalar listesine bir yenisini ekleyebilmen için mi?*

Kaz onunla yaptığı anlaşmayı en başından netleştirmişti. İnej bir yatırım, korunmaya değer bir maldı. İnej zamanla birbirleri için daha fazlasını ifade ettiklerine inanmak istemişti. Jan Van Eck bu hayali ondan çalmıştı. İnej sağlıklıydı, zarar görmemişti. Eil Komedi'de yaşadığı eziyetten yemek ve uykunun tedavi edemeyeceği hiçbir iz ya da travma taşımıyordu. Ancak Van Eck ondan yine de bir şeyler almıştı. *Artık onun işine yaramam.* İçindeki saklı bir yerden kopan sözcükler, belleğinden silemeyeceği bir gerçek. Buna sevinmeliydi aslında. Kibar yalanlardansa korkunç gerçekler.

Parmaklarını tokmağın bacağına sıyırdığı yere götürdü, Kaz'ın gözleriyle onu izlediğini görünce durdu. Ellerini kucağında kenetledi, başını iki yana salladı.

“Hayır. Canımı yakmadı.”

Kaz geriye yaslandı, bakışlarıyla onu yavaş yavaş parçaladı.

İnej'e inanmadı ama İnej de onu bu yalana ikna etmeye çalışmadı.

Bastonunu yere indirip kumaş yığınının üzerinden kayarken destek almak için kullandı. "Dinlen," dedi.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Siloların civarında halletmem gereken bir iş var, ayrıca biraz da bilgi toplamaya çalışacağım." Bastonunu kumaş toplarından birine yasladı.

"Yanına almıyor musun?"

"Çok göze batar, özellikle de Van Eck, *Stadwatch*'u için içine kattıysa. Dinlen," diye tekrarladı. "Burada güvende olursun."

İnej gözlerini kapadı. Ona bu konuda güvenebilirdi.

Kaz onu uyandırdığında güneş batıyor, uzaktaki Ghezen kulesini sarıya boyuyordu. Depodan ayrılıp kapısını arkalarından kilitledikten sonra akşam evlerine dönen işçilere katıldılar. Güneye ve doğuya devam ettiler, kuşkusuz *Stadwatch*'un kol gezdiği Fıçı'nın en yoğun yerlerinden kaçınarak daha yerleşim ağırlıklı bir bölgeye doğru yol aldılar. Dar bir kanalda küçük bir tekneye binip Graf Kanalı'na ve Kara Peçe Adası'nı örten sislerin içine doğru süzöldüler.

Türbelerin arasından adanın ortasına doğru giderlerken İnej heyecanının arttığını hissetti. *Lütfen iyi olsunlar*, diye dua etti. *Lütfen hepsi iyi olsun*. Nihayet loş bir ışık gördü ve belli belirsiz mırıltılar duydu. Koşmaya başladığında kayıp sarmaşık kaplı yere düşen başlığını umursamadan türbenin kapısını çekip açtı.

İçerideki beş kişi silahları ve yumrukları havada ayaklanınca İnej duraksadı.

Nina, "İnej!" diye bağırdı.

Kapıya doğru koşarak İnej'e sınıksı sarıldı. Sonra hepsi etrafına toplanıp sarıldılar, sırtına vurdular. Nina onu bırakmadı. Jesper kollarını ikisine de dolayıp, "Hayalet döndü!" diye karga gibi öterken, Matthias her zamanki resmi edasıyla geride durdu ama gülümsüyordu. İnej türbenin ortasındaki masada oturan Shulu oğlana, sonra da tıpatıp benzeri olan ve önünde duran diğeri Shulu oğlana baktı.

"Wylan?" diye sordu ona en yakın olana.

Sırıtmaya başladı ama gülümsemesi çarpıldı. "Babamın yaptıkları için özür dilerim," dedi.

İnej onu kendine çekip sarılırken, "Bizler babalarımız değiliz," diye fısıldadı.

Kaz bastonunu yere vurdu. Türbenin kapı eşiğinde duruyordu. "Kucaklaşmanız bittiyse yapacak bir işimiz var."

"Dur biraz," dedi Jesper. Kolu hâlâ İnej'i sarıyordu. "Çıta'daki o şeylerin ne olduğunu bulana kadar işten bahsetmiyoruz."

"Hangi şeyler?" diye sordu İnej.

"Çıta'nın yarısının havaya uçuşunu görmedin mi?"

"Beyaz Gül'deki bombanın patladığını gördük," dedi İnej. "sonra bir patlama daha duyduk."

"Örs'te," dedi Nina.

İnej, "Onun ardından kaçtık," dedi.

Jesper bilgece başını salladı. "İşte bu sizin büyük hatanız olmuş. Biraz daha kalsaydınız kanatlı bir Shulu adam tarafından öldürülmeye yaklaşabilirdiniz."

"İki taneydiler," dedi Wylan.

İnej kaşlarını çatı. "Kanatlar mı?"

"Adamlar," dedi Jesper.

"Hem de kanatlı?" diye sorguladı İnej. "Kuş gibi mi yani?"

Nina onu Ketterdam haritasının serili olduğu dağınık masaya doğru sürükledi. “Hayır, daha çok ölümcül ve mekanik bir güve gibi. Aç mısın? Çikolatalı bisküvimiz var.”

“Ah, elbette,” dedi Jesper. “Kurabiyeleri o alıyor.”

Nina, İnej’i bir sandalyeye oturtup bisküvi kutusunu önüne koyduktan sonra, “Ye,” diye buyurdu. “Kanatlı iki Shulu vardı, bir de... normal olmayan bir adamla kadın.”

“Nina’nın gücü üzerlerinde hiçbir etki yapmadı,” dedi Wylan.

Nina bir bisküvinin kenarını zarafetle kemirirken, dalgın bir ifadeyle, “Hımm,” dedi. İnej, Nina’nın hiçbir şeyi zarafetle kemirdiğini görmemişti. İştahı belli ki geri gelmemişti ama İnej bundan daha fazlası olabileceğinden kuşkulandı.

Matthias masada onlara katıldı. “Yüzleştiiğimiz Shulu kadın benim, Jesper’in ve Wylan’ın toplamından kuvvetliydi.”

“Doğru duydun,” dedi Jesper. “Wylan’dan kuvvetli.”

“Üzerime düşeni yaptım,” diye itiraz etti Wylan.

“Kesinlikle yaptın, tüccarcık. O eflatun şey neydi?”

“Üzerinde çalıştığım yeni bir şey. Bir Ravka icadı olan *lumi-yayı* temel aldım. Alevler neredeyse söndürölmesi imkânsız ama formölünü değiştirdim, artık çok daha sıcak yanıyor.”

Matthias hafif başını eğerek, “Orada olduğun için şanslıydık,” dedi. Wylan memnun ve şaşkıındı. “O yaratıklara neredeyse kurşun işlemiyordu.”

“Neredeyse,” dedi Nina karamsarca. “Ağları vardı. Grisha avlamaya ve yakalamaya çalışıyorlardı.”

Kaz omuzlarını duvara yasladı. “*Parem* kullanıyorlar mıydı?”

Nina başını iki yana salladı. “Hayır. Onların Grisha olduklarını sanmıyorum. Özel güçleri yoktu, yaralarını da iyileştirmiyorlardı. Derilerinin altında bir tür metal kaplama var gibiydi.”

Kuwei'yle hızlıca Shuca konuştu.

Kuwei homurdandı. “Kherguud.” Hepsi boş ifadelerle ona baktılar. Kuwei iç çekip, “Babam *parem* yaptığında hükümet onu Fabrikatörler üzerine dener,” dedi.

Jesper başını yana eğdi. “Bana mı öyle geliyor yoksa Kerchçen geliyor mu?”

“Kerchçem zaten iyi. Siz fazla hızlı konuşuyorsunuz.”

“Pekâlâ,” dedi Jesper uzatarak. “Sevgili Shulu dostların *paremi* neden Fabrikatörler üzerinde deniyordu?” Sandalyesinde yayılmıştı, elleri altıpatlarlarının üzerinde duruyordu ama İnej onun bu rahat duruşuna kanmadı.

“Tutsak olan Fabrikatörlerin sayısı daha fazla,” dedi Kuwei.

Matthias, Nina’nın ters bakışlarını görmezden gelerek, “Yakalaması en kolay olanlar onlar,” diye lafa girdi. “Yakın zamana kadar çok az dövüş eğitimi alıyorlardı ve *parem* olmadan güçleri dövüşe pek uygun değil.”

“Liderlerimiz daha fazla deney yapmak istiyor,” diye devam etti Kuwei. “Ama kaç tane Grisha bulabileceklerini bilmiyorlar...”

“O kadar çok Grisha’yı öldürmeselerdi bulurlardı belki?” diye öneride bulundu Nina.

Kuwei başını salladı. Nina’nın sesindeki alaycılığı kaçırmış ya da duymazdan gelmişti. “Evet. Ellerinde az sayıda Grisha var, *parem* kullanmak da bir Grisha’nın ömrünü kısaltıyor. Bu yüzden *parem* nedeniyle zaten hasta olan Fabrikatörlerle çalışmaları için doktorlar getiriyorlar. Yeni bir tür asker yaratmayı planlıyorlar, Kherguud. Başarılı oldular mı bilmiyorum.”

“Galiba ben bu sorunun yanıtını biliyorum; evet, oldular,” dedi Jesper.

“Özel üretim askerler,” dedi Nina düşünceli. “Savaştan önce

Ravka'da benzer bir şeyler denediklerini duymuştum. İskeletleri güçlendirmek, kemik yoğunluğuyla oynamak, metal implantlar... Birinci Ordu gönüllüleri üzerinde deneyler yaptılar. Ah, yüzünü ekşitmeyi bırak, Matthias. Fırsatları olsa senin Fjerdalı efendilerin de muhtemelen aynı şeyi deneme yoluna giderlerdi.”

“Fabrikatörler katılarla uğraşır,” dedi Jesper. “Metal, cam, tekstil ürünleri. Bu, Corporalki işine benziyor.”

Hâlâ onlardan biri değilmiş gibi konuşuyor, diye fark etti İnej. Jesper’in Fabrikatör olduğunu hepsi biliyordu. Hatta Buz Sarayı’ndan kaçışlarını müteakip kargaşa sırasında Kuwei bile keşfetmişti bunu. Öte yandan Jesper gücünü nadiren kabulleniyordu. Kendi sırrı, istediği gibi korur, diye düşündü İnej.

“Terziler, Fabrikatör ile Corporalnik arasındaki çizgiyi bulanıklaştırır,” dedi Nina. “Ravka’da bir öğretmenim vardı, Genya Safin. İstese Cellat ya da Fabrikatör olabilirdi. Oysa o, harika bir Terzi oldu. Senin anlattığın çalışma aslında terziliğin ilerlemiş bir türü sadece.”

İnej’in aklı hayali almıyordu. “İyi ama sen bize sırtına bir şekilde kanatlar eklenmiş bir adam gördüğünü mü söylüyorsun?”

“Hayır, kanatlar mekanikti. Bir tür metal iskelet ve çadır bezi belki, bilemiyorum. Fakat bu, birinin kürekkemikleri arasında bir çift kanadı çırpılmaktan daha karmaşık. Kas sistemini bağlaman, vücut ağırlığını azaltmak için kemiklerin için boşaltman, sonra bir şekilde kemik iliği kaybını telafi etmen, belki de iskeleti bütünüyle değiştirmen gerekir. Bu kadar karmaşık...”

“*Parem,*” dedi Matthias soluk sarı kaşları çatılarak. “*Parem* kullanan bir Fabrikatör bu tarz bir terziliğin altından kalkabilir.”

Masadan kalkan Nina, Kaz’a, “Ticaret Konseyi, Shuların saldırısı hakkında bir şey yapmayacak mı?” diye sordu. “Ellerini

kollarını sallayarak Kerch'e girip, sağı solu havaya uçurup insanları kaçıracabilecekler mi yani?"

"Konseyin harekete geçeceğinden kuşkuluyum," dedi Kaz. "Size saldıran Shular üniforma giymiyorduyduysa Shu Han hükümeti büyük ihtimalle saldırı hakkında bilgisi olduğunu inkâr edecektir."

"Ne yani, yanlarına kâr mı kalacak?"

"Belki kalmaz," dedi Kaz. "Bugün limanlarda biraz istihbarat topladım. Şu iki Shu savaş gemisi vardı ya? Gelgit Konseyi onları doka çekmiş."

Jesper'in çizmeleri masanın üstünden kayıp pat diye yere indi. "Ne?"

"Suları çekmişler. Tamamını. O iki savaş gemisinden adeta yeni bir ada yaratmışlar. Onları yan yatmış, yelkenleri çamura batmış halde limanda görebilirsiniz."

"Güç gösterisi," dedi Matthias.

"Grishalar adına mı şehir adına mı?" diye sordu Jesper.

Kaz omuz silkti. "Kim bilir? Ama Shuları Ketterdam sokaklarında avlanma konusunda biraz daha dikkatli davranmaya itebilir."

"Gelgit Konseyi bize yardım edebilir mi?" diye sordu Wylan. "*Paremden* haberleri varsa ilacın yanlış insanların eline geçmesi durumunda neler olabileceğinden endişe duyuyor olmalılar."

"Onları nasıl bulacaksın ki?" diye sordu Nina çaresizlikle. "Gelgitçilerin kimliklerini kimse bilmez, o nöbetçi kulelerine giderken ya da gelirken onları kimse görmez." İnej ansızın Nina'nın, vatanından koparılmış, hiçbir dostu olmayan, şehre tamamen yabancı bir Grisha olarak on altı yaşındayken Ketterdam'a ilk geldiğinde Gelgitçilerden yardım isteyip istemediğini merak etti. "Shular sonsuza dek sinmeyeceklerdir. O askerleri yaratmalarının bir nedeni var."

“Düşündüğünüzde zekice aslında,” dedi Kaz. “Shular kaynaklarını azami seviyeye çıkarıyorlardı. *Pareme* bağımlı bir Grisha uzun süre hayatta kalamaz. Dolayısıyla Shular da onların gücünden yararlanmanın başka bir yolunu bulmuşlar.”

Matthias başını iki yana salladı. “Yaratıcılarından fazla yaşayan, yok edilemez askerler.”

Jesper ağzını sıvazladı. “Ayrıca daha fazla Grisha avlayabilen. Azizler adına yemin ederim ki bizi kokumuzdan buldular.”

İnej, “Bu mümkün mü ki?” diye sordu. Dehşete düşmüştü.

“Grishaların belli bir koku yaydığını hiç duymadım,” dedi Nina, “ama galiba mümkün. Askerlerin koku alma reseptörlerini geliştirmişlerse... Belki de sıradan insanların tespit edemediği bir kokudur.”

“Bunun ilk saldırı olduğunu sanmıyorum,” dedi Jesper. “Wylan, nadir kitaplar salonundaki Rüzgârın Hâkimi’nin ne kadar korktuğunu hatırlıyor musun? Ayrıca Rotty’nin bahsettiği şu tüccar gemisine ne demeli?”

Kaz başını salladı. “Paramparça olmuştu, birkaç denizci ölü bulunmuştu. O sırada, mürettebattaki Rüzgârın Hâkimi’nin isyan edip kontratını bozduğunu sanmışlardı ama belki de ortadan kaybolmamıştır. Belki de esir alınmıştır. Eski Konsey üyesi Hoe-de’nin Grishalarından biriydi.”

“Emil Retvenko,” dedi Nina.

“Ta kendisi. Onu tanıyor muydun?”

“Çok az. Ketterdam’daki çoğu Grisha birbiri hakkında bilgi sahibidir. Bilgi paylaşır, birbirimizi kollarız. Bizi nerede bulacaklarını bildiklerine göre Shuların burada casusları olmalı. Diğer Grishalar...” Nina ayağa kalktı, sonra sandalyesinin arkasını kavradı, aniden kalkınca başı dönmüş gibiydi.

İnej ve Matthias anında ayağa fırladılar.

“İyi misin?” diye sordu İnej.

“Harika,” dedi Nina inandırıcı olmayan tebessümle. “Ama Ketterdam’daki diğer Grishalar tehlikedeysel...”

“Ne yapacaksın?” dedi Jesper. İnej sesindeki sertliğe şaşırdı. “Bugün olanlardan sonra hayatta kaldığın için şanslısın. O Shulu askerler bizim kokumuzu alabiliyorlar, Nina.” Kuwei’ye döndü. “Bu, babanın sayesinde oldu.”

“Hey,” dedi Wylan, “sakin ol.”

“Sakin mi olayım? Sanki şimdiye kadar Grishalar için işler yeterince kötü değilmiş gibi? Ya Kara Peçe’ye kadar izimizi sürerlerse? Burada üç kişiyiz.”

Kaz parmak boğumlarıyla masaya vurdu. “Wylan haklı. Sakin ol. Şehir önceden de güvenli değildi, şimdi de değil. O yüzden yer değiştirmek için hep birlikte zengin olalım.”

Nina ellerini beline koydu. “Gerçekten paradan mı bahsediyoruz?”

“İşten ve Van Eck’e borcunu ödetmekten bahsediyoruz.”

İnej, Nina’nın koluna girdi. “Hâlâ Ketterdam’da olan Grishalara yardım etmek için neler yapabileceğimizi bilmek istiyorum.” Tepe noktasına ulaşan tokmağın ışıldamasını gördü. “Ayrıca Van Eck’e dünyayı nasıl zehir ederiz, onu da bilmek istiyorum.”

“Ortada daha büyük meseleler var,” dedi Matthias.

“Benim için değil,” dedi Jesper. “Babama kendimi affettirebilmem için iki günüm kaldı.”

İnej doğru duyduğundan emin değildi. “Baban mı?”

“Evet. Ketterdam’da aile buluşması,” dedi Jesper. “Herkes davetli.”

İnej, Jesper’in neşeli konuşmasına kanmadı. “Kredi mi?”

Elleri altıpatlarına gitti. “Evet. Dolayısıyla bu meseleyi nasıl halletmeyi planladığınızı bilmek isterim.”

Kaz ağırlığını bastonuna verdi. “Pekka Rollins’in bize verdiği paraları ne yaptığımı merak ediniz oldu mu hiç?”

İnej’in midesi kasıldı. “Pekka Rollins’ten borç mu aldın?”

“Rollins’ten asla borç almam ben. Ona Beşinci Liman ve Kar-ga Kulübü’ndeki hisselerimi sattım.”

Olamaz. Kaz o yerleri sıfırdan inşa etmişti. Oralar, Döküntüler için yaptıklarının somut birer kanıtıydı. “Kaz...”

“O paralarla ne alındı sizce?” diye tekrarladı.

“Silah?” diye sordu Jesper.

“Gemi?” diye merak etti İnej.

“Bomba?” diye fikrini belirtti Wylan.

“Siyasilere rüşvet?” dedi Nina. Hepsi Matthias’a baktılar. “İşte tam bu noktada bize ne kadar rezil olduğumuzu söylemen gerekiyor,” diye fısıldadı.

Matthias omuz silkti. “Hepsi akla yakın seçimlere benziyor.”

“Şeker,” dedi Kaz.

Jesper masanın üstündeki şeker kâsesini ona doğru itti.

Kaz gözlerini devirdi. “Kahveme şeker istemedim, seni ah-mak. Parayı şeker hisseleri satın almak için kullandım ve hisseleri hepimiz adına, elbette sahte isimlere, özel hesaplara yatırdım.”

“Speküasyondan hoşlanmam,” dedi Matthias.

“Elbette hoşlanmazsın. Sen görebildiğin şeyleri seversin. Kar yığınları ve iyiliksever ağaç Tanrıları gibi.”

İnej, “Ah, işte!” dedi ve kafasını Nina’nın omzuna yaslayıp Matthias’a gülümsedi. “Kaşlarını çatmasını özlemiştim.”

“Dahası,” dedi Kaz, “neticeyi biliyorsan pek buna spekülasyon denmez.”

“Şeker hasadıyla ilgili bildiğin bir şey mi var?” diye sordu Jesper.
“Stoklarla ilgili bir şeyler biliyorum.”

Wylan oturduğu yerde dikleşti. “Silolar,” dedi. “Tatlı Resif”teki silolar.”

“Aferin, tüccarcık.”

Matthias başını iki yana salladı. “Tatlı Resif de ne?”

“Altıncı Liman’ın hemen güneyinde bir bölge,” dedi İnej. Depo mıntıkasının üzerinde yükselen devasa siloların görüntüsünü anımsadı. Küçük birer dağ boyutlarındaydılar. “Pekmez, ham şeker kamışı orada muhafaza ediliyor ve şeker rafine etmek için işleme fabrikaları da orada bulunuyor. Bugün oranın hemen yakınındaydık. Bu bir tesadüf değildi, öyle değil mi?”

“Değildi,” dedi Kaz. “Araziye alıcı gözle bakmanı istiyordum. Şeker kamışının çoğu Güney Kolonileri’nden ve Novyi Zem’den gelir ama önümüzdeki üç ay boyunca yeni bir hasat gelmeyecek. Bu mevsimin hasadı çoktan kaldırıldı, işlendi, rafine edildi ve Tatlı Resif’teki silolarda depolandı.”

“Otuz silo var,” dedi Wylan. “On tanesi babamın.”

Jesper ıslık çaldı. “Dünyanın şeker stokunun üçte biri Van Eck’in denetiminde mi?”

“O, *siloların* sahibi,” dedi Kaz, “içlerindeki şekerin sadece az bir miktarı onun. Siloların bakım masraflarını kendi karşılıyor, onları korumak için bekçi tutuyor, şekerin kuru kalıp yapışmasını sağlamaları için siloların içindeki nemliliği takip eden Rüzgârın Hâkimlerine para ödüyor. Şekerin sahibi olan tüccarlar, her satıştan ona küçük bir yüzde veriyorlar. Paracıklar hemen birikiveriyor.”

“Böylesine büyük bir servet tek bir adamın korumasında,” diye düşündü Matthias. “O silolara bir şey olsa şekerin fiyatı...”

“Ucuz bir çift altıpatlar gibi fırlayıverir,” dedi Jesper ayağa fırlayıp adımlamaya başlayarak.

“Fiyat artar da artar,” dedi Kaz. “Ve birkaç gün öncesi itibarıyla, Van Eck’in silolarında şeker *depolamayan* şirketlerden hisse sahibi olduk. Şu anda onlara ödediğimiz değerdelere ama Van Eck’in silolarındaki şekerleri yok ettiğimizde...”

Jesper ayakta dururken zıplıyordu. “Hisselerimiz şimdikininkin beş–bilemedin on–katı değerinde olacak.”

“Yirmi de sen ona.”

Jesper baykuş gibi öttü. “Bana uyar.”

“Büyük kârla satabiliriz,” dedi Wylan. “Bir gecede köşeyi döneriz.”

İnej ağırtoplarla donatılmış, gösterişli bir ıskunayı düşündü. Onun olabilir. “Otuz milyon *krugemiz* olur,” dedi. Buz Sarayı işi için Van Eck’in onlara borçlu olduğu, asla ödemeyi düşünmediği ödül parası.

Kaz’ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. “En fazla bir milyon oynar.”

Wylan başparmağının tırnağını kemiriyordu. “Babam zararı atlatılabilir. Asıl darbeyi onun silolarında şeker depolayan diğer tüccarlar yer.”

“Doğru,” dedi Matthias. “Siloları yok edersek Van Eck’in hedef alındığı da ortaya çıkar üstelik.”

“Kaza süsü vermeye çalışabiliriz,” diye önerdi Nina.

“Kaza gibi görünecek zaten,” dedi Kaz. “İlk başta. Ekin kurdu sayesinde. Anlat onlara, Wylan.”

Wylan cevapları bildiğini kanıtlamak için can atan okullu bir çocuk gibi öne doğru eğilerek cebinden bir şişe çıkardı. “Bu versiyon işe yarıyor.”

“Ekin kurdu mu o?” diye sordu İnej inceleyerek.

“Kimyasal bir ekin kurdu,” dedi Jesper. “Ama Wylan ona henüz isim vermedi. Benim oyum Wykin’e.”

“Berbat bir isim,” dedi Wylan.

“Bence harika.” Jesper göz kırptı. “Tıpkı senin gibi.”

Wylan gün güzeli çiçeği gibi kızardı.

“Ben de yardım ettim,” diye ekledi Kuwei somurtarak.

“Gerçekten etti,” dedi Wylan.

“Ona bir plaket yaptırırız,” dedi Kaz. “Onlara çalışma prensibini anlat.”

Wylan gırtlığını temizledi. “Şekerkamışı küfünden esinlendim, çok az miktarda bakteri bütün bir hasadı mahvedebilir. Ekin kurdu silonun içine bırakıldıktan sonra rafine şekeri işe yaramaz bir pelte oluncaya kadar yakıt olarak kullanarak derinlere inecek.”

“Şekere mi tepki veriyor?” diye sordu Jesper.

“Evet, bütün şeker türlerine. Yeterli nem varsa eser miktarda bile tepki verir, o yüzden terden, kandan, tükürükten uzak tutun.”

“Wykin’i yalamayın. Bunu bir yerlere yazmak isteyen var mı?”

“O silolar kocaman,” dedi İnej. “Ne kadar ekin kurduna ihtiyacımız olacak?”

“Her silo için bir şişe,” dedi Wylan.

İnej küçük cam şişeye gözlerini kırıştıtırarak baktı. “Sahi mi?”

“Ufak ve vahşi,” dedi Jesper. Yeniden göz kırptı. “Tıpkı *senin* gibi.”

Nina kahkahayı bastı, İnej de Jesper’in sırtışına karşılık vermekten kendini alamadı. Vücudu ağrıyordu ve iki gün aralıksız uyumayı çok isterdi ama içinde bir yerin çözöldüğünü, geçen haftanın dehşetinin ve hiddetinin dışarı salındığını hissetti.

“Ekin kurdu sayesinde şekerin yok olması bir kaza gibi görünecek,” dedi Wylan.

“Öyle,” dedi Kaz, “ta ki diğer tüccarlar Van Eck’in, kendi silolarında muhafaza edilmeyen şeker aldığını öğrenene kadar.”

Wylan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

“Paranın yarısını kendi hisselerimiz için kullandım. Geri kalanıyla Van Eck adına hisse satın aldım; aslına bakarsanız, Alys’in adına oluşturulan bir holding şirketi adına. Daha bariz yapamazdım. Hisseler nakit olarak satın alındı, izi sürülemez. Fakat satın alımlarını tasdik eden sertifikalar damgalı ve mühürlü olarak avukatının ofisinde bulunacak.”

“Cornelis Smeet,” dedi Matthias şaşırarak. “Dalavere üstüne dalavere. Ofisine girdiğinde sadece Alys Van Eck’in nerede tutulduğunu öğrenmeye çalışmıyordun.”

“Tek bir oyunu idare ederek kazanamazsın,” dedi Kaz. “Şekerler kaybedilince Van Eck’in itibarı zedelenecek ama şekerleri güvende tutması için ona para verenler, onun kendilerinin kaybından kâr elde ettiğini öğrendiklerinde o silolara daha yakından bakacaklar.”

“Ve ekin kurdunun kalıntılarını bulacaklar,” diye bitirdi Wylan.

“Malların imhası, piyasalarla oynamak...” diye mırıldandı İnej. “Sonu gelecek.” Van Eck’in, uşağına tokmağı almasını işaret edişini düşündü. *Temiz bir kırık olmasını istemiyorum. Kemiği parçala.* “Hapse girme ihtimali var mı?”

“Sözleşmeyi ihlal ve piyasaya müdahaleyle suçlanır,” dedi Kaz. “Kerch yasalarına göre daha büyük bir suç yok. Cinayetle aynı hükümde. Asılabilir.”

“Asarlar mı peki?” dedi Wylan usulca. Parmağıyla Ketterdam haritası üzerinde Tatlı Resif’ten Fıçı’ya, oradan da babasının ya-

şadığı Geldstraat’a kadar uzanan bir çizgi çizdi. Jan Van Eck, Wylan’ı öldürmeye çalışmıştı. Onu bir çöp gibi atmıştı. Fakat İnej, Wylan’ın, babasını idama mahkûm etmeye hazır olup olmadığını merak ediyordu.

“Asılacağına sanmam,” dedi Kaz. “Tahminim, daha hafif bir suçtan yargılanır. Ticaret Konseyi’nin hiçbir üyesi kendilerinden birini darağacına göndermek istemez. Hapse atılıp atılmayacağına gelince?” Omuz silkti. “Avukatının ne kadar iyi olduğuna bağlı.”

“Ama ticaretten men edilecektir,” dedi Wylan, sesi neredeyse şaşkındı. “Kaybedilen şekerlerin zararını karşılamak için şirketlerine el konulacaktır.”

“Bu, Van Eck imparatorluğunun sonu olur,” dedi Kaz.

“Alys’e ne olacak peki?” diye sordu Wylan.

Kaz omuz silkti. “O kızın finansal bir komployla alakası olduğuna hiç kimse inanmaz. Alys boşanma davası açıp büyük ihtimalle baba ocağına döner. Bir hafta ağlar, iki hafta şarkı söyler, sonra atlatır. Belki bir prensle evlenir.”

İnej, Alys’in kaçırıldığını duyduğunda Bajan’ın paniğini hatırlayarak, “Ya da belki de bir müzik öğretmeniyle,” dedi.

“Küçük bir sorun var sadece,” dedi Jesper, “küçük derken de, ‘Kocaman, bariz, bunu rafa kaldıralım ve gidip bir bira içelim,’ demek istiyorum. Silolar. Girilemez yerlere girmekte üstümüze yoktur biliyorum ama içeri nasıl gireceğiz?”

“Kaz kilitleri açabilir,” dedi Wylan.

“Hayır,” dedi Kaz, “açamam.”

“Bu kelimelerin dudaklarından döküldüğünü daha önce duyduğumu sanmıyorum,” dedi Nina. “Bir daha söylesene, yavaş yavaş.”

Kaz onu duymazdan geldi. “Onlar dört parçalı yaprak kilitleri. Aynı anda dört kilitle dört anahtar olması lazım yoksa güvenlik

kapılarıyla alarm tetiklenir. Her kilidi açabilirim ama aynı anda dört tanesini açamam.”

“İçeri nasıl gireceğiz öyleyse,” diye sordu Jesper.

“Silolar yukarıdan da açılıyorlar.”

“O silolar neredeyse yirmi kat yüksekliğinde! İnej bir gecede onuna birden mi inip çıkacak?”

“Sadece birine,” dedi Kaz.

Nina, “Peki sonra?” dedi. Elleri tekrar belindeydi ve yeşil gözlerinden ateşler saçıyordu.

İnej yüksek siloları, aralarındaki mesafeyi hatırlayarak, “Sonra, ip üzerinde yürüyerek bir silodan diğerine geçeceğim,” dedi.

Nina ellerini havaya kaldırdı. “Ve altında da güvenlik ağı olmayacaktır herhalde?”

“Bir Ghafa gösteri yaparken asla ağ kullanmaz,” dedi İnej öfkeyle.

“Bir Ghafa bir hafta esir tutulduktan sonra parke taşlarının yirmi kat yukarısında sık sık gösteri yapar mı peki?”

“Ağ olacak,” dedi Kaz. “Silo nöbetçi kulübesinin arkasına, kum torbası yığının altına gizlendi bile.”

Türbeye çöken sessizlik ani ve mutlakı. İnej duyduklarına inanamıyordu. “Ağa ihtiyacım yok.”

Kaz saatine baktı. “Soran olmadı. Uyuyup toparlanmak için altı saatimiz var. Ben Zirkoa Sirki’nden malzemeleri aşıracağım. Kentin batı varoşlarında kamp kurdular. İnej, ihtiyacın olanların bir listesini yap. Yirmi dört saat içinde silolara saldıracağız.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Nina. “İnej’in dinlenmesi gerek.”

“Bu doğru,” dedi Jesper. “Rüzgâr esse alıp götürecektir kadar zayıf görünüyor.”

“Ben iyiyim,” dedi İnej.

Jesper gözlerini devirdi. “Hep öyle dersin.”

“Burada işler hep böyle yürümez mi zaten?” diye sordu Wy-
lan. “Kaz’a iyi olduğumuzu söyler ve sonra da aptalca bir şey
yaparız?”

“O kadar tahmin edilebilir miyiz?” dedi İnej.

Wylan ve Matthias bir ağızdan, “*Evet*,” dediler.

“Van Eck’i yenmek istiyor musun?” diye sordu Kaz.

Nina öfkeyle soluğunu saldı. “Tabii ki.”

Kaz’ın gözleri odayı taradı, yüzler üzerinde gezindi. “Ya siz? Paranızı istiyor musunuz? Uğrunda savaştığımız, kan akıttığımız, neredeyse boğulduğumuz paranızı? Yoksa Van Eck’in, dolandır-
mak için Fıçı’dan bir grup önemsizi seçtiğine memnun olmasını mı istersiniz? Çünkü kimse bizim için onu cezalandırmayacak. O bizi aldatmış, hayatlarımızı bir hiç uğruna riske atmışız, kim-
se umursamayacak. Bunu kimse düzeltmeyecek. O yüzden tekrar soruyorum, Van Eck’i yenmek istiyor musunuz?”

“Evet,” dedi İnej. Bir tür adalet istiyordu.

“Hem de nasıl,” dedi Nina.

“Onu Wylan’ı flütüyle hunharca dövmek istiyorum,” dedi
Jesper.

Teker teker başlarını salladılar.

“Riskler arttı,” dedi Kaz. “Van Eck’in bugünkü ufak göste-
risine dayanarak, üzerinde suratlarımızın basılı olduğu aranıyor
ilanları muhtemelen Ketterdam’ın dört bucağına çoktan asılmaya
başlanmıştır. Ayrıca başımıza dolgun da bir ödül konduğuna emi-
nim. Güvenilirliğinden yararlanıyor, bunu ne kadar çabuk yerle
bir edersek o kadar iyi. Parasını, itibarını ve özgürlüğünü, hepsini
bir gecede elinden alacağız. Fakat bunun için durmamamız gerek.
Van Eck ne kadar kızgın olsa da bu akşam güzel bir yemek yiyip

o yumuşak tüccar yatağında mışıl mışıl uyuyacaktır. O *Stadwatch* muhafızları, biraz mesai alabilir miyiz diye düşünerek bir sonraki vardiyalarına kadar dinleneceklerdir. Oysa *biz durmayacağız*. Zamanımız daralıyor. Zengin olduğumuzda bol bol dinlenebiliriz. Anlaştık mı?”

Tekrar başlarını salladılar.

“Nina, siloların çevresinde nöbetçiler dolaşır. Şehre yeni gelmiş, depo mıntıkasında iş arayan dertli bir Ravkalı olarak sen onların dikkatini dağıtacaksın. Geriye kalanlarımızın içeriye girmesine ve İnej’in ilk siloya tırmanmasına yetecek kadar uzun süre onları oyalamalısın. Sonra...”

“Bir şartla,” dedi Nina, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Pazarlık yok.”

“Senin hayatın pazarlık, Brekker. Ananın karnından bile pazarlık yaparak çıkmışsındır muhtemelen. Bu işi yaparsam diğer Grishaları şehirden çıkarmamızı istiyorum.”

“Unut bunu. Mülteciler için hayır kurumu işletmiyorum.”

“O zaman ben yokum.”

“Tamam. Yoksun. Yine de Buz Sarayı işindeki emeklerinden dolayı payına düşeni alacaksın ama sana bu ekipte ihtiyacım yok.”

“Hayır,” dedi İnej usulca. “Ama bana var.”

Kaz bastonunu bacaklarının üstüne koydu. “Bakıyorum da herkes ittifak kuruyor.”

İnej güneşin daha birkaç saat önce Kaz’ın gözlerine vurduğunda gördüğü kahverengiyi hatırladı. Şimdiyse demlenirken acılaştan kahvenin rengindeydiler. Fakat İnej’in geri adım atmaya niyeti yoktu.

“Onun adı dostluk, Kaz.”

Bakışlarını Nina’ya kaydırıldı. “Rehin tutulmaktan hoşlanmam.”

“Ben de parmaklarımı sıkın ayakkabılardan hoşlanmam, ama hepimiz biraz sıkıntı çekmeliyiz. Bunu o müthiş beynin için bir meydan okuma olarak düşün.”

Uzun bir duraklamanın ardından, “Kaç kişiden söz ediyoruz?” dedi Kaz.

“Şehirde bildiğim kadarıyla otuzdan az Grisha var, Gelgit Konseyi’ndekiler hariç.”

“Peki onları nasıl toplamayı düşünüyorsun? Dev bir sala yönlendiren el ilanları dağıtarak mı?”

“Ravka elçiliği yakınlarında bir meyhane var. Mesaj bırakmak ve bilgi alışverişinde bulunmak için orayı kullanırız. Mesajı oradan yayabilirim. Sonrasında tek ihtiyacımız olan bir gemi. Van Eck bütün limanları izleyemez.”

İnej karşı çıkmak istemiyordu ama bunu söylemesi gerekiyordu. “Bence izleyebilir. Van Eck şehir yönetiminin bütün gücünü arkasına almış durumda. Ayrıca Kaz’ın Alys’i kaçırma cüretini gösterdiğini öğrendiğindeki tepkisini de görmediniz.”

“Lütfen ağzının gerçekten köpürdüğünü söyle bana,” dedi Jesper.

“Ona yakındı.”

Kaz topallayarak türbe kapısına gitti, karanlığın içine baktı. “Van Eck şehir yönetimini bu işe karıştırma kararını kolay vermemiştir. Bir risk aldı ve sonuna kadar faydalanma niyeti olmasa o riski almazdı. Kıyıdaki bütün liman ve nöbetçi kulelerinden tette olmalarını isteyecek, Ketterdam’dan ayrılmaya çalışan herkesin sorguya çekilmesini emredecektir. Wylan’ı kaçıranların onu Kerch dışına çıkarmayı tasarladıklarına dair elinde bilgi olduğunu iddia edecektir.”

“Bütün Grishaları şehirden kaçırmaya çalışmak son derece tehlikeli olacak,” dedi Matthias. “Bir grup Grisha’nın Van Eck’in

eline düşmesi en son isteyeceğimiz şey olur, özellikle de elinde hâlâ *parem* olabileceken.”

Jesper parmaklarıyla altıpatlarlarının kabzalarına vurdu. “Mucizeye ihtiyacımız var. Ve mümkünse bir şişe de viskiye. Kafayı çalıştırır.”

“Hayır,” dedi Kaz yavaşça. “Bize bir gemi lazım. Muhtemelen şüphe çekmeyecek, Van Eck ve *Stadwatch*’un asla durdurmaya-cağı bir gemi. Bize *onun* gemilerinden biri lazım.”

Nina kıpırdanarak sandalyesinin ucuna gitti. “Van Eck’in ticaret şirketinin Ravka’ya giden sürüyle gemisi olmalı.”

Matthias kocaman kollarını kavuşturup düşündü. “Grisha mültecilerini Van Eck’in kendi gemilerinden biriyle kaçırmak mı?”

“Sahte bir yolcu listesi ve transit belgeleri gerekir,” dedi İneji.

“Specht’i donanmadan niye attılar sanıyorsun?” diye sordu Kaz. “Sahte izin belgeleri ve ikmal emirleri düzenliyordu.”

Wylan dudağını çekiştirdi. “Ama mesele sadece birkaç belgeden ibaret değil. Diyelim ki otuz Grisha mültecisi var. Geminin kaptanı bilmek isteyecektir, neden otuz kişi...”

“Otuz bir,” dedi Kuwei.

Jesper inanamıyormuşçasına, “Konuştuklarımızı gerçekten takip edebiliyor musun?” dedi.

“Ravka’ya giden bir gemi,” dedi Kuwei. “Bunu gayet iyi anlıyorum.”

Kaz omuzlarını silkti. “Madem bir tekne çalacağız, seni de bindiriveririz.”

Nina gülümseyerek, “Otuz bir kişi o zaman,” dedi ama Matthias’ın çenesinde seğiren kaslara bakılırsa o hiç de o kadar heyecanlı değildi.

“Pekâlâ,” dedi Wylan haritanın üzerindeki kırıışığı düzelterek.

“Fakat geminin kaptanı, yolcu listesine otuz bir kişinin neden ilave edildiğini merak edecektir.”

“Kaptan bir sırta ortak olduğunu düşünürse etmeyecektir,” dedi Kaz. “Van Eck tutkuyla kaleme alınmış bir mektup yazarak bu çok kıymetli siyasi mültecileri azami gizlilik içinde taşımalarını ve onları Shulardan rüşvet alabilecek herkesten –*Stadwatch* da dahil– ne pahasına olursa olsun gizli tutmasını isteyecek. Van Eck, Grishaları satmak gibi fikirlere kapılmasını engellemek için de kaptana dönüşünde büyük bir ödül vadedecek. Van Eck’in el yazısının örneği zaten elimizde var. Sadece mührü lazım.”

Jesper, Wylan’a, “Peki onu nerede saklıyor?” diye sordu.

“Ofisinde. En azından eskiden orada saklıyordu.”

“İçeri fark edilmeden girip çıkmamız gerekecek,” dedi İnej. “Ve sonrasında da hızlı hareket etmemiz gerekecek. Van Eck mührün çalındığını fark eder etmez neler çevirdiğimizi tahmin edecektir.”

“Koskoca Buz Sarayı’na girdik,” dedi Kaz. “Bir tüccarın ofisini de hallederiz herhalde.”

“Eh, Buz Sarayı’na girerken az kalsın ölüyorduk,” dedi İnej.

Jesper, “Birkaç kez hem de, hafızam beni yanıltmıyorsa,” diye belirtti.

“İnej ve ben, Van Eck’in evinden bir DeKappel yürüttük. Evin planını zaten biliyoruz. Sorun çıkmayacak.”

Wylan’ın parmağı tekrar Geldstraat’ın üzerinde çizgi çizdi. “Babamın kasasına girmeyi denemediniz ama.”

“Van Eck mührünü kasada mı saklıyor?” dedi Jesper kahkaha atarak. “Adeta bizden onu almamızı *istiyor*. Kaz şifreli kilitlerle, insanlarla kurduğundan daha kolay dostluk kurar.”

“Böyle bir kasa görmemişsinizdir,” dedi Wylan. “DeKappel çalındıktan sonra kurdurdu. Her gün sıfırlanan yedi haneli bir

şifresi var, ayrıca kasa hırsızlarını yanıltmak için kilitlerde sahte dişliler bulunur.”

Kaz omuz silkti. “Biz de açmayiveririz o zaman. Kaba yoldan hallederiz.”

Wylan başını iki yana salladı. “Kasanın duvarları, Grisha çeliğiyle güçlendirilmiş eşsiz bir alaşımdan yapıldı.”

“Patlatsak?” diye önerdi Jesper.

Kaz kaşını kaldırdı. “Van Eck bunu fark edebilir sanki.”

“Çok küçük bir patlama olsa?”

Nina güldü. “Senin tek derdin bir şeyleri havaya uçurmak.”

“Aslına bakarsanız...” dedi Wylan. Başını yana yatırdı, uzak bir şarkıyı dinliyor gibiydi. “Sabah olunca orada olduğumuz ortaya çıkar ama babam hırsızlığı fark etmeden mültecileri limandan çıkarabilirsek... Malzemeleri nereden bulacağımın tam olarak emin değilim ama işe yarayabilir...”

“İnej,” diye fısıldadı Jesper.

Öne doğru eğilip Wylan’a baktı. “Plan yapan surat mı o?”

“Muhtemelen.”

Wylan gerçek dünyaya dönmüş gibi göründü. “*Değil*. Ama... bir fikrim var galiba.”

“Bekliyoruz, tüccarcık,” dedi Kaz.

“Ekin kurdu temelde aurik asidin çok daha stabil bir hali.”

“Evet,” dedi Jesper. “Elbette. Yani?”

“Bir aşındırıcı. Tepkimeye girdiğinde ufak miktarda ısı yayar ama son derece güçlü ve son derece dengesizdir. Grisha çeliğini ve balsa camı dışında hemen her şeyi delebilir.”

“Cam mı?”

“Balsadan elde edilen cam ve özü, aşındırmayı etkisiz kılar.”

“Peki nerede bulunur böyle bir şey?”

“İhtiyacım olan malzemelerden birini demir fabrikasında bulabiliriz. Aşındırıcıyı metallerin üzerindeki oksitlenmeyi sökmek için kullanırlar. Diğerini bulmak biraz daha zor olabilir. Auris damarı ya da benzer halojenür bileşiği olan bir maden ocağı bulmamız gerek.”

“En yakın maden ocağı Olendaal’da,” dedi Kaz.

“İşe yarayabilir. İki bileşiği de temin ettikten sonra onları taşıırken çok dikkatli olmamız gerekecek,” diye devam etti Wylan. “Aslına bakarsanız dikkatliden de dikkatli olmamız gerekecek. Tepkime tamamlandıktan sonra aurik asit temelde zararsızdır ama aktifken... şey, ellerinizi kaybedebilirsiniz.”

“Yani,” dedi Jesper, “bu malzemeleri temin edersek ve onları ayrı ayrı taşımayı başarırırsak ve aurik asidi aktifleştirirsek ve bu süreçte bir uzvumuzu kaybetmezsek?”

Wylan buklelerinden birini çekti. “Kasanın kapağını dakikalar içinde delebiliriz.”

“İçindekilere zarar vermeden?” diye sordu Nina.

“Umarım.”

“Umarım,” diye tekrarladı Kaz. “Daha zor şartlarda da çalıştım. Yarın akşam hangi gemilerin Ravka’ya hareket edeceğini öğrenmemiz ve Specht’e yolcu listesiyle transit belgelerini hazırlamaya başlamasını söylememiz gerekecek. Nina, gemiyi seçtikten sonra senin şu küçük mülteci grubun kendi başına rıhtıma gelebilir mi yoksa ellerinden tutup biz mi getireceğiz?”

“Şehri ne kadar iyi bildiklerinden emin değilim,” diye itiraz etti Nina.

Kaz parmaklarıyla bastonunun başında tempo tuttu. “Wylan ve ben kasayı halledebiliriz. Jesper’i Grishalara refakat etmeye gönderebilir ve Matthias’ın Kuwei’yi rıhtıma götürmesi için bir

rota çizebiliriz. Fakat o zaman da nöbetçilerin dikkatini dağıtma ve siloların arasına İnej için ağı germe işi tamamen Nina’ya kalıyor. Ağın işe yaraması için en az üç kişi lazım.”

İnej gerinip omuzlarını usulca oynattı. Yeniden bu insanların arasında olmak güzeldi. Sadece birkaç günlüğüne gitmişi ve onlar da rutubetli bir türbenin içinde oturuyorlardı ama yine de eve dönmüş gibi hissediyordu.

“Sana söyledim,” dedi İnej. “Ağla alışmam.”

Vakit gece yarısını geçene kadar plan yaptılar. Kaz, Nina'nın Grishalarını yönetmek kadar planda yaptıkları değişiklikler konusunda da temkinliydi. Fakat diğerlerine belli etmese de bu yeni planda ona cazip gelen unsurlar vardı. Van Eck'in, Shuların ne yaptığını anlayıp şehirdeki geriye kalan Grishaların peşine düşmesi olasıydı. Onlar Kaz'ın, tüccarın cephaneliğinde görmek istemediği bir silahtı.

Ancak bu ufak kurtarma operasyonunun onları yavaşlatmasına izin veremezlerdi. İşin içinde bu kadar çok rakip ve *Stadwatch* varken bunu göze alamazlardı. Yeterli zaman verilirse Shular o doka çekilmiş savaş gemilerini ve Gelgit Konseyi'ni düşünmeyi bırakıp Kara Peçe'yi bulabilirdi. Kaz, Kuwei'yi en kısa zamanda şehirden ve denklemden çıkarmak istiyordu.

Sonunda listelerini ve karalamalarını kaldırdılar. Üstünkörü hazırladıkları yemekten artakalanlar Kara Peçe'nin farelerini çekmek adına masanın üstünden temizlendi, gaz lambaları söndürüldü.

Diğerleri uyuyacaktı ama Kaz uyuyamazdı. Söylediklerinde

ciddiydi. Van Eck'in daha çok parası, daha çok müttefiki vardı ve şehrin gücünü arkasına almıştı. Van Eck'ten daha akıllıca davranmaları yeterli olmayacaktı; acımasız da olmak zorundaydılar. Ayrıca Kaz, diğerlerinin göremediği şeyi görebiliyordu. Bugünkü muharebeyi kazanmışlardı, İnej'i Van Eck'ten geri almak için yola çıkmış ve almışlardı. Oysa tüccar hâlâ savaşta kazanan taraftı.

Van Eck'in *Stadwatch*'u ve dolayısıyla da Ticaret Konseyi'ni işe karıştırmayı göze alması dokunulmaz olduğuna gerçekten inandığı anlamına geliyordu. Kaz, Van Eck'in Vellgeluk'taki buluşmayı ayarlamak için gönderdiği notu hâlâ saklıyordu fakat bu, adamın planlarına dair zayıf bir kanıttı. Kaz, Ticaret Konseyi'nin Van Eck'in yasadışı eylemlerine asla izin vermeyeceğini iddia ettiğinde Pekka Rollins'in Zümrüt Sarayı'nda ona söylediklerini hatırladı. *Peki onlara kim söyleyecek? Fıçı'nın en berbat mahallesinden bir kanal faresi mi? Kendini kandırma, Brekker.*

O sırada, Kaz, Rollins'in yanındayken benliğini saran kırmızı öfke dumanını aşip neredeyse düşünememişti. Bu duman, ona rehberlik eden mantığını, bel bağladığı sabrını elinden çekip alıyordu. Pekka'nın yanındayken kim olduğunu unutuyordu. Hayır, kim olmak için savaştığını unutuyordu. Kirlieller ya da Kaz Brekker ya da Döküntüler'in en bıçkın lideri değildi. Taktığı sahte nezaket maskesini yakmakla tehdit eden beyaz bir öfke alevinden beslenen sıradan bir çocuktı sadece.

Fakat şimdi, Kara Peçe'deki mezarların arasında bastonuna yaslanırken Pekka'nın sözlerinin doğruluğunu görebiliyordu. Van Eck gibi toplumda sayılan bir tüccarla savaşa giremezsiniz. Tabii bir ahır işçisinin çizmesinin altından daha kirli bir şöhrete sahip olan bir haydut değilseniz. Kazanmak için Kaz'm şartları eşitlemesi gerekecekti. Bildiklerini dünyaya gösterecekti: Van Eck

yumuşak ellerine ve kaliteli takım elbiselerine rağmen en az bir Fıçı haydudu kadar kötü bir suçluydu, hatta daha kötüsüydü çünkü sözünün hiçbir kıymeti yoktu.

Kaz, İnej'in yaklaştığını duymadı. Orada olduğunu, beyaz mermer bir anıtmezarın kırık sütunlarının yanında dikildiğini bir şekilde biliyordu. Bir yerlerden sabun bulmuş ve Eil Komedi'nin nemli odalarının kokusu –o belli belirsiz saman ve sahne makyajı kokusu– gitmişti. Özenle toplayıp boynuna saldığı siyah saçları ay ışığında parlıyordu, o kadar kıpırtısızdı ki mezarlığın taş bekçilerinden biri olduğu sanılabilirdi.

“Ağı neden istiyorsun, Kaz?”

Evet, ağı neden istiyorsun? Silolara planladığı saldırıyı karmaşıklaştıracak ve yakalanma ihtimallerini iki kat artıracak bir şeyi neden istiyordu? *Senin düştüğünü görmeye dayanamam.* “Örümceğimi geri almak için çok uğraştım. Bunu ertesi gün düşüp de kafanı yarasın diye yapmadım.”

“Yatırımlarını korursun.” Sesi neredeyse uysaldı.

“Bu doğru.”

“Ve adadan gidiyorsun.”

Kaz, İnej'in, bir sonraki hamlesini tahmin etmesinden korkmalıydı aslında. “Rotty, ihtiyarın huzursuzlaştığını söylüyor. Gidip gönlünü almam lazım.”

Per Haskell hâlâ Döküntüler'in lideriydi ve Kaz onun bu konumun sağladığı avantajları sevdiğini ama gerektirdiğı uğraşlardan hazzetmediğini biliyordu. Kaz uzun süre ortadan kaybolunca işler aksamaya başladılar. Dahası Haskell huzursuzlandı mı sırf idarenin kendisinde olduğunu insanlara hatırlatmak adına aptalca şeyler yapardı.

“Van Eck'in evini de izlemeye almalıyız,” dedi İnej.

“Ben hallederim.”

“Güvenliği artırmıştır.” Gerisini konuşmaya gerek yoktu. Van Eck’in savunma hattını aşmak için Hayalet’ten daha donanımlısı yoktu.

Ona dinlenmesini, gözetleme işini kendinin halledeceğini söylemesi gerekiyordu. Oysa başını sallayıp söğütlerin arasında saklı *gondeller*den birine yöneldi ve İnej peşinden geldiğinde hissettiği rahatlamayı göz ardı etti.

Öğleden sonraki gürültü patırtıdan sonra kanallar her zamankinden daha sessiz, sular alışılmadık biçimde durgundu.

İnej alçak sesle, “Batı Çıtası bu gece kendine gelir mi sence?” diye sordu. Ketterdam’ın suyollarında dolaşırken bir kanal faresi gibi temkinli davranmayı öğrenmişti.

“Sanmam. *Stadwatch* soruşturma yürütüyor olacaktır, ayrıca turistler Ketterdam’a havaya uçmak için gelmez.” Pek çok işletme para kaybedecekti. Sabah olduğunda, Kaz belediye binasının önünün bazı cevaplar isteyen genelev ve otel sahipleriyle dolağını tahmin ediyordu. Görmeye değer bir manzara olabilirdi. *Güzel*. Bırakalım da Ticaret Konseyi üyeleri Van Eck ve kayıp oğlu haricinde sorunlarla meşgul olsunlar. “Van Eck, DeKappel’i yürüttüğümüzden beri bazı şeyleri değiştirmiştir.”

“Ayrıca Wylan’ın bizimle birlikte olduğunu da biliyor,” dedi İnej aynı fikirde olduğunu belirterek. “İhtiyarla nerede buluşacağız?”

“Yumruk’ta.”

Haskell’le Sunta’da buluşamazlardı. Van Eck, Döküntüler’in karargâhını muhtemelen gözetim altında tutuyordu ve *Stadwatch* muhafızları da etrafına üşüşmüş olabilirdi. *Stadwatch* muhafızlarının, odalarını arayıp eşyalarını karıştırdığı düşüncesi Kaz’ı deli ediyordu. Sunta öyle ahım şahım bir yer değildi ama Kaz

orayı yıkık dökük bir viraneden bir âlemden sonra gidip uyuyabileceğin, kışın bir tarafın donmadan ya da yazın pirelerin hışımına uğramadan kanundan saklanabileceğin bir yere dönüştürmüştü. Sunta onundu, Per Haskell ne düşünürse düşünsün.

Kaz *gondeli* Fıçı'nın doğu kenarındaki Zover Kanalı'na doğru yöneltti. Per Haskell her hafta aynı akşam İyi Hava Hanı'na gider, kâğıt oynayıp laflamak için ahbablarıyla buluşurdu. Bu akşam kesin orada olurdu, özellikle de en gözde yardımcısı –*kayıp* gözde yardımcısı– Ticaret Konseyi'nin bir üyesiyle kapışıp Döküntüler'in başına bir dünya bela açmışken ve ilgi odağı kendisi olacakken.

Bir apartmanla ucuz hediyeelik eşya imal eden bir fabrikanın arasında kıvrılan, çarpık bir pasaj olan Yumruk'a bakan hiçbir pencere yoktu. Sakin, loş aydınlatmalıydı ve o kadar dardı ki ara sokak demeye bin şahit isterdi. Pusu için ideal bir yerdi. Sunta'dan İyi Hava'ya gitmek için en emniyetli güzergâh olmasa da en kestirme olanıydı ve Per Haskell de bir kestirmeye asla karşı koyamazdı.

Kaz tekneyi küçük bir üstgeçidin yakınlarına bağladığında o ve İnej beklemek için gölgelerin arasındaki yerlerini aldılar. Azami sessizlik gerekiyordu. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra ara sokak ağzında sokak lambası ışığında bir adamın silueti belirdi. şapkasının tepesine bir tüy dikmişti.

Kaz adam neredeyse onunla aynı hizaya gelene kadar beledikten sonra öne çıktı. “Haskell.”

Per Haskell döndü, paltosundan tabancasını çıkardı. Yaşına göre çevikti ama Kaz yanında silah taşıyacağını ve hazır olacağını biliyordu. Bastonunun ucuyla elini hafif uyuşturmaya yetecek şiddette Haskell'in omzunu dürttü.

Haskell homurdandı, tabanca elinden kaydı. İnej silahı yere düşmeden yakalayıp Kaz'a attı.

Haskell uyuşan kolunu kımıldatmaya çalışarak öfkeyle, “Brekker,” dedi. “Hangi cehennemdeydin? Ayrıca nasıl bir pislik, bir ara sokakta kendi patronunu soyar?”

“Seni soymuyorum. Konuşma fırsatı bulmadan ateş etmeni istemiyordum sadece, hepsi bu.” Kaz kabzasından tutarak tabancayı Haskell’e geri verdi. İhtiyar, tabancayı Kaz’ın elinden kaparcasına aldı. Kırçıl sakallı çenesini inatla öne çıkarmıştı.

“Hep çizgiyi aşıyorsun,” diye söylendi ihtiyar. Uyuşan koluyla kılıfa ulaşamadığı için tabancayı ekose ceketinin cebine tıkmıştı. “Bugün başıma ne belalar açtığını biliyor musun, evlat?”

“Biliyorum. Onun için buradayım zaten.”

“Sunta ve Karga Kulübü, *Stadwatch* muhafızı kaynıyordu. Mekânı kapatmak zorunda kaldık ve artık kim bilir ne zaman açarız. Aklından ne geçiyordu, bir tüccarın oğlunu ne diye kaçırdın? Sözüünü ettiğin büyük iş bu muydu? Beni aklımın alamayacağı kadar zengin edecek olan iş bu muydu?”

“Ben kimseyi kaçırmadım.” Tam olarak doğru sayılmazdı ama Kaz Per Haskell’in ince ayrıntılarla ilgilenmeyeceğini düşündü.

“O halde Ghezen aşkına neler oluyor?” diye fısıldadı Haskell. Öfke doluydu, ağzından tükürükler saçıyordu. “En iyi örümceği mi aldın,” dedi İnej’i göstererek. “En iyi nişancımı, en iyi Şifacı mı, en iri adamımı...”

“Muzzen öldü.”

“Seni adi herif,” diye sövdü Haskell. “Önce Büyük Bolliger, şimdi de Muzzen. Bütün çetemi temizlemeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır, efendim.”

“Efendim. Ne işler çeviriyorsun, evlat?”

“Van Eck hızlı bir oyun oynuyor ama hâlâ bir adım önündeyim.”

“Buradan pek öyle görünmüyor.”

“Güzel,” dedi Kaz. “Geldiğimiz görülmezse daha iyi. Muzzen beklemediğim bir kayıptı ama bana birkaç gün daha verirsen hem *Stadwatch*’tan kurtulacaksın hem de o kadar çok paran olacak ki küvetini altınla doldurup içinde yüzebileceksin.”

Haskell’in gözleri kısıldı. “Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

İşte böyle, diye düşündü Kaz, Haskell’in gözlerinin tamahla aydınlanışım izleyerek; her kapıyı açan kilit işbaşındaydı.

“Dört milyon *krug*.”

Haskell’in gözleri fal taşı gibi açıldı. İçerek geçen bir ömür ve Fıçı’nın zorlu yaşam koşulları, gözlerinin aklarının sarımsı bir hal almasına neden olmuştu. “Benimle kafa bulmuyorsun ya?”

“Bunun büyük bir iş olduğunu söylemiştim.”

“Kodesi boylayacak olduktan sonra mangır yığınının ne kadar yüksek olduğu fark etmez. İşimde polisleri istemem.”

“Ben de, efendim.” Haskell, Kaz’m tavırlarıyla alay ediyor olabilirdi ama Kaz ihtiyarın saygılı hareketlerden hoşlandığını biliyordu ve Kaz’m gururu da bunu kaldırılabiliyordu. Van Eck’in parasından kendi payına düşeni aldıktan sonra Per Haskell’in emirlerini yerine getirmek ya da gururunu okşamak zorunda kalmayacaktı. “Bu işten kilise korosundaki çocuklar kadar temiz ve Azizler kadar zengin çıkacağımızı bilmesem bu işe bizi hiç sokmazdım. Tek ihtiyacım olan biraz daha zaman.”

Kaz, istemeden de olsa Jesper’le babasının pazarlığını hatırlayınca bu düşünce hoşuna gitmedi. Per Haskell kendinden başka hiç kimseyi ve birasından başka hiçbir şeyi umursamazdı ama kendini büyük, suç eğilimli bir ailenin reisi olarak görürdü. Kaz ihtiyara karşı sevgi beslediğini itiraf edebilirdi. Kaz’a başlamak için bir yer ve başını sokacak bir dam vermişti; o damın akıtmamasını sağlayan Kaz olsa bile.

İhtiyar, başparmaklarını yeleşinin ceplerine taktırdı, Kaz'ın teklifini düşünürmüş gibi yaptı ama Haskell'in açgözlülüğü, kurmalı bir saatten daha güvenilirirdi. Kaz adamın paraları nereye harcayacağını düşünmeye çoktan başladığını biliyordu.

“Pekâlâ, evlat,” dedi Haskell. “Sana kendini asman için biraz daha ip uzatabilirim ama bana oyun oynadığını öğrenirsem seni doğduğuna pişman ederim.”

Kaz ifadesini ciddileştirdi. Haskell'in tehditleri, böbürlenmeleri kadar boştu.

“Elbette, efendim.”

Haskell güldü. “Anlaşma anlaşmadır,” dedi. “Bir de Hayalet benimle kalıyor.”

Kaz, yanında İnej'in kasıldığını hissetti. “Ona bu işte ihtiyacım var.”

“Roeder'i kullan. Yeterince çevik.”

“Bu iş için değil.”

Şimdi Haskell öfkelenmişti. Göğsünü şişirdi, kravat iğnesinin sahte safiri loş ışıktaki parıltıydı. “Pekka Rollins neler çeviriyor haberin var mı? Karga Kulübü'nün tam karşısına bir kumarhane açtı.” Kaz onu görmüştü. Kael Prensi. Rollins'in imparatorluğundaki bir başka mücevher, Pekka Rollins'in anavatanına hürmeten cafcacflı yeşil ve sarıyla donatılmış devasa bir bahis mekânı. “Bizim bölgemize giriyor,” dedi Haskell. “Örümceğe ihtiyacım var ve Hayalet de en iyisi.”

“Bekleyebilir.”

“Sana bekleyemez diyorum. Gemensbank'a git. Kontratının tepesinde benim adımı göreceksin, yani ben nereye dersem oraya gidecek.”

“Anlaşıldı, efendim,” dedi Kaz. “Onu bulur bulmaz söylerim.”

“E, buracık...” Haskell sözünü bitiremeden ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. “Daha şimdi buracıktaydı!”

Kaz gülümsemek için kendini zor tuttu. Per Haskell atıp tutarken İnej gölgelerin arasına karışıp sessizce duvara tırmanmıştı. Haskell sokağı tarayıp çatılara baktı ama İnej çoktan gitmişti.

“Onu hemen buraya getir,” dedi Haskell hiddetle. “*Hem de hemen.*”

Kaz omuzlarını silkti. “Bu duvarlara tırmanabilir miyim sence?”

“Bu benim çetem, Brekker. O, sana ait değil.”

“O, kimseye ait değil,” dedi Kaz, o öfkeli beyaz alevin yakıcılığı hissediyordu. “Ama çok yakında Sunta’ya geri döneceğiz.” Halbuki aslında Jesper babasıyla şehirden ayrılacak; Nina, Ravka’nın yolunu tutacak; İnej kendi idaresindeki bir gemide olacak ve Kaz da Haskell’den sonsuza dek ayrılmanın hazırlıklarını yapacaktı. Fakat ihtiyarın da teselli olarak *krugeleri* olacaktı.

“Seni küçük serseri,” diye homurdandı Haskell.

“Seni Fıçı’nın en zengin patronlarından biri yapmak üzere olan küçük serseri.”

“Çekil önümden, evlat. Oyunuma geç kaldım.”

“Umarım şansın yaver gider.” Kaz kenara çekildi. “Ama bunları almak isteyebilirsin.” Elini uzattı. Eldivenli avucunda altı mermi duruyordu. “Kavga çıkarsa diye.”

Haskell cebinden tabancayı çıkarıp namluyu açtı. İçi boştu. “Seni küçük...” Sonra Haskell bir kahkaha koyuverdi ve mermileri Kaz’ın elinden alarak başını iki yana salladı. “Senin damarlarında şeytan kanı dolaşıyor, evlat. Git ve paramı al.”

Kaz şapkasını çıkarıp topallayarak *gondelin* yolunu tutarken, “Ve daha fazlasını,” diye mırıldandı.

Kaz tetikte kaldı, tekne Fıçı hudutlarından çıkıp finans mın-tıkasını sınırlayan daha sakın sulara girdiğinde çok az gevşedi. Burada sokaklar hemen hemen boştu ve daha az sayıda *Stadwatch* muhafızı vardı. *Gondel*, Led Köprüsü'nün altından geçerken kendini korkuluktan koparan bir gölge gördü. Biraz sonra İnej dar teknede ona katıldı.

Şeytan diyordu ki dümeni Kara Peçe'ye kır. Günlerdir neredeyse uyumamıştı ve bacağı da Buz Sarayı'nda yaşadıklarından sonra tamamen iyileşmemişti. En sonunda bedeni emirlerini dinlemez olacaktı.

İnej onun zihnini okurmuşçasına, "Gözetleme işini ben hallederim. Seninle adada buluşurum," dedi.

Hayatta olmaz. Ondan bu kadar kolay kurtulamayacaktı. "Van Eck'in evine hangi yönden yaklaşmak istiyorsun?"

"Takas Kilisesi'nden başlayalım. Çatısından Van Eck'in evini görebiliriz."

Kaz bunu duyduğuna heyecanlanmadı ama onları Borsa Kanalı'ndan yukarı taşıdı, Borsa binasını ve Jesper'in babasının muhtemelen mışıl mışıl uyumakta olduğu Geldrenner Oteli'nin görkemli ön cephesini geçtiler.

Gondeli kilisenin yakınlarında kıyıya yanaştırdılar. Ana katedralin günün her saati açık olan ve asla kilitlenmeyen, Ghezen'e dua etmek isteyenleri karşılayan kapılarından mum ışığının parıltısı dışarı taşıyordu.

İnej dış duvarlara hiç zorlanmadan tırmanabilir, Kaz da bir şekilde yukarı çıkabilirdi ama attığı her adımda bacağının acıyla haykırdığı bu gecede kendini zorlamayacaktı. Şapellerden birine girmesi gerekiyordu.

İnej kilisenin etrafında dolanıp şapel kapılarından birinin yerini bulurken, “Yukarı gelmek zorunda değilsin,” dedi.

Kaz onu duymazdan gelerek çabucak kilidi açtı. Karanlık odanın içine süzöldükten sonra merdivenlerden iki kat yukarı tırmandılar. Kat kat pasta gibi birbiri üstüne yığılmış şapellerin her biri Kerch’teki farklı bir tüccar ailesi tarafından yaptırılmıştı. Bir kilidi daha açtılar mı bir kör olasınca merdiveni daha tırmanacaklardı. Bu merdiven, dar bir sarmal şeklinde kıvrılarak çatıdaki bir kapağa çıkıyordu.

Takas Kilisesi, Ghezen’in elinin planına dayanılarak inşa edilmişti; geniş katedral avucunda yer alıyor, beş kısa nef, dört parmak ve başparmak boyunca uzanıyor, her parmak ucu da şapel-lerle son buluyordu. Serçeparmağın ucundaki şapelleri tırmanıp ana katedralin çatısına yöneldiler, ardından da Ghezen’in yüzükparmağını takip ederek kaygan çatı kenarları ve dar taş sırtlardan oluşan engebeli sıradağ boyunca ilerlediler.

“Tanrılar neden hep yüksek yerlerde kendilerine dua edilmesini ister?” diye mırıldandı.

“Bu, ihtiyaç peşindeki insanların işi,” dedi İnej, ayakları gizli bir topoğrafya bilgisine sahipmişçesine çevik hareketlerle sıçrayarak. “Azizler duaları nereden olsa duyarlar.”

“Ve ruh durumlarına göre mi cevap verirler?”

“Senin istediklerinle dünyanın ihtiyacı olan şeyler her zaman uyum içinde olmaz, Kaz. Dua etmek ve dilekte bulunmak aynı şey değildir.”

Ama ikisi de aynı ölçüde işe yaramazdır. Kaz cevabı kendine sakladı. Tamamen aşağıya düşmemeye odaklanmıştı, kendini bir tartışmaya verecek durumda değildi.

Yüzükparmağının ucunda durup manzaraya baktılar. Güney-

batıda katedralin yüksek kulelerini, Borsa binasını, Geldrenner Otelî'nin ışıltılı saat kulesini ve Zents Köprüsü'nün altından akan, uzun bir kurdeleyi andıran Borsa Kanalı'nı görebiliyorlardı. Fakat sağa bakınca Geldstraat, ötesindeki Geld Kanalı ve Van Eck'in heybetli evi doğrudan görüş açlarına giriyordu.

Burası, Van Eck'in, evinin etrafında ve kanalda aldığı güvenlik önlemlerini gözlemlemek için iyi bir hâkim noktaydı ama ihtiyaç duydukları bütün bilgileri buradan toplayamazlardı.

“Biraz daha yaklaşmamız gerekecek,” dedi Kaz.

İnej, “Biliyorum,” dedi ve tuniğinin altından bir ip çıkarıp çatıdaki taş süslerden birine doladı. “Van Eck'in evini tek başıma gözetlemem hem daha hızlı hem daha güvenli olur. Bana yarım saat ver.”

“Sen...”

“Sen *gondele* varana kadar, ihtiyacımız olan bütün bilgileri toplamış olurum.”

Kaz onu gebertecekti. “Beni buraya boş yere çıkardın.”

“Seni buraya kibrin çıkardı. Van Eck bu gece bir terslik sezerse her şey biter. Bu, iki kişilik bir iş değil, bunu sen de biliyorsun.”

“İnej...”

“Benim geleceğim de buna bağlı, Kaz. Kilit açarken ya da plan yaparken ben sana karışmıyorum. Ben işimi yaparken sen de bana karışma.” İpe asılıp gerdi. “Aşağı inerken dua edecek ve düşünecek epey zamanın olacak, bunu düşün.”

İnej şapelin kenarında gözden kayboldu.

Kaz orada öylece dikildi, birkaç saniye önce İnej'in durduğu yere baktı. Onu kandırmıştı. Efendi, dürüst, dindar Hayalet onu oyuna getirmişti. Döndü, tekneye dönmek için geçmesi gereken uzun çatıya baktı.

Kendi kendine söylenerek, “Sana da Azizlerine de lanet olsun,” dedi ama sonra gülümsediğini fark etti.

Kaz *gondele* bindiğinde hissedilir ölçüde keyfi kaçmıştı. Kan dırılması umurunda değildi, sadece İnej’in haklı olmasından nefret ediyordu. Bu gece Van Eck’in evine görünmeden sızabilecek durumda olmadığının son derece farkındaydı. Bu, iki kişilik bir iş *değildi*, ayrıca çalışma tarzları da farklıydı. O, Fıçı’nın en iyi sır hırsızı Hayalet’ti. Fark edilmeden istihbarat toplamak Kaz’ın değil, onun uzmanlık alanıydı. Ayrıca itiraf etmeliydi ki sular kanalın kenarlarına hafif hafif çarparken biraz oturup bacağını uzatabildiği için minnettardı. O halde neden Hayalet’e eşlik etmek için ısrarcı davranmıştı? Bu tehlikeli bir düşünceydi, zaten İnej’in yakalanmasına da bu düşünce tarzı neden olmuştu.

Bunu yenebilirim, dedi Kaz kendi kendine. Kuwei, yarın gece yarısı Ketterdam’dan ayrılıyor olacaktı. Birkaç gün içinde ödülleri alacaklardı. İnej köle tacirlerini avlama hayalinin peşinden gitmekte özgür olacak, Kaz da sürekli dikkatini dağıtan bu beladan kurtulmuş olacaktı. Döküntülerin en genç, en ölümcül üyelerinden oluşan yeni bir çete kuracaktı. Jordie’nin anısına verdiği söze kendini yeniden adayacak, Pekka Rollins’in hayatını parçalarına ayıracaktı.

Öte yandan gözleri sürekli kanalın yanındaki yürüme yoluna kayıyor, sabırsızlığı giderek artıyordu. O, bundan daha iyiydi. Beklemek, suç yaşamının çoğu kişi tarafından yanlış anlanan parçasıydı. Sabredip bilgi toplamak yerine hemen harekete geçmek isterlerdi. Öğrenmek zorunda kalmadan, hemen bilmek isterlerdi. Bazen bir durumdan kazançlı çıkmanın sırrı sadece beklemektir.

Havayı beğenmezsen fırtınanın göbeğine atılmazdın, düzelene kadar beklerdin. Islanmamanın bir yolunu bulurdun.

Harika, diye düşündü Kaz. Peki nerede kaldı bu?

İnej geçmek bilmeyen birkaç dakikanın ardından sessizce *gondale* bindi.

“Anlat,” dedi tekneyi kanalda hareket ettirerek.

“Alys hâlâ ikinci kattaki aynı odada. Kapısının önünde bir nöbetçi bekliyor.”

“Ofis?”

“Aynı yerde, koridorun dibinde. Evin bütün dış pencerelerine Schuyler kilitleri takılmış.” Kaz asabice soluğunu boşalttı. İnej, “Bu bir sorun mu?” diye sordu.

“Hayır. Schuyler kilitleri kararlı bir hırsız yıldıramaz ama uğraştırır.”

“Aklım ermedi, ben de mutfak çalışanlarından biri arka kapıyı açana kadar beklemek zorunda kaldım.” Kaz, İnej’e kilit açmayı öğretme konusunda berbat bir iş çıkarmıştı. Hayalet kendini verse Schuyler kilitlerini rahatlıkla öğrenebilirdi. “Teslimat alıyorlardı,” diye devam etti İnej. “Duyabildiğim kadarıyla yarın akşam Ticaret Konseyi’yle bir buluşma için hazırlık yapıyorlar.”

“Mantıklı,” dedi Kaz. “Perişan baba rolüne bürünüp arama çalışmaları için daha fazla *Stadwatch* görevlendirmelerini isteyecek.”

“Kabul ederler mi?”

“Etmemek için bir nedenleri yok. Ayrıca metreslerini ya da bir baskında keşfedilmesini istemedikleri her neleri varsa onu halının altına süpürmeleri için bir uyarı alıyorlar.”

“Fıçı tepkisiz kalmaz.”

“Kalmaz,” dedi Kaz, *gondel* Kara Peçe’nin bitişiğindeki sığ kum yığınınına değip geçerek sislerin arasına dalarken. “Kimse

tüccarların işlerimize burnunu sokmasını istemez. Konsey'in bu buluşmasının kaçta olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Aşçılar akşam yemeğinde sofrayı adamakıllı donatmaktan bahsediyorlardı. Dikkat dağıtmak için kullanılabilir bu."

"Kesinlikle." İşte bu onların en iyi haliydi; aralarında sadece iş vardı, hiçbir pürüz olmaksızın birlikte çalışıyorlardı. O konuya girmemeliydi ama merak ediyordu. "Van Eck'in sana zarar vermediğini söyledin. Bana doğruyu söyle."

Söğütlerin oluşturduğu sığınağa ulaşmışlardı. İnej bakışlarını ağacın sarkan beyaz dallarından ayırmadı. "Zarar vermedi."

Gondelden inip güzelce gizlediler, kıydan içerilere doğru yürümeye başladılar. Kaz, İnej'in peşinden gidip bekleyerek kendini toplamasına müsaade etti. Batmaya başlayan ay, Kara Peçe'deki mezarları aydınlatıyordu, ufuk çizgisi gümüşe boyanmıştı. İnej'in örgülü saçları çözölmüş, sırtına düşüyordu. Kaz saçlarını ellerine dolayıp başparmağını örgülerin üzerinde gezdirdiğini hayal etti. Peki sonra? Düşüncayı zihninden kovdu.

Türbeye yalnızca birkaç adım kala, İnej durup sislerin dalları sarmasını izledi. "Bacaklarımı kıracaktı," dedi. "Bir daha iyileşmeyecek şekilde tokmakla onları parçalayacaktı."

Ay ışığı ve ipeksi saç düşünceleri birden buharlaşarak yerlerini kapkara bir öfke bulutuna bıraktı. Kaz, İnej'in bir zamanlar Menajeri dövmesinin olduğu sol kolunun yenini çektiğini gördü. Onun tutsaklıkta neler yaşadığına dair en ufak bir fikri yoktu ama çaresiz hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu ve Van Eck de İnej'e tekrar bu duyguyu yaşatmayı başarmıştı. Kaz'ın o kendini beğenmiş namussuz tüccara hiç yaşamadığı acılar yaşatmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Jesper ve Nina haklıydılar. İnej'in bu son birkaç günün yor-

gunluğunu atmak için dinlenmesi gerekiyordu. Kaz onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu ama tutsaklığın onun için ne ifade ettiğinin de farkındaydı.

“Kendini iş için hazır hissetmiyorsan...”

“Hazırım,” dedi İnej, sırtı hâlâ ona dönüktü.

Aralarındaki sessizlik karanlık sular gibiydi. Bunu aşamazdı. Onun hak ettiği nezaketle bu yolun gerektirdiği şiddet arasındaki ince çizgide yürüyemezdi. Buna kalkışırsa ikisi de ölebilirdi. O yalnızca gerçekte kim ise o olabilirdi; ona hiçbir rahatlık sunamayacak bir çocuk. Dolayısıyla ona, verebileceği şeyi verecekti.

“Van Eck’i keseceğim,” dedi Kaz sessizce. “Dikilerek kapatılamayacak, asla atlatamayacağı bir yara açacağım. İyileşmeyen türden bir yara.”

“Senin aldığın türden mi?”

“Evet.” Bir sözdü bu. Bir itiraf.

İnej titrek bir soluk aldı. Sözcükler ağzından birbiri ardına, hızlıca döküldü. Onları söylemekten tiksiniyormuş gibiydi. “Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.”

Kaz bunun için Van Eck’i suçlayamazdı. Her soğuk sözü ve zalimliğiyle bu şüphe tohumunu İnej’in içine Kaz ekmişti.

“Sen ekibin parçasısın, İnej. Kendimizden birini adi bir tüccarın insafına bırakmayız.” Vermek istediği cevap bu değildi. İnej’in duymak istediği cevap bu değildi.

İnej ona döndüğünde gözleri öfkeden parlıyordu.

“*Bacaklarımı kıracaktı,*” dedi, çenesi yukarıda, sesi belli belirsiz titreyerek. “O zaman da gelir miydin benim için, Kaz? Duvara tırmanamasam ya da ip üzerinde yürüyemesem? Artık Hayalet olmasam?”

Kirlieller gelmezdi. Onları bu zor durumdan çıkarabilecek,

paralarını alabilecek, onları hayatta tutabilecek olan çocuk onun acısına son verir, kurtarabildiği kadarını kurtarır, yoluna devam ederdi.

“Senin için gelirdim,” dedi ve İnej’in ona attığı temkinli bakışları görünce tekrar söyledi. “Senin için gelirdim. Yürüyemeydim bile sürünerek gelirdim, ne kadar yaralı olursak olalım oradan birlikte savaşıarak çıkardık, bıçaklar çekili, ateş ederek. Çünkü biz böyleyiz. Mücadeleyi asla bırakmayız.”

Rüzgâr şiddetini artırdı. Söğüt dalları fısıldadı. Kurnaz, dedikoducu bir sestir bu. Kaz, İnej’in gözlerine bakmayı sürdürdü, orada ayın yansımalarını gördü, ikiz ışıltı tırpanını. İnej temkinli davranmakta haklıydı. Ona karşı bile. Özellikle de ona karşı. Temkinli davranarak hayatta kalırdın.

Sonunda İnej başını salladı, belli belirsiz çenesini indirdi. Türebeye sessizlik içinde döndüler. Söğütler mırıldanmayı sürdürdü.

Nina şafaktan önce uyandı. Her zamanki gibi ilk bilinçli düşüncesi *parem* oldu ve her zamanki gibi iştahı yoktu. İlaça duyduğu açlık yüzünden dün gece neredeyse çıldırmıştı. Kherguud askerleri saldırdığında gücünü kullanmaya çalışması, *parem* açlığını artırmış, tırnaklarını avuçlarına kanatacak kadar batırarak yatağında bütün gece dönüp durmuştu.

Bu sabah berbat hissediyordu, öte yandan belli bir amacı oluşu yataktan kalkmasını kolaylaştırdı. *Parem* isteği, içindeki bir şeyi söndürmüştü ve Nina bazen o sönen kıvılcımın bir daha asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Ancak bugün kemikleri sızlamasına, cildi kuru olmasına ve ağzında temizlenmesi gereken bir fırın tadı olmasına karşın *umutlu* hissediyordu. İnej dönmüştü. Bir işleri vardı. Ve halkına bir iyilik yapacaktı. Bunun için Kaz Brekker'e şantaj yapmak zorunda kalmış olsa bile.

Matthias çoktan kalkmış, silahlarıyla ilgileniyordu. Nina gerinip esnedi, göğsünü biraz fazla öne çıkardı. Matthias'ın, vücudunda gezinen ve sonra kabahatli gibi birden doldurduğu tüfeğine

kaçırdığı bakışlarından memnundu. *Tatmin edici*. Geçen gün adeta kendini onun kollarına bırakmıştı. Matthias bu tekliften yararlanmak istemediyse Nina onu pişman etmesini bilirdi.

Hâlâ memnuniyetle uyuyan ve uzun bacakları battaniyenin altından çıkan Jesper hariç diğerleri de uyanmış, türbede dolaşıyorlardı. İnej çay yapıyordu. Kaz masada oturmuş, Wylan'la planları tartışıyor, onları izleyen Kuwei de arada önerilerini sunuyordu. Nina yan yana duran o iki Shulu suratı inceledi. Wylan'ın hal hareketleri ve duruşu tamamen farklıydı ama iki oğlanı hareketsizken birbirinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. *Bunu ben yaptım*, diye düşündü Nina. Geminin küçük kamarasında sallanan gaz lambalarını, parmaklarının altında siyaha dönen Wylan'ın gür kızıl saçlarını, korkak ama inatla cesur, altın sarısına dönen ve şekil değiştiren geniş mavi gözlerini hatırladı. Sihir gibiydi, gerçek bir sihir gibiydi. Küçük Saray'da öğretmenlerin onları uyutmak için anlattıkları masallardaki gibiydi. Ve hepsini o yapmıştı.

İnej elinde iki fincan sıcak çayla yanına gelip oturdu.

"Bu sabah nasılsın?" diye sordu. "Yemek yiyebilecek misin?"

"Sanmıyorum." Nina kendini çaydan bir yudum almaya zorladıktan sonra, "Dün gece yaptıkların için teşekkür ederim. Bana arka çıktığın için," dedi.

"Ben doğru olanı yaptım. Başka hiç kimsenin köle yapıldığını görmek istemiyorum."

"Yine de sağ ol."

"Rica ederim, Nina Zenik. Karşılığını geleneksel yöntemle verebilirsin."

"Waffle mı?"

"Hem de bir sürü."

"İhtiyacın var. Van Eck sana yemek vermedi, değil mi?"

“Ona pek yardımcı olduğum söylenemez ama bir süre denedi.”

“Sonra?”

“Sonra bana işkence yapmaya karar verdi.”

Nina yumruklarını sıktı. “Bağırsaklarından parti süsü yapacağım.”

İnej güldü ve başını Nina’nın omzuna koydu. “Teşekkür ederim. Gerçekten. Yine de kendi borcumu kendim öderim.” Durakladı. “En kötüsü de korkuydu. Buz Sarayı’ndan sonra neredeyse artık korkmayacağımı sanıyordum.”

Nina çenesini İnej’in ipeksi saçlarına yasladı. “Zoya, korkunun bir Anka kuşu olduğunu söylerdi. Bin kez yandığını görürsün ama yine de geri döner.” *Parem* isteği de böyle bir duyguydu.

Matthias önlerinde belirdi. “Yakında gitmemiz gerek. Güneşin doğmasına bir saatten az zaman var.”

Nina, püsküllü bereye ve Matthias’ın kıyafetlerinin üzerine geçirdiği yün kırmızı yeleğe bakarak, “Tam olarak ne giyiyorsun sen?” diye sordu.

“Ravka mahallesinde durdurulma ihtimalimize karşı Kaz bizim için belgeler temin etti. Adlarımız Sven ve Catrine Alfsson. Ravka elçiliğinde sığınma hakkı isteyen Fjerdalı mültecileriz.”

Mantıklıydı. Durdurulurlarsa Matthias’ın kendini Ravkalı olduğuna inandırması imkânsızdı ama Nina kolayca bir Fjerdalı gibi davranabilirdi.

“Evli miyiz, Matthias?” dedi Nina gözlerini kırıştırarak.

Matthias belgelere bakıp kaşlarını çatı. “Galiba kardeşiz.”

Jesper yanlarına geldi, gözlerini ovuşturdu. “Hiç ürpertici değil.”

Nina kaşlarını çatı. “Bizi neden kardeş yaptın, Brekker?”

Kaz incelediği dokümandan başını kaldırmadı. “Çünkü Specht’in sahte belgeleri bu şekilde düzenlemesi daha kolaydı, Zenik.

Aynı anne baba adları ve doğum yeri, ayrıca sizin asil isteklerinizi yerine getirmek için az zamanı vardı.”

“Birbirimize zerre kadar benzemiyoruz.”

“İkiniz de uzunsunuz,” dedi İnej.

“Ve ikimizin de solungaçları yok,” dedi Nina. “Bu, aramızda kan bağı olduğu anlamına gelmez.”

“O zaman değiştir onu,” dedi Kaz duygusuzca.

Kaz’ın gözlerindeki meydan okuma aşıkârdı. Demek ki Nina’nın zorlandığını biliyordu. Elbette biliyordu. Kirlieller’in gözünden hiçbir numara kaçmazdı.

“Ben değiştirilmek istemiyorum,” dedi Matthias. Nina bundan kuşku duymuyordu fakat onun gururunu kurtarmaya çalıştığını da düşünüyordu.

“Bir şey olmaz,” dedi Jesper gerginliği kırarak. “Duygusal bakışmalarınızı asgari düzeye indirin ve herkesin içinde birbirinizi ellememeye çalışın.” Söylemesi kolay tabii.

Matthias, Nina’ya Smeet işinde kullandığı sarışın peruğu ve bir yığın giysiyi uzatarak, “Al,” dedi.

“Bunlar üstüme göre olsa iyi olur,” dedi Nina aksi bir edayla. Türbenin ortasında soyunuveresi geldi ama Matthias’ın olduğu yere yığılıp kalmasından korktu. Bir fener alıp üstünü değiştirmek için yandaki bir yeraltı mezarına gitti. Yanında ayna olmasa da elbisenin son derece hırpani olduğu anlaşılıyordu, ayrıca küçük örgü yelek için de söylenecek söz yoktu. Giyinip geri döndüğünde Jesper gülmekten iki büklüm oldu, Kaz’ın kaşları kalktı, İnej’in bile dudakları seğirdi.

“Azizler aşkına,” dedi Nina suratını ekşiterek. “Çok mu kötü?”

İnej boğazını temizledi. “Biraz şey görünüyorsun...”

“Büyüleyici,” dedi Matthias.

Nina alaycılıktan hoşlanmadığını belirtmek üzereydi ki Matthias'ın yüzündeki ifadeyi gördü. Biri ona içi yavru köpek dolu bir tuba vermiş gibi görünüyordu.

“*Roennigsdjel*’in ilk gününde bir bakire olabilirdin.”

“*Roennigsdjel* ne?” diye sordu Kuwei.

“Bir şenlik,” dedi Nina. “Hatırlamıyorum ama bol bol geyik eti yeniyordu, bundan eminim. Gidelim hadi, seni koca ahmak, senin kız kardeşinim ben, bana öyle bakmayı kes.”

“Nasıl bakmayı?”

“Bir dondurmaymışım gibi.”

“Ben dondurma sevmem.”

“Matthias,” dedi Nina, “birlikte vakit geçirmeye devam edebileceğimizden emin değilim.” Ancak sesindeki memnuniyeti gizleyemiyordu. Anlaşılan bol bol örgülü kıyafet satın alması gerekecekti.

Kara Peçe’den ayrıldıktan sonra kanalları kuzeybatı istikametinde izleyerek belediye binası civarındaki sabah pazarlarına giden teknelerin arasına karıştılar. Ravka elçiliği, yönetim sektörünün sınırında, arkasını geniş bir anacaddeye veren kanalın geniş bir kıvrımında yer alıyordu. Anacadde vaktiyle bataklıkta ama büyük bir otel ve tören alanı yapmak isteyen bir müteahhit tarafından kurutulup tuğlayla kapatılmıştı. Oysa adamın parası daha inşaata başlayamadan bitmişti. Şimdilerde bu alan, her sabah beliren ve *Stadwatch*’un devriyeye çıktığı akşam vakitlerinde ortadan kaybolan ahşap ve seyyar tezgâhların kurulduğu kalabalık bir pazaryerine ev sahipliği yapıyordu. Burası sığınmacılarla ziyaretçilerin, yeni göçmenlerle eski sürgünlerin tanıdık yüzleri

ve gelenekleri bulmak için geldikleri yerdı. Cıvardakı az sayıdaki kafede *pelmeni* ve tuzlu ringa balığı servis edılır, yaşlı adamlar dışarıdaki masalarda oturup *kvas* içer ve tarıhı geçmiş Ravka gazetelerini okurlardı.

Nına, Ketterdam'da mahsur kaldığı ilk zamanlarda elçılığe sığınmayı düşünmüş ancak İkinci Ordu'da görev yapmak üzere eve geri gönderılmekten korkmuştu. Sahte suçlamalarla hapse atılması-na vesile olduğu bir Fjerdalı *drüskelleyi* serbest bırakana dek Ravka'ya dönemeyeceğini nasıl açıklayabilirdi? Ondan sonra Küçük Ravka'ya nadiren gelmişti. Eve hem bu kadar benzeyen hem de evden çok farklı olan bu caddelerde yürümek fazlasıyla acı vericiydi.

Yine de soluk mavi fon üzerinde uçan altın sarısı çift başlı Lantsov kartalını gördüğünde, yüreği bir engelin üstünden atlayan at misali pırpır etti. Pazaryeri ona birleşmeden önce Batı Ravka'ya başkentlik yapan hareketli şehir Os Kervo'yu hatırlattı; işlemeli şallarla parıldayan semaverler, ateşin üstünde pişen taze kuzunun kokusu, dokuma yün şapkalar ve sabahın erken saatinde güneş ışığında ısıldayan üzeri yıpranmış teneke ikonalar... Dik çatılı, dar Kerch binalarını görmezden gelirse neredeyse evindeymiş gibi davranabilirdi. Tehlikeli bir düş. Bu sokaklarda güvenlik söz edilemezdi.

Vatanını ne kadar özlese de Matthias'la birlikte seyyar satıcılarla esnafın yanından geçerken içinde ufak, utandırıcı bir his belirdi ve gördüklerinin modası geçmişliğine burun kıvrıldı. Geleneksel Ravka kıyafetleri giymiş insanlar bile başka bir devirden kalma yadigârlara, bir halk masalının sayfalarından kurtarılmış nesnelere benziyorlardı. Bunu ona Ketterdam'da geçirdiği bir yıl mı yapmıştı? Bir şekilde halkına ve geleneklerine bakışını bu bir yıl mı değiştirmişti? Buna inanmak istemiyordu.

Nina düşüncelerinden sıyrılırken Matthias’la birlikte bazı düşmanca bakışları üzerlerine çektiklerini fark etti. Ravkalılar arasında Fjerdalılara karşı önyargı olduğuna şüphe yoktu ama bu farklı bir şeydi. Sonra Matthias’a bakıp iç geçirdi. İfadesi sıkıntılıydı ve sıkıntılı olduğunda korkutucu görünürdü. Buz Sarayı’ndan kaçarken kullandıkları tank gibi yapılı olması da işlerini pek kolaylaştırmıyordu.

Nina, Fjerdaca konuşarak, “Matthias,” diye mırıldandı. Kolu nu dostça, kardeşçe olduğunu umduğu bir şekilde dürterek, “Her şeye ters ters bakmasan olmaz mı?” diye sordu.

“Ters ters bakmıyorum.”

“Ravka mahallesindeki Fjerdalılarız. Zaten göze batıyoruz. İnsanlara pazarı ablukaya almak üzere olduğunu düşündürecek başka bir neden daha vermeyelim. Bu görevi, üzerimize fazla dikkat çekmeden yerine getirmeliyiz. Kendini bir casus gibi düşün.”

Kaşlarını daha da çattı. “Casusluk, dürüst bir askere yakışmaz.”

“O zaman aktör gibi davran.” Matthias tiksiniymiş gibi bir ses çıkardı. “Hiç tiyatroya gittin mi?”

“Djerholm’da her mevsim oyunlar sergilenir.”

“Tahmin edeyim, birkaç saat süren ve geçmiş kahramanların destansı hikâyelerinin anlatıldığı sade etkinlikler.”

“Aslında çok eğlencelidir ama kılıcını doğru tutabilen bir aktör hiç görmedim.”

Nina güldü.

“Ne var?” dedi Matthias, kafası karışmıştı.

“Yok bir şey. Gerçekten. Yok bir şey.” Matthias’ı, iğneleme konusunda başka zaman eğitirdi. Ya da belki eğitmezdi. Hiçbir şeyden haberi olmadığına çok daha eğlenceli oluyordu.

Matthias satıcılardan birinin battaniyelerini işaret ederek, “Şun-

lar ne?” diye sordu. Üzerlerine sıra sıra taş parçalarına benzeyen objeler dizilmişti.

“Kemik,” dedi Nina. “Parmaklar, mafsallar, omurlar, kırık bilek parçaları. Azizlerin kemikleri. Korunmak için.”

Matthias irkildi. “Ravkalılar yanlarında insan kemikleri mi taşıyor?”

“Siz de ağaçlarla konuşuyorsunuz. Batıl inanç işte.”

“Gerçekten Azizlerin kemikleri mi onlar?”

Nina omuz silkti. “Mezarlıklardan ve savaş meydanlarından çıkarılan kemikler. Ravka’da onlardan çok var. İnsanlar Sankt Egmond’un dirseğini ya da Sankta Alina’nın serçeparmağını taşıdıklarına inanmak istiyorlarsa...”

“Alina Starkov’un Azize olduğuna kim karar verdi bu arada?” dedi Matthias aksice. “Güçlü bir Grisha’ydı. Bu aynı şey değil.”

“Emin misin?” dedi Nina, öfkesinin kabardığını hissederek. Onun Ravka geleneklerinin çağdışı olduğunu düşünmesi bir şeydi, Matthias’ın onları sorgulamasıysa bambaşka bir şeydi. “Buz Sarayı’nı kendi gözlerimle bizzat gördüm, Matthias. O yerin Tanrı’nın eliyle yapıldığına mı yoksa senin halkının anlamadığı yeteneklere sahip Grishalar tarafından yapıldığına mı inanmak daha kolay?”

“Bu tamamen farklı.”

“Alina Starkov şehit edildiğinde bizim yaşımızdaydı. Daha gencecikti ve Ravka’yı kurtarıp Karanlıklar Diyarı’nı yok etmek için kendini feda etti. Onu senin ülkende de bir Azize olarak gören insanlar var.”

Matthias kaşlarını çatı. “Ama...”

“Eğer doğadışı dersen sana kocaman tavşan dişleri yaparım.”

“Bunu gerçekten yapabilir misin?”

“Deneyeceğimden şüphen olmasın.” Nina adil davranmıyordu.

Ravka onun eviydi ama Matthias için hâlâ düşman toprağıydı. Nina'yı kabul etmenin bir yolunu bulmuş olsa da ondan bütün bir ulusu ve kültürünü kabul etmesini istemek çok daha zor olacaktı. "Belki de yalnız gelmeliydim. Sen gidip teknenin yanında bekleyebilirsin."

Matthias kasıldı. "Hayatta olmaz. Seni neyin beklediğini bilmiyorsun. Shular, dostlarını çoktan ele geçirmiş olabilir."

Nina bunu düşünmek istemiyordu. "O zaman biraz rahatlayıp cana yakın görünmeye çalışmalısın."

Matthias kollarını sallayıp yüz hatlarını gevşetti.

"Cana yakın dedim, uykulu değil. Şöyle düşün... tanıştığın insanlara, korkutmamaya çalıştığın yavru kedilermiş gibi davran."

Matthias gücenmiş gibiydi. "Hayvanlar beni çok sever."

"Pekâlâ. Küçük çocuklarmış gibi davran. İyi davranmazsan altına kaçırarak utangaç çocuklar."

"Pekâlâ, denerim."

Bir sonraki tezgâha yaklaşırlarken tezgâhın başındaki yaşlı kadın Matthias'a kuşkulu gözlerle baktı. Nina, Fjerdalıya cesaretlendirici şekilde başını salladı.

Matthias geniş geniş gülümseyip tekdüze bir sesle, "Merhaba, küçük dostum!" dedi.

Temkinli olan kadın neye uğradığını şaşırđı. Nina bunu ilerleme olarak görmeye karar verdi.

"Nasılsınız?" diye sordu Matthias.

"Pardon?" dedi kadın.

"Yok bir şey," dedi Nina Ravkaca. "Ravkalı kadınların hiç yaşlanmadıklarını söylüyordu."

Kadın, aralıklı dişleriyle sırtıp Matthias'ı alıcı gözle tepeden tırnağa süzdü. "Fjerdalıları oldum olası sevmişimdir. Sorsana ona,

Prenses ile Barbar'ı oynamak ister mi,” dedi kıkır kıkır gülerek.

“Ne dedi?” diye sordu Matthias.

Nina öksürüp Matthias'ın koluna girdi, onu oradan uzaklaştırdı. “Çok iyi bir adam olduğunu ve Fjerda ırkının yüz akı olduğunu söyledi. Aa, bak, gözleme! Ne zamandır şöyle doğru dürüst bir gözleme yemedim.”

“Kullandığı kelime: *babink* idi,” dedi Matthias. “Onu bana sen de demiştin. Ne anlama geliyor?”

Nina dikkatini kâğıt kadar ince tereyağlı kreplere çevirdi. “Sevimli şey demek.”

“Nina...”

“Barbar.”

“Sadece soruyordum, isim takmaya gerek yok.”

“Hayır, *babink* barbar demek.” Matthias gözlerini yaşlı kadına çevirirken sert bakışları geri geldi. Nina kolunu tuttu. Bir kayaya tutunmak gibiydi. “Sana hakaret etmiyordu! Yemin ederim!”

“Barbar, bir hakaret değil mi?” diye sordu Matthias sesini yükselterek.

“Hayır. Şey, evet. Ama bu durumda değil. Sana Prenses ile Barbar'ı oynamak ister misin diye sordu.”

“Bir oyun mu bu?”

“Pek sayılmaz.”

“Ne peki?”

Nina bunu sahiden açıklama girişiminde bulunacağına inanmıyordu. Sokakta yollarına devam ederken, “Ravka'da bir dizi sevilen masal vardır. Şey... cesur bir Fjerdalı savaşçı hakkındadır...” dedi.

“Sahi mi?” diye sordu Matthias. “Masalların kahramanı o mu?”

“Bir bakıma. Ravkalı bir prensesi kaçıtır...”

“Böyle bir şey asla olmaz.”

“Masalda oluyor ve” –boğazını temizledi– “uzun süre birbirlerini tanımaya çalışıyorlar. Savaşçının mağarasında.”

“Mağarada mı yaşıyor?”

“Çok güzel bir mağara ama. Kürkler, değerli taşlarla süslü kadehler bal şarabı...”

“Ah,” dedi Matthias onaylarcasına. “Yüce Ansgar gibi bir hazine toplayıcısı. İkisi müttefik oluyorlar o zaman?”

Nina başka bir tezgâhtan işlemeli bir çift eldiven aldı. “Bunları beğendin mi? Belki Kaz’ı çiçekli bir şeyler giymeye ikna edebiliriz. Görünüşüne biraz renk katmış oluruz.”

“Masal nasıl bitiyor? Birlikte savaşıyorlar mı?”

Nina yenilgiyi kabul ederek eldivenleri tezgâha geri attı. “Birbirlerini *çok yakından* tanıyorlar.”

Matthias’ın ağzı açık kaldı. “Mağarada mı?”

“Görüyorsun ya, Fjerdalı savaşçı oldukça asık suratlı, erkeksi,” dedi Nina aceleyle. “Ama Ravkalı prensese abayı yakıyor ve bu sayede prenses onu medenileştiriyor...”

“Medenileştiriyor mu?”

“Evet, ama bu üçüncü kitaba kadar olmuyor.”

“Üç kitap mı var?”

“Matthias, oturmak ister misin?”

“Bu kültür iğrenç. Bir Ravkalının bir Fjerdalıyı medenileştirmesi fikri...”

“Sakinleş, Matthias.”

“Bakarsın ben de sarhoş olup kıyafetlerini çıkaran ve bahtsız Fjerdalıları sulanan doyumsuz Ravkalılarla ilgili bir masal yazarım.”

“İşte *bu*, kulağa eğlenceli geliyor bak.” Matthias başını iki yana salladı ama Nina dudaklarına sızan tebessümü gördü. Üstü-

ne gitmeye karar verdi. “İstersen oynaşabiliriz,” diye mırıldandı, etraflarındaki kimsenin duyamayacağı kadar sessiz.

“Kesinlikle olmaz.”

“Bir noktada Fjerdalı, prensesi yıkıyor.”

Matthias duraladı. “Neden onu...”

“Çünkü prenses bağlı, yıkamak zorunda.”

“Sessiz ol.”

“Şimdiden emirler yağıdırıyorsun. Bu çok barbarca. İstersen rolleri değişebiliriz. Ben barbar olurum, sen de prenses. Fakat daha çok iç geçirmen, titremen ve dudağını ısırman gerekecek.”

“Peki ben *senin* dudağını ısırırsam?”

“İşte şimdi olayı kavıyorsun, Helvar.”

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“Doğru. İşe yarıyor da. Neredeyse iki bloktur kimseye ters ters bakmadın. Hem bak, geldik bile.”

Matthias kalabalığı tarayarak, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Biraz harap görünümlü bir meyhaneye gelmişlerdi. Önünde el arabalı bir adam duruyor, alışıldık ikonalarından ve yeni tarzda yapılmış Sankta Alina heykelcikleri satıyordu; Alina yumruğunu havaya kaldırmış, elinde tüfeği, vücutları ezilmiş kanatlı volcralar ayaklarının altında. Heykelciğin kaidesindeki yazıda, *Rebe dva Volkshiya*, yani “Halkın Kızı” diyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu adam Ravkaca.

Nina da Ravkaca, “Genç Kral Nikolai çok yaşasın,” diyerek karşılık verdi. “Egemenliği daim olsun.”

“Gönlü yumuşak...” dedi adam.

“Ve yumruğu sert olsun,” dedi Nina şifreli sözü tamamlayarak.

Seyyar satıcı omzunun üstünden baktı. “İçeri girince solunuz-

daki ikinci masaya oturun. İsterseniz sipariş verebilirsiniz. Birazdan biri yanınızda olur.”

Meydanın aydınlığından sonra meyhanenin içi serin ve karanlıktı. Nina içeride görebilmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Yerlere talaş serpiştirilmişti, birkaç küçük masada insanlar toplanmış, *kvas* içip ringa balığı yerken sohbet ediyorlardı.

Nina ve Matthias boş masaya oturdular.

Meyhanenin kapısı arkalarından kapandı. Diğer müşteriler anında masalarından kalktılar. Sandalyeler yere düşerken, silahlar Nina ve Matthias’ın üzerlerine çevrildi. *Tuzak*.

Nina ve Matthias hiç düşünmeden ayağa fırlayıp sırt sırta vererek pozisyon aldılar, Matthias tabancasını, Nina ellerini kaldırdı.

Meyhanenin arka tarafından kukuletalı bir kız çıktı, yukarı kaldırdığı yakası yüzünün büyük bölümünü kapatıyordu. “Sessizce gelin,” dedi loş ışıktaki parıldayan altın sarısı gözleriyle. “Dövmüşmeye gerek yok.”

“Bütün bu silahlara ne gerek var o zaman?” diye sordu Nina zaman kazanmaya çalışarak.

Kız elini kaldırdı, Nina nabzının düşmeye başladığını hissetti.

“O bir Cellat!” diye bağırdı Nina.

Matthias cebinden bir şey çıkardı. Nina pat diye bir ses ve *vınlama* duydu, bir saniye sonra havayı koyu kırmızı bir duman kapladı. Wylan, Matthias için alacakaranlık bombası mı yapmıştı? Bu, Grisha Cellatlarının görüşünü engellemek için kullanılan bir *drüskelle* tekniğiydi. Nina dumandan yararlanarak parmaklarını oynatırken gücünün tepki vermesini umdu. Etraflarını saran bedenlerden hiçbir şey hissetmedi, ne yaşam belirtisi ne hareket.

Fakat bilincinin kıyılarında başka bir şey, başka türde bir farkındalık sezdi; derin bir gölde soğuk bir boşluk, hücrelerini uyan-

dıran sarsıcı bir şok. Tanıdık bir histi, Alys'i kaçırdıkları gece nöbetçiyi öldürdüğünde de benzer bir şey hissetmişti fakat bu çok daha güçlüydü. Şekle ve bir dokuya sahipti. Kendini soğuğun kollarına bırakarak o uyanıklık hissine körlemesine, açgözlülükle uzandı ve beceri olduğu kadar içgüdünün eseri olan bir hareketle kollarıyla bir yarım daire çizdi.

Meyhanenin pencereleri kırılıp da içeriye cam kırıkları dolarken havaya fırlayan kemik parçaları silahlı adamların üzerine şarapnel gibi yağdı. *Saticının arabasındaki yadigârlar*, diye fark etti Nina ansızın durumu anlayarak. Bir şekilde kemikleri kontrol etmişti.

“Destek getirmişler,” diye bağırdı adamlardan biri.

“Ateş açın!”

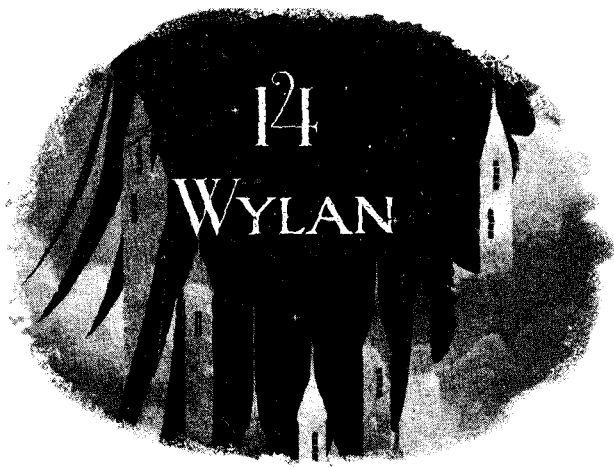
Nina kendini kurşunlara hazırladı ama biraz sonra ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Az önce meyhanenin zemininde diki- lirken şimdi bakışları aşağıdaki talaşlardaydı, sırtı çatı kirişlerine çarpıyordu. Ona saldıran adamlar ve Matthias da havada duruyor- lardı, tavana mihlanmışlardı.

Genç bir kadın mutfak kapısında dikiliyor, loş ışıkta siyah saç- ları neredeyse mavi renkte parlıyordu.

“Zoya?” dedi Nina soluk soluğa, aşağıya bakıp nefesini dü- zenlemeye çalışırken.

Zoya ışığa çıktı. Safir ipekler giymişti, manşetleri ve etekleri yoğun gümüş işlemelerle kaplıydı. Kocaman kirpikli gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nina?” Zoya’nın konsantrasyonu dağılınca hepsi bir an düştüler, sonra ellerini tekrar havaya kaldırdı ve bir kez daha kirişlere çarptılar.

Zoya hayretler içinde Nina’ya bakarak, “Yaşıyorsun,” dedi. Sonra bakışları Matthias’a kaydı; gördüğü en iriyarı, en öfkeli ke- lebek gibi debeleniyordu. “Ve yeni bir arkadaş edinmişsin.”

Wylan altı ay önce şehirden ayrılmaya çalıştığından beri bu boyutta bir yolcu teknesine binmemiști ve şu anda o felaketi hatırlamamak oldukça güçtü; özellikle de babasıyla ilgili düşünceler zihninde bu kadar tazeyken. Fakat bu tekne, o gece kaçır-maya çalıştığı teknedен bir hayli farklıydı. Bu tekne, pazar hattın-da günde iki tur atıyordu. Giderken sebzeyle, çiftlik hayvanıyla ve çiftçiler kentin dört bir yanına dağılmış pazaryerlerine her ne getiriyorlarsa onlarla dolu oluyordu. Küçükken her şeyin Ketterdam'dan geldiğini sanıyordu fakat şehirde hemen her şeyin temin edilebilmesine rağmen çok azının orada üretildiğini öğrenmişti. Egzotik meyveler –mangolar, pitayalar, küçük, kokulu ananaslar– Güney Kolonileri'nden geliyordu. Daha sıradan yiyecekler için, kenti çevreleyen çiftliklere bel bağlanıyordu.

Jesper ve Wylan, Ketterdam limanından yeni ayrılan, göçmen-lerle ve şehirdeki imalat işlerinde çalışmak yerine çiftlik işleri arayan işçilerle tıka basa dolu bir tekneye bindiler. Ne yazık ki biraz fazla güneyde bindiklerinden ayakta kalmışlardı ve Jesper bu yüzden surat asıyordu.

“Neden Belendt hattını kullanmıyoruz?” diye yakınmıştı Jesper saatler önce. “Olendaal’dan geçiyor. Pazar hattındaki tekneler pis ve oturacak yer de hiç olmuyor.”

“Çünkü siz ikiniz Belendt hattında sırtırsınız. Burada, Ketterdam’da dikkat çekmezsiniz, tabii Jesper’in daha cafcacflı bir ekose gömlek giymediğini varsayarsak. Fakat bir Shulu ve bir Zemenilinin taşrada dolaşması için çiftlik işi dışında geçerli bir tek sebep söyleyin.”

Wylan yeni yüzüyle şehir dışında ne kadar göze batacağına kafa yormasa da Kaz’ın onları Belendt hattına göndermediğine içten içe sevinmişti. Daha rahat bir yolculuk geçirebilirlerdi ama sonunda annesinin ebedi istirahatgâhını göreceği günde anıların ağırlığı altında ezilebilirdi.

“Jesper,” demişti Kaz, “silahlarını gizli, gözlerini açık tut. Van Eck adamlarına bütün büyük ulaşım ağlarını izletiyordur. Wylan için sahte kimlik düzenletecek vaktimiz yok. Ben İmperjüm’daki tersanelerden birinden aşındırıcıyı alacağım. Sizin ilk önceliğiniz maden ocağını bulup aurik asit için gereken diğer minerali temin etmek. Saint Hilde’ye yalnızca ama yalnızca vakit kalırsa gideceksiniz.”

Wylan çenesini kaldırdı. O asi, inatçı his benliğini ele geçirmişti. “Bunu yapmam gerek. Annemin mezarına hiç gitmedim. Ona veda etmeden Kerch’ten ayrılmayacağım.”

“Güven bana, sana senin ona verdiği kadar değer vermiyor.”

“Bunu nasıl söylersin? Kendi annenle babanı hiç mi hatırlamıyorsun?”

“Benim annem Ketterdam. Beni limanda doğurdu. Ve babam da kazanç. Onu her gün onurlandırırım. Ya hava kararana kadar gelin ya da hiç gelmeyin. İkiniz de. Bana adam lazım, duygu yu-makları değil.” Kaz, Wylan’a seyahat parasını verdi. “Biletleri

mutlaka *sen* al. Jesper’in Makker Çarkı’nda şansını denemesini istemiyorum.”

“Bu şarkı eskimeye başladı artık,” diye homurdandı Jesper.

“O zaman yeni bir nakarat öğren.”

Jesper başını iki yana sallamıştı ama Wylan, Kaz’ın iğnelemelerinin canını hâlâ yaktığını görebiliyordu. Şimdi Wylan, küpeşteye yaslanan Jesper’e bakıyordu. Gözleri kapalı, yüzü zayıf bahar güneşine dönüktü.

Wylan, “Biraz daha temkinli davranmamız gerekmez mi sen-ce?” diye sordu. Kendi yüzünü ceketinin yakalarına gömmüştü. Tekneye binerken iki *Stadwatch* muhafızını kıl payı atlatmışlardı.

“Çoktan şehir dışına çıktık. Rahatla.”

Wylan omzunun üzerinden baktı. “Tekneyi arayacaklarını sanmıştım.”

Jesper bir gözünü açtı. “Trafığın akışını durdurmak mı? Van Eck limanlarda zaten yeterince sorun çıkarıyor. Bir de tekneleri durdurursa isyan çıkar.”

“Neden?”

“Etrafına baksana. Çiftliklerin ırgata ihtiyacı var. Fabrikaların işçiye ihtiyacı var. Kerch, zengin bir adamın oğlu için bir yere kadar sıkıntılara katlanacaktır, özellikle de işin içinde para varsa.”

Wylan rahatlamaya çalıştı, Kaz’ın ona aldığı hırpani ceketin düğmelerini çözdü. “Bütün o kıyafetlerle üniformaları nereden buluyor sahi? Bir yerlerde kocaman bir dolabı falan mı var?”

“Buraya gel.”

Wylan temkinli adımlarla Jesper’e yaklaştı. Jesper onun yakasına uzanarak çevirdikten sonra biraz çekiştirince, Wylan oraya tutturulmuş mavi bir kurdele gördü.

“Aktörler kostümlerini bu şekilde işaretlerler,” dedi Jesper.

“Bunun sahibi... Josep Kikkert’miş. Ah, fena değil. Onu *Deli Evleniyor*’da izlemiştim.”

“Kostüm mü?”

Jesper ceketin yakasını tekrar çevirdi, çevirirken parmakları Wylan’ın ensesine değdi. “Evet. Kaz iki yıl önce Stadlied opera evinin kostüm odalarına gizli bir giriş açtı. İhtiyacı olanların çoğunu oradan alır, gerisini de orada saklar. Yani bir baskında asla sahte bir *Stadwatch* ya da hane üniformasıyla yakalanmaz.”

Wylan bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bir süre suya yansıyan güneş ışınlarını izledikten sonra küpeşteye odaklanarak, “Bugün benimle geldiğin için sağ ol,” dedi.

“Kaz tek başına gitmene izin vermeyecekti. Dahası sana borçluyum. Babamı görmeye benimle üniversiteye geldin ve şüphelenmeye başladığında araya girdin.”

“Yalan söylemekten hoşlanmam.”

Jesper döndü, dirseklerini küpeşteye dayayıp kanala inen çimenli yamaçlara baktı. “Neden söyledin o zaman?”

Wylan, Jesper’i kötü bir yatırıma sürükleme hikâyesini neden uydurduğunu gerçekten bilmiyordu. Ağzını açtığı anda ne söyleyeceğinden emin bile değildi. Suratındaki o boş ifadeyle Jesper’i kendinden emin, mütebessim Jesper’i— ya da oğlundan bir yanı beklerken Colm Fahey’in bakışlarındaki umut ve korkunun dehşet verici karışımını görmeye dayanamamıştı. Kendi babasının ona tedavi edilebileceği veya sorununun düzeltilebileceğine inandığı zamanlardaki bakışlarını hatırlamıştı. Jesper’in babasının gözlerindeki ifadenin endişeden kedere, kederden öfkeye dönüşmesini görmek istememişti.

Wylan omuz silkti. “Seni kurtarmayı alışkanlık haline getiriyorum. Benim için spor oluyor.”

Jesper bir kahkaha patlatınca Wylan panik halinde omzunun üzerinden baktı, dikkat çekmekten korkuyordu.

Fakat Jesper'in neşesi kısa sürdü. Küpeştedeki duruşunu değiştirip eliyle ensesini kaşıyarak şapkasının kenarıyla oynadı. Sürekli hareket halindeydi, görünmez enerjiyle çalışan uzun ince bir saat gibiydi. Tek fark, saatler basitti. Wylan, Jesper'in işleyişini yalnızca tahmin edebilirdi.

Sonunda Jesper, "Bugün onu görmeye gitmem gerekirdi," dedi.

Wylan, Colm'dan bahsettiğini biliyordu. "Neden gitmedin?"

"Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Gerçekleri söylemen mümkün değil mi?"

"Söylemesem daha iyi diyelim."

Wylan tekrar suya baktı. Jesper'in gözü pek olduğunu düşünmeye başlamıştı ama belki de cesur olmak korkmamak anlamına gelmiyordu. "Sonsuza dek bundan kaçamazsın."

"İzle de gör."

Bir çiftlik evinin daha yanından geçtiler. Sabah sisinde yalnızca beyaz bir şekilden ibaretti, zambaklarla laleler parçalanmış kümeler halinde önündeki tarlaları süslüyordu. Belki Jesper kaçmaya devam edebilirdi. Kaz mucizeler yaratmaya devam ettikçe belki Jesper hep bir adım önde kalabilirdi.

"Keşke ona çiçek getirseydim," dedi Wylan. "Herhangi bir şey."

Jesper, "Giderken toplayabiliriz," dedi. Wylan onun konuyu değiştirme fırsatına dört elle sarıldığını biliyordu. "Onu hatırlıyor musun?"

Wylan başını iki yana salladı. "Buklelerini hatırlıyorum. Güzel, kırmızımsı sarıydılar."

"Seninkilerle aynı," dedi Jesper. "Önceki halinden."

Wylan durduk yere yanaklarının kızardığını hissetti. Ne de olsa Jesper sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

Boğazını temizledi. “Sanatı ve müziği severdi. Sanırım piyano taburesinde onunla oturduğumu hatırlıyorum. Fakat bir dadiyla da olabilir.” Wylan omuzlarını kaldırdı. “Bir gün hastalandı ve ciğerlerinin iyileşmesi için taşraya gitti, sonra onu bir daha görmedim.”

“Peki cenazesi?”

“Babam onun hastanede gömüldüğünü söyledi. Hepsi bu kadar. Ondan konuşmayı bıraktık. Geçmişe takılıp kalmanın faydasız olduğunu söyledi. Bilemiyorum. Onu gerçekten seviyordum galiba. Sürekli kavga ederlerdi. Bazen benim hakkımda olurdu ama birlikte çok güldüklerini de hatırlıyorum.”

“Babanı gülerken hatta gülümserken düşünmekte zorlanıyorum. Tabii bir altın yığının üstünde ellerini ovuşturup kıkırdamıyorsa.”

“Aslında kötü biri değildir.”

“Seni öldürmeye çalıştı.”

“Hayır, gemimizi yok etti. Beni öldürmek ikramiyesi olurdu.” Bu tamamen doğru değildi elbette. Karabasanlarından kurtulmaya çalışan sadece Jesper değildi.

“Ah, o zaman kesinlikle haklısın,” dedi Jesper. “Hiç kötü değilmiş. Annen için yas tutmana izin vermemesi için de geçerli sebepleri vardır eminim.”

Wylan ceketinin yeninden sökülen bir ipliği çekiştirdi. “Her şey onun suçu değildi. Babam çoğu zaman üzgün görünürdü. Ve dalgın. Bu aşağı yukarı benim... umduğu gibi olmadığımı fark ettiği zamanlardaydı.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Sekiz falan. Kusurumu gizlemekte oldukça başarılıyım.”

“Nasıl?”

Wylan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Bana okurdu ya da dadılardan birinden bana okumalarını isterdim, sonra da söyledikleri her neyse ezberlerdim. Hatta ne zaman durup sayfayı çevireceğimi bile bilirdim.”

“Ne kadar hatırlayabiliyordun?”

“Çok. Kelimeleri müzik eşliğinde kafama bir şarkı gibi kazırdım. Hâlâ bazen yaparım. Birinin yazısını okuyamadığımı iddia edip sesli okumalarını ister, sözcükleri melodik olarak zihnime nakşederim. İhtiyacım olana kadar da aklımda tutarım.”

“Bu becerini kart saymaya uygulayabilir misin sence?”

“Muhtemelen, ama bunu yapmam.”

“Heba olan yetenek.”

“Konuşana bak sen.”

Jesper kaşlarını çatı. “Hadi, manzarayı seyredelim.”

Henüz görülecek pek bir şey yoktu. Wylan ne kadar yorgun hissettiğini fark etti. Bu korku dolu hayata, her anı endişeyle geçirmeye alışkın değildi.

Jesper'e her şeyin nasıl başladığını anlatmayı düşündü. Utanç verici hikâyesini bütün çıplaklığıyla ortaya serince rahatlar mıydı acaba? Belki. Oysa içinden bir ses, Jesper'in ve diğerlerinin onun babasının evinden Fıçı'ya yerleşme niyetiyle ayrıldığına, bu hayatı bilerek seçtiğine inanmaya devam etmelerini istiyordu.

Wylan büyüdükçe, Jan Van Eck hanesinde oğluna yer olmadığını açıkça belirtmişti, özellikle de Alys'le evlendikten sonra. Fakat Wylan'la ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Oğluyla ilgili, her biri bir öncekinden daha ağır açıklamalar yapmaya başladı.

İlahiyat fakültesine gidemezsin çünkü okuman yok.

Seni bir yerlere çırak olarak veremem çünkü kusurlu olduğun ortaya çıkabilir.

Çabuk bozulan gıda gibisin. Seni bir rafa bile koyamıyorum, hemen kokun çkıyor.

Sonra altı ay önce Wylan'ın babası onu ofisine çağırmişti. “Belendt'teki müzik okulunda sana bir yer ayarladım. Tuttuğum kişisel bir sekreter seninle okulda buluşacak. Postalarla ve yeteneklerini aşan işlerle o ilgilenecek. Müthiş bir para ve zaman kaybı ama söz konusu sen olduğunda elimdekiyle yetinmeliyim.”

“Ne zamana kadar?” diye sormuştu Wylan.

Babası omuz silkti. “İnsanlar bir oğlum olduğunu unutana kadar. Ah, bana o yaralı ifadeyle bakma, Wylan. Zalim değilim, dürüstüm. Böylesi ikimiz için de en iyisi. Sen bir tüccarın oğlu rolüne girme görevinden kurtulmuş olacaksın, ben de senin bu role girmeye çalışmanı izleme utancından kurtulmuş olacağım.”

Ben dünyanın sana davranacağından daha acımasızca davranmıyorum. Bu, babasının nakaratıydı. Başka kim onunla bu kadar açsözlü konuşurdu? Kim onu gerçeği söyleyecek kadar seviyordu? Wylan'ın, babasının ona hikâyeler –cadılarla dolu ormanlar ve konuşan nehirlerle ilgili karanlık öyküler– okuduğu dönemlerden mutlu anıları vardı. Jan Van Eck oğlunu sevmek için elinden geleni yapmıştı, başarılı olamamışsa kusur Wylan'daydı. Babası zalimce konuşuyor gibi gelebilirdi fakat o sadece kendini ya da Van Eck imparatorluğunu korumuyor, Wylan'ı da koruyordu.

Ayrıca söylediği her şey son derece mantıklıydı. Wylan'a bir servet emanet edilemezdi çünkü kolaylıkla dolandırılabilirdi. Wylan üniversiteye gidemezdi çünkü alay konusu olurdu. *Böylesi ikimiz için de en iyisi.* Babasının hiddeti hiç hoş değildi ama Wylan'ın asıl aklından atamadığı şey, babasının mantığıydı; yeni bir şeye kalkışmayı ya da tekrar okuma yazma öğrenmeyi denemeyi düşündüğünde Wylan'm kafasının içinde konuşan o pratik, çürütülemez ses.

Evden uzağa gönderilmek canını yakmış ama Wylan yine de umudunu korumuştı. Belendt'te hayat ona büyüğü görünüyordu. Kerch'ten sonraki en eski ikinci şehir olması ve Droombeld Nehri kıyılarında yer alması dışında hakkında pek bilgi sahibi değildi. Fakat babasının dostlarından ve iş ortaklarından uzak olacaktı. Van Eck oldukça yaygın bir isimdi ve Ketterdam'dan o kadar uzaktayken Van Eck'lerden *biri olduğu* anlaşılmayacaktı.

Babası ona kapalı bir zarf ve seyahat parası olarak da bir des-te *krug*e verdi. “Bunlar kayıt belgelerin, biraz da seyahat parası. Oraya vardığında sekreterine okulun muhasebecisini görmesini söyle. Senin adına bir hesap açıldı. Ayrıca teknede sana eşlik etmesi için de refakatçiler ayarladım.”

Wylan'ın yanakları utançtan kıpkırmızı kesilmişti. “Belendt'e kendim gidebilirim.”

“Hiç tek başına Ketterdam'ın dışına çıkmadın, şimdi de bunun için uygun bir zaman değil. Miggson ve Prior, Belendt'te benim için bir işle ilgilenecekler. Sana oraya kadar eşlik edecek ve sorunsuzca yerleşmeni sağlayacaklar. Anladın mı?”

Wylan anlamıştı. Şehir dışına giden bir tekneye tek başına binemeyecek kadar acizdi.

Fakat Belendt'te her şey farklı olacaktı. Küçük bir valiz hazırladı, kıyafet ve bavulları okula gelene kadar ihtiyaç duyacağı birkaç eşyanın yanı sıra en sevdiği eserlerin nota kâğıtlarını koydu. Notaları okuduğu gibi mektupları da okuyabilirse hiçbir sorun yaşamazdı. Babası, Wylan'a okumayı bıraktıktan sonra, müzik ona parmaklarının ucunda gelişen, çaldığı her notaya kendini de dahil edebildiği yeni hikâyeler sunmuştu. Yolculuk sırasında çalmak isterse diye, flütünü çapraz askılı çantasına koydu.

Alys'le vedalaşması kısa ve tuhaf olmuştu. İyi bir kızdı ama

bütün sorun da buydu zaten, Wylan'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Babasının yolda onunla nasıl utanmadan yan yana yürüyebildiğini aklı almıyordu. Ancak bu durum Alys'in umurunda değil gibiydi çünkü belki de onun yamndayken babası Wylan'ın çocukluğundan hatırladığı adam oluyordu; kibar, cömert, sabırlı.

Wylan, babasının ondan ümidi kestiği anı şimdi bile tam olarak hatırlayamıyordu. Değişim yavaş gerçekleşmişti. Jan Van Eck'in sabrı ham metal üzerindeki altın kaplama gibi sessiz sedasız aşınmış, tamamen tükendiğinde de sanki babası gitmiş de yerine bambaşka biri, çok daha az ihtişamlı biri gelmişti.

“Sana veda etmeye geldim,” dedi Wylan, Alys'e. Genç kız, odasında oturuyor, teriyer cinsi köpeği ayaklarının dibinde uyuyordu.

Alys başını örgüsünden kaldırıp çantayı fark ederek, “Gidiyor musun?” diye sordu. Perde kenarı dikiyordu. Kerchli kadınlar – zengin olanlar bile– nakış ya da dantel gibi önemsiz şeylerle uğraşma zahmetinde bulunmazlardı. Ghezen'e eve faydası dokunacak görevlerle daha iyi hizmet edilirdi.

“Belendt'teki müzik okuluna gidiyorum.”

“Ah, ne kadar harika!” diye bağırırmıştı Alys. “Taşrayı çok özleyorum. Temiz havayı çok seveceksin, eminim bir sürü de arkadaş edineceksin.” İğnesini bırakıp Wylan'ı iki yanağından öpmüştü. “Tatillerde gelecek misin?”

“Belki,” dedi Wylan ama gelmeyeceğini biliyordu. Babası onun ortadan kaybolmasını istiyordu, o da kaybolacaktı.

“Geldiğinde zencefilli çörek yaparız,” dedi Alys. “Bana serüvenlerini anlatırsın, ayrıca yakında birlikte oynayabileceğimiz yeni bir arkadaşımız olacak.” Mutlu bir gülümsemeyle karnına hafifçe vurdu.

Ne dediğini anlaması Wylan'ın birkaç saniyesini almıştı, sonra

orada öylece kalakalmış, valizini sımsıkı tutarak başını sallamış ve Alys tatil planlarından bahsederken istemsizce gülümsemişti. Alys hamileydi. Babası onu bu yüzden gönderiyordu. Jan Van Eck'in yeni bir varisi, düzgün bir varisi olacaktı. Wylan gözden çıkarılabilir olmuştu. Şehirden ayrılacak, başka bir yerde meslek edinecekti. Zaman geçecek ve Alys'in çocuğu Van Eck imparatorluğunun başına geçmek üzere yetiştirilirken kimse bunu yadırgamayacaktı. *İnsanlar bir oğlum olduğunu unutana kadar*. Bu boş bir hakaret değildi.

Miggson ve Prior, Wylan'ı tekneye götürmek için saat sekizde geldiler. Son bir kez elveda demek için kimse gelmedi, babasının ofisinin önünden geçerken de kapı kapalıydı. Wylan kapıyı çalıp, Alys'in teriyerinin mama istemesi gibi şefkat dilenmeyi reddetti.

Babasının adamları, tüccarların gözdesi koyu renk takımlar giymişlerdi, iskeleye yürürken Wylan'la çok az konuştular. Belend hattına bilet satın aldılar. Tekneye bindikten sonra Miggs kafasını gazeteye gömerken Prior da arkasına yaslanıp şapkasını pek kapalı olmayan gözlerinin üzerine indirdi. Wylan, adam uyuyor mu yoksa uyuklu bir kertenkele gibi ona mı bakıyor emin olamadı.

O saatte tekne neredeyse boştu. O havasız kamarada kimileri uyukluyor, kimileri yanlarında getirdikleri salamlı ekmekleri yiyip termoslarından kahve içiyorlardı.

Uyumayan Wylan kamaradan çıkıp teknenin baş tarafına gitmişti. Kış havası soğuktu ve şehrin kenar mahallelerindeki mezbahaların kokusu duyuluyordu. Wylan'ın midesi bulandı ama yakında şehrin ışıkları kaybolacak ve taşrada olacaklardı. Gündüz yolculuk etmedikleri için üzgündü. Tarlalara gözcülük eden yel değirmenlerini, meralarda otlayan koyunları görmeyi isterdi. İç geçirip ceketinin içinde titredi, çantasının kayışını düzeltti. Dinlenmeye çalışmıyordu. Belki erken kalkıp güneşin doğuşunu izlerdi.

Döndüğünde Prior ve Miggsen arkasında duruyorlardı.

“Özür dilerim,” dedi Wylen. “Ben...” Sonra Prior, Wylen’in boğazına yapıştı.

Wylen soluksuz kaldı, ağzından yalnızca boğuk bir ses çıkaramadı. Prior’un bileklerini tırmalamadı ama adam mengene gibi sıkıyor, acımasız bir baskı uyguluyordu. Prior onu küpeşteye iterken Wylen ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Prior’un yüzü duygusuz, neredeyse bezgindi. Wylen, Belend’teki okula asla ulaşamayacağını anladı. Ulaşması da planlanmamıştı zaten. Sekreter falan yoktu. Adına hesap da açılmamıştı. Onun gelişini kimse beklemiyordu. Cebindeki sözde kayıt belgeleri her şey olabilirdi. Wylen onları okumaya çalışma zahmetine bile girmemişti. Babasının hep istediği gibi ortadan kaybolacaktı ve bu iş için de bu adamları tutmuştu. Ona geceleri okuyan, akciğer hummasına yakalandığında ona tatlı ebegümeci çayı ve bal getiren babası. *İnsanlar bir oğlum olduğunu unutana kadar*. Babası onu hatalı bir hesaplama, silinebilecek bir masraf gibi defterden çıkaracaktı. Hesaplar düzelecekti.

Wylen siyah benekler görmeye başladı. Müzik sesi duyduğunu sandı.

“Siz oradakiler! Neler oluyor?”

Ses epey uzaktan geliyor gibiydi. Prior ellerini hafifçe gevşetti. Wylen’in ayak parmakları güverteye değdi.

“Yok bir şey,” dedi Miggsen yabancıya dönerek. “Bu çocuğu diğer yolcuların eşyalarını karıştırırken yakaladık da.”

Wylen boğulur gibi bir ses çıkardı.

“O zaman... *Stadwatch*’u çağırayım mı? Kamarada iki görevli var.”

“Kaptana çoktan haber verdik biz,” dedi Miggsen. “Bir sonraki durakta onu *Stadwatch* karakoluna teslim edeceğiz.”

“Eh, bu kadar dikkatli davranmanıza sevindim.” Adam gitmek için döndü.

Tekne hafif yalpa vurdu. Wylan neler olacağını görmek için beklemeyecekti. Prior’u bütün gücüyle itti ve cesaretini kaybetmeden önce tekneden kanalın bulanık sularına atladı.

Olanca hızıyla yüzdü. Hâlâ başı dönüyor, boğazı feci sızıyordu. Beklemediği şekilde bir şapırtı duydu. Adamlardan biri peşinden suya atlamıştı. Wylan hayatta kalırsa Miggson ve Prior muhtemelen paralarını alamayacaklardı.

Kulaçlarını değiştirerek mümkün mertebe az ses çıkarmaya çalıştı ve kendini düşünmeye zorladı. Donmakta olan bedeninin gitmeyi arzuladığı kıyıya yönelmektense civardaki bir pazar mavnasının altına dalıp diğer tarafından çıktı, tekneyi siper olarak kullanarak onunla birlikte yüzdü. Çantasının ağırlığı omuzlarına müthiş bir yük bindiriyor fakat onu bırakmak istemiyordu. *Eşyalarım*, diye düşündü mantıksızca, *flütüm*. Soluk alış verişleri düzensizleşip uzuvları uyuşmaya başladığında bile durmadı. Kendini devam etmeye, babasının tuttuğu canilerle arasına olabildiğince fazla mesafe koymaya zorladı.

Fakat en sonunda dermanı azalmaya başladı ve yüzmekten çok tepindiğini fark etti. Kıyıya ulaşamazsa boğulacaktı. Bir köprü-nün gölgelerine yüzerek kanaldan çıktıktan sonra bir kenara kıvrıldı. Buz gibi soğukta sırsıklamdı ve tir tir titriyordu. Moraran boğazı her yutkunduğunda ağrıyor, duyduğu her su sesini yarım kalan işini bitirmeye gelen Prior sanarak korkuyordu.

Bir tür plan yapması lazımdı ama sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Pantolon ceplerini yokladı. Babasının verdiği *krüge* hâlâ yerli yerinde duruyordu. Paralar sırsıklam olsalar da harcanacak durumdaydılar. İyi ama Wylan nereye gidecekti? Şehirden çıkmaya yetecek kadar parası yoktu, babası peşine adam takarsa

izi rahatlıkla sürülürdü. Güvenli bir yere, babasının bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gitmeliydi. Uzuvarları kurşun gibi ağırdı. Soğuk, yerini yorgunluğa bırakıyordu. Gözlerini kaparsa bir daha açamayabileceğinden korkuyordu.

Sonunda yürümeye başladı. Şehrin içinden kuzeye doğru ilerleyerek mezbahalardan uzaklaştı, daha az varlıklı tüccarların yaşadığı sakin bir yerleşim bölgesini geride bırakıp yoluna devam etti. Sokaklar, evler üzerine düşecekmiş gibi olana kadar çarpıklaşıp daraldı. Geç saate rağmen her pencerede ve vitrinde ışıklar yanıyordu. Köhne kafelerden etrafa müzik sesi saçılıyor, ara sokaklarda birbirine yaslanan bedenler göze çarpıyordu.

“Biri seni suya mı attı, evlat?” diye seslendi dış azlığı çeken yaşlı bir adam bir verandadan.

“Ben onu atacağım yeri bilirim!” dedi merdivene yaslanan bir kadın neşeyle.

Wylan, Fıçı’daydı. Hayatı boyunca Ketterdam’da yaşamış ama buraya hiç gelmemişti. Gelmesine izin verilmemişti. Gelmeyi hiç *istememişti*. Babası buraya “ahlaksızlık ve küfür yuvası” ve “şehrin yüz karası” derdi. Wylan buranın karanlık sokaklarla gizli geçitlerden oluşan bir labirent olduğunu biliyordu. Yerli halkın kostümler giyip uygunsuz eylemler gerçekleştirdiği, rezil eğlenceler arayan yabancıların caddeleri doldurduğu, insanların akın akın gelip gittiği bir yerdi burası. Ortadan kaybolmak için biçilmiş kaftandı.

Bir süre öyle de kalmıştı, ta ki babasının mektuplarının ilki gelene kadar.

Wylan irkilerek Jesper’in yenini çektişirdiğini fark etti. “Geldik, tüccarcık. Canlan, hadi.”

Wylan peşinden hızlı adımlarla gitti. Olendaal'daki boş iskelede indiler ve yamacı tırmanarak sakin bir köy yoluna çıktılar.

Jesper etrafına bakındı. “Burası bana evimi hatırlatıyor. Göz alabildiğine uzanan tarlalar, yalnızca arıların vızıltısı, temiz hava.” Ürperdi. “İğrenç.”

Yürürlerken Jesper yol kenarından kır çiçeği toplayan Wylan’a yardım etti. Anacaddeye vardıklarında epey çiçek birikmişti.

“Sanırım maden ocağına gitmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor?” dedi Jesper.

Wylan öksürdü. “Hayır gerekmiyor, bir market bulsak yeter.”

“Ama Kaz’a dedin ki o mineral...”

“Bütün boya ve emayelerde bulunur. Olendaal’a gitmek için geçerli bir sebep uydurdum sadece.”

“Wylan Van Eck, *Kaz Brekker*’e yalan söyledin.” Jesper elini göğsüne götürdü. “Ve yakalanmadın! Özel ders veriyor musun?”

Wylan kendini mutlu hissetti, ta ki Kaz’ın bunu öğrendiğini düşünene kadar. Sonra bir anlığına ilk defa konyak içmesinin ardından akşam yemeğini ayakkabılarının üstüne çıkardığındaki gibi hissetti.

Anacaddenin biraz ilerisinde bir market buldular, birkaç saniyede ihtiyaçları olanı aldılar. Marketten çıkarken bir yük arabasına mal yükleyen bir adam onlara el salladı. “Siz gençler iş mi arıyorsunuz?” diye sordu şüpheyle. “İkiniz de tarlada bir gün çalışabilecek gibi durmuyorsunuz.”

“Görsen şaşırırsın,” dedi Jesper. “Saint Hilde civarındaki bir işe yazıldık.”

Wylan tedirginlikle bekledi ama adam başını sallamakla yetindi. “Hastanede tamir işleri mi yapıyorsunuz?”

“Evet,” dedi Jesper rahat bir tavırla.

“Arkadaşın pek konuşkan değil galiba.”

“Shulu,” dedi Jesper omuz silkerek.

Yaşlı adam ona katıldığını belirtircesine homurdandı, “Atlayın. Maden ocağına gidiyorum. Sizi kapılara kadar götürebilirim. Çiçekler ne için?”

“Saint Hilde yakınlarında bir yavuklusu var.”

“Epey özel herhalde.”

“Ne demezsin. Kadınlar konusunda berbat zevki vardır.”

Wylan, Jesper’i arabadan itmeyi düşündü.

Toprak yolun iki tarafında arpa ve buğday tarlaları, tek tük ahır ve yel değirmenlerinin yer aldığı geniş araziler uzanıyordu. Araba hızlı gidiyordu. *Biraz fazla hızlı*, diye düşündü Wylan derin bir tekerlek izinin üzerinde sektiklerinde. Nefesini verirken tısladı.

“Yağmurlar,” dedi çiftçi. “Daha kimse vakit ayırıp da kum atmadı.”

Jesper, “Sorun değil,” dedi ve araba yolda insanın kemiklerini sarsan bir başka çukura girince yüzünü buruşturdu. “Dalağım tek parça olmasa da olur.”

Çiftçi güldü. “Sana iyi gelir! Karaciğeri çalıştırır!”

Wylan yan tarafını tuttu, *keşke Jesper’i arabadan itseydim, kendim de onunla birlikte atlasaydım*, diye geçirdi içinden. Neyse ki bir buçuk kilometre sonra araba uzun bir çakıl yolu haber veren iki taş direğin önünde yavaşladı.

“Benden buraya kadar,” dedi çiftçi. “Gitmek istemediğim bir yer. Çok fazla acı var. Bazen rüzgâr doğru estiğinde onların kahkahalarını ve feryatlarını duyabilirsiniz.”

Jesper ve Wylan bakiştılar.

“Perili mi diyorsun?” diye sordu Jesper.

“Galiba.”

Adama teşekkür edip minnetle arabadan indiler. “Buradaki işinizi bitirdiğinizde yolun birkaç kilometre ilerisine gelin,” dedi şoför. “İşlenecek hâlâ sekiz dönüm tarlam var. Günde beş *krug*e, üstelik de tarla yerine ahırda uyuyabilirsiniz.”

Jesper el sallayarak, “Kulağa çekici geliyor,” dedi ama kiliseye giden yoldan gitmek için döndüklerinde, “Yürüyerek geri dönüyoruz. Galiba kaburgamı incittim,” diye söylendi.

Çiftçi gözden kaybolduğunda Kaz’ın altlarına giymelerini önerdiği koyu renk takımları ortaya çıkarmak için üzerlerindeki paltoları ve şapkalarını bir ağaç kökünün arkasına bıraktılar. “Onlara Cornelis Smeet tarafından gönderildiğini söyle,” demişti Kaz. “Bay Van Eck için mezarın bakımlı olduğundan emin olmak istediğini.”

“Neden?” diye sormuştu Wylan.

“Çünkü Jan Van Eck’in oğlu olduğunu iddia edersen kimse sana inanmaz.”

Yolun iki tarafında kavak ağaçları yükseliyordu, tepeyi aştıklarında bir bina görüldü: Önünde kemerli bir ön kapıya çıkan alçak, zarif merdivenler bulunan, üç katlı beyaz taştan bir yapı. Patıkaya özenle çakıl döşenmiş ve iki tarafına alçak porsukağaçları dikilmişti.

“Kiliseye benzemiyor,” dedi Jesper.

“Belki eskiden bir manastır ya da okuldu?” diye fikrini söyledi Wylan. Ayakkabılarının altında çatırdayan çakılları dinledi. “Jesper, annen hakkında çok şey hatırlıyor musun?”

Wylan, Jesper’in pek çok farklı tebessümünü görmüştü fakat şu anda suratına yayılan yeniydi; oyunda bir el kazanmışçasına sevinç doluydu. Yalnızca, “Evet. Bana ateş etmeyi o öğretti,” dedi.

Wylan’ın sormak istediği yüzlerce soru vardı ama kiliseye yaklaştıkça düşünemez oldu. Binanın solunda yeni açan morsal-

kımlarla kaplı bir çardak gördü, havada mor çiçeklerin tatlı koku hâkimdi. Kilisenin çimenliğini biraz geçince sağda dövmce demir bir kapıyla bir çit gördü. Bu çitin çevrelediği kabristanın ortasında yüksek bir taş heykel yükseliyordu, *bir kadın*, diye tahmin etti Wylan, *muhtemelen Azize Hilde*.

Çiçekleri daha sıkı kavrayarak, “Mezarlık burası olmalı,” dedi. *Burada ne yapıyorum ben?* Yine aynı soruydu, ansızın cevabını bilemedi. Kaz haklıydı. Bu aptalca ve duygusaldı. Üzerinde annesinin adının yazdığı bir mezar taşı ne işe yarardı ki? Okuyamayacaktı bile. Fakat sonuçta o kadar yol tepmişlerdi.

“Jesper...” diye başladı ama o sırada gri iş kıyafetleri giymiş bir kadın toprak yüklü bir el arabasını iterek köşeyi döndü.

“*Goed morgen*,” diye seslendi onlara. “Yardım edebilir miyim?”

“Gerçekten de güzel bir sabah,” dedi Jesper sorunsuzca. “Bizi Cornelis Smeet gönderdi.”

Kadın kaşlarını çatınca, “Saygıdeğer Konsey üyesi Jan Van Eck adına,” diye ekledi Wylan.

Anlaşılan kadın Wylan’ın sesindeki titremeyi fark etmemişti zira alnının kırıışıklığı kayboldu ve gülümsedi. Yanakları tombul ve al aldı. “Elbette. Yine de şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bay Van Eck bize karşı çok cömert ama ondan nadiren haber alabiliyoruz. Bir sorun yok değil mi?”

“Hiçbir sorun yok!” dedi Wylan.

“Sadece yeni bir politika,” dedi Jesper. “Herkes için daha çok iş.”

“Hep öyle değil midir zaten?” Kadın tekrar gülümsedi. “Bakıyorum da çiçek getirmişsiniz?”

Wylan bukete baktı. Sandığından daha ufak ve dağınık görünüyordu. “Biz... evet.”

Kadın ellerini biçimsiz iş önlüğüne silerken, “Sizi ona götüreyim,” dedi.

Fakat mezarlık yönüne sapmak yerine kadın tekrar girişe doğru yöneldi. Jesper omuz silkti, kadının peşinden gittiler. Alçak taş basamakları çıkarken Wylan ürperdi.

“Jesper,” diye fısıldadı. “Pencerelerde parmaklıklar var.”

Jesper, “Tedirgin keşişler?” dedi ama gülümsemiyordu.

Ön salon iki katlıydı, pırıl pırıl beyaz karo döşeme zemine narin mavi laleler çizilmişti. Wylan’ın gördüğü hiçbir kiliseye benzemiyordu. Ortamdaki sessizlik o kadar derindi ki neredeyse boğucuydu. Köşeye büyük bir yazı masası yerleştirilmiş, üzerine de Wylan’ın dışarıda gördüğü morsalkımlarla dolu bir vazo konmuştu. Derin bir nefes aldı. Koku rahatlatıcıydı.

Kadın büyük bir dosya dolabını açıp bir süre karıştırdıktan sonra kalın bir dosya çıkardı.

“İşte burada: Marya Hendriks. Gördüğünüz gibi her şey düzenli. Biz onu hazırlarken dosyaya bakabilirsiniz. Bir dahaki sefere önceden haber verirsiniz beklemek zorunda kalmazsınız.”

Wylan sırtından aşağı buz gibi bir ter damlasının indiğini hissederek başını salladı.

Kadın dolaptan ağır bir anahtarlık çıkarıp salondaki soluk mavi kapılardan birini açtı. Wylan onun kapının öbür tarafından anahtarı çevirdiğini duydu. Çiçekleri yazı masasının üstüne koydu. Gövdeleri kırılmıştı. Fazla sıkılmıştı.

“Burası neresi?” dedi Wylan. “*Onu hazırlarken* diyerek neyi kastetti?” Çılgınca atmaya başlayan kalbi, adeta yanlış ritme ayarlanmış bir metronom gibiydi.

Jesper dosyayı karıştırıyor, sayfaları okuyordu.

Wylan, Jesper’in omzunun üzerinden eğildi. Çaresiz, boğucu

bir paniğin pençesine düşmüştü. Sayfadaki sözcükler onun gözünde manasız karalamalar, kara kara böcek bacaklarından ibaret. Nefes almaya çalıştı. “Jesper, lütfen,” diye yalvardı, sesi ince ve tiz. “*Oku bana.*”

“Özür dilerim,” dedi Jesper alelacele. “Unuttum. Ben...” Wylan, Jesper’in suratındaki ifadeye anlam veremedi; hüznün, şaşkınlık. “Wylan... sanırım annen yaşıyor.”

“Bu imkânsız.”

“Baban onu buraya yatırmış.”

Wylan başını iki yana salladı. Bu olamazdı. “Hastalanmıştı. Akciğer enfeksiyonu...”

“Histeri, paranoya ve zulüm sendromu kurbanı olduğu yazılı.”

“Yaşıyor olamaz. Babam... babam tekrar evlendi. Peki ya Alys?”

“Galiba annen için deli raporu almış ve bunu boşanma gerekçesi olarak kullanmış. Burası bir kilise değil, Wylan. Burası bir akıl hastanesi.”

Saint Hilde. Babası buraya her sene para gönderiyordu ama demek ki bunu hayır işlemek amacıyla yapmıyordu. *Annesinin bakımı için. Susmaları için.* Oda birden dönmeye başladı.

Jesper, Wylan’ı masanın arkasındaki sandalyeye oturtup kürek kemiklerine bastırarak öne doğru eğdi. “Başını dizlerinin arasına koy, yere odaklan. Nefes al.”

Wylan kendini nefes alıp vermeye, beyaz karoların içindeki göz alıcı mavi lalelere bakmaya zorladı. “Bana dosyayı oku.”

“Sakinleşmen gerek yoksa bir terslik olduğunu anlayacaklar.”

“*Bana dosyayı oku.*”

Jesper soluğunu boşaltıp dosyayı karıştırmaya devam etti. “Adi herif,” dedi bir dakika sonra. “Dosyada bir ‘yetki devri’ var. Nüshası.”

Wylan bakışlarını karo zeminden ayırmadı. “Ne? Nedir o?”

Jesper okudu: “*Ghezen’in tanıklığında ve dürüstlük çerçevesinde hazırlanan, Kerch mahkemeleri ve Ticaret Konseyi’nce bağlayıcı hale getirilen işbu belge, bütün mülk, mal varlığı ve yasal hisselerin Marya Hendriks’ten Jan Van Eck’e aktarıldığını ve Marya Hendriks tekrar kendi işlerini yürütebilecek duruma gelene kadar bunların Jan Van Eck tarafından idare edileceğini ifade eder.*”

“Bütün mülklerin aktarımı,” diye tekrarladı Wylan. *Burada ne arıyorum ben? Burada ne arıyorum ben? O burada ne arıyor?*

Soluk mavi kapının kilidinde anahtar döndü ve bir kadın – Wylan, onun *bir hemşire* olduğunu fark etti– önlüğünü düzelterek içeri girdi.

“Hazırız,” dedi. “Bugün oldukça uysal. İyi misiniz?”

“Arkadaşım biraz dermansız kaldı. Bay Smeet’in ofisinde geçirdiği onca saatten sonra, biraz güneş çarptı. Bir bardak su alabilir miyiz acaba?”

“Tabii, tabii!” dedi hemşire. “Ah, biraz solgun görünüyorsunuz.”

Kapının ardında yok oldu, tekrar anahtarla kilidi açıp kapatarak aynı rutini izledi. *Hastaların dışarı çıkmasına engel olmak için.*

Jesper, Wylan’ın önünde çömelerek elini omuzlarına koydu.

“Wy, beni dinle. Kendini toplamalısın. Bunu yapabilir misin? İstersen gidebiliriz. Buna hazır olmadığını söyleriz ya da içeri tek başıma da girebilirim. Başka zaman gelmeyi de deneyebiliriz...”

Wylan burnundan derin, titrete bir nefes aldı. Olanları idrak edemiyor, boyutunu kavrayamıyordu. *O halde adım adım ilerle.* Sayfanın içinde kaybolmasını önlemek amacıyla öğretmenlerinden birinin öğrettiği bir teknikti. İşe yaramamıştı; özellikle de babası tepesinde dikilirken. Fakat Wylan tekniği başka bir yerde

uygulamayı başarmıştı. *Adım adım. Ayağa kalk. Ayağa kalktı. İyi-sin.* “Ben iyiyim,” dedi. “Hiçbir yere gitmiyoruz.” Emin olduğu tek şey buydu.

Hemşire döndüğünde suyu aldı ve teşekkür edip içti. Sonra o ve Jesper kadını takip ederek soluk mavi kapıdan geçtiler. Kendini yazı masasının üzerine saçılan yaban çiçeklerini toplamaya ikna edemedi. *Adım adım.*

Kilitli kapıların önünden geçtiler. Burası bir tür egzersiz odasıydı. Bir yerlerden inleme duydu. Geniş bir salonda iki kadın *ridderspel* adlı oyunu oynuyorlardı.

Annem öldü. Öldü o. Fakat buna hiç inanmıyordu. Artık inanmıyordu.

Sonunda hemşire onları batan güneşin ışınlarının bütün sıcaklığını yakalayan, binanın batı tarafında bulunan, camla kapatılmış bir verandaya çıkardı. Bir duvar tamamen pencereden oluşuyor, bu pencerelerden hastanenin çim alanının bütün yeşilliği ve uzakta da mezarlık görünüyordu. Güzel bir odaydı, karo zemin pırl pırlıdı. Pencerenin dibindeki şövalenin üzerine yeni başlanmış bir manzara resimli tuval yaslanmıştı. Wylan’ın aklına bir hatırası geldi: Gelstraat’taki evin arka bahçesinde bir şövalenin başında dikilen annesi, beziryağı kokusu, boş bardaktaki temiz fırçalar, kayıkthane ve ötesindeki kanalın hatlarını inceleyen dalgın bakışları.

“Resim yapıyor,” dedi Wylan duyusuzca.

“Sürekli,” dedi hemşire neşeyle. “Marya’mız tam bir ressamdır.”

Tekerlekli sandalyede bir kadın oturuyordu. Başı, uyumamak için mücadele edermişçesine öne eğikti, dar omuzlarının üstüne battaniyeler atılmıştı. Yüzünde çizgiler vardı, yer yer grileşmiş saçları soluk kehribar rengiydi. *Benim saç rengim,* diye fark etti Wylan, *güneşte kalıp da solmuş gibi.* Büyük bir rahatlama hissetti.

Bu kadın, annesi olamayacak kadar yaşlıydı. Oysa sonra çenesini kaldırıp gözlerini açtı. Rengini kaybetmemiş, değişmemiş, berrak ve saf ela gözler...

“Misafirleriniz var, Bayan Hendriks.”

Annesinin dudakları kıpırdadı ama Wylan ne dediğini duymadı.

Onlara keskin gözlerle baktı. Sonra değişen ifadesi kararsızlaştı, suratına şüphe ve soru işaretleri yayıldı. “Sizi... sizi tanıyor muyum?”

Wylan’ın boğazı sızladı. *Beni tanır mıydın*, diye merak etti, *kâlâ oğlun gibi görünsem?* Başını iki yana salladı.

“Uzun... uzun zaman önce tanışmıştık,” dedi. “Ben daha küçükken.”

Kadın bir şeyler mırıldanıp çimenlere baktı.

Wylan çaresizce Jesper’e döndü. Buna hazır değildi. Annesi uzun zaman önce gömülmüş, toprağa karışmış bir cesetti.

Jesper onu nazikçe Marya’nın karşısındaki sandalyeye götürdü. “Daha bir saatimiz var,” dedi usulca. “Konuş onunla.”

“Ne hakkında?”

“Kaz’a ne dediğini hatırlıyor musun? Yarın ne olacağını bilmiyoruz. Anı değerlendirmeliyiz.” Sonra ayağa kalkıp boyaları toplamakta olan hemşirenin yanına gitti. “Söyler misiniz, hanımefendi... adınız neydi?”

Hemşire gülümsedi, yanakları şekerli elma gibi tombul ve kırmızıydı. “Betje.”

“Güzel bir kadın için güzel bir isim. Bay Smeet, hazır buradayken, bütün tesise bir göz atmamı istemişti. Bana etrafı gösterir misiniz?”

Hemşire tereddüt ederek Wylan’a baktı.

“Biz iyiyiz,” diyebildi Wylan kendi kulaklarına fazla yüksek ve canlı gelen bir sesle. “Bazı rutin sorular soracağım sadece. Hepsi yeni politikanın parçası.”

Hemşire Jesper’e göz kırptı. “Pekâlâ, sanırım size etrafı gezdirebilirim.”

Wylan annesini inceledi, düşünceleri karman çormandı. Saçlarını kısacık kesmişlerdi. Onu daha genç haliyle hayal etmeye çalıştı. Bir tüccarın karısına yakışan, göğsü beyaz dantelli siyah yün elbise giymiş; bukleleri gür ve canlı, bir hizmetlinin yaptığı saçları örgülü...

“Merhaba,” dedi Wylan zar zor.

“Para için mi geldiniz? Hiç param yok.”

“Benim de yok,” dedi Wylan belli belirsiz.

Annesi tam olarak tanıdık gelmiyordu ama başını yana eği-
şinde, oturduğunda, sırtının dik duruşunda bir şey vardı. Piyano başındaymış gibiydi.

“Müziği sever misiniz?” diye sordu.

Başını salladı. “Evet, ama burada pek çalınmıyor.”

Wylan gömleğinin içinden flütü çıkardı. Bütün gün, onu bir tür sırmışçasına göğsünden ayırmadan seyahat etmişti, hâlâ sıcaktı. Annesinin mezarı başında çalmayı planlamıştı. Kaz görse ona nasıl da gülerdi ama.

İlk birkaç nota kötü çıktı fakat sonra nefesini denetim altına aldı. Melodiyi buldu, ilk öğrendiği basit şarkılardan biriydi. Annesi bir an için bu melodiyi nerede duymuş olabileceğini hatırlamaya çalışıyor gibi göründü. Sonra gözlerini yumup dinledi.

Wylan şarkıyı bitirdiğinde annesi, “Neşeli bir şeyler çal,” dedi.

Bunun üzerine bir Kael dans şarkısı ve sonra da flütün ses özelliğine daha uygun Kerchli bir denizci şarkısı çaldı. Aklına

gelen bütün şarkıları çaldı ama hiçbir kederli, hiçbir hüznü değildi. Annesi hiç konuşmadı, sadece arada kendini müziğin ritmine kaptırıp ayağıyla tempo tuttu ve sözlerini biliyormuşçasına dudakları kıpırdadı.

Wylan sonunda flütü kucağına koydu. “Ne zamandır buradasınız?”

Kadın sessiz kaldı.

Öne doğru eğilerek o dalgın ela gözlerde bazı cevaplar aradı. “Sana ne yaptılar böyle?”

Annesi elini kibarca yanağına koydu. Avucunun içi soğuk ve kuruydu. “Sana ne yaptılar böyle?” Ona meydan mı okuyordu yoksa sadece söylediklerini mi tekrarlıyordu bilemedi.

Wylan gözyaşlarının acı dolu baskısını boğazında hissederek yutkunmaya çalıştı.

Kapı şiddetle açıldı. “Pekâlâ, ziyaretimiz iyi geçti mi?” dedi hemşire içeri girerken.

Wylan alelacele flütü gömleğinin altına tıktı. “Evet,” dedi. “Her şey muntazam görünüyor.”

Hemşire, Jesper’e gülümseyerek, “Siz ikiniz bu tür bir iş için fazla genç görünüyorsunuz,” dedi.

“Aynı şeyi ben de sizin için söyleyebilirim,” diye karşılık verdi. “Ama nasıldır bilirsiniz, işe yeni alınanlara hep en önemsiz işleri yüklerler.”

“Yakında tekrar gelecek misiniz?”

Jesper göz kırptı. “Hiç belli olmaz.” Wylan’a başıyla işaret yaptı. “Tekneyi kaçırmayalım.”

“Güle güle deyin, Bayan Hendriks!” diye teşvik etti hemşire.

Marya’nın dudakları kıpırdadı ama Wylan bu kez onun ne söylediğini duyabilecek kadar yakındı. *Van Eck*.

Hastaneden çıkarken hemşire, Jesper’le koyu bir sohbete tuttu. Wylan arkalarından yürüdü. Başı ağrıyordu. Babası, annesine ne yapmıştı? Annesi gerçekten aklını kaçırmış mıydı? Yoksa babası onu öyle göstermeleri için doğru insanlara rüşvet mi vermişti? Annesine uyuşturucu mu verilmişti? Hemşire konuşmaya devam ederken Jesper endişeli gri gözleriyle Wylan’a baktı.

Neredeyse soluk mavi kapıya vardıkları sırada hemşire, “Yaptığı resimleri görmek ister misiniz?” dedi.

Wylan ansızın durdu. Başını salladı.

“Bence bu çok ilginç olur,” dedi Jesper.

Kadın onları geldikleri yoldan geri götürdükten sonra malzeme dolabı gibi bir yerin kapısını açtı.

Wylan dizlerinin bağı çözülünce duvardan destek almak zorunda kaldı. Hemşire fark etmedi, o hâlâ konuşuyordu. “Boyalar pahalı elbette ama o bundan zevk alıyor. Bunlar en son yaptıkları. Her altı ayda bir falan onları çöpe atmak zorunda kalıyoruz. Koyacak yer yok çünkü.”

Wylan çılgın atmak istiyordu. Dolap ağzına kadar tabloyla doluydu, manzara resimleri, hastane arazisinin farklı açılardan görünümüleri, güneş ve gölgede bir göl ve bir de sürekli tekrarlanan, kıvrıl bukleli ve parlak mavi gözlü ufak bir çocuğun yüzü.

Bir tür gürlüğü yapmış olmalıydı zira hemşire ona döndü. “Hay aksi,” dedi Jesper’e, “arkadaşınızın yine benzi solmuş. İlaç ister misiniz?”

“Yo, yo,” dedi Jesper kolunu Wylan’a dolayarak. “Artık gerçekten gitmemiz gerek. Çok aydınlatıcı bir ziyaret oldu.”

Wylan porsukağalı patikadan geçerken de anayolun yakınlarındaki ağaç kökünün arkasına bıraktıkları paltolarıyla şapkalarını alırken de hiçbir şeyin farkında değildi.

İskele yolunu yarılanışlardı ki kendinde konuşacak gücü bulabildi. “Ona ne yaptığını biliyor. Parasını, hayatını elinden almaya hakkı olmadığını biliyor.” *Van Eck*, demişti. O, Marya Hendriks değil, Marya Van Eck’ti; adı ve serveti elinden alınan bir eş ve anneydi. “Onun kötü olmadığını söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Wylan’ın dizlerinin bağı çözüldü ve tam yolun ortasında yere külçe gibi oturdu. Umurunda değildi çünkü iki gözü iki çeşme ağılıyordu, gözyaşlarına engel olmanın hiçbir yolu yoktu. Göğsünden düzensiz, çirkin hıçkırıklar yükseliyordu. Jesper’in onu ağlarken görmesinden nefret ediyordu ama ne gözyaşları konusunda ne herhangi bir konuda elinden bir şey geliyordu. Yüzünü kollarına gömüp sanki yeterince isterse ortadan kaybolabilirmişesine başını kapadı.

Jesper’in kolunu sıktığını hissetti.

“Her şey yolunda,” dedi Jesper.

“Hayır, değil.”

“Haklısın, değil. Berbat bir durum ve babanı çorak bir tarlanın ortasına bağlayıp akbabalara yem etmek isterdim.”

Wylan başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Benim yüzümden oldu. Bunun sorumlusu benim. Kendine yeni bir eş istiyordu. Bir varis istiyordu. Kendi adını bile yazamayan bir moron değil, gerçek bir varis.” Annesi gönderildiğinde sekiz yaşındaydı. Daha fazla merak etmesine gerek yoktu, babası ondan ümidini o zaman kesmişti.

“Hey,” dedi Jesper onu sarsarak. “*Hey*. Baban, okuyamadığını öğrendiğinde pek çok seçim yapabilirdi. Ne bileyim, kör olduğ-

nu ya da görme sorunu yaşadığını uydurabilirdi. Ya da daha iyisi, dâhi bir oğlu olduğu için bununla gurur duyabilirdi.”

“Ben bir dâhi değilim.”

“Pek çok konuda aptalsın Wylan, ama aptal değilsin. Ayrıca bir daha kendine moron dediğini duyarsam Matthias’a Nina’yı öpmeye çalıştığını söylerim. Hem de dilinle.”

Wylan burnunu yenine sildi. “Sana asla inanmaz.”

“O zaman ben de Nina’ya Matthias’ı öpmeye çalıştığını söylerim. Hem de dilinle.” İç geçirdi. “Bak, Wylan. Normal insanlar, eşlerini akıl hastanesine kapatmazlar. İstedikleri gibi değil diye çocuklarını mirastan men etmezler. Sence babam benim gibi berbat bir çocuk istiyor muydu? Buna sen sebep olmadın. Bunun sebebi, babanın kaliteli takım elbiseler giyen çılgın herifin teki olması.”

Wylan ellerinin dolgun yerlerini şiş gözlerine bastırdı. “Söylediklerin doğru ama bu kendimi iyi hissettirmiyor.”

Jesper, Wylan’ın omzunu tekrar hafifçe sarstı. “Peki buna ne dersin? Kaz, babanın bütün hayatını yerle bir edecek.”

Wylan bunun da faydası olmadığını söylemek üzereydi ama durakladı. Kaz Brekker, Wylan’ın rastladığı en gaddar, en kin-ci yaratıktı. Ayrıca Jan Van Eck’i yok etmeye de ant içmişti. Bu düşünce, uzun zamandır beraberinde taşıdığı sıcak, utanç verici çaresizlik hissinin üstüne dökülen soğuk su hissi yarattı. Hiçbir şey bu durumu düzeltemezdi, asla. Fakat Kaz babasının hayatını altüst edebilirdi. Ve Wylan zengin olabilirdi. Annesini bu yerden çıkarabilirdi. Sıcak bir yerlere gidebilirlerdi. Onu bir piyanonun önüne oturtup çaldırabilir, parlak renklerle ve güzel seslerle dolu bir yere götürebilirdi. Novyi Zem’e gidebilirlerdi. Her yere gidebilirlerdi. Wylan başını kaldırıp gözyaşlarını sildi. “Aslına bakarsan bu çok iyi geldi.”

Jesper sırtıttı. “Ben de öyle düşünmüştüm ama Ketterdam’a giden o tekneye binmezsek hapı yutarız.”

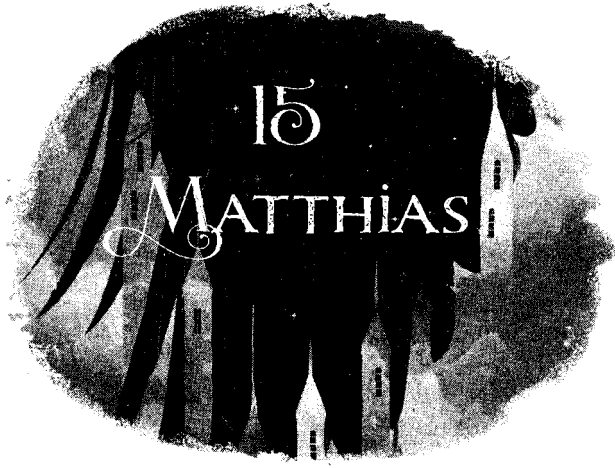
Wylan ayaklandı. Birden şehre dönüp Kaz’ın planını hayata geçirmek için heveslenmişti. Buz Sarayı’na gönülsüzce gitmişti. Kaz’a istemeye istemeye yardım etmişti. Çünkü bütün o zaman zarfında, babasının horgörüsünü hak ettiğine inanmıştı. Oysa şimdi itiraf edebilirdi ki derinlerde bir yerlerde babasının tekrar gözüne girmenin bir yolunu bulabileceği umudunu taşımıştı. Eh, artık babasının gözüne girmek gibi bir amacı yoktu, Kaz’ın gazabını beklesin ve görsündü.

“Hadi,” dedi. “Gidip babamın bütün parasını çalalım.”

“O zaten senin paran değil mi?”

“Tamam, gidip geri alalım o zaman.”

Koşmaya başladılar. “Hak edene cezasını vermek gibisi yoktur,” dedi Jesper. “Karaciğeri çalıştırır!”

Kırılan camların ve hengâmenin sesine gelen kalabalık bir grup meyhanenin dışında toplanmıştı. Zoya, Nina ve Matthias'ı pek de nazik olmayan biçimde yere indirdikten sonra küçük bir silahlı adam grubuyla çevrili olarak meyhanenin arka kapısından dışarı çıkarıldılar. Geri kalanlar pazaryerine uçan ve binanın pence-
relerini parçalayan kemiklerin açıklamasını yapmak üzere meyha-
nede kaldı. Matthias olan biteni anladığından bile emin değildi. O
sahte Aziz yadigârlarını Nina mı kontrol etmişti? Yoksa bütünüyle
başka bir şey miydi? Ayrıca neden saldırıya uğramışlardı?

Matthias bir ara sokağa çıkacaklarını sanıyordu fakat bir dizi
kadim görümlü basamaktan izbe bir tünele indiler. Karanlığın
içinde çıt çıkarmadan ilerleyen bir tekneye binerlerken Matthe-
as, *eski kanal*, diye düşündü. Tünele taş döşenmiş ama tamamen
doldurulmamıştı. Elçiliğin ön cephesine bakan geniş anacaddenin
altından gidiyorlardı.

Birkaç saniye sonra Zoya öne düşüp onları dar metal bir mer-
divenden yukarı çıkarıp Matthias'ın eğilmek zorunda kalacağı
kadar alçak tavanlı, çıplak bir odaya getirdi.

Nina, Zoya'ya Ravkaca bir şeyler söyledi, sonra da Zoya'nın yanıtını Matthias'a tercüme etti. "Bu bir yarım oda. Elçilik inşa edilirken orijinal kat seviyesinden yüz yirmi santim yukarıya gizli bir bölme yapıldı. Temele öyle bir oturtuldu ki altında başka bir oda olduğunu anlamak neredeyse imkânsız."

"Alçak bir tesisat alanı gibi."

"Evet, ama Ketterdam'daki binalarda bodrum yoktur, o nedenle kimse aşağıya bakmayı akıl etmez."

Tarafsız bir şehir için aşırı bir tedbire benziyordu fakat belki de Ravkalılar yurttaşlarını korumak için uç önlemler almaya zorlanmışlardı. *Benim gibi insanlar yüzünden*. Matthias eskiden bir avcı, bir katildi ve işini iyi yapmaktan gurur duyardı.

Biraz sonra, tamamen tersi dönmemiş olsa Matthias'ın doğu duvarı olabileceğini düşündüğü duvarın dibinde kümelenmiş bir grup insanla karşılaştılar.

"Elçilik bahçesinin altındayız," dedi Nina.

Matthias başını salladı. Burası, elçilik zemininden yukarıya sesler gitmesi riskini göze almak istemiyorsanız bir grup insanı toplamak için en güvenli yerdi. Her yaş ve renkten on beş kişi vardı. Temkinli ifadeleri dışında pek ortak noktaları yok gibiydi fakat Matthias hepsinin Grisha olduğunu tahmin etti. Bir sığınak bulmak için Nina'nın uyarısına ihtiyaç duymamışlardı.

"Bu kadar az mı?" dedi Matthias. Nina şehirdeki Grishaların sayısının otuz civarı olacağını tahmin etmişti.

"Belki diğerleri kendi başlarına kaçmışlar ya da gizleniyorlardır."

Ya da belki de yakalanmışlardır. Nina bu ihtimalden bahsetmeyecekse o da dillendirmeyecekti.

Zoya onları bir kemerden geçirip Matthias'ın nihayet dik du-

rabileceği bir alana getirdi. Odanın yuvarlak şekline bakılırsa ya sahte bir sarnıcın ya da bahçedeki dekoratif bir yapının altındaydılar. Matthias'ın odaya girdiğinde hissettiği rahatlama, Zoya'nın, adamlarından birinin çıkardığı bir prangaya bakarak doğrudan Matthias'ı işaret etmesiyle kayboldu.

Nina anında Matthias'ın önüne geçerken o ve Zoya öfkeli fısıltılarla tartışmaya başladılar.

Matthias kiminle uğraştığını tam olarak biliyordu. Zoya Nazyalensky, Ravka'daki en güçlü cadılardan biriydi. Efsanevi bir Rüzgârın Hâkimi'ydi. İlk olarak Karanlıklar Efendisi'ne, ardından Güneşin Elçisi'ne hizmet etmiş ve Kral Nikolai'nin Grisha Üçler Erki'nin bir üyesi olarak iktidara yükselmiş bir askerdı. Artık yeteneklerinin tadına bizzat baktığına göre bu kadar çabuk yükselmesine şaşmamak gerekirdi.

Nina ve Zoya tamamen Ravkaca tartıştıkları için Matthias tek kelimesini anlamıyordu fakat Zoya'nın sesindeki ve Matthias'la prangaya yönelik hareketlerindeki küçümseme aşikârdı. Tam fırına cadısı onu kilit altına almak istiyorsa bunu kendisi yapmayı deneyip neler olacağını görebilir demeye hazırlanıyordu ki Nina ellerini kaldırdı.

“Yeter,” diyen Nina şimdi Kerchçe konuşuyordu. “Matthias serbest kalıyor ve bu konuşmaya hepimizin anladığı bir dilde devam ediyoruz. Neler olduğunu bilmeye onun da hakkı var.”

Zoya'nın gözleri kısıldı. Bakışlarını Matthias'tan Nina'ya çevirdikten sonra ağır aksanlı Kerchçeyle, “Nina Zenik, sen hâlâ İkinci Ordu'nun bir askerisin ve ben de hâlâ senin komutanıyım. Doğrudan emre itaatsizlik ediyorsun,” dedi.

“O zaman beni de zincire vurmanız gerekecek.”

“Düşünmüyorum sanma.”

“Nina!” Çılgılık, yankılanan odada beliren kırmızı saçlı bir kızdan geldi.

“Genya!” diye sevinçle haykırdı Nina. Ancak Matthias bu kadını zaten tanıyordu. Yüzü yara izleriyle kaplıydı, üzerine altın sarısı güneş işlenmiş kırmızı ipekten bir gözbandı takıyordu. Genya Safin, meşhur Terzi, Nina’nın eğitmeni ve Üçler Erki’nin bir başka üyesi. Matthias onların sarılışını izlerken midesi bulandı. İsimsiz bir grup Grisha’yla, Ketterdam’a sığınan ve sonra kendilerini yalnız ve tehlikede bulan insanlarla tanışmayı beklemişti. Nina gibi insanlarla, Ravka’nın en yüksek rütbeli Grishalarıyla değil. Bütün içgüdülerini ona sevgilisinin ailesiyle tanışan bir damat adayı gibi orada dikilmesini değil, dövüşmesini ya da bu yerden olabildiğince hızlı ayrılmasını haykırıyordu. Öte yandan bunlar Nina’nın dostları, öğretmenleriydiler. Zihninin içinde bir ses, *onlar düşman*, dedi ama bu sesin Komutan Brum’a mı yoksa kendine mi ait olduğunu bilemedi.

Genya bir adım geriye çıkıp ona daha iyi bakabilmek için Nina’nın peruğunun sarı tutamlarını kenara itti. “Nina, bu nasıl mümkün olabilir? Zoya seni en son gördüğünde...”

“Öfke nöbeti geçiriyordun,” dedi Zoya, “dik kafalı bir geyik gibi dikkatsizce kamptan uzaklaşıyordun.”

Nina, Matthias’ın şaşkın bakışları arasında, azarlanan bir çocuk gibi suratını ekşitti. Onu daha önce böyle mahcup gördüğünü sanmıyordu.

“Öldüğünü sandık,” dedi Genya.

“Yarı ölü görünüyor zaten.”

“İyi görünüyor.”

“Ortadan kayboldun,” dedi Zoya öfkeyle. “Yakınlarda Fjerda-lılar olduğunu duyduğumuzda aklımıza en kötü ihtimal geldi.”

“En kötü ihtimal gerçekleşti,” dedi Nina. “Sonra biraz daha kötüsü oldu.” Matthias’ın elini tuttu. “Ama şimdi buradayız.”

Zoya onların kenetlenen ellerine bakıp kollarını kavuşturdu. “Anlıyorum.”

Genya kumral kaşını kaldırdı. “Yani, başına gelebilecek en kötü ihtimal o ise...”

“Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu Zoya. “Sen ve Fjerdalı... yardımcın Ketterdam’dan ayrılmaya mı çalışıyorsunuz?”

“Çalışıyorsak ne olmuş? Bize neden pusu kurdunuz?”

“Şehrin dört bucağında Grishalara saldırdılar. Kim olduğunu ya da Shularla işbirliği yapıp yapmadığını bilmiyorduk. Tek bildiğimiz seyyar satıcıya şifreyi söylediğindi. Artık meyhaneye her daim asker yerleştiriyoruz. Grisha arayan herkes potansiyel bir tehdit.”

Matthias’m gördüğü yeni Shulu askerlere bakılacak olursa temkinli olmakta haklıydılar.

“Yardım teklifinde bulunmaya geldik,” dedi Nina.

“Ne tür bir yardım? Burada neler döndüğüne dair hiçbir fikrin yok, Nina. Shular bir ilaç geliştirmişler...”

“*Jurda parem.*”

“*Parem* hakkında ne biliyorsun?”

Nina, Matthias’ın elini sıktı. Derin bir nefes aldı. “Kullananları gördüm. Bizzat... kendim tecrübe ettim.”

Genya’nın kehribar rengindeki tek gözü fal taşı gibi açıldı. “Ah, Nina, hayır. Kullanmadığını söyle.”

“Elbette kullanmıştır,” dedi Zoya. “Hep böyleydin zaten! Belanın ortasına sıcak bir duşa girer gibi dalarsın. Onun için mi böyle iki günlük yulaf lapasına benziyorsun? Nasıl böyle bir riske girebildin, Nina?”

Nina, “Yulaf lapasına benzemiyorum bir kere,” diye itiraz etti

ama suratında yine aynı azar yemiş ifade vardı. Matthias daha fazla dayanamadı.

“Hayatımızı kurtarmak için yaptı,” dedi. “Perişan olabileceğini hatta kendini ölüme mahkûm ediyor olabileceğini bile bile yaptı hem de.”

“Dikkatsiz,” dedi Zoya.

“Zoya,” dedi Genya. “Şartları bilmiyoruz...”

“Hemen hemen bir yıldır kayıp olduğunu biliyoruz.” Parmağını suçlarcasına Nina’ya doğrulttu. “Şimdi de peşinde bir Fjerdahlıya, hem de asker yapılı ve *drüskelle* dövüş teknikleri kullanan bir Fjerdalıyla ortaya çıkıyor.” Zoya cebine uzanarak bir avuç kemik çıkardı. “Askerlerimize bunlarla, *kemik parçalarıyla* saldırdı, Genya. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu duydun mu hiç?”

Genya önce kemiklere sonra da Nina’ya baktı. “Doğru mu bu?”

Nina dudaklarını birbirine bastırdı. “Olabilir?”

“*Olabilirmiş,*” dedi Zoya. “Ve ona güvenmemiz gerektiğini söylüyorsun bana, öyle mi?”

Genya daha az emin gibiydi ama, “Bir dinleyelim diyorum,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Zoya. “Kulaklarımı ve kalbimi açtım, bekliyorum. Eğlendir beni, Nina Zenik.”

Matthias taparcasına sevdiğin akıl hocalarınla karşı karşıya gelmenin, öğretmenini memnun etmeyi arzulayan tedirgin bir öğrenci gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Nina’ya dönüp, “Seni sindirmelerine izin verme. Sen o küçük kız değilsin artık. Her emre itaat edecek bir asker değilsin,” dedi Fjerdaca.

“Öyleyse neden bir köşeye çekilip hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum?”

“Burası yuvarlak bir oda. Köşesi yok.”

“Matthias...”

“Yaşadıklarımızı hatırla. Buraya ne için geldiğimizi hatırla.”

“Hani hepimiz Kerchçe konuşuyorduk?” dedi Zoya.

Nina, Matthias’ın elini tekrar sıkarak başını geriye attı. “*Drüss-kelleler* tarafından tutsak alındım. Matthias kaçmama yardım etti. Matthias, Kerchliler tarafından esir alındı. Ben de onun kaçmasına yardım ettim. Jarl Brum tarafından tutsak alındım. Matthias kaçmama yardım etti.” Matthias ikisinin de tutsak alınma konusunda bu kadar başarılı oluşlarından pek memnun değildi.

“*Jarl Brum* mu?” dedi Zoya dehşet içinde.

Nina iç geçirdi. “Zor bir yıl oldu. Yemin ederim her şeyi açıklayacağım ve beni bir çuvala koyup Sokol Nehri’ne atmaya karar verirsiniz de hiç ağlayıp sızlanmayacağım. Fakat bu akşam buraya Kherguud askerlerinin Batı Çıtası’ndaki saldırılarını gördüğüm için geldik. Bu Grishaların, Shular bulmadan şehirden ayrılmalarına yardım etmek istiyorum.”

Zoya muhtemelen Nina’dan birkaç santim kısaydı ama yine de tepeden bakmayı başararak, “Peki nasıl yardım edebilirsin?” dedi.

“Bir gemimiz var.” Teknik olarak bu henüz doğru değildi ama Matthias itiraz etmeyecekti.

Zoya önemsemezmişcesine elini salladı. “Bizim de gemimiz var. Kıyıdan kilometrelerce açıkta mahsur durumda. Liman, Kerchliler ve Gelgit Konseyi tarafından abluka altına alındı. Ticaret Konseyi üyelerinin sarih izni olmadan hiçbir yabancı gemi limana girip çıkamıyor.”

Demek Kaz haklıymış. Van Eck, Kaz’ın Kuwei’yi Ketterdam’dan kaçıramaması için yönetim üzerindeki bütün nüfuzunu kullanıyordu.

“Doğru,” dedi Nina. “Ama bizim gemimiz Kerch Ticaret Konseyi üyelerinden birine ait.”

Zoya ve Genya bakiştılar.

“Pekâlâ, Zenik,” dedi Zoya. “Seni dinliyorum.”

Nina, Zoya ve Genya’ya bazı ayrıntıları anlattı fakat Matthias onun Kuwei’den bahsetmediğini ve Buz Sarayı konusuna hiç girmediğini fark etti.

Teklifi görüşmek için üst kata çıktıklarında Nina ve Matthias’ı geride bırakarak, sarnıç odasının girişine iki silahlı nöbetçi diktiler.

Matthias, “Ravka’nın casusları işinin ehliyse, dostların Kuwei’yi Buz Sarayı’ndan bizim kaçırdığımızı fark edeceklerdir,” diye fısıldadı Fjerdaca.

Nina, “Fısıldama,” diye karşılık verdi. Fjerdaca konuşmuştu ama ses tonu normaldi. “Nöbetçileri kuşkulandırırısın. Üstelik Zoya ile Genya’ya her şeyi zaten er geç anlatacağım, ama Kuwei’yi öldürmeyi ne kadar istediğimizi hatırlıyor musun? Zoya aynı seçimi yapıp onun hayatını bağışlar mı emin değilim. En azından Ravka topraklarına sağ salım ayak basana kadar Kuwei’yi korumalıyız. Zoya’nın, Os Kervo limanına demirleyene kadar o teknede kimin olduğunu bilmesi gerekmiyor.”

Ravka topraklarına. Bu sözcükler Matthias’ın midesine oturdu. Nina’yı şehirden çıkarmak için can atıyordu fakat Ravka’ya gitme ihtimali ona hiç güvenli görünmüyordu.

Nina huzursuzluğunu sezmiş olmalıydı ki, “Kuwei için en güvenli yer Ravka. Bizim korumamıza ihtiyacı var,” dedi.

“Zoya Nazyalensky onu korur mu sence?”

“O kadar kötü biri değildir.” Matthias ona şüpheli gözlerle baktı. “Aslına bakarsan çok kötüdür ama o ve Genya, içsavaşta

çok fazla ölüm gördüler. Daha fazla kan dökülmesini isteyeceklerini sanmam.”

Matthias bunun doğru olmasını umdu ama öyleyse bile bir önemi olduğundan emin değildi. “Bana ne söylediğini hatırlıyor musun, Nina? Kral Nikolai’nin kuzeye yürüyüp yoluna çıkan her şeyi yerle bir etmesini dilemiştin.”

“Sinirliydim...”

“Sinirli olmaya hakkın vardı. Hepimizin var. İşte sorun da bu. Brum durmayacaktır. *Drüskelleler* durmayacaktır. Senin türünü yok etmeyi kutsal görevleri olarak görüyorlar.” Vaktiyle onun da göreviydi, güvensizliği ve nefretin çekimini ise hâlâ hissedebiliyordu. Kendine kızdı.

“O zaman fikirlerini değiştirmenin bir yolunu buluruz. Hepsinin.” Matthias’ı bir an inceledi. “Bugün alacakaranlık bombası kullandın. Wylan’a mı yaptırdın?”

“Evet,” diye itiraf etti.

“Neden?”

Nina’nın hoşlanmayacağını tahmin etmişti. “*Paremin*, gücünü nasıl etkileyeceğinden emin değildim. Seni ilahtan uzak tutarsam seninle canını yakmadan mücadele edebilmeliydim.”

“Ve o bombayı da bugün sorun yaşarız diye getirdin?”

“Evet.”

“Grishalarla.”

Matthias başını sallarken azar işitmeyi bekledi ama Nina yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izlemekle yetindi. Yaklaştı. Matthias nöbetçilerin kapı aralığından görünen sırtlarına huzursuz bir bakış fırlattı. “Boş ver onları,” dedi Nina. “Beni neden öpmedin, Matthias?”

“Şimdi sırası değil...”

“Grisha olduğum için mi? Benden hâlâ korktuğun için mi?”

“Hayır.”

Nina durakladı, Matthias onun söylemek istediği şeylerde zorlandığını görebiliyordu. “Gemideki davranışından ötürü mü? Geçen geceki davranışından ötürü mü... bana *paremin* geri kalanını vermeni sağlamaya çalıştığımdeki hani?”

“Bunu nasıl düşünebilirsin?”

“Bana hep utanmaz diyorsun. Sanırım... sanırım utandım.” Ürperdi. “Üstüne olmayan bir palto giymek gibi.”

“Nina, sana yemin ettim.”

“Ama...”

“Senin hasımların, benim hasımlarım ve bütün düşmanlarına karşı senin yanında olacağım, bu melun ilaç da dahil.”

Matthias saçmalıyormuşçasına Nina başını iki yana salladı. “Bir yemin yüzünden ya da beni koruman gerektiğini düşündüğünden ya da bana can borcun olduğunu düşündüğünden benim yanımda olmanı istemiyorum.”

“Nina...” diye başladı Matthias, sonra durdu. “Nina, seninle olmama izin verdiğin için senin yanındayım. Senin yanında durmaktan daha büyük bir onur yok benim için.”

“Onur, vazife. Anlıyorum.”

Nina’nın asabilğine katlanabilirdi ama hayal kırıklığı kabul edilemezdi. Matthias sadece savaşın dilini biliyordu. Bunun için doğru kelimeleri seçemiyordu. “Seninle tanışmak bir felaketti.”

Nina kaşını kaldırdı. “Teşekkür ederim.”

Djel adına, bu işi hiç beceremiyordu. İçinden geçenleri anlatmak için devam etti. “Ama o felaket için her gün şükrediyorum. Bildiğim hayattan sıyrılmamı sağlayacak bir afete ihtiyacım vardı. Sen bir deprem, bir toprak kaymasıydın.”

“Ben,” dedi Nina elini beline koyarak, “hassas bir çiçeğim.”

“Sen bir çiçek değilsin, sen ormanda aynı anda açan bütün çiçeklersin. Sen bir gelgit dalgası. Bir izdihamsın. Karşı konulmazsın.”

Nina gözleri alev alev, sesinde hafif bir titremeyle, “Sen ne tercih ederdin peki?” dedi. “Yüksek yakalı giysiler giyen ve heyecanlı bir şeyler yapası geldiğinde kendini soğuk sulara atan Fjerdalı bir kızı mı?”

“Demek istediğim o değildi!”

Nina ona sokuldu. Matthias’ın gözleri yine nöbetçilere kaydı. Sırtları dönüktü ama Matthias, o ve Nina hangi dili konuşurlarsa konuşsunlar, dinlediklerini biliyordu. “Bu kadar korktuğun ne?” diye meydan okudu Nina. “Onlara bakma, Matthias. Bana bak.”

Baktı. *Bakmamak* elinde değildi zaten. Onu Fjerda kıyafetleriyle, küçük yün yelek, uzun etekle görmeye bayılıyordu. Yeşil gözleri parlak, yanakları pembe, dudakları hafif aralıktı. Kendini onun önünde bir tövbe-kâr gibi diz çöküp ellerini dolgun baldırlarından yukarı kaydırır, o eteği dizlerinden yukarı sıyrıp kalçalarının sıcaklığını hissederken hayal etmek çok kolaydı. En kötü yanıysa onun kendini ne kadar iyi hissedeceğini bilmesiydi. Vücudundaki bütün hücreler, balina avcısı kampındaki o ilk gece çıplak bedenini ona yaslayışını hatırlıyordu. “Ben... senden daha fazla istediğim biri yok, kendimi sadece senin kollarına bırakmak istiyorum.”

“Ama beni öpmek istemiyorsun?”

Ağır ağır nefes alarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Bu çok yanılttı.

“Fjerda’da...” diye başladı.

“Fjerda’da değiliz.”

Onun anlamasını sağlamalıydı. “Fjerda’da,” diye ısrar etti

Matthias, “seninle dolaşmak için annenle babandan izin istemem gerekirdi.”

“Çocukluğumdan beri annemle babamı görmedim.”

“Sürekli yanımızda birileri olurdu. Ancak ailenle üç kez yemek yedikten sonra baş başa kalmamıza izin verilirdi.”

“Şimdi baş başayız, Matthias.”

“Sana hediyeler getirdim.”

Nina başını yana eğdi. “Devam et.”

“Param yeterse kış gülleri, bir de saçların için gümüş bir tarak.”

“O şeylere ihtiyacım yok.”

“Kremalı elmalı pastalar.”

“Drüskelleler tatlı yemez sanıyordum.”

“Hepsi senin için olurdu,” dedi.

“Dikkatimi çekmeyi başardın.”

“İlk öpüşmemiz, bir türbede ya da kapısında nöbetçiler bekleyen izbe bir bodrumda değil, bir köy şenliğinin ardından güneşin aydınlattığı bir ormanda ya da yıldızlı bir gökyüzünün altında olurdu.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Nina. “Yani sen şimdi beni ortam romantizme uygun olmadığı için mi öpmedin?”

“Burada mesele *romantizm* değil. Doğru öpüşme, doğru flörtleşme değil. Her şeyin bir usulü var.”

“Hırsızlar için de mi?” Güzel ağzının kenarları kıvrılınca Matthias bir an için ona güleceğinden korktuysa da Nina başını iki yana sallamakla yetinip ona biraz daha sokuldu. Vücudu şimdi bir nefes mesafesindeydi. O mesafeyi kapatmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duydu.

“Şu doğru flörtleşme için evime ilk geldiğin gün seni kilerde sıkıştırdım,” dedi Nina. “Ama bana Fjerdalı kızlardan biraz daha bahset lütfen.”

“Sessiz konuşurlar. Tanıştıkları her erkekle cilveleşmezler.”

“Kadınlarla da cilveleşirim ki ben.”

“Sana ilgi göstereceğini bilsen hurma ağacıyla da cilveleşirdin bence.”

“Bir bitkiyle cilveleşsem dimdik olup beni dikkate alacağına bahse girerim. Kışkandın mı?”

“Zaten her zaman kışkanıyorum.”

“Sevindim. Neye bakıyorsun, Matthias?” Sesinin alçak tıngırıtısı titreşerek Matthias’ın içinden geçip gitti.

Matthias gözlerini tavanda tutup usulca fısıldadı. “Hiç.”

“Matthias, dua mı ediyorsun?”

“Olabilir.”

“Kendine hâkim olmak için mi?” dedi tatlı tatlı.

“Sen sahiden cadısın ha.”

“Ben kusursuz biri değilim, Matthias.”

“Bunun farkındayım.” Hem de şiddetle ve son derece farkında.

“Ayrıca kusura bakma ama sen de kusursuz değilsin.”

Bakışlarını Nina’ya indirdi. “Ben...”

“Benimle tanıştığından beri kaç kuralı çiğnedin? Kaç kanunu? Sonuncu da olmayacaklar. Aramızdaki hiçbir şey kusursuz olmayacak,” dedi. Yüzünü Matthias’ın kine çevirdi. O kadar yakındılar ki neredeyse temas ediyorlardı. “Tanışma şeklimiz de. Sürdüğümüz hayat da. Öpüşmemiz de.”

Nina parmak uçlarında yükseldi, hem de bu kadar kolayca, ağızları birleşti. Bir öpücük bile sayılmazdı, dudaklarını değdirmişti sadece.

Daha geri çekilmeyi düşünmesine kalmadan Matthias onu kavradı. Muhtemelen yanlış yaptığını biliyordu ama bunu düşünmek istemedi. O, kollarındaydı, dudakları aralıktı, elleri boynuna

dolanmıştı ve yüce Djel aşkına, dili ağzındaydı. Fjerdalıların flört konusunda bu kadar temkinli davranmalarına şaşmamak gerekirdi. Matthias, Nina'yı öpebiliyorsa, onun dişleriyle dudağını ısır-
dığını, bedenini bedenine dayadığını hissedebiliyorsa, gırtlığının
gerisinden o küçük iç geçirmeyi çıkardığını duyabiliyorsa neden
başka bir şey yapma zahmetine girsindi ki? Buna ne gerek vardı ki?

“Matthias,” dedi Nina soluk soluğa, sonra tekrar öpüştiler.

Nina ilk yağmur kadar tatlı, yeni yeşeren çayırlar kadar ta-
zeydi. Matthias'ın elleri sırtından aşağıya doğru inerek dolgun
kalçasını kavradı.

“Matthias,” dedi daha ısrarcı biçimde, geri çekilerek.

Matthias gözlerini açtı, korkunç bir hata yaptığına emindi. Nina
altdudağını ısıırıyordu, pespembe kesilmiş ve şişmişti. Yine de gü-
lümsüyor, gözlerinin içi gülüyordu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır, seni heybetli *babink*, ama...”

Zoya boğazını temizledi. “Beklerken zaman öldürmenin bir
yolunu bulduğunuza sevindim.”

İfadesi tamamen tiksinti doluydu ama yanında duran Genya
mutluluktan uçacak gibiydi.

“Beni indirsen iyi olacak sanırım?” diye öneride bulundu Nina.

Matthias durumun farkına vardı; nöbetçilerin çokbilmiş bakış-
ları, eşikte duran Zoya ile Genya, bir yıllık bastırılmış bir arzuyla
öptüğü Nina Zenik'in ayaklarını yerden kestiği gerçeği.

İçini bir mahcubiyet dalgası kapladı. Böyle bir şeyi hangi Fjer-
dalı yapardı? Nina'nın muhteşem kalçalarını usulca bırakıp onu
yere indirdi.

Nina, “*Utanmaz*,” diye fısıldayınca Matthias yanaklarının kıp-
kırmızı kesildiğini hissetti.

Zoya gözlerini devirdi. “İki genç âşıkla bir anlaşma yapıyoruz.”

Matthias yeni bir sıcak dalgasının yüzüne hücum ettiğini hissetti ama Nina peruğunu düzeltip, “Yani yardımımızı kabul edecek misiniz?” dedi.

Gecenin lojistik planını kısa sürede yaptılar. Nina’nın meyhaneye dönmesi güvenli olmayabileceğinden, Van Eck’in gemisine ne zaman ve nereden binileceği bilgisini elde ettikten sonra mesajı elçiliğe ulaştıracaktı. Bunu muhtemelen İnej aracılığıyla yapacaktı, zira Hayalet kimseye görünmeden elçiliğe girip çıkabilirdi. Mülteciler olabildiğince uzun süre saklanacaklar, sonra Genya ve Zoya onları limana götüreceklerdi.

“Savaşmaya hazır olun,” dedi Matthias. “Shular kentin bu bölgesini gözetim altında tutuyordur. Elçiliğe ya da pazaryerine saldıрма cüretini henüz göstermediler ama bu sadece an meselesi.”

Zoya, “Hazır olacağız, Fjerdalı,” dedi ve Matthias gözlerinde doğuştan bir komutanın çelik gibi kararlılığını gördü.

Elçilikten ayrılırlarken Nina meyhanedeki pusuda yer alan altın gözlü Cellat’ı buldu. Shuluydu, kısa kesilmiş siyah saçları vardı ve belinde bir çift ince gümüş balta taşıyordu. Nina, Matthias’a onun Grisha mültecileri ve diplomatları arasındaki tek Corporal-nik olduğunu söylemişti.

“Tamar?” dedi Nina tereddütle. “Kherguudlar saldırırsa sakın seni yakalamalarına izin verme. Shuların eline geçecek ve *parem* etkisi altındaki bir Cellat ibreyi geri dönüşü olmayan biçimde onların lehine çevirebilir. Bu ilacın gücünü hayal bile edemezsin.”

“Kimse beni canlı ele geçiremez,” dedi kız. Cebinden ufak tefek, soluk sarı bir tablet çıkarıp parmaklarının arasından gösterdi.

“Zehir mi?”

“Genya’nın kendi icadı. Anında öldürür. Hepimizde var.” Nina’ya verdi. “Al. Ne olur ne olmaz. Bende başka var.”

“Nina...” dedi Matthias.

Fakat Nina tereddüt bile etmedi. Matthias’ın itiraz etmesine izin vermeden hapı eteğinin cebine saldı.

Pazar tezgâhlarından ve *Stadwatch*’ın toplandığı meyhaneden epey uzak durarak hükümet sektöründen çıktılar.

Matthias kendine tetikte olmasını, onları sağ salım Kara Peçe’ye geri götürmeye odaklanmasını telkin etti ama o soluk sarı hapı bir türlü aklından çıkaramadı. Hapı görünce rüyasını hatırlamıştı, kuzeyin buzunu, kaybolan Nina’yı ve onu kurtarmaktan aciz Matthias’ı. Onu öpmenin bütün taşkın mutluluğu buhar olup gitmişti.

Rüyası gemide Nina *paremle* mücadelesinin en sancılı dönemindeyken başlamıştı. Nina o gece zıvanadan çıkmıştı, vücudu zangır zangır titriyordu ve kıyafetleri terden sıırıslıslam olmuştu.

Sen iyi bir adam değilsin, diye bağırmıştı. *Sen iyi bir askersin, işin hazin taraflıysa aradaki farkı bilmiyorsun*. Daha sonra perişan olmuştu, ağlamış, açlıktan, pişmanlıktan midesi bulanmıştı. *Özür dilerim*, demişti. *Öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun*. Bir saniye sonra, *lütfe bana yardım et*, demişti. Güzel gözlerine yaşlar dolmuş, fenerlerin sönük ışığında solgun derisi buzla kaplı gibi görünmüştü. *Lütfe, Matthias, çok acı çekiyorum. Yardım et bana*. Acısını dindirmek için her şeyi yapar, her şeyini verirdi ama ona daha fazla *parem* vermeyeceğine yemin etmişti. Onun ilacın kölesi olmasına izin vermeyeceğine ant içmişti ve bedeli ne olursa olsun bu yeminini tutmak zorundaydı.

Yapamam, sevgilim, diye fısıldamıştı alnına soğuk havlu bastırarak. *Sana daha fazla parem veremem. Kapıyı dışarıdan kilitlettirdim*.

Bir anda Nina’nın yüzü değişmiş, gözleri kısılmıştı. *O lanet kapıyı kır o zaman, seni işe yaramaz haydut*.

Olmaz.

Nina suratına tükürdü.

Saatler sonra sakinleşmiş, enerjisi tükenmişti, üzgün ama tutarlıydı. Yan tarafına yatmış, gözkapakları çürümüş mor tonunda, kesik kesik nefes alarak, “Konuş benimle,” demişti.

“Ne hakkında?”

“Ne hakkında olursa. Bana *isenulftan* bahset.”

Nina’nın *isenulfları*, *drüskelle*lerle birlikte savaşması için yetiştirilen beyaz kurtları bildiğine şaşmamalıydı. Sıradan kurtlardan daha iriydiler, ayrıca efendilerine itaat etmek için eğitilmelerine karşın onları ehlileştirilmiş uzak kuzenlerinden ayıran o vahşi, boyun eğmez özelliklerini asla kaybetmezlerdi.

Fjerda’yı, ebediyen ardında bıraktığı hayatı düşünmek zor olmuştı ama onun dikkatini dağıtacak her yolu denemeye hevesli bir şekilde, kendini konuşmaya zorladı. “Bazen *drüskelleden* çok kurt, bazen de kurttan çok *drüskelle* vardır. Kurtlar, yetiştiricilerinin etkisinde pek kalmadan, ne zaman çiftleşeceklerine kendileri karar verirler. Çok inatçıdırlar.”

Nina gülümsemiş, sonra acıyla yüzünü ekşitmişti. “Devam et,” diye fısıldadı.

“*İsenulfları* nesillerdir aynı aile yetiştirir. Kuzeyde Stenrink yani Taş Çemberi yakınlarında yaşarlar. Yeni bir doğum olduğunda yayan ve kızakla oraya gideriz, her *drüskelle* kendi yavrusunu seçer. O andan itibaren birbirinizden sorumlusunuzdur. Omuz omuza savaşır, aynı kürklerin üzerinde uyursunuz, senin azığın kurdun azığıdır. O senin evcil hayvanın değildir. Senin gibi bir savaşçıdır, kardeşindir.”

Nina üperdi, Matthias utandı. Yardım etmek ve düşmanının boğazını parçalamak için eğitilen *isenulflar drüskelle*lere Gris-

halarla savaşta avantaj sağlayabilirdi. Cellat gücünün hayvanlar üzerinde tesiri yok gibiydi. Nina gibi bir Grisha, *isenulf* saldırısı altında neredeyse çaresiz kalırdı.

“Ya kurdun başına bir şey gelirse?” diye sordu Nina.

“Bir *drüskelle*, yeni bir kurt eğitebilir ama korkunç bir kayıptır.”

“*Drüskellesi* öldürülen kurda ne olur?”

Matthias bir süre sessiz kaldı. Bunu düşünmek istemiyordu. Trass, yüreğini verdiği bir yaratıktı.

“Vahşî hayata geri gönderilir ama hiçbir sürü tarafından kabul edilmez.” Bir kurdu, sürüsü olmadan düşünmek imkânsızdı. *İsenulflar* yalnız yaşayamazlardı.

Diğer *drüskelle*ler Matthias’ın öldüğüne ne zaman kanaat getirmişlerdi? Trass’ı kuzeye Brum mu götürmüştü? Kurdunun bir başına kalmış, Matthias’ın gelip onu alması için uluyor olduğu düşüncesi yüreğini dağladı. İçinde bir şeyler kırılmış da yankı yapmış gibiydi; sanki kar yüklü yalnız bir dal kırılıvermişti.

Nina onun kederini hissetmişçesine yeşermek üzere olan soluk yeşil bir tomurcuğu andıran gözlerini açmış, Matthias’ı buzlardan alıp getirmişti. “Adı neydi?”

“Trassel.”

Nina’nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Baş belası.”

“Onu başka kimse istemiyordu.”

“Az gelişmiş miydi?”

“Hayır,” dedi Matthias. “Tam tersi.”

Taş Çemberi’ne bir haftalık zorlu bir yolculuğun ardından varmışlardı. Matthias bu seyahatten hiç keyif almamıştı. On iki yaşındaydı, *drüskelle*lerin arasında yeniydi ve her Djel’in günü kaçıp gitmeyi düşünmüştü. Eğitimi sorun etmiyordu. Koşarak ve dövüşerek geçirdiği saatler yüreğinde hissettiği aile hasreti-

ni yatıştırmasını sağlıyordu. Subay olmak istiyordu. Grishalarla savaşmak istiyordu. Ebeveynlerinin ve kız kardeşinin hatırasını onurlandırmak için bir fırsat istiyordu. *Drüskelle* ona bir amaç sunmuştu. Peki ama geri kalan diğer şeyler? Yemekhanedeki espriler? Bitmek bilmeyen böbürlenmeler ve manasız sohbetler? Onlardan hoşlanmıyordu. Onun bir ailesi vardı. Kara toprağın altına gömülmüşler, ruhları Djel'e göçmüştü. *Drüskelle* onun için amaç değil sadece bir araçtı.

Brum, diğer oğlanları kardeşi gibi görmeyi öğrenmezse asla gerçek bir *drüskelle* olamayacağına dair onu uyarmıştı fakat Matthias buna inanmıyordu. O en iri, en güçlü, en hızlılarıydı. Hayatta kalmak için popüler olması gerekmiyordu.

Yolculuğun tamamı boyunca kürklere sarınıp kızak sırtında gitmiş, kimseye tek kelime etmemişti. Sonunda Taş Çemberi'ne vardıklarında da diğer *drüskelle*ler büyük ahıra doğru fırlayıp, bağırıp çağırarak, itişip kakışarak, küçük buz parçası gibi gözleriyle minik kurt yavrularının arasına dalarken o kendine güvensiz bir halde oracıkta beklemişti.

İşin aslı, bir kurt yavrusunu o da çok istiyordu ama hepsine yetecek kadar yavru olmayabileceğini biliyordu. Hangi oğlanın hangi yavruyla eşleşeceği ve hangisinin eve eli boş döneceği, yetiştiriciye bağlıydı. Oğlanların çoğu, yaşlı kadınla konuşmaya, onu etkileme girişimlerine başlamışlardı bile.

“Gördün mü? Bu beni sevdi.”

“Bak! Bak! Onu oturtabildim!”

Matthias cana yakın davranmaya çalışması, bir tür çaba göstermesi gerektiğini bilmesine rağmen, ayakları onu ahırın arkasındaki kulübelere götürdü. Köşede tel bir kafesin içinde sarı bir parıltı –bir çift temkinli gözden yansıyan ışık– gözüne ilişti. Biraz

daha yaklaşınca yavruluktan çıkmış ama henüz yetişkinliğe ermemiş bir kurt gördü. Matthias kafese yaklaşınca homurdanan kurt, boynundaki tüyleri dikip başını eğdi, dişlerini çıkardı. Genç kurdun burnunda uzun bir yara izi vardı. Sağ gözüne kadar uzanan bu yara, irisinin bir kısmını değiştirip maviden alacalı kahverengiye dönüştürmüştü.

“Onu boş ver,” dedi yetiştirici.

Matthias yaşlı kadının geldiğini duymamıştı. “Görebiliyor mu?”

“Görebiliyor ama insanları sevmez.”

“Neden?”

“Daha yavruyken kaçmıştı. Üç kilometrelik buz tarlasını aşmış. Onu bir çocuk bulup kırık bir şişeyle kesmiş. O zamandan beri yanına kimseyi yaklaştırmıyor, hem eğitilecek yaşı da geçiyor. Muhtemelen yakında öldürmek zorunda kalacağım.”

“Onu almama izin verin.”

“Onu salar salmaz seni paramparça eder, evlat. Bir dahaki sefere sana bir yavru buluruz.”

Kadın uzaklaşıp uzaklaşmaz Matthias kafesi açtı. Açmasıyla birlikte kurt öne doğru atılıp onu ısırdı.

Kurdun dişleri koluna saplanırken Matthias bağırarak istedi. Daha önce hiç tatmadığı kadar büyük bir acıyla, üzerinde kurtla birlikte yere devrildi ama çıtını çıkarmadı. Dişleri kolunun kaslarına iyiden iyiye saplanırken, göğsünden hırıltılar yükselen kurdun gözlerinin içine baktı.

Matthias kurdun çenelerinin kemiği kırabilecek kadar kuvvetli olduğuna inanıyordu fakat ne mücadele etti ne bağırdı ne de bakışlarını kaçırды. *Canını yakmayacağım*, diye yemin etti, *sen benim canımı yaksan bile*.

Uzun bir süre geçti, sonra biraz daha. Matthias yeninin kandan ıslandığını hissedebiliyordu. Bilincini yitireceğini sandı.

Sonra kurt yavaş yavaş çenelerini gevşetti. Burnunun beyaz tüyleri Matthias'ın kanıyla kaplı, arka ayaklarının üstüne oturup başını yana eğdi. Kurt burnundan soluğunu boşalttı.

“Tanıştığımıza ben de memnun oldum,” dedi Matthias.

Temkinli hareketlerle olduğu yerde doğrulup gömleğinin etekleriyle kolunu sardı, sonra da o ve kurt, ikisi de kan içinde, yavru kurtlarla oynamakta olan diğerlerinin yanına gittiler.

“Bu, benim,” dedi hepsi dönüp bakar ve yaşlı kadın başını iki yana sallarken. Sonra Matthias bayıldı.

O gece gemide Matthias, Nina'ya Trassel'in vahşi tabiatını, pürüzlü yara izini anlatmıştı. En sonunda Nina uykuya dalmış ve Matthias gözlerini yummuştu. Buz bekliyordu. Öldüren rüzgâr beyaz dişlerle geldi, kurtlar uzaklarda uludu ve Nina feryat etti ama Matthias ona gidemedi.

O günden beri o rüyayı her gece görmüştü. Bunu bir tür kehanet gibi görmemek zordu, Nina da o sarı hapı cebine atınca Matthias fırtınanın gelişini görür gibi olmuştu. Rüzgârın uğultusu kulaklarını doldurmuş, soğuk kemiklerine işlemiş, onu kaybedeceğini sanmıştı.

“*Parem* artık sende etki göstermeyebilir,” diyordu şimdi Matthias. *Gondeli* bağladıkları terk edilmiş kanala sonunda ulaşmışlardı.

“Ne?”

“Gücün değişti, değil mi?”

Nina'nın adımları yavaşladı. “Evet.”

“*Parem* yüzünden mi?”

Şimdi Nina durdu. “Buna bana neden soruyorsun?”

Ona soru sormak istemiyordu. Onu tekrar öpmek istiyordu.

Fakat, “Yakalanırsan Shular seni köleleştirmek için ilacı kullanamayabilirler,” dedi.

“Ya da en az önceki kadar kötü olabilir.”

“O hap, Tamar’ın sana verdiği zehir...”

Nina elini Matthias’ın koluna koydu. “Ben yakalanmayacağım, Matthias.”

“Ama yakalanırsan...”

“*Parem* bana ne yaptı bilmiyorum. Etkilerinin zamanla kaybolacağına inanmak zorundayım.”

“Peki ya kaybolmazlarsa?”

“Kaybolmak zorundalar,” dedi, kaşları çatıktı. “Bu şekilde yaşayamam. Bu şekilde... kendimi yarım hissediyorum ama...”

“Ama?” diye teşvik etti Matthias.

“Açlık şu anda o kadar şiddetli değil,” dedi sanki bunu kendi de yeni fark ediyormuş gibi. “Hatta meyhanedeki çarpışmadan beri *parem* neredeyse hiç aklıma gelmedi.”

“Bu yeni gücü kullanmanın faydası oldu mu yani?”

“Olabilir,” dedi temkinli bir ifadeyle. “Ayrıca...” Kaşlarını çatı. Matthias belli belirsiz bir guruldama duydu.

“*Karnından* mı geldi o ses?”

“Evet.” Nina’nın suratına kocaman bir sırıtiş yayıldı. “Matthias, açlıktan ölüyorum.”

Sonunda gerçekten iyileşiyor olabilir miydi? Yoksa meyhanede yaptığı şey, iştahını geri mi getirmişti? Umurunda değildi. O şekilde gülümsediği için mutluydu sadece. Onu kollarına alıp havada döndürdü.

“Bunu yapmaya devam edersen bir tarafını sakatlayacaksın,” dedi neşe saçan gülümsemesiyle.

“Tüy gibi hafıfsın.”

“O kuşu görmek istemiyorum. Şimdi gidip bana senin boyun-da bir waffle alalım. Ben...”

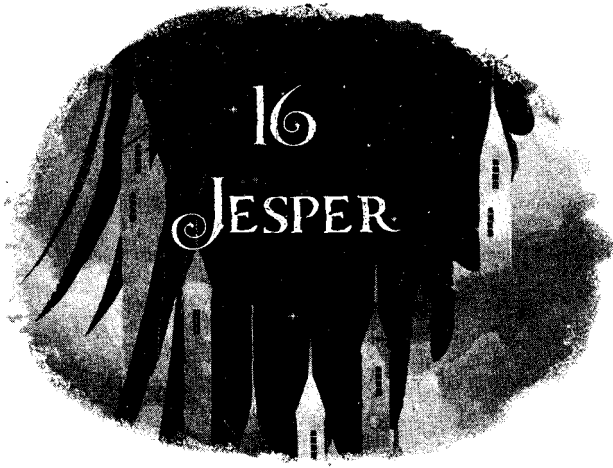
Sözü yarıda kaldı, yüzünün bütün rengi çekildi. “Ah, Azizler aşkına.”

Matthias, omzunun üzerinden bakan Nina’nın gözlerini takip etti ve kendini, kendi gözlerine bakarken buldu. Duvara, yüzünü neredeyse hiç doğru yansıtmayan bir poster yapıştırılmıştı. Resmin üzerinde ve yanında birkaç farklı dilde yazılmış tek bir kelime vardı: “ARANIYOR”

Nina duvardaki posterini çekip aldı. “Senin ölmüş olman gerekiyordu.”

“Yakılmadan evvel birileri Muzzen’in cesedini görmek istemiş olmalı.” Belki de Fjerdalıları. Belki de hapishanedeki biri. Resmin altında Matthias’ın okuyamadığı, Kerchçe başka yazılar vardı fakat kendi adını ve rakamı gayet iyi anlamıştı. “Elli bin *kruge*. Beni yakalayana ödül veriyorlar.”

“Hayır,” dedi Nina. Büyük rakamın altındaki metni göstererek çevirdi, “*Aranyor: Matthias Helvar Ölü ya da diri*. Başına ödül koymuşlar.”

Nina ve Matthias bir hışımla türbeye daldıklarında Jesper masadan kalkıp onlarla dans etmek istedi. Son bir saati Kuwei'ye elçiliğe nasıl gideceklerini açıklamaya çalışarak geçirmişti ve oğlanın –muhtemelen Jesper'in saçma el kol hareketlerinden keyif aldığı için– aptal rolü yaptığı izlenimini edinmeye başlıyordu.

“Son kısmı tekrar eder misin?” diyordu Kuwei şimdi biraz daha eğilerek.

“Nina,” dedi Jesper. “Gelip bana biraz yardım eder misin?”

İnej masada Wylan ve Kaz'la yaptığı işi bırakarak, “Azizlere şükürler olsun,” dedi. Kaz'ın Zirkoa Sirki'nden çaldığı telleri ve gereçleri birleştiriyorlardı. Wylan son iki saati İnej'in silolardaki güvenliğini sağlamak için bazı değişiklikler yaparak, siloların metal taraflarını kavrayacak mıknaatıslı kısıkaçlar takarak geçirmişti.

“Neden ona bakıp duruyorsun?” dedi Kuwei. “Tıpatıp ona benziyorum. Bana da bakabilirsin.”

“Ona bakmıyorum,” diye itiraz etti Jesper. “Çalışmalarımı... gözlemliyorum.” Kuwei o tekneye ne kadar kısa zamanda binerse o kadar iyiydi. Türbe kalabalık gelmeye başlamıştı.

İnej, Nina'yı masaya çağırıp oturması için yer açarken, "Mültecilerle temas kurabildiniz mi?" diye sordu.

"Her şey yolunda gitti," dedi Nina. "Birkaç pencere kırıp, vurulmanın kıyısından dönmek dışında."

Kaz başını kaldırıp baktı, konu ilgisini çekmişti.

"Küçük Ravka'da büyük sorun mu?" diye sordu Jesper.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değildi," dedi Nina. "Lütfen yiyecek bir şeyler olduğunu söyleyin."

"Aç mısın?" dedi İnej.

Hepsi gözlerini dikip Nina'ya baktılar. Dizlerini bükerek reverans yaptı. "Evet, evet, Nina Zenik aç. Şimdi, birinizi pişirmek zorunda kalmadan önce biri bana yemek verebilir mi?"

"Saçmalama," dedi Jesper. "Sen yemek pişirmeyi bilmezsin ki."

İnej yiyecek stoklarından geriye kalanları karıştırmaya başlamıştı bile. Tuzlanmış morina balığını, kurutulmuş eti ve bayat krakerleri Nina'nın önüne koydu.

"Meyhanede ne oldu?" diye sordu Kaz.

"Mülteciler elçilikte saklanıyorlar," dedi Matthias. "Orada onların..."

"Liderleriyle tanıştık," dedi Nina. "Bizden haber bekleyecekler." Ağzına iki kraker tıktırdı. "Bunlar berbat."

"Yavaşla biraz," dedi Matthias. "Boğulacaksın."

"Buna değer," dedi Nina yutkunmakta zorlanarak.

"Kraker için mi?"

"Pasta olduklarını hayal ediyorum. Tekne ne zaman kalkıyor?"

"Saat on birde Os Kervo'ya gidecek olan bir şekerkamışı sevkıyatı bulduk," dedi İnej. "Specht an itibarıyla belgeler üzerinde çalışıyor."

"Güzel," dedi Nina cebinden çıkardığı kırışık bir kâğıt par-

çasını masanın üzerinde düzelterek. Matthias'ın bir resmi onlara bakıyordu. “Şehirden hemen ayrılmalıyız.”

“Tüh,” dedi Jesper. “Kaz ve Wylan hâlâ öndeler.” Aranıyor ilanlarının geri kalanını yapıştırdıkları yeri gösterdi: Jesper, Kaz ve İnej'in hepsi oradaydı. Van Eck, Kuwei Yul-Bo'nun suratını Ketterdam'daki bütün duvarlara yapıştırmaya cüret edememişti henüz ama oğlunu arama numarasını sürdürmek zorundaydı, dolayısıyla Wylan Van Eck'i sağ salim bulanlar için de ödül vaat eden bir ilan vardı. Posterde Wylan'ın eski hali yer alıyordu ama Jesper mevcut haliyle pek benzerlik olduğunu düşünmüyordu. Sadece Nina eksikti. O, Van Eck'le tanışmamıştı, ayrıca Döküntüler'le bağlantısı olsa da Van Eck'in onun da işin içinde olduğunu bilmemesi mümkündü.

Matthias ilanları inceledi. “Yüz bin *kruge*!” İnanmaz gözlerle Kaz'a baktı. “Yarısı bile etmezsin.”

Kaz'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Piyasa ne derse o.”

“Bir de bana sor,” dedi Jesper. “Benim için sadece otuz bin veriyorlar.”

“Hayatlarınız tehlikede,” dedi Wylan. “Nasıl bu bir rekabetmiş gibi davranırsın?”

“Bir türbeye kısılp kaldık, tüccarcık. Hareketi buldun mu kaçırmayacaksın.”

Nina, İnej'in aranıyor posterine vurarak, “Belki de *hepimiz* Ravka'ya gitmeliyiz,” dedi. “Burada kalmanız güvenli değil.”

“Fena fikir değil,” dedi Kaz.

İnej hemen ona baktı. “Ravka'ya gider misin sen?”

“Hayatta olmaz. Burada gizleneceğim. Vakti geldiğinde Van Eck'in hayatının yerle bir olduğunu görmek istiyorum.”

“Ama sen gelebilirsin,” dedi Nina, İnej’e. “Jesper? Colm’u da götürebiliriz.”

Jesper, Geldrenner otelinin lüks odasında kısıp kalmış babasını düşündü, muhtemelen odayı arşınlayarak halıyı aşındırıyordu. Rotty babasını Kara Peçe’den otele götürürken onun geniş sırtının mezarların arasında gözden yitişini izlemesinden bu yana sadece iki gün geçmişti ama daha uzunmuş gibi geliyordu. O zamandan beri Jesper, Grisha avcıları tarafından öldürülmekten son anda kurtulmuş ve başına ödül konmuştu. Fakat bu geceki işi başarabilirlerse babası bunların hiçbirini bilmek zorunda kalmayacaktı.

“Hayatta olmaz,” dedi Jesper. “Babamın, parasına bir an evvel kavuşmasını ve sonra da Novyi Zem’e dönmesini istiyorum. Sağ salim çiftliğine dönene kadar rahat uyuyamam. Van Eck’in itibarı sıfırlanana ve şeker pazarı çıldırana kadar otelinde saklanacağız.”

“İnej?” dedi Nina.

Jesper hariç herkes Hayalet’e baktılar. O, İnej’in şehirden ayrılma ihtimaline nasıl tepki vereceğini görmek için Kaz’ı izliyordu. Oysa Kaz’ın ifadesi kayıtsızdı, sanki akşam yemeğinin kaçta yeneceğini duymayı bekliyordu.

İnej başını iki yana salladı. “Ravka’ya gidersem bunu kendi mürettebatımın kullandığı kendi gemimle yapacağım.”

Jesper kaşlarını kaldırdı. “Sen de ne zaman denizci kesildin başımıza? Hem hangi aklı başında insan denizde daha çok vakit geçirmek ister ki?”

İnej gülümsedi. “Bu şehrin, insanları delirttiğini duydum.”

Kaz yeleğinden saatini çıkardı. “Saat sekize geliyor. Van Eck bir toplantı için Ticaret Konseyi’ni bu akşam evinde topluyor.”

“Sence Wylan’ı bulmak için daha fazla kaynak ayırırlar mı?” diye sordu Nina.

“Büyük ihtimalle ama bu artık bizi ilgilendirmez. Gelen gidenlerin gürültüsü sayesinde Wylan ve ben mührü kasadan sorunsuzca alabileceğiz. Nina ve İnej de bu esnada Tath Resif’e gidecekler. Nöbetçiler, siloların çevresinde sürekli devriye geziyorlar ve çitlerin etrafını dolaşmaları yaklaşık on iki dakika sürüyor. Kapıyı izlemesi için her zaman birini bırakıyorlar, o yüzden yaklaşırken akıllıca davranın.” Masaya küçük kapalı bir şişe koydu. “Bu, kahve özü. Kuwei, Nina, Jesper, bol bol sürmenizi istiyorum. O Shulu askerler gerçekten Grishaların kokusunu alabiliyorlarsa bu onlara izinizi kaybettirebilir.”

“Kahve mi?” diye sordu Kuwei kapağı açıp tereddütle koklayarak.

“Zekice,” dedi Jesper. “Eskiden *Stadwatch* köpeklerine yakalanmamak için yasadışı *jurda* ve baharat sevkiyatlarını kahve çekirdeklerinin arasında gizledik. Kahve, koku duyularını allak bullak eder.”

Nina şişeyi alıp içindeki sıvıdan kulaklarının arkasına ve bileklerine bolca sürdü. “Umalım da Kherguudlarda da işe yarasın.”

“Mültecilerin hazır olsalar iyi ederler,” dedi Kaz. “Kaç kişiler?”

“Sandığımızdan daha az. On beş ve şey... elçilikten de birkaç kişi. Toplamda on yedi.”

“Bir de sen, Matthias, Wylan ve Kuwei. Etti yirmi bir. Specht sahte mektubu ona göre hazırlayacak.”

“Ben gitmiyorum,” dedi Wylan.

Jesper hareketsizleştirmek için parmaklarını kenetledi. “Gitmiyor musun?”

“Babamın beni bu şehirden kovalamasına izin vermeyeceğim.”

“Niye herkes bu sefil şehirde kalmaya bu kadar kararlı?” diye homurdandı Nina.

Jesper sandalyesini geri yatırıp Kaz’ı inceledi. Wylan’ın Ketter-

dam'da kalmak istemesine şaşırmamıştı. “Biliyordun,” dedi parçaları birleştirerek. “Wylan’ın annesinin hayatta olduğunu biliyordun.”

“Wylan’ın annesi yaşıyor mu?” dedi Nina.

“Siz ikinizi neden Olendaal’a gönderdim sanıyorsun?” dedi Kaz.

Wylan gözlerini kırptırdı. “Maden ocağı konusunda yalan söyledigimi de biliyordun.”

Jesper’in içini öfke kapladı. Kaz’ın, kendisiyle alay etmesine katlanabilirdi ama Wylan ekibin diğer üyeleri gibi değildi. Babasından yana şans yüzüne gülmemiş olmasına karşın Wylan yaşadıklarının ya da bu şehrin, içindeki iyiliği yok etmesine müsaade etmemişti. Hâlâ insanların iyilik yapabileceğine inanıyordu. Jesper parmağını Kaz’a doğrulttu. “Onu Saint Hilde’ye o şekilde körlemesine göndermemeliydin. Bu çok zalimceydi.”

“Gerekliydi.”

Wylan yumruklarını sıktı. “Neden?”

“Çünkü babanın gerçek yüzünü hâlâ görememiştin.”

“Bana söyleyebilirdin.”

“Kızgındın. Kızgınlık geçer gider. Erdemli olmana ihtiyacım vardı.”

Wylan kollarını kavuşturdu. “Eh, istediğini elde ettin.”

Kaz ellerini bastonunun üstünde birleştirdi. “Vakit geç oluyor, o yüzden hepiniz *Zavallı Wylan* mendillerinizi bir kenara koyun ve görevinize odaklanın. Matthias, Jesper ve Kuwei dokuz buçukta elçiliğe gitmek üzere yola çıkacaklar. Kanaldan yaklaşacaksınız. Jesper, sen uzun ve esmersin, göze batıyorsun...”

“Hepsi de nefis ile eşanlamlı.”

“Yani iki katı dikkatli olman gerekecek.”

“Harika olmanın her zaman bir bedeli vardır.”

“Bu işi ciddiye almaya çalış,” dedi Kaz, sesi paslı bir bıçak gi-

biydi. Gerçekten kaygılanıyor muydu? Jesper onun için mi yoksa iş için mi olduğunu düşünmemeye çalıştı. “Hızlı hareket edin ve herkesi saat ondan önce olmamak üzere iskeleye ulaştırın. Orada boş boş oyalanıp dikkat çekmenizi istemiyorum. Üçüncü Liman’da on beşinci iskelede buluşacağız. Geminin adı *Verrhader*. Yılda birkaç kez Kerch ile Ravka arasında gidip gelir.” Ayağa kalktı. “Akıllıca davranın ve sessiz kalın. Van Eck köfteyi çakarsa plan suya düşer.”

“Ayrıca güvende kalın,” diye ekledi İnej. “O tekne limandan ayrılırken hepinizle kutlamak istiyorum.”

Bunu Jesper de istiyordu. Bu gece sona erdiğinde hepsini güvende görmek istiyordu. Elini kaldırdı. “Şampanya olacak mı?”

Nina krakerlerin sonuncusunu bitirip parmaklarını yaladı. “Ben orada olacağım ki ben de epey köpüklüyümdür.”

Bundan sonra araç gereçlerini hazırlamaktan başka yapılacak iş kalmamıştı. Debdebeli bir vedalaşma olmayacaktı.

Jesper ayaklarını sürüyerek Wylan’ın çantasını hazırlayıp harita ve belge yığınının içinde bir şeyler ararmış gibi yaptığı masaya doğru gitti.

Ufak bir duraklamanın ardından, “Benimle ve babamla kalabilirsin. Tabii istersen. Otelde. Ortalık yatışana kadar yani,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Elbette,” dedi Jesper doğal gelmeyen bir şekilde omuz silke- rek. “İnej ve Kaz da kalabilir. Baban cezasını çekmeden sağa sola dağılamayız.”

“Peki sonrasında? Babanın borcu ödendiğinde Novyi Zem’e dönecek misin?”

“Dönmem gerek.”

Wylan bekledi. Jesper’in ona verecek cevabı yoktu. Çiftliğe geri dönerse Ketterdam ve Fıçı’nın kışkırtıcı cazibelerinden uzak

kalırdı. Fakat elbette orada da başını belaya sokmanın yeni bir yolunu bulabilirdi. Hem bir sürü parası olacaktı. Borç ödendikten sonra bile üç milyon *krugeden* fazla para kalacaktı. Yine omuz silkti. “Planları Kaz yapıyor.”

“Elbette,” dedi Wylan ama Jesper yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu.

“Geleceğine çoktan karar vermişsindir herhalde?”

“Hayır, vermedim. Tek bildiğim, annemi o yerden çıkarıp kendimize yeni bir hayat kurmaya çalışacağım.” Wylan duvardaki posterleri işaret etti. “İstediğin gerçekten bu mu? Bir suçlu olmak mı? Bir sonraki hesaplaşmayla bir sonraki kavga arasında gidip gelmek mi? Sürekli kurşunlardan kaçmak mı?”

“Gerçeği ister misin?” Jesper birazdan söyleyeceklerinin muhtemelen Wylan’ın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

“Vakit geldi,” dedi Kaz eşikten.

“Evet, istediğim bu,” dedi Jesper. Wylan çantasını omzuna attı, Jesper bir an düşünmeden uzanıp kayışını düzeltti ama bırakmadı. “Ama bütün istediğim değil.”

“*Hemen*,” dedi Kaz.

O bastonu kafasında parçalayacağım. Jesper kayışı bıraktı. “Yas yok.”

“Cenaze yok,” dedi Wylan sessizce. O ve Kaz kapıda gözden kayboldular.

Sırada Nina ve İnej vardı. Nina üzerindeki saçma Fjerda kostümünü çıkarıp daha kullanışlı olan –tamamı Ravka yapımı ve kesimi– pantolon, ceket ve tunik giymeye gitmişti. Matthias’ı da yanında götürmüş, birkaç dakika sonra üstü başı dağınık, kıpkırmızı halde geri dönmüştü.

“Göreve mi odaklanıyordunuz?” Jesper sormaktan kendini alamadı.

“Matthias’a eğlenmeyi öğretiyorum. Harika bir öğrenci. Derslerine çok çalışıyor.”

“Nina...” diye uyardı Matthias.

“Tutumu biraz sorunlu. Bazı eksikleri var.”

İnej kahve özü şişesini Jesper’e doğru itti. “Bu akşam temkinli olmaya çalış, Jes.”

“Matthias ne kadar eğlenceliyse ben de o kadar temkinliyim.”

“Ben bayağı eğlenceliyim bir kere,” diye homurdandı Matthias.

“Bayağı,” dedi Jesper aynı fikirde olduğunu belirterek.

Hepsine, en çok da İnej’e daha söyleyecekleri vardı ama diğerlerinin önünde olmazdı. *Belki de hiçbir zaman olmaz*, diye kabulendi. İnej’e özür borçluydu. Buz Sarayı işi için yola çıkmadan önce Beşinci Liman’da onun dikkatsizliği yüzünden pusuya düşürülmüşler ve onun bu hatası neredeyse Hayalet’in yaşamına mal olmuştu. İyi de insan böyle bir şey için nasıl özür dilerdi ki? *Özür dilerim, az kalsın benim yüzümden ölüyordun. Waffle isteyen var mı?*

Daha fazla kafa yormasına kalmadan İnej yanağına bir öpücük kondurmuş, Nina aranıyor posterlerinin asılı olduğu duvara malum parmağıyla bir hareket yapmış ve Jesper, türbenin içinde asık suratlı Kuwei ve volta atan Matthias’la baş başa saat dokuz buçuğu beklemeye başlamıştı.

Kuwei çantasındaki defterlerini yeniden düzenlemeye başladı.

Jesper masaya oturdu. “Onların hepsine ihtiyacın var mı?”

“Var,” dedi Kuwei. “Ravka’ya gittin mi hiç?”

Zavallı çocuk korkuyor, diye düşündü Jesper. “Hayır, ama Nina ve Matthias seninle olacaklar.”

Kuwei, Matthias’a bakarak fısıldadı. “O çok sert.”

Jesper güldü. “Pek eğlenceli olduğunu söyleyemem ama bazı iyi özellikleri var.”

“Seni duyabiliyorum, Fahey,” diye homurdandı Matthias.

“Güzel. Bağırmak zorunda kalmak istemiyordum zaten.”

“Diğerleri için hiç endişelenmiyor musun?” dedi Matthias.

“Elbette endişeleniyorum ama hepimiz bebeklik çağını geçtik. Endişelenme dönemi geride kaldı. Artık eğlenceli kısma geldik,” dedi silahlarına vurarak. “İcraata.”

“Ya da ölüme,” diye mırıldandı Matthias. “Nina’nın çok iyi durumda olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Bu akşam çok iyi olmasına gerek yok. Bütün amaç, bir çatışmaya *girmemek* zaten, heyhat.”

Matthias volta atmayı bırakıp masada Jesper’in karşısına yerleşti. “Göl evinde ne oldu?”

Jesper haritalardan birinin köşesini düzeltilti. “Emin değilim ama galiba bir toz bulutuyla bir adamı boğdu.”

“Anlamıyorum,” dedi Matthias. “Toz bulutuyla mı? Bugün kemik parçalarını kontrol etti, *parem*den önce bunu hiç yapamamıştı. Değişimin geçici olduğunu, ilacın artçı bir etkisi olduğunu düşünüyor gibi ama...” Kuwei’ye döndü. “*Parem*, bir Grisha’nın gücünü başkalaştırabilir mi? Değiştirebilir mi? Yok edebilir mi?”

Kuwei valizinin kilidiyle oynuyordu. “Sanırım mümkün. Çekilme belirtilerini atlattı. Bu nadiren gerçekleşir. Ayrıca *parem* ve Grisha gücü hakkında çok az bilgiye sahibiz.”

“O gizemi çözmek için yeterince Grisha kesmediniz mi?” Sözcükler Jesper’in ağzından kaçırılmıştı. Adil olmadığını biliyordu. Kuwei ve babası da birer Grisha’ydı ve ikisi de Shuların diğerleri üzerinde deney yapmasına engel olacak konumda değildi.

“Bana kızgın mısın?” dedi Kuwei.

Jesper gülümsedi. “Ben pek kızan biri değilimdir.”

“Evet, öylesin,” dedi Matthias. “Kızan ve korkan birisin.”

Jesper iri Fjerdalıyı şöyle bir süzdü. “Anlamadım?”

“Jesper çok cesur,” diye itiraz etti Kuwei.

“Fark ettiğin için sağ ol.” Jesper bacaklarını uzatıp bileğini öbürünün üzerine attı. “Söyleyeceğin bir şey mi var, Matthias?”

“Neden Ravka’ya gitmiyorsun?”

“Babam...”

“Baban bu gece bizimle gelebilir. Hem onu o kadar düşünüyorsan bugün neden oteline gitmedin?”

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“Olduğun kişi olmaktan, yaptıklarından utanmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirim.”

“Bu tartışmaya gerçekten girmek istiyor musun, cadı avcısı? Benim hiçbir şeyden utandığım yok. Sen ve *drüskelle* dostların gibiler yüzünden dünya benim gibiler için tehlikeli bir yer. Hep öyle oldu ve durumun iyiye gittiği de söylenemez.”

Kuwei uzanıp Jesper’in elini tuttu, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. “Anla. Lütfen. Yaptığımız şey, babamın yaptığı şey... Bizim tek yapmaya çalıştığımız, işleri düzeltmek, Grishalar için bir yol bulmaktır...” Bir şeyleri bastırırımış gibi bir hareket yaptı.

“Güçlerini bastırmaları için?” diye önerdi Matthias.

“Evet. Kesinlikle. Daha kolay saklanmaları için. Grishalar güçlerini kullanmazlarsa hastalanırlar. Yaşlanırlar, çabuk yorulur, iş-tahlarını kaybederler. Shuların gizli saklı yaşamaya çalışan Grishaları tespit etmesinin bir yolu bu.”

“Ben gücümü kullanmıyorum,” dedi Jesper. “Öte yandan...” Parmaklarını kaldırıp düşüncelerini sıraladı. “Bir: Bir bahis üzerine, elma şurubuyla kaplı bir yemlik dolusu waffle yedim ve az kal-

sın biraz daha istiyordum. İki: Enerji eksikliği hiçbir zaman benim için sorun olmadı. Üç: Hayatımda bir gün bile hastalanmadım.”

“Öyle mi?” dedi Matthias. “Hastalığın pek çok türü vardır.”

Jesper ellerini altıpatırlarına götürdü. Anlaşılan bu akşam Fjerdalının zihni epey doluydu.

Kuwei valizini açıp Ketterdam’daki bütün bakkallarda satılan bir kutu sıradan *jurda* çıkardı. “*Jurda* bir uyarıcıdır, yorgunlukla başa çıkmak için idealdir. Babam, onun türümüze yardım etmek için aradığımız çözüm olduğunu düşünüyordu. Doğru formülü bulabilirse Grishalar güçlerini saklarken sağlıklı kalabileceklerdi.”

“Evdeki hesap çarşıya uymadı ama, değil mi?” dedi Jesper. Belki de *biraz* kızgındı.

“Testler planlandığı gibi gitmiyor. Laboratuvardaki biri çenesini tutamıyor. Liderlerimizin kulağına gidiyor ve *parem* için farklı bir kader görüyorlar.” Başını iki yana sallayıp valizini işaret etti. “Şimdi babamın deneylerini hatırlamaya çalışıyorum.”

“Defterlere karaladıkların onlar mı?”

“Günlük de tutuyorum.”

“Çok ilginç olmalı. Birinci gün: Bir türbede oturdum. İkinci gün: Bir türbede biraz daha oturdum.”

Matthias, Jesper’i duymazdan gelerek konuştu, “İlerleme kaydedebildin mi?”

Kuwei kaşlarını çatı. “Biraz. Sanırım. Gerçek bilimadamlarının olduğu bir laboratuvarla olsam belki biraz daha fazla kaydedebilirdim. Ben babam değilim. O bir Fabrikatör’dü. Bense Ateşin Hâkimi’yim. Bu benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Senin uzmanlık alanın ne peki?” diye sordu Jesper.

Kuwei ona soran gözlerle baktı, sonra kaşlarını çatı. “Öğrenme fırsatım olmadı. Shu Han’da korku dolu bir hayat süreriz. Rahat yüzü görmedik.”

Bu, kesinlikle Jesper'in anlayabileceği bir şeydi. *Jurda* kutusunu alıp kapağını açtı. Kaliteliydi, tatlı bir kokusu vardı. Neredeyse bütün olan kurutulmuş çiçekler, canlı bir turuncu renge sahiptiler.

“Bir laboratuvarın ve yanında birkaç Grisha Fabrikatör’ün olsa babanın deneylerini tekrarlayıp bir şekilde bir panzehir bulabilir misin sence?”

“Öyle umuyorum,” dedi Kuwei.

“İşleyişi nasıl olur?”

“Vücudu *parem*den arındırır mı?” diye sordu Matthias.

“Evet. *Paremi* dışarı çeker,” dedi Kuwei. “Ama başarılı olsak bile nasıl vereceğiz ki?”

“Yeterince yaklaşıp zerk edersin ya da yutturursun,” dedi Matthias.

“Ve menzile girdiğinde de işin bitmiş olur,” diye tamamladı Jesper.

Jesper, *jurda* çiçeklerinden birini parmaklarının arasına aldı. Er ya da geç birileri kendi *jurda paremlerini* yaratmanın bir yolunu bulacak, bulduklarında da bu çiçeklerden biri bir servet edecekti. Jesper yapraklarına biraz bile odaklansa daha ufak bileşenlerine ayrıldıklarını hissedebilirdi. Tam olarak görmek denemezdi, daha ziyade tek bir bütünü oluşturan farklı, ufak parçaları sezmekti.

Çiçeği kutuya geri koydu. Küçük bir çocukken babasının tarlalarında uzanırken bir *jurda* çiçeğinin rengini yaprak yaprak çıkarabildiğini keşfetmişti. Canının sıkıldığı bir öğleden sonrası, batı otlaklarına büyük harflerle bir küfür yazmıştı. Babası küplere binmiş ama korkmuştu da. Jesper’i azarlarken bağırmaktan boğazı şişmiş, sonrasında orada öylece oturmuş, titremesine engel olmak adına elleri çay bardağının etrafında kenetli bir halde ona bakmıştı. İlk başta Jesper babasının küfürlü sözcüğe kızdığını sanmıştı ama işin içyüzü tamamen farklıydı.

“Jes,” demişti sonunda. “Bunu bir daha asla yapmamalısın. Bana söz ver. Annen de aynı yeteneğe sahipti. Sana sadece sefalet getirir.”

Jesper hemen, durumu düzeltmek isteğiyle ve sabırlı, mülayim bir ifadeyle, “Söz,” demişti. Babasını öylesine öfkeli görmenin şokunu hâlâ atlatamamıştı ama aklından sadece bunlar geçmişti: *Annem hiç de sefil görünmüyordu.*

Hatta annesi her şeyden keyif alıyor gibiydi. Zemeni doğumluydu, koyu esmer tenli ve babasının, gözlerine bakmak için başını geriye yatırmak zorunda kalacağı kadar uzundu. Jesper tarlada babasıyla çalışacak yaşa gelene kadar evde annesiyle kalmasına izin verilmişti. Çamaşırların yıkanması, yemek yapılması, odun kesilmesi gerekiyordu ve Jesper ona yardım etmeyi çok severdi.

Annesi her gün, babası tarladan döndüğünde, “Tarlalarım nasıl?” diye sorardı. Jesper daha sonra çiftliğin annesinin üzerine olduğunu öğrenecekti. Babası, neredeyse bir yıl peşinden koştuğu Aditi Hilli’ye düğün hediyesi olarak vermişti.

“Harika,” derdi babası, annesinin yanağına öpücük kondurarak. “Tıpkı senin gibi, bir tanem.”

Jesper’in babası hep onunla oynamaya ve akşamları tahta yontmayı öğretmeye söz verir ama hep de akşam yemeğinden sonra, *jurda* yüzünden tabanları turuncuya bulanmış çizimleri hâlâ ayağında, ateşin başında uyuyakalırdı. Jesper ve annesi, kırkıdamalarını bastırarak çizimlerini çıkarır, sonra da üzerine battaniye örtüp akşamın diğer işleriyle ilgilenirlerdi. Sofrayı toplar, çamaşırları askıdan alırlardı ve sonra da annesi Jesper’i yatırır. Annesi ne kadar yoğun olsa da kaç hayvanın derisini yüzmesi ya da kaç sepeti tamir etmesi gerekirse gereksin Jesper gibi bitmez tükenmez bir enerjiye sahipti. Ayrıca yatmadan önce ona masal okumak ya da şarkı mırıldanmak için hep vakti olurdu.

Ata binmeyi, oltaya yem takmayı, balık temizlemeyi, bıldırcının

tüylerini yolmayı, iki sopayla ateş yakmayı ve çay demlemeyi Jesper'e annesi öğretti. Ateş etmeyi öğreten de oydu. Önce bir oynaktan biraz fazlası olan havalı tabancayla, sonra gerçek tabanca ve tüfekle. "Herkes ateş edebilir," demişti annesi ona. "Ama herkes düzgün nişan alamaz." Uzaktan nişan almayı, çalıların arasındaki bir hayvanı takip etmeyi, ışığın gözler üzerinde oynayabileceği oyunları, rüzgâr değişimini hesaba katmayı, koşarken ve sonra da at sırtında ateş etmeyi öğretti. Annesinin yapamadığı hiçbir şey yoktu.

Bunların yanı sıra gizli dersler de vardı. Bazen eve geç gelip de çorba yapması gerektiğinde sobayı yakmadan suyu kaynatır, ekmeği sadece bakarak kabartırdı. Parmaklarını dokundurarak kıyafetlerden lekeleri çıkardığını, yaşadıkları yerin yakınlarındaki uzun zaman önce kurumuş bir gölden çıkardığı güherçileyle kendi barutunu yaptığını görmüştü. "Kendim daha iyisini yapabileceğim bir şeye neden para vereyim ki?" diye sorardı annesi. "Ama bundan babana söz etmek yok, tamam mı?" Jesper nedenini sorduğunda annesi, "Zaten yeterince derdi var, bir de benim için endişelenmesini istemiyorum," derdi. Oysa babası endişelenirdi; özellikle de annesinin Zemenili dostlarından biri yardım istemek ya da şifa bulmak için kapılarını çaldığında.

"Köle tacirleri seni burada bulamazlar mı sence?" diye sormuştu babası bir akşam kulübelerinde ileri geri yürüyerek. Battaniyesine sarınmış olan Jesper uyur numarası yapmasına karşın, aslında onları dinliyordu. "Burada bir Grisha yaşadığı duyulursa..."

Aditi boş ver dercesine o zarif ellerinden birini sallayarak, "O kelime, bizim kelimemiz değil. Ben neysem oyum, başkası olamam. Kaldı ki yeteneklerimin insanlara bir faydası oluyorsa onları kullanmak benim görevim," demişti.

"Peki ya oğlun? Ona bir borcun yok mu? Senin başlıca görevin güvende kalmak, seni kaybedemeyiz."

Fakat Jesper'in annesi nazikçe, kibarca, gözlerinden yayılan bütün sevgiyle Colm'un yüzünü ellerine almıştı. "Kabiliyetlerimi saklarsam oğluma nasıl örnek olabilirim? Korkunun bu hayatta rehberim olmasına izin verirsem? Seni seçmemi istediğinde benim ne olduğumu biliyordun, Colm. Şimdi benden sakın değişmemi isteme."

Ve böylece babasının öfkesi kaybolurdu. "Biliyorum. Sadece seni kaybetme fikrine katlanamıyorum."

Annesi gülüp babasını öperdi. "O zaman beni yanından ayırmamalısın," derdi göz kırparak. Tartışma sona ererdi. Bir sonrakine kadar.

Sonradan anlaşıldı ki Jesper'in babası yanılmıştı. Aditi'yi köle tacirlerine kaybetmemişlerdi.

Jesper bir gece duyduğu sesler üzerine uyanmış, battaniyelerinin altından çıktığında annesini uzun geceliğinin üzerine paltosunu giyer, şapka ve çizmelerini alırken görmüştü. O zamanlar yedi yaşındaki Jesper küçüktü ama en ilginç konuşmaların onun uyku saatinden sonra vuku bulduğunu bilecek kadar da büyüktü. Zemenili bir adam tozlu binici kıyafetleriyle kapıda dikilirken babası, "Saat gece yarısı. Sabaha kadar bekleyemez mi?" diyordu.

"Acı çeken Jes olsa böyle der miydin?" diye sordu annesi.

"Aditi..."

Colm'u yanağından öpmüş, sonra Jesper'i kucağına almıştı. "Benim minik tavşanım uyanmış mı?"

"Hayır," dedi Jesper.

"O zaman rüya görüyor olmalısın." Onu yatağına yatırmış, yanaklarından ve alnından öpmüştü. "Şimdi uyu minik tavşanım, ben yarın dönmüş olacağım."

Fakat ertesi gün dönmedi, sabah kapı çalındığında gelen annesi değil, o tozlu Zemenili adamdı.

Colm oğlunu kaptığı gibi evden çıktı. Kafasına bir şapka geçirip

Jesper'i eyerin üstünde önüne oturttu, sonra da atını dörtnala kaldırdı. Tozlu adam daha da tozlu bir ata biniyordu. Jesper ve babası kilometrelerce uzunlukta ekili alanı geçerek onu bir *jurda* tarlasının kenarındaki beyaz bir çiftlik evine kadar takip ettiler. Onların küçük kulübesinden çok daha güzeldi, cam pencereli ve iki katlıydı.

Kapıda bekleyen kadın, annesinden daha tıknaz ama neredeyse onun kadar uzundu, saçlarını kalın kalın örmüştü. Onları eliyle içeriye davet ederek, "Yukarıda," dedi.

Sonraki yıllarda, Jesper o korkunç günlerde olanları bir araya getirdiğinde çok az şey hatırladı: Çiftlik evinin cilalı ahşap zemini ve parmaklarında uyandırdığı neredeyse ipeksi his, tıknaz kadının ağlamaktan kızaran gözleri ve annesinininki gibi örgüleri olan ve Jesper'den birkaç yaş büyük bir kız çocuğu. Kız madenlerin fazla yakınına kazılan bir kuyudan su içmişti. Aslında kuyunun üstü kapatılmış olmalıydı fakat biri sadece kovayı alıp götürmekle yetinmişti. Çıkrık ve eski halat hâlâ oradaydı. Bunun üzerine kız ve arkadaşları buz gibi, berrak suyu çekmek için yemek taslarından birini kullanmışlardı. O akşam üçü de rahatsızlanmıştı. İki ölmüştü ama Jesper'in annesi kızı, tıknaz kadının kızını kurtarmıştı.

Aditi kızın yatağının başına gelmiş, metal yemek tasını kokladıktan sonra ellerini kızın alev alev yanan cildine koymuştu. Ertesi gün öğlen civarı kızın ateşi düşmüş ve gözlerindeki sarımsı iz kaybolmuştu. İkinci vakti yatağından kalkan kız, annesine acıktığını söylemişti. Aditi ona bir kez gülümseyip yere yığılmıştı.

"Zehri çıkarırken yeterince dikkat etmemiş," dedi tozlu adam. "Çok fazla emmiş. Bunun daha önce *zowalara* da olduğunu gördüm." *Zowa*. "Kutsanmış" demekti. Jesper'in annesinin Grisha yerine kullandığı kelimeydi bu. Biz *zowayız*, derdi Jesper'e, parmaklarını şaklatarak bir çiçeği açtırırken. *Sen ve ben*.

Şimdi onu kurtarmak için çağıracak kimse yoktu. Jesper onu

nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Annesi kendinde olsa, daha kuvvetli olsa belki kendini iyileştirebilirdi. Halbuki derin bir rüyaya dalarken, nefes alış verişleri de giderek düzensizleşti.

Jesper yanağını annesinin avucuna bastırıp uyudu, onun her an uyanıp yanağını okşayacağından, “Burada ne arıyorsun, minik tavşanım?” diyeceğinden emindi. Oysa onu uyandıran şey babasının ağlama sesi oldu.

Annesini çiftliğe geri götürüp şimdiden çiçek açmaya başlamış bir kiraz ağacının altına gömmüşlerdi. Jesper ağacın böylesine hüzünlü bir gün için fazla güzel olduğunu düşünmüştü, hatta bir vitrinde ya da bir hanımefendinin ipekli kıyafetinde o soluk pembe çiçekleri gördüğünde şimdi bile yüreği daralıyordu. Yeni kazılmış toprağın kokusunu, tarlalarda fısıldayarak esen rüzgârı, Jesper’in anlamadığı sözlerinde Kael havası olan bir tür yalnızlık türküsü söyleyen babasının titrek bariton sesini anımsıyordu.

Colm türküsünü bitirip son notalar kiraz ağacının dallarına süzülürken, “Annem cadı mıydı?” dedi Jesper.

Colm çilli elini oğlunun omzuna koyup onu kendine çekti. “O bir kraliçeydi, Jes,” dedi. “O bizim kraliçemizdi.”

O akşam Jesper onlara yemek yapmıştı; yanmış bisküvi ve sulu çorba... Babası yine de her lokmasını yedi ve mumun ışığı azalırken yüreğindeki sızı dinen Jesper uykuya dalana kadar ona Kael Azizler kitabından masallar okudu. O günden sonra günleri hep böyle geçti. İkisi birbirlerine baktılar, tarlayı işlediler, yazları *jurda* sarıp kuruttular, çiftliğin borçlarını ödediler. Peki bu neden yeterli gelmemiştii?

Oysa Jesper bunu düşünürken bile onun asla yeterli gelmeyeceğini biliyordu. O hayata asla geri dönemezdi. Mayasında yoktu.

Belki annesi yaşasaydı huzursuzluğunu atmanın bir yolunu gösterirdi. Belki ona gücünü saklamak yerine kullanmayı öğretirdi. Belki Jesper, Ravka'ya gidip kralın askerlerinden biri olurdu. Ya da belki de soluğu yine burada alırdı.

Parmak uçlarındaki *jurda* lekesini silip kutunun kapağını kapadı.

“Zemeniler sadece çiçekleri kullanmaz,” dedi. “Annemin *jurda* saplarını keçi sütüne batırdığını hatırlıyorum. Tarlaya çalışmaya gittiğimde bana verirdi.”

“Neden?” diye sordu Matthias.

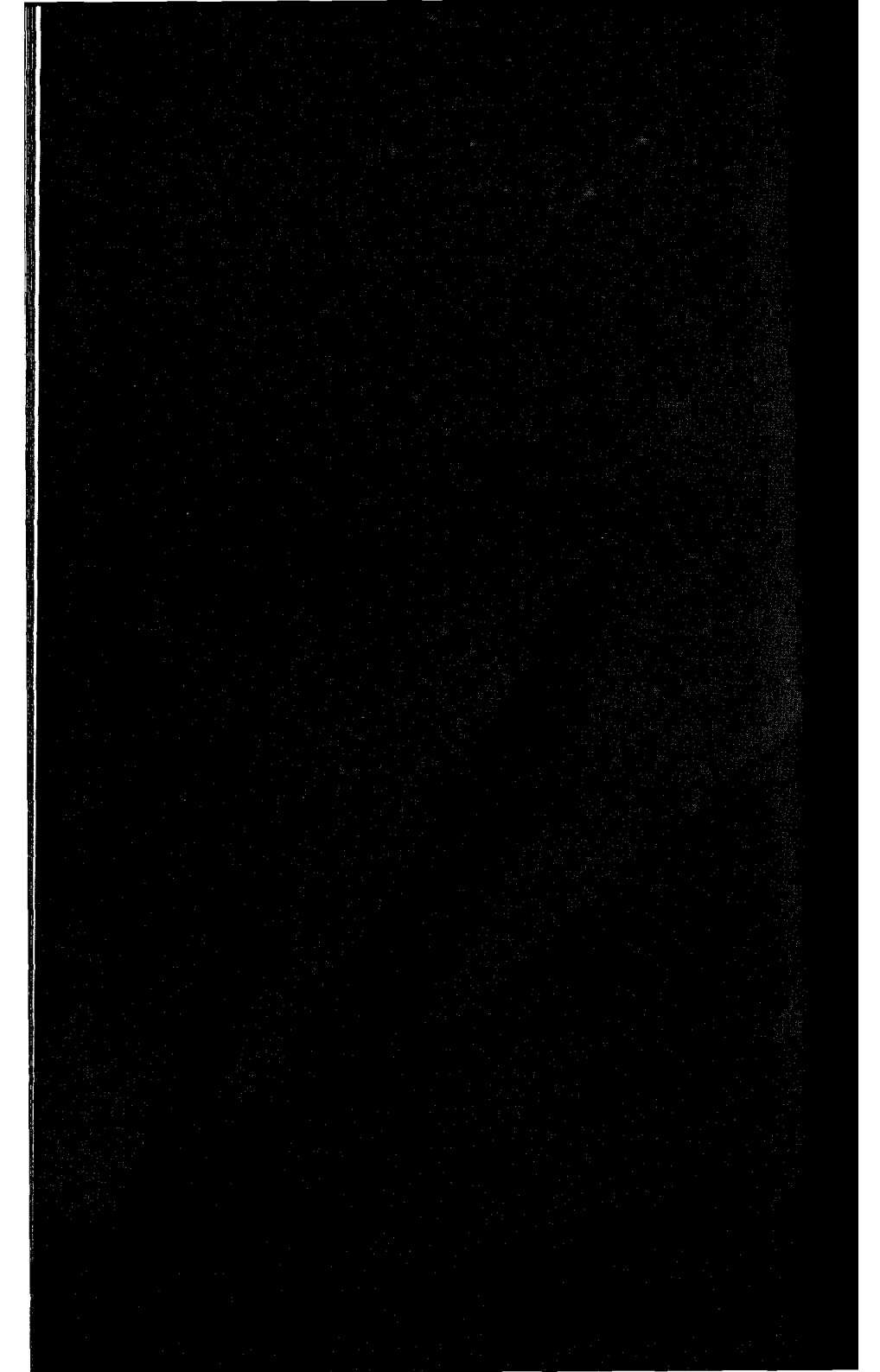
“Bütün gün *jurda* poleni solumanın etkilerini gidermek için. Bir çocuğun bünyesi o kadar *jurdayı* kaldırmaz. Ayrıca kimse beni olduğumdan daha telaşlı istemiyordu.”

“Sapları mı?” diye tekrarladı Kuwei. “Çoğu kişi onları atar.”

“Saplarının içinde bir balsam var. Zemeniler merhem yapımında kullanmak için o balsamı çıkarırlar. *Jurda* yakarken bebeklerin damaklarına ve burun deliklerine sürerler.” Jesper parmaklarıyla kutunun üstünde tempo tuttu, zihninde bir fikir oluşuyordu. *Jurda paremin* panzehirinin sırrı *jurda* bitkisinin kendisinde olabilir miydi? Kimyacı değildi, Wyland gibi düşünmezdi ve Fabrikatör eğitimi de almamıştı ama annesinin oğluydu. “Ya balsamın *jurda paremin* etkilerini yok edecek bir çeşidi varsa? Fakat onu enjekte etmenin bir yolu yine de ...”

Tam bu sırada pencere parçalandı. Jesper göz açıp kapayıncaya kadar tabancalarını çekerken Matthias, Kuwei'yi yere eğip tüfeğini omuzladı. Duvara doğru ilerlediler, Jesper parçalanmış renkli camlardan dışarıya baktı. Mezarlığın gölgeleri arasında fenerler, muhtemelen insanlara ait hareketli şekiller gördü, üstelik de sayıları oldukça fazlaydı.

“Eğer hayaletler dirilmedilerse,” dedi Jesper, “sanırım misafirlerimiz var.”

4. KISIM

BEKLENMEDİK MİSAFİR

Akşamleyin depo mıntıkası derisini atmış ve yeni bir biçime bürünmüş gibiydi. Doğu kenarlarındaki gecekondu mahallelerinde hareketlilik hâkimken mıntıkanın ıssız sokaklarını yalnızca görev yerlerindeki nöbetçiler ve devriye gezen *Stadwatch* muhafızları işgal ediyordu.

İnej ve Nina teknelerini mıntıkanın merkezinden akan geniş orta kanala bıraktıktan sonra, depolara yakın ve kanal boyunca sıralanan sokak lambalarından uzak durarak sessiz rıhtımda ilerlediler. Kereste ve tepeleme kömür dolu devasa sandık yüklü mavnaların yanından geçtiler. Arada bir fener ışığında çalışan, rom fiçıları ya da pamuk balyaları kaldıran adamlar gözlerine ilişti. Böylesine değerli yükler gece sahipsiz bırakılamazdı. Neredeyse Tatlı Resif’e geldikleri sırada mavi renkli bir lambanın aydınlığında kanalın kenarına park etmiş büyük bir yük arabasından bir şeyler indiren iki adam gördüler.

“Ceset ışığı,” diye fısıldadı İnej ve Nina ürperdi. Açık deniz bahlıklarının ezilmiş iskeletlerinden yapılan kemik ışıkları yeşil yanardı.

Fakat ceset ışıkları başka bir yakıtla yanardı; etrafa yükü ölümler olan cesetçilerin düz altlı gemilerinin tanınmasını sağlayan mavi bir uyarı ışığı yayılırdı.

“Cesetçilerin depo mıntıkasında ne işi var?”

“İnsanlar sokaklarda ya da kanallarda ceset görmek istemiyor. Depo mıntıkası geceleri neredeyse tamamen ıssızdır, o yüzden cesetleri buraya getirirler. Güneş batınca cesetçiler ölümleri toplayıp buraya getirirler. Vardiyalı ve mahalle mahalle çalışırlar. Şafak sökmeden yükleriyle birlikte gitmiş olurlar.” Yakılmak üzere Azrail Mavnası’na.

“Neden gerçek bir mezarlık yapıvermiyorlar?” diye sordu Nina.

“Yer yok. Uzun süre önce Kara Peçe’yi tekrar açmayı düşündüklerine dair söylentiler duymuştum ama Kraliçenin Leydi Salgını ortaya çıkınca tartışmalar noktalandı. İnsanların salgınlardan ödü kopar. Ailenin parası varsa seni Ketterdam’ın dışında bir mezarlık ya da kabristana gönderirler. Yoksa...”

“Yas yok,” dedi Nina karamsarca.

Yas yok, cenaze yok. İyi şanslar demenin başka bir yolu. Fakat dahası da vardı. Bu, onlar gibi insanlar için pahalı cenaze törenleri, isimlerini hatırlatacak mermer taşlar, mersin ağacı ve gülden celenkler olmayacağı gerçeğine kasvetli bir göz kırpmaydı.

Tatlı Resif’e yaklaşırlarken İnej öne geçti. Silolar ürkütücü bir görünüme sahiplerdi, bekçi Tanrılar kadar heybetli, Van Eck’in kırmızı defnesinin işlendiği çalışkanlık anıtlarıydılar. Yakında herkes o amblemin neyi temsil ettiğini anlayacaktı; korkaklık ve aldatma. Van Eck’in daire biçiminde kümelenen silolarının etrafı yüksek metal çitle çevriliydi.

“Dikenli tel,” dedi Nina.

“Sorun değil.” Dikenli tel, küçükbaş hayvanları ağıllarında tutmak için icat edilmişti. Hayalet’e hiçbir zorluk ıkaramazdı.

Bir deponun sağlam kırmızı tuğla duvarının yanında gözetleme konumu alıp nöbetçilerin rutininin değişmediğini teyit ettiler. Tıpkı Kaz’ın dediği gibi muhafızların siloları çevreleyen çitin etrafını dolaşmaları tam on iki dakika sürüyordu. Devriyeler çitin doğu kenarındayken İnej’in teli aşmak için takriben altı dakikası olacaktı. Batı tarafına geçtiklerinde İnej’i siloların arasında kolaylıkta görebilirlerdi ama çatıya çıkarsa onu görmeleri imknsızlaşırdı. O altı dakika sırasında İnej ekin kurdunu silo kapağından içeri bırakıp sonra da ipi zecekti. Altı dakikadan fazla sürerse nöbetçilerin tekrar dolanmasını bekleyecekti. İnej onları göremeyecekti fakat Nina’nın elinde güçlü bir kemik ışığı vardı. Geçiş için durum müsait olduğunda İnej’e yeşil ışığıyla işaret verecekti.

“On silo,” dedi İnej. “Dokuz geçiş.”

“Yakından çok daha yüksek duruyorlar,” dedi Nina. “Hazır mısın?”

İnej caydırıcı olduklarını inkâr edemezdi. “Dağ ne kadar yüksek olursa olsun tırmanış aynıdır.”

“Teknik olarak bu doğru değil. İp lazım, kazma lazım...”

“Matthias gibi konuşma.”

Nina ağzını dehşet içinde kapadı. “Bunu telafı etmek için iki katı pasta yiyeceğim.”

İnej bilgece başını salladı. “İyi fikir.”

Devriyeler nöbetçi kulübesinden tekrar hareket ediyorlardı.

“İnej,” dedi Nina tereddütle, “*parem*den beri gücüm aynı değil, bunu bilmen gerek. Bir çatışmaya girersek...”

“Bu akşam çatışma olmayacak. Hayalet gibi geçeceğiz.” Ni-

na'nın omuzlarını sıktı. "Hem senden daha vahşî bir savaşı tanı-
mıyorum ben, güçlerin olsun olmasın."

"Ama..."

"Nina, nöbetçiler."

Devriyeler gözden yitmişti. Şimdi harekete geçmezlerse bir sonrakî döngüyü beklemek zorunda kalırlardı ki o zaman progra-
mın gerisine düşerlerdi.

"Hallediyorum," dedi Nina ve nöbetçi kulübesine doğru yürüdü.

Gözetleme konumlarından nöbetçi kulübesini yıkayan sokak lambasının ışık havuzuna kadar olan mesafeyi kat edene kadar attığı birkaç adımda, Nina'nın bütün tavrı değişti. İnej buna bir açıklama getiremedi fakat Nina'nın adımları daha tereddütlü bir hal alırken omuzları da hafifçe düştü. Adeta küçülmüştü. Eğitilmiş bir Grisha olmaktan çıkmış, bir avuç nezaket bulmayı umut eden genç, tedirgin bir göçmene dönüşmüştü.

"Affedersin?" dedi Nina saçma derecede ağır bir Ravka aksa-
mıyla.

Nöbetçi silahını ateş etmeye hazır tutuyor ama pek de kaygılı görünmüyordu. "Akşamın bu saatinde burada olmamalısın."

Nina bir şeyler mırıldanarak iri yeşil gözleriyle adama baktı. İnej onun bu kadar sağlıklı görünebileceğini hiç bilmiyordu.

"O da neydi?" dedi nöbetçi yaklaşarak.

İnej harekete geçti. Wylen'in ona verdiği cılız ışık bombasının uzun fitilini yakıp ışık havuzundan sakınarak çite doğru koştu ve sessizce tırmandı. Neredeyse nöbetçiyle Nina'nın tam arkasına geldi, sonra da tepelerindeydi. Dikenli tel halkalarının arasından zahmetsizce süzülürken seslerini duyabiliyordu.

"Ben iş için geldi, tamam?" dedi Nina. "Şeker yapmak için."

“Burada şeker yapmıyoruz, sadece depoluyoruz. İşleme fabrikalarına gitmen gerek.”

“Ama işe ihtiyacım var. Ben... ben...”

“Ah, hadi ama, ağlama. Tamam, tamam.”

İnej kahkahasını bastırıp ses çıkarmadan çitin öbür tarafına indi. Tellerin arasından Kaz’ın sözünü ettiği, nöbetçi kulübesinin arka duvarına istiflenmiş kum torbalarını ve kullanması için koyduğu güvenlik ağının köşesini gördü.

“Senin... şey... arkadaşın da iş arıyor mu?” diye soruyordu nöbetçi.

“Bende yok... nasıl dedin? *Arkadaş?*”

Nöbetçi kulübesinin yanındaki kapı içeriden kilitlenmiyordu, dolayısıyla İnej iterek açtı. Nina için belli belirsiz aralık bıraktıktan sonra en yakındaki silonun dibindeki gölgelere koştu.

Nina’nın vedalaşıp gözetleme yerlerinin aksi istikametinde uzaklaştığını duyunca beklemeye başladı. Dakikalar geçti, tam bombanın kusurlu olduğuna kanaat getirecekti ki bir *pat* sesi duyuldu ve nöbetçileri gözetlemek için kullandıkları depodan parlak bir ışık yayıldı. Nöbetçi tekrar ortaya çıkıp tüfeğini kaldırdı, depoya doğru birkaç adım attı.

“Kim var orada?” diye bağırdı.

Nina onun arkasındaki gölgelerden geçerek saniyeler içinde kapıdan girdi. Kapıyı kapadı, ikinci siloya yönelip karanlıkta gözden kayboldu. Nöbetçiler devriye gezerken oradan İnej’e işaret verebilecekti.

Nöbetçi diğer depolarda bekleyen bir tehdit olma ihtimaline karşı geri geri yürüyerek görev yerine döndü. Sonunda dönüp kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı sarstıktan sonra nöbetçi

kulübesinin içine yöneldi.

İnej, Nina'nın işaretini bekleyip silonun yan tarafındaki basamaklardan yukarı seğırtti. Birinci kat, ikinci kat, onuncu kat. Şenliklerde İnej yukarı tırmanırken amcası seyircileri eğlendirirdi. *Daha önce böyle bir numara hiç denenmedi, özellikle de bu kadar genç biri tarafından! Huzurlarınızda ürkütücü tel gösterisi. Sahne ışığı yanar, çadıra gerilmiş ince bir örümcek ağı ipi gibi görünmesi için teli aydınlatırdı. Baylar, hanımınızın elini tutun. Parmaklarının ne kadar ince olduğunu görüyor musunuz? Şimdi lütfen o kadar ince, o kadar kırılgan bir şeyin üzerinde yürümeye çalıştığınızı hayal edin! Kim böyle bir şeye cüret edebilir? Kim ölüme meydan okumaya cüret edebilir?*

Ardından İnej direğin üzerinde dikilir, elleri belinde, bağırdı: “Ben!”

Kalabalık nefesini tutardı.

Ama durun biraz, bu doğru olamaz, derdi amcası, küçük bir kız mı?

Bu noktada seyirciler kendinden geçerci. Kadınlar bayılırdı. Bazen erkeklerden biri gösteriyi durdurmaya kalkardı.

Bu gece seyirci yoktu, sadece rüzgâr, parmaklarının altındaki soğuk metal ve ayın parlak yüzü vardı.

İnej silonun tepesine ulaşmış şehre baktı. Ketterdam altın sarısı ışıkla parıldıyor, kanal boyunca fenerler ağır ağır hareket ediyor, pencerelerde mumlar yanıyor, dükkânların ve meyhanelerin camlarından hâlâ ışıklar sızıyordu. Kapak'ın ışıltılı pullarını, Çıtalar'ın rengârenk fenerlerini ve sıra sıra dizili cafacalı ampullerini seçebiliyordu. Yalnızca birkaç gün içinde Van Eck'in serveti yok olacak ve İnej de Per Haskell'le olan kontratından serbest

kalacaktı. *Özgür* olacaktı. Gönölünce yaşayacaktı. Günahları için af dileyecetti. Hayalinin peşinden gidecekti. Bu yeri özleyecek miydi? Avucunun içi gibi öğrendiği, bir şekilde evi haline gelen bu kalabalık şehri? Özleyeceğine emin gibiydi. O nedenle bu akşam, gösterisini şehri için, nasıl alkışlayacaklarını bilmeseler de Ketterdam'ın yurttaşları için yapacaktı.

Biraz uğraşsa da silo kapağının çarkını gevşetmeyi başarıp kanırtarak açtı. Cebine uzanıp kimyasal ekin kurdunun kapağı kapalı şişesini çıkardı. Wylan'ın talimatları doğrultusunda şişeyi bir güzel salladı, sonra içindekileri silonun içine boşalttı. Havayı cılız bir tıslama doldurdu ve yüzeyin altında canlı bir şeyler varmışçasına şekerler kımıldadı. Ürperdi. Silolarda ölen, ayaklarının altındaki tahıl, mısır ya da şekerler aşağı çöküp de içeride kalan ve yavaş yavaş boğularak can veren işçiler duymuştu. Kapağı kapayıp adamakıllı sıktı.

Sonra eğilip metal merdivenin ilk basamağına uzandı ve Wylan'ın verdiği mıknaıslı kıskacı tutturdu. Basamağı sağlam kavramış gibiydi. Bir düğmeye basınca mıknaıslı iki kılavuz teli fırlayıp cılız bir *tangirtıyla* siloya bağlandı. Çantasından bir tatar yayıyla ağır bir tel rulosu çıkardı, sonra telin bir ucunu kıskacıtan geçirip sıkıca bağlayarak kılavuz telleri ekledi. Telin diğer ucunu tatar yayına taktığı mıknaıslı kıskaca bağladı. Tetiğe bastı. İlk atış isabet etmeyince teli geri sarmak zorunda kaldı. İkinci atış yanlış basamağı dolandı. Fakat üçüncü atış bir sonraki siloda doğru yeri kavradı. İsteddiği gerginliği sağlayana kadar kıskacı burdu. Daha önce de benzer bir donanım kullanmışlardı ama bu kadar geniş mesafede ya da bu kadar yüksekte ilk defa deniyordu. Önemi yoktu. Mesafe ve tehlike telin üzerinde dönüşüm geçireceklerdi; tıpkı İnej'in geçi-

receği gibi. Yüksek telde kimseye borcu yoktu, yerle gök arasında asılı, geğmişi de geleceği de olmayan bir varlıktı.

Vakit gelmişti. Salıncaklar sonradan öğrenilebilirdi ama tel doğuşandı.

Annesi İnej'e yetenekli tel cambazlarının Gökyüzü İnsanları'nın soyundan geldiğini, vaktiyle kanatları olduğunu ve doğru ışıkta o kanatların teveccüh gösterdikleri insanların üzerinde hâlâ görülebileceğini söylemişti. O günden sonra İnej kuzenlerinin kahkahalarına kulak tıkayarak kendi kanatlarının görünüp görünmediğine bakmak için aynaların karşısında sürekli sağa sola dönüp gölgesini kontrol eder olmuştu.

Babası, onu her gün rahatsız etmesinden sıkılınca iplerin üstündeki eğitimine çıplak ayakla başlamasına izin verdi, böylece dengesini koruyarak ileri geri yürümeye alışabilecekti. İnanılmaz sıkılmış ama kuvvetini sınavarak, ayaklarını daha sert, daha zorlu teli kavramasını sağlayacak deri ayakkabılara alıştıarak her gün azimle çalışarak egzersizleri yerine getirmişti. Babasının dikkati dağıldığında amuda kalkar, babası tekrar ona döndüğünde ipi elleri üzerinde geçiyor olurdu. Babası ipi birkaç santim yükseltmeyi kabul ederek uygun bir teli denemesine izin verdi, İnej de her seviyede birbiri ardına becerileri —yan takla, perende, başının üstünde sürahiyle yürüme— öğrendi. Kendini daha yüksekte dengesini korumasını sağlayacak ince, esnek sopayla yürümeye alıştırdı.

Bir öğleden sonra, amcasıyla kuzeni yeni bir hareket deniyorlardı. Hanzı, Asha'yı telin üzerinde el arabası gibi itecekti. Sıcak bir gündü ve öğle yemeği arası verip nehirde yüzmeye karar vermişlerdi. Sessiz kampta yalnız kalan İnej kurdukları platformlardan birine tırmandı, teli net görebilmek için de güneşi arkasına aldı.

O yükseklikten dünya kendinin bir yansıması haline geldi; şekilleri bodur, biçim olarak tanıdık ama her nedense güvenilmez gölgeleri uzun göründü. İnej ayağını telin üzerine koyunca yüreğine ansızın bir kuşku düşmüştü. Bu, haftalardır üzerinde korkusuzca yürüdüğü telle aynı genişlikte olmasına karşın çok daha ince görünüyordu. Tel, bu yansıma dünyasında adeta farklı kurallara itaat ediyordu. *Korku geldiğinde bir şeyler olmak üzeredir.*

İnej derin nefes aldı, ayağını kaldırıp havadaki ilk adımlarını attı. Altında otlar bir deniz gibi dalgalanıyordu. Ağırlığının kaydığını hissetti, sola yattı, onu aşağıdaki gölgesiyle buluşturmaya hazır yerçekimini hissetti.

Kaslarını esnetip dizlerini kırarak tehlikeyi atlattı. Sonrasında sadece o ve tel kalmıştı. İzlendiğini fark ettiğinde çoktan yolu yarılammıştı. Görüş açısını genişletti ama konsantrasyonunu korudu. İnej amcası ve kuzenleriyle nehirden dönen, başını yukarı kaldırmış, ağzı şaşkınlıktan siyah bir O harfini almış babasının yüzündeki o ifadeyi ve karavandan çıkan annesinin elini kalbine götürüşünü asla unutmayacaktı. Konsantrasyonunu bozma korkusuyla çıtlarını çıkarmamışlar, İnej'e hayranlık gibi gelse de aslında dehşetten nutukları tutulmuştu.

İnej aşağıya indiğinde annesi bir saat boyunca ona hem sarılmış hem bağırırmıştı. Babasının gazabından da kurtulamamış fakat onun bakışlarındaki gururu ve kuzenlerinin gözlerindeki gönülsüz hayranlığı da gözden kaçırmamıştı.

Kuzenlerinden biri daha sonra onu kenara çekip, “Nasıl o kadar korkusuzca yürüebiliyorsun?” diye sorduğunda o omuz silkip, “Normal yürüyorum işte,” demişti.

Oysa bu doğru değildi. Yürümekten daha iyiydi. Diğerleri tel-

de yürürken rüzgâra, yüksekliğe, mesafeye karşı mücadele verirlerdi. İnej telin üzerindeyken ise bütün dünyası o tel olurdu. Esnemesini ve çekimini hissedebilirdi. Tel, gezegen, o da uydusuydu. Telde, momentumla taşındığı salıncaklarda asla hissetmediği bir basitlik vardı. Telin üzerindeyken bulduğu dinginliği sevmiştii ve bu, başka hiç kimsenin anlamadığı bir şeydi.

Sadece bir kez düşmüştü ve bunu hâlâ güvenlik ağına bağlıyordu. Ağı germişlerdi çünkü Hanzi gösterisine tek tekerlek hareketini ekliyordu. İnej biraz önce yürürken biraz sonra düşüyordu. Düştüğünü ancak ağa çarptığında fark edebildi, zaten oradan da anında sekerek yeri boyladı. İnej yerin o kadar sert olduğunu, onun için yumuşamayacağını ya da esnemeyeceğini keşfettiğinde biraz şaşırıldı. İki kaburgası kırılırken kafasında dolgun bir kaz yumurtası büyüklüğünde bir şiş oluştu.

“Şişin o kadar büyük olması iyi,” diye homurdandı babası. “Bu demektir ki kan beyninin içinde değil.”

Sargıları çıkarılır çıkarılmaz İnej tekrar tele çıktı. Bir daha hiç ağla çalışmadı. Onu dikkatsizleştirdiğini biliyordu. Ne var ki şimdi aşağı bakınca biraz sigortanın sakıncası olmayacağını kabul ediyordu. Ay ışığı, aşağıdaki arnavutkaldırımı taşların kıvrımlarına vuruyor, egzotik bir meyvenin siyah çekirdekleri gibi görünmelerini sağlıyordu. Fakat nöbetçi kulübesinin arkasına zulalanan ağ, onu tutmak için orada sadece Nina varken işe yaramazdı. Ayrıca yeni planı, Kaz’ın orijinal planından farklı olarak ortalık yerde ağ tutan biri üzerine kurmamışlardı. Dolayısıyla İnej her zaman yaptığı gibi, görünmez kanatlarının yardımıyla havada kalarak onu yakalayacak hiçbir şey olmadan yürüyecekti.

İnej denge sopasını yeleşinden çıkardı, bir fiskeyle gerçek bo-

yutuna uzattı. Ağırlığını elinde tartarken ayakkabılarının içindeki parmaklarını esnetti. Ricası üzerine Zirkoa Sirki'nden çalınan bu ayakkabılar deriydiler. Tabanları düz olduğundan, çok sevdiği ka-
uçük ayakkabıları gibi sağlam, hassas kavrayışları yoktu ama ipi daha kolay serbest bırakmasını sağlıyorlardı.

Sonunda Nina'dan işaret geldi, kısa yeşil bir ışık yandı.

İnej telin üstüne çıkar çıkmaz rüzgârı hissetti. Soluğunu uzun uzun boşalttı, dengesini sağlamak için esnek sopasını kullandı.

Bir kez dizlerini esnetti. Neyse ki tel hemen hiç oynamadı. Telin sert baskısını ayak kemerlerinin altında hissederek yürüdü. Kavrayan parmaklarından kurtulmaya çalışan tel onun her adı-
mında hafifçe eğildi.

Hava sıcaktı. Şeker ve pekmez kokuyordu. Kapüşonunu indir-
mişti ve örgülerinden kaçan saçların yüzünü gıdıkladığını hisse-
debiliyordu. Tele odaklandı, çocukken yaşadığı o tanıdık yakınlı-
ğı hissetti. Sanki tel ona onun tele tutunduğu kadar sıkı tutunuyor,
onu yalnızca kendisinin bulunduğu gizli bir yere, ayna dünyasına
buyur ediyordu. Saniyeler içinde ikinci silonun tepesine ulaştı.

Silonun çatısına adımını attığında denge sopasını kısaltıp askı-
sına geri koydu. Cebindeki şişeden bir yudum su içti, kollarını ba-
caklarını biraz esnetti. Sonra kapağı açıp ekin kurdunu bıraktı. Yine
o cızırtılı tıslamayı duydu ve burnuna yanan şeker kokusu doldu.
Bu kez daha güçlüydü ve tatlı, yoğun bir koku dumani halindeydi.

Birdenbire aklı Menajeri'ye gidiyordu, kalın bir el, bileğini
kavrıyordu. İnej kendisini anıların hücum edeceği zamanı tahmin
etme konusunda geliştirmişti. Hep hazırlıklı olmasına karşın bu
kez gafil avlandı. Ona saldırdılar, telin üzerindeki rüzgârdan daha
inatçıydılar, zihnini altüst ettiler. Adam vanilya gibi koksa da alt-

taki sarımsak kokusunu alabiliyordu. Etrafındaki ipekleri canlıymışlar gibi hissedebiliyordu.

İnej hepsini hatırlamıyordu. Menajeri’de günler geçtikçe kendini hissizleştirme konusunda epey başarılı hale gelmişti. Kendini o kadar soyutluyordu ki geride bıraktığı bedenine ne yapıldığını neredeyse umursamıyordu. Menajeri’ye gelen adamların asla dikkatli bakmadıklarını, asla gereksiz sorular sormadıklarını öğren-di. Onlar bir fantezi istiyorlardı ve o fanteziyi muhafaza etmek için her şeyi göz ardı etmeye hazırdılar. Gözyaşları yasaktı elbette. İlk gece ağlamıştı. Tante Heleen ona önce elektrik vermiş, sonra bastonla dövmüş, sonra da bayıltana kadar boğazını sıkmıştı. Sonrasında İnej’in korkusu, kederine hep baskın gelmişti.

Gülümsemeyi, fısıldamayı, sırtını yay gibi germeyi ve Tante Heleen’in müşterilerinin talep ettiği sesleri çıkarmayı öğrendi. Yine ağladı ama hiç gözyaşı dökmedi. O gözyaşlarını her gece bir taş misali battığı bir hüznün kuyusuna, içindeki boş yere akıttı. Menajeri, Fıçı’daki en pahalı zevk evlerinden biriydi ama müşterileri, ucuz genelevlerin ve ara sokak kızlarının müdavimi olanlardan daha kibar değildi. Hatta bazı yönlerden İnej onların daha da kötü olduklarını fark etti. *Bir adam o kadar çok para ödediğinde, demişti Kaelli kız Caera, her istediğini yapma hakkını kazandığını düşünür.*

Genç adamlar, yaşlı adamlar, yakışıklı adamlar, çirkin adamlar, hepsinden vardı. Bir keresinde bir adam işini göremeyince ağlayıp İnej’e vurmuştu. Bir başka seferinde bir adam İnej’den düğün geceleriymiş gibi davranmasını ve ona onu sevdiğini söylemesini istemişti. Yine bir keresinde bir adam keskin dişleriyle göğüslerini kanatana kadar ısırmıştı. Tante Heleen kan sıçrayan

örtülerin ve İnej'in çalışmadığı günlerin ücretini kontratına eklemiştir ama en kötüsü o adam değildi. En kötüsü, onu salonda seçen ve vanilya kokan Ravkalı adamdı. Odaya gittiklerinde mor ipeklerle tüsülerin arasında adam ona, "Seni daha önce gördüm, biliyor musun," demişti.

Bunun adamın oynamak istediği oyunun bir parçası olduğunu düşünen İnej gülmüş, ona altın bir sürahidten şarap doldurmuştu. "Hiç sanmıyorum."

"Yıllar evveldi, Caryeva dışındaki karnavallardan birinde."

Kadehteki şarap taşıtı. "Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalısın."

"Hayır," dedi adam heyecanla. "Eminim. Ailenin gösterisini izledim orada. Askeri izindeydim. Taş çatlasa on yaşında küçücük bir kızdın, telde korkusuzca yürüyordun. Gülden bir taç takıyordun. Bir ara dengeni kaybettin. Düşer gibi oldun ve dağılan tacındaki yapraklar sağa sola saçıldı." Kar yağışını taklit edercesine parmaklarını havada titretti. "Seyirciler nefesini tuttu, ben de öyle. Ertesi akşam yine geldim, yine aynı şey oldu, o zaman bunun gösterinin bir parçası olduğunu bildiğim halde sen dengeni sağlamaya çalışıyormuş gibi yaparken yine kalbim sıkıştı."

İnej ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. Gülden taç, anesinin fıkıydı. "Çok kolaymış gibi gösteriyorsun, *meja*, daldaki bir sincap gibi seğirtiyorsun. Tehlikede olmasan bile insan öyle olduğuna inanıyor."

Bu, İnej'in Menajeri'deki en kötü gecesi idi çünkü vanilya kokan adam boynunu öpmeye ve ipeklerini çıkarmaya başladığında İnej bedenini ardında bırakamamıştı. Adamın onu hatırlaması bir şekilde geçmişiyse şimdiyi birbirine bağlamış, onu altına mıhlamıştı. İnej ağlamış ama adam oralı olmamıştı.

Ekin kurdu işini yaparken İnej şekerlerin tıslamasını duyabiliyordu. Kendini sese odaklanmaya, boğazındaki düğümlemeye rağmen soluk almaya zorladı.

Sana zırhın olmadan sahip olacağım. Bunlar İnej'in Kaz'a *Ferolind'*de sarf ettiğı sözlerdi. Kaz'ın kendini ona açabileceğine, dünyaya duydukları güvensizliğin birleştirdiğı iki temkinli yarıttan fazlası olduklarına dair bir işaret aramıştı. İyi ama Kaz o akşam konuşsaydı ne olabilirdi? Ona kalbinden bir parçayı gönülden isteyerek sunsaydı? Ya ona gelse, eldivenlerini çıkarsa, onu kendine çekip dudaklarından öpseydi? İnej de onu kendine biraz daha çeker miydi? Öpüşüne karşılık verir miydi? Öyle bir anda kendi olabilir miydi, yoksa onun kollarındaki bir oyuncak bebek gibi, asla bütün olamayacak bir kız gibi dağılıp gider miydi?

Önemi yoktu. Kaz konuşmamıştı ve belki de böylesi ikisi için de daha iyi olmuştu. Zırhlarını çıkarmadan yollarına devam edebilirlerdi. İnej gemisine, Kaz şehrine kavuşurdu.

İnej kapağı kapatmak üzere uzanırken kömür rengi havayı soludu, ciğerlerindeki mahvolmuş şekerin tatlı kokusunu öksürerek çıkardı. Sonra bir el, ensesini kavrayıp onu öne doğru itince sendeledi.

Ağırlık merkezinin değiştiğini hissetti ve silonun geniş ağzından içeri çekildi.

Eve tahmin ettiğinden daha kolay girmişlerdi, bu Kaz'ı en-dişelendirdi. Van Eck'i gözünde fazla mı büyütüyordu? Kaz bas-tonunu kolunun altına kıştırıp yağmur olduğundan aşağı kayarken kendine, *adam bir tüccar gibi düşünüyor*, diye hatırlattı. *Hâlâ pa-rasının onu güvende tuttuğuna inanıyor*.

En kolay giriş noktaları, yalnızca çatıdan erişilebilen evin ikinci katındaki pencerelerdi. Wylan tırmanma ve inme işini be-ceremediğinden Kaz önden gidip onu alt katlardan içeri alacaktı.

Kaz hemfikir olduğunu belirtircesine sızlayan bacağına aldır-mayarak, "İki sağlam bacağı var ve hâlâ merdiven istiyor," diye homurdandı.

Wylan'la bir işte daha birlikte çalışmak için can atmasa da Wylan'ın evi tanınması ve babasının alışkanlıklarını bilmesi, bir sürprizle karşılaştıklarında işe yarayabilirdi. Ayrıca aurik asidin nasıl kullanılacağını bir tek o biliyordu. Kaz aşağıda şehrin ışıkla-rı parıldarken Takas Kilisesi'nin çatısındaki İnej'i düşündü. *İşimi yaparken sen de bana karışma*. Pekâlâ. Hepsinin kendi işlerini

yapmalarına izin verecekti. Nina kendi üzerine düşeni yerine getirecekti ve İnej de fazla dinlenememiş olmasına ve güvenlik ağı kullanmamasına rağmen telin üzerinde yürüme yeteneğine epey güveniyor gibiydi. *Korksa sana söyler miydi? Bu, anlayış gösterdiğin bir şey mi?*

Kaz zihninden bu düşüncüyü kovdu. İnej kendi yeteneklerinden şüphe duymuyorsa o da duymamalıydı. Dahası Nina'nın biricik mültecileri için o mühürü istiyorlarsa onun da başa çıkması gereken kendi sorunları vardı.

Neyse ki Van Eck'in güvenlik sistemi o sorunlardan biri değildi. İnej eve Schuyler kilitleri takıldığını belirtmişti. Karmaşık sistemlerdi fakat birini kırdın mı hepsini kırmış sayılırdın. Kaz, onun, paha biçilmez enfiye kutusu koleksiyonuna çok değer veren varlıklı bir tüccarın oğlu olduğuna gönülden inanan Klokstraat'taki bir çilingirle sıkı fıkı olmuştu. Sonuç olarak Ketterdamlı zenginlerin mallarını tam olarak nasıl güvende tuttuklarını ilk öğrenen hep Kaz olurdu. Kaz bir keresinde Pijl'in Usta Hırsız olan Hubrecht Mohren'i, Karga Kulübü'nde birayla kafayı bulduğu bir akşam kaliteli bir kilidin güzelliği üzerine uzun uzun konuşurken duymuştu.

“Kilit, bir kadın gibidir,” demişti zilzurna sarhoş olan adam. “Sırlarını açıklaması için onu baştan çıkarmalısın.” Per Haskell'in eski avanelerinden biriydi. Eski güzel günlerden ve büyük dümenlerden bahsetmekten hoşlanırdı, özellikle de fazla emek harcamak zorunda kalmadığı olanlardan. Bu eski anaforcular bu tarz cafcacflı laflar etmeye bayılırlardı zaten. Tamam, kilit, bir kadın gibiydi. Fakat aynı zamanda bir adam ve herkes ya da her şey gibiydi de... Anlamak istiyorsan onu parçalara ayırmalı ve işleyişini görmeliydin. Ona hükmetmek istiyorsan onu öyle bir öğrenmeliydin ki parçalara ayırdıktan sonra tekrar bir araya getirebilmeliydin.

Pencerenin kilidi Kaz'ın ellerinde tatmin edici bir klik sesiyle açıldı. Kaz pencerenin kanadını kaydırıp içeri girdi. Van Eck'in konutunun en üst katındaki ufak odalar hizmetlilere ayrılmıştı ama bütün çalışanlar an itibarıyla aşağıda Van Eck'in konuklarıyla ilgilenmekle meşguldüler. Kerch Ticaret Konseyi'nin en zengin üyelerinden bazıları birinci kattaki yemek salonunda karınlarını doyuruyor ve muhtemelen Van Eck'in, oğlunun kaçırılması ve Fıçı'yı kontrol eden çeteler hakkında dert yanmasını dinliyorlardı. Kaz havadaki kokudan mönude jambon olduğunu tahmin etti.

Kapıyı açıp sessizce merdivene yöneldi, ardından temkinli adımlarla ikinci kata indi. Van Eck'in evini İnej Te birlikte De-Kappel yağlıboya tablosunu yürüttükleri zamandan biliyordu ve daha önce uğradığı bir işletmeye yahut eve geri dönmeye de bayılırdı. Sadece aşına olması değildi sebebi. Geri dönerek sanki orada hak iddia ederdi. Ev adeta, *birbirimizin sırlarını biliyoruz*, derdi. *Tekrar hoş geldin*.

Halı kaplı koridorun dibinde, Kaz'ın Alys'in olduğunu bildiği odanın önünde, bir nöbetçi hazır olda bekliyordu. Kaz saatine baktı. Pat diye bir ses duyuldu ve koridorun sonundaki pencerede bir ışık parladı. Wylan en azından dakikti. Nöbetçi araştırmaya gidince Kaz koridorun diğer yönüne doğru süzüldü.

Wylan'ın eski odasına daldı, belli ki artık çocuk odası olarak kullanılacaktı. Sokak lambasının ışığında, duvarların ayrıntılı bir deniz manzarası resmiyle bezendiğini gördü. Beşik ufak bir yelkenli gemi şeklindeydi, bayrakları ve dümeni falan hepsi vardı. Van Eck bu yeni varis olayını gerçekten benimsemişti.

Kaz çocuk odasının kilidini halledip pencereyi açtı, sonra ip merdiveni bağlayıp bekledi. Bir gümbürtü duyunca yüzünü ekşitti. Anlaşılan Wylan bahçe duvarını aşmıştı. Aurik asit muhafa-

zalarını kırıp kendini ve gül ağaçlarını yakmadığını umdu. Biraz sonra Kaz soluk soluğa kalan Wylan'ın köşeyi döndüğünü ve telaşlı bir kaz gibi koştuğunu gördü. Pencerenin altına gelince omuz çantasını özenle vücuduna yapıştırdı ve denetimsizce sağa sola savurarak ip merdiveni tırmandı. Kaz pencereden içeri girmesine yardım etti, sonra merdiveni toplayıp kanadı kapadı. Aynı yoldan çıkacaklardı.

Wylan fal taşı gibi açılan gözleriyle çocuk odasına baktığında kafasını iki yana salladı. Kaz koridoru kontrol etti. Nöbetçi, Alys'in kapısının önündeki yerini almıştı.

“Ee?” diye fısıldadı Kaz, Wylan'a.

“Yavaş yanan bir fitil,” dedi Wylan. “Zamanlaması belirsiz.”

Saniyeler geçti. Sonunda pat diye bir ses daha duyuldu. Nöbetçi tekrar pencereye giderken Kaz, Wylan'a onu koridorda takip etmesini işaret etti. Kaz çabucak Van Eck'in ofisinin kapısını açınca hemen içeri girdiler.

DeKappel'i çalmak için eve girdiğinde Kaz ofisteki lüks aksesuarlar karşısında hayrete düşmüştü. Van Eck'in aşırı harcamalardan kaçınacağını tahmin etmişti fakat ağaç işleri defneyapraklarıyla süslenmişti ve geniş, gösterişli bir masanın arkasında kıvılcık kadife döşemeli, taht boyutunda bir sandalye duruyordu.

Wylan, Van Eck'in atalarından birinin portresini göstererek, “Tablonun arkasında,” diye fısıldadı.

“Kutsal soyunuzun hangi üyesi bu?”

“Martin Van Eck, büyük büyük dedem. Gemi kaptanıydı, Eames Çenesi'ne ayak basıp karanın içlerine nehir üzerinden giden ilk kişi. Bir gemi dolusu baharatla dönmüş ve elde ettiği kârla ikinci bir gemi satın almış; en azından babam öyle anlattı. Van Eck serveti böyle başlamış.”

“Ve bizimle de sona erecek.” Kaz bir kemik ışığını sallayınca yeşil bir parıltı odayı doldurdu. Sıska surata, geniş alına ve sert mavi gözlere bakarak, “Bayağı benziyor,” dedi.

Wylan omuz silkti. “Kırmızı saçlar hariç, ben hep babama çekmiştim zaten. Ve onun babasına ve bütün Van Eck’lere. Eh, şimdiye kadar.”

Tablonun kenarlarından tutup kaldırdılar.

Kaz, Van Eck’in kasasını görününce, “Şuna bak hele,” dedi. Kasa doğru sözcük değil gibiydi. Daha çok bir bankanın kasa da-iresine benziyordu, çelikle güçlendirilmiş duvara çelik bir kapı konmuştu. Üzerindeki kilit Kerch yapımıydı ama Kaz böylesini daha önce hiç görmemişti, şifresi rasgele bir sayı kombinasyonu-yla her gün sıfırlanabiliyordu. Bir saatten kısa sürede açmak imkânsızdı ama bir kapıyı açamıyorsan sen de yenisini yapardın.

Alt kattan yukarıya bağırış çağırışlar geliyordu. Tüccarlar tartışacak bir konu bulmuşlardı. Kaz konuşmalarına kulak kabartmak için neler vermezdi. “Hadi,” dedi. “Zaman daralıyor.”

Wylan çantasından iki kavanoz çıkardı. Kendi başlarınıayken hiçbir özellikleri yoktu fakat Wylan haklıysa birleştirildiklerinde ortaya çıkan bileşen, balsa camı hariç her şeyi delebilirdi.

Derin bir nefes alan Wylan kavanozları vücudundan uzakta tutarak, “Geride dur,” dedi ve bir kavanozu diğerine boşalttı. Hiçbir şey olmadı.

“Ee?” dedi Kaz.

“Çekil lütfen.”

Wylan balsa camından bir pipet alarak sıvıdan küçük bir miktar çektikten sonra kasanın çelik kapısının ön yüzüne damlattı. Metal küçük odada rahatsız edici derecede yüksek bir cızırtı çıkarak anında erimeye başladı. Havayı keskin bir metalik koku doldurdu, Kaz ve Wylan yenleriyle yüzlerini kapadılar.

“Şişede durduğu gibi durmuyor,” dedi Kaz hayranlıkla.

Wylan durmadan çalışarak aurik asidi kavanozdan çeliğin üzerine dikkatle aktardı, kasanın kapısındaki delik gittikçe genişledi.

“Biraz hızlan,” dedi Kaz saatine bakarak.

“Bundan bir damla bile yere düşürürsem zemini delip geçer ve doğruca babamın konuklarına ulaşır.”

“Acele etme o zaman.”

Asitin hızla yediği metal yanarak yavaş yavaş inceldi. Kaz oradan ayrılmalarından sonra asidin duvarı fazla yemeyeceğini umuyordu. Ofisin Van Eck ve konuklarının başına çökmesi umunda değildi, yeter ki işlerini bitirdikten sonra gerçekleşsindi bu.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından delik içine uzanabilecek büyüklüğe ulaştı. Kaz kemik ışığını içeri tutunca bir muhasebe defteri, deste deste *kruge* ve küçük kadife bir çanta gördü. Kaz çantayı kasadan alırken kolu deliğin kenarına dokununca yüzünü buruşturdu. Çelik hâlâ yakacak kadar sıcaktı.

Çantanın içindekileri deriyle kaplı avucuna boşalttı: kırmızı defneyaprağı ve Van Eck’in baş harfleri kazınmış büyük bir altın yüzük.

Yüzüğü cebine soktu, sonra birkaç deste *kruge* alarak birini Wylan’a uzattı.

Wylan’ın suratındaki ifadeyi görünce az kalsın gülüyordu. “Bu seni rahatsız mı ediyor, tüccarcık?”

“Kendimi hırsız gibi hissetmek hoşuma gitmiyor.”

“Yaptığı onca şeyden sonra mı?”

“Evet.”

“Erdemlilik buraya kadarmış. Senin kendi paranı çaldığımızın farkındasın, değil mi?”

“Jesper de aynı şeyi söyledi ama Alys hamile kalır kalmaz babamın beni vasiyetinden çıkardığından eminim.”

“Bu, senin de bu parada hakkın olmadığını göstermez.”

“İstemiyorum. Ben sadece *onun* da sahip olmamasını istiyorum, hepsi bu.”

“Lükse sırt çevirmek ne büyük lüks ama.” Kaz *krug*eyi ceplerine tıktırdı.

“Ben bir imparatorluğu nasıl yönetebilirim ki?” dedi Wyland pipeti kendi kendine yanması için kasanın içine atarak. “Bir hesap defterini ya da irsaliyeyi bile okuyamıyorum. Bir satın alma emri bile yazamıyorum. Babam pek çok konuda yanılıyor ama o konuda haklı. Millet bana bir tarafla güler.”

“O zaman bu işi yapması için birini tut sen de.”

“Sen tutar mıydın?” diye sordu Wyland çenesini öne çıkararak. “Öyle bir bilgiyi, seni yok edebilecek bir sırrı güvenip de bir başkasıyla paylaşır mıydın?”

Evet, diye düşündü Kaz hiç tereddütsüz. Güvenebileceğim bir kişi var. Zaaflarımı bana karşı asla kullanmayacağını bildiğim bir kişi.

Muhasebe defterinin sayfalarını hızlıca karıştırıp, “İnsanlar yolda yürüyen, bastonuna yaslanmış bir topal gördüklerinde ne hissederler?” dedi. Wyland başını çevirdi. Kaz sakatlığından bahsettiğinde insanlar hep bunu yaparlardı, o kendinin ne olduğunu ya da dünyanın onu nasıl gördüğünü bilmiyordu sanki. “Acıma hissederler. Şimdi, benim geldiğimi gördüklerinde ne düşünürler?”

Wyland’ın ağzının kenarı kıvrıldı. “Yolun karşı tarafına geçmeyi.”

Kaz defteri kasaya geri fırlattı. “Okuyamadığın için zayıf değilsin. İnsanların, zayıflığını görmelerinden korktuğun için zayıfsın. Utancının senin kim olduğunu belirlemesine izin veriyorsun. Yardım et de şu tabloyu yerine koyalım.”

Tabloyu kaldırıp kasadaki kocaman deliğin üzerine yerleştirdiler. Martin Van Eck onlara ters ters bakıyordu.

“Bunu bir düşün, Wylan,” dedi Kaz çerçeveyi düzeltirken. “Benim ceplerimi dolduran, Fıçı’nın kimsenin ruhu duymadan istediklerini elde edebilmek için maske takmaya hazır enayilerle dolup taşmasını sağlayan şey utanç. Her tür acıya dayanabiliriz. İnsanları yiyip bitiren utançtır.”

“Bilgece laflar,” dedi köşeden bir ses.

Kaz ve Wylan döndüler. Lambalar yandı ve oda ışığa boğulurken az önce orada olmayan karşı duvardaki girintiden bir kişi çıktı. Pekka Rollins, kırmızı suratında kendini beğenmiş bir sırıtiş, yanında da hepsi tabanca, cop ve balta taşıyan Beleşçi Aslanlar.

“Kaz Brekker,” diye alay etti Rollins. “Filozof hırsız.”

Matthias, Kuwei'ye, "Kalkma!" diye bağırdı. Shulu delikanlı yere yattı. İkinci bir yaylım ateşi havayı titretti, vitraylardan birini daha parçalara ayırdı.

"Ya mermilerini boşa harcamak istiyorlar ya da bunlar uyarı atışları," dedi Jesper. Matthias çömelmiş vaziyette türbenin öbür tarafına geçip taşların arasındaki ince bir yarıktan baktı.

"Etrafımızı sarmışlar," dedi. Kara Peçe'deki mezarların arasında dikilen insanların, görmeyi beklediği *Stadwatch* subaylarıyla aralarında dağlar kadar fark vardı. Gaz lambaları ve fenerlerin titrek ışığında Matthias ekose ve şal desenli, çizgili yelekler ile damalı paltolar gördü. Fıçı'nın üniforması. Ellerinde de yine alacalı silahlar taşıyorlardı; tabancalar, bir insanın önkolu uzunluğunda bıçaklar, tahta sopalar.

"Dövmelerini seçemiyorum," dedi Jesper. "Ama şu öndekinin Yiğit olduğuna eminim."

Yiğit. Matthias hafızasını yokladı, sonra Kaz borç istemeye gittiğinde onları Pekka Rollins'in yanına götüren adamı hatırladı.

“Çok kalabalıklar.”

“Ne istiyorlar?” dedi Kuwei ürkekçe.

Matthias gülüşmeleri, bağışmaları duydu, askerlerin üstünlüğü gün kendilerinde olduğunu bildiklerinde ve kan kokusu aldıklarında ortaya çıkan coşkulu heyecanı hissetti.

Kalabalıktan yükselen nida eşliğinde bir Beleşçi Aslan öne doğru koşup türbeye bir şey fırlattı. Nesne kırık camlardan birinden içeri girip tangirtıyla yere düştü. Etrafa yeşil gaz fışkırdı.

Matthias yerden bir at battaniyesi alıp kapsülün üzerine attı. Yeni bir yayılım ateşi havayı yararken kapsülü pencereden geri attı. Gözleri yandı, yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü.

Coşku doruğa çıkıyordu. Beleşçi Aslanlar ileri doğru atıldılar.

Jesper bir kurşun sıkınca öncü kalabalıktan biri düştü, fenere ıslak zeminde söndü. Jesper tekrar tekrar ateş etti, mermileri hedefini buldukça Beleşçi Aslanlar devrildi. Siper için sağa sola dağılınca birlikleri bozuldu.

“Sıraya girin, çocuklar,” dedi Jesper gaddarca.

“Dışarı çık!” diye haykırdı Yiğit bir mezarın arkasından. “He-pimizi vuramazsın.”

“Seni duyamıyorum,” diye bağırdı Jesper. “Yaklaş.”

“Teknelerinizi parçaladık. Bu adadan ancak bizimle ayrılabilirsiniz. O yüzden ya teslim olun ya da Fıçı’ya sadece kellelerinizi götürürüz.”

“Dikkatli olun!” dedi Matthias. Yiğit dikkatlerini dağıtıyordu. Pencerelelerin birinden peş peşe birer kapsül atıldı. Matthias, “Yeraltı mezarlığı!” diye gürleyince türbenin karşı ucuna koştular, geçide girip taş kapıyı arkalarından kapadılar. Jesper gömleğini çıkardı, kapıyla zemin arasındaki boşluğa tikiştirdi.

İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı. Bir an için sadece üçünün

öksürme ve solumaları duyuldu, ciğerlerine dolan gazı atmaya çalıştılar. Sonra Jesper kemik ışığını salladı, tuhaf yeşil bir ışık yüzlerini aydınlattı.

“Bizi nasıl buldular yahu?” diye sordu.

“Önemi yok,” dedi Matthias. Kara Peçe’deki gizlenme yerlerinin nasıl bulunduğunu düşünecek vakit yoktu. Tek bildiği, Pekka Rollins çetesini peşlerinden gönderdiyse Nina’nın da tehlikede olabileceğiydi. “Elimizde ne var?”

“Shulu askerlerle başımız belaya girerse diye Wylan birkaç tane şu eflatun bombalardan bıraktı. Bende de birkaç ışık bombası var. Kuwei?”

“Bende hiçbir şey yok,” dedi.

“Şu valizin var ya,” dedi Jesper. “İçinde işe yarar hiçbir şey yok mu?”

Kuwei çantayı göğsüne bastırdı. “Defterlerim,” dedi burnunu çekerek.

“Wylan’ın çalışmasından artakalanlar peki?” diye sordu Matthias. Kimse ortalığı toplama zahmetine girmemişti.

“Goedmed Köprüsü için havai fişekleri yapmakta kullandığı malzemelerden var sadece,” dedi Jesper.

Dışarıdan bir dizi haykırış geldi.

“Türbenin kapısını havaya uçuracaklar,” dedi Matthias. Düşmanlarını öldürmek yerine tutsak etmek isteseydi o öyle yapardı ama Beleşçi Aslanlar’ın oradan sağ çıkarmak istediği tek kişinin Kuwei olduğuna emindi.

“Dışarıda derimizi yüzmeyi arzulayan en az otuz haydut olmalı,” dedi Jesper. “Türbeden sadece bir çıkış var ve lanet bir adadayız. İşimiz bitti.”

“Belki bitmemiştir,” diyen Matthias, kemik ışığının ölgün yeşil parlıtısına baktı. Kaz’ın plan kabiliyetine sahip olmasa da orduya yetmişti. Bundan bir çıkış yolu olabilirdi.

“Sen aklını mı kaçırdın? Beleşçi Aslanlar ne kadar az kişi olduğumuzu biliyorlardır.”

“Doğru,” dedi Matthias. “Ama ikimizin Grisha olduğunu bilmiyorlar.” Onlar bir Ateşin Hâkimi değil, bir bilimadamı peşinde olduklarını sanıyorlardı, ayrıca Jesper de Fabrikatör güçlerini uzun zamandır sır olarak saklamıştı.

“Evet, neredeyse sıfır eğitimi olan iki Grisha,” dedi Jesper.

Büyük bir *gümbürtü* kopunca türbe duvarları sallandı, Matthias diğerlerine çarptı.

“Geliyorlar!” diye bağırdı Kuwei.

Fakat ayak sesi duyulmadı, dışarıdan bir dizi haykırış daha geldi. “Yeterince güçlü bir bomba kullanmadılar,” dedi Matthias. “Seni canlı istiyorlar, ondan tedbirli davranıyorlar. Bir şansımız daha var. Kuwei, bir alevden ne kadar ısı üretebilirsin?”

“Bir ateşin şiddetini artırabilirim ama bunu uzun süre koruyamam.”

Matthias uçan Shulu askerin vücudunu yalayan söndürülemez eflatun alevleri hatırladı. Wylen o alevlerin normal ateşten daha sıcak yandığını söylemişti.

“Bana bombalardan birini ver,” dedi Matthias, Jesper’e. “Yeraltı mezarlığının arkasını patlatacağım.”

“Niye?”

“Onlara diğer taraftan kaçmaya çalıştığımızı düşündürmek için,” dedi Matthias bombayı taş geçidin en dibine koyarak.

“Bizi de beraberinde havaya uçurmayacağından emin misin?”

“Hayır,” diye itiraf etti Matthias. “Ama aklına başka bir parlak fikir gelmiyorsa...”

“Ben...”

“Ölmeden önce vurabildiğimiz kadar adamı vurmak bir seçeneğe değil.”

Jesper omuz silkti. “Bu durumda, devam et.”

“Kuwei, bomba infilak eder etmez olabildiğince çabuk ön kapıya git. Gaz dağılmıştır ama koşmanı istiyorum. Hemen arkanda seni koruyor olacağım. Büyük kırık direği olan türbeyi biliyor musun?”

“Sağdaki mi?”

“Evet. Doğruca ona git. Jesper, Wylan’ın bıraktığı bütün o tozları kap ve aynını yap.”

“Niye?”

Matthias fitili yaktı. “Ya emirlerime uyarsın ya da sorularını Beleşçi Aslanlar’a sorarsın. Şimdi eğilin.”

İkisini de duvara itti, tünelin ucunda kulakları sağır eden bir patlama meydana gelirken kendi vücudunu siper etti.

“Koşun!”

Yeraltı mezarının kapısından fırladılar.

Matthias’ın eli Kuwei’nin omzundaydı, yeşil gazın kalıntıları arasından koşarlarken onu ilerlemeye teşvik etti. “Unutma, doğruca kırık direğe gideceksin.” Türbe kapısını tekmeyle açıp havaya bir ışık bombası attı. Bombanın patlamasıyla etrafa elmas beyazı ışıklar saçıldı. Matthias korunmak için ağaçlara koşup mezarların arasında slalom yaparken tüfeğiyle Beleşçi Aslanlar’a ateş etti.

Beleşçi Aslanlar ateşine karşılık verince Matthias yosun kaplı taşların altına daldı. Jesper’in türbe kapısından dışarı çıkıp altı-

patlılarıyla ateş ederek kırık taş direğe doğru koştüğünü gördü. Matthias son ışık bombasını havaya atarken Jesper sağa yuvarlandı, Beleşçi Aslanlar bütün disiplin ve ödül vaatlerini unutarak kurşun yağdırırken fırtına kopmasını andıran silah sesleri etrafta yankılandı. Kuwei’yi diri ele geçirme emri almış olabiliyorlardı fakat neticede onlar eğitilmiş asker değil, Fıçı fareleriydiler.

Toprağın üzerinde sürünerek ilerleyen Matthias, kırık direğe ulaşınca, “İyi misiniz?” diye sordu.

“Soluğumuz kesildi ama hâlâ nefes alıyoruz,” dedi Jesper. Kuwei başını salladı fakat zangır zangır titriyordu. “Muhteşem plandı, bu arada. Burada sıkışıp kalmanın türbede sıkışıp kalmaktan neresi iyi?”

“Wylan’ın tozlarını aldın mı?”

“Geriye ne kaldıysa,” dedi Jesper. Ceplerini boşaltıp üç paket ortaya çıkardı.

Matthias rasgele seçti. “O tozları kontrol edebilir misin?”

Jesper huzursuzca kıpırdandı. “Evet. Galiba. Buz Sarayı’nda da benzer bir şey yapmıştım. Niye?”

Niye. Niye. Drüskellede olsa emre itaatsizlikten içeri atılırdı.

“Kara Peçe sözde hayaletli, değil mi? Birkaç tane hayalet yaratacağız.” Matthias anıtmezarın kenarından baktı. “Geliyorlar. Emirlerime itaat etmenizi ve soru sormayı bırakmanızı istiyorum. İkinizden de.”

“Kaz’la anlaşılmadığınıza şaşmamak gerek,” diye mırıldandı Jesper.

Matthias olabildiğince özlü şekilde şimdi ve –planı işe yaradığı takdirde– adanın kıyısına ulaştıklarında ne yapmayı tasarladığını açıkladı.

“Bunu daha önce hiç yapmadım,” dedi Kuwei.

Jesper ona göz kırptı. “İşin heyecanlı yanı da bu zaten.”

“Hazır mısınız?” dedi Matthias.

Paketi açtı. Jesper ellerini kaldırıncaya bulut halinde yükselen tozlar zaman yavaşlamışçasına havada asılı kaldılar. Alnında ter damlaları beliren Jesper odaklandı, sonra ellerini öne doğru itti. Bulut incelip Beleşçi Aslanlar’ın kafalarının üzerine süzüldü, ardından meşalelerinden biriyle temas edince yeşil bir alev aldı.

Feneri tutanın çevresindekiler nefeslerini tuttular.

“*Kuwei*,” dedi Matthias.

Shulu oğlan ellerini kaldırdı ve yeşil meşalenin alevleri sapına doğru yayılarak onu tutan kişinin kolunu bir yılan gibi sardı. Adam çığlık atıp meşaleyi fırlattıktan sonra yere yatıp alevleri söndürmek amacıyla yuvarlandı.

Matthias, “Devam et,” dedi ama yeşil alevler Kuwei parmaklarını bükmesine karşın söndü.

“Özür dilerim!” dedi Kuwei.

“Bir tane daha yap,” diye buyurdu Matthias. Özürlere ayıracak vakit yoktu.

Kuwei ellerini tekrar öne çıkarınca Beleşçi Aslanlar’dan birinin gaz lambası patladı. Bu seferki sarı bir alev sarmalıydı. Kuwei bu kadar çok güç kullanmak istememişçesine geri çekildi.

“Konsantrasyonunu kaybetme,” diye teşvik etti Matthias.

Kuwei bileklerini büktü, gaz lambasının alevleri yılankavi bir kavis çizerek yükseldi.

“Hey,” dedi Jesper. “Hiç fena değil.” Bir paket daha açıp içindekileri havaya fırlattı, sonra kollarını öne uzattı ve Kuwei’nin alevlerine yolladı. Yılan gibi bükülen alevler derin bir kızıla büründü.

“Stronsiyum klorür,” diye mırıldandı keskin nişancı. “En sevdiğim.”

Kuweï yumruklarından birini bükünce gaz lambasının alevlerine yeni bir ateş dalgası daha eklendi, sonra bir tane daha... Kara Peçe’nin üzerinde kıvrılıp bükülen, saldırmaya hazır, kalın gövdeli bir yılan oluşmuştu.

“Hayaletler!” diye bağırdı Beleşçi Aslanlar’dan biri.

“Saçmalama,” dedi bir başkası.

Matthias o kırmızı yılanın çöreklenip ardında alev izleri bırakarak çözülüşünü izlerken içinde eski bir korkunun canlandığını hissetti. Kuwei’ye epey alışmıştı, öte yandan bir sınır çatışmasında ailesinin köyünü bir Ateşin Hâkimi’nin alevleri yakıp kül etmişti. Bir şekilde bu çocuğun içinde saklı gücü unutmuştu. *O bir savaştı*, diye hatırlattı kendine. *Bu da bir savaş.*

Beleşçi Aslanlar’ın dikkati dağılmıştı ama uzun sürmezdi.

Matthias, “Alevleri ağaçlara kadar genişlet,” dedi ve Kuwei hafif homurdanarak kollarını yana açtı. Yeşil yapraklar önce aç alevlerin saldırısına direndilerse de sonra teslim oldular.

“Grishaları var,” diye bağırdı Yiğit. “Etraflarını sarın!”

“Kıyıya!” dedi Matthias. “Hemen!” Mezar taşlarıyla kırık taş Azizlerin yanından koşarak geçtiler. “Kuwei, hazırlan. Elindeki her şeye ihtiyacımız var.”

Yamaçtan aşağıya ilerleyerek sığıklara daldılar. Matthias eflatun bombaları aldı, enkaza dönen teknelerin gövdeleri üzerinde parçaladı. Yılkavi eflatun alevler enkazları kapladı. Tuhaf, neredeyse kremi bir özellikleri vardı. Matthias, Kara Peçe’ye, burasının kanalın en sığ yeri, teknelerin karaya oturma ihtimalinin en yüksek olduğu yer olduğunu bilecek kadar gidip gelmişti ama karşı kıyı ulaşılmaz derecede uzak görünüyordu.

Matthias, Shulu oğlanın yeterince güçlü olduğunu ve daha sakinlikler önce anlattığı planı uygulayabileceğini umarak, “Kuwei, bir yol aç,” diye buyurdu.

Kuwei kollarını öne itti, alevler suya akınca muazzam bir bulut bulutu yükseldi. Başlangıçta Matthias yalnızca kabaran beyaz bir duvar görebildi. Sonra buhar biraz dağıldı ve eflatun alevler suları iki yana doğru döerken çamurun içinde debelenen balıkları, kanallın ortaya çıkan yatağında yan yan seğirten yengeçleri gördü.

“Bütün Azizler ve bindikleri eşekler aşkına,” dedi Jesper büyülenmiş gibi. “Kuwei, başardın.”

Matthias dönüp adaya baktı, ağaçların içine ateş etti.

“Acele edin!” diye bağırırken, az önce orada olmayan bir yolda son sürat koşarak kanalın öbür tarafına, saklanabilecekleri caddelere ve ara sokaklara doğru ilerlediler. *Doğadıysa*, diye yankılandı zihninde bir ses. *Hayır*, diye düşündü Matthias, *mucizevi*.

Jesper, “Az önce kendi küçük Grisha orduna komuta ettiğinin farkındasın, değil mi?” dedi. Şimdi çamurdan çıkmışlardı ve ivedi adımlarla karanlık sokaklardan geçerek Tatlı Resif’e doğru yol alıyorlardı.

Fark etmişti. Rahatsız bir düşünceydi. Jesper ve Kuwei vasıtasıyla Grisha gücünü kullanmıştı. Diğer taraftan Matthias kendini lekelenmiş ya da bir şekilde işaretlenmiş hissetmiyordu. Nina’nın Buz Sarayı’nın inşasıyla ilgili söylediklerini hatırladı; Djel’in değil Grishaların eseri olması gerektiğini söylemişti. Ya her ikisi de doğruysa? Ya Djel bu insanlar vasıtasıyla çalışmışsa? *Doğadıysa*. Bu kelimeyi çok kolay benimsemiş, anlamadığı şeyleri reddetmek, Nina’nın ve türünün insanlık dışı olduğuna ikna olmak için kullanmıştı. Fakat ya *drüskelle*lere kılavuzluk eden erdemliliğin

ardında daha az masum ve daha az haklı bir şey varsa? Ya sebep korku ya da öfke değil de sadece kıskançlıksa? Onun gücünü başkalarının yeteneklerinde görüp o yeteneklere kendinin asla sahip olamayacağını öğrendiğinde Djel'e hizmet etmek için can atmak ne anlam taşırdı?

Drüskelleler hem Fjerda'ya hem de Tanrılarına yemin ederlerdi. Daha önce lanet gördükleri yerde mucize görmeleri sağlanabilirse başka neler değişebilirdi acaba? *Ben seni korumak için varım.* Tanrısına karşı görevi, Nina'ya karşı görevi... Belki de ikisi aynı şeydi. Ya *drüskelle* gemisini enkaza çevirip Matthias'la Nina'yı birbirlerine bağlayan şiddetli fırtınanın olduğu gece, suları Djel'in eli yükselttiyse?

Matthias yabancı bir şehrin sokaklarında bilmediği tehlikelere koşuyordu fakat Nina'nın gözlerinin içine baktığı ve orada kendi insanlığını gördüğü andan bu yana ilk kez içindeki savaş dinmişti.

Onların fikrini değiştirmenin bir yolunu buluruz, demişti Nina. *Hepsinin.* Nina'yı bulacaktı. Bu geceyi atlatacaklardı. Kendilerini bu ıslak, aşağılık şehirden kurtaracaklardı ve sonra da... Eh, sonra da dünyayı değiştireceklerdi.

İnej vücudunu bükerek ensesini kavrayan pençe gibi ellerden kurtuldu. Düşüşünü durdurmaya çabaladı. Bacakları silonun çatısında tutunacak yer bulunca kendini kurtardı ve kapaktan uzaklaştı. Topukları üzerinde geriye doğru sallanırken bıçakları çoktan kılıflarından çıkmış, ölümcül ağırlıklarıyla ellerine konmuştu.

Zihni, gördüklerine bir anlam veremiyordu. Silonun çatısında karşısında bir kız duruyor, fildişi ve kehribardan oyularak yapılmış bir figür gibi ışıldıyordu. Altın işlemeli tuniği ve pantolonu krem rengi, kemeri fildişi derisiydi. Kumral saçları örgülüydü ve yer yer mücevherlerle donatılmıştı. Uzun ve inceydi, İnej'den belki bir iki yaş büyüktü.

İnej'in aklına ilk olarak Nina ve diğerlerinin Batı Çıtası'nda gördükleri Kherguud askerleri geldi ama kız Shuluya benzemiyordu.

“Merhaba, Hayalet,” dedi kız.

“Tanışıyor muyuz?”

“Ben Dunyasha, Beyaz Bıçak. Ahmrat Jen'in Bilgeleri tarafından eğitildim, bu devrin en büyük suikastçısıyım.”

“Çıkartamadım.”

“Bu şehirde yeniyim,” diye kabul etti kız, “ama anladığım kadarıyla bu pis sokaklarda bir efsaneymişsin. İtiraf etmeliyim ki biraz daha... uzun bekliyordum seni.”

İnej, bütün toplantıların başında söylenen geleneksel Kerch sorusunu yönelterek, “Ne istiyorsun?” dedi. Gerçi yerden yirmi kat yukarıda bunu söylemek saçma gelmişti.

Dunyasha gülümsedi. Çalışılmış bir gülümsemeye benziyordu, Menajeri’nin altın varaklı salonunda kızların müşterilere gülümseyişleri gibiydi. “Kaba şehrin kaba selamı işte.” Parmaklarını özensizce şehrin silüetine doğru sallayarak Ketterdam’ı tek bir hareketle hem kabul, hem de reddetti. “Beni buraya kader getirdi.”

“Maaşını da kader mi ödüyor peki?” diye sordu İnej kızı tatarak. Bu fildişi ve kehribar kızın sadece onunla tanışmak için bir siloya tırmandığını sanmıyordu. Dövüşürlerse boyu Dunyasha’nın daha uzağa erişebilmesini sağlardı fakat dengesini etkileyebilirdi. Onu Van Eck mi göndermişti? Eğer öyleyse, Nina’nın peşine de birini göndermiş miydi? Aşağıya çok kısa bir bakış atıysa da siloların derin gölgelerinde hiçbir şey göremedi. “Kimin için çalışıyorsun?”

Dunyasha, ellerinde kenarları ışıldayan bıçaklar belirirken, “Bizim işimiz ölümdür ve kutsaldır,” dedi.

Gözlerini sevinçli bir ışık doldurdu. Bu, İnej’in onda gördüğü ilk gerçek yaşam kıvılcıımıydı. Kız hemen sonrasında saldırıya geçti.

İnej onun hızına şaşırdı. Dunyasha boyalı ışık gibi hareket ediyordu. Sanki kendi bir bıçakmış gibi karanlığı yarıyor, bıçakları uyum içinde sağı solu kesiyordu. İnej vücudunun tepki göstermesine izin veriyor, saldırıları içgüdüleriyle savuşturuyor, hasmın-

dan uzaklaşıyor ama silonun kenarına yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Sola gidecekmiş gibi yaparak Dunyasha'nın yanından geçti ve ilk saldırısını gerçekleştirdi.

Dunyasha dönüp hücumu kolaylıkla savuşturdu. Gölün yüzeyini parlatan güneş kadar hafifti. İnej bu şekilde dövüşen biriyle hiç karşılaşmamıştı, kız adeta yalnızca kendisinin duyabildiği bir müziğe göre hareket ediyordu.

“Korkuyor musun, Hayalet?” İnej, Dunyasha'nın bıçağının, yenini parçaladığını hissetti. Bıçak, yanan bir kırbaç gibi canını yakmıştı. *Çok derin değil*, dedi kendi kendine. Bıçak zehirli değilse tabii. “Bence korkuyorsun. Hem ölümden korkup hem onun gerçek temsilcisi olamazsın.”

Bu kız deli miydi? Yoksa sadece geveze mi? İnej geriye doğru hareketlenerek silonun çatısında daire çizdi.

Dunyasha gevrek gevrek gülerek, “Ben korku nedir bilmeden doğmuşum,” dedi. “Ebeveynlerim boğulacağımı düşünmüşler çünkü bebekken gülerek denize emeklemişim.”

“Belki de senin gevezelikten öleceğinden korkmuşlardır.”

Hasmı şiddetle öne doğru atılınca İnej kızın ilk hücum girişiminde onunla oynayıp oynamadığını, avantajı eline geçirmeden önce güçlü ve zayıf noktalarını belirleme amacı güdüp gütmediğini merak etti. Karşılıklı saldırdılar fakat Dunyasha daha diriymiş. İnej son bir ayın bütün ağrılarını, yaralarını ve badirelerini hissedebiliyordu. Onu neredeyse öldüren bıçak yarası, fırın bacasından yukarı tırmanışı, tutsaklığı sırasında bağlı geçirdiği günler...

Dunyasha silonun çatısında çevik devinimlerle sekerken, “Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim,” dedi. “Beni zorlayacağımı ummuştum. Fakat ne buldum? Sıradan bir sokak serserisi

gibi dövüşen Sulili bir ip cambazı.”

Doğruydu. İnej tekniğini Kaz ve Jesper gibi oğlanlardan, Ketterdam’ın ara sokaklarında ve çarpık caddelerinde öğrenmişti. Dunyasha’nın birden fazla saldırı yöntemi vardı. İcabında saz gibi eğiliyor, avının peşindeki bir kedi gibi yaklaşıyor, duman gibi geri çekiliyordu. İnej’in kavrayabileceği ya da tahmin edebileceği tek bir stili yoktu.

O benden daha iyi. Bu tespit, İnej’in ağzında, sanki baştan çıkarıcı bir meyveden ısırmış da tiksiniş gibi çürük bir tat bırakmıştı. Sorun sadece eğitimlerindeki farklılık değildi. İnej hayatta kalmak için dövüşmesi gerektiğinden dolayı dövüşmeyi öğrenmişti. İlk kez birinin canını aldığı gece ağlamıştı. Bu kız ise eğleniyordu.

Ancak Ketterdam, İnej’i iyi eğitmişti. Karşındakini yenemiyorsan oyunu değiştirirsin. İnej hasmının öne doğru atılmasını bekledi, sonra atlayarak yanından geçti ve silolar arasında geriye telin üstüne çıkıp dikkatsizce karşıya yürüdü. Fırsat kollayan rüzgâr şimdi heveslenmişti, İnej’e uzandı. İnej denge sopasını kullanmayı aklından geçirdi ama ellerinin boş olmasını istiyordu.

Telin sallandığını hissetti. *İmkânsız.* Omzunun üzerinden arkasına baktığında Dunyasha’nın telin üzerinde peşinden geldiğini gördü. Sırıtiyordu, beyaz teni ayı yutmuşçasına ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dunyasha’nın eli öne doğru fırladı ve bacağına sivri bir şey saplanan İnej’in soluğu kesildi. Geriye doğru eğilerek teli ellerine aldı, hasmını görecektir şekilde duruşunu değiştirdi. Kızın bileği tekrar büküldü. İnej tekrar bir sızı hissetti, aşağıya baktığında baldırına saplanan sivri metal yıldızı gördü.

Aşağıda bir yerlerden bağırışlar, kavga sesleri duydu. *Nina.* Jan Van Eck peşine kimleri ya da neleri takmıştı? Fakat dikkatinin

dağılmasına izin veremezdi, telin üzerinde olmazdı, bu yaratıklarla karşı karşıyayken olmazdı.

Dunyasha, İnej'e peş peşe iki dikenli yıldız daha fırlatırken. “Duyduğuma göre tavus kuşu için fahişelik yapmışsın,” dedi. İnej ikisini de savuşturdu fakat bir sonraki sağ omzuna saplandı. Ecnâ halde kanıyordu. “Kendimi o şekilde kullandırmaktansa kendini ve o çatının altındaki herkesi öldürürdüm.”

“Şimdi kullanılıyorsun ya,” diye karşılık verdi İnej. “Van Eck senin becerilerine layık değil.”

“Madem sordun, söyleyeyim, maaşımı Pekka Rollins ödüyor,” dedi kız ve İnej sendeledi. *Rollins*. “Seyahat ve konaklama masraflarımı ödüyor ama öldürdüğüm hiç kimse için para almıyorum. Onlar taktığım mücevherler. Onlar bu dünyadaki zaferlerim ve bir sonraki hayatta beni onurlandıracaklar.”

Pekka Rollins. Bir şekilde Kaz'ı bulmuş muydu? Diğerlerini? Ya Nina aşağıda cansız yatıyorsa? İnej bu kızıdan kurtulmalıydı. Onlara yardım etmeliydi. Gümüş bir yıldız daha vınlayarak ona doğru gelince kaçmak için sola eğildi, az kalsın dengesini kaybediyordu. Telin üstünde geri geri giderken başka bir gümüş yıldız daha gördü ve koluna yayılan acıyla tısladı.

Bizim işimiz ölümdür ve kutsaldır. Bu paralı asker hangi Tanrı'ya hizmet ediyordu? İnej şehrin tepesinde duran engin bir Tanrı'yı gözünde canlandırdı: Suratsız ve biçimsiz, şiş uzuvları üzerindeki derisi gergin, hizmetkârlarının kurbanlarının kanıyla şişmanlamış... İnej onun varlığını, gölgesinin soğukluğunu hissedebiliyordu.

İnej'in kaval kemiğine, sonra da önkoluna birer yıldız saplandı. Omzunun üzerinden baktı. Sadece on adım daha atarsa ilk siloya varacaktı. Dunyasha dövüş konusunda İnej'den üstün olabilirdi

ama Ketterdam'ı bilmiyordu. İnej silodan aşağı inip Nina'yı bulacaktı. İnej'in avucunun içi gibi bildiği sokaklarda ve kanallarda bu canavara izlerini kaybettireceklerdi.

Arkasındaki mesafeyi tekrar ölçtü. Sadece birkaç adım daha. Ancak tekrar karşısına baktığında Dunyasha artık telin üzerinde değildi. İnej onun eğildiğini, elinin mıknaısa gittiğini gördü. *Olamaz.*

“Lütfen beni koruyun,” diye fısıldadı Azizlerine.

Tel gevşedi. İnej düştü ve havada çocukken yaptığı gibi debelenirken kanatlarını aradı.

Kazın kulakları çınlıyordu. Her zamanki gibi Rollins'e baktığında, gece geç vakitte yatmış ve içkiyi fazla kaçırmış gibi tuhaf bir şekilde onu iki kişi olarak gördü. Karşısındaki adam Fıçı'nın kralı, çete lideri ve işadamı Pekka Rollins'ti. Fakat aynı zamanda da Kaz ve Jordie'ye rahatlık ve güven aşılayıp sonra da paralarını alarak onları merhamet nedir bilmeyen bir şehirde çaresiz bırakan, sözüm ona dürüst tüccar Jakob Hertzoon'du.

Bu akşam, saygıdeğer Jakob Hertzoon'a dair bütün işaretler kaybolmuştu. Rollins hafiften ortaya çıkmaya başlayan göbeğin üstüne yeşil çizgili bir yelek ve altına da zümrüt yeşili bir pantolon giymişti. Anlaşılan Kaz'ın ondan çaldığı saatin yerine yenisini almıştı çünkü şu anda elinde yeni bir saate bakıyordu.

Rollins saati sallayarak, "Bu şey saati hiç doğru göstermiyor," dedi. Öfkeyle iç geçirirken favorileri hafifçe titremişti. "Ama parlak şeylere karşı zaafım var. Benden aldığın saati saklamıyorsundur herhalde?" Kaz hiçbir şey söylemedi. "Eh," diye devam etti Rollins, omuz silkip saati kapattı ve yeleğinin cebine geri koydu.

“Şu anda adamlarım ekibini ve Kara Peçe Adası’ndaki paha biçilmez bir rehineyi toplamakla meşguller.”

Wylan sıkıntılı bir ses çıkardı.

“Hayalet için de özel bir şey hazırladım,” dedi Rollins. “O kız sıra dışı bir kaynak. Sadağındaki o oktan hoşlanmıyordum, o yüzden ben de onun icabına bakması için daha sıra dışı birini buldum.”

Kaz’ın midesine marazi bir duygu yerleşti. İnej’in omuzlarını oynatırkenki güven dolu, ufak tefek vücudunu düşündü. *Ben ağla çalışmam.*

“O kadar zor bulunan biri olduğunu mu düşündün gerçekten, Brekker? Uzun zamandır bu oyunun içindeyim. Tek yapmam gereken, daha genç ve daha aptal olsam ne yapardım diye düşünmekti.”

Kaz’ın kulağındaki çınlama arttı. “Van Eck için çalışıyorsun.” Bunun bir ihtimal olduğunu biliyordu ama göz ardı etmişti. Yeterince hızlı hareket ederse ittifak kuracak zaman bulamazlar diye düşünmüştü.

“*Van Eck’le çalışıyorum.* Benden para istemeye gelmeden sonra, onun hizmetlerime ihtiyaç duyabileceğini hissettim. Başta tereddütle yaklaştı, Fıçı’nın çocuklarıyla yaptığı anlaşmalarda şansı pek yaver gitmemişti. Fakat karısını kaçırmam onu doğrudan benim sevgi dolu kollarıma yöneltti. Van Eck’e senin hep bir adım gerinde olacağını çünkü sadece bir işadama gibi düşünebildiğini söyledim.”

Kaz az kalsın irkiliyordu. O da tam olarak bunu düşünmemiş miydi?

“Akıllı adam, hiç kuşkusuz,” diye devam etti Rollins, “ama hayal gücü sınırlı. Halbuki sen, Brekker, tam alçak bir haydut gibi düşünüyorsun. Aynı bensin, sadece daha çok saçın var ve daha az gösterişlisin. Van Eck seni Batı Çıtası’nda köşeye sıkıştırdığını

düşünüyordu, *Stadwatch*'u çağırma konusunda da iyimserdi ama ben senin kolay lokma olmayacağını biliyordum.”

“Buraya geleceğimi de biliyor muydun?”

Rollins kıkırdadı. “Buna *karşı koyamayacağını* biliyordum. Ah, nasıl bir plan hazırlayacağını bilmiyordum ama kurduğun plan her ne olursa olsun yolunun buraya düşeceğini biliyordum. Van Eck’i küçük düşürme, sana borçlu olduğunu düşündüğün şeyi geri alma fırsatını tepemezdin.”

“Anlaşma anlaşmadır.”

Rollins başını iki yana salladı, kocaman bir anne tavuk gibi gıdıkladı. “Bazı şeyleri fazla kişisel algılıyorsun, Brekker. Aslında işe odaklanman gerekiyor ama sen kin gütmekle meşgulsün.”

“İşte orada yanılıyorsun,” dedi Kaz. “Ben kin gütmem. Onu korurum. Üzerine titrerim. Onu etle besler, en iyi okullara gönderirim. Ben kinimi beslerim, Rollins.”

“Espri anlayışını muhafaza ettiğine sevindim, evlat. Kodesteki cezayı tamamladığında –Van Eck yaşamana izin verirse elbette– benim için çalışmana izin verebilirim belki. Senin gibi bir yeteneğin heba olması çok yazık.”

“Van Eck tarafından *şişte* yavaş yavaş pişirilmeyi tercih ederim.”

Rollins’in tebessümü asıldı. “Bunu da ayarlayabiliriz sanırım. Çok uyumluyumdur, bilesin.” Kaz, elini Wylan’ın omuz çantasına daldırırken içinden, *konuşmaya devam et sen*, diye geçirdi.

“Sana Van Eck’in seninle yaptığı anlaşmaya bağlı kalacağını düşündüren ne?”

“Çünkü parayı peşin alacak kadar akıllıyım. Üstelik benim taleplerim çok daha mütevazı. Fıçı’yı benim de kurtulmak istediğim bir baş belasından temizlemek için birkaç milyon *kruge*. Gayet akla yatkın.” Rollins başparmaklarını yeğinin ceplerine

taktırdı. “İşin aslı şu ki Van Eck ve ben birbirimizi anlıyoruz. Ben büyüyorum, alanımı genişletiyorum, büyük düşünüyorum. Kael Prensi, Doğu Çıtası’nın gördüğü en kaliteli müessese ve bu daha sadece başlangıç. Van Eck ve ben ileri görüşlüyüz. Bizden sonra da varlığını sürdürecektir bir şeyler yaratmak istiyoruz. Alışacaksın, evlat. Şimdi o mührü bana ver ve zorluk çıkarma, olur mu?”

Kaz mührü cebinden çıkarıp havaya kaldırarak lambanın ışığına tuttu, Pekka’nın bakışlarını çekti. Durakladı.

“Hadi ama, Brekker. İtiraf ediyorum, çetin cevizsin ama köşeye sıkıştın ve sayıca üstün olan taraf da biziz. O pencereden atlayamazsın, üstelik Van Eck aşağıdaki sokağı *Stadwatch* subaylarıyla doldurdu. İşin bitti, hapı yuttun, o yüzden sakın aptalca bir şey yapma.”

Fakat bir kapıyı açamıyorsan sen de yenisini yapardın. Rollins’i konuşturmak kolaydı, hatta Kaz isteseydi de onu susturamayacağı kanısındaydı. Sonrasında bütün mesele Rollins’in gözlerini Kaz’ın sağ elindeki parlak altın mühürde tutmaktaydı, bu arada o da sol eliyle aurik asit kavanozunu açabilecekti.

“Hazırlan,” diye mırıldandı.

“Kaz...” diye itiraz etti Wylan.

Kaz mührü Rollins’e attı ve aynı anda kavanozdaki asidi yere döktü. Odaya bir sıcaklık dolarken halı da yerden yükselen keskin bir dumanla tısladı.

“Durdurun onları!” diye bağırdı Rollins.

“Öbür tarafta görüşürüz,” dedi Kaz. Bastonunu kapıp ayaklarının altındaki zemini parçaladı. Zemin inilideyerek çöktü.

Alçı ve toz dumanı eşliğinde birinci kata, ağırlıkları altında çöken yemek masasının tam üstüne düştüler.

Şamdanlarla tabaklar sağa sola yuvarlandı. Bastonu elinde, palto-sundan et suyu damlayan Kaz ayağa fırladı, sonra Wylan’ı kaldırdı.

Masanın etrafındaki tüccarların şaşkın bakışlarını fark etti. Mendilleri hâlâ kucaklarındaydı, ağızları bir karış açık kalmıştı. Sonra Van Eck, “Yakalayın onları!” diye çılglık atmaya başladı. Kaz ve Wylan yere düşen bir pastırmanın üstünden atlayıp siyah beyaz karo döşeli koridorda hızla ilerlediler.

İki üniformalı koruma, arka bahçeye açılan cam panelli kapıların önüne geçip tüfeklerini kaldırdılar.

Kaz ansızın hızını artırıp kaymaya başladı. Bastonunu göğsünün üstünde yatay olarak tuttu, korumaların arasından geçerken bastonu kaval kemiklerine çarptırarak ayaklarını yerden kesti.

Wylan peşinden gitti, basamakları inerek bahçeye ulaştı. Sonra kayıkhaneye geçtiler, tırazanın üstünden atlayıp Rotty’nin kanalda beklettiği *gondele* bindiler.

Mermiler suları döerken teknenin yan tarafından bir kurşun sekti. O ve Rotty küreklere sarıldılar.

Kaz, “Ağırılık at,” diye bağırınca Wylan bütün roketleri, ışık bombalarını ve tekneye sığdırabildiği bir parça tahrip bombasını infilak ettirdi. Van Eck’in evinin üstü havaya uçup dumanlar yükseldi, korumalar kendilerini korumak için yere yattılar.

Kollarını çalıştıran Kaz, teknenin akıntıya girdiğini hissetti. Geld Kanalı’nın ışıltılı trafiğine dahil olmuşlardı.

“Ruhu bile duymadan girip çıkacaktınız hani?” dedi Rotty.

“Bazı pürüzler çıktı,” diye homurdandı Kaz.

“Diğerlerini uyarmalıyız,” dedi Wylan soluk soluğa. “Rollins’in dediklerini...”

Rotty, “Pekka Rollins orada mıydı?” diye sorduğunda Kaz sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Bir kanal faresi, bin haydudu ve hırsız, tüccarı ve paralı askeri karşısına alırdı da Pekka Rollins’i almazdı.

Kaz küreklerden birini yana eğip teknenin yönünü sancak tarafına çevirerek turist dolu bir başka tekneye çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Kara Peçe’ye gitmeliyiz. Diğerleri...”

“Kapa çeneni, Wylan, düşünmem gerek.”

Jesper ve Matthias’ın ikisi de dövüşte iyiydiler. Kuwei’yi Kara Peçe’den kaçırabilecek birileri varsa bunlar onlardı. İyi ama Pekka onları nasıl bulmuştu? Birileri adaya kadar izlenmiş olmalıydı. O gün hepsi risk almışlar, Kara Peçe’nin dışına çıkmışlardı. İçlerinden herhangi biri görülüp takip edilmiş olabilirdi. Nina ve Matthias? Wylan ve Jesper? Kaz’ın kendisi? Pekka gizlenme yerlerini tespit ettikten sonra büyük ihtimalle onları sürekli gözetim altında tutmuş, sonra da ayrılıp savunmasız kalmalarını beklemişti.

Kaz omuzlarını esnetti, Rotty de onun hızına ayak uydurdu ve tekne, küreklerinin hareketiyle akıntıda daha hızlı ilerledi. Onları trafiğin içine karıştırmalı, Van Eck’in evinden olabildiğince uzaklaştırmalıydı. Tatlı Resif’e gitmeliydi. Rollins’in adamları Nina ve İnej’i muhtemelen Kara Peçe’den oraya kadar takip etmişlerdi. Neden onları silolara yalnız göndermişti ki? Nina ve biricik mültecileri. Bu gece Grishalar için kurtuluş falan olmayacaktı. Bütün planları cehennemin dibini boylamıştı. *Hayalet için de özel bir şey hazırladım.* İntikamın da planın da canı cehenneme. Rollins, İnej’e bir şey yapmışsa Kaz, Doğu Çıtası’nı onun bağırsaklarıyla boyayacaktı.

Düşün. Bir plan mahvolunca yeni bir tane yapardın. Köşeye sıkıştırdıklarında çatıda bir delik açardın. Oysa tutamadığı bir şeyi düzeltemezdi. Plan suya düşmüştü. Onları hayal kırıklığına uğratmıştı. İnej’i hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve nedeni de Pekka Rollins’e karşı zaafı olmasıydı. Jesper çoktan ölmüş olabilirdi. İnej, Tatlı Resif’in sokaklarında kanlar içinde yatıyor olabilirdi.

Küreklerini çevirdi. “Depo mıntıkasına gidiyoruz.”

“Diğerleri ne olacak?”

“Jesper ve Matthias birer savaşçı, ayrıca Pekka, Kuwei’ye zarar vermeyi göze alamaz. Tatlı Resif’e gidiyoruz.”

“Kara Peçe’de güvende oluruz demiştin,” diye itiraz etti Wylan.
“Demiştin ki...”

“*Güvenli* diye bir şey yok,” diye hırladı Kaz. “Fıçı’da yok. Hiçbir yerde yok.” Bütün gücüyle kürek çekti. Mühür yoktu. Gemi yoktu. Paralarını da harcamışlardı.

Wylan usulca, “Şimdi ne yapacağız?” dedi. Sesi suyun ve karnaldaki diğer teknelerin gürültüsü yüzünden güçlükle duyulmuştu.

“Şuradan iki kürek al da işe yara,” dedi Kaz. “Yoksa o şımarık kışını suya atar ve babanın seni balık gibi avlamasına izin veririm.”

Nina onları görmeden önce seslerini duydu. İkinci ile üçüncü silonun arasında, İnej'in ilerlemesini görebileceği ve nöbetçi kulübesini gözleyebileceği bir yerde konum almıştı.

İnej siloya Nina'nın onu izlerken bile yorulduğu bir hızda, ufak, çevik bir örümcek gibi tırmanmıştı. Açık o kadar dikti ki tepeye ulaştığında İnej'i güçlükle görebilmiş, dolayısıyla kapakta ne kadar ilerleme kaydettiğini anlayamamıştı. Fakat Nina ilk işareti verdiğinde İnej diğer siloya geçmeye başlamamıştı, iplerle ya da ekin kurduyla ilgili bir sorun yaşamış olabilirdi. İkinci işaretle Nina onun hiçliğin üzerine adımını atışını görmüştü.

Nina'nın bulunduğu yerden karanlıkta tel seçilemiyor, İnej havada yürüyor gibi görünüyordu; her adımı hesaplı, dikkatliydi. İşte, ufak bir sarsıntı. Şimdi ufak bir düzeltme. İzlerken Nina'nın kalbi küt küt atıyordu. Kendi konsantrasyonunun bozulmasına izin verirse İnej düşebilecekmiş gibi saçma bir hisse kapılmıştı, sanki onu Nina'nın konsantrasyonu ve inancı havada tutuyordu.

İnej nihayet ikinci siloya ulaştığında Nina haykırmak istedi

ama sessiz, kısa bir dansla yetindi. Sonra batı tarafında nöbetçilerin tekrar görüş açısına girmesini bekledi. Nöbetçi kulübesinde birkaç dakika durduktan sonra dolaşmaya devam ettiler. Nina tam İnej'e işaret vermek üzereydi ki gürültülü bir kahkaha duydu. Bunu duyan nöbetçiler de birdenbire dikkat kesildiler. Nina içlerinden birinin takviye kuvvet çağırmak için nöbetçi kulübesinin üzerindeki işaret fenerini yaktığını gördü; sorun çıkması durumunda başvurulacak ihtiyatı bir tedbir. Geçmişte isyanlar çıkmıştı ve önceki gün Batı Çıtası'nda yaşanan kargaşa düşünüldüğünde Nina nöbetçilerin yardım çağırmakta acele etmelerine şaşırmadı.

Görünüşe bakılırsa ihtiyaçları olacaktı. Nina, Fıçı'dan bir haydut çetesini gördü mü tanırırdı ve bunlar da epey belalı görünüyordular. Hepsisi irikıym, kaslı ve ağır silahlıydı. Çoğunun silahı vardı ki, bu da niyetlerinin boğuşmak olmadığının açık bir göstergesiydi. Öndeki, geniş göğsünün üzerine ekose bir yelek giymişti ve ellerinde bir zincir sallıyordu. Nina önkolunda dairesel bir dövme gördü. Bu mesafeden ayrıntılarını seçemedi ama taç takmış bir aslan olduğuna bütün parasını basmaya hazırdı. Beleşçi Aslanlar. Pekka Rollins'in adamları. Burada ne işleri vardı?

Nina yukarı baktı. İnej ekin kurdunu muhtemelen ikinci siloya bırakıyordu. Neyse ki görüş açılarında değildi. İyi ama Pekka'nın çetesi ne istiyordu?

Cevap birkaç saniye sonra geldi. Ekose yelekli oğlan bağıra bağıra, zinciri hâlâ sallayarak, "Tatlı Resif'te saklanan bir Cellat varmış diye duydum," dedi.

Ah, Azizler aşkına, bu hiç iyi değil. Beleşçi Aslanlar onu ve İnej'i Kara Peçe'den buraya kadar takip mi etmişlerdi? Diğerlerinin başı belada mıydı? Peki, ya Pekka Rollins ve çetesi elçilikteki Grishalardan haberdarsa? Şehirden ayrılmaya çalışarak bazıları

mukavelelerini ihlal ediyorlardı. Şantaj görebilirlerdi. Belki de daha kötüsü olabilir, Pekka onları Shulara satabilirdi. *Şu anda başka sorunların var, Zenik*, dedi kafasının içinde bir ses. *Dünyayı kurtarmayı düşünmeyi bırak da kendi postunu kurtar*. Bazen içsesi çok akıllıca konuşabiliyordu.

Silo nöbetçilerinden biri öne çıktı, *Beleşçi Aslanlar'ın gövde gösterisi göz önünde bulundurulduğunda, oldukça cesurca*, diye düşündü Nina. Konuşmalarını duyamadı. Canlı kırmızı mühürlü bir kâğıt el değiştirdi. Nöbetçi, okuması için belgeyi arkasına verdi. Biraz sonra omuz silkti. Ardından Nina dehşet içinde, nöbetçinin öne çıkıp kapının kilidini açtığını gördü. Nöbetçi kulübesinin çatısındaki fener yeniden yanıp söndü. Takviye talebini geri çekiyorlardı.

Kırmızı mühür. Van Eck'in rengi. Bunlar onun silolarıydı, nöbetçiler işverenlerinin onay vermediği hiç kimseye kapıyı açmayı göze alamazlardı. İhtimaller Nina'nın başını döndürdü. Jan Van Eck ve Pekka Rollins birlikte çalışıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse Döküntüler'in şehirden canlı çıkma olasılığı, pasta tabağındaki kırıntılara dönmüştü.

“Çık ortaya, tatlı Nina. Pekka'nın senin için planları var.”

Nina, delikanlının salladığı zincirin ucunda ağır bir kelepçe olduğunu gördü. Ketterdam'a ilk geldiğinde Pekka Rollins ona iş teklif etmiş, kanatları altına almayı önermişti. Nina ise Döküntüler'e katılmayı seçmişti. Galiba Pekka kontratlara ya da çete kanunlarına uymayı bırakmıştı. Onu zincire vuracak, belki Shulara satacak ya da ona *parem* verebilmesi için Van Eck'e sunacaktı.

Nina ikinci silonun gölgelerine sığınmıştı ama kendini ifşa etmeden birkaç adımdan fazla hareket etmesine katiyen olanak yoktu. Cebindeki zehirli hap aklına geldi.

“Bizi oraya getirme.” Oğlan diğer Beleşçi Aslanlar’a dağılma-
larını işaret ediyordu.

Nina iki avantajı olduğunu fark etti: İlki, o zincirin ucundaki
kelepçe Pekka’nın onu canlı istediği anlamına geliyordu. Değerli
bir Grisha Cellatı’nı kaybetmek istemeyeceğinden ateş etmezler-
di. İkincisi, bu dâhiler topluluğu *paremin* onun güçlerini çarpıttı-
ğını bilmiyorlardı. Kendine ve İnej’e biraz zaman kazandırabilir-
di belki.

Nina saçlarını salıp bütün cesaretini toplayarak ortaya çıktı.
Anında silahların horozlarının çekildiğini duydu.

“Sakin olun bakalım,” dedi elini beline koyarak. “Beni tuzluk
kapağı gibi kevgire çevirirseniz Pekka’nın pek işine yaramam.”

“Şuraya bakın hele, merhaba Grisha kız. Bizi eğlendirecek
misin?”

Eğlenceden ne kastettiğine bağlı. “Adın ne, yakışıklı?”

Oğlan gülümsedi, altın bir dişle şaşırtıcı derecede çekici bir
gamze ortaya çıktı. “Eamon.”

“Güzel bir Kael ismi. *Ken ye hom?*”

“Annem Kaelliydi. Ben o anlamsız dili bilmiyorum.”

“Eh, arkadaşlarını sakınleştiren silahlarını indirtsen de sana
birkaç kelime öğretsem, ne dersin?”

“Hiç sanmam. Cellat güçlerinin nasıl işlediğini bilirim. Bağır-
saklarımı ele geçirmene izin vermeyeceğim.”

“Yazık,” dedi Nina. “Bak, Eamon, bela çıkarmaya gerek yok.
Sadece Pekka’nın şartlarını öğrenmek istiyorum. Kaz’a ihanet ede-
ceksem çekeceğim acıya değip değmeyeceğini bilmek isterim...”

“Kaz Brekker’in işi bitti sayılır, tatlım. Ayrıca Pekka şart falan
sunmuyor. Bizimle geliyorsun, zincirli ya da zincirsiz.”

Nina kollarını kaldırdı ve etrafındaki adamların kasıldığını

gördü. Pekka'nın emirlerine rağmen ateş etmeye hazırdılar. Hareketini tembelce uzattı. "Eamon, sen bana o zincirleri vuramadan bu bayların iç organlarını pelteye çevirebileceğimi biliyorsun."

"O kadar hızlı değilsin."

"Senin bir daha asla..."—gözlerini manidar manidar kemer tokasının aşağısına kaydırды— "... Batı Çıtası'nda çadır kuramamamı sağlayacak kadar hızlıyım."

Şimdi Eamon'un beti benzi atmıştı. "Bunu yapamazsın."

Nina parmaklarını kütürdetti. "Öyle mi dersin?"

Yukarıdan bir yerden yumuşak bir *tangırıtı* duyulunca adamların hepsi silahlarını gökyüzüne doğrulttular. *Kahretsin, İnej, sessiz olsana*. Fakat Nina yukarı baktığında düşünceleri ansızın korkuyla durdu. İnej tekrar tele çıkmıştı. Üstelik yalnız da değildi.

İnej'i telin üstünde takip eden beyazlı figürü izlerken Nina bir an için hayal görüyor olabileceğini düşündü. Tepelerinde, havada süzülen bir hortlağa benziyordu. Sonra bir şey fırlattı. Nina'nın gözüne bir metal parıltısı ilişti. Metalin isabet ettiğini görmedi fakat İnej'in sendelediğini fark etti. İnej kendini düzeltti. Duruşu acımasızdı, kollarını dengede kalmak için kolları yana açmıştı.

Ona yardım etmenin bir yolu olmalıydı. Nina gücünü kullanarak beyazlı kıza uzandı. Nabzını, kaslarının liflerini, kontrol edebileceği bir şeyi arasa da yine o korkunç körlükle, o hiçlikle karşılaştı.

"Arkadaşına yardım etmeyecek misin?" dedi Eamon.

"Kendi başının çaresine bakabilir," dedi Nina.

Eamon pis pis sırtıttı. "Anlatıldığı kadar sert değilmişsin. Laf çok, icraat yok." Çetesine döndü. "Onu ilk yakalayana bütün gece içkiler benden."

Hemen üzerine atılmadılar. O kadar avanak değildiler. Silah-

ları havada, ağır ağır ilerlediler. Nina ellerini kaldırdı. Durdular, temkinliydiler. Fakat hiçbir şey olmadığını görünce bakışıp gü-lüştüler. Şimdi daha hızlı geliyorlardı, korkularından sıyrılmış, ödülleri almaya hazırdılar.

Nina riske girip yukarı baktı. İnej bir şekilde hâlâ dengesini koruyordu. İlk siloya geri dönmeye çalışıyor gibiydi ama yaralan-dığı belli, adımları dengesizdi.

Ağ. Ama tek başına Nina'nın işine yaramazdı. Birazcık *paremi* olsaydı, şöyle sadece tadımlık bile olsaydı, bu çam yarmalarını ona yardım etmeye zorlayabilirdi. Düşünmeden ona itaat ederlerdi.

Zihnini zorlayarak bir şeylere, herhangi bir şeye tutunmaya ça-lıştı. Burada öylece eli kolu bağlı dikilip esir alınmayı ve İnej'in ölmesini izlemeyecekti. Fakat sadece kocaman siyah bir boşluk hissediyordu. Ne işine yarayacak kemik parçaları vardı ne kontrol edebileceği toz. Vaktiyle hayat, kalp atışları, soluk alış verişleri, ka-nın damarlardaki akışıyla dolu dünya çırılçıplak soyulmuştu. Artık tamamen siyah çöl, yıldızsız gökyüzü, çorak topraklardan ibaretti.

Beleşçi Aslanlar'dan biri öne doğru koşunca diğerleri de ham-le yaptılar, Nina'nın kollarını tutup Eamon'a doğru sürüklediler. Keyiften geniş geniş sırttan Eamon'un gamzeleri yarımaya halini almıştı.

Nina saf öfkeyle uluyup vahşi bir hayvan gibi debelendi. Ça-resiz değildi. Öyle olmayı reddediyordu. *Senden daha vahşi bir savaşçı tanımıyorum ben, güçlerin olsun olmasın.*

Sonra o şeyi hissetti, orada, o siyah çölde soğuk bir boşluk... O kadar soğuktu ki yakıyordu. Orada, siloların ötesinde, kanalın daraldığı yerde, limana gidiyordu, üst üste istiflenmiş cesetlerle dolu tekne. Damarlarında bildik bir his dolaştı. Kalp atışları ya da kan akışı değildi hissettiği; başka bir şeydi, diğer bir şey. Kemik

parçalarını düşündü, Kara Peçe’de mezarların arasında duyduğu rahatlığı hatırladı.

Eamon prangalardan birini el bileğine takmaya çalıştı.

Bir başka Beleşçi Aslan, “Tasmayı da takalım!” diye bağırdı.

Saçında bir el hissetti, boynu ortaya çıkartılmak için başı geriye kanırtıldı. Nina aklından geçenlerin çılgınlık olduğunu biliyordu fakat makul seçenekleri tükenmişti. Kalan bütün kuvvetiyle Eamon’a esaslı bir tekme savurarak elinden kurtuldu. Kollarını geniş bir kavis çizerek iki yana açarken bu tuhaf yeni farkındalığa odaklandı ve mavnadaki cesetlerin yükseldiğini hissetti. Yumruklarını sıkı. *Bana gelin.*

Beleşçi Aslanlar bileklerini yakaladılar. Eamon suratına bir sille indirdi fakat Nina yumruklarını sıkmaya, konsantrasyonunu korumaya devam etti. Bu, *parem* aldığı anda hissettiği heyecan değildi. O, sıcaklık, ateş, ışıktı. Bu ise cılız ve mavi yanan soğuk bir alevdi. Çağrısına cevap veren cesetlerin arka arkaya yükseldiğini hissetti. Nina üzerindeki ellerin, bileklerine vurulan zincirlerin bilincindeydi ama soğuk şimdi derinleşmiş, kırık buz parçalarıyla dolu, hızla akan siyah bir kış nehri halini almıştı.

Nina çığlıklar, silah takırtıları ve sonra da bükülen metal sesleri duydu. Üzerindeki eller gevşedi, zincirler arnavutkaldırımlı yere neredeyse müzikal bir tınıyla düştü. Nina kollarını kendine doğru çekerek nehrin soğuğuna iyice daldı.

“Bu ne ya,” dedi Eamon nöbetçi kulübesine dönerek. “*Bu ne ya!*”

Beleşçi Aslanlar şimdi görevlerini unutmuş, yüzlerinde dehşetle geriye çekiliyorlardı. Nina bunun sebebini tam olarak görebiliyordu. Bir sıra halindeki insanlar çitlere yükleniyor, direklerini sallıyorlardı. Kimileri yaşlı, kimleri gençti ama hepsi de güzeldi; yanakları al al, dudakları gül rengi, suyun altında yetişen bir şeyin

nazik salınışıyla yüzlerinin etrafında dalga dalga hareket eden saçları pasparlaklı. Hem güzel hem korkunçtular çünkü bazıları üzerinde yaralanma izleri taşımazken bir tanesinin elbisesinin her tarafına kan ve kusmuk sıçramıştı, bir diğerrinin çürümekten kararmış bir yarası vardı. İkisi anadan üryandı, karnında derin ve geniş bir kesik olan birininse tombul pembe derisi bir kapak gibi açılmıştı. Hepsinin gözleri simsiyah parlıyordu; kış suyunun donuk bakışları.

Nina'nın midesi bulandı. Kendini tuhaf ve biraz mahcup hissetti, sanki bakmaya hakkı olmayan bir pencereden bakıyordu. Ancak hiç seçeneği kalmamıştı. Açıkçası durmak da istemiyordu. Parmaklarını büktü.

Çit, kopan metalin kulak tırmalayıcı cayırtısıyla yıkıldı. Beleşçi Aslanlar ateş açtılar fakat cesetler ilgisiz ve korkusuzca gelmeye devam ettiler.

“O yapıyor!” diye çığlık attı Eamon. Adamları gecenin içine kaçarken o geriye doğru sendeleyerek düştükten sonra dizlerinin üstüne kalktı. “Bu Grisha kaltağı için geliyorlar!”

Nina, “Bahse girerim keşke o konuşmayı yapsaydık diyorsundur,” diye homurdandı ama Beleşçi Aslanlar umurunda değildi.

Yukarı baktı. İnej hâlâ telin üzerindeydi fakat beyazlı kız ikinci silonun çatısına çıkmış, kısıka uzanıyordu.

Ağ, diye buyurdu Nina. *Hemen*. Cesetler hızla hareket ederek öne doğru koştular, sonra talimat beklercesine ansızın durdular. Konsantrasyonunu toplayıp emirlerine itaat ettirmeye çalışırken bütün gücünü ve enerjisini vücutlarına aktardı. Saniyeler içinde ağı ellerine almış, koşuyorlardı. O kadar hızlıydılar ki Nina onları takip edemedi.

Tel gevşedi. İnej düştü. Nina feryat etti.

İnej'in vücudu ağa çarpıp yükseğe sıçradı, sonra tekrar ağa çarptı.

Nina ona koştu. “İnej.”

İnej ağın ortasında uzanıyor, kötücül gümüş yıldızların açtığı yaralardan kan sızıyordu.

Nina, *onu yere indirin*, diye buyurunca cesetler itaat ederek ağı parke taşların üzerine indirdiler. Nina, İnej’in yanına diz çöktü. “İnej?”

İnej kollarını Nina’ya doladı.

“Bunu bir daha asla, ama *asla* yapma,” diye hıçkırdı Nina.

“Ağ mı?” dedi neşeli bir ses. “Haksızlık ama bu.”

İnej kaskatı kesildi. Beyazlı kız ikinci silonun dibine ulaşmış, onlara doğru yürüyordu.

Nina kollarını kaldırıncı cesetler onunla İnej’in arasına girdiler. “Dövüşmek istediğine emin misin, kar tanesi?”

Kız güzel gözlerini kıstı. “Seni yendim,” dedi İnej’e. “Yendiğimi biliyorsun.”

“Şanslı gecendeydin,” diye karşılık verdi İnej ama sesi eprimiş iplik gibi zayıf çıkmıştı.

Kız, önünde sıralanan çürümüş ceset ordusuna bakarak şansını değerlendirdi. Reverans yaptı. “Yine karşılaşacağız, Hayalet.” Eamon ve diğer Beleşçi Aslanlar’ın kaçtığı yöne döndü, çitten geriye kalanların üzerinden atladı ve gözden kayboldu.

“Birileri dram seviyor,” dedi Nina. “Bıçak dövüşüne kim beyaz giyip gelir ki ama yani?”

“Dunyasha, bir şey bir şeyin Beyaz Bıçak’ı. Beni gerçekten öldürmek istiyor. Beni ve muhtemelen herkesi.”

“Yürüyebilecek misin?”

İnej başını salladı fakat yüzü kül rengiydi. “Nina, bu insanlar... ölü mü?”

“Sen öyle deyince kulağa ürpertici geliyor.”

“Ama kullanmadın, değil mi?”

“Hayır. *Parem* kullanmadım. Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Grishaların öyle bir yeteneği...”

“Bilmiyorum.” Pusunun ve İnej’in düşüşünün korkusunu biraz üzerinden atan Nina bir tür tiksinti hissetti. Ne yapmıştı böyle? Neyi kurcalamıştı?

Nina, Küçük Saray’daki öğretmenlerinden birine Grisha gücünün nereden geldiğini soruşunu hatırladı. O sırada, sürekli önemli görevlere giden kendinden büyük Grishalara hayranlık duyan bir çocuktu daha.

Gücümüz bizi sıradan insanların asla idrak edemediği yollardan hayata bağlar, demişti öğretmeni. İşte bu yüzden de yeteneğimizi kullanmak, bizi zayıflatmak yerine güçlendirir. Bizler yaratılışın gücüne, dünyanın yüreğinin parçasına bağlıyız. Corporalkiler için bu bağ daha sıkı örülmüştür çünkü biz hayatla, can almayla uğraşırız.

Öğretmen ellerini kaldırmış, Nina nabzının hafifçe yavaşladığını hissetmişti. Diğer öğrenciler şaşkınlıktan nefeslerini tutup birbirlerine bakmışlardı, hepsi aynı şeyi hissediyordu. *Bunu hissediyor musunuz*, diye sormuştu öğretmen. *Hepinizin kalbi ortak zamanda, dünyanın ritmine bağlı olarak atıyor?*

Çok tuhaf bir duyguydu, vücudunun dağıldığını hissetmişti. Sanki sınıftaki sandalyelerinde kıvranan çok sayıda öğrenci yoktu da tek bir yüreği, tek bir amacı olan tek bir yaratık vardı. Sadece saniyeler sürmüştü fakat Nina o bağlanma hissini, gücünün asla yalnız olmadığı anlamına gelebileceğini ansızın kavrayışını asla unutmamıştı.

İyi ama bu akşam kullandığı güç? Onunla hiçbir alakası yoktu. Bu, dünyanın yüreğinin parçasının değil, *paremin* bir ürünüydü. Bir hataydı.

Daha sonra endişelenmek için vakti olacaktı. “Buradan gitmeliyiz,” dedi Nina. İnej’i ayağa kaldırdı, sonra etraflarını saran cesetlere baktı. “Azizler aşkına, çok pis kokuyorlar.”

“Nina, ya seni duyabiliyorlarsa?”

“Beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu ama cesetlerden bir yanıt gelmedi. Ayrıca gücünü kullanarak onlara ulaşmaya çalıştığında canlı gibi değildiler. Ancak burada *bir şey* vardı, onunla dirilerin artık konuşamadığı bir şekilde konuşan bir şey. Akli yine buz gibi suya gitti. Onu hâlâ etrafında, her şeyin etrafında hissedebiliyordu fakat şu anda yavaş anaförler halinde hareket ediyordu.

“Onları ne yapacaksın?” diye sordu İnej.

Nina çaresizce omuz silkti. “Geldikleri yere göndereceğim galiba?” Ellerini kaldırdı. Onlara olabildiğince net bir şekilde, *gidin*, dedi, *huzur içinde yatın*.

Tekrar hareket ettiler, İnej bu ani canlılık karşısında dua etti. Nina onların solmaya başlamasını, karanlıkta belli belirsiz şekillere dönüşmesini izledi.

İnej hafif ürperdi, sonra omzundaki dikenli gümüş yıldızı çıkarıp tiz bir *tin* sesiyle yere bıraktı. Kanaması yavaşlamış gibiydi ama kesinlikle yarasının sarılması gerekiyordu. “*Stadwatch* gelmeden gidelim,” dedi.

“Nereye?” diye sordu Nina kanala doğru yola çıkarken. “Pekka Rollins bizi bulduysa...”

Neler olduğunu idrak eden İnej’in adımları yavaşladı. “Kara Peçe’deki yerimiz öğrenilirse Kaz... işler sarpa sararsa Kaz bana nereye gitmem gerektiğini söylemişti ama...”

Kelimeler havada asılı kaldı. Pekka Rollins’in denkleme dahil olması, başarısızlığa uğrayan bir plandan çok daha büyük anlamlar taşıyordu.

Ya Kara Peçe ifşa olduysa? Ya Matthias'ın başına bir şey gel diyse? Pekka Rollins onun hayatını bağışlar mıydı yoksa önce ateş edip ödülünü mü isterdi?"

Grishalar. Ya Pekka Rollins, Jesper ve Matthias'ı elçiliğe kadar takip ettiyse? Ya mültecilerle limana doğru yola çıkıp yakalandılasa? Yine cebindeki sarı hapı düşündü. Tamar'ın altın sarısı vahşi gözlerini, Zoya'nın buyurgan bakışlarını, Genya'nın alaycı gülüşünü düşündü. Ona güvenmişlerdi. Başlarına bir şey geldiyse Nina kendini asla affetmezdi.

Nina ve İnej teknelerini bağladıkları iskeleyle dönerlerken, sonuncu cesedin de uzanıp yerini almakta olduğu mavnaya son bir kez baktı. Şu anda farklı görünüyorlardı, renkleri ölümlerle özdeşleştirilen kül grisine ve benekli beyaza dönüyordu. Fakat belki de ölüm tek bir şeyden ibaret değildi.

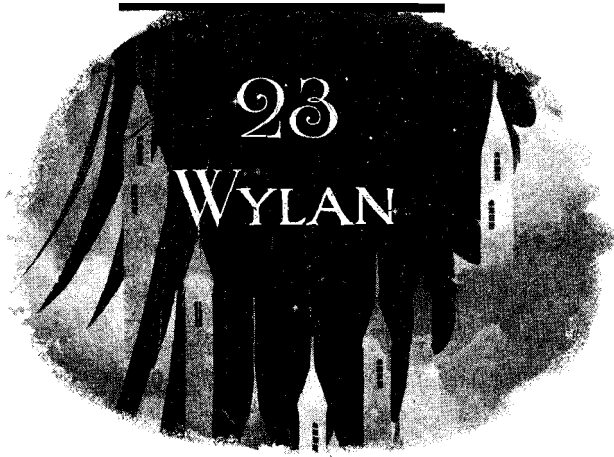
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nina.

O anda onlara doğru koşan iki siluet gördüler. İnej bıçaklarına davranırken Nina tuhaf askerlerini tekrar çağırmaya hazır, kollarını kaldırdı. Bu kez daha kolay olacağını biliyordu.

Sokak lambasının ışığında Kaz ve Wylan belirdi, kıyafetleri kırışik, saçları alçı parçalarıyla –ve galiba et suyuyla– kaplıydı. Kaz bastonundan destek alarak hızını düşürmeden ilerliyordu, yüzünün keskin hatlarına kararlılık çizgileri yerleşmişti.

"Birlikte savaşacağız," diye fısıldadı İnej.

Nina, İnej ve Kaz'a bakınca ikisinde de aynı ifadeyi gördü. Nina o ifadeyi biliyordu. Gemi kazasından sonra, akıntı senin aleyhine hareket edip gökyüzü karardığında ortaya çıkardı. Karanın ilk kez görünüşü, sığınak bulma umudu ve hatta uzak bir kıyıda seni bekliyor olabilecek kurtuluştı bu.

Öleceğim ve ona kimse yardım etmeyecek. Marya Hendriks'i kimse hatırlamayacak bile.

Wylan cesur olmak istiyordu fakat üşüyordu ve yaralıydı. Daha da kötüsü, etrafı tanıdığı en cesur insanlarla çevrili olmasına rağmen hepsi de fena halde sarsılmış görünüyordu.

Kanallarda yavaş yavaş ilerlediler, *Stadwatch* birliklerinin çizimleri tepelerinde ya da suyollarında gürlerken köprülerin altında ve karanlık gölgelerin içinde beklediler. Bu akşam tüm güçleriyle dışarıdaydılar, burunlarındaki parlak fenerleriyle tekneleri yavaş yavaş dolaşıyorlardı. Goedmed Köprüsü'ndeki karşılaşmadan bu yana geçen kısa sürede bir şeyler değişmişti. Şehir canlanmıştı ve kızgındı.

“Grishalar...” demeye çalışmıştı Nina.

ncak Kaz hemen sözünü kesmişti. “Ya elçilikte güvendeler ya da yardım edemeyeceğimiz bir durumdalar. Kendi başlarının çaresine bakabilirler. Biz saklanıyoruz.”

Ve sonra Wylan başlarının ne kadar büyük belada olduğunu anlamıştı çünkü Nina itiraz etmemişti. Başını ellerinin arasına alıp susmuştu.

“Eminim iyidirler,” demişti İnej kollarını Nina’ya dolayarak. “O da iyidir.” Ama hareketleri tereddütlüydü, Wylan da kıyafetlerinde kan görmüştü.

Sonrasında kimse tek kelime etmedi. Kaz ve Rotty düzensiz aralıklarla kürek çekerek onları daha sakin, daha dar kanallara götürdüler, mümkün olduğunda teknenin sessizce yüzmesine izin verdiler. Bu, Schoonstraat yakınlarındaki bir kıvrımdan döndüklerinde Kaz, “Dur,” diyene kadar böyle devam etti. O ve Rotty küreklerini suya daldırıp kanalın kenarının hizasına getirdikten sonra bir pazarcı teknesinin arkasına saklandılar. Yüzen gemi her ne satıyorsa mallarını korumak adına tezgâhları sımsıkı kilitlenmişti.

İleride *Stadwatch* subayları bir köprünün üzerine üşüşüyorlardı, teknelerinden ikisi alttaki geçidi kapatıyordu.

“Barikat kuruyorlar,” dedi Kaz.

Tekneyi orada bırakıp yola yaya olarak devam ettiler.

Wylan başka bir güvenli eve doğru yol aldıklarını biliyordu fakat Kaz’ın bizzat kendi söylemişti: *Güvenli diye bir şey yok*. Nereye saklanabilirlerdi? Pekka Rollins, Wylan’ın babasıyla birlikte çalışıyordu. İkisi beraber şehrin yarısına sahiptiler. Wylan yakalanacaktı. Peki sonra? Kimse onun Jan Van Eck’in oğlu olduğuna inanmazdı. Wylan Van Eck’in babası ondan nefret ediyor olabilirdi fakat hiçbir Shulu suçlunun aklına bile gelmeyecek haklara sahipti. Onu Cehennem Kapısı’na atarlar mıydı? Babası bir yolunu bulup onu infaz ettirir miydi?

İmalat mıntikasından ve Fıçı’dan uzaklaştıkça devriyeler azaldı. Wylan, *Stadwatch*’un aramalarını kentin daha az saygın kesimlerinde yoğunlaştırdığını fark etti. Yine de sürekli durarak hareket ediyor, Wylan’ın var olduğunu bile bilmediği ara sokak-

lardan geçiyor, bir sonraki sokağa gizlice geçebilmek için arada sırada boş vitrinlere ya da metruk apartmanların alt katlarına giriyorlardı. Kaz'ın elinde, adeta kentin unutulmuş alanlarını gösteren gizli bir Ketterdam haritası vardı.

Her nereye gidiyorlarsa, nihayet oraya vardıklarında Jesper orada bekliyor olacak mıydı? Yoksa yardımına gelecek kimse olmadan, türbenin zemininde yaralı ve kanlar içinde yatıyor muydu? Wylan buna inanmayı reddetti. Şartlar ne kadar aleyhine olursa Jesper bir kavgada o denli başarılı olurdu. Jesper'in Colm'a yalvarışını düşündü. *Biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana bir şans daha ver.* Wylan yerine getirme umuduyla hemen hemen aynı sözleri babasına kaç kez söylemişti? Jesper hayatta kalmak zorundaydı. Hepsi öyleydi.

Wylan keskin nişancıyı ilk gördüğü seferi hatırladı. Başka bir âlemden bir yaratık gibiydi. Küf yeşili ve limon sarısı giyinmişti, dar boğazlı bir şişeden dökülürmüşçesine her adımı uzun ve hızlıydı.

Fıçı'daki ilk gecesinde Wylan soyulacağından emin, soğuktan dişleri takırdayarak sokak sokak gezmişti. Sonunda derisi morarıp parmaklarını hissedemez hale geldiğinde cesaretini toplayıp evinin önündeki basamaklarda pipo içen bir adama sormuştu: “Kiralık oda nerede bulabilirim acaba?”

“Hemen şuradaki levhada boş oda diyor,” dedi adam, piposuyla yolun karşısını göstererek. “Kör müsün nesin?”

“Gözümden kaçmış herhalde,” dedi Wylan.

Pansiyon pis ama son derece ucuzdu. On *krug*eye bir oda tutmuş ve sıcak bir banyo parası ödemişti. Parasını idareli harcaması gerektiğini biliyordu fakat daha ilk akşamdan zatürrecye yakalanırsa parasızlık dışında da sorunları olurdu. Küçük havluyu kori-

dorun sonundaki banyoya götürüp hemen yıkandı. Su yeterince sıcak olmasına karşın kilitsiz kapılı bir odada küvette çıplak otururken kendini savunmasız hissetti. Kıyafetlerini elinden geldiğince kuruttu ama tekrar giydiğinde hâlâ nemliydi.

Wylan o geceyi kâğıt kadar ince bir şiltenin üstünde, tavana bakarak ve kaldığı pansiyondaki sesleri dinleyerek geçirdi. Geldi Kanalı üzerinde geceler o kadar sessizdi ki kayıkhaneye vuran suların sesini duyabilirdiniz. Ancak burada vakit pekâlâ öğlen bile olabilirdi. Kirli pencereden içeriye müzik doluyordu. İnsanlar konuşuyor, gülüşüyor, kapıları çarpıyordu. Üstündeki odada kalan çift kavga ediyordu. Altındaki odada kalan çift kesinlikle başka bir şey yapıyordu.

Wylan parmaklarını boğazındaki morluklara dokundurup, *keşke çay isteyebilseydim*, diye düşündü. İşte o anda gerçekten telaşlanmaya başladı. Daha ne kadar zavallılaşabilirdi? Babası onu öldürtmeye çalışmıştı. Cebinde neredeyse metelik yoktu ve şilteleri bittten arındırmak için kullanılan kimyasallarla kokan bir yatakta yatıyordu. Aslında bir plan yapıyor, hatta belki de intikam almayı düşünüyor, aklını toplamaya çalışıyor olması gerekiyordu. Peki o ne yapıyordu? Çay isteyebilmenin hayalleri kuruyordu. Babasının evinde mutlu değildi belki ama hiçbir şey için çalışması gerekmemişti. Hizmetlileri, sıcak yemekleri, temiz giysileri vardı. Fıçı'da hayatta kalmak için gereken her neyse, Wylan ona sahip olmadığını biliyordu.

Orada yatarken olanlara dair bir açıklama bulmaya çalıştı. Kabahatin Miggson ve Prior'da olduğuna şüphe yoktu, babası bu konudan haberdar değildi. Ya da Miggson ve Prior belki de babasının emirlerini yanlış anlamışlardı. Her şey korkunç bir yanlış

anlaşılmadan ibaretti. Wylan ayağa kalkıp elini paltosunun ıslak cebine daldırdı. Belendt'teki müzik okulu için kayıt belgeleri hâlâ oradaydı.

Kalın zarfı çıkarır çıkarmaz babasının suçlu olduğunu anladı. Sırlıslık olan zarf buram buram kanal kokuyordu fakat rengi değişmemişti. İçindeki sözüm ona belgelerden hiç mürekkep sızmamıştı. Wylan yine de zarfı açtı. Katlanmış kâğıt tomarı ıslak bir topak haline gelmişti fakat Wylan her birini tek tek ayırdı. Hepsi boştu. Babası ikna edici bir dalavere uydurmaya bile zahmet etmemişti. Wylan'ın belgeleri okumaya kalkmayacağını biliyordu. Ve saf oğlunun asla babasının yalan söyleyeceğinden kuşkulamayacağını. *Acınası*.

Wylan korkudan iki gün odasından çıkmamıştı ama üçüncü günün sabahı, öylesine acıkmıştı ki sokaktan yükselen kızarmış patates kokusu onu odasının güvenli ortamından çekip almıştı. Kâğıt bir külahta aldığı patatesleri o kadar açgözlülükle mideye indirdi ki dilini yaktı. Sonra da biraz yürüdü.

Cebinde odasını sadece bir hafta daha tutabilecek kadar parası kalmıştı ve bu süre yemek yerse daha da azdı. Depolarda ya da tersanelerde iş tutacak kadar kuvvetli ya da iri değildi. Daha yumuşak işler onun okumasını gerektiriyordu. Acaba kumarhanelerden yahut zevk evlerinden birinin, salonlarında çalacak bir müzisyene ihtiyacı olabilir miydi? Flütü hâlâ yanındaydı. Doğu Çıtası'nda aşağı yukarı ve daha iyi aydınlatılmış ara sokaklar boyunca yürüdü. Hava kararmaya başladığında tamamen yenik bir halde pansiyona döndü. Pipolu adam hâlâ basamaklarda, piposunu tüttürüyordu. Wylan'ın bildiği kadıyla adam o tüneği hiç terk etmiyordu.

“İş arıyorum,” dedi Wylan ona. “Adama ihtiyacı olabilecek birini biliyor musunuz?”

Adam ona bir duman bulutunun içinden baktı. “Senin gibi genç, kaymak gibi biri Batı Çıtası’nda iyi para kazanır.”

“*Namuslu* bir iş.”

Adam öksürene kadar gülmüş ama sonunda Wylan’ı güneye, tabakhanelere yönlendirmişti.

Wylan boyaları karıştırması ve tekneleri temizlemesi karşılığında çok cüzi bir para alıyordu. Diğer işçiler çoğunlukla kadın ve çocuklardı; onun gibi birkaç sıska oğlan. Az konuşuyorlardı. kimyasallar yüzünden işlerini tamamlayıp paralarını almaktan daha fazlasını yapamayacak kadar yorgun ve hastaydılar. Ne eldiven ne maske veriliyordu, Wylan kazandığı bir avuç parayla nereye gideceğini düşünmeye başlayamadan zehirlenerek öleceğinden oldukça emindi.

Bir öğleden sonra, boya şefinin, kazanlar fazla sıcak yandığı için buharlaşmadan dolayı galonlarca boya kaybettiklerinden yakındığını duydu. İki kazanı tamir ettirmek için yaptığı masrafa ve bunun ne kadar az yararı olduğuna lanetler okuyordu.

Wylan tereddüt etti, sonra kazanlara deniz suyu ilave etmeyi önerdi.

“Bunu neden yapmak isteyecekmişim?” dedi boya şefi.

“Tuzlu su, kaynama noktasını artırır,” dedi Wylan neden ağzını açtığını merak ederek. “Boyaların kaynamak için daha çok ısınması gerekecek, böylece buharlaşma yüzünden daha az boya kaybedeceksiniz. Fakat formülde oynamalar yapmanız gerekecek çünkü hızla tuz birikecek ve kazanları da daha düzenli temizlemeniz gerekecek çünkü tuz paslandırıcı etki yapabilir.”

Boya şefi yere bir tutam *jurda* tükürmüştü ve onu duymazdan gelmişti. Fakat ertesi hafta kazanlardan birinde tuzu kullanmayı

denediler. Birkaç gün sonra bütün kazanlarda tuzlu su karışımı kullanılır olmuştu. Boya şefi Wylan'a daha çok soru sormaya başladı. Kırmızı boyanın, derileri sertleştirmesini nasıl önleyebilirlerdi? İşleme ve kuruma süreleri nasıl kısaltabilirdi? Wylan boyaların kusmasını önlemek için bir reçine yapabilir miydi?

Bundan bir hafta sonra Wylan elinde tahta bir kürek, boyalar yüzünden başı döner, gözleri sulanmış halde, şefe yaptığı yardımlara sığınarak zam isteyebilir mi diye merak ederken yanına bir oğlan geldi. Uzun boylu, ince, Zemenililere özgü koyu esmer tenliydi ve boyama katına ait değilmiş gibi görünüyordu. Sadece küf yeşili ekose yeleği ve sarı pantolonu yüzünden değil, etrafına keyif yaydığı içindi. Sanki olmak istediği tek yer sefil, pis kokulu bir tabakhaneymiş, sanki katılmak için can attığı bir partiye gelmiş gibiydi. İskelet gibi olmasına karşın vücudu esnek uzuvlarıyla uyumluydu. Boya şefi genellikle boyama katına yabancıların girmesinden hazzetmezdi fakat belinden altıpatlarlar sarkan bu oğlana tek kelime etmedi, hatta hürmetle şapkasını çıkarıp oradan hızla uzaklaştı.

Wylan'ın aklına ilk gelen düşünce, bu oğlanın, gördüğü en kusursuz şekilli dudaklara sahip olduğuydu. İkincisiyse babasının onu öldürmesi için yeni birini gönderdiği oldu. Küreğini kavradı. Oğlan onu güpegündüz vurur muydu? İnsanlar böyle şeyler yapıyor muydu?

Ama, "Duyduğuma göre kimyadan anlıyormuşsun," dedi oğlan.

"Ne? Ben... evet. Biraz," diyebilmişti Wylan.

"Sadece biraz mı?"

Wylan bir sonraki cevabının çok önemli olduğuna dair bir hisse kapıldı. "Altyapım var." Bilime ve matematiğe ilgi duymuş ve diğer kusurlarını kapatabileceği umuduyla ısrarla üzerine düşmüştü.

Oğlan, Wylan’a katlanmış bir kâğıt verdi. “O zaman bu akşam iş çıkışında bu adrese gel. Elimizde sana göre bir iş olabilir.” Tek-neleri ve üzerlerine eğilmiş soluk tenli işçileri yeni fark edermiş gibi etrafına baktı. “Gerçek bir iş.”

Wylan kâğıda bakmıştı, harfler gözlerinin önünde karman çor-mandı. “Ben... ben buranın nerede olduğunu bilmiyorum.”

Oğlan sinirle iç geçirdi. “Buralı değilsin, değil mi?” Wylan başı-nı iki yana salladı. “Pekâlâ. Gelip seni alırım, çünkü belli ki şehirde yeni zambaklara eşlik etmek dışında yapacak başka işim yok. Wy-lan’dı, değil mi?” Wylan başını salladı. “Soyadın var mı?”

“Wylan... Hendriks.”

“Yıkımdan anlar mısın, Wylan Hendriks?”

“Yıkım mı?”

“Bombalar, patlamalar, havaya uçmalar falan.”

Wylan oğlanın ne demek istediğinden hiçbir şey anlamadı fa-kat bunu itiraf etmenin büyük hata olacağını hissetti. “Anlarım,” dedi olabildiğince kendine güvenerek.

Oğlan ona şüpheyle baktı. “Göreceğiz. Saat altıda dışarıda ol. Ayrıca silah yok. Tabii bela istemiyorsan.”

“Elbette.”

Oğlan gri gözlerini devirip, “Kaz kafayı yemiş olmalı,” diye mırıldanmıştı.

Jesper saat altıda Wylan’a Fıçı’daki bir yem dükkânına kadar eşlik etmek için geldi. Wylan kırışık kıyafetlerinden utanıyordu ama elinde sadece bunlar vardı ve bunun babası tarafından ince düşünülmüş bir tuzak olduğuna dair içindeki felç edici korku onu bu endişesinden koparmıştı. Wylan, yem dükkânının arka odasında Kaz ve İnej’le tanıştı. Ona ışık bombası ve belki biraz daha tesirli bir şeylere ihtiyaçları olduğunu söylediler. Wylan reddetmişti.

O gece pansiyona vardığında ilk mektubu bulmuştu. Tanıdığı tek kelimeler, gönderenin ismiydi: Jan Van Eck.

Bütün gece gözüne uyku girmemişti. Prior'un her an kapıyı kırıp içeri dalacağını ve kuvvetli elleriyle boynunu mengene gibi sıkacağına emindi. Kaçmayı düşünmüştü fakat şehir dışına bilet almak bir yana, kirasını bile ucu ucuna ödeyebiliyordu. Hem taşrada ne bulmayı umuyordu ki? Kimse onu ırgat olarak işe almazdı. Ertesi gün Kaz'ı görmeye gitti, o akşam da Döküntüler için ilk patlayıcılarını yaptı. Yaptığının yasadışı olduğunu biliyordu fakat tabakhane de bir haftada kazandığından fazla parayı birkaç saatlik çalışmayla kazanmıştı.

Babasından mektuplar gelmeye devam etti; bazen haftada bir, bazen haftada iki... Wylan onlardan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Tehdit miydiler? Alay mı? Onları şiltesinin altına istifledi, geceleri bazen sayfalarındaki mürekkebin şilteye nüfuz ederek kalbine karanlık bir zehir gibi sızdığını hissettiğini düşündü.

Ancak zaman geçtikçe ve Kaz için daha çok çalıştıkça daha az korkar oldu. Para biriktirecek, şehirden ayrılacak ve Van Eck adını bir daha asla ağzına almayacaktı. Babası o vakte kadar onun işini bitirmeye karar verirse de Wylan'ın bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Kıyafetleri eski püskü ve yırtık pırtıktı. O kadar zayıflamıştı ki kemerinde yeni delikler açmak zorunda kaldı. Fakat Batı Çıtası'ndaki zevk evlerinde kendini satardı da babasından merhamet dilenmezdi.

Wylan o zamanlar fark etmemişti ama Kaz onun gerçek kimliğini en başından beri biliyordu. Kirlieller, Fıçı'ya yerleşen herkesi göz hapsine alırdı ve Wylan'ı da Döküntüler'in himayesine almıştı. Zengin bir tüccarın oğlunun bir gün işe yarayacağına emindi.

Kaz'ın ona neden kol kanat gerdiğinin farkındaydı ama onun yardımını olmadan bu kadar uzun süre asla hayatta kalamayacağını da biliyordu. Üstelik Kaz onun okuma yazma bilmemesini umur samıyordu. Kaz ve diğerleri onu tiye almalarına karşın, ona rüştü nü ispatlaması için bir fırsat vermişlerdi. Yapamadığı şeyler için onu cezalandırmaktansa yapabildiği şeylere değer veriyorlardı.

Wylan, Kaz'ın, annesine yapılanların intikamını alabileceğine inanmıştı. Babasının zenginliğine ve nüfuzuna rağmen bu ekibin –onun ekibinin– Jan Van Eck'e karşı koyabileceğine inanmıştı. Ancak şimdi babası onunla tekrar alay etmeye çalışıyordu.

Finans mıntıkasına ulaştıklarında saat gece yarısını epey geçmişti. Şehrin en varlıklı bölgelerinden birine gelmişlerdi. Borsa ve belediye binasından uzak değillerdi. Babasının varlığını burada daha yakından hissedenden Wylan, Kaz'ın onları şehrin bu kesimine neden getirdiğini merak etti. Kaz onları bir ara sokaktan geçirerek büyük bir yapının arkasına götürdü, açık bırakılan bir kapıdan girerek etrafına merdiven inşa edilmiş büyük bir demir asansöre bindiler. Rotty girişi gözlemek için geride kaldı. Asansörün kapısı tangırdayarak kapandı ve on beş kat yukarıya, binanın en üst katına çıktıktan sonra lake parke döşenmiş, yüksek tavanları soluk, köpüksü eflatuna boyanmış bir koridora adım attılar.

Bir oteldeyiz, diye fark etti Wylan. Az önce indiğimiz de odacı ve personel asansörüydü.

Bir çift geniş beyaz, iki kanatlı kapıyı tıklattılar. Colm Fahey kapıyı açtı, uzun geceliğinin üzerine bir palto geçirmişti. Geldrenner'e gelmişlerdi.

“Diğerleri içeride,” dedi yorgun argın.

Colm tek bir soru bile sormadı, sadece banyoyu gösterip ken-

dine bir fincan çay koydu. Onlar bu sırada mor halıların üzerine çamur ve sefalet dökerek ilerlediler. Matthias, Nina'yı gördüğünde geniş patlıcan rengi kanepeden fırlayarak onu kollarına aldı.

"Tatlı Resif'e giden barikatları aşamadık," dedi Matthias. "Başına bir şey geldi diye çok korktum."

Sonra hepsi birbirine sarıldı. Wylan gözlerinin yaşlarla dolmasından dehşete kapılarak kirpiklerini kırıştırdı. İhtiyacı olan en son şey, Jesper'in onu ağlarken görmesiydi. Keskin nişancının üstü başı isle kaplanmıştı ve bir orman yangını gibi kokuyordu fakat gözlerinde bir kavgaya girdiğinde beliren o harika parıltı vardı. Wylan'ın tek isteğİ, ona olabildiğince yakın durup onun gvnde olduğunu bilmektir.

Wylan onların onun için ne kadar önemli olduklarını o ana kadar idrak edememişti. Babası olsa bu haydutlara ve hırsızlara, bu yüz karası askere, yakasını borçtan kurtaramayan bu kumarbaza burun kıvırırdı. Oysa onlar onun en iyi arkadaşları, tek arkadaşlarıydılar ve Wylan bin tane arkadaşı arasından seçim yapsa yine bu insanları seçeceğİni biliyordu.

Sadece Kaz onlardan ayrı duruyordu, pencereden sessizce aşağdaki karanlık sokaklara bakıyordu.

"Kaz," dedi Nina. "Hayatta olduğumuz için sen mutlu olmaya bilirsin ama sen hayatta olduğın için biz mutluyuz. Buraya gel!"

"Onu kendi haline bırak," diye mırıldandı İnej usulca.

"Azizler aşkına, Hayalet," dedi Jesper. "Kanaman var."

"Doktor çağırayım mı?" diye sordu Jesper'in babası.

Hep bir ağızdan, "Hayır!" diye karşılık verdiler.

"Elbette," dedi Colm. "Kahve isteyeyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Nina.

Colm kahve, waffle ve bir şişe brendi istedi. Diğerleri beklerken Nina otel havlularını kesip sargı bezi yapmak için onlardan makas bulmalarını rica etti. Makas bulununca yaralarıyla ilgilenmek üzere İnej'i banyoya götürdü.

Kapı çalınca hepsi kasıldı ama gelen sadece yemekleriydi. Colm oda hizmetlisini karşıladı ve odasında toplanan tuhaf insanları görmemesi için arabayı kendinin içeri taşıyabileceği konusunda ısrar etti. Kapı kapanır kapanmaz Jesper yerinden fırlayarak yemek ve şeffaf denecek kadar ince porselen tabak yığınlarıyla dolu gümüş tepsiyi içeri götürmesine yardım etti. Wylan, babasının evinden ayrıldığından beri böyle tabaklarda yemek yememişti. Jesper'in Colm'un gömleklerinden birini giymekte olduğunu fark etti; omuzları boldu ve kolları da kısa geliyordu.

Wylan neredeyse bütünüyle morla döşenmiş geniş odaya bakarak, "Bu arada, burası neresi?" diye sordu.

"Ketterdam Süiti galiba," dedi Colm ensesini kaşıyarak. "Üniversite mıntıkası hanındaki odamdan hatırı sayılır derecede güzel."

Nina ve İnej banyodan çıktılar. Nina yiyecek dolu bir tabak alıp kanepede Matthias'ın yanına çöktü. Waffle'lardan birini ikiye katlayıp kocaman bir ısırık aldığı anda mutluluktan ayak parmaklarını oynattı.

"Özür dilerim, Matthias," dedi Nina ağzı dolu. "Jesper'in babasıyla kaçmaya karar verdim. Bana alışkın olduğum lezzetleri sağlıyor."

İnej tuniğini çıkarmış, esmer kollarını açıkta bırakan kapitone yelegeyle duruyordu. Omzuna, iki önkoluna, sağ uyluğuna ve sol kavalkemiğine havlu parçaları bağlanmıştı.

Jesper babasına ince altlıkla bir fincan kahve uzatırken, "Ne oldu sana?" diye sordu.

İnej, Kuwei'nin zeminde yerleştiği yerin yanı başındaki koltuğa ilişti. "Yeni biriyle tanıştım."

Jesper bir kanepeye yayıldı, Wylan da dizinin üstünde bir tabak waffle ile diğer koltuğa oturdu. Süitin yemek odasında son derece hoş masa ve sandalyeler vardı fakat anlaşılan hiçbiri onlarla ilgilenmiyordu. Sadece Colm oraya oturmuştu, brendi şişesiyle birlikte kahvesi yanındaydı. Kaz hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Wylan dışarıda o kadar ilgi çekici ne gördüğünü merak etti.

"Ee," dedi Jesper kahvesine şeker ekleyerek. "İnej'in yeni bir dost edinmesi dışında orada neler oldu?"

"Bir bakalım," dedi Nina. "İnej yirmi kat yükseklikten düştü."

"Babamın yemek odasının tavanında koca bir delik açtık," dedi Wylan.

"Nina ölüleri diriltebiliyor," dedi İnej.

Matthias'ın fincanı altlığın üstünde takırdadı. Devasa elinde saçma bir görüntü oluşturunuyordu.

"Onları *diriltemiyorum*. Yani ayaklanıyorlar ama hayata döndükleri falan yok. Sanmıyorum. Tam emin değilim."

"Sen ciddi misin?" dedi Jesper.

İnej başını salladı. "Açıklayamıyorum ama gözlerimle gördüm."

Matthias'ın kaşları çatıldı. "Ravka bölgesindeyken o kemik parçalarını çağırabilmiştin."

Jesper kahvesinden bir yudum aldı. "Peki ya göl evi? O tozu da kontrol ediyor muydun?"

"Ne tozu?" diye sordu İnej.

"Bir nöbetçi yi boğmakla kalmadı. Onu bir toz bulutuyla boğdu."

Wylan batı duvarına bitişik, etrafi çevrili arsayı hatırlayarak, "Hendriks göl evinin yanında bir aile mezarlığı var," dedi. "Ya o toz... şey, kemikse? İnsanların kalıntılarıysa?"

Nina tabağını bıraktı. “Bu az kalsın iştahımı kaçırmaya yetiyordu.” Tabağı tekrar aldı. “Az kalsın.”

“Sen *paremin* bir Grisha’nın gücünü değiştirmesiyle ilgili soruyu bu yüzden sordun,” dedi Kuwei, Matthias’a.

Nina ona baktı. “Değiştirebilir mi?”

“Bilmiyorum. İlacı sadece bir kez aldın. Yoksunluk dönemini atlattın. Bu ender görülür.”

“Aman ne şanslıyım.”

“O kadar kötü mü?” diye sordu Matthias.

Nina kucağındaki birkaç kırıntıyı alıp tabağına geri koydu. “İri, sarışın bir kas yığınının alıntı yapacak olursam, doğadı.” Sesindeki neşeli sıcaklık kaybolmuştu. Hüzünlü görünüyordu.

“Belki de doğaldır,” dedi Matthias. “Corporalkiler, Canlılar ve Ölümler Sınıfı olarak bilinmiyor mu zaten?”

“Grisha güçleri öyle işlemez.”

“Nina,” dedi İnej usulca. “*Parem* seni ölümün eşğine getirdi. Yanında bir şeyleri geri getirdin belki de.”

“Eh, oldukça kokuşmuş bir yadigâr.”

“Ya da belki de Djel bir ışığı söndürüp bir başkasını yakmıştı,” dedi Matthias.

Nina ona yan yan baktı. “Kafana bir şey mi düştü senin?”

Matthias uzanıp Nina’nın elini tuttu. Wylen birdenbire mahremiyetlerini ihlal ettiğini hissetti. “Sağ olduğun için minnettarım,” dedi. “Yanımda olduğun için minnettarım. *Yemek yediğin için minnettarım.*”

Başını Matthias’ın omzuna yasladı. “Sen waffle’dan bile daha iyisin, Matthias Helvar.”

Fjerdalının dudaklarının kenarı hafif kıvrıldı. “Gerçek olmayan şeyler söylemeyelim istersen, bir tanem.”

Kapı hafif tıklatılınca hepsi anında silahlarına davrandılar. Colm donmuş gibi sandalyesinde oturdu.

Kaz ona olduğu yerde kalmasını işaret edip kapıya doğru sessizce ilerledi. Gözetleme deliğinden baktı.

“Gelen Specht,” dedi. Hepsi rahatladı, Kaz kapıyı açtı.

Kaz ve Specht telaşla fısıldaşırken diğerleri sessizlik içinde izlediler, sonra Specht başını sallayıp asansöre doğru gözden yitti.

Kaz, Colm’a, “Bu kattaki saat kulesine giriş var mı?” diye sordu.

“Koridorun sonunda,” dedi Colm. “Hiç çıkmadım. Merdivenler çok dik.”

Kaz tek kelime etmeden gitti. Bir an hepsi birbirine baktıktan sonra Kaz’ın peşine düşüp tek sıra halinde, yorgun gözlerle onları izleyen Colm’un yanından geçtiler.

Koridorda ilerlerken Wylan bütün katın Ketterdam Süiti’nin lüksüne ayrıldığını fark etti. Eğer ölecekse son gecesini geçirmek için kötü bir yer sayılmazdı.

Döner demir merdivenden saat kulesine teker teker tırmandılar ve bir kapaktan çıktılar. Tepedeki oda geniş ve soğuktu, devasa bir saatin dişlileri alanın büyük bölümünü kaplıyordu. Dört cephe Ketterdam’a ve gri şafak göğüne bakıyordu.

Güneyde kalan Kara Peçe Adası’ndan siyah dumanlar yükseliyordu. Wylan kuzeydoğuya bakınca Geld Kanalı’nı, itfaiye teknelerini ve babasının evinin yakınlarındaki bölgeyi çevreleyen *Stadwatch* askerlerini görebiliyordu. Yemek odasındaki masanın üzerine düştüklerinde babasının suratındaki şaşkın ifadeyi hatırladı. Wylan, o kadar dehşete kapılmış olmasaydı bir kahkaha bile koyuverebilirdi. *İnsanları yiyip bitiren utançtır*. Keşke evin geri kalanını ateşe verselerdi.

Uzakta limanlar *Stadwatch* tekneleri ve arabalarıyla doluydu. Şehrin dört bir yanı sanki bir hastalık kapmışçasına *Stadwatch* moruyla benek benek olmuştu.

“Specht limanların kapatıldığını ve deniz seferlerinin durdurulduğunu söylüyor,” dedi Kaz. “Şehri tecrit ediyorlar. Kimse girip çıkamayacak.”

“Ketterdam bunu sineye çekmez,” dedi İnej. “İnsanlar kazan kaldırır.”

“Van Eck’i suçlamayacaklardır.”

Wylan’ın midesi bulanır gibi oldu. “Bizi suçlayacaklardır.”

Jesper başını iki yana salladı. “Bütün *Stadwatch* muhafızlarını sokaklara salsalar bile şehri kilit altına alıp bizi arayacak insan gücüne sahip değiller.”

“Öyle mi dersin?” dedi Kaz. “Bir daha bak.”

Jesper, Kaz’ın önünde durduğu, batıya bakan pencereye yürüdü. “Bütün Azizler ve Eva Halan aşkına,” dedi soluğu kesilerek.

“Ne oldu?” diye sordu Wylan diğerleriyle camdan bakarken.

Bir kalabalık, Zelver mıntıkasından geçerek Fıçı’dan doğuya doğru ilerliyordu.

“İzdiham mı?” diye sordu İnej.

“Daha çok geçit töreni gibi,” dedi Kaz.

“*Stadwatch* onları neden durdurmuyor?” diye sordu Wylan. İnsan seli köprüden köprüye ve barikatlardan hiçbir engelle karşılaşmadan ilerliyordu. “Neden geçmelerine izin veriyorlar?”

“Muhtemelen baban öyle yapmalarını söylediği için,” dedi Kaz.

Güruh yaklaştıkça Wylan şarkılar, tezahüratlar, davullar duydu. Gerçekten de bir geçit törenine benziyordu. Zelver Köprüsü’nün üstünden aktılar, otelin kapısından geçerek Borsa’nın

önündeki meydana doğru yol aldılar. Wylan, güruhun başını Pekka Rollins'in çetesinin çektiğini fark etti. Önde her kim varsa kafasına sahte altından bir taç dikilmiş olan bir aslan postu giymişti.

İnej, "Jilet Martıları," diyerek Beleşçi Aslanlar'ın arkasını işaret etti. "Liddie'ler de orada."

"Harley'nin İşaretçileri," dedi Jesper. "Siyah Uçlar."

"Hepsi orada," dedi Kaz.

"Şunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Kuwei. "Mor şeritler?"

Kalabalığın her bir üyesi sol kollarının üst kısmına mor bir şerit bağlamıştı.

"Vekâlet verilmiş," dedi Kaz. "Specht'in dediğine göre haberler Fıçı'nın dört bir yanına yayılmış. İyi haber, bizi artık canlı ele geçirmek istiyorlar, hatta Matthias'ı bile. Kötü haberse birlikte dolaştığımız Shulu ikizlerin başına ödül koymuşlar, yani Kuwei'nin –ve Wylan'ın– suratı şehrin duvarlarını süslüyor."

"Ve Ticaret Konseyi de buna izin mi veriyor?" dedi Matthias. "Ya yağmalamaya başlarlarsa ya da isyan çıkarsa?"

"Yapmazlar. Rollins ne yaptığını biliyor. Eğer *Stadwatch*, Fıçı'yı kilit altına almaya çalışsaydı çeteler onlara düşman olurdu. Şimdiyse kanunların doğru tarafındalar ve Van Eck'in elinde iki ordu var. Bizi olduğumuz yere mıhlıyor."

İnej aniden derin bir nefes aldı.

Wylan, "Ne oldu?" diye sordu ama meydana baktığında anladı. Geçit alayındaki son grup görünmüştü. Başına tüylü bir şapka takmış yaşlı bir adamın liderliğinde, kargalar gibi avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Döküntüler, Kaz'm çetesi. Ona sırt çevirmişlerdi.

Jesper yumruğunu duvara vurdu. "Nankör pezevenkler."

Kaz hiçbir şey söylemeden gürhunun otelin önünden geçişini izledi. Renkli yığınlar halinde toplanan çeteler birbirlerine hakaretler yağıdırıyor, bir tür kutlama yapıyormuş gibi sevinçle haykırıyorlardı. Geçip gitmelerinin ardından bile şarkıları havada asılı kalmıştı. Belki ta belediye binasına kadar yürürlerdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Kuwei.

“Şehirdeki bütün *Stadwatch* muhafızları ve Fıçı haydutları, bizi bulana dek avlanacaklar,” dedi Kaz. “Artık Ketterdam’dan çıkış yok. Siz ikiniz bizimleyken olmadığı kesin.”

“Beklesek olmaz mı?” diye sordu Kuwei. “Burada? Bay Fahey’le?”

“Neyi bekleyeceğiz?” dedi Kaz. “Birinin bizi kurtarmaya gelmesini mi?”

Jesper başını cama dayadı. “Babam. Onu da içeri atacaklar. Kaçaklara yardım ve yataklık yapmakla suçlanacak.”

“Hayır,” dedi Kuwei ansızın. “*Hayır*. Beni Van Eck’e verin.”

“Hayatta olmaz,” dedi Nina.

Oğlan aniden eliyle havayı yardı. “Beni Fjerdalılardan kurtardınız. Harekete geçmezsek zaten yakalanacağım.”

“Ne yani, her şey boşuna mıydı?” diye sordu Wylan kendi öfkesine şaşırarak. “Aldığımız riskler? Buz Sarayı’nda başardıklarımız? Bizi dışarı çıkarmak için İnej ve Nina’nın yaşadıkları?”

“İyi ama kendimi Van Eck’e teslim edersem siz serbest kalırsınız,” diye ısrar etti Kuwei.

“İşler böyle yürümüyor, evlat,” dedi Jesper. “Pekka, Fıçı’nın geriye kalanını arkasına almışken, Kaz’ı ortadan kaldırmak isteyecektir. Kaldı ki Van Eck de ne yaptığımızı bilmeden, bizim sağda solda elimizi kolumuzu sallayarak dolaşmamızı istemez. Bu iş artık sadece seninle ilgili olmaktan çıktı.”

Kuwei inleyerek duvarın dibine çöktü. Nina'ya nefretle baktı. "Beni Buz Sarayı'nda öldürmeliydin."

Nina omuz silkti. "Ama o zaman Kaz beni, Matthias da Kaz'ı öldürürdü ve ortalık fena karışırdı."

"Buz Sarayı'ndan kaçıp da kendi şehrimizde kapana kısıldığı-mıza inanamıyorum," dedi Wylan. Bu haksızlıktı.

"Evet," dedi Jesper. "Ayvayı yedik, hem de sapma kadar."

Kaz eldivenli parmağıyla cama bir daire çizdi. "Pek sayılmaz," dedi. "*Stadwatch*'a geri adım attırabilirim."

"Olmaz," dedi İnej.

"Teslim olacağım."

"Ama Kuwei..." dedi Nina.

"*Stadwatch*'un Kuwei'den haberi yok. Onlar Wylan'ı aradıklarını sanıyorlar. O yüzden onlara Wylan'ın öldüğünü söylerim. Onlara onu öldürdüğümü söylerim."

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Jesper.

"Kaz," dedi İnej. "Seni darağacına gönderirler."

"Beni önce yargılamak zorundalar."

"O olana kadar hapiste çürürsün," dedi Matthias. "Van Eck senin mahkeme salonunda konuşmana hayatta fırsat vermez."

"Beni tutabilecekleri bir hücre inşa ettiklerini düşünüyor musun gerçekten?"

"Van Eck kilitlerle aranın ne kadar iyi olduğunu biliyor," dedi İnej öfkeyle. "Daha nezarethaneye varmadan ölürsün."

"Bu çok saçma," dedi Jesper. "Bizim için suçu üzerine almıyorsun. Kimse almıyor. Ayrılırsınız. İkişerli hareket ederiz, barikatları aşmanın bir yolunu bulur ve taşrada bir yerde saklanırsınız."

"Burası benim şehrim," dedi Kaz. "Kuyruğumu kısıtıp buradan ayrılmam."

Jesper hiddetle homurdandı. “Burası senin şehrinse ondan geriye ne kaldı? Karga Kulübü ve Beşinci Liman’daki hisselelerini sattın. Artık bir çeten yok. Kaçmayı başarsan bile Van Eck ve Rollins, *Stadwatch*’u ve Fıçı’nın yarısını yine üstüne salarlar. Hepsiyle savaşılamazsın.”

“İzle de gör.”

“Lanet olsun, Kaz. Bana hep ne dediğini unuttun mu? Bir eli kaybediyorsan oradan uzaklaş.”

“Size bir çıkış yolu sunuyorum. Kabul edin işte.”

“Bize neden bir avuç ödle haydut muamelesi yapıyorsun?”

Kaz ona döndü. “Tüymeye hazırlanan sensin, Jesper. Sırf kendini kötü hissetmeyesin diye benim de seninle kaçmamı istiyorsun. Hep kavgayı sevdiğinden söz edersin ama kaçıp saklanmaktan ilk bahseden de yine hep sen olursun.”

“Çünkü *hayatta* kalmak istiyorum.”

“Ne için?” dedi Kaz gözleri parıldayarak. “Masada bir el daha oynayabilesin diye mi? Babanın yüzünü kara çıkarmanın ve arkadaşlarını hüsrana uğratmanın yeni yollarını bulabilesin diye mi? Babana çiftliği senin yüzünden kaybedeceğini söyledin mi? İnej’e Oomen’in bıçağının ucunda az kalsın senin yüzünden ölecek olduğunu söyledin mi? Hepimizin senin yüzünden ölmek üzere olduğunu?”

Jesper’in omuzları düştü ama geri adım atmadı. “Bir hata yaptım. Nefsime yenik düştüm, ama Azizler aşkına, Kaz, senin affına hak kazanmak için beni daha ne kadar cezalandıracaksın?”

“Benim affım neye benziyor sence, Jordie?”

“Jordie de kim yahu?”

Kaz’ın suratı bir an için gevşedi, karanlık gözlerinde şaşkın, neredeyse ürkmüş bir ifade belirdi. O kadar anıydı ki Wylan, *bunu kendi mi uydurdu acaba*, diye merak etti.

“Benden ne istiyorsun?” diye hırladı Kaz, ifadesi her zamanki kadar donuk, her zamanki kadar gaddardı. “Güvenmemi mi? Sana güvenmiştim ama sen çeneni kapalı tutamadığın için onu yerle bir ettin.”

“*Bir kez. Dövüşürken kaç kez senin arkanı kolladım? Kaç kez üzerime düşeni yaptım? Bunun hiç mi değeri yok?*” Jesper ellerini iki yana açtı. “Ben seni asla memnun edemem. Kimse edemez.”

“Bu doğru. Memnun edemezsin. Kendini kumarbaz sanıyorsun ama aslında doğuştan bir kaybedensin. Kavgalar. Kâğıtlar. Oğlanlar. Kızlar. Kaybedene kadar oynayacaksın, o yüzden hayatında bir kez olsun, çek git buradan.”

İlk yumruğu Jesper savurdu. Kaz sağa kaçtı ve sonra boğuşmaya başladılar. Duvara çarptılar, kafa tokuşturdular, peş peşe yumruklar atarak ayrıldılar.

Wylan itiraz etmesi beklentisiyle İnej’e, onları ayırması için Matthias’a, *bir şeyler* yapması için birine baktı ama diğerleri sadece geri çekilip yer açtılar. Sadece Kuwei biraz rahatsız olduğunu belli etti.

Jesper ve Kaz sağa sola savrularak saatin mekanizmasına çarptılar, toparlandılar. Kavgaya etmiyor, dalaşıyorlardı. Bu, zara-fetten yoksun bir dirsek ve yumruk düğümüydü.

“Yüce Ghezen adına, biri onları durdursun!” dedi Wylan çaresizce.

“Jesper onu vurmadı,” dedi Nina.

“Kaz bastonunu kullanmıyor,” dedi İnej.

“Çıplak elle birbirlerini öldüremezler mi sizce?”

İkisinden de kan akıyordu, Jesper’in dudağı patlamış, Kaz’ın alını çizilmişti. Jesper’in gömleği yarısına kadar yukarı sıyrılmış ve Kaz’ın da yeni yırtılmıştı.

Kapak açıldı ve Colm Fahey'in kafası ortaya çıktı. Kırmızı yanakları daha da al al oldu.

"Jesper Llewellyn Fahey, bu kadar *yeter!*" diye kükredi.

Jesper ve Kaz ikisi de irkildiler. Sonra Wyland'ın hayret dolu bakışları arasında birbirlerinden ayrıldılar, suçlu görünüyorlardı.

"Burada neler oluyor?" dedi Colm. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Jesper elini ensesinde gezdirdi, döşeme tahtalarının arasında ortadan yok olmak istiyor gibiydi. "Biz... şey... bir anlaşmazlık yaşadık."

"Bunu görebiliyorum. Bu meselede çok sabırlı davrandım Jesper, ama artık sabrım taşı. Ben ona kadar saymadan aşağı inmeni istiyorum yoksa seni öyle bir döverim ki iki hafta oturamazsın bile."

Colm'un kafası merdivenlerde tekrar yok oldu. Sessizlik uzadı. Sonra Nina kıkır kıkır güldü. "Başın *çok* büyük belada."

Jesper kaşlarını çatı. "Matthias, Nina, Cornelis Smeet'in pozunu avuçlamasına izin verdi."

Nina gülmeyi bıraktı. "Senin dişlerini altüst edeceğim."

"Bu fiziksel olarak imkânsız."

"Daha demin ölüleri dirilttim. Benimle gerçekten tartışmak istiyor musun?"

İnej başını yana yatırdı. "Jesper *Llewellyn* Fahey?"

"Kapa çeneni," dedi Jesper. "Aile adımız."

İnej reverans yaptı. "Nasıl dersin, *Llewellyn*."

"Kaz?" dedi Jesper tereddütle.

Ancak Kaz uzaklara bakıyordu. Wyland o bakışı bildiğini düşündü.

"Bu...?" diye sordu Wyland.

“Plan yapan surat mı bu?” dedi Jesper.

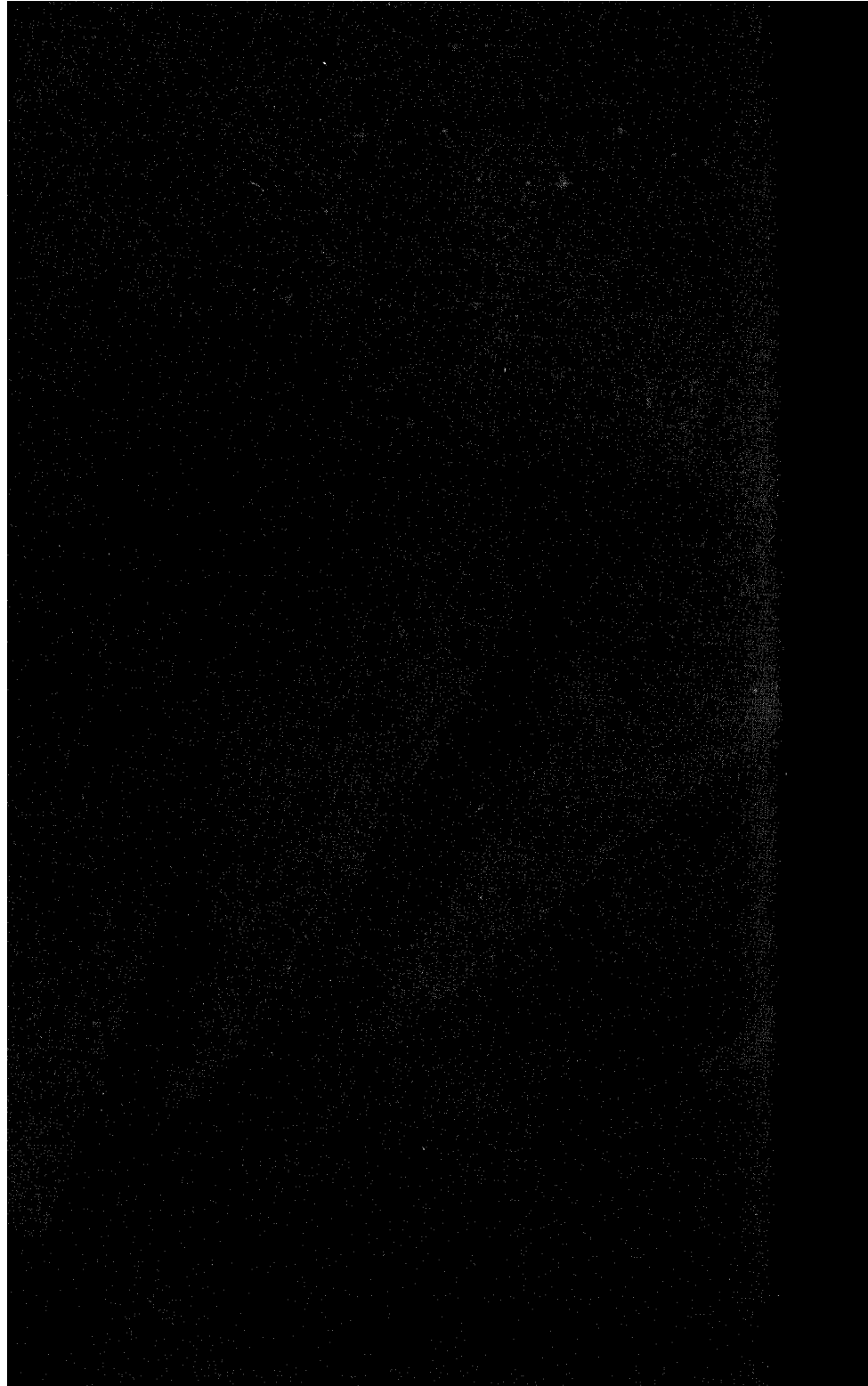
Matthias başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

“Nasıl yapacağımızı buldum,” dedi Kaz yavaş yavaş. “Kuwei’yi ve Grishaları şehirden nasıl çıkaracağımızı, paramızı nasıl geri alacağımızı, Van Eck’i nasıl yeneceğimizi ve o Pekka Rollins şerefsizini anasından doğduğuna nasıl pişman edeceğimizi biliyorum.”

Nina kaşını kaldırdı. “Hepsi bu kadar mı?”

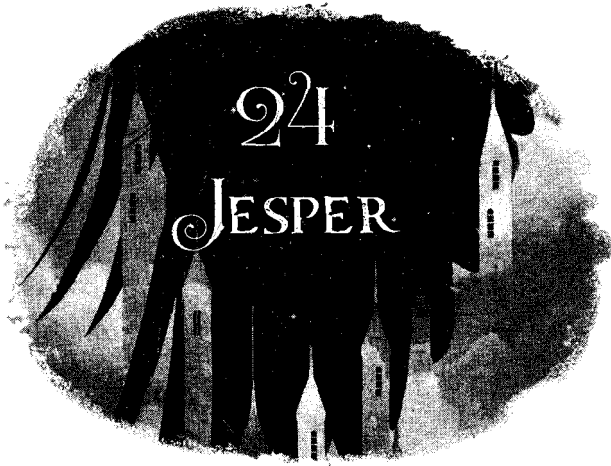
“Nasıl?” diye sordu İnej.

“Bunca zaman Van Eck’in oyununu oynadık. Saklanıyorduk. Oysa artık saklanmak yok. Küçük bir müzayede düzenleyeceğiz. Herkesin gözü önünde.” Onlara dönüp baktı, gözleri bir köpekbalığınıninkiler gibi donuk ve siyahtı. “Ve Kuwei kendini feda etmek için can attığı için ödül de o olacak.”

5. KISIM

KRALLAR
VE
KRALIÇELER

Demir merdivenin dibindeki Jesper gömleğini düzeltmeye ve dudağındaki kam silmeye çalıştı fakat bu noktada babasının karşısına iç çamaşırıyla bile çıksa önemli olmayacağını fark etti. Babası aptal değildi ve Wylan'ın Jesper'in hatalarını örtbas etmek için uydurduğu o aptal hikâye çoktan miadını doldurmuştu. Babası yaralarını görmüş, bozulan planlarına kulak misafiri olmuştu. Onların öğrenci ya da dolandırıcılık kurbanı olmadıklarını biliyordu. Peki şimdi ne olacaktı?

Gözlerini kapa ve idam mangasının iyi nişan aldığını umut et, diye düşündü karamsarca.

“Jesper.”

Döndü. İnej hemen arkasındaydı. Geldiğini duymamıştı ama bunun şaşılacak yanı yoktu. *İnej'e Oomen'in bıçağının ucunda az kalsın senin yüzünden ölecek olduğunu söyledin mi?* Eh, anlaşılan Jesper bu sabah epey bir özür dileyecekti. Başlasa iyi olurdu.

“İnej, özür dilerim...”

“Senden özür istediğim için gelmedim, Jesper. Bir zaafın var. Hepimizin zaafı var.”

“Seninki ne?”

“Birlikte takıldıklarım,” dedi hafif tebessümle.

“Ne yaptığımı bile bilmiyorsun.”

“Anlat o zaman.”

Jesper ayakkabılarına baktı. Oldukça yıpranmışlardı. “Pekka Rollins’e bir dünya borcum vardı. Adamları baskı yapıyorlardı, ben de... ben de onlara şehirden ayrıldığımı ama büyük bir paraya konacağımı söyledim. Buz Sarayı hakkında tek kelime etmedim, iki gözüm önüme aksın.”

“Ama Rollins’in bulmacanın parçalarını birleştirip pusu kurmasına yetti.” İç geçirdi. “Ve Kaz da o zamandan beri anandan emdiğin sütü burnundan getiriyor.”

Jesper omuz silkti. “Belki de hak ediyordumdur.”

“Sulilerin ‘özür dilerim’ demek için kelimeleri olmadığını biliyor muydun?”

“Birinin ayağına bastığınızda ne dersiniz?”

“Ben kimsenin ayağına basmam.”

“Ne demek istediğimi anladın sen.”

“Hiçbir şey demeyiz. Kabahatin kasıtlı olmadığını biliriz. Dar alanda yaşar, birlikte seyahat ederiz. Var olduğumuz için sürekli özür dilemeye vaktimiz yok. Ama biri hata yaptığında, biz hata yaptığımızda özür dilerim demeyiz. Hatamızı telafi edeceğimize söz veririz.”

“Edeceğim.”

“*Mati en sheva yelu*. Bu eylemin hiçbir yansıması olmayacak. Yani aynı hataları tekrarlamayacağız, zarar vermeye devam etmeyeceğiz.”

“Bir daha bıçaklanmana sebep olmayacağım.”

“Ben gardımı indirdiğim için bıçaklandım. Sen ekibine ihanet ettin.”

“Niyetim o değildi...”

“Bize ihanet etme niyetinde *olsaydın* daha iyi olurdu. Jesper, senden özür istemiyorum, aynı hatayı yapmaya devam etmeyeceğine söz verene kadar istemiyorum.”

Jesper topukları üzerinde hafif sallandı. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“İçinde bir yara var ve masalar, zarlar, kâğıtlar sana ilaç gibi geliyor. Seni sakinleştiriyor, bir süreliğine iyileştiriyorlar. Oysa onlar aslında zehir, Jesper. Her oynadığında bir yudum daha içiyorsun. İçindeki o yarayı iyileştirmenin başka bir yolunu bulmak zorundasın.” İnej elini Jesper’in göğsüne koydu. “Acına uydurduğun bir şeymiş gibi davranmayı bırak. Yaranın gerçek olduğunu görürsen onu iyileştirebilirsin.”

Bir yara mı? İnkâr etmek için ağzını açtıysa da bir şey onu durdurdu. Masa başındaki ve uzağındaki bütün sorunlarına karşın Jesper kendini hep şanslı addetmişti. Mutlu, kaygısız. İnsanların yanlarında olmasını istediği türden bir adam. İyi ama ya bunca zaman blöf yapmakta idiye? *Kızgın ve korkmuş*, Fjerdalı ona böyle demişti. Matthias ve İnej, Jesper’de onun anlamadığı ne görmüşlerdi?

“Ben... ben deneyeceğim.” Şu anda elinden ancak bu kadarı geliyordu. İnej’in elini ellerine alıp öptü. “O sözleri söyleyebilmem biraz zaman alabilir.” Dudakları bir sırtışa dönüştü. “Ve sadece Sulice bilmediğinden değil.”

“Biliyorum,” dedi İnej. “Ama biraz düşün.” Oturma odasına doğru baktı. “Ona gerçeği anlat, Jesper. Nerede durduğunuzu bilmeniz ikiniz için de daha iyi olacak.”

“Bunu yapmayı her düşündüğümde kendimi pencereden atışım geliyor.” Tereddüt etti. “Sen olsan annenle babana gerçeği anlatır mıydın? Yaptığın her şeyi... başına gelen her şeyi onlara anlatır mıydın?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti İnej. “Ama öyle bir seçeneğimi olması için her şeyimi verirdim.”

Jesper, babasını, iri ellerinde bir fincan kahveyle mor oturma odasında buldu. Tabakları gümüş tepsiye yığılmıştı.

“Arkamızı toplamak zorunda değilsin, baba.”

“Birinin yapması gerek.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Otur, Jes.”

Jesper oturmak istemiyordu. O dayanılmaz istek bütün vücudunda cazırdıyordu. Tek istediği, bacakları el verdiğiince hızlı bir şekilde Fıçı’ya koşmak ve kendini önüne çıkan ilk kumarhaneye atmaktı. Daha yolu yarılamaadan tutuklanmaz ya da vurulmazsa elbette. Oturdu. İnej kullanılmamış kimyasal ekin kurdu şişelerini masanın üzerinde bırakmıştı. Birini alıp kapağıyla oynadı.

Babası arkasına yaslanıp o katı gri gözleriyle onu izledi. Jesper duru sabah ışığında yüzündeki her çizgiyi ve çili görebiliyordu.

“Dolandırılma falan yoktu, değil mi? O Shulu oğlan, seni korumak için yalan söyledi. Hepsi yalan söyledi.”

Jesper titremelerine engel olmak için ellerini kenetledi. *Nerede durduğunuzu bilmeniz ikiniz için de daha iyi olacak.* Jesper bunun doğru olmadığını biliyordu fakat başka seçeneği yoktu. “Pek çok dolandırıcılık oldu ama ben genellikle dolandıran taraftaydım. Bir sürü de kavgaya karıştım, genellikle kazanan taraftaydım. Bir dünya da kumar oynadım.” Tırnaklarındaki beyaz hilallere baktı. “Genellikle kaybeden taraftaydım.”

“Okulun için sana çektiğim kredi?”

“Yanlış insanlara borçlandım. Masalarda kaybettim ve kaybetmeye devam ettim, borç almaya devam ettim. Düşüğüm bu çukurdan çıkmanın bir yolunu bulurum sanıyordum.”

“Neden bırakıvermedin?”

Jesper gülmek istiyordu. Durması için kendine yalvarmış, haykırmıştı. “Kazın ayağı öyle değil.” *İçinde bir yara var.* “Benim için değil. Nedenini bilmiyorum.”

Colm burun kemiğini çimdikledi. Bitkin görünüyordu; gün doğumundan günbatımına hiç sızlanmadan çalışabilen bu adam... “Evden ayrılmana asla izin vermemeliydim.”

“Baba...”

“Çiftliğin sana göre olmadığını biliyordum. Daha iyisine sahip olmanı istiyordum.”

“O zaman beni neden Ravka’ya göndermedin?” dedi Jesper zihninde tartmadan.

Colm’un fincanından kahve döküldü. “Söz konusu bile olamaz.”

“Neden?”

“Oğlumu başkasının savaşlarında savaşıp ölmesi için yabancı bir ülkeye neden gönderdim?”

Jesper katır çiftesi gibi keskin bir anısını hatırladı. Tozlu adam yine kapıda dikiliyordu. Yanında o kız da vardı, annesi öldüğü için yaşayan kız. Adam, Jesper’den onlarla gelmesini istiyordu.

“Leoni bir zowa. O yetenek onda da var,” demişti adam. “Batıda, sınırın ötesinde öğretmenler var. Onları eğitebilirler.”

“Jesper’de o yetenek yok,” dedi Colm.

“Ama annesinde...”

“Onda yok. Buraya gelmeye hakkın yok.”

“Emin misin? Test yaptırdın mı?”

“Bir daha topraklarıma gelirsen iki kaşının ortasına kurşunu yersin. Şimdi git ve o kızı da beraberinde götür. Burada kimse o yeteneğe sahip değil ve kimse de istemiyor.”

Babası kapıyı tozlu adamın yüzüne çarpmıştı.

Jesper babasının orada durduğunu, derin nefesler aldığını anımsadı.

“Ne istiyorlardı, baba?”

“Hiçbir şey.”

“Ben zowa mıyım?” diye sormuştu Jesper. “Grisha mıyım?”

“Bu evde o sözcükleri sakın ağzına alma. Asla.”

“Ama...”

“Annen bu yüzden öldü, anladın mı? Onu bizden o sözcükleri aldı.” Babasının sesi vahşi, gri gözleri kuvars kadar sertti. “Senede almalarına izin vermeyeceğim.” Sonra omuzları düştü. Sözcükler ondan koparılmışçasına, “Onlarla gitmek istiyor musun? Gidebilirsin. İstedğin buysa... kızmam,” demişti.

Jesper o sırada on yaşındaydı. Babasının çiftlikte tek başına olduğunu, her gün boş bir eve geldiğini, her akşam masada bir başına oturduğunu, ona yanmış bisküvi yapacak kimse olmadığını düşünmüştü.

“Hayır,” demişti Jesper. “Onlarla gitmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum.”

Şimdi sandalyesinden kalktı, daha fazla hareketsiz oturamayacaktı. Odayı arşınlamaya başladığında adeta nefes alamıyordu. Artık burada duramazdı. Yüreği sızıyordu. Baş ağrıyordu. Suçluluk, sevgi, nefret, hepsi içinde birbirine dolanmıştı ve midesindeki bu düğümü her çözmeye çalıştığında daha kötü oluyordu. İçine düştüğü pislikten, babasının başına sardığı beladan utanıyordu. Fakat kızgındı da. İyi de babasına nasıl kızgın olabilirdi ki? Onu dünyada en çok seven, ona istediği her şeyi vermek için çalışıp didinen insana, uğrunda her an canını bile vermeye hazır olan adama?

Bu eylemin hiçbir yansıması olmayacak. “Hatalarımı... dü-

zeltmenin bir yolunu bulacağım, baba. Daha iyi bir insan, daha iyi bir evlat olmak istiyorum.”

“Seni kumarbaz olası diye büyütmedim ben, Jesper. Bir suçlu olası diye hiç büyütmedim.”

Jesper acı dolu bir kahkaha patlattı. “Seni seviyorum, baba. Seni bütün yalancı, hırsız, değersiz kalbimle seviyorum ama evet, öyle büyüttün.”

“Ne?” dedi Colm tükürükler saçarak.

“Bana yalan söylemeyi öğrettin.”

“Seni güvende tutmak için.”

Jesper başını iki yana salladı. “Benim bir yeteneğim vardı. Onu kullanmama izin vermeliydin.”

Colm yumruğunu masaya vurdu. “O bir yetenek değil. Bir lanet. Tıpkı anneni öldürdüğü gibi seni de öldürürdü.”

Gerçek de buraya kadarmış. Jesper kapıya yürüdü. Buradan çıkmazsa aklını kaçıracaktı. “Ben zaten ölüyorum, baba. Bunu sadece yavaş yavaş yapıyorum, hepsi bu.”

Jesper koridorda ilerledi. Nereye gideceğini ya da kendiyne ne yapacağını bilmiyordu. *Fıçı'ya git. Çita'dan uzak dur. Bir yerlerde oynanacak bir oyun var; göze batma yeter.* Tabii, mütevazı boyuttaki bir ağaç kadar uzun ve başına ödöl konmuş bir Zemenili de hiç fark edilmezdi ya. Gücünü kullanmayan Grishaların yorgun ve hastalıklı olmasıyla ilgili Kuwei'nin dediklerini hatırladı. Fiziksel olarak hasta değildi, orası kesindi. İyi ama ya Matthias haklıysa ve Jesper'in farklı türde bir hastalığı varsa? Ya içindeki o güç dışarı çıkmak istiyor, gidecek bir yer arıyorsa?

Açık bir kapıdan geçti, sonra geri döndü. Wyland köşede beyaz

lake bir piyanonun başında oturmuş, uyuşuk uyuşuk tek bir tuşa basıyordu.

“Hoşuma gitti,” dedi. “Harika bir tınısı var... dans da edebilirsin.”

Wylan başını kaldırdı, Jesper ellerini yanlarında huzursuzca sallayarak odaya girdi. Çevresini dolaşarak bütün mobilyaları gözden geçirdi, gümüş balıklarla süslü mor ipek duvar kağıdı, gümüş şamdanlar, bir dolap dolusu üfleme cam gemiler... “Azizler aşkına, burası çok çirkin.”

Wylan omuz silkip başka bir tuşa bastı. Jesper piyanoya yaslandı. “Buradan gitmek ister misin?”

Wylan ona baktı, bakışları kuşkuluydu. Başını salladı.

Jesper duruşunu biraz dikleştirdi. “Sahi mi?”

Wylan bakışlarını kaçırmadı. Odadaki hava değişti, sanki aniden yanıcı hale gelmişti.

Wylan piyano taburesinden kalkarak Jesper’e doğru bir adım attı. Gözleri berrak, bala daldırılmış güneş misali parlak altındı. Jesper mavi gözlerini, uzun kirpiklerini, buklelerini özlüyordu. Ancak küçük tüccarın farklı bir ambalaja sarılması gerekiyorsa Jesper bunu oldukça beğendiğini itiraf edebilirdi. Hem Wylan ona bu şekilde başı yana eğik, dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle– bakarken bütün bunların bir önemi var mıydı ki? Neredeyse... *cesur* görünüyordu. Ne değişmişti? Jesper’in Kara Peçe’deki çarpışmadan sağ kurtulamayacağından mı korkmuştu? Hayatta olduğu için kendini şanslı mı hissediyordu sadece? Jesper bunu umursadığından emin değildi. Kafasını dağıtmak istiyordu ve aradığını bulmuştu.

Wylan’ın sırtışı genişledi. Kaşı kalktı. Bu da bir davet değilse...

“Aman be,” diye mırıldandı Jesper. Aralarındaki mesafeyi kapatıp Wylan’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Yavaş yavaş, bilinçli hareket ediyordu. Usulca öpüp sadece hafifçe dudaklarını değdirdi.

Bunu Wylan geri çekilmek isterse ona bu fırsatı tanımak için yapmıştı ama o çekilmedi. Biraz daha yaklaştı.

Jesper, Wylan'ın bedeninden kendi vücuduna yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Elini ensesine kaydırды, başını geriye yatırıp daha fazlasını istedi.

Bir şeyleri arzuluyordu. O iğrenç tabakhanede kimyasalları karıştırırken gördüğü ilk andan itibaren Wylan'ı öpmek istemişti. Sıcaktan ıslanan kırmızı perçemler, dokunsan moraracak kadar hassas bir cilt... Sanki yanlış bir masalın içine düşmüş, prensken dilenci olmuştu. O andan itibaren Jesper, şımarık küçük tüccarla alay etme arzusu ile sırf ne olacağını görmek için onu sessiz bir köşeye sürükleyip flört etme dürtüsü arasında kalmıştı. Fakat Buz Sarayı'nda bulundukları sırada o merak değişmişti. Dünyaya bakışındaki masum ve cömert bir şeyin, Wylan'ın beklenmedik cesaretiyle hayat bulan bir şeyin çekimini hissetmişti. Jesper kendini yükselip inen, ipin ucundaki bir uçurtma gibi hissetmiş ve bundan hoşlanmıştı.

Peki o his şimdi neredeydi? İçini hayal kırıklığı kapladı.

Sorun bende mi, diye düşündü Jesper. Köreldim mi yoksa? Biraz daha yaklaşıp öpmeyi derinleştirdi. O yükselip alçalan, pervasız duyguyu ararken Wylan'ı piyanoya dayadı. Tuşların cınladığını duydu; yumuşak, ahenksiz müzik. Çok uygun, diye düşündü. Sonra, böyle bir zamanda benzetmeler düşünebiliyorsam kesinlikle bir terslik var demektir, diye düşündü.

Geri çekilip ellerini indirdiğinde tarif edilemez şekilde tuhaf hissediyordu. Berbat bir öpüşmeden sonra ne denirdi ki? Daha önce başına bu hiç gelmemişti.

Tam o sırada eşikte Kuwei'yi gördü. Şaşkınlıktan ağzı bir karış, gözleri de fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne var?” diye sordu Jesper. “Shular öğleden önce öpüşmezler mi?”

“Bilmem,” dedi Kuwei aksi aksi.

Kuwei değil.

“Ah, Azizler aşkına,” diye homurdandı Jesper. Eşikteki Kuwei değildi. Umut vaat eden imha uzmanı ve yaramaz zengin çocuk Wylan Van Eck’ti. Yani bu durumda öptüğü kişi...

Gerçek Kuwei piyanoda aynı uyuşuk notaları çaldı, kalın siyah kirpiklerin arasından ona arsız arsız sırttı.

Jesper kapıya döndü. “Wylan...” diye başladı.

“Kaz hepimizi oturma odasına çağırıyor.”

“Ben...”

Oysa Wylan çoktan gitmişti. Jesper boş eşığe baktı kaldı. Nasıl böyle bir hata yapabilmişti? Wylan, Kuwei’den daha uzundu, suratı da daha dardı. Jesper, Kaz’la kavgasından ve babasıyla tartışmasından sonra bu kadar sinirli ve gergin olmasaydı onları asla karıştırmazdı. Ve şimdi her şeyi mahvetmişti.

Jesper suçlayıcı parmağını Kuwei’ye doğrulttu. “Bir şeyler söylemeliydin!”

Kuwei omuz silkti. “Kara Peçe’de çok cesurdun. Madem hepimiz öleceğiz...”

“Kahretsin,” dedi Jesper kapıya doğru yürüyerek.

“Çok iyi öpüşüyorsun,” diye seslendi Kuwei arkasından.

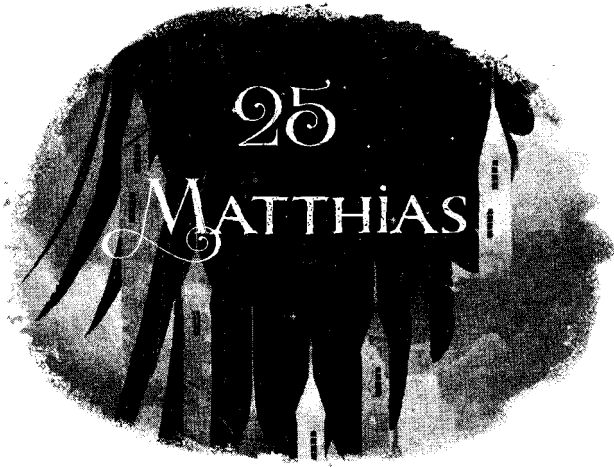
Jesper döndü. “Kerchçen gerçekte ne kadar iyi?”

“Bayağı iyi.”

“Tamam, o zaman yarardan çok zararın var dediğimde tam olarak ne demek istediğim anlarsın umarım.”

Kuwei gülümsedi, kendinden son derece memnun görünüyordu. “Kaz artık çok değerli olduğumu düşünüyor gibi.”

Jesper gözlerini göğe doğru devirdi. “Bakıyorum da hemen uyum sağlamışsın.”

Yeniden süitin oturma odasında toplandılar. Nina'nın ricası üzerine Colm çilek ve krema dolu bir kâseyle waffle sipariş etmişti. Süitin uzak duvarını bir ayna kaplıyordu, Matthias gözlerini oraya kaçırmaktan kendini alamıyordu. Başka bir gerçekliğe bakmak gibiydi.

Jesper çizmelerini çıkarıp halının üstüne oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti ve kanepeye oturarak onu bilerek görmezden gelen Wylan'a kaçamak bakışlar atıyordu. İnej pencere denizliğine tünemişti, dengesi o kadar kusursuzdu ki uçmaya hazır bir kuş gibi hafif görünüyordu. Kuwei küçük kanepenin köşesine kurulmuş, yanma defterlerinden birini açmıştı. Kaz yüksek arkalı mor bir koltuğa oturup sakat bacağına sehpanın üstüne atmış, bastonunu baldırına dayamıştı. Gömleğinin yırtılan yeninin bir şekilde icabına bakmıştı.

Nina kanepede Matthias'ın yanına kıvrılmış, başını omzuna yaslamıştı, ayaklarını altına almış, parmakları ise çilek suyu lekesi olmuştu. Matthias'a bu şekilde oturmak tuhaf geliyordu. Fjerda'da bir karıkoca bile başkalarının yanındayken fazla samimi olmazdı. El ele tutuşur ve bir salonda dans edebilirlerdi. Fakat

bu hoşuna gidiyordu ve pek rahatlayamasa da Nina'nın yanından gitmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Aynadaki görüntüyü değiştiren, Colm'un katı varlığıydı. Colm insanların aynada daha az tehlikeli görünmelerini sağlıyordu. Sanki Buz Sarayı'na girip zekâları ve cesaretleriyle Fjerda ordusunu alt eden ekip onlar değildi; sanki onlar sadece çılgınca geçen bir doğum günü partisinden sonra yorulmuş bir grup çocuktan ibaretlerdi.

"Pekâlâ," dedi Nina. Sonra da Matthias'ın mantıklı bir düşünce oluşturma yeteneğini bütünüyle yok eden bir şekilde parmaklarındaki çilek suyunu yaladı. "Müzayede derken kastettiğin aslında..."

"Kuwei kendini satacak."

"Çıldırдың mı sen?"

"Çıldırısam daha mutlu olurum herhalde," dedi Kaz. Eldivenli elini bastonuna yasladı. "Bütün Kerchli ve Kerch'e gelen özgür yurttaşlar kontratlarını satma hakkına sahiptir. Bu hem yasalara uygun hem de ticari bir davranış ki Kerch'te bundan daha kutsal bir şey yok. Kuwei Yul-Bo hayatını –sanayi ve ticaret Tanrısı Ghezen'in tasdiklediği gibi– piyasanın iradesine teslim etme hakkına sahip. Hizmetlerini bir müzayedede sunabilir."

"Kendini en yüksek teklifi verene satmasını mı istiyorsun?" dedi İnej inanmaz gözlerle.

"Bizim en yüksek teklifi verenimize. Sonucu öyle bir ayarlayacağız ki Kuwei en büyük dileğine kavuşacak; Ravka'da semaverden çay içerek geçen bir hayat."

"Babam buna asla izin vermez," dedi Wylan.

"Van Eck'in eli kolu bağlı olacak. Bir kontratın açıkartırmayla satışı, şehirdeki en yüce kanunlarla korunur; laik olsun dini olsun.

Kuwei kontratını satışı çıkardığını duyurduğu andan itibaren, teklif verme sona erene kadar kimse müzayedeyi durduramaz.”

Nina başını iki yana sallıyordu. “Müzayede duyurusu yaparsak Shular onu tam olarak ne zaman ve nerede bulacaklarını öğrenirler.”

“Burası Ravka değil,” dedi Kaz. “Burası Kerch. Ticaret kutsaldır, kanunlarla korunur. Ticaret Konseyi bir müzayedenin hiçbir müdahale olmadan yapılmasını sağlamakla yükümlüdür. *Stadwatch* tüm güçleriyle orada olacak. Ayrıca, müzayede hükümlerine göre Gelgit Konseyi de yardım etmek durumunda. Ticaret Konseyi, *Stadwatch*, Gelgit Konseyi, hepsi Kuwei’yi korumak zorundalar.”

Kuwei defterini bıraktı. “Shuların elinde hâlâ *parem* ve Fabrikatörler olabilir.”

“Bu doğru,” dedi Jesper. “Öyleyse istedikleri kadar altın yapabilirler. Onların teklifini geçmek imkânsız olur.”

“Şehirde halihazırda Fabrikatörleri varsa dediğin doğru ama Van Eck sağ olsun, limanı kapatma nezaketini gösterdi.”

“Yine de...”

“Shular konusunda endişelenmeyi bana bırakın,” dedi Kaz. “Ben teklifleri kontrol edebilirim. Ama Ravkalılarla tekrar temas kurmamız gerekecek. Ne planladığımızı bilmeleri gerek. En azından kısmen.”

“Ben elçiliğe ulaşabilirim,” dedi İnej, “Nina mesajı yazsın yeter.”

“Sokaklar barikatlarla kapatılmış durumda,” diye itiraz etti Wylan.

“Ama çatılar değil,” diye karşılık verdi İnej.

“İnej,” dedi Nina. “Onlara yeni dostundan biraz daha bahsetmen gerekmez mi sence?”

“Evet,” dedi Jesper. “Sana birkaç delik açan bu yeni arkadaşın da kim?”

İnej pencereden baktı. “Oyuna yeni bir oyuncu dahil olmuş. Pekka Rollins’in tuttuğu bir paralı asker.”

“Birebir dövüşte yenildin mi?” diye sordu Matthias hayretle. Hayalet’i dövüşürken görmüştü. Onu alt etmek hafife alınacak bir başarı değildi.

“Paralı asker biraz hafif kalan bir ifade,” dedi Nina. “İnej’i tele kadar takip etmiş ve sonra da ona bıçak fırlatmış.”

“Tam olarak bıçak değil,” dedi İnej.

“Sivri ölümçül altlıklar mı?”

İnej pencere denizliğinden kalktı. Elini cebine daldırıp küçük gümüş güneşleri andıran bir yığın cismi tangirtıyla masanın üstüne bıraktı.

Kaz öne doğru eğilip cisimlerden birini aldı. “Kimmiş bu?”

“Adı Dunyasha,” dedi İnej. “Kendine Beyaz Bıçak diyordu, birkaç isim daha söyledi. Bayağı iyi.”

“Ne kadar iyi?” diye sordu Kaz.

“Benden daha iyi.”

“Onu duymuştum,” dedi Matthias. “*Drüskellenin* Ravka hakkında topladığı istihbarat raporlarında adı geçiyordu.”

“Ravka mı?” dedi İnej. “Bana Ahmrat Jen’de eğitildiğini söyledi.”

“Damarlarında Lantsov kanı dolaştığını iddia ediyormuş ve Ravka tahtına talipmiş.”

Nina bir kakhaha patlattı. “Ciddi olamazsın.”

“Nikolai Lantsov’un rejimini baltalamak için onun iddiasını desteklemeyi düşünmüştük.”

“Zekice,” dedi Kaz.

“Şeytanice,” dedi Nina.

Matthias gırtlığını temizledi. “Yeni bir kral, savunmasız. Kendi soyuna yönelik bazı soru işaretleri var. Fakat raporda Dunyasha’nın dengesiz, muhtemelen de kuruntulu olduğu belirtiliyordu. Böylesi bir girişim için fazla öngörülemez olduğuna kanaat getirdik.”

“Pekka ona dün akşam bizi Kara Peçe’den takip ettirmiş olabilir,” dedi İnej.

“Pekka’nın gizli yerimizi nasıl bulduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Nina.

“Adamlarından biri, birimizi görmüş olmalı,” diye karşılık verdi Kaz. “Başka bir şey de gerekmez zaten.”

Matthias bundan kimin sorumlu olduğunu bilmemenin daha mı iyi olacağını merak etti. Böylece kimse vicdan azabı çekmek ya da suçun yükünü taşımak zorunda kalmazdı.

“Dunyasha avantajlıydı, beni gafil avladı,” dedi İnej. “Otelin gizliliği hâlâ ifşa olmamışsa elçiliğe görünmeden gidip gelebilirim.”

“Güzel,” dedi Kaz ama cevap Matthias’ın beklediği kadar çabuk çıkmadı. *Onun için endişeleniyor, ve bundan hoşlanmıyor* diye düşündü Matthias. Bir kez olsun *demjimin* duygularını anlayabiliyordu.

“Bir sorun daha var,” dedi Nina. “Matthias, kulaklarını kapa.”

“Olmaz.”

“Pekâlâ. Senin sadakatini daha sonra güvenceye alırım.” Kulağına, “Ebeveyn yatak odasında çok büyük bir kuvvet var,” diye fısıldadı.

“Nina.”

“Sadece bir gözlemli.” Nina tepside waffle’dan kalanları toplayıp konuştu: “Ravka müzayedeyi kazanamaz. Meteliksiziz.”

“Ah,” dedi Matthias. “Biliyordum.”

“Bilmiyordun.”

“Fjerda’nın, Ravka’nın kasasının tamtakır olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun?”

Nina kaşlarını çatı. “Hiç değilse şaşırmış gibi yapabilirsin.”

“Ravka’nın parasal sıkıntılarını sağır sultan bile biliyor. Lantsov krallarının yıllar süren kötü yönetimi ve iki sınırındaki savaşlar nedeniyle hazinesi boşaldı. İçsavaş bunun üstüne tuz biber olurken yeni kral da Kerch bankalarından büyük krediler çekti. Müzayedeyi yaparsak Ravka rekabetçi teklifler sunamayacaktır.”

Kaz sakat bacağını kıpırdattı. “İşte bu yüzden Kerch Ticaret Konseyi onlara parasal kaynak sağlayacak.”

Jesper kahkahayı bastı. “Muhteşem. Hazır elleri değmişken bana da som altından bir melon şapka alırlar mı acaba?”

“Bu, yasalara aykırı,” dedi Wylan. “Konsey, müzayedenin yürütülmesinden sorumlu. Sonucuna müdahale edemezler.”

“Elbette edemezler,” dedi Kaz. “Ve bunu biliyorlar. Kuwei ve babası, Ticaret Konseyi’ne giderek yardım istediler fakat konsey tarafsızlığını tehlikeye atmadan o kadar korktu ki harekete geçmeyi reddetti. Van Eck bir fırsat gördü ve o zamandan beri arka- larından iş çeviriyor.” Kaz koltuğa iyice gömüldü. “Van Eck en başından beri ne planlıyor? *Jurda* çiftliklerini satın alıp duruyor, böylece *jurda paremin* sırrı ifşa olduğunda *jurda* stokunu kontrol edecek. Kuwei kimde olursa olsun o kazanacak. O yüzden onun gibi düşünün, bir tüccar gibi düşünün. Bo Yul-Bayur’un oğlu Kuwei Yul-Bo müzayedeyi duyurduğunda, Konsey *paremin* sırrının her an ifşa olabileceğini anlayacak. Sonunda harekete geçmek için özgür olacak ve servetlerini ve Kerch’in dünya ekonomisindeki konumunu garanti altına almak için fırsat kollamaya başlayacaklar. Kendileri bizzat müzayedeye dahil olamazlar fakat netice ne olursa olsun çok para kazanmayı garanti altına alabilirler.”

“*Jurda* satın alarak,” dedi Wylan.

“Kesinlikle. Bir *jurda* konsorsiyumu kuracağız, dünyanın kö-tüye gidişinden para kazanmayı arzulayan istekli yatırımcılar için bir imkân sunacağız. Konseyin önüne bir fırsat koyacağız ve gerisini açgözlülüklerine bırakacağız.”

Wylan başını salladı, yüzünde bir heyecan belirdi. “Ama para, konsorsiyuma falan gitmeyecek. Kuwei için teklif yapabilmeleri için bütün parayı Ravka’ya aktaracağız.”

“Öyle bir şey,” dedi Kaz. “Ve kendimize de küçük bir yüzde alacağız. Tıpkı bankalar gibi.”

“İyi ama açıkartırmayı kim kızıştıracak?” dedi Jesper. “Van Eck, Nina ve Specht hariç hepimizin yüzünü gördü. Birimiz görünüşümüzü değiştirsek ya da başka birini getirsek bile Ticaret Konseyi gerçek kimliği olmayan yeni birine güvenip de parasını teslim etmez.”

“Ketterdam’daki en pahalı süitte saklanan *jurda* çiftçisine ne dersiniz?”

Colm Fahey başını kahvesinden kaldırdı. “Ben mi?”

“Hayır, Kaz,” dedi Jesper. “Kesinlikle olmaz.”

“*Jurdayı* tanyor, Kerchçe ve Zemenice biliyor ve görünüşü de uygun.”

“Dürüst bir yüzü var,” dedi Jesper sinirle. “Onu bu otele saklamak için getirmedi, onu bu işe hazırlıyordun.”

“Bir çıkış yolu yaratıyordum.”

“Kendince bir önlem mi?”

“Evet.”

“Babamı bu işe bulaştıramazsın.”

“Çoktan bulaştı bile, Jes. Okul masraflarını ödemek için ona çiftliğini ipotek ettirttiğinde onu bu işe sen bulaştırdın zaten.”

“Hayır,” diye tekrarladı Jesper. “Van Eck, Colm Fahey ile Jesper Fahey arasındaki bağlantıyı kuracaktır. Adam aptal değil.”

“Ama Geldrenner’de kalan Colm Fahey diye biri yok. Colm Fahey küçük bir üniversite mıntıkası hanında oda tuttu ve liman amirinin kayıtlarına göre de birkaç gün önce şehirden ayrıldı. Burada kalan adam, Johannus Rietveld adıyla kayıtlı.”

“O da kim?” diye sordu Nina.

“Lij yakınlarındaki bir kasabadan bir çiftçi. Ailesi yıllardır orada yaşıyor. Kerch’te ve Novyi Zem’de arazileri var.”

“İyi de gerçekte kim o?” dedi Jesper.

“Bunun önemi yok. Onu Ticaret Konseyi’nin hayal gücünün bir ürünü, *parem* felaketinden üç beş kuruş kâr elde etmelerini sağlayacak, gerçekleşmiş harika bir rüya olarak düşünün.”

Colm fincanını bıraktı. “Yapacağım.”

“Baba, nasıl bir işe karıştığını bilmiyorsun.”

“Zaten kaçakları saklıyorum. Hazır yataklık etmişken yardım da edivereyim bari.”

“Eğer bir aksilik çıkarsa...”

“Kaybedecek neyim var ki, Jes? Benim hayatım sen ve çiftlik-sin. Bu iki şeyi de ancak böyle koruyabilirim.”

Jesper yerden kalkıp pencerelerin önünde volta attı. “Çılgınlık bu,” dedi ensesini kaşıyarak. “Oltaya gelmeyeceklerdir.”

“Onlardan çok fazla şey istemeyeceğiz,” dedi Kaz. İşin sırrı da burada. Açıkartırmaya düşük bir teklifle gireceğiz, mesela, iki milyon *kruge*. Sonra bekleyeceğiz. Shular burada. Fjerdalılar burada. Ravkahılar. Konsey telaşlanmaya başlayacak. Tahminime göre işimiz bittiğinde her bir Konsey üyesinden beş milyon koparmış oluruz.”

“Konsey’de on üç üye var,” dedi Jesper. “Bu altmış beş milyon *kruge* yapar.”

“Belki daha fazla.”

Matthias kaşlarını çattı. “Müzayedede onca *Stadwatch* muhafızı ve Gelgit Konseyi görevlisi bulunacak olsa bile Kuwei’nin güvenliğini gerçekten garanti edebilir miyiz?”

“Onun atlayıp gidebileceği tek boynuzlu bir atın yoksa Kuwei’nin güvenliğini *garanti eden* hiçbir senaryo yok.”

“Gelgit Konseyi’nden gelecek yardıma ben de bel bağlamadım,” dedi Nina. “Halkın huzuruna hiç çıktılar mı bugüne kadar?”

“Yirmi beş yıl önce,” dedi Kaz.

“Ve şimdi Kuwei’yi korumak için ortaya çıkacaklarını düşünüyorsun. Onu halka açık bir müzayedeye tek başına gönderemeyiz.”

“Kuwei yalnız olmayacak. Matthias ve ben ona eşlik edeceğiz.”

“Herkes suratlarınızı tanıyor. Kılık değiştirseniz bile...”

“Kılık değiştirmeyeceğiz. Ticaret Konseyi, onun temsilcileri kabul edilir. Fakat Kuwei müzayedede için kendi korumalarını seçme hakkına sahip. Orada onunla birlikte sahnede olacağız.”

“Sahnede mi?”

“Müzayedeler, Takas Kilisesi’nde sunağın hemen önünde yapılır. Daha kutsal ne olabilir ki? Kusursuz, pek çok girişi ve kanalla kolay erişimi olan, kapalı bir mekân.”

Nina başını iki yana salladı. “Kaz, Matthias o sahneye adımını atar atmaz Fjerda heyetinin yarısı onu tanıyacaktı ve sen de Ketterdam’ın en çok aranan adamısın. O müzayedede boy gösterirseniz ikiniz de tutuklanırsınız.”

“Müzayedede bitene kadar bize dokunamazlar.”

“Peki sonra ne olacak?” dedi İnej.

“Ortalık fena halde karışacak.”

“Başka bir yolu olmalı,” dedi Jesper. “Rollins’le anlaşmaya çalışsak olmaz mı?”

Wylan peçetesinin kenarını katladı. “Ona sunacak hiçbir şeyimiz yok.”

“Artık anlaşma falan yok,” dedi Kaz. “Rollins’e hiç gitmemeliydim.”

Jesper kaşlarını kaldırdı. “Sen bir hata yaptığını gerçekten kabul mü ediyorsun?”

“Sermaye lazımdı,” dedi Kaz. Gözleri kısa süreliğine İnej’e kaydı. “Ve bundan pişmanlık duymuyorum ama doğru hamle değildi. Rollins’i yenmenin sırrı, onunla asla masaya oturmamak. O, kasadır. Elindeki kaynaklarla senin şansın tükenene kadar oynamayı sürdürebilir.”

“Bununla birlikte,” dedi Jesper. “Kerch hükümetine, Fıçı’nın çetelerine ve Shulara kafa tutacaksak...”

“Ve Fjerdahlılara,” diye ekledi Matthias. “Ve Zemenililere ve Kaellilere ve müzayede duyurulduğunda her kim gelecekse onlara... Elçilikler dolu ve *parem* söylentilerinin nereye kadar yayıldığını bilmiyoruz.”

“Yardıma ihtiyacımız olacak,” dedi Nina.

“Biliyorum,” dedi Kaz yenlerini düzelterek. “İşte bu yüzden Sunta’ya gidiyorum.”

Jesper hareket etmeyi bıraktı. İnej başını iki yana salladı. Hepsi ona baktılar.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Nina. “Başına ödül kondu. Fıçı’da bunu herkes biliyor.”

“Per Haskell’i ve Döküntüler’i aşağıda gördün,” dedi Jesper. “Bütün şehir, tepene bir balyoz gibi inmek üzereyken ihtiyarı sana destek vermeye ikna edebileceğini mi sanıyorsun? Onda o kadar yürek olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Kaz. “Ama bu iş için daha büyük bir ekibe ihtiyacımız var.”

Matthias bunu söylerken ciddi olduğuna şaşırarak, “*Demjin*, bu riske girmeye değmez,” dedi.

“Bu iş bittiğinde, Van Eck layığını bulduğunda, Rollins kuyruğunu kıştırıp kaçtığında ve paramızı aldığımızda bunlar hâlâ benim sokaklarım olacak. Başım dik gezemeyeceğim bir şehirde yaşayamam ben.”

“Dik tutacak bir başın olması lazım ama önce,” dedi Jesper.

“Sayamadığım kadar çok bıçak, kurşun ve yumruk yedim, hepsi de bu şehrin küçük bir parçası içindi,” dedi Kaz. “Ben bu şehir için kanımı akıttım ve Ketterdam’ın bana öğrettiği bir şey varsa o da her zaman biraz daha kanının akabileceğidir.”

Nina, Matthias’ın eline uzandı. “Grishalar hâlâ elçilikte mahsur durumdalar, Kaz. Umursamadığını biliyorum ama onları şehirden çıkarmalıyız. Ve Jesper’in babasını. Hepimiz buradan gitmeliyiz. Açıkartırmayı kim kazanırsa kazansın Van Eck de Pekka Rollins de taşı tarağı toplayıp öylece evlerine dönmeyeceklerdir. Shular da öyle.”

Kaz ayağa kalktı, karga başlı bastonuna yaslandı. “Ama ben bu şehrin Shulardan, Fjerdalılardan ve Fıçı’nın bütün çetelerinden, hepsinin toplamından daha çok korktuğu şeyi biliyorum ve Nina, sen o şeyi onlara vereceksin.”

Kaz o koltukta saatler gibi gelen bir süre boyunca oturdu, ekibin sorularını cevaplandırarak planın parçalarını yerine oturttu. Tasarının son şeklini, neticeye ulaşmak için atmaları gereken adımları, bocalayabilecekleri ya da yakayı ele verebilecekleri sı-nırsız ihtimali zihninde gördü. Çılgınca, devasa bir plandı, zaten başarılı olmaları için öyle de olmak zorundaydı.

Johannus Rietveld. Bir tür gerçeği söylemişti. Johannus Rietveld hiç var olmamıştı. Kaz yıllar önce çiftçinin kimliğini oluştururken Jordie'nin göbek adını ve ortak soyadlarını kullanmıştı.

Büyüdüğü çiftliği niye satın aldığına ya da Rietveld adı altında niye hisse ve mülk alıp satmaya devam ettiğine emin değildi. Johannus Rietveld onun Jakob Hertzoön'u mu olacaktı? Pekka Rollins'in saf güvercinleri daha iyi uçkâğıda getirmek için oluşturduğu gibi saygın bir kimlik? Yoksa kaybettiği ailesini diriltmenin bir yolu muydu? Önemi var mıydı ki? Johannus Rietveld sadece kâğıt üzerinde ve banka kayıtlarında vardı ve Colm Fahey onun rolünü üstlenmek için kusursuz kişiydi.

Toplantı nihayet sona erdiğinde kahve soğumuş, vakit nere-

deyse öğlen olmuştu. Pencereleden sızan parlak ışığa rağmen hepsi birkaç saat dinlenmeye çalışacaklardı. O dinlenemezdi. *Bize durmak yok. Kaz'ın bitkinlikten bütün vücudu sızlıyordu. Bacağı zonklamaz olmuş, şimdi sadece ağrıyordu.*

Ne kadar inanılmaz derecede aptalca davrandığını, Sunta'dan geri dönmesinin ne denli düşük ihtimalli olduğunu biliyordu. Kaz hayatını bir dizi hile ve kurnazlıkla geçirmişti. Başka bir yaklaşım bulabilecekken bir soruna neden bodoslama dalıyordu ki? Daima bir alternatif olurdu ve o da bunu bulmakta uzmandı. Şimdi boyunduruk takılmış bir öküz gibi paldır küldür hedefine gitmek üzereydi. Büyük olasılıkla dayak yiyip kan revan içinde kalacak ve Fıçı'nın içinden sürüklenerek doğruca Pekka Rollins'in kapısının önüne götürülecekti. Ancak bir kapana kısılmışlardı ve oradan çıkmak için patisini feda etmesi gerekiyorsa o da bunu yapacaktı.

Önce İnej'i bulması gerekiyordu. Süitin beyaz ve altın sarısı banyosundaydı. Makyaj masasına oturmuş, havlulardan yeni sarıgılar kesiyordu.

Kaz onun yanından geçip paltosunu çıkardıktan sonra lavabonun yanındaki leğene attı. "Sunta'ya gitmek için güzergâh belirlemede yardımına ihtiyacım var."

"Seninle geliyorum."

"Biliyorsun, onlarla yalnız başıma yüzleşmem gerekiyor," dedi Kaz. "Zaafımı bulmaya çalışacaklardır, Hayalet." Musluğu çevirdi ve birkaç gıcırıltılı inlemeden sonra çeşmeden sıcak su aktı. Belki *kruge* içinde yüzerse Sunta'ya sıcak su tesisatı döşetirdi. "Ama sokaklardan gidemem."

"Hiç gitmemelisin."

Eldivenlerini çıkarıp ellerini suya daldırdı, sonra yüzüne çarptı, parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bana en iyi güzergâhı tarif et

yoksa yolumu kendim bulurum.”

Kaz tırmanmaktansa yürümeyi yeğlerdi. Hatta oraya dört atlı koşulmuş bir yaylıyla gitmeyi tercih ederdi. Fakat Fıçı’dan sokakları kullanarak geçmeye kalkarsa Sunta’nın yanına bile yaklaşmadan enselenirdi. Dahası bunun işe yaraması için yüksekte olmalıydı.

Elini paltosunun ceplerine daldırarak süitin salonunda bulduğu Ketterdam turist haritasını çıkardı. İsteddiği kadar ayrıntılı değildi ama şehrin gerçek haritaları Kara Peçe’de kalmıştı.

Haritayı leğenin yanına yayıp eğildiler. İnej çatıların üzerinden bir çizgi çekip kanalları geçmek için en ideal yerleri tarif etti.

Bir ara haritaya vurdu. “Bu yol daha hızlı ama daha dik.”

“Uzun yoldan giderim,” dedi Kaz. Zihnini düşüp ölme ihtimaline değil, onu bekleyen mücadeleye ve fark edilmemeye vermek istiyordu.

Yolu hafızasına kazıdıktan sonra haritayı kaldırıp cebinden başka bir kâğıt çıkardı. Kâğıt, Gemensbank’ın soluk yeşil mührünü taşıyordu. Onu İnej’e verdi.

“Bu ne?” diye sordu İnej gözleriyle sayfayı tarayarak. “Yoksa...” Parmak uçlarını, yok olmalarını beklermiş gibi sözcüklerin üzerinde gezdirdi. “Kontratım,” diye fısıldadı.

“Per Haskell’e borçlu olmanı istemiyorum. Ya da bana.” Bir başka yarı gerçek. Zihni, onu kendisine bağlamak, bu şehirde tutmak için binlerce plan kurmuştu. Fakat İnej hayatının büyük bölümünü borçların ve zorunlulukların kölesi olarak geçirmişti ve onun gitmesi ikisi için de daha iyi olacaktı.

“Nasıl?” dedi İnej. “Para...”

“Hallettim.” Sahip olduğu bütün varlıkları paraya çevirmiş, bütün birikimlerini, bütün haksız kazançlarını son kuruşuna kadar kullanmıştı.

İnej zarfı göğsüne, kalbinin üstüne bastırdı. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Kesin Sulilerin böyle bir durumda söylenecek bin tane atasözü vardır?”

“Böyle bir durumu anlatabilecek kelimeler henüz icat edilmedi.”

“Darağacını boylayacak olursam arkamdan güzel şeyler söyleyebilirsin,” dedi. “Saat altıya kadar bekle. Geri dönmezsem herkesi şehirden çıkarmaya çalış.”

“Kaz...”

“Karga Kulübü’nün arkasındaki duvarda rengi atmış bir tuğla var. O tuğlanın arkasında yirmi bin *krug*e bulacaksın. Fazla değil ama birkaç *Stadwatch* muhafızına rüşvet vermeye yeter.” Kaz şanslarının düşük olduğunu ve bunun kendi suçu olduğunu biliyordu. “Kendi başına şansın daha yüksek olur, hatta hemen şimdi gidersen daha da artar.”

İnej gözlerini kıstı. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Onlar benim dostlarım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bana Dunyasha’dan bahset,” dedi.

“Kaliteli bıçaklar taşıyordu.” İnej makyaj masasından makası aldı ve havlulardan birinden parçalar kesmeye başladı. “Sanırım benim gölgem olabilir.”

“Bıçak atabiliyorsa bayağı sağlam bir gölge olmalı.”

“Suli inancına göre, hata yaptığımızda gölgelerimize hayat veririz. Her günah, gölgeyi güçlendirir, en sonunda da gölge senden daha güçlü hale gelir.”

“Bu doğru olsaydı benim gölgem Ketterdam’ı ebedi karanlığa gömerdi.”

“Belki,” dedi İnej karanlık bakışlarını Kaz’m gözlerine çevirerek. “Ya da belki sen bir başkasının gölgesisindir.”

“Pekka’nın mı yani?”

“Sunta’dan sağ salım dönmeyi başırırsan ne olacak? Müzayedede, planladığımız gibi gider ve bu işin altından kalkarsak?”

“O zaman gemine ve istikbaline kavuşursun.”

“Ya sen?”

“Şansımı tüketene kadar şehri kasıp kavururum. Ganimetimizi kullanarak bir imparatorluk inşa ederim.”

“Ondan sonra?”

“Kim bilir? Belki onu yerle bir ederim.”

“Seni Rollins’ten farklı kılan bu mu? Geride hiçbir şey bırakmaman?”

“Ben Pekka Rollins ya da onun gölgesi değilim. Genelevlere kız satmam. Çaresiz çocukları dolandırıp paralarını ellerinden almam.”

“Karga Kulübü’nün salonuna bir bak, Kaz.” Sesi nazik, sabırlıydı, peki neden onda bir şeyleri yakma isteği uyandırıyor? “Kestiğin her haracı, hile yaptığın her kâğıt oyununu, yaptığın her hırsızlığı düşün. Bütün o adamlarla kadınlar başlarına geleni ya da onlardan alınanları hak ettiler mi?”

“Hayatta asla hak ettiğimizi bulamayız, İnej. Öyle olsaydı...”

“Ağabeyin hak ettiğini buldu mu?”

“Hayır.” Ama inkâr içini rahatlatmadı.

Jesper’e neden Jordie’nin adıyla seslenmişti? Geçmişe baktığında ağabeyini çocukluğundaki gözleriyle görüyordu: cesur, zeki, yanılmaz, tüccar kılığına girmiş bir ejderhaya yenilen bir şövalye. Peki Jordie’yi şimdi nasıl görürdü? Bir hedef olarak mı? Kestirme arayan bir başka saf güvercin gibi mi? Ellerini lavabonun kenarına dayadı. Artık kızgın değildi. Sadece yorgun hissediyordu. “Aptaldık.”

“Çocuktunuz. Sizi koruyacak kimse yok muydu?”

“Seni koruyacak birileri var mıydı?”

“Babam. Annem. Beni almalarına engel olmak için her şeyi yaparlardı.”

“Ve köle tacirleri tarafından da katledilirlerdi.”

“O halde sanırım buna tanık olmadığım için şanslıyım.”

Dünyaya hâlâ nasıl böyle bakabiliyordu? “On dört yaşında bir geneleve satılmışsın ve kendini şanslı sayıyorsun.”

“Beni seviyorlardı. Hâlâ da seviyorlar. Buña inanıyorum.” Aynadan İnej’in ona yaklaştığını gördü. Siyah saçları, beyaz seramik duvarların önünde kapkaraydı. Arkasında durdu. “Beni korudun, Kaz.”

“Sargılarının kan içinde olması bunun aksini söylüyor ama.”

İnej aşağıya baktı. Omzuna sarılı sargısına çiçek kırmızısı kan yayılmıştı. Havlu parçasına asıldı. “Nina’dan bunu değiştirmesini isteyeyim.”

Bunu söylemek istememişti. Gitmesine izin vermek niyetindeydi. “Sana yardım edebilirim.”

Bakışlarını aynada ansızın ona çevirdi, rakibini tartarmış gibi temkinliydi. *Sana yardım edebilirim*. Bunlar Menajeri’nin görüşme salonunda mor ipeklileri içinde, gözleri sürmeli İnej’in ona ilk söylediği sözlerdi. Kaz’a yardım etmişti. Ve onu neredeyse yok etmişti. Belki de Kaz işi bitirmesi için ona izin vermeliydi.

Kaz musluktan düzensiz bir ritimle lavaboya damlayan suyun sesini duyabiliyordu. İnej’in ne söylemesini istediğine emin değildi. *Ona gitmesini söyle*, diye buyurdu içinden bir ses. *Ona kalması için yalvar*.

Oysa İnej hiçbir şey söylemedi. Onun yerine sargıları ve makası makyaj masasından alıp leğenin yanına koydu. Sonra avuçlarını tezgâha dayayıp destek alarak zahmetsizce kendini kaldırdı ve oturdu.

Şimdi göz gözeydiler. Kaz bir adım yaklaştı ve orada öylece durdu. Kıpırdamıyordu. Bunu yapamayacaktı. Aralarındaki mesafe bir hiç gibiydi. Kilometrelerce gibiydi.

İnej makasa uzanırken, sualtındaki bir kız misali her zamanki gibi zarıftı, Kaz'a uzattı. Makas serindi, bükülmez, güven verici. Kaz, İnej'in dizlerinin arasındaki boşluğa adımını attı.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu İnej. Lavabodan yükselen buhar, yüzünü çevreleyen saçları bukle bukle yapmıştı.

Kaz bunu yapacak mıydı?

Konuşabileceğini sanmıyordu, başıyla sağ önkolunu işaret etti. Eldivenleri lavabonun öbür tarafındaydı, altın sarısı damarlı mermerin üstünde kapkaraydılar. Ölü hayvanlara benziyorlardı.

Kaz makasa odaklandı. Deriye hiç benzemeyen soğuk bir metal parçasıydı. Elleri titrerse bunu yapamazdı.

Bunu yenebilirim, dedi kendi kendine. Birine silah çekmekten farklı değildi. Şiddet kolaydı.

Makasın bıçağını kolundaki sargının altına dikkatlice kaydırdı. Havlu normal sargı bezinden daha kalındı ama makas keskin-di. Sargı tek hamlede düşüverdi, derin bir delik yarası ortaya çıktı. Kaz kumaşı kenara attı.

Yeni bir havlu parçası alıp orada dikilerek kendini hazırladı.

İnej kolunu kaldırdı. Kaz temiz kumaş parçasını özenle onun önkoluna doladı. Parmak eklemleri cildine değince içinde yıldırımlar çaktı, felç oldu, olduğu yere mıhlandı.

Kalbi o sesi çıkarmamalıydı. Belki de Sunta'ya asla ulaşamayacaktı. Belki de buracıkta ölüp kalacaktı. Elllerine söz geçirmeyce çalışıp sargıyı bir kez düğümlledi, sonra bir kez daha. Bitmişti.

Kaz derin bir nefes aldı. Şimdi omzundaki sargıyı değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama buna hazır olmadığı için sol kolunu

işaret etti. Sargı son derece temiz ve sağlamdı ama İnej onu sorgulamadı, sadece önkolunu uzattı.

Bu kez biraz daha kolaydı. Kaz ağır ağır, düzenli hareket ediyordu. Makas, sargı, meditasyon; ama sonra görev tamamlanmıştı.

Tek kelime etmediler. Sessizlik girdabına kapılmışlardı, birbirlerine dokunmadılar. Kaz, İnej'in dizlerinin arasındaydı. İnej'in gözleri kayıp gezegenler, siyah aylar gibi iri ve koyu renkti.

Omzundaki sargı iki kez kolunun altından dolanmış, eklem yerinden bağlanmıştı. Kaz hafif eğildi ama açtı tuhaftı. Makası sargının altına öylece sokamazdı. Kumaşın kenarını kaldırmaması gerekecekti.

Hayır. Oda fazla aydınlıktı. Göğsü sıkılı bir yumruk gibiydi. Durdur bunu.

İki parmağını birbirine bastırdı. Onları sargının altına kaydırды.

Bütün bedeni ürperdi. Bacaklarına değen su soğuktu. Vücudu uyuşmuştu, öte yandan ağabeyinin çürüyen etinin ıslaklığını hâlâ ellerinin altında hissedebiliyordu. *İnsanları yiyip bitiren utançtır.* Utanç içinde boğuluyordu. Ketterdam limanında boğuluyordu. Gözleri bulanıklaştı.

“Benim için de kolay değil.” İnej'in sesi alçak ve sakindi, vaktiyle o ses onu cehennemden geri getirmişti. “Şimdi bile yolda bir oğlan bana gülümsediğinde ya da Jesper kolunu belime doladığında buhar olup uçacakmış gibi hissediyorum.” Oda yanıyordu. Kaz, İnej'in sesine tutundu. “Sokakta onun müşterilerinden –benim müşterilerimden– biriyle karşılaşacağım korkusuyla yaşıyorum. Uzun süre onları her yerde tanıdığımı sandım ama bazen düşünüyorum da onların bana yaptıkları en kötüsü değildi.”

Kaz'ın görüşü tekrar netleşti. Sular çekildi. Otelin banyosunda duruyordu. Parmakları İnej'in omzuna değiyordu. Derisinin altın-

daki ince kasları hissedebiliyordu. Boğazında, çenesinin hemen altındaki yumuşak çukurda nabızı çılgınca atıyordu. Kaz onun gözlerini yumduğunu fark etti. Kirpikleri simsiyahtı. Titremesine karşılık verirmişçesine İnej daha da hareketsizleşmişti. Kaz bir şeyler söylemeliydi ama ağız kelimeleri oluşturamıyordu.

“Tante Heleen hep acımasız değildi,” diye devam etti İnej. “Sana sarılır, bağrına basardı, sonra öyle fena çimdiklerdi ki kanatırdı. Öpecek mi tokat mı atacak asla bilemezdin. Bir gün onun gözdesi olurdun, ertesi gün seni ofisine çağırıp sokakta tanıştığı bir grup adama seni sattığını söyleyiverirdi. Satmaması için seni kendine yalvartırdı.” İnej kakkahaya benzeyen yumuşak bir ses çıkardı. “Nina bana ilk kez sarıldığında *irkildim*.” Gözlerini açıp Kaz’ın gözlerine baktı. Kaz musluktan damlayan suyun sesini duyabiliyor, İnej’in örgüsünden kopup omzunun üstüne düşen buklesini görebiliyordu. Kaz’dan bir öyküyü sürdürmesini istiyormuşçasına usulca, “Devam et,” dedi.

Kaz bunu yapabileceğine emin değildi ama İnej yankılanan bu odada o sözcükleri sarf edebiliyorsa o da pekâlâ deneyebilirdi.

Dikkatle makası kaldırdı. Sargıyı kaldırıp bir boşluk yarattı, teniyle teması keserken pişmanlık ve rahatlama hissetti. Sargıyı kesti. Onun ateş gibi yakan sıcaklığını parmaklarında hissedebiliyordu.

Mahvolan sargı yere düştü.

Uzun bir havlu parçasını sağ eline aldı. Onu omzunun arkasından dolamak için eğilmek zorundaydı. Şimdi çok yakınındaydı. Zihni, onun kulağının kenarını, arkasına attığı saçlarını, boğazında çılgınca atan nabzını özüksedi. Diri, diri, diri.

Benim için de kolay değil.

Kaz sargıyı bir kez daha doladı. Değdi değmedi. Kaçınılmaz.

Omuz, köprücük kemiği, diz. Etrafındaki sular yükseldi.

Düğümü attı. *Geri çekil.* Geri çekilmedi. Orada öylece durdu; kendi nefesini, onunkini, odada yalnızca ikisinin ritmini duydu.

Mide bulantısı, kaçma ihtiyacı, başka bir şeyin ihtiyacı daha. Kaz acının dilini yakından bildiğini sanıyordu ama bu sızı yeniydi. Burada bu şekilde, onun kollarına bu kadar yakın durmak canını yakıyordu. *Benim için de kolay değil.* İnej'in bütün katlandıklarına rağmen zayıf olan Kaz'dı. Fakat Nina'nın onu kendine çekişini, Jesper'in ona kollarını dolayışını görmenin, kapı eşiklerinde ve duvar diplerinde dikilip ona asla daha fazla yaklaşamayacağını bilmenin nasıl bir his olduğunu İnej asla bilmeyecekti. *Ama şimdi buradayım,* diye düşündü çılgınca. Onu taşımış, onunla omuz omuza savaşırmıştı. İkisi de karınlarının üstünde yatıp uzun bir camdan bakarak, bir depoyu yahut bir tüccarın köşkünü izleyerek pek çok geceyi beraber geçirmişlerdi. Bu hiç öyle bir şey değildi. Midesi bulanıyor ve korkuyordu, vücudu terden sıırılsıklamdı ama buradaydı. Onun nabzını, kendi tedirgin ritmine uyumla atan onun yüreğinin kanıtını izledi. Boynunun nemli kıvrımını, esmer teninin parıltısını gördü. İstiyordu... sadece istiyordu.

Kaz daha neye niyetli olduğunu bile anlayamadan başını önüne eğdi. İnej derin bir nefes aldı. Kaz'ın dudakları, İnej'in omzuyla boynu arasındaki sıcak birleşme yerinin hemen üzerindeydi. Bekledi. *Bana dur de. Beni kendinden uzaklaştır.*

İnej soluğunu saldı. "Devam et," diye tekrarladı. Öyküyü bitir.

Belli belirsiz bir hareketle birlikte Kaz'ın dudakları onun tenine değdi. Sıcak, pürüzsüz, nemliydi. İçini bir arzu dalgası kaplarken biriktirdiği, kendine nadiren düşünme izni verdiği binlerce görüntü gözünün önüne geldi; örgüsünden sıyrılan koyu renk saçlarının omzuna dökülüşü, elini belinin esnek kıvrımına koyuşu,

aralanan dudaklarıyla adını fısıldayışı...

Hepsi bir anda gelip gitti. Kaz limanda boğuluyordu. İnej'in uzuvları bir cesedin uzuvlarıydı. Gözleri ölü ve sabitti. Kaz'm mi-desine tiksinti ve hasret çöktü.

Geriye doğru sendeledi, sakat bacağında bir ağrı hissetti. Ağzı yanıyordu. Oda sallanıyordu. Duvara yaslanarak nefes almaya çalıştı. İnej ayağa kalkıp ona doğru gitti, yüzü endişeliydi. Kaz onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Gelme.”

İnej varaklı bir ikona misali beyaz ve altın sarısıyla çerçeve-lenmiş bir halde, karo zeminin ortasında dikiliyordu. “Sana ne oldu, Kaz? Ağabeyine ne oldu?”

“Önemli değil.”

“Anlat. Lütfen.”

Anlat ona, dedi içinden bir ses. *Her şeyi anlat ona*. Ancak nasıl ya da nereden başlayacağını bilmiyordu. Hem neden anlatsındı ki? Onu suçlarından aklayabilmenin bir yolunu bulabilsin diye mi? Onun acımasını istemiyordu. Kendini açıklamasına gerek yoktu, sadece onu unutmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

“Pekka'nın bana ne yaptığını bilmek mi istiyorsun?” Sesi karo-lardan yankılanan bir hırlama gibiydi. “Ya sana, onun karısıymış gibi davranan kadını, kızısıymış gibi davranan kızı bulduğumda ne yaptığımı anlatmama ne dersin? Ya da o ilk akşam mekanik oyun-cak köpeklerle bizi tuzağa düşüren o çocuğun başına ne geldiğini anlatmama? Bak, bu iyi bir hikâye. Adı Filip'ti. Onu Kelstraat'ta buldum, bul karayı al parayı oynatıyordu. Ona iki gün işkence ettim ve bir ara sokakta kan revan içinde, boğazına kurmalı bir köpek anahtarı tıklılı vaziyette bıraktım.” Kaz, İnej'in irkildiğini gördü. Kalbine saplanan dikenî görmezden geldi.

“Bu doğru,” diye devam etti. “Bizim bilgilerimizi veren banka çalışanları. Sahte avukat. Hertzoon’un sahte ofisinde bana sıcak çikolata veren adam. Hepsini sıra sıra, teker teker yok ettim. Ve Rollins sonuncu olacak. Bu şeyler duayla kaybolmuyor, Hayalet. Beni bekleyen hiçbir huzur, hiçbir bağışlanma yok. Ne bu hayatta ne bir sonrakinde.”

İnej başını iki yana salladı. Nasıl olur da ona, gözlerinde hâlâ iyilikle bakabiliyordu? “Bağışlanmayı istemezsin, Kaz. Onu hak edersin.”

“Senin niyetin de bu mu? Köle tacirlerini avlayarak?”

“Köle tacirlerini avlayarak. Onların üzerinden kâr sağlayan tüccarları ve Fıçı patronlarının kökünü kazıyarak. Bir sonraki Pekka Rollins’ten daha fazlası olarak.”

İmkânsızdı. Daha fazlası yoktu. İnej gerçeği göremese bile o görebiliyordu. İnej onun olabileceğinden daha güçlüydü. İncancını ve iyiliğini, dünya onları açgözlü elleriyle ondan almaya çalıştığında bile korumuştı.

Kaz onun yüzünü her zamanki gibi yakından, iştahla, bir hırsızın ayrıntılara dikkat eden gözleriyle taradı. Düzgün koyu renk kaşlarını, zengin kahverengi gözlerini, yukarı kalkık dudaklarını... Huzuru da bağışlanmayı da hak etmiyordu ama eğer bugün ölecekse öbür tarafa beraberinde götürmeye hak kazandığı belki de tek şey İnej’in –sahip olabileceği her şeyden daha parlak– hatırasıydı.

Kaz, İnej’in yanından geçti, eldivenlerini alıp giydi. Paltosunu sırtına geçirip aynada kravatını düzelttikten sonra bastonunu koltuğunun altına yerleştirdi. Ölümüyle randevusuna gösterişli gidebilirdi pekâlâ.

İnej’e döndüğünde hazırды. “Başıma ne gelirse gelsin bu şehre yenik düşme. Gemini al, intikamını al, adını onların kemikle-

rine kazı. Ama bizi bulaştırdığım bu pislikten sağ kurtul.”

“Bunu yapma,” dedi İnej.

“Yapmazsam her şey biter. Başka çıkış yolu yok. Ödül yok. Hiçbir şey yok.”

“Hiçbir şey,” diye tekrarladı İnej.

“Dunyasha’nın saldırmadan önceki hareketlerini izle.”

“Ne?”

“Bir dövüşünün belli hareketleri vardır, eski bir yaranın yerini belli eder, yumruk atmak üzereyken omzunu düşürür.”

“Benim de öyle bir hareketim var mı?”

“Gösteriye başlamak üzereymişsin de seyircinin dikkatini çekmeye çalışıyormuşsun gibi, hamleden önce omuzlarını dikleştiriyorsun.”

İnej buna biraz gücenmiş gibiydi. “Peki seninki ne?”

Kaz, ona neredeyse her şeye mal olan Vellgeluk’taki anı düşündü.

“Ben bir topalıyım. Benim hareketim bu. Diğerlerini aramayı hiç kimse akıl edemiyor.”

“Sunta’ya gitme, Kaz. Başka bir yolunu bulalım.”

“Kenara çekil, Hayalet.”

“Kaz...”

“Bana biraz olsun değer veriyorsan peşimden gelme.”

Onu iterek yanından geçti ve odadan çıktı. Neler olabileceğini, neler kaybedebileceğini düşünemiyordu. Ayrıca İnej bir konuda yanılıyordu. Kaz gittiğinde geride bırakmayı planladığı şeyi tam olarak biliyordu.

Hasar.

Onu yine de takip etti.

Bana biraz olsun değer veriyorsan.

İnej bir bacanın üzerinden atlarken güldü. Kanına dokunmuştu. Kendini Kaz'dan kurtarmak için çok sayıda fırsat yakalamış ama hiçbirini kullanmamıştı.

Kaz normal bir hayat süremezdi, evet. Bu durumda İnej iyi kalpli bir koca bulup onun çocuklarını doğuracak, sonra da onlar yattıktan sonra bıçaklarını mı keskinleştirecekti yani? Menajeri'den kalma, hâlâ gördüğü kâbusları nasıl açıklayacaktı? Ya da ellerine bulaşan kanı?

Kaz'ın parmaklarının tenindeki baskısını, boynuna bir kuştüyü yumuşaklığında değen ağzını hissedebiliyor, irileşmiş gözlerini görebiliyordu. Fıçı'nın en ölümcül iki kişisiydiler ama bayılacak gibi olmadan birbirlerine neredeyse hiç dokunamamışlardı. Yine de denemişlerdi. Kaz denemişti. Belki tekrar deneyebilirlerdi. Aptalca bir dilek, hayatının ilkleri elinden alınmamış, Tante Heleen'in kırbacını yememiş, vücudu yaralarla kaplanmamış ve kanun tarafından aranmayan bir kızın duygusal ümidi... Kaz onun bu iyimserliğine gülerdi herhalde.

Dunyasha'yı, gölgesini düşündü. Hayalleri nelerdi? Matthias'ın dediği gibi bir taht mı? Tanrısına sunacağı yeni bir kurban mı? İnej'in, fildişi ve kehribarlı kızı tekrar göreceğinden kuşkusuydu. O vakit geldiğinde o karşılaşmadan muzaffer çıkacağına inanmak istiyordu ama Dunyasha'nın yetenekleri su götürmezdi. Belki de gerçekten bir prensesi; öldürme sanatlarında eğitilmiş, bir masaldaki kadın kahraman gibi büyük başarılar elde edecek asil kanlı bir kız. Bu durumda İnej ne oluyordu? Onun yolundaki bir engel mi? Ölüm sunağındaki kurban mı? *Sıradan bir sokak serserisi gibi dövüşen Sulili bir ip cambazı*. Kim bilir, belki de Dunyasha'yı bu sokaklara onun Azizleri getirmişti. *Senin gibi bir kızı kim hatırlayacak, Bayan Ghafa?* Belki de İnej aldığı canların hesabını bu şekilde verecekti.

Belki ama henüz değil. Hâlâ ödemesi gereken borçları vardı.

İnej bir yağmur borusundan aşağı kayarken baldırındaki sargı çözülünce tısladı. Gökyüzünde kanlı bir iz bırakacaktı.

Sunta'ya yaklaşıyorlardı fakat o, gölgelerde kalıyor, Kaz'la arasındaki güvenli mesafeyi koruyordu. Herkesten farklı olarak Kaz onun varlığını bir şekilde sezebiliyordu. Gözlendiğinden habersiz, sık sık duraklıyordu. Bacağı, çevresine belli ettiğinden daha çok sıkıntı veriyordu. Fakat İnej, Sunta'da müdahil olmayacaktı. Hiç değilse bu konuda Kaz'ın isteklerine kulak verebilirdi çünkü haklıydı: Fıçı'da geçerli olan tek para birimi güçtü. Kaz bu sorunla tek başına yüzleşmezse her şeyi kaybedebilirdi, sadece Döküntüler'in desteğini arkasına alma şansını değil, Fıçı'da tekrar özgürce dolaşabilme şansını da. İnej sık sık onun küstahlığını yok etmeyi dilemişti fakat Kaz'ın gururunun ayaklar altına alındığı düşüncesine katlanamıyordu.

Birlikte belirledikleri rotayı izleyerek Groenstraat'taki çatıların üzerinden ilerledi, çok geçmeden de Sunta'nın dar, komşuları-

nın üzerine hafif yaslanmış, kiremitli üçgen çatıları isten karanmış arka kısmı göründü..

Sunta'ya tam da bu açıdan kaç kez yaklaşmıştı? Onun için burası eve giden yoldu. Kaz'ın en üst kattaki odasını gördü. O pencere denizliğinde tüneyerek, orada toplanan kargaları besleyerek, onun planlarını dinleyerek sayısız saatler geçirmişti. Onun altında, hafif solda, kendi küçük odasının penceresinin bir kısmını gördü. Bir şeyi fark etti, müzayede başarıya ulaşsın ya da ulaşmasın bu onun Sunta'ya son dönüşü olabilirdi. Kaz'ı bir daha asla yazı masasının başında otururken göremeyebilir ya da Sunta'nın sarsak basamaklarından yukarı çıkarken vuruş ritminden gecesinin iyi mi kötü geçtiğini haber veren bastonunun tıkırtısını duyamayabilirdi.

Çatının kenarından sakar hareketlerle aşağıya sürünüp kendi penceresinin kilidini açmasını izledi. O gözden kaybolunca İnej de dik çatının üzerinden geçerek Sunta'nın öbür tarafında devam etti. Onun izlediği yoldan giderse kendini ele vermemesi mümkün değildi.

Binanın ön tarafında çatı hizasının hemen altında ağır yükleri yukarı çekmekte kullanılan eski metal kancayı buldu. Kancayı kavradığında, ürken güvercinlerin huysuz ötüşlerini duymazdan gelip ayağıyla iterek pencereyi açtı ve kuş dışkılarının kokusunu alınca burnunu kırıştırdı. İçeri süzüldü, çatı kirişlerinin üzerinden ilerleyerek gölgelerin arasında bir yer buldu. Sonra ne yapacağını bilemeden bekledi. Biri yukarı baksa onu köşeye tünemiş bir örümcek gibi orada görebilirdi ama biri neden böyle bir şey yapsındı ki?

Aşağıda giriş kıpır kıpırdı. Anlaşılan o sabahın gösteri yürüyüşüne hâkim olan neşeli hava bütün güne yayılmıştı. İnsanlar ön kapıdan girip çıkıyor, bağırıyor, gülüp şarkılar söylüyordu. Dö-küntüler'den birkaçı gıcır gıcır ahşap basamaklarda oturmuş, viski

şişesi dolaştırıyordu. Seeger –Per Haskell’in gözde adamlarından biri– oyuncak düdüğüyle aynı üç notayı çalıp duruyordu. Bir grup gürültücü kabadayı kapıdan içeri daldılar, aptallar gibi gıklayıp acı acı bağırıyorlar ve ayaklarını yere sert sert vurarak aç bir köpekbalığı sürüsü gibi birbirlerine çarptılar. Pashlı çivilerle kaplı el baltaları, sopalar, bıçaklar ve tabancalar taşıyorlardı. Kimileri, vahşi gözleminin üzerine siyah karga kanatları çizdirmişti. İnej onların arkasında heyecanlarını paylaşmayan birkaç Döküntüler üyesi gördü; sarışın Anika, Per Haskell’in Kaz’a örümceği olarak kullanmasını önerdiği sırim gibi Roeder, irikıym Keeg ve Pim. Diğerleri sevinç naraları atıp kasılırken onlar duvara yaslanıp mutsuz mutsuz bakıştılar. *Kaz’m destek için en büyük umudu onlar*, diye düşündü. Döküntüler’in en genç üyeleri, Kaz’ın çeteye alıp örgütlediği, en yeni oldukları için en zor ve en kötü işleri yapan çocuklar.

İyi ama Kaz’m aklında tam olarak ne vardı? Ofisine girmesinin belli bir nedeni var mıydı yoksa en kolay giriş noktası olduğu için mi çatıyı tercih etmişti? Per Haskell’le yalnız konuşmayı mı planlıyordu? Merdivenin tamamı girişten görünüyordu. Kaz birinin dikkatini çekmeden en üst basamağa bile adımını atamazdı. Tabii kılık değiştirmeyi düşünüyorsa başkaydı. Fakat o zaman bile yürüyüşü tanınmadan o basamakları topal bacağıyla nasıl ineceği İnej’in aklında soru işaretiydi.

Aşağıda toplananlardan bir sevinç nidası yükseldi. Per Haskell ofisinden çıkmıştı, gri kafası kalabalığın arasında ilerliyordu. Kaz’m neredeyse sıfırdan kurduğu çete olan Döküntüler’in başı olarak katıldığı bugünkü kutlamalar hasebiyle cafcıflı giyinmişti. Üzerinde kıvıll ve gümüş kareli yelek ile kazayağı desenli bir pantolon vardı. Bir eliyle gözü gibi baktığı tüylü şapkasını sallıyor, diğer elinde de bastonunu taşıyordu. Tepesine kâğıt hamurundan,

karikatürümsü bir karga kondurulmuştu. Bu, İnej'in midesini bulandırdı. Kaz, Haskell için bir oğuldan da öteydi. Kurnaz, gaddar, katil bir oğul ama yine de bir oğul.

“Sence onu bu gece enseler miyiz, ihtiyar?” diye sordu Bastian çirkin görünümlü bir sopayla bacağına vurarak.

Haskell bastonunu bir asa gibi kaldırdı. “O ödülü alacak biri varsa o da benim adamlarım olacak! Öyle değil mi?”

Sevinç nidaları.

“İhtiyar.”

İnej aniden başını çevirdi, Kaz'ın kulak tırmalayıcı sesi kalabalığın gürültüsünü yarıp konuşmaları susturmuştu. Bütün gözler yukarıya çevrildi.

Basamakların tepesinde durmuş, sarsak tahtalardan yapılma merdivenlerin dördüncü katından aşağı bakıyordu. İnej, ofisine paltosunu değiştirmek için girdiğini ve kusursuzca dikilmiş çizgilerle üzerine tam oturduğunu fark etti. Bastonuna yaslanıyordu, saçları soluk alnından geriye doğru özenle taranmıştı. Ölümcül kenarları olan siyah camdan bir çocuk gibiydi.

Haskell'in suratındaki hayret ifadesi neredeyse komikti. Sonra gülmeye başladı. “Bir yaşıma daha girdim, Brekker. Sen tanıdığım en çatlak herif değilsen benim adım da Per değil.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Buraya gelmemeliydin, tabii uslu bir çocuk gibi teslim olmaya gelmediysen.”

“Sana para kazandırmaktan bıktım artık.”

Per Haskell'in suratı öfkeden kııştı. “Seni cahil küçük serse-ri!” diye kükredi. “Buraya elini kolunu sallayarak girmeye kalkarsın, ha.”

Seeger, “Hep kendini bir bok sanırdın zaten, Brekker,” diye bağırdı. Oyuncak düdük hâlâ elindeydi. Döküntüler'den birkaçı baş-

larını sallayınca Per Haskell onları teşvik edercesine ellerini çırpı.

Doğruydu da. Kaz herkesle arasına daima mesafe koymuştu. Onlar samimiyet, dostluk istemişlerdi fakat o, onların oyununu oynamayı asla kabul etmemiş, sadece kendi oyununu oynamıştı. Belki de bu hesaplama kaçınılmazdı. İnej, Kaz'ın sonsuza kadar Per Haskell'in yardımcısı olarak kalmak niyetinde olmadığını biliyordu. Buz Sarayı'ndaki zaferleri onu Fıçı'nın kralı yapmalıydı aslında ama Van Eck ondan bu unvanı çalmıştı. Döküntüler onun son birkaç hafta içindeki sıra dışı başarılarından, Fjerdalıların elinden kapıldığı ganimetten ya da hâlâ yapma ihtimali bulunan vurgundan bihaber diler. Onlarla, acımasız ününe rağmen çoğuna yabancı, çok az müttefiki bulunan bir çocuk olarak, tek başına yüzleşiyordu.

“Burada dostun yok!” diye bağırdı Bastian.

Duvar boyundaki Anika ve diğerleri öfkeleniler. Pim dağınık saçlı başını iki yana sallayıp kollarını kavuşturdu.

Kaz belli belirsiz omzunu ilkerek, “Dost bulmaya gelmedim. Ayrıca ayvayı yemiş asalaklarla ödekler ya da sırf hayatta kalmayı başardılar diye Fıçı'nın onlara bir şey borçlu olduğunu sanan ezikler için de gelmedim. Ben katiller için geldim. Delikanlılar için. Aç olanlar için. Benim gibiler için. Bu benim çetem...” dedikten sonra bastonunu tahtalara vurarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. “... ve emir almaktan sıkıldım.”

Haskell, “Ödülünüzü alın, beyler!” diye haykırınca kısa bir duraklama oldu. İnej bir an için kimsenin ona kulak asmayacağını, Haskell'e kazan kaldıracaklarını umdu. Sonra baraj kapakları açıldı. Merdivenlere ilk koşanlar Bastian ve Seeger oldu, Kirlieller'e saldırmak için can atıyorlardı.

Ne var ki Seeger viskiden ötürü yavaştı, üçüncü kattaki Kaz'a ulaştıklarında da nefessiz kalmışlardı. Kaz bastonuyla iki keskin

kavis çizerek Seeger'in kollarındaki kemikleri parçaladı. Bastian'la muhatap olmayarak yanından geçti. Sakat bacağına rağmen şaşılacak derecede hızlıydı. Bastian'ın dönmesine kalmadan Kaz bastonunu Bastian'ın baldırıyla dizi arasındaki boşluğa batırdı. Adam boğuk bir çığlıkla yere yığıldı.

Haskell'in uşaklarından bir başkası çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı; nefes alırken burnundan ıslık sesi çıkardığı için Çaydanlık denen bir çam yarmasıydı. Çaydanlık'ın sopası, sola eğilen Kaz'ın omzunu sıyırdı. Kaz bastonunu savurdu ve çam yarmasının tam çenesine karga başını var gücüyle indirdi. İnej, Çaydanlık'ın ağzından dişlerin uçuştuğunu gördü.

Kaz hâlâ yüksekteydi fakat çok kalabalıklılar ve şimdi dalga dalga geliyorlardı. Varian ve Swann üçüncü katın sahanlığına koşular. Kızıl Felix hemen peşlerinde, Milo ile Gorka da onun arkasındaydılar.

İnej dudaklarını sıkı. Kaz sakat bacağına darbe alarak sendelemiş, Varian'ın zincir darbesinden kurtulmak için son anda kendini toparlamıştı. Zincir Kaz'ın kafasını birkaç santimle ısıkalayarak tırabzana çarptı, sağa sola tahta parçaları uçuştı. Kaz zinciri kaptı ve Varian'ın momentumunu kullanarak onu kırılan tırabzanın üzerinden fırlattı. Adam giriş katını boylarken kalabalık geriye çekildi.

Swann ve Kızıl Felix, Kaz'a iki yandan saldırdılar. Kızıl Felix, paltosunu yakalayıp Kaz'ı geriye doğru çekti. Kaz, Doğu Çıtası'nda bir gösteride deli gömleğinden kurtulan bir sihirbaz gibi elinden kaçtı.

Swann çivili baltasını vahşice savururken Kaz bastonunun başını Swann'ın suratına çarptı. İnej adamın elmacıkkemiğinin kanlı bir krater halinde göçtüğünü uzaktan bile gördü.

Kızıl Felix cebinden bir cop çıkardıktan sonra Kaz'ın sağ eline sertçe vurdu. Darbe zayıftı ama Kaz'ın bastonu tangırdayarak yere düştü ve basamaklardan aşağı yuvarlandı. Dağ gelinciği gibi ince yapılı olan ve suratı da ona benzeyen Beatle, basamakları hızla çıkıp bastonu kaparak Per Haskell'e attığında avaneleri sevinçle haykırdı. Kaz elleriyle tırbazanın iki tarafından destek alırken çizmelerini Kızıl Felix'in göğsüne gömdü ve merdivenden aşağıya yuvarladı.

Kaz bastonunu kaybetmişti. Eldivenli ellerini iki yana açtı. İnej'in aklına yine bir sihirbaz geldi. *Kollarımda bir şey yok.*

Üç Döküntüler üyesi daha Kızıl Felix'in yanından sıçrayarak Kaz'a yaklaştılar; Milo, Gorka, tuhaf ufak suratı ve yağlı saçlarıyla kamış gibi Beatle. İnej'in gözünü kırttığı anda Milo, Kaz'ı duvara götürüp kaburgalarıyla yüzüne yumruk yağdırdı. Kaz kafasını geriye kanırtıp Milo'nun alınına kafa atınca mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Milo sersem halde bir adım attı ve Kaz avantajını kullandı.

Oysa çok fazlaydılar ve Kaz artık sadece yumruklarıyla dövüyordu. Yanağından kan akıyordu, dudağı patlamış, sol gözü şişmişti. Devinimleri ağırlaşıyordu.

Gorka kolunu Kaz'ın boynuna kancaladı. Kaz, Gorka'nın karnına dirsek atarak kurtuldu. Öne doğru sendeleyince Beatle onun omzunu kavrayıp sopasını Kaz'ın karnına sapladı. Kaz iki büküm olurken kan kustu. Gorka kalın bir zincir halkasıyla Kaz'ın kafasına vurdu. İnej, Kaz'ın gözlerinin devrildiğini gördü. Yalpaladı. Sonra yere düştü. Girişteki güruh kükredi.

İnej düşünmesine kalmadan harekete geçmişti bile. Onun ölmesini öylece izleyemezdi, izlemeyecekti. Şimdi Kaz'ın üstüne çullanmışlardı, ağır çizmeleriyle onu tekmeliyor, vücuduna ba-

sıyorlardı. İnej'in bıçakları ellerindeydi. Hepsini öldürecekti. *Stadwatch*'un bulması için cesetlerini üst üste yığacaktı.

Ancak o anda İnej sahanlıktaki tirabzanın geniş aralıklarından Kaz'ın gözlerinin açık olduğunu gördü. Göz göze geldiler. Kaz en başından beri onun orada olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Onu nasıl bulacağını hep bilirdi zaten. Kan içindeki kafasını belli belirsiz iki yana salladı.

İnej çığlık atmak istiyordu. *Gururunun da Döküntüler'in de kör olası şehrinin de canı cehenneme.*

Kaz doğrulmaya çalıştı. Beatle tekmesiyle onu tekrar düşürdü. Şimdi gülüyorlardı. Bacağını kaldıran Gorka koca ayağını Kaz'm kafasının üstüne koydu. Kalabalığa oynuyordu. İnej, Pim'in başını çevirdiğini gördü, Anika ve Keeg birinin onları durdurması için avazları çıktığı kadar bağııyorlardı. Gorka ayağını indirerek tiz, berbat bir ciyaklamayla çığlık attı.

Kaz, Gorka'nın çizmesini tutuyordu ve Gorka'nın ayağı çirkin bir açıyla burkulmuştu. Tek ayağı üstünde sekiyor, dengesini korumaya çalışıyordu ve her sekişinde de ağzından o tuhaf, tiz feryatlar çıkıyordu. Milo ile Beatle, Kaz'ın kaburgalarını tekmelediler ama Kaz kılını bile kıpırdatmadı. Kaz, ej'in aklının almadığı bir kuvvetle Gorka'nın bacağını yukarı doğru kaldırdı. Dizi yerinden çıkan iri adam feryat etti. Yana devrilerek, "Bacağım! Bacağım!" diye inlemeye başladı.

"Baston kullanmanı tavsiye ederim," dedi Kaz.

Fakat İnej'in tüm görebildiği, Milo'nun elindeki uzun ve ısıldayan bıçaktı. Onunla alakalı en temiz şey o gibi görünüyordu.

Haskell, "Onu öldürme, seni ahmak!" diye haykırdı, hâlâ para ödülünü düşündüğüne şüphe yoktu.

Fakat belli ki Milo patronuna kulak asmıyordu. Bıçağı kaldırıp

doğrudan Kaz'ın göğsüne daldırdı. Kaz son anda yuvarlandı. Bıçak büyük bir gürültüyle döşeme tahtalarına saplandı. Milo bıçağı çıkarmaya çalıştı ama Kaz çoktan harekete geçmişti. İnej parmaklarının arasına pençe gibi iki paslı çivi sıkıştırdığını gördü, çivileri bir şekilde balta sapından sökmüştü. Yukarı fırlayıp çivileri Milo'nun boğazına saplayarak soluk borusunu deldi. Milo cılız, boğuk bir ıslık çıkarıp yere yığıldı.

Kaz ayağa kalkmak için tırabzanı kullandı. Beatle ellerini havaya kaldırdı, sanki kendi elinde sopa olduğunu ve Kaz'ın silahsız olduğunu unutmuştu. Kaz, Beatle'ın saçlarını kavradıktan sonra kafasını geriye kanırttı ve tırabzana çarptı. Silah sesini andıran bir gürültü koparken Beatle'ın kafası tahtadan lastik bir top gibi sekti. Dağ gelinciği gibi ufak bir yığın halinde çöktü kaldı.

Yeniyle yüzünü silen Kaz burnuna ve alınına kan bulaştırıp tükürdü. Eldivenlerini düzeltti, ikinci katın sahanlığından Per Haskell'e baktı, gülümsedi. Dişleri kırmızı ve ıslaktı. Kavganın başladığı ana nazaran kalabalık artmıştı. Omuzlarını döndürdü. Sanki başka bir yerde randevusu varmış gibi, "Sırada kim var?" diye sordu. "Kim geliyor?" İnej, sesini nasıl bu kadar sakın tutabildiğini bilmiyordu. "Bu benim gün boyu yaptığım iş zaten: Dövüşmek. Per Haskell'in yumruk yediğini en son ne zaman gördünüz? Bir işe liderlik yaptığını? Hatta ve hatta, onun öğleden önce yataktan kalktığını en son ne zaman gördünüz?"

"Dayak yiyebiliyorsun diye seni alkışlayacağımızı mı sanıyorsun?" dedi Per Haskell pis pis sırtarak. "Yol açtığın sorunları düzeltmiyor bu. Bütün emniyet personelini Fıçı'nın başına sardın, bir tüccarın oğlunu kaçırdın..."

"Onunla bir alakam olmadığını sana söyledim," dedi Kaz.

"Pekka Rollins aksini söylüyor ama."

“Kendi adamının değil de bir Beleşçi Aslan’ın lafına inandığını bilmek güzel.”

Kalabalığın arasında, yaprakları hışırdatan bir rüzgârı anımsatan, huzursuz bir mırıldanma dolaştı. Çeten senin ailendi, aradaki bağ kan kadar kuvvetliydi.

“Sen bir tüccarı karşına alacak kadar çılgınsın, Brekker.”

“Çılgın olduğum doğru,” diye kabul etti Kaz. “Ama aptal değilim.”

Şimdi Döküntüler’in bazıları fısıldaşıyorlardı, Van Eck’in suçlamaları uydurmuş olabileceğini hiç düşünmemişlerdi sanki. Elbette düşünmemişlerdi. Van Eck itibarlıydı. Namuslu bir tüccar, doğru olmasa neden bir kanal faresine böyle bir suçlama yöneltti ki? Neticede Kaz da her şeyi yapabileceğini kanıtlamak için her yolu denemişti.

“Tüccarın karısıyla Goedmed Köprüsü üzerinde görüldün,” diye üsteledi Per Haskell.

“Karısıyla, oğluyla değil. O karısı şu anda sağ salim evinde, hırsız kocasının yanı başında örgü örüp kuşlarıyla sohbet ediyor. Bir dakika dur da düşün, Haskell. Bir tüccarın veledi benim ne işime yarayabilir?”

“Rüşvet, fidye...”

“Van Eck’i beni kandırdığı için karşıma aldım ve şimdi de ödeşmek için şehrin uşaklarını, Pekka Rollins’i ve sizi kullanıyor. Bu kadar basit.”

“Ben başıma bu belayı istemedim, evlat. İstemedim de istemiyorum da.”

“Kapına getirdiğim diğer her şeyi istedin, Haskell. Ben olmasam hâlâ beş para etmez dümenler çeviriyor ve su katılmış viskini içiyor olurdun. Bu duvarlar başına yıkılırdı. Sana verdiğim bütün

paraları ve fırsatları aldın. Beşinci Liman ve Karga Kulübü'nün kârlarını hakkınmış gibi yedin, beni kendi yerine dövüştürdün ve pis işlerini yaptırdın.” Bakışlarıyla aşağıdaki Döküntüler’i izledi. “Hepiniz bundan istifade ettiniz. Meyvelerini yediniz ama boy-numa ilmeği geçirme zevkini tatmak için ilk fırsatta Pekka Rollins’le sıkı fıkı olmaya hazırsınız.” Güruhtan huzursuz bir uğultu daha yükseldi. “Ama kızgın değilim.”

Kaz’a bakmakta olan ve hepsi de silahlı yirmi kadar Döküntüler üyesi vardı. Öte yandan İnej, rahatladıklarını hissettiğine yemin edebilirdi. Sonra anladı, kavga sadece açılış sahnesiydi. Kaz’ın çetin ceviz olduğunu biliyorlardı. Bunu kanıtlamasına gereksinimleri yoktu. Bu, Kaz’ın ihtiyacı olan şeyle ilgiliydi. Per Haskell’i tahtından etme girişiminde bulunmak için Döküntüler’i tek tek bulması gerekecek, bu sırada da vaktini boşa harcamış ve Fıçı sokaklarında yakayı ele verme riskine girmiş olacaktı. Şimdiyse seyircileri vardı ve Per Haskell hepsine seve seve kucak açmıştı; biraz eğlence, Kaz Brekker’in dramatik sonu, Kirlieller’in aşağılanması. Fakat bu ucuz bir komedi değildi. Kanlı bir ayindi ve Per Haskell gerçek gösterinin henüz başlamadığından habersiz, cemaatin toplanmasına izin vermişti. Kaz kürsüye çıkmıştı, yaralı bereliydi ve vaazına başlamaya hazırды.

“Kızgın değilim,” dedi Kaz tekrar. “O konuda değilim. Ancak beni asıl delirten ne biliyor musunuz? Gerçekten tepemi attıran? Bir karganın bir Beleşçi Aslan’dan emir aldığını görmek. Gurur duyulacak bir şeymiş gibi Pekka Rollins’in arkasından sokaklar da gövde gösterisi yapmak. Fıçı’nın en ölümcül çetelerinden birinin bir demet zambak gibi boyun eğmesi.”

“Rollins’in elinde güç var, evlat,” dedi Per Haskell. “Kaynakları var. Biraz daha büyü de öyle gel bana nutuk çek. Benim gö

revim bu çeteyi korumak ve ben de bunu yaptım. Onları senin dikkatsizliğinden korudum.”

“Pekka Rollins’e boyun eğdiniz diye kendinizi *güvende* mi sanıyorsunuz? Onun barış anlaşmasına uyacağını mı sanıyorsunuz? Elinizdekilere göz dikmeyeceğini mi? Bu, sizin bildiğiniz Pekka Rollins mi?”

“Tabii ki değil,” dedi Anika.

“Aslanın karnı acıktığında o kapı eşiğinde kimi görmek istiyorsunuz? Bir kargayı mı? Yoksa önce ötüp kurumla yürüyen, sonra da ailesinden biri yerine bir Beleşçi Aslan’ın ve namussuz bir tüccarın yanında saf tutan mahvolmuş bir horozu mu?”

İnej yukarıdan Per Haskell’in yakınındaki kişilerin ondan hafifçe uzaklaştıklarını görebiliyordu. Birkaçı ona, şapkasındaki tüye, ellerindeki bastonlara –Kaz’ın muazzam bir isabetle salladığı bastonuna ve Per Haskell’in onu alaya almak için yaptırdığı sahte karga bastonuna– yan yan bakıyordu.

Kaz, “Fıçı’da alışverişin para birimi güvenlik değildir,” dedi. Kulak tırmalayıcı sesi kalabalığın üzerine yayılıyordu. “Sadece güç ve zayıflık vardır. Saygı görmeyi istemezsin. Onu hak edersin.” *Bağışlanmayı istemezsin. Onu hak edersin.* İnej’in sözlerini çalmıştı. Az kalsın gülümsüyordu. “Ben sizin dostunuz değilim,” dedi Kaz. “Babanız değilim. Size viski ikram edip, sırtınızı sıvazlayıp size oğlum demeyeceğim ama ceplerinizin para görmesini sağlayacağım. Düşmanlarınızın o kadar ödünü patlatacağım ki kolunuzdaki o dövmeyle gördüklerinde kaçacak delik arayacaklar. Bu durumda Pekka Rollins kapınıza dayandığında o eşikte kimi görmek istiyorsunuz?”

Sessizlik, şiddet ihtimalinden beslenen bir saat gibi şişip kabardı.

“Ee?” diye kabadayılık tasladı Per Haskell göğsünü gererek.

“Ona cevap verin. Gerçek liderinizi mi istiyorsunuz yoksa doğru düzgün yürüyemeyen, kendini beğenmiş bir topalı mı?”

“Düzgün yürüyemiyor olabilirim,” dedi Kaz. “Ama en azından bir kavgadan kaçmıyorum.”

Merdivenden inmeye başladı.

Varian düştükten sonra yerden kalkmıştı. Ayakları üstünde tamamen dengede duramıyor olsa da merdivenlere doğru yürüdü. İnej, adamın Haskell’e sadakatine saygı duydu.

Pim duvardaki yerinden ayrılarak Varian’ın yolunu kesti. “İşin bitti,” dedi.

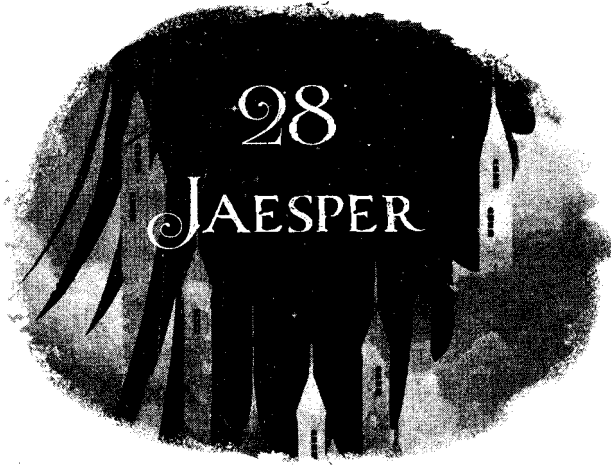
“Rollins’in adamlarını çağır,” diye buyurdu Per Haskell, Varian’a. “Alarmı çal!” Fakat Anika uzun bir bıçak çıkarıp giriş kapısının önüne geçti.

“Sen bir Beleşçi Aslan mısın?” diye sordu Anika. “Yoksa Döküntü mü?”

Kaz topallaması belirginleşmiş ama sırtı baston yutmuş gibiydik, son basamakları da tırabzana yaslanarak ağır ağır indi. Merdivenin dibine ulaştığında kalabalık yarıldı.

Haskell’in kırçıl sakallı yüzü korkudan ve sinirden kıpkırmızı kesilmişti. “Asla tutunamayacaksın, evlat. Pekka Rollins’i alt etmek için, sahip olduklarından çok daha fazlası gerek.”

Kaz, bastonunu Per Haskell’in elinden kaparcasına aldı. Sonra da, “Evimden defolup gitmek için iki dakikan var, ihtiyar. Bu şehrin fiyatı kan. Ve bunu seninkiyle ödemekten memnuniyet duyarım,” dedi.

Jesper, Kaz'ı hiç bu kadar kanlı ve hırpalanmış görmemişti; kırık burun, patlak dudak, şişmiş göz. Kaz, Jesper'e kaburgalarından en az birinin kırıldığını düşündüren bir şekilde yan tarafını tutuyordu ve mendiline öksürdüğünde, Jesper onu cebine sokmasından önce beyaz kumaşta kan görmüştü. Her zamankinden daha kötü topallıyordu ama hâlâ ayaktaydı. Anika ile Pim de yanındaydılar. Anlaşılan Pekka, Kaz'ın ihtiyarı devirmesini haber alıp kaybedilen toprakları geri almaya karar verir diye Sunta'da ağır silahlı bir kemik kadro bırakmışlardı.

“Azizler aşkına,” dedi Jesper. “İşler yolunda gitti galiba?”

“Aşağı yukarı beklediğim gibi.”

Matthias hayranlıkla şaşkınlık arasında bir hareketle başını iki yana salladı. “Kaç tane canın var senin, *demjin*?”

“Bir tane daha olsa yeter.”

Kaz paltosunu çıkarıp gömleğini yırtmayı başarmış, banyoda-ki lavaboya yaslanmıştı.

“Azizler aşkına, bırak da yardım edelim,” dedi Nina.

Kaz sargılardan birini dişlerinin arasına kıştırıp bir parça kopardı.

“Yardımaınıza ihtiyacım yok. Siz Colm’la çalışmaya devam edin.”

Nina, Colm’a hikâyesini hatmettirmek üzere oturma odasına dönerlerken, “Neyi var bunun?” diye söylendi.

“Her zaman nesi varsa aynıysa var,” dedi Jesper. “O, Kaz Brekker.”

Bir saati biraz aşkın bir müddet sonra İnej odaya süzülüp Kaz’a bir not vermişti. İkinci vaktiydi ve süitın pencerelerinden içeri tereyağını andıran altın sarısı ışık sızıyordu.

“Geliyorlar mı?” diye sordu Nina.

İnej başını salladı. “Mektubunu kapıdaki nöbetçiye verdim. işe yaradı. Beni doğrudan Üçler Erki’nin iki üyesine götürdüler.”

“Kiminle görüştün?” dedi Kaz.

“Genya Safin ve Zoya Nazyalensky ile.”

Wylan oturduğu yerde öne doğru eğildi. “Terzi’yle mi? Elçi likte mi o?”

Kaz kaşını kaldırdı. “Bahsetmeyi unuttuğun ne kadar ilginç bir ayrıntı, Nina.”

“O sırada alakasızdı.”

“Elbette alakalı!” dedi Wylan öfkeyle. Jesper biraz şaşırılmıştı. Wylan başlangıçta Kuwei’ye benzemekten rahatsız görünmemişti. Hatta babasıyla arasına koyduğu mesafeyi bağrına bile basmıştı. Fakat bu, Saint Hilde’ye gitmelerinden önceydi. Ve Jesper Kuwei’yi öpmeden önce.

Nina hafif yüzünü buruşturdu. “Wylan, Ravka’ya geleceğini sanıyordum. Tekneye biner binmez Genya’yla tanışabilecektin.”

“Nina’nın sadakatinin kimden yana olduğunu hepimiz biliyoruz,” dedi Kaz.

“Üçler Erki’ne Kuwei’den söz etmedim.”

Kaz'ın dudaklarına cılız bir gülümseme yerleşti. “Dediğim gibi.” İnej'e döndü. “Koşullarımızı söyledin mi?”

“Evet, bir saat içinde otelin hamamında olacaklar. Girdiklerini kimsenin görmediğinden emin olmalarını söyledim.”

“Umalım da altından kalkabilsinler,” dedi kaz.

“Bir ülkeyi yönetebiliyorlar,” dedi Nina. “Birkaç basit talimatı da yerine getirebilirler.”

“Sokağa çıkmaları güvenli mi?” diye sordu Wylan.

“Muhtemelen Ketterdam'da güvende olan tek Grisha onlar,” dedi Kaz. “Shular tekrar avlanmaya başlamak için cesaretlerini toptasalar bile işe Ravkalı iki yüksek mevki sahibi Grisha'dan başlamazlar. Nina; Genya, Wylan'ın yüzünü eski haline getirebilecek beceriyi sahip mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Nina. “Ona Baş Terzi derler ve kesinlikle içlerinde en yeteneklisidir ama *parem* olmadan...” Açıklama yapmasına hacet yoktu. Nina'nın Wylan'ı mucizevi bir şekilde Kuwei'ye dönüştürebilmesinin tek nedeni *parem*di. Yine de Genya Safın bir efsaneydi. Her şey mümkündü.

“Kaz,” dedi Wylan gömleğinin eteklerini kıvrarak. “Denemek isterse...”

Kaz başını salladı. “Ama müzayedeye kadar iki kat daha dikkatli olman gerekecek. Baban, senin ortaya çıkıp Ticaret Konseyi'ne ve *Stadwatch*'a karşı çevirdiği dümeni batırmanı istemez. Beklemen senin açısından daha akıllıca...”

“Hayır,” dedi Wylan. “Başkası olmaktan gına geldi artık.”

Kaz omuz silkti fakat Jesper onun tam olarak istediğini elde ettiğine dair bir hisse kapıldı. En azından bu durumda bu, Wylan'ın da istediği şeydi.

“Hamamda otel misafirleri olmayacak mı?” diye sordu Jesper.

“Bütün mekânı Bay Rietveld’e ayırttım,” dedi Nina. “Başkalarının önünde soyunmaktan çok utanıyor.”

Jesper inledi. “Lütfen babamın kıyafetlerini çıkarmasından bahsetme.”

“Perdeli ayakları yüzünden,” dedi Nina. “Çok utanç verici.”

“Nina ve Matthias burada kalacaklar,” dedi Kaz.

“Ben orada olmalıyım,” diye karşı çıktı Nina.

“Ravkalı mısın yoksa bu ekibin bir üyesi mi?”

“İkisi de.”

“Aynen. Sen ve Matthias konuşmayı bulandırmak için orada olmadan da zaten yeterince karmaşık bir iş olacak.”

Bir süre tartıştılsa da en sonunda onun yerine İnej’in gitmesi koşuluyla Nina geride kalmaya razı oldu.

Ama İnej başını iki yana salladı. “Gitmemeyi yeğlerim.”

“Neden?” diye sordu Nina. “Birinin Kaz’ı dizginlemesi gerek.”

“Ve sence bu kişi ben miyim?”

“Hiç olmazsa denemeliyiz.”

“Seni çok seviyorum Nina, ama Ravka hükümeti Sulilere pek iyi davranmadı. Liderleriyle hoşbeş etmek ilgimi çekmiyor.” Jesper bunu hiç düşünmemişti, Nina’nın yüzündeki hüznü ifadeye bakılırsa o da düşünmemişti. İnej ona sıkı sıkı sarıldı. “Hadi,” dedi. “Colm’a kendimizi şımartacak bir şeyler ısmarlatırız.”

“Her şeye cevabın bu senin.”

“Şikâyetçi misin yoksa?” diye sordu İnej.

“Sana hayran oluşumun nedenlerinden birini söylüyorum sadece.”

Kol kola Colm’u bulmaya gittiler ama Nina’nın dişleri altıdağını ısıırıyordu. Matthias’ın, ülkesini eleştirmesine alışmış olmalıydı fakat Jesper’e göre bu eleştirileri İnej’den duymak daha

çok canını yakmıştı sanki. Nina'ya bir şeyi hem sevebilir hem de kusurlarını görebilirsin demek geldi içinden. En azından bunun doğru olduğunu umuyordu yoksa hapı yutmuştu.

Ravkahılarla buluşmak için ayrılırlarken Jesper koridorda Wy-
lan'ı takip etti.

“Hey.”

Wylan yürümeye devam etti.

Jesper koşarak yanından geçti ve önüne çıktı, geri geri yürüdü. “Bak, Kuwei'yle olan şey aslında yok.” Tekrar denedi. “Onunla aramda bir şey yok.”

“Bana açıklama borçlu değilsin. Sizi bölen bendim.”

“Hiçbir şeyi bölmedin! Kuwei piyanonun başında oturuyordu. Anlaşılır bir hataydı.”

Wylan aniden durdu. “Onu ben mi sandın?”

“Evet!” dedi Jesper. “Gördün mü? Sadece büyük bir ha...”

Wylan'ın altın sarısı gözleri parıldadı. “Bizi gerçekten ayırt edemiyor musun?”

“Ben... yani, genellikle ayırt edebiliyorum ama...”

“Birbirimize zerre kadar benzemiyoruz,” dedi Wylan öfkeyle. “Bilimden o kadar anlamıyor bile! Defterlerinin yarısı karalamalarla dolu. Çoğunlukla senin hakkında ve onlar da güzel değil.”

“Sahi mi? Benimle ilgili karalamalar mı?”

Wylan gözlerini devirdi. “Unut gitsin. İstedğini öpebilirsin, Jesper.”

“Öperim de zaten. Olabildiğince düzenli olarak.”

“Öyleyse sorun ne?”

“Sorun falan yok, sadece sana bunu vermek istemişim.”

Wylan'm eline ufak oval bir tuval yerleştirdi. “Saint Hilde'deyken aldım. Genya seni eski haline getirmeye çalışacaksa işe yarayabilir belki dedim.”

Wylan tuvale baktı. “Bunu annem mi yapmış?”

“Onun eserleriyle dolu olan odadaydı.”

Küçük, çerçevesiz, minyatür boyuttaydı: Wylan’ın takriben sekiz yaşındaki halinin bir portresi. Wylan’ın parmakları tablonun kenarını kavradı. “Beni böyle hatırlıyor. Büyüdüğümü hiç görmedi.” Kaşlarını çattı. “Çok eski. Faydası olur mu bilemiyorum.”

“Hâlâ sensin,” dedi Jesper. “Aynı bukleler. Kaşlarının arasındaki aynı kaygılı çukur.”

“Ve sen bunu sırf işe yarayabilir diye mi aldın?”

“Dedim sana, aptal suratını seviyorum.”

Wylan başını eğip portreyi cebine daldırdı. “Sağ ol.”

“Rica ederim.” Jesper tereddüt etti. “Hamama gidiyorsan eşlik edebilirim. İstersen tabii.”

Wylan tedirgince başını salladı. “Çok isterim.”

Jesper’in bu neşeli hali asansöre kadar sürdü fakat Kaz’a katılıp otelin üçüncü katına inerlerken sinirleri gerilmeye başladı. Bir tuzağın ortasına doğru gidiyor olabilirlerdi ve Kaz’ın da dövüş formunda olduğu söylenemezdi.

Jesper’in içinden bir ses Ravkalıların bu çılgın plana hayır diyeceğini umuyordu. Böylelikle Kaz’ın önüne taş konmuş olurdu ve hepsi Cehennem Kapısı’nı boyulasalar ya da darağacında sallansalar bile en azından babası zarar görmeden kaçma fırsatı yakalardı. Colm rolünü öğrenmek için Nina ve Kaz’la saatler geçirmiş, farklı senaryoları prova etmiş, bitmek bilmeyen sorularına ve kışkırtmalarına hiç sesini çıkarmadan dayanmıştı. Colm’un oyunculuk yetenekleri sınırlıydı ve yalan konusunda da Jesper’in bale becerisi oranında başarılıydı. Fakat Nina onun yanında olacaktı. Bu da yabana atılacak bir şey değildi.

Asansör açıldı, geniş mor-beyaz bir koridora girdiler, sonra akan suyun sesini izleyerek ortasında büyük yuvarlak ve etrafi kemerli sütunlarla çevrili havuzu olan bir odaya vardılar. Jesper sütunların arasından başka başka havuzlarla girintiler gördü, bütün yüzeyler ışıltılı çivit mavisi karolarla süslenmişti. Jesper işte *buna* alışabilirdi: buhar yükselen havuzlar, bir partideki konuklar gibi dans edip gürüldeyen fiskiyeler, kalın havlu yığınları ve mis kokulu sabunlar... Böyle bir yer, finans mıntıkasının göbeğine değil, hak ettiği değeri göreceği Fıçı'ya aitti.

Üçler Erki'nin yalnızca iki üyesiyle buluşacakları söylenmişti fakat havuzun kenarında üç kişi duruyordu. Jesper kırmızı mavi *keftalı*, tek gözlü kızın Genya Safin olduğunu biliyordu. Bu durumda gür, abanoz gibi kara saçlı, insanın aklını başından alacak derecede güzel kız da Zoya Nazyalensky oluyordu. Onlara eşlik edense deniz mavisi bir redingot, kahverengi deri eldiven giymiş, belinden etkileyici bir çift Zemeni altıpatları sarkan yirmili yaşlarında, tilki suratlı bir adamdı. Ravka'da böyle insanlar yaşıyorsa belki de Jesper oraya bir uğramayı düşünse *iyi ederdi*.

"Grishalara yalnız gelmelerini söylemiştik," dedi Kaz.

"Korkarım bu mümkün değildi," dedi adam. "Zoya'nın hafife alınmaması gereken biri olduğunu kabul ediyorum ama Genya'nın sıra dışı yetenekleri fiziksel bir çarpışma için uygun değil. Ben ise fiziksel olanını tercih etsem de her türlü çarpışmaya uygunum."

Kaz'ın gözleri kısıldı. "Sturmhond."

"Beni biliyor!" dedi Sturmhond sevinçle. Genya'yı dirseğiyle dürttü. "Demiştin sana meşhurum diye."

Zoya bıkkınlıkla soluğunu saldı. "Sağ ol ya. Artık iki katı çekilmez olacak."

“Sturmhond, Ravka tahtı adına pazarlık etmek için yetkilendirildi,” dedi Genya.

“Bir korsan mı?” diye sordu Jesper.

“Ticaret gemisi kaptanı,” diye düzeltti Sturmhond. “Kralın böyle bir müzayedeye bizzat katılmasını bekleyemezsiniz.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü kaybedebilir. Ve krallar kaybettiğinde bu hiç hoş görünmez.”

Jesper, Sturmhond’un kendisiyle sohbet ettiğine inanamıyordu. Adam tam bir efsaneydi. Ravkalılar adına sayısız ablukayı delmişti ve hakkında çeşitli rivayetler dolaşıyordu... “Gerçekten uçan bir gemin var mı?” deyiverdi Jesper.

“Hayır.”

“Ah.”

“Birkaç tane var.”

“Beni de yanına alsana.”

Kaz hiç eğleniyor gibi durmuyordu. “Ravka kralı, devlet işlerinde onun adına görüşme yapmana izin mi veriyor?” diye sordu şüpheyle.

“Arada sırada,” dedi Sturmhond. “Özellikle de kötü kokular yayan kişilikler için içindeyse. Epey ünlüsün, Bay Brekker.”

“Sen de.”

“Pekâlâ. İkimiz de en kötü çevrelerde adımızın çıkmasını hak edecek şeyler yapmışız. Kral, Ravka’yı senin planlarından birine körü körüne sürüklemek istemiyor. Nina’nın notunda, Kuwei Yul-Bo’nun elinde olduğu yazılıydı. Bunun doğrulanmasını ve planının ayrıntılarını öğrenmek istiyorum.”

“Tamam,” dedi Kaz. “Güneş odasında konuşalım. Terleyip takımıımı berbat etmek istemiyorum.” Diğerleri peşlerinden gitme-

ye davrandığında Kaz durup omzunun üzerinden baktı. “Sadece ben ve kaptan.”

Zoya görkemli siyah saçlarını geriye atıp, “Biz Üçler Erki’yiz. Tuhaf saç kesimli, Kerchli sokak farelerinden emir almamız.”

“Egonu tatmin edecekse kibarca da sorabilirim,” dedi Kaz.

“Seni küstah...”

“Zoya,” dedi Sturmhond sakince. “Daha bizi aldatmalarına bile fırsat vermeden yeni dostlarımızı kızdırmayalım. Önden buyur, Bay Brekker.”

“Kaz,” dedi Wylan. “Benim için de...”

“Kendi pazarlığını kendin yap, tüccarcık. Öğrenmenin vakti geldi.” Sturmhond’la birlikte koridorda gözden yitti.

Ayak sesleri duyulmaz olunca sessizlik çöktü. Wylan boğazını temizledi, sesi mavi karolu odada bir ağıla salınan azgın bir tay gibi dolaştı. Genya’nın suratında şaşkınlık vardı.

Zoya kollarını kavuşturdu. “Ee?”

“Hanımefendi...” diye giriş yaptı Wylan. “Bayan Genya...”

Genya gülümseyince ağzının kenarındaki yara izleri gerildi. “Ah, ne kadar tatlı.”

“Sahipsizlere hep sempati duyarsın zaten,” dedi Zoya yüzünü ekşiterek.

“Sen Nina’nın Kuwei’ye benzemesi için değiştirdiği çocuksun,” dedi Genya. “Ve benden seni eski haline getirmemi istiyorsun?”

“Evet,” dedi Wylan, bir dünya umut yüklü o tek kelimeyle. “Ama elimde pazarlık edecek malzeme yok.”

Genya kehribar rengi tek gözünü devirdi. “Bu Kerchliler neden paraya bu kadar takıntılılar?”

“Bunu diyen de ülkesi iflas etmiş bir kadın” diye mırıldandı Jesper.

“Ne dedin sen?” diye çıkıştı Zoya.

“Yok bir şey,” dedi Jesper. “Diyordum ki Kerch ahlaki açıdan ne kadar da iflas etmiş bir ülke.”

Zoya onu bir havuza atıp diri diri haşlamayı düşünürmüş gibi tepeden tırnağa süzdü. “Vaktini ve yeteneğini bu sefiller üzerinde heba etmek istiyorsan keyfin bilir. Azizler biliyor ya, ihtiyaçları var.”

“Zoya...”

“Ben derin havuzlu bir oda bulup bu ülkenin üzerime yapışan pisliğinden kurtulmaya çalışacağım.”

Genya, bir hışımla fırlayan Zoya’nın ardından, “Sakın boğulayım deme,” diye seslendi, sonra da sinsi sinsi sırıtarak, “Belki tam tersi için yapacaktır,” dedi. Wylan’a süzen bir bakış attı. “Zor olacak. Değişikliklerden önceki halini bilseydim...”

“İşte,” dedi Wylan heyecanla. “Elimde bir portre var. Biraz eski ama...”

Genya resmi Wylan’dan aldı.

“Ve bu,” dedi Wylan babasının onun sağ salım geri dönmesi karşılığında ödül vaat ettiği posteru uzatarak.

“Hımm,” dedi Genya. “Daha iyi ışık olan bir yer bulalım.”

Tesiste dolaştılar, kafalarını çamur ve süt banyolarıyla dolu odalara ve tamamen yeşim taşından yapılmış bir sıcak odaya daldırdılar. Sonunda bir duvarında tuhaf kokulu balçıktan bir küvetle diğer duvarında pencereler bulunan soğuk beyaz bir odada karar kıldılar.

“Bir sandalye bul,” dedi Genya, “ve ana havuz alanından malzeme çantamı getir. Ağırdır. Havluların yanında.”

“Malzeme çantanı mı getirdin?” dedi Wylan.

“Sulili kızın fikriydi,” dedi Genya emirlerini yerine getirmele-ri için onları kışkırtarak.

Jesper, o ve Wylan isteneni yapmaya giderken, “Tıpkı Zoya kadar buyurgan,” diye homurdandı.

“Ama kulakları daha iyi işitiyor!” diye seslendi Genya arkalarından.

Jesper ana havuzun yakınlarından kutuyu aldı. Küçük bir dolap gibi yapılmıştı, çift kanatlı kapıları süslemeli bir altın çengelle bağlanmıştı. Balçık odasına geri döndüklerinde Genya, Wylan’a ışığın daha iyi olduğu pencerenin yakınına oturmasını işaret etti. Parmaklarını genç tüccarın çenesinin altına koyup yüzünü sağa sola çevirdi.

Jesper malzeme çantasını yere koydu. “Ne arıyorsun?” diye sordu.

“Bağlantı yerlerini.”

“Bağlantı yerlerini mi?”

“Bir Terzi’nin işçiliği ne kadar üst düzey olursa olsun, yakından bakıldığında bağlantı yerlerini yani bir şeyin başlayıp bir başkasının sona erdiği noktaları görebilirsin. Orijinal yapının izlerini arıyorum. Portrenin faydası olacak.”

“Neden bu kadar gerginim bilmiyorum,” dedi Wylan.

“İşi batırıp seni kaküllü bir sansara benzetebileceği için olabilir mi?”

Genya alev rengi kaşını kaldırdı. “Tarlafaresi de olabilir.”

“Hiç komik değil,” dedi Wylan. Kucağındaki yumruklarını o kadar sıkımişti ki boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Pekâlâ,” dedi Genya. “Deneyeceğim ama söz vermiyorum. Nina’nın işçiliği neredeyse kusursuz. Şansına ben de öyleyim.”

Jesper gülümsedi. “Bana onu hatırlatıyorsun.”

“O sana *beni* hatırlatıyor demek istedin sanırım.”

Genya malzemelerini çıkarmaya koyuldu. Nina’nın kullandıklarından çok daha karmaşıktı. Boya kapsülleri, renkli toz kutuları, jöleye benzer şeylerle dolu sıra sıra cam kaplar... “Bunlar hücre,” dedi Genya. “Bu tarz bir işte insan dokusuyla çalışmam gerek.”

“Hiç iğrenç değil,” dedi Jesper.

“Daha kötüsü de olabilir,” dedi Genya. “Vaktiyle daha genç görünmek adına suratına balina plasentası süren bir kadın tanı-mıştım. Maymun salyasıyla ne yaptığını hiç söylemeyeyim.”

“İnsan dokusu kulağa harika geliyor,” diye düzeltti Jesper.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Kollarını sıvadı, Jesper yüzündeki yara izlerinin elleriyle kol-larına kadar uzandığını fark etti. Ne tür bir silahın dokuya bu şe-kilde zarar verebileceğini aklı hayali almadı.

“Neye bakıyorsun sen öyle?” dedi Genya ona bakmadan.

Jesper irkildi, yanakları al al oldu. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. İnsanlar bakmayı seviyor. Eh, her zaman değil. İlk saldırıya uğradığımda bana kimse bakmazdı.”

Jesper onun Ravka içsavaşı sırasında işkence gördüğünü duy-muştu ama bu, kibar bir sohbet konusu değildi. “Artık nereye ba-kacağımı bilemiyorum,” diye itiraf etti.

“İstedğin yere bak. Yeter ki ses çıkarma ki bu zavallı oğlanın yüzünü mahvetmeyeyim.” Wylan’ın suratındaki dehşet ifadesine güldü. “Şaka yapıyorum ama kıpırdamadan dur. Bu, ağır bir iş ve sabırlı olman gerekecek.”

Haklıydı. İşlem o kadar ağırdı ki Jesper bir şey oluyor mu emin değildi. Genya parmak uçlarını Wylan’ın gözlerinin ya da gözka-paklarının üzerine koyuyor, sonra geri çekilip yaptığı işi inceliyor-du ki Jesper’in görebildiği kadarıyla ortada hiçbir gelişme yoktu. Ardından cam kap ya da şişelerden birine uzanıyor, parmak uçla-rını hafif batırıp Wylan’ın yüzüne tekrar dokunuyor, geri çekili-yordu. Jesper’in dikkati dağıldı. Odanın içinde dolanıp parmağını balçığa batırdı ama sonra pişman olarak havlu aramaya girişti. An-cak Wylan’a biraz daha uzaktan baktığında bir değişiklik gördü.

“İşe yarıyor!” diye haykırdı sevinçle.

Genya ona havalı bir bakış attı. “Elbette yarayacak.”

Terzi ara ara durup geriniyor ve doğru ve yanlış noktaları belirtmesi için Wylan’a bir ayna veriyordu. Bir saat sonra Wylan’ın gözbebekleri altın sarısından maviye dönüşürken gözlerinin şekli de değişmişti.

“Alın biraz daha dar olacak,” dedi Jesper, Genya’nın omzunun üzerinden bakarak. “Ama birazcık. Ayrıca kirpikleri de daha uzundu.”

“Dikkat ettiğini bilmiyordum,” diye mırıldandı Wylan.

Jesper sırıttı. “Dikkat ediyordum.”

“Ah ne güzel, kızardı,” dedi Genya. “Kan dolaşımı için birebir.”

“Küçük Saray’da Fabrikatörleri eğitiyor musunuz?” diye sordu Wylan.

Jesper kaşlarını çatı. Ne diye bu konuyu açmıştı şimdi?

“Elbette. Saray arazisi üzerinde bir okul var.”

“Ya öğrenci yaşça biraz büyükse?” dedi Wylan üsteleyerek.

“Grishalar her yaşta eğitim alabilirler,” dedi Genya. “Alina Starkov gücünü keşfettiğinde on yedi yaşındaydı ama... gelmiş geçmiş en güçlü Grishalardan biriydi.” Genya, Wylan’ın sol burnun deliğini itti. “Gençken daha kolay tabii, her şeyde öyle değil mi zaten? Çocuklar dilleri daha kolay öğrenirler. Matematigi daha kolay öğrenirler.”

“Ve korkusuzdurlar,” dedi Wylan usulca. “Onlara sınırlarını öğretenler diğer insanlardır.” Wylan’ın gözleri Genya’nın omzunun üzerinden Jesper’inkilerle buluştu. Ardından da hem ona hem kendine meydan okumuşçasına, “Benim okuma yazmam yok,” dedi. Derisi aniden benek benek oldu ama sesi sakindi.

Genya omuz silkerek, “Bunun sebebi kimsenin sana öğretmek

için zaman ayırmaması. Ravka'daki pek çok köylünün okuma yazması yoktur.”

“Pek çok kişi bana okuma yazma öğretmeye çalıştı. Bir sürü de strateji denediler. Her türlü imkâna sahiptim ama öğrenemedim.”

Jesper suratındaki kaygıyı, bu sözleri söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu gördü. Kendini bir korkak gibi hissediyordu.

“İyi idare ediyorsun gibime geldi,” dedi Genya. “Sokak serserileri ve keskin nişancılarla takılman dışında.”

Wylan kaşlarını kaldırdı, Jesper konuşması için ona meydan okuduğunu biliyordu ama sessiz kaldı. *O bir yetenek değil. Bir lanet.* Tekrar pencereye doğru yürüdü, ansızın aşağıdaki sokaklara derin bir ilgi duyduğunu fark etti. *Anneni öldüren de buydu. anlıyor musun?*

Genya hem çalışıyor hem de arada gerekli değişiklikler için onu yönlendirmesi amacıyla Wylan’a aynayı tutturuyordu. Jesper bir müddet izledikten sonra babasına bakmak için üst kata çıkarak Genya’ya çay, Wylan’a kahve aldı. Balçık odasına döndüğünde az kalsın fincanları düşürüyordu.

Wylan öğleden sonranın son ışıklarında oturuyordu. Gerçek Wylan; o tabakhanede gördüğü çocuk, yanlış hikâyede uyanan kayıp prens.

“Ee?” dedi Genya.

Wylan tedirgin bir biçimde gömleğinin düğmeleriyle oynuyordu.

“Bu o,” dedi Jesper. “Bu bizim kaçak tüccareğimizi.”

Genya gerinip, “Güzel, çünkü bu balçığı bir dakika daha koklarsam aklımı oynatabilirim,” dedi. Yorulduğu aşikârdı ama yüzü ışıyor, kehribar gözü parıltıyordu. Grishalar güçlerini kullandıklarında böyle görünürlerdi. “Sabaha bir kez daha üstünden geçsek iyi olacak ama elçiliğe dönmek zorundayım. Üstelik yarına kadar

da...” Omuz silkti.

Yarına kadar müzayede ilan edilmiş ve her şey değişmiş olacaktı.

Wylan ona teşekkür etti ve Genya gidip Zoya’yı bulmak için onları resmen kapıdan dışarı itene kadar da teşekkür etmeye devam etti.

Jesper ve Wylan asansörle süite sessizlik içinde çıktılar. Jesper ebeveyn yatak odasına bakınca babasının örtülerin üzerinde uyuduğunu, göğsünün horultularla yankılandığını gördü. Yatağın üzerinde yanı başında bir yığın kâğıt dağılmıştı. Jesper onları toplayıp düzenli hale getirdi; *jurda* fiyatları, Novyi Zem’de şehir dışındaki çiftlik arazilerinin listeleri...

Arkamızı toplamak zorunda değilsin, baba.

Birinin yapması gerek.

Oturma odasına döndü, Wylan lambaları yakıyordu. “Aç mısın?”

“Hem de nasıl,” dedi Jesper. “Ama babam uyuyor. Yemek isteyebileceğimizi sanmıyorum.” Başını yana eğip Wylan’a baktı. “Kendini daha mı yakışıklı hale getirttin sen?”

Wylan kıpırmızı kesildi. “Belki de ne kadar yakışıklı olduğumu unutmuştundur.” Jesper kaşını kaldırdı. “Tamam, belki biraz.” Pencereden şehri izleyen Jesper’e katıldı. Alacakaranlık çöküyordu ve kanal boylarındaki sokak lambaları düzenli bir şekilde aydınlanmıştı. *Stadwatch* devriyeleri görölüyordu, sokaklarda dolaşıyorlardı ve Çıtalar renk ve ses cümbüşüyle tekrar canlanmıştı. Burada ne kadar süre güvende olacaklardı? Jesper, Kherguudların Grishaların izini sürüp sürmediğini, bağlı bulundukları haneleri arayıp aramadıklarını merak etti. Shulu askerler şu anda bile elçiliğin etrafını kuşatmış olabilirdi. Ya da bu otelin. On beş kat yüksekteki bir Grisha’nın kokusunu alabilirler miydi?

Ara ara Çıtalar'ın üzerinde patlayan havai fişekleri görebiliyorlardı. Jesper şaşırmamıştı. Fıçı'yı anlıyordu. Hep daha fazlasını isterdi Fıçı; para, kargaşa, şiddet, şehvet. Bir ziyafet olacaktı ve Pekka Rollins de Kaz ile ekibin geri kalanını yemek olarak sunmuştu.

“Orada ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” dedi Jesper. “Ona okumayı bilmediğini söylemene gerek yoktu.”

Wylan küçüklük resmini cebinden çıkarıp masanın üstüne koydu. Küçük Wylan'ın ciddi mavi gözleri onlara baktı.

“Biliyor musun, Kaz... durumumdan bahsettiğim ilk kişiydi?”

“Onca insan dururken.”

“Biliyorum. Kelimeler boğazıma dizilir sanmıştım. Benimle alay edeceğinden ya da bana güleceğinden korkuyordum. ama bunların hiçbirini yapmadı. Kaz'a söylemek, babamla yüzleşmek içimdeki bir şeyi serbest bıraktı. Ve her yeni birine anlattığımda daha özgür hissediyorum.”

Jesper, Zents Köprüsü'nün altında gözden yiten bir tekneyi izledi. Neredeyse boştu. “Ben Grisha olmaktan utanmıyorum.”

Wylan resmin kenarı üzerinde başparmağını gezdirdi. Bir şey söylemiyordu ama Jesper istediğini görebiliyordu.

“Devam et,” dedi Jesper. “Aklından geçen her neyse söyle.”

Wylan ona baktı. Gözleri Jesper'in hatırladığı gibi berrak, bozulmamış maviydi, yüksek bir dağ gölü, uçsuz bucaksız Zemeni göğü. Genya iyi iş çıkarmıştı. “Bir türlü anlamıyorum. Bütün hayatımı, yapamadığım şeyleri saklayarak geçirdim. *Yapabildiğin* muazzam şeylerden neden kaçasın ki?”

Jesper sinirli bir şekilde omuz silkti. Tam da Wylan'ın sözünü ettiği şeyden ötürü babasına kızmıştı fakat şu anda kendini savunma ihtiyacı hissediyordu. Doğru ya da yanlış, bunlar onun

seçimleriyle ve onları yapalı uzun zaman olmuştı. “Kim olduğu-
mu, neyi iyi yaptığımı, neyi yapıp neyi yapamadığımı biliyorum.
Ben sadece... kendimim. Harika bir nişancı, berbat bir kumarbaz.
Bu neden yeterli olamıyor?”

“Benim için mi? Yoksa senin için mi?”

“Bana felsefe yapma, tüccarcık.”

“Jes, bunu düşündüm...”

“Beni mi düşündün? Hem de gece mi? Ne giyiyordum?”

“Senin *güçlerini* düşündüm,” dedi Wylan yanakları biraz daha pembeleşerek. “Grisha yeteneğinin bu kadar iyi nişancı olma sebeplerinden biri olabileceği hiç aklına geldi mi?”

“Wylan, çok tatlısın ama bir iki tahtan eksik.”

“Olabilir. Ama ben senin metali kontrol edişini gördüm. Yönlendirişini gördüm. Ya mermilerini de yönlendirdiğin için ıskalamıyorsan?”

Jesper başını iki yana salladı. Bu çok saçmaydı. İyi bir nişancıydı çünkü sınırda büyümüştü, çünkü silahlardan anlıyordu, çünkü annesi ona elini sabit tutmayı, zihnini temizlemeyi ve hedefini hem görmeyi hem de hissetmeyi öğretmişti. Annesi. Bir Fabrikatör. Bir Grisha, o kelimeyi asla kullanmasa bile. *Hayır. Bu işler böyle yürümez.* Peki ama ya öyleyse?

Bu düşünceden sıyrıldı, hareket etme ihtiyacının vücuduna yayıldığını hissetti. “Neden böyle şeyler söylersin ki? Neden işleri kolay haliyle bırakmazsın?”

“Çünkü kolay *değil*,” dedi Wylan basit, içten tarzıyla. Fıçı’daki kimse böyle konuşmazdı. “Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ediyorsun. Bir sonraki kavgaya ya da bir sonraki partiye geçiyorsun. Eğer durursan ne olmasından korkuyorsun?”

Jesper yine omuz silkti. Gömleğinin düğmelerini düzelterek başparmaklarıyla altıpatırlarına dokundu. Böyle  fkeli ve dağıl-mış hissettiği zamanlarda elleri adeta canlanırdı. Bütün vücudu kaşmırdı. Bu odadan çıkması gerekiyordu.

Wylan elini Jesper'in omzuna koydu. "Dur."

Jesper elinden kurtulsa mı yoksa onu kendine mi çekse bilemedi.

"Dur," dedi Wylan. "Nefes al."

Wylan'ın bakışları kararlıydı. Jesper gözlerini o berrak deniz mavisinden kaşıramadı. Kendini sabit durmaya zorladı, nefes aldı, nefes verdi.

"Bir daha," dedi Wylan ve Jesper bir nefes daha almak için ağzını a tığında Wylan öne doğru eğilip onu öptü.

Jesper'in zihni boşaldı. Önceden ne olduğunu ya da sonradan ne olabileceğini düşünmüyordu. Sadece ensesini kavrayıp onu kendine çekince duyduğu Wylan'ın ağzının, dudaklarının baskısının, boynunun zarif kemiklerinin, buklelerinin ipeksi yumuşaklığının gerçekliği vardı. Bu, beklediği  p c kt . Bir silah atışıydı. Bir kır ateşiydi. Makker  arkı'nın d n ş yd . Jesper göğsünde bir izdi-ham misali k t küt atan kalbinin sesini duydu –yoksa Wylan'ınki miydi– ve zihnindeki tek düşünce mutlu, şaşkın bir "ah" idi.

Yavaş yavaş, kaçınılmaz olarak ayrıldılar.

"Wylan," dedi Jesper gözlerinin engin maviliğine bakarak, "umarım  lmeyiz."

Nina, Genya'nın sadece Wylan'ı değil Kaz'ı da değiştirdiğini ve bunu izleme fırsatından mahrum kaldığını öğrenince küp-
lere bindi.

Kaz, Terzi'nin, burnunu düzeltmesine, görebilmesi için gözündeki şişliği indirmesine ve vücuduna aldığı ağır darbelerin bazılarını iyileştirmesine izin vermişti ama daha fazlasına müsaade etmemişti.

“Neden?” dedi Nina. “İzin verseydin...”

“Ne zaman duracağını bilmiyordu,” dedi Kaz.

Nina ansızın Genya'nın Kaz'ın sakat bacağını iyileştirmeyi teklif ettiği şüphesine kapıldı. “Eh, Fıçı'nın en belalı serserilerinden birine benziyorsun,” diye yakındı Nina. “Hiç değilse geri kalan morluklarını temizlemesine izin verseydin.”

“Ben Fıçı'nın en belalı serserilerindenim zaten. Ve Per Haskell'in en iyi on adamını haklamış gibi görünmezsem kimse bunu yaptığımı inanmaz. Artık işe koyulalım. Davetiye alan olmazsa partiye kimse gelemez.”

Nina bu parti için can atmıyordu fakat ertesi sabah duyuru

bütün günlük gazetelerde yer aldı, Borsa'nın doğu ve batı girişlerindeki sütunlara yapıştırıldı ve belediye binasının ön kapısına çiviyle çakıldı.

İlan basit tutulmuştu:

Bhez Ju'nun Baş Kimyacı Bo Yul-Bayur'un oğlu Kuwei Yul Bo piyasasının ve Ghezen'in buyurduğu şekilde hizmetlerini ve kontratını satın almak isteyenlere sunacaktır. Teklif vermek isteyenler, Kerch yasaları, Ticaret Konseyi kuralları uyarınca ve Gelgit Konseyi'nin gözetiminde dört gün içinde Takas Kilisesi'nde düzenlenecek bağımsız ve adil müzayedeye katılmaya davetlidirler. Taraflar öğlen toplanacaklardır. Yüce Ghezen'in ticaretteki kutsal varlığı adına.

Sokağa çıkma yasakları, barikatlar ve kuşatmalar nedeniyle şehir zaten kargaşa içindeydi. Şimdi kahve evlerinde, meyhanelerde dedikodular yayılıyor, değişime uğrayıp güçlenerek Geldst-
raat'taki salonlardan Fıçı'nın kenar mahallelerine kadar uzanıyordu. Kaz'ın yeni Döküntüler askerlerine göre, insanlar gizemli Kuwei Yul-Bo hakkında bilgi almak için can atıyorlardı ve müzayedeye daha şimdiden, Batı Çıtası'na düzenlenen ve iki zevk evini neredeyse yerle bir ederek ardında uçan adamlarla ilgili söylentiler bırakan tuhaf saldırıyla ilişkilendiriliyordu. İnej, Shu elçiliğini bizzat gözetledi ve ulakların sabahtan beri gidip geldiğine, Gelgit Konseyi'nden doka çekilen gemilerinden birini serbest bırakmalarını talep etmek için elçinin bizzat kendisinin bir hışımla rıhtıma gittiğine dair haberlerle geldi.

“Altın yapabilmek için bir Fabrikatör getirtmek istiyor,” dedi Jesper.

“Yazık ki limanlar kapalı,” dedi Kaz.

Belediye binasının kapıları halka kapatılmıştı, Ticaret Konseyi'nin müzayedeye onay verip vermemeye karar vermek üzere acil olarak toplandığı söyleniyordu. İşte bu gerçek sınavdı: Şehrin yasalarını uygulayacaklar mıydı yoksa –Kuwei hakkındaki şüphelerinden dolayı– yan çizip ona haklarını kullandırtmamanın bir yolunu mu bulacaklardı?

Saat kulesinin tepesinde diğerleriyle bekleyen Nina, Borsa binasının doğu girişini izledi. Öğlen, siyah takım elbiseli bir adam elinde bir yığın belgeyle kemere yaklaştı. Bir grup adam üzerine çullanarak ellerindeki el ilanlarını yırttılar.

“Zavallı Karl Dryden,” dedi Kaz. Görünüşe bakılırsa Konsey'in en alt rütbeli üyesiydi, o nedenle bu işle görevlendirilmişti.

Saniyeler sonra İnej süitin kapısından bir el ilanını tutarak hışım ile fırladı. İnanılmaz. Nina, doğrudan Dryden'in etrafını saran gürüha bakmaktaydı ve İnej'i görmemişti.

“Müzayedeyi tasdik ettiler,” diyerek kâğıdı Kaz'a verdi ve o da diğerleri arasında dolaştırdı.

El ilanında sadece şunlar yazılıydı: *Kerch yasaları doğrultusunda, Ketterdam Ticaret Konseyi, kontratının yasal müzayedesinde Kuwei Yul-Bo'nun temsilcileri görevini üstlenmeyi kabul etmektedir. Yüce Ghezen'in ticaretteki kutsal varlığı adına.*

Jesper soluğunu uzun uzun boşaltıp babasına baktı, yaşlı adam Nina ve Kaz'ın onun için hazırladıkları varlık raporlarını ve senaryoyu dikkatle inceliyordu. “Şansa bakın, kabul etmişler.”

İnej elini koluna koydu. “Vazgeçmek için çok geç sayılmaz.”

“Sayılır,” dedi Jesper. “Uzun zaman önce çok geçti.”

Nina bir şey demedi. Colm'u seviyordu. Jesper'e değer veriyordu. Fakat Kuwei'yi Ravka'ya götürmenin ve Grisha hayatlarını kurtarmanın en iyi yolu bu müzayedeydi.

“Tüccarlar kusursuz hedefler,” dedi Kaz. “Zenginler ve akıllılar.

Bu da onları kolay kandırılır kılıyor.”

“Neden?” diye sordu Wylan.

“Zengin adamlar, ellerindeki her kuruşu hak ettiklerine inanmak isterler, o yüzden şans faktörünü unuturlar. Akıllı adamlar her zaman bir açık ararlar. Sistemi alt etmenin bir fırsatını kollarlar.”

“Peki dolandırması en zor hedef kim?” diye sordu Nina.

“En çetin hedef, dürüst olandır,” dedi Kaz. “Neyse ki bunların sayısı hep azdır.” Saat cephesinin camına hafifçe vurarak Karl Dryden’i gösterdi. Adam Borsa’nın önünde dikilmiş, kalabalık dağıldıktan sonra şapkasıyla yelleniyordu. “Dryden servetini babasından miras aldı. O zamandan beri zenginliğini artırmak konusunda çekingen davranı. Ticaret Konseyi’nin diğer üyelerine kendini kanıtlama fırsatı yakalamak için her şeyi verir. Biz de ona bu fırsatı sunacağız.”

“Onun hakkında başka ne biliyoruz?” diye sordu Nina.

Kaz neredeyse gülümsedi. “İyi dostumuz ve köpekleri seven avukatımız Cornelis Smeet tarafından temsil edildiğini biliyoruz.”

Cornelis Smeet’in ofisini daha önce gözetlerken avukatın, ulakları aracılığıyla gün boyu müşterilerine belge taşıttığını, gerekli imzaları toplatıp önemli bilgileri ilettiğini öğrenmişlerdi. Ulaklar rüşvet verilemeyecek kadar iyi para alıyorlardı, özellikle de içlerinden biri o çok korkulan dürüst adamlardan biri çıkarsa hepten imkânsızdı.

Kaz’ın tuzağı kolay kurmasında bir bakıma Van Eck’in rolü büyüktü. *Stadwatch* üniformaları giyen Anika ve Pim, Smeet’in ulaklarını hiçbir sorun yaşamadan durdurdular ve kimliklerini kontrol ederken çantalarını da aradılar. Çantalarındaki belgeler gizli

ve mühürlüydü fakat zaten belgelerin peşinde değillerdi. Sadece genç Karl Dryden'in aklını çecek birkaç kırıntı yerleştirmeleri gerekiyordu.

“Bazen,” dedi Kaz, “usta bir hırsız sadece almaz. Bazen geride bir şeyler de bırakır.”

Specht'le çalışan Wylan mühürlü bir zarfın arkasına vurulabilecek bir kaşe yapmıştı. Sanki özensiz bir kâtip belgeleri nemli bir yerde bırakmış gibi zarfın, mürekkebi başka bir belgeden emdiği izlenimi uyandırıyordu. Haberciler dosyalarını teslim ettiklerinde, Dryden birazcık olsun meraklıysa kendi kâğıtlarına sızmış gibi görünen kelimelere hiç olmazsa bir göz atar ve gerçekten de çok ilginç bir şey bulurdu; Smeet'in diğer müşterilerinden birinden bir mektup. Müşterinin adı okunmuyordu fakat mektupta açıkça bir soru soruluyordu: Smeet'in, Kerch ve Zemeni *jurda* yetiştiricileri konsorsiyumunun başı olan Johannus Rietveld adında bir çiftçi hakkında malumatı var mıydı? Adam, Geldrenner Oteli'nde yalnızca seçkin yatırımcılarla görüşüyordu. Onunla tanıştırılma durumu söz konusu olabilir miydi?

Kuweï'nin müzayedesinin duyurulmasından evvel bu bilgi fazla ilgi çekmezdi. Sonrasındaysa servet kazandırabilecek bir tüyoydu.

Daha sahte mektupla yemi bırakmadan önce Kaz, Colm'dan Kerch ticaret ve bankacılık dünyasının çeşitli üyeleriyle Geldrenner'in lüks mor yemek salonunda yemek yemesini istemişti. Colm diğer müşterilerden daima uzakta oturuyor, hesapsızca siparişler veriyor ve konuklarıyla sessiz tonlarda konuşuyordu. Konuşmaların içeriği tamamen zararsızdı –hasat raporları ve faiz oranlarından konuşuluyordu– fakat yemek salonunda kimse bunu bilmiyordu. Her şey otel personelinin gözü önünde yapılıyordu, böylece Ticaret Konseyi üyeleri gelip de Bay Rietveld'in vaktini nasıl geçirdiğini

sorduklarında Kaz'ın istediği cevapları alacaklardı.

Nina bütün bu toplantılara katılıyordu. Bay Rietveld'in birden fazla lisan bilen asistanı rolünde, Beyaz Gül Evi'nin yıkılmasından sonra iş arayan bir Grisha Cellatı'ydı. Kherguud'un duyularını yanıltmak adına kahve özü sürünmesine rağmen yemek salonunda açıkta oturarak kendini savunmasız hissediyordu. Kaz Shulu askerlerden bir iz olup olmadığını öğrenmek amacıyla Döküntüler'in üyelerini sürekli otelin çevresindeki sokakları izlemekle görevlendiriyordu. Onların Grisha avladıklarını ve toplantıları öğrenirlerse Nina'nın son derece cazip bir hedef teşkil edebileceğini kimse unutmamıştı. *Parem* verebilecekleri bir Cellat ele geçirerek müzayedenin sonucunu kökten değiştirebilirlerdi ve bu, Gelgit Konseyi'ni karşlarına almaya da sonuna kadar değerdi. Yine de Nina, Rietveld'in oteldeki varlığından haberdar olan tüccarların ağızlarını sıkı tutacaklarından emindi. Kaz onu tamahın gücü konusunda iyi eğitmişti ve bu adamlar kendi hesaplarına geçirdikleri her kuruşu kâr sayıyorlardı.

Nina, Kaz'ın Colm'un görünüşüne gösterdiği özeni de takdir ediyordu. Adam hâlâ bir çiftçi gibi giyiniyordu fakat Kaz birkaç ince düzeltme yapmıştı; daha kaliteli bir palto, cilalı çizmeler, küçük bir parça ametist işlenmiş gümüş bir kravat tokası... Bunlar tüccarların fark edip takdir edecekleri zenginlik emareleriydi, ne fazla cafcacı ya da gösterişliydi ne de şüphe çekerlerdi. Tüccarlar da çoğu erkek gibiydi, kur yapanın kendileri olduğuna inanmak istiyorlardı.

Nina'ya gelince, Genya koleksiyonundan görkemli bir kırmızı *kefta* vermişti ve süslemelerini çıkarıp rengini de maviden siyaha çevirmişlerdi. O ve Genya'nın bedenleri farklıydı fakat dikişleri açıp birkaç ekstra parça eklemeyi başarmışlardı. Uzun zamandan

sonra sahici bir *kefta* giymek garip bir his uyandırmıştı. Nina'nın Beyaz Gül Evi'nde giydiği *kefta* bir kostümden ibaretti, müşterileri etkilemeyi amaçlayan ucuz bir aksesuvarı. Bu ise İkinci Ordu'nun askerlerince giyilen gerçek kıyafetti, yalnızca bir Fabrikatör'ün elinden çıkabilecek bir kırmızıyla boyanmış ham ipek-tendi. Nina'nın böyle bir şeyi giymeye hakkı var mıydı ki?

Matthias onu gördüğünde süitin kapısında donup kalmış, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sessizce orada dikilmişler, sonunda Matthias, “Çok güzel görünüyorsun,” demişti.

“Düşmana benzediğimi söylemek istiyorsun.”

“O ikisi hep doğru olmuştur zaten.” Sonra Nina'ya kolunu uzatmıştı.

Nina, bu oyunda Colm'un başrolü üstlenmesinden tedirgin olmuştu. Adam kesinlikle bir amatördü ve bankacılar ve danışmanlarla yaptıkları ilk birkaç görüşmede neredeyse bezelye çorbası kadar yeşil görünmüştü. Fakat her geçen saat kendine güveni artmış ve Nina içinde umudun yeşerdiğini hissetmeye başlamıştı.

Öte yandan Johannus Rietveld'i görmeye Ticaret Konseyi'nden hiç kimse gelmemişti. Belki Dryden sahte belgenin izini görmemiş ya da eyleme geçmemeye karar vermişti. Ya da belki Kaz genç adamın açgözlülüğünü gözünde fazla büyütmişti.

Sonra, müzayedeye sadece kırk sekiz saat kala Johannus Rietveld, Karl Dryden'den gün içinde onu arayacağını ve ikisi için de kârlı olabilecek iş meselelerini konuşmayı umduğunu belirten bir pusula aldı. Kaz, Anika ve Pim'e talimatlar gönderirken Jesper babasını sakinleştirmeye çalıştı. Dryden'i oltaya takmak istiyorlarsa diğer, daha büyük balıkların da yeme geldiklerinden emin olmaları gerekecekti. Nina ve Colm yemek salonunda her zamanki gibi sabah görüşmelerini gerçekleştirdiklerinde, Nina

onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı.

Saat on birde siyah takım elbiseli iki adamın yemek salonuna girdiğini gördü. Johannus Rietveld'i nerede bulabileceklerini sormadan doğrudan masasına yürüdüler. Bu, onu izleyip bilgi topladıklarına dair kesin bir işaretti.

Nina, Colm'a, "Geldiler," diye fısıldadı ama yaşlı adam sırtını dikleştirip yerinde kıpırdanmaya başlayınca anında buna pişman oldu.

Elini tuttu. "Bana bak," dedi. "Bana havayı sor."

"Neden hava?" dedi Colm alnında ter damlacıkları tomurcuklanarak.

"İstersen bana son ayakkabı modasını da sorabilirsin. Sadece doğal davranmam sağlamaya çalışıyorum." Nina kendi kalp ritmini de düşürmeye çalışıyordu – bu eskiden derin nefes alma gi rişimlerinde bulunmadan yapabildiği bir şeydi–       Dryden'le birlikte gelen adamı tanımıştı. Jan Van Eck.

Adamlar masaya yaklaştılar, sonra şapkalarını çıkardılar.

"Bay Rietveld?"

"Evet?" diye ciyakladı Colm. Pek görkemli bir başlangıç değil. Nina masanın altından mümkün mertebe nazikçe bir tekme salladı. Colm  ks rd . "Ne istiyorsunuz, baylar?"

Hazırlıkları sırasında Kaz, Nina'nın Ticaret Konseyi'nin bütün hane renklerini ve sembollerini öğrenmesinde ısrar ettiği için Nina onların kravat iğnelerini tanımıştı. Dryden ailesi adına mavi sırlı kurdeleyle bağlanmış altın sarısı buğday demeti ve Van Eck adına da kırmızı defneyaprağı. İğne olmasaydı da Van Eck'i Wy-lan'a olan benzerliğinden tanıyabilirdi. Adamın açılan alnına baktı. Zavallı Wy-lan'ın iyi bir toniğe yatırım yapınası gerekebilirdi.

Dryden sabırsızca boğazını temizledi. "Adım Karl Dryden, bu

da saygıdeğer Jan Van Eck.”

“Bay Dryden!” dedi Colm şaşkınlığını biraz fazla abartarak. “Pusulanızı aldım. Maalesef bütün günüm dolu.”

“Sadece birkaç dakikanızı alabilir miyiz acaba?”

“Vaktinizi boşa harcamak istemeyiz, Bay Rietveld,” dedi Van Eck, yüzünde şaşırtıcı derecede çekici bir tebessüm belirdi. “Ya da kendi vaktimizi.”

Jesper’in babası, gönülsüzlüğünü oldukça inandırıcı biçimde yansıtarak, “Pekâlâ,” dedi. “Lütfen bize katılın.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Van Eck tekrar gülümseyerek. “Anladığımız kadarıyla bir *jurda* çiftçileri konsorsiyumunu temsil ediyormuşsunuz.”

Colm birilerinin kulak misafiri olabileceğinden çekinirmişçesine etrafına bakındı. “Mümkündür. Bu bilgiye nasıl eriştiniz?”

“Ne yazık ki bunu sizinle paylaşma yetkim yok.”

“Bir şeyler saklıyor,” dedi Nina.

Dryden ve Van Eck aynı anda kaşlarını çattılar.

“Seyahat ettiğiniz geminin kaptanından öğrendim,” dedi Van Eck.

“Yalan söylüyor,” dedi Nina.

Dryden asabice, “Bunu nereden bilebilirsiniz ki?” diye sordu.

“Ben Grisha’yım,” dedi Nina dramatik bir edayla. “Benden hiçbir sır kaçmaz.” Eğleniyor gibiydi.

Dryden’in tedirgince emdiği altdudağı kayboldu ve Van Eck istemeye istemeye, “Bazı hassas bilgilerin Cornelis Smeet’in ofisi aracılığıyla elimize geçmiş olması mümkün,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Colm son derece ciddi görünerek.

Nina’nın içinden alkışlamak geldi. Şimdi tüccarlar savunmaya geçmişlerdi.

“Yatırımcı listenize dahil olmak istiyoruz,” dedi Van Eck.

“Daha fazla yatırımcıya ihtiyacım yok.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Dryden. “Şehre geledi daha bu hafta bile olmadı.”

“Bir şekilde hava değışti. Tam olarak anladığımı söyleyemem ama *jurda*ya müthiş bir talep oldu.”

Şimdi Van Eck öne doğru eğilmişti, gözleri hafif kısıktı. “Bu çok ilginç, Bay Rietveld. Böylesine şanslı bir zamanda Ketterdam’a gelmeniz ne kadar manidar! *Jurda* konsorsiyumu oluşturmak için neden şimdiyi seçtiniz?”

Savunma yapmak buraya kadarmış. Fakat Kaz, Colm’u buna hazırlamıştı.

“Anlatayım, birkaç ay önce birileri Cofton civarında *jurda* çiftlikleri satın almaya başladı ama kimse kimliğini öğrenemedi. Bazılarımız bir şeyler döndüğünden şüphelenip ona satmamaya karar verdik ve kendi teşebbüsümüzü başlattık.”

“Meçhul bir alıcı mı?” diye sordu Dryden merakla. Van Eck’in benzi biraz atmıştı.

“Evet,” dedi Nina. “Bay Rietveld ve ortakları söz konusu kişinin kim olduğunu öğrenemediler. Ancak belki de sizin şansınız yaver gider. Kerchli olduğuna dair söylentiler var.”

Van Eck arkasına yaslandı. Solgun cildi terden parlıyordu. Masadaki güç dengesi tekrar değişmişti. Van Eck’in son istediği şey birilerinin o *jurda* tarlalarını kimin satın aldığını araştırmasıydı. Nina, Colm’u yine hafifçe dürttü. Konsey’in parasına ne kadar ilgisiz görünürlerse Konsey üyeleri onu vermek için o kadar istekli olurlardı, kaçan kovalanırdı.

“Aslına bakarsanız,” diye devam etti Colm, “kimliğini öğrenerseniz planına ortak olabilirsiniz. Hâlâ yatırımcı arıyor olabilir.”

“Hayır,” dedi Van Eck biraz fazla sert. “Neticede siz burada-

sınız ve çıkarlarımızı temsil edebilirsiniz. Neden gereksiz yere hafiyelik yaparak zamanımızı ve emeğimizi heba edelim ki? Herkesin bulduğu yerde kâr gözetmeye hakkı var.”

“Yine de,” dedi Dryden. “Bu yatırımcının Shularla ilgili durum hakkında bir şeyler biliyor olması mümkün...”

Van Eck, Dryden’e uyarıcı bir bakış attı. Belli ki Konsey meselelerinin böylesine gelişigüzel yayılmasını istemiyordu. Genç tüccar pat diye çenesini kapadı.

Ancak sonra Van Eck parmaklarını birbirine bastırarak, “Muhakkak toplayabildiğimiz bütün bilgiyi toplamalıyız. Bu diğer alıcıyı araştırmayı kendime görev addediyorum.”

“O halde fazla acele etmemize gerek yok,” dedi Dryden.

Gerçekten ürkek, diye düşündü Nina. Anika’nın lobiden işaretini gördü. “Bay Rietveld, bir sonraki randevunuz?” Lobiye manalı manalı baktı, Rotty –siyah takımıyla son derece şık görünüyordu– peşinde bir grup adamla içeri girmiş, lobiden geçiyordu.

Van Eck ve Dryden, Kerch’in en varlıklı yatırımcılarından biri olan Jellen Radmakker’i lobiden geçerken görünce bakiştılar. Aslında Dryden’in buluşma talep eden pusulası gelir gelmez birkaç yatırımcı, hayali Johannus Rietveld karakteriyle hiçbir alakası olmayan, Zemeni petrolünün vadeli işlemleri hakkında yapılacak bir sunuma davet edilmişti. Elbette Van Eck ve Dryden bunu bilmiyorlardı. Önemli olan, yatırım fırsatını kaybedebileceklerine inanmalarıydı. Nina, Jesper’i üretim faktörleri piyasası üzerine bir saat boyunca konuşurken dinleme fırsatını kaçıracığı için neredeyse üzülüyordu.

Nina masanın altından Colm’a bir tekme daha savurdu.

“Şey,” dedi aceleyle Colm. “Gitmem lazım, baylar. Sizinle tanışmak...”

“Hisse fiyatı nedir?” diye sordu Dryden.

“Korkarım ki bu geç tarihte daha fazla yatırım kabul etmeme imkân...”

“Ya ortak olsak?” dedi Van Eck.

“Ortak mı?”

“Ticaret Konseyi *jurda* fiyatlarının yakında değişebileceği kanısında. Düne kadar, kamu görevlileri olarak elimiz kolumuz bağlıydı ama önümüzdeki müzayede, yeni yatırımlar peşinde koşmamız için bizi serbest bıraktı.”

“Bu yasal mı?” diye sordu Colm derin endişeler taşıdığını göstermek için kaşlarını çatarak.

“Kesinlikle. Müzayedenin sonucuna etki etmemiz yasak ama sizin fonunuza yatırım yapmak yasal ve bundan ikimiz de faydalanabiliriz.”

“Fonun size nasıl fayda sağlayacağını görebiliyorum ama...”

“Farklı yatırımcılarla görüşmektesiniz. Ya Ticaret Konseyi sizin baş yatırımcılarınız olsa? Ya bu, sadece bizim fonumuz olsa? Konsey, Kerch’teki en eski ve en köklü on üç haneyi temsil eder, hepsi de başarılı işletmelere ve büyük sermayelere sahiptir. Konsorsiyumunuzdaki çiftçiler onlardan daha iyi ortak bulamazlar.”

“Ben... bilemiyorum,” dedi Colm. “Bu kesinlikle çok çekici bir teklif ama kendimizi bu şekilde riske sokacaksa ciddi bir teminata ihtiyacım olacak. Konsey geri adım atarsa bütün yatırımcılarımızı bir kerede kaybederiz.”

Dryden sinirlendi. “Ticaret Konseyi’nin hiçbir üyesi bir mukaveleyi ihlal etmez. Sözleşmeleri kendi mühürlerimizle ve sizin seçeceğiniz bir yargıcın tanıklığında imzalarız.”

Nina, Van Eck’in zihninde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. Novyi Zem’de tarlalarını satmayı reddeden çiftçi-

ler olduğuna kuşku yoktu. Şimdi, hem satın aldığı *jurda* tarlalarını hem de elde etmeyi başaramadığı tarlaların büyük bölümünü kontrol etme fırsatını yakalamıştı. Nina, Van Eck'in oğlunu arama çalışmalarının şehre maliyeti düşünülürken, adamın Konsey'e iyi bir fırsat sunmak için baskı hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"Bize kırk sekiz saat verin..." diye başladı Van Eck.

Colm'un ifadesi özür diler gibiydi. "Maalesef buradaki işlerimi yarın akşama kadar tamamlamam gerek. Biletimi çoktan aldım."

"Limanlar kapalı," dedi Van Eck. "Hiçbir yere gidemezsiniz."

Jesper'in babası, Nina'nın tüylerini diken diken eden soğuk, gri bakışlarını Van Eck'e yöneltti. "Burada son derece zorbaca bir tavır seziyorum, Bay Van Eck ve bundan hiç hoşlanmadım."

Van Eck bir an için bakışlarını kaçırmadı. Sonra açgözlülüğüne yenik düştü.

"Yirmi dört saat öyleyse," dedi Van Eck.

Colm tereddüt edermiş gibi yaptı. "Yirmi dört saat. Ancak söz vermiyorum. Konsorsiyum için en iyi olan neyse onu yapmalıyım."

"Elbette," dedi Van Eck ayağa kalkıp tokalaşırlarken. "Sizden tek ricamız, bizim teklifimizi duyana kadar son kararınızı vermeniz. Bence önerimizi son derece cömert bulacaksınız."

Colm, Radmakker'in gittiği yöne baktı. "Bunu yapabilirim sanırım. İyi günler, baylar."

Nina yemek salonundan ayrılan Colm'un peşinden gitmek üzere dönerken Van Eck, "Bayan Zenik," dedi.

"Evet?"

"Duyduğuma göre Beyaz Gül Evi'nde çalışmışsınız." Dudağının kenarı hafif büzüldü, sanki bir genelevin adını ağzına almak bile ahlaksızlıktı.

"Çalıştım, evet."

“Oradaki Cellat’ın arada Kaz Brekker’le iş tuttuğu kulağıma gelmişti.”

“Daha önce Brekker için bazı işler yaptım,” diye kabul etti Nina zorlamadan. En iyisi hücumla geçmekti. Van Eck’in ellerini tuttu, adamın irkilmesinden memnuniyet duydu. “Ama lütfen bana inanın, oğlunuzu nereye götürdüğüne dair *en ufak* bir fikrimi olsa yetkililere haber verirdim.”

Van Eck kaskatı kesildi. Belli ki sohbetin o yönde gelişmesini planlamamıştı. “Ben... teşekkür ederim.”

“Ne kadar acı çektiğinizi hayal bile edemiyorum. Brekker o çocuğa nasıl ulaşabilmiş ki?” diye devam etti Nina. “Sanırdım ki güvenliğiniz...”

“Wylan evde değildi.”

“Öyle mi?”

“Belendt’te müzik eğitimi alıyordu.”

“Peki bu kaçırma konusunda öğretmenleri ne diyor?”

“Ben...” Van Eck huzursuzca Dryden’e baktı. “Onlar da afallamış durumdalar.”

“Belki yanlış arkadaşlar edinmiştir?”

“Belki.”

“Umarım Kaz Brekker’i kızdırmamıştır,” dedi Nina ürpererek.

“Wylan öyle bir şey yap...”

Nina, *keftasının* kollarını sallayıp yemek salonundan ayrılmaya hazırlanırken, “Tabii ki yapmaz,” dedi, “Bunu yalnızca bir aptal yapar.”

Nina yorgundu, Kaz bunu görebiliyordu. Hepsi yorgundu. Kavgadan sonra onun bile dinlenmekten başka seçeneği kalmamıştı. Vücudu onu dinlemeyi bırakmıştı. Görünmez bir sınırı aşmış ve bedeni iflas etmişti. Uykuya daldığını hatırlamıyordu. Rüya görmedi. Bir an, süitin en küçük yatak odasında sırtüstü yatmış, planın ayrıntılarını zihninden geçirirken bir müddet sonra karanlıkta panik içinde, nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmez halde uyanmıştı.

Lambayı yakmak için uzandığında ani bir sancı hissetti. Yaralarıyla ilgilenen Genya'nın cılız dokunuşlarına katlanırken akla kararı seçmişti ama belki de Terzi'nin onu biraz daha iyileştirmesine izin verse daha iyi olacaktı. Önünde hâlâ uzun bir gece vardı ve müzayede planı bundan önce giriştiklerinden çok farklıydı.

Döküntüler'le geçirdiği dönemde Kaz çok şey duymuş ve görmüştü fakat Sturmhond'la güneş odasında yaptığı konuşmada duydukları hepsini sollamıştı.

Müzayedenin ayrıntılarını, Genya'dan nelere ihtiyaç duyacaklarını, Kaz'ın tekliflerin seyri ve hangi oranda artışlar olacağına

dair tahminlerini konuşmuşlardı. Kaz, Sturmhond'un açıklattır maya elli milyonla girmesini istiyordu ve Shuların da buna on milyon ya da daha yüksek bir artışla karşılık vereceklerinden şüpheleniyordu. Kaz, Ravkalıların kararlılıklarını görmek istiyordu. Müzayede bir kez ilan edildi mi yapılması gerekirdi. Geri dönüş mümkün değildi.

Ticaret gemisi kaptanı temkinliydi, Buz Sarayı işine nasıl girdiklerine ve Kuwei'yi nasıl bulup kurtardıklarına dair bilgi almak için onu sıkıştırmıştı. Kaz, onu Kuwei'nin Bo Yul-Bayur'un oğlu olduğuna ikna etmeye yetecek kadar bilgi verdi. Fakat planlarının teknik detaylarını ya da ekibinin gerçek yeteneklerini ifşa etmeye niyeti yoktu. Kim bilir, Sturmhond'un bir gün çalmak istediği bir şey olabilirdi.

Sonunda Sturmhond mavi frakının yakalarını düzeltip, "Şey, Brekker, gerçeklerin sadece yarısını söylediğiniz ve yalanlarla işinizi gördüğünüz ortada. O yüzden bu iş için kesinlikle uygun adamsınız," dedi.

Kaz kaptanın kırık burnunu ve kızıl saçlarını inceledikten sonra, "Bir şey var... el ele tutuşup uçurumdan atlamadan evvel kiminle iş tuttuğumu tam olarak bilmek istiyorum," dedi.

Sturmhond kaşını kaldırdı. "Birlikte seyahat etmedik ya da kıyafet değıştokuşu yapmadık ama birbirimizi yeterince uygarca tanıttık bence."

"Gerçekte kimsin sen, kaptan?"

"Bu, varoluşçu bir soru mu?"

"Hiçbir hakiki hırsız senin gibi konuşmaz."

"Ne kadar dar kafalısınız."

"Ben zengin bir adamın oğlunu gördüm mü tanırım, ayrıca bir kralın, böylesine hassas bir meseleyi halletmesi için sıradan bir

gemi kaptanı göndereceğine inanmıyorum.”

“Sıradan,” diye alay etti Sturmhond. “Politikadan o kadar iyi mi anlıyorsunuz?”

“Anlaşma yapmasını bilirim. Kimsin sen? Ya gerçeği söylersin ya da ekibim bu işten çekilir.”

“Bunun mümkün olabileceğine emin misiniz, Brekker? Artık planlarınızı biliyorum. Bana dünyanın en efsanevi iki Grishası eşlik ediyor ve dövüşte de fena değilimdir.”

“Ve ben de Kuwei Yul-Bo’yu Buz Sarayı’ndan canlı çıkarmayı başaran kanal faresiyim. Sen bilirsin.” Ekibinin Ravkahılarla aşık olacak kıyafetleri ya da unvanları yoktu ama Kaz parasını nereye yatıracağını bilirdi.

Sturmhond ellerini arkasında kenetledi, Kaz davranışlarındaki belli belirsiz değişikliği gördü. Gözleri şaşkın parlaklığını kaybederek şaşırtıcı bir ağırlık kazandı. Hiç de sıradan bir gemi kaptanı değildi.

“Diyelim ki...” dedi Sturmhond, bakışlarını aşağıdaki Ketterdam sokağına dikmişti. “... farazi olarak elbette... Ravka kralı, Kerch’in, Fjerda’nın ve Shu Han’ın derinlerine kadar uzanan istihbarat ağlarına sahip ve ülkesinin geleceği için Kuwei Yul-Bo’nun ne kadar büyük önem teşkil edebileceğini tam olarak biliyor. Diyelim ki kral böylesi meseleleri görüşmesi için kendinden başka kimseye güvenmez ve ülkesinde kargaşa hâkimken, varisi yokken ve tahta oturacak bir sonraki Lantsov belli değilken kendi adını kullanarak seyahat etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu da bilir.”

“O zaman, farazi olarak,” dedi Kaz, “sana Majesteleri de denilebilir.”

“Ve birkaç tane daha gösterişli isim. Farazi olarak elbette.” Kaptan ona tartan bakışlarla baktı. “İddia ettiğim kişi olmadığımı

nasıl anladınız, Bay Brekker?”

Kaz omuz silkti. “Kerchçeyi bir yerli gibi –zengin bir yerli gibi konuşuyorsun. Denizcilerle ve sokak serserileriyle takılan biri gibi konuşmuyorsun.”

Kaptan hafif dönerek Kaz’a tüm dikkatini verdi. Rahatlığı gitmişti, artık ordulara komuta edebilecek bir adama benziyordu. “Bay Brekker,” dedi. “Sen desem olur mu? Hassas bir durumdayım. Hazinesi tamtakır olan, dört bir cenahta düşmanlarla mücadele eden bir ülkenin kralıyım. Ayrıca ülkemde, iktidarı ele geçirmek için yokluğumu fırsat bilecek başka güçler de var.”

“Yani diyorsun ki senden harika bir rehine olur.”

“Benim için alacağın fidyenin Kuwei’nin başına konandan bir hayli az olacağı kanısındayım. Özsaygım biraz darbe aldı açıkçası.”

“Pek üzülüyor gibi durmuyorsun,” dedi Kaz.

“Sturmhond gençliğimde yarattığım bir karakterdi ve namı hâlâ işime yarıyor. Kuwei Yul-Bo için Ravka kralı olarak teklifte bulunamam. Umarım planın düşündüğün gibi gider. Ancak gitmezse böylesine değerli bir varlık diplomatik ve stratejik açıdan utanç verici bir fiyasko olarak görülür. Bu müzayedeye ancak ve ancak Sturmhond olarak katılabilirim. Bu bir sorunsal...”

Kaz ellerini bastonuna yasladı. “Beni dolandırmaya kalkmadığın sürece İstamere Kraliçesi olarak bile katılabilirsin.”

“Seçeneklerimin açık olması kesinlikle çok iyi.” Tekrar şehre baktı. “Bu gerçekten işe yarayabilir mi, Bay Brekker? Yoksa ağzı laf yapan bir sokak çocuğunun onuruna ve yeteneklerine itimat ederek Ravka’nın ve Grishaların kaderini riske mi atıyorum?”

“İkisinden de biraz fazlası,” dedi Kaz. “Sen ülkeni riske atıyorsun. Biz hayatlarımızı riske atıyoruz. Bence adil bir anlaşma.”

Ravka kralı elini uzattı. “Anlaşma anlaşmadır?”

“Anlaşma anlaşmadır.” El sıkıştılar.

“Keşke antlaşmalar da bu kadar hızlı imzalanabilse,” dedi. Rahat kaptan çehresi Batı Çıtası’ndan alınmış bir maske misali geri gelmişti. “Bir şeyler içip yıkanacağım. Çamur ve pislik içindeyim. İsyancıların prens dedikleri gibi, bünyeye zararlı.” Yakasındaki görünmeyen bir toz zerresini fiskeleyip güneş odasından çıktı.

Şimdi Kaz saçını düzelterek ceketini sırtına geçiriyordu. Alçak bir kanal faresinin bir kralla anlaşma yaptığına inanmak güçtü. Kaptana çok sayıda yumruklu kavgaya girmiş birinin görüntüsünü veren o kırık burnu düşündü. Kim bilir belki de girmişti ama gizlemek için yüz hatları elden geçirilmiş olmalıydı. Suratin paranın üstünde basılıyken saklanmak zordu. Nihayetinde, kral olsun ya da olmasın, Sturmhond büyük bir dolandırıcıydı ve tek önemli olan da onun ve adamlarının üzerlerine düşeni yapmalarıydı.

Kaz saatine baktı –gece yarısını geçmişti, istediğinden biraz daha geçti– ve Nina’yı bulmaya gitti. Salonda Jesper’i beklerken görünce şaşırdı.

“Ne oldu?” dedi Kaz, uyurken ters gitmiş olabilecek her şeyi zihninde o an hesaplamaya çalışarak.

“Hiçbir şey,” dedi Jesper. “Her zamankinden farklı bir şey yok.”

“Ne istiyorsun o zaman?”

Jesper yutkunduk, “Matthias geri kalan *paremi* sana verdi, değil mi?”

“Ne olmuş?”

“Bir şey olursa... müzayedede Shular da olacak, belki Kherguudlar da. Bu iş fazlasıyla önemli. Babamı tekrar hayal kırıklığına uğratabam. *Pareme* ihtiyacım var, güvenlik önlemi olarak.”

Kaz onu uzun uzun inceledi. “Olmaz.”

“Niye?”

Mantıklı bir soru. Jesper'e *paremi* vermek akıllıca, pratik bir hamle olurdu.

"Baban seni bir tarladan daha fazla önemsiyor."

"Ama..."

"Kendini şehit etmene izin vermeyeceğim, Jes. Birimiz ölecekse hepimiz ölürüz."

"Bu benim kararım."

"Kararı veren benim ama." Kaz oturma odasına doğru yöneldi. Jesper'le tartışmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de neden hayır dediğinden tamamen emin değilken.

"Jordie kim?"

Kaz durakladı. Bu sorunun geleceğini biliyordu, öte yandan ağabeyinin adını duymak yine de zordu. "Güvendiğim biri." Omzunun üzerinden Jesper'in gri gözlerine baktı. "Kaybetmek istemediğim biri."

Kaz, Nina ve Matthias'ı mor oturma odasındaki kanepede uyurlarken buldu. Ekibindeki en iri iki insanın neden en dar yerde uyuduklarına akıl sır erdiremedi. Bastonuyla dürttüğü Nina gözlerini açmadan bastonu savuşturmaya çalıştı.

"Kalkma zamanı."

"Git başımdan," dedi Nina kafasını Matthias'ın göğsüne gömerek.

"Hadi gidelim, Zenik. Ölüler bekler ama ben beklemem."

Sonunda uyanıp çizmelerini ayağına geçirdi. Kırmızı *keftası*nın yerine feci bir fiyaskoyla son bulan Tatlı Resif işi sırasında üzerinde olan palto ile pantolonu giymişti. Matthias onun her hareketini izledi ama onlara eşlik etme talebinde bulunmadı. Varlığının, görülme ihtimallerini artırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

İnej kapı eşiğinde belirdi, sessizlik içinde asansöre yöneldiler.

Ketterdam'da sokağa çıkma yasağı vardı fakat bunun kaçıışı yoktu. İzleyecekleri yolda devriye gezen *Stadwatch* muhafızlarıyla karşılaşmamak için şanslarına ve İnej'in keşif yeteneklerine bel bağlayacaklardı.

Otelin arka kapısından çıkıp imalat mıntikasına doğru yöneldiler. Yavaş ilerleyip barikatların etrafından dolaşarak dolambaçlı bir yol izlediler ve beklemelerini işaret eden ya da elinin bir hareketiyle onları başka bir yola yönlendiren İnej bir gözden kaybolup bir tekrar belirirken sık sık durdular.

Sonunda morga ulaştılar. Depo mıntikasının sınırında, önünde epey zamandır kimsenin ilgilenmediği bakımsız bir bahçesi olan, işaretsiz gri bir taş yapıydı. Buraya sadece zenginlerin naaşları getirilir, cesetleri şehir dışına taşınıp defnedilmek üzere burada hazırlanırdı. Kaz, Azrail Mavnası'ndaki sefil insan yığınınan farklı olsa da bir kâbusa adım atıyormuş gibi hissediyordu. İnej'in beyaz karolarda yankılanan sesini düşündü. *Devam et.*

Morgda el ayak çekilmiş, ağır demir kapısı kilitlenmişti. Maymuncukla kapıyı açtı, omzunun üzerinden yaban otlarının бүrüdüğü bahçedeki hareketli gölgelere bir kez daha baktı. İnej'i göremedi ama orada olduğunu biliyordu. Onlar bu iç karartıcı işi hallederken İnej girişi gözleyecekti.

İçerisi soğuktu, sadece mavi tonlu uyarıcı alevi olan bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Bir işlem odası, onun ötesinde de ceset saklamaya yetecek büyüklükte çekmecelerle dolu geniş, buz gibi, taştan bir oda vardı. Mekâna ölümün kokusu sinmişti.

İnej'in çenesinin altında atan nabzını, dudaklarına değen teninin sıcaklığını anımsayınca bu düşünceden sıyrılmaya çalıştı. O hatıranın çürümüşlerle dolu bu odaya karışmasını istemiyordu.

Kaz, Ketterdam limanında o gece yaşadığı dehşeti, kendine

bacaklarını biraz daha sıkı çırpmayı, bir nefes daha almayı, batmamayı, hayatta kalmayı telkin ederken kollarında sımsıkı tuttuğu ağabeyinin cesedinin hatırasını asla aklından çıkaramamıştı. Kıyıya ulaşmış, onun ve ağabeyinin hakkı olan intikama kendini adanmıştı. Ancak kâbus bir türlü solup gitmiyordu. Kaz zamanla her şeyin düzeleceğine emindi. Birinin elini sıkmadan ya da dar bir alana girmek zorunda kalmadan önce iki kez düşünmeyi bırakacaktı. Oysa durum o kadar kötü bir hal aldı ki yolda yürürken birine en ufak bir temasta kendini tekrar limanda bulmaya başladı. Azrail Mavnası'na dönüyor, etrafı cesetlerle sarılıyordu. Canını dişine takarak suda bacaklarını çırpıyor, boğulmaktan ödü koptuğundan Jordie'nin şişen kaygan vücuduna tutunuyordu.

Durum tehlikeli bir hal almıştı. Gorka bir keresinde Mavi Cennet'te ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunda, Kaz ve Çaydanlık onu evine götürmek zorunda kalmışlardı. Altı blok taşımışlardı. Gorka'nın vücudu bir ileri bir geri kayarken derisi mide bulandırıcı bir kokuyla Kaz'a değmiş, sonra Çaydanlık'ın üzerine yığılınca Kaz kısa süreliğine de olsa rahatlamıştı; gerçi Kaz adamın kıllı kolunu hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

Daha sonra Çaydanlık, Kaz'ı banyoda titrer halde ve kan ter içinde bulmuştu. Yemekten zehirlendiğini söyleyip Çaydanlık'ı içeri almamak için kapının arkasına ayağını koyarken dişleri takırdıyordu. Biri ona bir kez daha dokunursa aklını tamamen kaçırabilirdi.

Ertesi gün ilk eldivenlerini almıştı. Bunlar, her ıslandıklarında boyası akan ucuz siyah şeylerdi. Fıçı'da zayıflık ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. İnsanlar zayıflığın kokusunu kan gibi alırlardı, Kaz Pekka Rollins'e diz çöktürecekse banyo zemininde titreyerek başka bir akşam daha geçirmeyi göze alamazdı.

Kaz eldivenlerle ilgili soruları asla yanıtlamadı, alaylara asla karşılık vermedi. Eldivenleri her gün taktı, sadece yalnız kaldığında çıkardı. Kendine bunun geçici bir tedbir olduğunu söyledi. Fakat bu, onları giyerken her türlü kâğıt hilesini öğrenmesine engel olmadı, kartları çıplak elle yaptığından çok daha ustaca karıp kesmeyi öğrendi. O gecenin hatıraları onu boğmakla tehdit ettiğinde eldivenler onu sulardan koruyup boğulmaktan kurtardı. Onları taktığında silah kuşanmış gibi hissediyordu, bir bıçak ya da tabancadan daha iyiydiler. Ta ki İmogen'le tanışana kadar.

On dört yaşındaydı, henüz Per Haskell'in sağ kolu değildi ama girdiği her kavga ve yaptığı her dolandırıcılıkla adından söz ettiriyordu. Ondandır bir yaş büyük olan İmogen, Fıçı'da yeniydi. Zierfoort'ta bir çeteyle takılmış, sıkıldığını iddia ettiği ufak çaplı dolandırıcılıklar yapmıştı. Ketterdam'a geldiğinden beri Çıtarlar'da takılmakta, ufak işlere girip Fıçı çetelerinden birine kapağı atmaya çalışmaktaydı. Kaz onu ilk gördüğünde, eline koluna hâkim olamayan bir Jilet Martılar üyesinin kafasında şişe kırmaktaydı. Sonra Per Haskell bahar ödüllü dövüşlerinde Kaz'a hesap tuttururken tekrar ortaya çıkmıştı. Çilliydi, ön dişlerinin arasında boşluk vardı ve kavgada kendi başının çaresine bakabiliyordu.

Bir akşam, boş ringin ortasında günün hasılatını sayarken İmogen, Kaz'ın paltosunun koluna dokunmuş, Kaz kafasını kaldırıp baktığında dişlerinin arasındaki boşluk görünmesin diye dudaklarını aralamadan yavaşça gülümsemişti.

Kaz daha sonra Sunta'daki odasının yumrulu şiltesinde uzanırken sızdıran tavana bakıp İmogen'in ona gülümseyişini, belinden düşen pantolonunu düşünmüştü. Yan yan yürüyüşünü, sanki her şeye hafif bir açıyla yaklaşmasını seviyordu. Ondandır hoşlanmıştı.

Fıçı'da bedenler bir gizem değildi. Alan dardı ve insanlar bul-

dukaları yerde ihtiyaçlarını gideriyorlardı. Döküntüler'deki diğer çocuklar baştan çıkardıkları kızlar hakkında sürekli konuşuyorlardı. Kaz hiçbir şey demiyordu. Neyse ki hemen hiçbir konuda hiçbir şey demediği için fazla dikkat çekmiyordu. Fakat ondan ne beklendiğini, ne istemesi gerektiğini biliyordu. Ara ara anlık olarak o şeyleri gerçekten istiyordu da; omzundan kayan kobalt mavisi elbise giymiş bir kız, Doğu Çıtası'nda bir gösteride alevler gibi hareket eden bir dansöz, hiçbir şey söylemediği halde dünyanın en komik esprisini yapmışçasına gülen İmogen.

Eldivenlerinin içindeki parmaklarını esnetmiş, horlayan oda arkadaşlarını dinlemişti. *Bunu atlatabilirim*, dedi kendi kendine. Bu hastalıktan daha güçlüydü, suyun çekiminden daha güçlüydü. Kumarhanenin işleyişini öğrenmesi gerektiğinde bunu yapmıştı. Kendini finans konusunda eğitmeye karar verdiğinde onun da üstesinden gelmişti. Kaz, İmogen'in yavaş, ağzı kapalı gülümsemesini düşündü ve bir karar verdi. Yoluna çıkan her şeyin üstesinden geldiği gibi bu zayıflığın da üstesinden gelecekti.

Kimsenin fark etmeyeceği hareketlerle başlamıştı. Kartları eldivensiz dağıttığı bir Bramble oyunu, elleri yastığının altında geçirilen bir gece... Sonra Per Haskell onu ve Çaydanlık'ı borcunu ödemeyen Beni adında beş para etmez kavgacı bir tipin biraz canını yakmaları için gönderdiğinde Kaz onu ara sokakta kısıtıran kadar beklemiş, Çaydanlık Beni'nin kollarını tutmasını söylediğinde de sırf deneme amaçlı olarak eldivenlerini çıkarmıştı.

Beni'nin bileklerine temas eder etmez vücudunu bir iğrenme kaplamasına karşın hazırlıklıydı, dayanıyordu. Beni'nin kollarını arkasından bükerken, boşalan buz gibi terleri görmezden geldi. Çaydanlık, Per Haskell'e olan borcunun şartlarını sıralar, her cümleyi Beni'nin suratına ve karnına indirdiği bir yumrukla vurgularken

Kaz sürekli Beni'nin vücuduyla temas halinde kalmak zorundaydı.

Ben iyiyim, dedi Kaz kendi kendine. *Bunu aşabilirim*. Sonra sular yükseldi.

Bu kez dalganın boyu Takas Kilisesi'nin kuleleri kadar yüksekti. Onu yakalayıp aşağı çekti ve kaçmasına izin vermedi. Kaz'ın kollarında Jordie vardı; ağabeyinin çürüyen, şişmiş vücuduna tutunmuştu. Kaz onu itti, soluk soluğa kalmıştı.

Sonra kendini tuğla duvara yaslanırken bulmuştu. Beni kaçarken Çaydanlık ona bağıırıyordu. Gökyüzü griydi, ara sokağın pis kokusu burun deliklerini doldurdu. Kül ve çürümüş sebze, eski idrar kokusu...

“Bu da neydi böyle, Brekker?” diye haykırdı Çaydanlık, yüzü öfkeden benek benek olmuştu, burnundan soluyordu. “Adamı öylece bırakıverdin! Ya üstünde bıçağı olsaydı?”

Kaz onu belli belirsiz anlıyordu sadece. Beni ona neredeyse değmemişti bile ama eldivensizken bir şekilde buna katlanamamıştı. Derinin teması, bu kadar yakındaki başka bir insan bedeninin esnekliği...

“Sen beni dinliyor musun seni zavallı, sıska serseri?” Çaydanlık onu gömleğinden kavradığında, parmak boğumları Kaz'ın boynuna değince içini tekrar bir tiksinti kapladı. Kaz'ı dişleri takırdayana kadar sarstı.

Çaydanlık, Beni'ye atmayı tasarladığı dayağı Kaz'a atarak onu kanlar içinde ara sokakta bıraktı. Yumuşaklık göstermek, konsantrasyonunu kaybetmek kabul edilemezdi. İş üstündeyken, ekibinden biri sana bel bağlamışken olmazdı. Kaz ellerini yenlerinin içinde büktü ama tek yumruk atmadı.

Kendini o ara sokaktan sürükleyerek çıkarması neredeyse bir saatini, saygınlığına aldığı darbeyi onarmak haftalarını almıştı.

Fıçı’da en ufak bir hata hayatınızı kaydırabilirdi. Beni’yi buldu ve ona, dayacağı keşke Çaydanlık’tan yeseydim, dedirtti. Kaz eldivenleri tekrar taktı ve bir daha çıkarmadı. İki kat gaddarlaştı, iki kat daha sert dövüştü. Normal görünme konusunda endişelenmekten vazgeçerek insanlara içindeki çılgınlığın birazını gösterip gerisini hayal güçlerine bıraktı. Biri gereğinden fazla mı yaklaştı, yumruk attı. Biri ona el sürmeye mi kalktı, bir bileğini, iki bileğini, çenesini kırdı. *Kirlieller*, dediler ona. Haskell’in kuduz köpeği. İçindeki öfke yandıkça yandı ve sızlanan, yalvaran, acı çektiğini iddia eden insanlardan nefret etmeyi öğrendi. *İzin ver de sana acının nasıl bir şey olduğunu göstereyim*, derdi ve ardından yumruklarıyla bunun resmini çizirdi.

Ringde bir sonraki seferinde İmogen koluna dokunduğunda Kaz kızın ağzı kapalı tebessümü kaybolana kadar ona baktı. Kızı elini indirip başını çevirdi. Kaz paraları saymaya kaldığı yerden devam etti.

Şimdi Kaz bastonunu morgun zeminine vurdu.

“Hadi bitirelim şu işi,” dedi Nina’ya. Sesinin soğuk taşlardan fazla yankılandığını duydu. Bu yerden bir an önce çıkmak istiyordu.

Ters taraflardan başladılar, çekmecelerin üzerindeki tarihleri tarayarak çürüme durumu uygun olan bir kadavra aradılar. Bunun düşüncesi bile göğsünü daha da sıkıştırdı. Sanki içinde bir çığlık büyüyordu. Ancak bu planı onun zihni kurmuştu, onu buraya getireceğini biliyordu.

“Buldum,” dedi Nina.

Kaz odayı kat ederek yanına gitti. Çekmecenin önünde dikildiler, ikisi de açmak için hamle yapmadı. Kaz ikisinin de çok sayıda ceset gördüğünü biliyordu. Fıçı’nın sokaklarında yaşayıp ya da

İkinci Ordu’da asker olarak görev yapıp da ölümle karşılaşmak olanaksızdı. Fakat bu farklıydı. Bu çürümeydi.

Sonunda Kaz bastonunun karga başını çekmece kolunun altına taktırıp çekti. Çekmece sandığından daha ağırdı ama sorunsuzca kayarak açıldı. Geri çekildi.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin miyiz?” dedi Nina.

“Daha iyi fikirlere açtım,” dedi Kaz.

Nina uzun uzun soluğunu saldı, sonra cesedin üstündeki örtüyü çekti. Kaz deri değiştiren bir yılanı düşündü.

Adam orta yaşlıydı, dudakları çürümeyle kararmaya başlamıştı bile.

Kaz küçükken ne zaman bir mezarlığın yanından geçse ağzını açarsa korkunç bir şeyin gireceğinden emin bir şekilde nefesini tutardı. Oda yan yattı. Kaz sığ nefes almaya çalışırken kendini günümüze dönmeye zorladı. Eldivenlerinin içindeki parmaklarını esnetti, derinin gerildiğini hissetti, bastonunu avucunda kavradı.

Nina ölü adamın suratındaki gri kırışıklara bakarak, “Nasıl öldü acaba?” diye mırıldandı.

“Yalnız,” dedi Kaz adamın parmak uçlarına bakarak. Bir şey onları kemirmişti. Cesedi bulunmadan önce fareler onu bulmuştu. Ya da hayvanlarından biri. Kaz, Genya’nın çantasından arakladığı kapalı cam kabı cebinden çıkardı. “Ne lazımsa al.”

Colm’un süitinin yukarısındaki saat kulesinde dikilen Kaz, ekibini inceledi. Şehir hâlâ karanlığa gömülüydü fakat yakında şafak sökecek ve hepsi kendi yoluna gidecekti: Wylen ve Colm müzayedenin başlamasını beklemek için boş bir fırına; Nina elinde görev listesiyle Fıçı’ya; İnej çatısındaki yerini almak için Takas Kilisesi’ne.

Kaz, Matthias ve Kuwei'yle birlikte Borsa binasının önündeki meydana inip onlara kiliseye kadar refakat edecek olan silahlı *Stadwatch* birliğiyle buluşacaktı. Kaz, Fıçı'nın piçini kendi muhafızlarının koruması konusunda Van Eck'in nasıl hissettiğini merak etti.

Kaz günlerdir olmadığı kadar daha fazla kendisi gibi hissediyordu. Van Eck'in evindeki pusu onu sarsmıştı. Pekka Rollins'in o koşullarda oyuna dahil olmasına hazır değildi. Duyduğu utançla, Jordie'nin öylesine güçlü bir şekilde tekrar canlanan hatıralarıyla yüzleşmeye hazır değildi.

Beni düş kırıklığına uğrattın. Ağabeyinin sesi kafasında her zamankinden yüksekti. Seni tekrar kandırmasına izin verdin.

Kaz, Jesper'a ağabeyinin adıyla seslenmişti. Kötü bir hataydı ama belki de ikisini birden cezalandırmak istemişti. Kaz şu anda, Jordie'nin Kraliçenin Leydi Salgını'na yenik düştüğünde olduğundan daha büyüktü. Şimdi geriye dönüp baktığında ağabeyinin gururunu, kısa yoldan başarıya açlığını anlayabiliyordu. *Beni düş kırıklığına uğrattın, Jordie. Sen daha büyüktün. Sen sözde daha zeki olanımızdın.*

İnej'in sorusunu hatırladı: *Seni koruyacak kimse yok muydu?* Köprü üzerinde oturan Jordie'yi hatırladı; altlarındaki suda ayaklarının yansımaları, eldivenli ellerindeki sıcak çikolata bardağının sıcaklığını. *Birbirimize göz kulak olacaktık.*

Babalarını özlemiş, şehirde kaybolmuş iki çiftlik çocuğuydular. Pekka onları tuzağına böyle düşürmüştü. Mesele sadece paranın baştan çıkarıcılığı değildi. Onlara yeni bir yuva da vermişti. Onlara *türlü* yapan sahte bir eş, Kaz'ın oynayacağı sahte bir kız. Pekka Rollins onları sıcak bir ateşle ve kaybettikleri hayatı vaat ederek tuzağına çekmişti.

Ve en nihayetinde seni yok eden de buydu: Asla kavuşamayacağına birine duyduğu özlem.

Omuz omuza savaştığı, birlikte yaralandığı insanların yüzlerini taradı. O onlara, onlar da ona yalan söylemişti. Onları cehenneme sürüklemiş ve oradan çıkarmıştı.

Kaz ellerini bastonuna dayadı, sırtı şehre dönüktü. “Bugünden hepimizin beklentileri farklı. Özgürlük, kefaret...”

“Para?” dedi Jesper.

“Hem de nasıl. Önümüze çıkacak çok kişi var. Van Eck. Ticaret Konseyi. Pekka Rollins ve avaneleri, birkaç farklı ülke ve Azizlerin terk ettiği bu şehrin büyük bölümü.”

“Bizi gaza getirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Nina.

“Bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar. Gerçekte bilmiyorlar. Birlikte neler yaptığımızı, neler başardığımızı bilmiyorlar.” Kaz bastonunu yere vurdu. “Şimdi gidelim ve yanlış adamlara bulaştıklarını onlara gösterelim.”

Burada ne işim var benim?

Wylan lavaboya eğilip yüzüne soğuk su çarptı. Birkaç saat içinde müzayede başlayacaktı. Tan ağarmadan önce otel süitinden ayrılacaklardı. Müzayedenin ardından Johannus Rietveld'i aramaya gelen olursa yerinde yeller estiğini görmeleri gerekiyordu.

Banyonun varaklı aynasına son bir kez baktı. Ona bakan surat yeniden tanıdıktı ama gerçekte kimdi o? Bir suçlu mu? Bir kaçak mı? Yıkım işinde vasat yetenekli –belki biraz daha iyisi– bir çocuk mu?

Ben Marya Hendriks'in oğluyum.

Kusurlu çocuğuyla terk edilmiş, yalnız annesini düşündü. Düzgün bir varis doğuracak kadar genç değil miydi? Babası, Wylan'ın varlığına dair bütün kanıtlardan ilelebet kurtulmak isteyeceğini daha o zaman biliyor muydu?

Burada ne işim var benim?

Oysa cevabı biliyordu. Babasının, yaptıklarının cezasını çekmesini sadece o sağlayabilirdi. Annesinin serbest kalmasını sadece o sağlayabilirdi.

Wylan aynadaki aksini inceledi. Babasının gözlerini. Annesinin buklelerini. Bir süreliğine başkası olmak, bir Van Eck olduğunu unutmak iyi gelmişti ama artık saklanmak istemiyordu. Prior'un parmakları boğazına dolandığından beri kaçıyordu. Ya da bu belki de ondan çok daha uzun zaman önce, herkesin onu unutmasını, dadısının evine gitmesini, öğretmenin bir daha asla gelmemesini umarak kilerde oturarak ya da perdenin arkasındaki cumbaya kıvrılarak geçirdiği öğleden sonralarda başlamıştı.

Babası, Wylan'ın ortadan kaldırılmasını istemişti. Onun da tıpkı annesi gibi ortadan kalkmasını istemişti. Wylan da uzun süre aynı şeyi istemişti. Bütün bunlar Fıçı'ya geldiğinde, ilk işine girdiğinde, Jesper, Kaz ve İnej'le tanıştığında, bir kıymeti olduğunu fark etmeye başladığında değişmeye başlamıştı.

Jan Van Eck'in dileği gerçekleşmeyecekti. Wylan hiçbir yere gitmiyordu.

"Annem için buradayım," dedi aynaya.

Aynadaki al yanaklı oğlan etkilenmiş görünmüyordu.

Güneş doğmaya başladığı sırada Pim, Wylan ile Colm'u otelin arka tarafından çıkarıp kafa karıştırıcı bir yoldan Borsa binasının önündeki meydana ulaştırdı. Normalde Beurstraat'taki fırın bu saatte açık olur, Borsa'ya giden simsar ve tüccarlara hizmet etmeye hazırlanırdı. Fakat müzayede işletmelerin olağan düzeyini altüst etmiş ve fırıncı da dükkânını kapatmıştı. Belki de bu heyecanlı olayda bizzat bulunmayı umuyordu.

Pim kilidi açmakta zorlanınca inin cinin top oynadığı meydana, kapıda uzun bir süre öylece dikildiler. Wylan, Kaz'ın bina-

lara anahtarsız girişteki ustalığına iyiden iyiye alışmış olduğunu fark etti. Kapı bir şangırtıyla açıldı ve içeri girdiler.

Pim, “Yas yok,” dedikten sonra Wyland’ın yanıt vermesine kalmadan arka kapıda gözden yitti.

Fırın rafları boştu ama ekmek ve şeker kokusu duruyordu. Wyland ve Colm yere oturup sırtlarını raflara dayayarak rahat etmeye çalıştılar. Kaz onlara katı talimatlar vermişti, Wyland’ın onları göz ardı etmeye hiç niyeti yoktu. Johannus Rietveld şehirde bir daha asla görülmemeliydi ve Wyland, oğlunu Ketterdam sokaklarında dolaşırken görürse babasının ona neler yapacağını çok iyi biliyordu.

Saatlerce sessizce oturdular. Colm uyukladı. Wyland kendi kendine mırıldandı. Bu, bir süredir aklında olan bir ezgiydi. Perküsyon gerekecekti; silah sesi gibi *rat-a-tat-tat* tarzı bir şeyler.

Pencereden dışarıya temkinli bir bakış attı ve birkaç kişinin Takas Kilisesi’ne gitmekte olduğunu, meydandaki sığırcıkların havalandığını ve orada, sadece birkaç yüz adım ötede Borsa’nın girişini gördü. Kemere kazılı kelimeleri okuyabilmesine gerek yoktu. Babasının ağzından defalarca duymuştu. *Enjent, Voorhent, Almhent*. Çalışkanlık, Dürüstlük, Bayındırlık. Jan Van Eck üçünden ikisini yakalamıştı.

Colm, “O gün türbede oğlumu kurtarmak için sana yalan söylenen neydi?” diyene kadar Wyland onun uyanık olduğunu fark etmedi.

Wyland tekrar yere oturdu. Sözcüklerini dikkatle seçti. “Sanırım yanlış yapmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

Colm iç geçirdi. “Jesper çok yanlış yapar. Dikkatsiz ve saftır ve yersiz şakalar yapar ama...” Wyland bekledi. “Demeye çalıştığım şu ki çok belalıdır, hem de çok. Ama buna değer.”

“Ben...”

“Ayrıca bu durumda olmasının nedeni benim. Onu korumaya çalışıyordum ama belki de sırtına dışarıda gördüğüm bütün o tehlikelerden daha kötü bir şey yükledim.” Wylan fırının penceresinden sızan cılız sabah ışığında bile Colm’un ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordu. “Bazı büyük hatalar yaptım.”

Wylan parmağıyla yere bir çizgi çizdi. “Sen ona sığınabileceği birini verdin. Ne yaparsa yapsın ya da ne aksilik çıkarsa çıksın. Bence bu, büyük hatalardan daha yüce.”

“Gördün mü bak? Senden bu yüzden hoşlanıyor. Biliyorum, biliyorum, beni ilgilendirmez ve sana iyi gelir mi hiçbir fikrim yok. Muhtemelen başına bin türlü bela saracak ama bence sen ona çok iyi geleceksin.”

Wylan’ın yüzünü ateş bastı. Colm’un Jesper’i ne kadar sevdiğini biliyordu, bunu her hareketinde görmüştü. Wylan’ın, oğlu için yeterince iyi olduğunu düşünmesi çok mühimdi.

Teslimat girişi tarafından bir ses gelince ikisi de hareketsiz kaldılar.

Wylan ayağa kalktı, kalbi küt küt atıyordu. “Unutma,” diye fısıldadı Colm’a. “Gizli kal.”

Ocakların yanından geçerek fırının arka tarafına gitti. Kokular burada daha yoğun, karanlık daha koyuydu ama oda boştu. Yanlış alarm.

“Bir şey yo...”

Teslimat kapısı açılıverdi. Eller Wylan’ı arkadan yakaladı. Kafası geriye çekilirken ağzı zorla açılıp bir bez tıkıştırıldı. Kafasına bir çuval geçirildi.

“Hey, tüccarcık,” dedi tanımadığı derin bir ses. “Babana kavuşmaya hazır mısın?”

Kollarını geriye büküp onu fırının teslimat kapısından dışarı çıkardılar. Wylen tökezliyor, dengesini zar zor koruyabiliyor, nereye gittiğini göremiyordu. Düştü, dizleri parke taşlara acıyla çarptı, tekrar ayağa kaldırıldı.

“Bana kendini taşıtma, tüccarcık. Bunun için para almıyorum.”

“Bu taraftan,” dedi diğerlerinden biri. Ses bir kıza aitti. “Pekka katedralin güney tarafında.”

“Durun,” dedi yeni bir ses. “O da kim?”

Sesinin tonu resmiydi. *Stadwatch*, diye düşündü Wylen.

“Konsey üyesi Van Eck’in görmekten büyük mutluluk duyacağı biri.”

“Kaz Brekker’in ekibinden mi?”

“İyi bir muhafız ol ve git Beleşçi Aslanlar’ın ona silah şapelinde bir hediye vereceklerini söyle.”

Wylen biraz uzakta kalabalığın sesini duydu. Kilisenin yakınlarda mıydılar? Biraz sonra kabaca öne doğru çekildi ve sesler değişti. İçeri girdiler. Hava daha serin, ışık daha loştu. Kavalkemikler basamakların kenarlarına çarparak bir merdivenden yukarı çıkarıldı, sonra elleri arkasında bağlı halde bir sandalyeye oturtuldu.

Merdivenden çıkan ayak sesleri duydu, ardından da bir kapı açıldı.

“Onu yakaladık,” dedi aynı derin ses.

“Nerede?” Wylen’in kalbi duracak gibi oldu. *Oku şunu, Wylen. Senin yarı yaşındaki bir çocuk bile bunu zorlamadan okuyabilir.* Bunun için hazır olduğunu sanmıştı.

“Brekker onu buradan sadece birkaç blok ötede bir fırına gizlemişti.”

“Onu nasıl buldunuz?”

“Pekka bize bölgeyi arattı. Brekker’in müzayedede bir işler karıştırabileceğini düşünüyordu.”

“Beni küçük düşürmeye çalışacağı muhakkak,” dedi Jan Van Eck.

Wylan’ın kafasındaki çuval çıkarıldı ve babasının suratına baktı.

Van Eck başını iki yana salladı. “Ne zaman beni artık düş kırıklığına uğratamazsın diye düşünsem beni haksız çıkarıyorsun.”

Kubbeyle taçlandırılmış küçük bir şapeldeydiler. Duvardaki yağlıboya tablolarla muharebe sahneleri ve silah yığınları resmedilmişti. Şapel, silah imalatçısı bir aile tarafından bağışlanmış olmalıydı.

Wylan son birkaç gün boyunca Takas Kilisesi’nin planını incelemiş, İnej’le birlikte çatıdaki girinti ve çıkıntıların haritasını çıkarmış, katedralin ve Ghezen’in elinden esinlenen beş uzun nefin eskizini çizmişti. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu, Ghezen’in serçeparmağının ucundaki şapellerden birindeydi. Zemin halı kaplıydı, tek kapı merdivene gidiyor ve tek pencereler de çatıya açılıyordu. Ağzında tıkaç olmasa da yardım çağrısını duvardaki tablolardan başkasının duyabileceğinden kuşkuluydu. Van Eck’in arkasında iki kişi dikiliyordu: Sarı saçları kafasının yarısından kazınmış, çizgili pantolonlu bir kız ile ekose gömlekli ve pantolon askılı iri bir oğlan. İkisi de *Stadwatch* tarafından görevlendirildiklerini gösteren mor kolluklar takmışlardı. İkisi de Beleşi Aslanlar dövmesini taşıyorlardı.

Oğlan sırtıttı. “Pekka’yı çağırmamı ister misiniz?” diye sordu Van Eck’e.

“Gerek yok. Müzayede hazırlıklarını gözetmeye devam etmesini istiyorum. Kaldı ki bu, bizzat halletmek istediğim bir mevzu.”

Van Eck eğildi. “Dinle, evlat. Hayalet, Grisha Üçler Erki üyelerinden biriyle görüldü. Brekker’in Ravkalılarla birlikte çalıştığını biliyorum. Bütün kusurlarına rağmen hâlâ benim kanımı taşıyor sun. Bana planlarını anlat, ben de seni rahat ettireyim. Sana harçlık veririm. Bir yerlerde rahat içinde yaşarsın. Ağzındaki tıkaçı çıkaracağım. Bağırırsan Pekka’nın dostlarının sana istediklerini yapmalarına izin veririm, anlaştık mı?”

Wylan başını salladı. Babası ağzındaki bez parçasını çekip çıkardı.

Dilini dudaklarında gezdiren Wylan babasının suratına tükürdü.

Van Eck cebinden bembeyaz monogramlı bir mendil çıkardı. Üzerine kırmızı defneyaprağı işlenmişti. “İki kelimeyi bir araya zar zor getirebilen bir çocuğa yakışır bir yanıt.” Yüzündeki salyayı sildi. “Bir daha deneyelim. Brekker’in Ravkalılarla ne planladığını bana söylersen yaşamana izin verebilirim.”

“Annemin yaşamasına izin verdiğin gibi mi?”

Babasının irkilmesi neredeyse fark edilmedi. İpleri bir kez çekilip sonra dinlenmeye çekilmesine izin verilen bir kukla gibiydi.

Van Eck kirlenen mendilini iki kez katlayıp cebine koydu. Oğlanla kıza başıyla işaret etti. “Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Müzayedede bir saatten az bir süre sonra başlıyor, o zamana kadar cevaplar istiyorum.”

İri oğlan, kıza dönerek, “Kaldır şunu,” dedi. Kız, Wylan’ı ayağa kaldırırken oğlan cebinden bir çift pirinç musta çıkardı. “Bunun ardından eski güzelliği kalmayacak.”

“Kimin umurunda ki?” dedi Van Eck omuz silkerek. “Bilinci yerinde olsun yeter. Bilgi istiyorum.”

Oğlan şüpheli gözlerle Wylan’a baktı. “Bu şekilde olmasını istediğine emin misin, tüccarcık?”

Wylan, Nina'dan öğrendiği bütün efeliği, Matthias'tan öğrendiği irade gücünü, Kaz'da gözlemlediği odaklanmayı, İnej'den öğrendiği cesareti ve Jesper'den öğrendiği vahşi, dikkatsiz umudu, şartlar ne kadar olumsuz olursa olsun kazanacaklarına dair inancını topladı. “Konuşmayacağım,” dedi.

İlk yumruk iki kaburgasını parçaladı. İkinci yumruk kan kusturdu.

“Belki de o lanet flütü bir daha çalamaman için parmaklarını kırmalıyız,” diye önerdi Van Eck.

Annem için buradayım, diye hatırlattı Wylan kendine. *Annem için buradayım*.

En nihayetinde o ne Nina ne Matthias ne Kaz ne İnej ne de Jesper'di. O sadece Wylan Van Eck'ti. Onlara her şeyi anlattı.

Bu sabah Takas Kilisesi'ne girmek hiç kolay bir iş değildi. Borsa binasına ve Beurs Kanalı'na yakın konumundan ötürü çatısı diğer hiçbir çatıyla birleşmiyordu ve İnej geldiğinde girişleri nöbetçilerle çoktan çevrilmişti. Fakat o, Hayalet'ti, kimsenin aklına gelmeyecek gizli yerleri, köşeleri ve yarıkları bulmak için yaratılmıştı.

Müzayede boyunca Takas Kilisesi'ne hiçbir silah alınmayacaktı, dolayısıyla Jesper'in tüfeğini sırtına bağlamıştı. Bir grup *Stadwatch* muhafızının kereste dolu bir arabayı kilisenin devasa çift kanatlı kapılarına doğru götürdüklerini görene kadar gözükmeden bekledi. İnej kerestelerin sahne ya da parmak nefleri için bir tür barikat oluşturmada kullanılacağını varsaydı. Araba durana kadar bekledi, sonra yerde sürüklenmemesi için başlığını tuniğinin içine soktu ve arabanın altına süzüldü. Vücudu arnavut kaldırımı taşlardan birkaç santim yukarıdaydı. Dingile tutunarak onu doğrudan orta koridordan taşımalarına izin verdi. Sunağa varmadan kendini yere bırakıp oturakların arasına yuvarlandığında, arabanın tekerlerine takılmaktan son anda kurtuldu.

Taş zemin soğuktu. Kiliseyi boydan boya sürünerek kat etti, ardından koridorun sonunda bekleyip batı tarafındaki kemerli geçidin sütunlarından birinin arkasına koştu. Sütundan sütuna ilerledi, onu başparmak şapellerine götürecek nefe süzüldü. Nefteki oturakları siper olarak kullanabilmek için bir kez daha emeklemeye koyuldu. Nöbetçilerin nerede devriye gezdiğini bilmiyordu ve kilisenin içinde dolaşırken yakayı ele verme arzusunda değildi.

İlk şapele ulaştı, sonra merdivenden yukarıdaki turuncu şapele tırmandı. Sunağı altından yapılmıştı fakat portakal veya diğer egzotik meyvelerin kasalarına benzetilmeye çalışılmıştı. Sunağın yanında, siyahlar giyinmiş, Ghezen'in bir narenciye bahçesi üzerinde duran elinin içinde bir tüccar ailesini gösteren bir DeKappel yağlıboya tablosu vardı.

Sunağın üstüne çıkarak şapelin kubbesine atladı ve neredeyse baş aşağı asılı kalacak şekilde tutundu. Kubbenin merkezine ulaşınca daha büyük kubbenin tepesine bir şapka gibi kondurulmuş olan daha küçük kubbeye sırtını sıkıştırdı. Burada sesini duyan olacağından kuşkulansa da katedraldeki testere ve çekiç sesleri başlayana kadar bekledi. Sonra da şapele ışık veren ince camlı pencerelerden birinin önüne ayağını koyup tekmeledi. İkinci girişimde kırılan camın parçaları dışarı saçıldı. İnej kalan parçaları temizlemek için elini tuniğinin yeniyle sardı ve kubbenin üstüne çıktı. Pencereye bir tırmanma halatı bağlayıp kubbenin yan cephesinden nefin çatısına indiğinde Jesper'in tüfeğini bıraktı. Dengesini bozmasını istemiyordu.

Ghezen'in başparmağının tepesindeydi. Sabah sisi dağılmaya başlamıştı, günün sıcak olacağını hissedebiliyordu. Başparmak boyunca geri giderek ana katedralin dik çatılı kulelerine ulaştığında tekrar tırmanmaya başladı.

Burası kilisenin en yüksek kısmıydı ama alan tanıdıktı ve bu da işini kolaylaştırıyordu. Katedral, Ketterdam'daki bütün çatıları içinde İnej'in favorisiydi. Oranın çevresini öğrenmek için geçerli bir sebebi yoktu. İş icabı Borsa binasını ya da Beurs Kanalı'nı gözlemleyebileceği başka pek çok yer vardı ama o hep Takas Kilisesi'ni seçmişti. Sivri kuleleri Ketterdam'ın hemen her yerinden görülebiliyordu. Bakırları çoktan yeşile dönen çatısı kusursuz tutaçlar ve çok sayıda gizlenecek yer sunan metal süslemelerle kaplıydı. Şehirde başka hiç kimsenin göremediği tuhaf bir gri yeşil masal diyarı gibiydi.

İçindeki ip cambazı, en yüksek kulelerin arasına bir tel germe-
meyi düşünmüştü. *Ölümün kendisine kim meydan okumaya cüret edebilir? Ben ederim.* Kerchliler katedrallerinin tepesinde cambazlık yapılmasını büyük ihtimalle küfür addederlerdi ama gösterisini paralı yaparsa iş değişirdi belki.

Kaz'ın, "sigortaları" olarak tanımladığı patlayıcıları, Wylan'la birlikte katedralin haritasını çıkarırlarken belirledikleri yerlere yerleştirdi. Ancak Kaz'ın beyninde kargaşa güvenlik yerine geçebilirdi. Bombalar gürültü çıkaracaklardı ama fazla hasara yol açmayacaklardı. Yine de bir aksilik çıkar da dikkat dağıtmak gerekirse orada olacaklardı.

İşini bitirdiğinde apsise ve katedralin engin nefine bakan metal ceplerden birinin içine tünedi. Buradan, müzayedenin yapılacağı yeri görmesine engel olabilecek tek şey bir dizi geniş tahta ve aralarındaki delikli tel perdeydi. Buraya sadece orgun müziğini veya ilahilerle yükselen sesleri dinlemek için geldiği zamanlar vardı. Şehrin üstünde, borulu orgdan çıkan notalar taştan yankılanırken, kendini Azizlerine daha yakın hissediyordu.

Akustik o kadar iyiydi ki istese vaazların her kelimesini din-

leyebilirdi fakat ayinin o kısımlarına kulak tıkarı. Ghezen onun Tanrısı değildi ve ona nasıl daha iyi hizmet edebileceğine dair hutbe dinlemeye hiç niyeti yoktu. Ghezen'in sunağının da hayranı değildi; kilisenin etrafında inşa edildiğı zarafetten yoksun, düz bir kaya parçasıydı. Kimileri ona İlk Boğaz, kimileri Harç derdi fakat bugün müzayede sahnesi olarak kullanılacaktı. İnej'in midesi bulandı. Sözde o bir sözleşmeli çalışandı, Kerch'e kendi özgür iradesiyle getirilmişti. Belgelerde öyle yazıyordu. O belgelerde kaçırılışından, köle gemisinin karnında yaşadığı dehşetten, Tante Heleen'in ellerinde tattığı aşağılanmadan ya da Menajeri'deki sefil yaşamından bahsedilmiyordu. Kerch ticaret üzerine kurulmuştu ama o ticaretin ne kadarı insanlar üzerinden yapılıyordu? Ghezen'in hizmetkârlarından biri o sunakta dikilip kölelik hakkında nutuk çekebilirdi ama bu şehrin ne kadarı zevk evlerinden elde edilen vergilerle inşa edilmişti? Cemaatin kaç üyesi, neredeyse Kerchçe bile bilmeyen, asla azalmayan bir borcu ödemek için üç kuruşa yerleri silip çamaşırları katlayan oğlan ve kızları çalıştırıyordu?

İnej parasına kavuşursa, gemisini alabilirse bütün bunları değiştirmek için üzerine düşeni yapabilirdi. Eğer bugünü atlattırsa. Hepsini –Kaz, Nina, Matthias, Jesper, Wylan, kendi hayatında çok az söz sahibi olan Kuwei'yi– gözünün önüne getirdi. Bir telin üzerine yan yana tünemişler, dengede durmakta zorlanıyorlardı. Birbirlerine olan inançlarıyla ve umutla hayatları birbirine bağlanmıştı. Pekka muhtemelen aşağıda, kilisede dolanıyordu. Bu durumda Dunyasha da yakınlarda olmalıydı. Fildişi ve kehribar tenli kıza gölgesi demişti ama o belki de İnej'in bu hayat için yaratılmadığına dair bir işaret de. Öte yandan bu şehrin onun evi olduğunu, Dunyasha'nın buradaki davetsiz misafir olduğunu hissetmemek çok güçlü.

Şimdi İnej kilisenin zemin katını son bir kez kolağan eden, köşeleri ve şapelleri arayan muhafızları izledi. Arama yapmaları için çatıya birkaç cesur subay gönderebileceklerini biliyordu ama saklanacak çok yer vardı, kaldı ki icap ederse başparmak şape linin kubbesine tekrar süzülüp, orada gitmelerini bekleyebilirdi.

Muhafızlar görev yerlerini alırken İnej komutanlarının emirler yağdırdığını, Ticaret Konseyi üyelerinin sahnede nerede oturacaklarını söylediğini duydu. Kuwei'nin sağlık durumunu kontrol etmesi için getirilen üniversite hekimini ve mezatçının duracağı kürsünün bir muhafız tarafından yerine taşındığını gördü. Oturakların arasında muhafızlarla dolaşan birkaç Beleşçi Aslan'ı görünce öfkелendi. Göğüslerini şişiriyor, yeni otoritelerinin keyfini çıkarıyor, kollarındaki mor *Stadwatch* pazıbentlerini birbirlerine sallayıp gülüşüyorlardı. Gerçek *Stadwatch* muhafızları memnun görünmüyordu, İnej en az iki Ticaret Konseyi üyesinin hazırlıkları temkinli gözlerle izlediğini görebiliyordu. Bir avuç Fıçı hayduduna yasal yetki vererek çizgiyi aşip aşmadıklarını mı merak ediyorlardı acaba? Rollins'le bu dansı Van Eck başlatmıştı fakat İnej, Fıçı'nın kralının onun uzun süre liderlik yapmasına izin verreceğinden kuşkuluydu.

İnej limana ve siyah dikilitaş kulelerine kadar ufuk çizgisini taradı. Nina Gelgit Konseyi hakkında haklı çıkmıştı. Anlaşılan gözlem kulelerinde kapalı kalmayı tercih ediyorlardı. Gerçi kimlikleri bilinmediğinden İnej şu anda katedralde oturuyor olabileceklerini de düşündü. Fıçı'ya baktı, Nina'nın güvende ve fark edilmemiş olduğunu, *Stadwatch*'un kilisede yoğunlaşmasının sokaklarda daha rahat hareket imkânı sağlamasını umdu.

Öğleden sonraya gelindiğinde sıralar meraklı izleyicilerle dolmaya başladı; eski kıyafetli esnaflar, en cıfcaflı giysilerini giyercek

Çıtalar'dan çıkagelmiş işçiler ve haydutlar, kimileri beyaz yakalarının üzerindeki kafaları aşağı yukarı sallanan, saçları örgülerle taçlandırılmış eşlerinin refakatinde siyahlar giymiş tüccarlar.

Onların ardından Fjerdalı diplomatlar geldi. Gümüş ve beyazlar giymişlerdi ve etrafları hepsi altın sarısı saçlı ve tenli, siyah üniformalı *drüskelle*lerle çevrilmişti. Cüsseleri bile ürkütücüydü. İnej, Matthias'ın bu adamların ve delikanlıların bazılarını tanıdığını tahmin etti. Onlarla birlikte görev yapmış olmalıydı. Onları tekrar görmek nasıl bir duygu olurdu acaba, ne de olsa hain damgası yemişti?

Bir sonraki heyet Zemenilere aitti, kapılarda silahları bırakmak zorunlu olduğu için bellerindeki silah kemerleri boştu. *Drüskelle*ler kadar uzundular ama daha ince yapıydılar. Kimileri İnej gibi bronz tenli, kimileri Jesper gibi esmerdi, bazılarının kafaları kazınmıştı, bazılarının saclarında kalın örgüler vardı. Orada, Zemeni heyetinin en arka iki safının arasında İnej, Jesper'i gördü. Bir kez olsun kalabalığın arasındaki en uzun kişi değildi. Parafinli pamuk trençkotunun yakasını kaldırmış, şapkasını kulaklarının üstüne indirmiş haliyle neredeyse tanınmıyordu. Ya da en azından İnej öyle umuyordu.

Ravkalılar geldiğinde salondaki vızıltı gürlemeye dönüştü. Esnaflar, tüccarlar ve Fıçı'nın haydutları bu görkemli uluslararası gösteriden ne anlam çıkarıyorlardı?

Cırtlak mavi renkli frak giymiş bir adam Ravka heyetinin başını çekiyordu ve etrafı soluk mavi askeri üniformalı Ravka askerleriyle çevrelenmişti. Bu, efsanevi Sturmhond olmalıydı. Bir yanında Zoya Nazyalensky, diğer yanında Genya Safin, etrafına saf bir özgüven yayıyordu. Adımları sanki gemilerinden birinde dolaşmışçasına sakin ve rahattı. Belki de İnej, fırsatı varken

Ravkalılarla buluşmalıydı. Sturmhond'un mürettebatıyla geçireceği bir ayda neler öğrenirdi kim bilir?

Fjerdalılar ayaklandılar, *drüskelle*ler Ravkalı askerlere ters ters bakınca İnej bir kavga çıkabileceğini düşündü ama *Stadwatch* birliğini arkasına alan Ticaret Konseyi'nin iki üyesi öne doğru atıldılar.

Tüccarlardan biri tiz ve gergin bir sesle, "Kerch tarafsız bölge dir," diye hatırlattı. "Savaş için değil, iş görüşmek için buradayız."

Diğeri, ceketinin siyah kollarını savurarak, "Takas Kilisesi'nin kutsallığını ihlal eden her kim olursa teklif sunmasına katiyen izin verilmeyecektir," diye ısrar etti.

Fjerda büyükelçisi, sözleri katedralde yankılanarak, "Zayıf kralınız işini yaptırmak için neden pis bir korsanı gönderiyor?" diye pis pis güldü.

"Ticaret gemisi kaptanı," diye düzeltti Sturmhond. "Yakışıklılığım bana avantaj kazandırır diye düşündü herhalde. Sizin geldiğiniz yerde böyle endişelere gerek yok sanırım?"

"Gösteriş düşkünü, gülünç tavus kuşu. Grishalar gibi pis kokuyorsun."

Sturmhond havayı kokladı. "Çok ilginç, ben sadece buzun ve akraba çiftleşmelerinizin kokusunu alabiliyorum."

Büyükelçi mosmor olurken yoldaşlarından biri alelacele onu uzaklaştırdı.

İnej gözlerini devirdi. Çıtalar'da yüzleşen iki Fıçı patronundan daha beterdiler.

Fjerdalılarla Ravkalılar öfkeyle ve homurdanarak koridorun karşılıklı iki tarafındaki yerlerini aldılar, Kael heyeti tantanasız bir giriş yaptı. Fakat saniyeler sonra herkes tekrar ayağa kalktı. Biri, "Shular," diye bağırıyordu.

Bütün gözler katedralin devasa kapılarına çevrilirken Shular içeri aktılar. Atlarla ve anahtarlarla süslenmiş kırmızı sancaklar taşıyorlardı, zeytin rengi üniformaları altın süslemeliydi. Koridorda ilerlerken ifadeleri duygusuzdu, sonra durdular ve Shulu büyükelçi kızgınlıkla kendi heyetinin salonun ön kısmında oturması gerektiğini ve sahneye yakın oturtulan Ravkalılara ve Fjerdalılara ayrıcalıklı muamele yapıldığını iddia etti. Kherguudlar aralarında mıydı? İnej solgun bahar semalarına baktı. Kanatlı bir asker tarafından tüneğinden koparılma fikrinden hoşlanmadı.

En sonunda Van Eck sahnenin yanında gizli gizli beklediği yerden çıkıp koridorda yürüyerek, “Madem önde oturmayı arzuluyordunuz, görkemli bir giriş yapma faslını atlayarak buraya vaktinde gelseydiniz,” diye çıkıştı.

Shular ve Kerchler bir müddet daha sağda solda gezindikten sonra nihayet Shular yerlerine oturdular. Kalabalığın geri kalanı mırıl mırıl konuşuyor, şüpheli bakışlar atıyordu. Çoğu Kuwei’nin değerini bilmiyordu ya da *jurda parem* olarak adı geçen ilaç hakkında sadece rivayetler duymuştu. O nedenle Shulu bir çocuğun neden böylesine istekli alıcıları masaya topladığını merak ediyorlardı. Teklif verme niyetiyle ön sıralara yerleşen birkaç tüccar omuz silkiyor ve hayretle başlarını sallıyordu. Belli ki bu oyunda küçük oyuncuların yeri yoktu.

Kilise çanları, Geldrenner saat kulesinin hemen arkasında saat tam üçte çalmaya başladı. Sessizlik çöktü. Ticaret Konseyi sahne-
de toplandı. Sonra İnej salondaki bütün kafaların döndüğünü gördü. Kilisenin büyük çift kanatlı kapıları açıldı ve Kuwei Yul-Bo, etrafı Kaz, Matthias ve silahlı *Stadwatch* muhafızlarıyla çevrili halde içeri girdi. Matthias basit esnaf kıyafetleri giymişti fakat

yine de geçit törenindeki bir askere benziyordu. Siyah takım elbisesinin  ık çizgilerine rağmen, mor gözü ve patlak dudağıyla Kaz her zamankinden daha az saygın görünüyordu.

Bağrı malar anında ba ladı. En büyük velveleyi kimin kopardığını kestirmek g t .  hrin en çok aranan suçluları Takas Kilisesi'nin orta koridorunda yürüyorlardı. Katedralin dört bir yanında konum almış Bele ci Aslanlar, Kaz'ı görür görmez yuhalamaya ba ladılar. *Drüskelle* kardeşleri Matthias'ı o an tanımı lardı ve İnej'in hakaret olduğunu varsaydığı Fjerdaca sözler haykırıyorlardı.

Müzayedenin kutsallığı Kaz ile Matthias'ı koruyacaktı, ama bu sadece satış gerçekleşene kadar geçerliydi. Yine de ikisi de bir nebze olsun endişeli görünmüyordu. Kuwei'yi güvenle aralarına almış, sırtları dik, gözleri kar ıda yürüyorlardı.

Kuwei'nin durumu onlar kadar iyi değildi. Shular aynı lafı tekrar tekrar bağırıyorlardı: *Sheyao, sheyao...* Anlamı her neyse Kuwei her bağırı ta biraz daha siniyor gibiydi.

Kent m zayedecisi platforma yaklaşıp sunağın bitişiğindeki podyumda yerini aldı. Adı Jellen Radmakker'di; Jesper'in petrol vadeli işlemleri üzerine yaptığı saçma sunuma davet ettikleri soru turmacılardan biri. İnej, Kaz için yaptığı soru turmadan adamın, günlerini Ghezen'e hizmet amacıyla kamu binalarının yerlerini silerek geçiren ve en az onun kadar sofu olan kız kardeşi dışında ailesi olmayan son derece dürüst, dindar biri olduğunu biliyordu. Soluk benizli, turuncu ka lıydı ve devasa bir karides görünümü veren kambur bir duruşu vardı.

İnej katedralin sivri kulelerini, Ghezen'in avucundan yayılan parmak neflerinin çatılarını taradı. Çatıda hâlâ devriye yoktu. Neredeyse rencide ediciydi ama belki de Pekka Rollins ve Jan Van Eck'in onun için başka planları vardı.

Radmakker tokmağını üç kez öfkeyle indirerek, “Düzen sağlansın,” diye bağırdı. Odadaki patırtı memnuniyetsiz bir mırıltıya dönüştü.

Kuwei, Kaz ve Matthias sahneye çıkarak podyumdaki yerlerini aldıklarında, Kaz ve Matthias hâlâ tir tir titreyen Kuwei’yi kısmen gizlediler.

Radmakker mutlak sessizlik sağlanmasını bekledi. Ancak ondan sonra müzayedenin kurallarını, ardından da Kuwei’nin muhtemel sözleşmesinin şartlarını okumaya başladı. İnej, Van Eck’e baktı. Onca zamandır peşinde koştuğu ödüle bu kadar yaklaşmak nasıl bir duyguydu acaba? İfadesi kendini beğenmiş, heyecanlıydı. *Bir sonraki hamlesini şimdiden hesaphıyor*, diye fark etti İnej. Ravka kazanan teklifi vermediği sürece –ki hazineleri tamtakırken bunu nasıl yapacakları meçhuldü– Van Eck’in dileği gerçekleşecekti: *jurda paremin* sırrı dünyanın üzerine salınacaktı. *Jurda* fiyatları tahmin edilemez seviyelere yükselecek, gizli özel holdingleriyle ve Johannus Rietveld’in yönettiği jurda konsorsiyumuna yaptığı yatırımlarla Karun kadar zengin olacaktı.

Radmakker üniversiteli bir hekim, kafasının tepesi kel bir adamı eliyle öne doğru çağırırdı. Hekim Kuwei’nin nabzını ve boyunu ölçtü, ciğerlerini dinleyip dilini ve dişlerini inceledi. Tuhaf bir manzaraydı, İnej köle gemisinin güvertesinde Tante Heleen tarafından ellenip yoklanmasını hatırladı.

Hekim işini tamamlayıp çantasını kapadı.

“Lütfen beyanınızı yapın,” dedi Radmakker.

“Delikanlının sağlık durumu iyi.”

Radmakker, Kuwei’ye döndü. “Bu müzayedenin kurallarına ve sonucuna bağlı kalmayı kendi özgür iradenle kabul ediyor musun?”

Kuwei cevap verdiyse de İnej duyamadı.

“*Konuşsana, evlat.*”

Kuwei tekrar denedi. “Ediyorum.”

“O zaman başlayabiliriz.” Hekim podyumdan indi ve Radmakker tokmağını bir kez daha kaldırdı. “Kuwei Yul-Bo müzayedeye başlamamız için onayını verdi ve Ghezen’in elinin rehberliğinde adil bir fiyata hizmetlerini sunduğunu iş burada belirtti. Bütün teklifler *kruge* cinsinden yapılacak. Teklif verenlerin, teklif yapmazken sessiz kalmaları rica olunur. Müzayedeye yapılacak bütün müdahaleler, iyi niyetle yapılmayacak bütün teklifler Kerch yasaları uyarınca azami cezaya çarptırılacaktır. Müzayedeyi bir milyon *kruge*yle açıyorum.” Durakladı. “Ghezen’in adına, müzayede başlasın.”

Ve sonra başladı. İnej’in takip etmekte zorlandığı rakamları havada uçarken teklifler Radmakker’in kesik kesik tekrar ederek tokmağını her vuruşunda arttı.

“Beş milyon *kruge*,” diye bağırdı Shu büyükelçisi.

“Beş milyon,” diye tekrarladı Radmakker. “Altı var mı?”

“Altı,” diye karşılık verdi Fjerdalılar.

Radmakker’in gür sesi katedralin duvarlarında mermi gibi sekti. Sturmhond bekledi ve Fjerdalılarla Shuların tekliflerini sıralamalarına izin verdi, Zemeni heyeti ise ara ara fiyatı temkinli oranlarda artırarak müzayedenin hızını düşürmeye çalıştı. Kaelliler sıralarında sessizce oturarak gidişatı gözlemlediler. İnej ne kadar bildiklerini, isteksizler mi yoksa teklif veremeyecek durumdalar mı diye merak etti.

İnsanlar şimdi ayağa kalkıyorlar, yerlerinde oturamıyorlardı. Sıcak bir gündü ama katedraldeki hareketlilik sıcaklığı daha da yükseltmiş gibiydi. İnej insanların yelpazelendiklerini, bir grup

saksağan gibi kümelenmiş Ticaret Konseyi üyelerinin de alınlarını mendille silmeye başladıklarını görebiliyordu.

Teklifler kırk milyon *kruge*ye ulaştığında Sturmhond nihayet elini kaldırdı.

“Elli milyon *kruge*,” dedi. Takas Kilisesi sessizliğe büründü.

Radmakker bile durakladı. Sakin tavrı sarsılmıştı. “Ravka heyetinden elli milyon *kruge*,” diye tekrarladı. Ticaret Konseyi üyeleri ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı, hiç kuşkusuz Kuwei’nin fiyatı üzerinden kazanacakları komisyon için heyecanlanmışlardı.

“Yok mu artıran?” diye sordu Radmakker.

Shular aralarında konuşuyordu. Fjerdalılar da aynını yapıyordu fakat onlarınki daha ziyade tartışmayı andırıyordu. Zemeniler ne olacağını görmeyi bekliyor gibiydiler.

“Altmış milyon *kruge*,” diye duyurdu Shular.

On milyonluk artış. Tam Kaz’ın tahmin ettiği gibi.

Bir sonraki teklif Fjerdalılardan geldi, altmış milyon iki yüz bin. Bu kadar ufak bir artışın gururlarına dokunduğunu görebiliyordunuz fakat Zemeniler de tekliflerin ateşini söndürmek niyetindeydiler. Onların teklifi de altmış milyon beş yüz bindi.

Müzayedenin ritmi değişti, daha yavaş bir hızda ilerledi, altmış iki milyonun altında seyrederken o kilometre taşma ulaşıldı; Shular sabırsızlanıyorlardı.

“Yetmiş milyon *kruge*,” dedi Shulu büyükelçi.

“Seksen milyon,” diye seslendi Sturmhond.

“Doksan milyon.” Shular artık Radmakker’i bekleme zahmetine girmiyorlardı.

İnej, Kuwei’nin solgun, telaşlı yüzünü tünediği yerden bile görebiliyordu. Rakamlar fazla artmıştı, hem de çok hızlı.

“Doksan bir milyon,” dedi Sturmhond tempoyu düşürmek için geç kalmış bir teşebbüsle.

Shulu büyükelçi oyundan sıkılmışçasına öne doğru çıkarak, “Yüz on milyon *kruge*,” diye kükredi.

“Shu heyetinden yüz on milyon *kruge*,” diye haykırdı Radmakker. Sakinliği bu miktarla yerle bir olmuştu. “Var mı artıran?”

Takas Kilisesi sessizdi, bütün toplananlar dua etmek için başlarını eğmişti sanki.

Sturmhond gergin bir kahkaha atıp omuz silkti. “Yüz yirmi milyon *kruge*.”

İnej dudağını o kadar sert ısırды ki kanadı.

Güm. Devasa çift kanatlı kapılar açıldı. Nefin içine giren deniz suyu sıraların arasında köpürdükten sonra sis bulutu halinde yok oldu. Kalabalığın heyecanlı konuşmaları şaşkın bağırışlara dönüşmüştü.

Maviler giymiş on beş figür içeri sökün etti. Cübbeleri, görünmez bir rüzgâra yakalanmışçasına dalgalandı. Yüzleri sislerin arasında gizliydi.

İnsanlar silahlarını istiyorlar, kimileri birbirlerine tutunup bağırıyordu. İnej yere eğilen bir tüccarın baygın karısını çılginca yelpazelediğini gördü.

Figürler koridorda süzülerek ilerlediler, kıyafetleri ağır ağır dalgalandı.

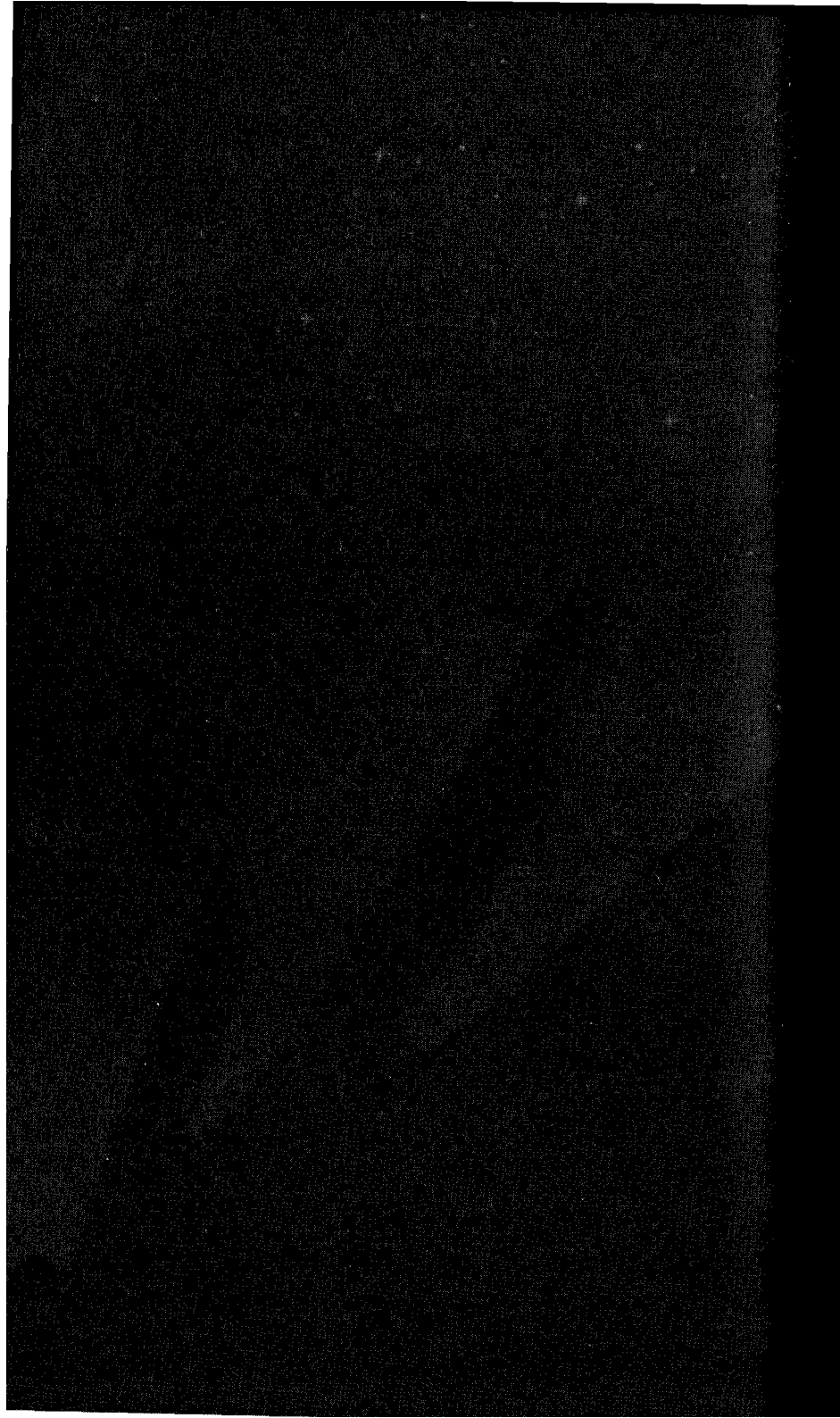
“Bizler Gelgit Konseyi’yiz,” dedi en baştaki mavi pelerinli figür. Bu, alçak ve buyurgan bir kadın sesiydi. Sis, yüzünü tamamen örtüyor, başlığının altında sürekli değişen bir maske gibi dönüşüyordu. “Bu müzayedeye sahtekârlık karıştı.”

Kalabalıktan şaşkın mırıltılar yükseldi.

İnej, Radmakker'in düzeni sağlamaya davet ettiğini duydu, sonra içgüdüsel olarak sola kaçtı. Yumuşak bir *vınlama* duymuştu. Yanından geçen ufak, yuvarlak bir bıçak tuniğinin kolunu kesip bakır çatıya çarptı.

"Bu bir uyarıydı," dedi Duniyasha. İnej'in otuz adım uzağında ki kulelerden birine tünemişti, fildişi rengi başlığı öğleden sonra güneşinin altında yeni yağmış parlak kar gibi yüzünü çevreliyordu. "Seni öldürürken gözünün içine bakacağım."

İnej bıçaklarına uzandı. Gölgesi bir cevap talep ediyordu.

6. KISIM

ETKİ VE TEPKİ

Matthias sakinliğini koruyarak Takas Kilisesi'nde patlak veren kargaşayı gözledi. Arkasında oturan Konsey üyelerinin son derece farkındaydı. Bir grup siyah takımlı kuzgun birbirine gakiyordu. Van Eck ise sandalyesine iyice gömölüp parmaklarını çadır şeklinde birleştirmiş, müthiş bir memnuniyet ifadesi takınmıştı. Matthias, Pekka Rollins adındaki adamın doğu kemerli geçidinde bir sütuna yaslandığını görebiliyordu. Çete liderinin, bilerek Kaz'ın görüş hattında konum aldığından şüpheleniyordu.

Radmakker düzenin sağlanmasını emrederek sesini yükseltti. Tokmağını her vuruşunda soluk turuncu saçları titriyordu. Salondakileri hangisinin daha çok sinirlendirdiğini söylemek güçtü: Müzayedenin sahte olması ihtimali mi yoksa Gelgit Konseyi'nin teşrifi mi? Kaz, Gelgitçilerin kimliklerini kimsenin bilmediğini iddia ediyordu. Kirieller ve Hayalet böyle bir sırrı açığa çıkaramıyorsa kimse çıkaramazdı. Görünüşe bakılırsa en son yirmi beş yıl önce yeni bir tersane yapmak için dikilitaş kulelerinden birinin tahrip edilmesini protesto etmek için halkın arasına karışmışlardı. Oylama onların lehine sonuçlanmayınca Belediye binasına devasa bir dal-

ga göndermişlerdi. Konsey kararından vazgeçmiş ve eski alanda daha az pencere ve daha sağlam temelli yeni bir belediye binası inşa edilmişti. Matthias, Grisha gücüyle ilgili bu tarz öykülere alışıp alışamayacağı merak etti.

O da tıpkı diğer silahlar gibi. Mahiyeti, kullanana göre değişir. Bunu kendine hatırlatmaya devam etmesi gerekecekti. Nefret düşünceleri o denli eskiye dayanıyordu ki içgüdü halini almışlardı. Bu, bir gecede değiştirebileceği bir şey değildi. Nina'nın *paremle* mücadelesi gibi, bir ömür sürebilirdi. O da şu sıralarda Fıçı'daki görevine başlamış olmalıydı. Ya da keşfedilip tutuklanmış da olabilirdi. Djel'e dua etti. *Benim elimden gelmese de sen onu güvende tut.*

Bakışları, ön sıralarda toplanan Fjerda heyetine ve oradaki *drüskellelere* kaydı. Çoğunu ismen biliyordu ve onlar da mutlaka onu tanıyorlardı. Tikintilerinin keskin ucunu hissedebiliyordu. İlk sıradan bir oğlan ona sert sert bakıyor, öfkeden titriyordu. Gözleri buzul gibiydi, saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyazdı. Gözlerine bu ifadeyi koymak için komutanları hangi yaralarını istismar etmişlerdi? Matthias gözlerini kaçırmadı, öfkesini göğüsledi. Bu çocuktan nefret edemedi. O da vaktiyle onun gibiydi. Sonunda buz saçlı çocuk başını çevirdi.

"Müzayede, yasaların koruması altında!" diye bağırdı Shulu büyükelçi. "Bu işlemi durdurmaya hakkınız yok."

Dalgaların Hâkimleri kollarını kaldırdılar. Açık kapılardan içeri yeni bir dalga daha girdi ve koridorda gürledikten sonra Shuların kafalarının üzerinde kavis çizerek asılı kaldı.

"Sessizlik," dedi Gelgitçilerin başı. Yeni bir itiraz bekledi, gelmeyince dalga geriye doğru kıvrılarak zararsızca yere indi. Gülmüş bir yılan misali koridorda sürünerek gitti. "Bu müzayedenin

düzmece olduğuna dair ihbar aldık.”

Matthias’ın gözleri Stunnhond’a kaydı. Ticaret gemisi kaptanı hafif şaşkın bir ifade takınmıştı fakat Matthias korku ve endişesini sahnede bulunduğu yerden bile sezebiliyordu. Kuwei tir tir titriyor, gözleri kapalı, kendi kendine Shuca bir şeyler fısıldıyordu. Matthias, Kaz’ın ne düşündüğünü anlayamıyordu. Hiç de anlayamamıştı zaten.

“Müzayede kuralları açık,” dedi Gelgitçi. “Ne sözleşmesini sunan ne de temsilcileri müzayedenin sonucuna müdahale edebilirler. Karar piyasanın olmalıdır.”

Ticaret Konseyi üyeleri şimdi ayağa kalkmışlardı. Cevap talep ediyor, sahnenin önünde Radmakker’in etrafında kümeleniyorlardı. Van Eck de diğerleriyle birlikte bağırıyormuş gibi yapıyordu fakat Kaz’ın yanında durdu ve Matthias onun, “Ben de Ravkalılarla yaptığın planı ifşa edenin ben olacağımı santıyordum ama öyle görünüyor ki bu şerefe Gelgitçiler nail olacaklar,” diye mırıldadığını duydu. Ağzı kıvrılarak tebessüme dönüştü. “Wylan seni ve dostlarını ele vermeden önce bayağı direndi,” dedi podiyuma doğru ilerleyerek. “O kadar iradeli olduğunu hiç bilmezdim.”

“Dürüst tüccarları dolandırmak için sahte bir fon oluşturulmuş,” diye devam etti Gelgitçi. “Bu para teklif verenlerden birine aktarılmış.”

“Tabii ya!” dedi Van Eck alaycı bir şaşkınlıkla. “Ravkalılar! Böyle bir müzayedede rekabet etmeye yetecek kadar paraları olmadığını hepimiz biliyorduk!” Matthias adamın ne kadar eğlendiğini sesinden anlayabiliyordu. “Son iki yılda Ravka hükümdarının bizden ne kadar borç aldığının farkındayız. Faiz ödemelerini bile güç bela yapabiliyorlar. Açık bir müzayedede yüz yirmi milyon *kruge* teklif edecek durumda değiller. Brekker onlarla işbirliği içinde olmalı.”

Bütün teklif verenler ayaklanmıştı. Fjerdalılar adalet için ba-

ğırıyorlardı. Shular ayaklarını yere vurmaya ve sıraların arkasını yumruklamaya başlamışlardı. Ravkalılar kargaşanın ortasında dikiliyorlardı, dört bir yanları düşmanla çevrilmişti. Sturmhond, Genya ve Zoya her şeyin merkezindeydiler, başları dikti.

“Bir şeyler yap,” diye homurdandı Matthias, Kaz’a. “İşler sarpa sarmak üzere.”

Kaz’ın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. “Öyle mi sence?”

“Lanet olsun, Brekker. Sen...”

Gelgitçiler kollarını kaldırdılar ve kilise kulakları sağır eden bir *güm* sesiyle daha sarsıldı. Üst balkonun pencerelerinden içeri sular doldu. Kalabalık sakinleşti ama sessizlik tam anlamıyla sağlanamamıştı. Öfkeli mırıltılarla kayınıyordu.

Radmakker tokmağını vurup otoritesini tekrar tesis etmeye çalıştı. “Ravkalılar aleyhinde kanıtınız varsa...”

Gelgitçi, sis maskesinin ardından konuştu. “Ravkalıların bununla hiçbir alakası yok. Paralar Shulara transfer edilmiş.”

Van Eck gözlerini kırıştırdı, sonra taktik değiştirdi. “Pekâlâ, o zaman Brekker, Shularla bir tür anlaşma yapmıştır.”

Shular anında inkâra giriştiler ama Gelgitçi’nin sesi daha gürdü.

“Sahte fon Johannus Rietveld ve Jan Van Eck tarafından oluşturulmuş.”

Van Eck’in suratı kireç kesildi. “Hayır, bu doğru değil.”

“Rietveld bir çiftçi,” diye kekeleydi Karl Dryden. “Onunla biz-zat tanıştım.”

Gelgitçi, Dryden’e döndü. “Hem sen hem Van Eck, Geldrenner Otelî’nin lobisinde Rietveld’le görüşürken görülmüşsünüz.”

“Evet ama bir fon için, bir *jurda* konsorsiyumu için buluşmuş-tuk, dürüst bir ticari girişimdi.”

“Radmakker,” dedi Van Eck. “Sen oradaydın. Rietveld’le tanıştın.”

Radmakker'in burun delikleri kabardı. "Ben bu Bay Rietveld hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama seni gördüm. Geldrenner'de seni ikimiz de gördük..."

"Ben Zemeni petrol vadeli işlemleri üzerine bir sunum için oradaydım. Çok tuhaftı tamam ama ne olmuş yani?"

"Hayır," dedi Van Eck başını iki yana sallayarak. "Rietveld işin içindeyse bunun arkasında Brekker vardır. Konseyi dolandırması için Rietveld'i o tutmuş olmalı."

"Senin teşvikinle hepimiz o fona para koyduk," dedi diğer konsey üyelerinden biri. "Bütün paraların uçup gittiğini mi söylüyorsun?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk!" diye karşılık verdi Shulu büyükelçi.

"Bu, Brekker'in işi," diye ısrar etti Van Eck. Kendini beğenmiş tavırları gitmişti ama soğukkanlılığını koruyordu. "Bu çocuk beni ve kentin dürüst adamlarını küçük düşürmek için elinden geleni ardına koymuyor. Karımı ve oğlumu kaçırdı." Kaz'ı gösterdi. "Batı Çıtası'nda Goedmed Köprüsü üzerinde seni Alys'le gördüğümü inkâr mı ediyorsun?"

"Elbette etmiyorum. Aynen benden istediğin gibi onu pazar meydanından aldım," diye yalan söyledi Kaz. O kadar kusursuzdu ki Matthias bile inandırıcı buldu. "Gözlerinin bağlı olduğunu ve onu kaçıranları görmediğini söyledi."

"Saçmalık!" dedi Van Eck hor görerek. Ardından da ellerini şiş karnının üzerinde kenetlemiş olan Alys'in oturduğu batı balkonuna doğru bağırıyordu. "Alys! Söyle onlara!"

Alys başını iki yana salladı. Gözleri fal taşı gibi açık, kafası karışık. Hizmetçisine bir şeyler söyledi, kadın da, "Kendisini kaçıranlar maske takıyorlarmış ve meydana ulaşana kadar gözleri bağlıymış," dedi.

Van Eck sinirle soluğunu boşalttı. “Korumalarım onu kesinlikle Alys’le gördüler.”

“Senin için çalışan adamlar mı?” dedi Radmakker kuşkuyla.

“Köprüdeki buluşmayı Brekker ayarladı!” dedi Van Eck. “Bir pusula bırakmıştı, göl evinde.”

“Ah,” dedi Radmakker rahatlayarak. “Pusulayı gösterebilir misin?”

“Evet! Ama... imzalanmamıştı.”

“Öyleyse pusulayı bırakanın Kaz Brekker olduğunu nereden biliyorsun?”

“Kravat iğnesi bıraktı...”

“Onun kravat iğnesi mi?”

“Hayır, *benim* kravat iğnem, ama...”

“Yani karını Kaz Brekker’in kaçırdığına dair elinde tek bir kanıt yok.” Radmakker’in sabrı tükenmişti. “Oğlunun kaybolduğu iddiası da böyle dayanaksız mı? Bütün şehir onu arıyor, bulana ödülleri vaat edildi. O meselede kanıtların daha sağlamdır umarım.”

“Oğlum...”

“Ben buradayım, baba.”

Bütün gözler sahnenin yanındaki kemerli geçide çevrildi. Wyllan duvara yaslanıyordu. Suratı kan revan içindeydi ve zar zor ayakta durabiliyordu.

“Ghezen aşkına,” diye sızlandı Van Eck kendi kendine. “Kimse mi işini doğru düzgün yapamıyor?”

Kaz alçak, kulak tırmalayan sesiyle, “Pekka Rollins’in adamlarına mı güveniyordun?” dedi.

“Ben...”

“Peki onların Pekka’nın adamları olduğuna emin misin? Fıçı-lı değilsen aslanlarla kargaları ayırt etmekte zorlanabilirsin. Bir hayvanın diğerinden farkı yoktur.”

Van Eck'in kafasına gerçeğin dank ettiğini gören Matthias müthiş bir memnuniyet hissetti. Kaz, Van Eck'e ya da Beleşçi Aslanlar'a fark ettirmeden Wylan'ı kiliseye sokmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Bunun üzerine o da bir kaçırma tezgâhla-mıştı. Döküntüler'den ikisi, Anika ve Keeg, pazibentleri ve sahte dövmeleleriyle, tutsaklarını yanlarına alıp *Stadwatch* muhafızlarına gitmiş, Van Eck'i getirmelerini istemişlerdi. Van Eck şapele gelince ne görmüştü? Pekka'nın Beleşçi Aslanlarının sembolünü taşıyan iki çete üyesince tutsak edilmiş oğlunu. Ne var ki Matthias onların Wylan'ı bu kadar hırpalayacaklarını düşünmemişti. Belki de daha erken çözülmüş numarası yapmalıydı.

"Yardım et ona!" diye bağırdı Radmakker bir *Stadwatch* subayına. "Çocuğun yaralı olduğunu görmüyor musun?"

Subay, Wylan'ın yanına gidip bir sandalyeye oturmasına yardım etti, hekim ise onunla ilgilenmek için öne fırladı.

"Wylan Van Eck?" dedi Radmakker. Wylan başıyla onayladı. "Bulmak için şehrin altını üstüne getirdiğimiz çocuk?"

"Olabilirdiğince çabuk kaçtım."

"Brekker'den mi?"

"Rollins'ten."

"Seni Pekka Rollins mi esir aldı?"

"Evet," dedi Wylan. "Haftalar önce."

"Kes yalan söylemeyi," diye tısladı Van Eck. "Bana anlattıklarını onlara da söyle. Onlara Ravkalılardan bahset."

Wylan yorgun argın başını kaldırdı. "Ne istersen söylerim, baba. Yeter ki daha fazla canımı yakmalarına izin verme."

Kalabalıktan bir şaşkınlık nidası yükseldi. Ticaret Konseyi üyeleri bariz bir iğrenmeyle Van Eck'e bakıyorlardı.

Matthias gülmemek için kendini zor tuttu. "Nina, Wylan'a ders mi veriyordu?" diye fısıldadı.

“Belki de doğuştan yeteneklidir,” dedi Kaz.

“Suçlu olan Brekker,” dedi Van Eck. “Bunun arkasında Brekker var. Geçen akşam onu evimde hepiniz gördünüz. Ofisime zorla girdi.”

“Bu doğru!” dedi Karl Dryden hevesle.

“Elbette oradaydık,” dedi Kaz. Kuwei Yul-Bo’nun sözleşmesi için bir anlaşma sağlamak üzere bizi oraya Van Eck davet etti. Ticaret Konseyi’yle buluşacağımızı söyledi. Oysa Pekka Rollins bizi pusuya düşürmek için bekliyordu.”

“İyi niyetli görüşme anlaşmanızı ihlal etti mi diyorsun yani?” dedi konsey üyelerinden biri. “Bu pek olası değil.”

“Ama Kuwei Yul-Bo’yu orada hepimiz gördük,” dedi bir başkası, “gerçi o sırada kim olduğunu bilmiyorduk.”

“Kuwei’nin görünüşüne uyan Shulu bir çocuk için konan ödülün posterini gördüm,” dedi Kaz. “Onun eşkalini kim verdi?”

“Şey...” Tüccar tereddüt etti, Matthias adamın suçlamalara inanmakla inanmamak arasında gidip geldiğini görebiliyordu. Van Eck’e dönüp neredeyse umutlu bir sesle, “Tarif ettiğin Shulu çocuğun Kuwei Yul-Bo olduğunu bilmiyordun, değil mi?”

Şimdi Karl Dryden başını inkârdan ziyade şüpheyle iki yana sallıyordu. “Rietveld’in fonuna katılmamız için bizi zorlayan da Van Eck’ti.”

“Sen de benim kadar istekliydin,” diye itiraz etti Van Eck.

“Ben Novyi Zem’de *jurda* çiftlikleri satın alan gizli alıcıyı araştırmak istiyordum. Sen dedin ki...” Dryden aniden durdu. Gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açılmıştı. “Sendin! O gizli alıcı sendin!”

“Nihayet,” diye mırıldandı Kaz.

“Kendi dostlarımı ve komşularımı dolandırmaya çalışacağıma inanıyor olamazsınız,” diye yalvardı Van Eck. “O fona ben kendi pa-

ramı da koydum! Benim de sizin gibi kaybedecek çok şeyim vardı.”

“Shularla anlaştıysan yoktu,” dedi Dryden.

Radmakker tokmağını bir kez daha vurdu. “Jan Van Eck, en iyi ihtimalle, mesnetsiz ithamların peşinden sürükleyerek bu şehrin kaynaklarını heba ettin. En kötü ihtimalle, konsey üyeliği mev-kini suistimal ettin, dostlarını dolandırmaya çalıştın ve bu müza-yedenin bütünlüğünü ihlal ettin.” Başını iki yana salladı. “Müza-yedenin geçerliliğine gölge düştü. Konsey üyelerinden herhangi birinin teklif verenlerden birine kasten para aktarıp aktarmadığı tespit edilene kadar müzayede ertelenmiştir.”

Shulu büyükkelçi bağırmaya başladı. Radmakker tokmağını vurdu.

Sonra her şey birdenbire oldu. Üç Fjerdalı *drüskelle* sahne-ye doğru atılırken *Stadwatch* muhafızları onları engellemek için koştular. Shulu askerler öne doğru ilerlediler. Gelgitçiler ellerini kaldırmışlardı. O esnada yas tutan bir kadının ağıtları gibi salgın sireni çalmaya başladı.

Kiliseye sessizlik çöktü. İnsanlar durakladılar ve başlarını kal-dırıp sese kulak verdiler. Bu, yedi yılı aşkın bir süredir duyma-dıkları bir sestir. Cehennem Kapısı’nda bile mahkûmlar Ketter-dam’ı vuran son büyük hastalık dalgası Kraliçenin Leydi Salgını hakkında öyküler anlatırlardı; karantinalar, hasta taşıyan tekneler, sokaklarda cesetçilerin toplayıp yakabildiğinden daha hızlı yığı-lan ölümler.

“Bu da ne?” diye sordu Kuwei.

Kaz’ın ağzının kenarı kıvrıldı. “Bu, Kuwei, ölümün gelirken çıkardığı ses.”

Biraz sonra, itişe kakışa kilisenin çift kanatlı kapılarına doğ-ru koşan insanların çığlıklarından sirenin sesi duyulmaz oldu. İlk kurşunu kimin attığını kimse fark etmedi bile.

Çark döndü, altın sarısı ve yeşil paneller o kadar hızlı dönüyorlardı ki tek renk halini aldılar. Çark yavaşlayıp durduğunda gelen rakam iyi olmalıydı çünkü insanlar sevinçle bağırıyorlardı. Kumarhanenin içi rahatsız edecek kadar sıcaktı, Nina'nın peruğun altındaki kafa derisi kaşınıyordu. Çan şeklindeki bu peruğu rüküş bir elbiseyle tamamlamıştı. Bir kez olsun dikkat çekmek istemiyordu.

Batı Çıtası'ndaki ilk ve ikinci durağından fark edilmeden geçtikten sonra Doğu Çıtası'na yönelmiş, kalabalıkların arasında görünmeden ilerlemek için elinden geleni yapmıştı. Barikatlar nedeniyle kalabalıklar büyük değildi fakat insanlar zevklerinden vazgeçmiyorlardı. Bunun birkaç blok güneyindeki bir kumarhaneye gitmişti ve şimdi de işi tamamlanmak üzereydi. Kaz, müesseselcri özenle seçmişti. Burası Nina'nın dördüncü ve son durağı olacaktı.

Gülümser ve diğer oyuncularla birlikte sevinçle bağırırken ccbindeki cam kabı açıp içindeki siyah hücrelere odaklandı. Kaptan yayılan o derin soğuğu, daha fazlası olduğunu, içindeki güçle konuşan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Çok kısa bir tered-

düt yaşıdı, morgun soğuşunu, ölümün kokusunu net bir şekilde anımsadı. Ölü adamın cesedi başında dikildiğini ve ağzının etrafında rengi değişen derisine odaklandığını hatırladı.

Tıpkı gücünü vaktiyle derileri iyileştirmek ya da parçalamak hatta birinin yanaklarını kızartmak için kullandığı gibi, o çürüyen hücrelere yoğunlaşmış ve sıkıştırılmış cam kabın içine ölü bir et parçası aktarmıştı. Kabı siyah kadife bir kesenin içine tıkmıştı ve şimdi gürültülü gürhunun arasında dikilirken çarkın mutlu renklerinin dönüşünü izliyor, –gümüş bir iple bileğinden sarkan– kesenin ağırlığını hissediyordu.

Bahis koymak için eğildi. Bir eliyle fişlerini masaya koyarken diğeriyle cam kabı açtı.

Çarkı çeviren adama, “Bana şans dile!” derken, açık kesenin eline değmesini, o ölü hücreleri parmaklarına yollayarak sağlıklı derisi üzerinde çoğalmalarını sağladı.

Adam çarka uzandığında parmakları siyahtı.

“Eliniz!” diye bağırdı bir kadın. “Üzerinde bir şey var.”

Adam elindeki mürekkep ya da kömür tozuymuşçasına parmaklarını işlemeli yeşil ceketine sildi. Nina parmaklarını büktü, hücreler çarkının kolundan gömleğinin yakasına kadar tırmandılar ve boynunun bir yanında kapkara bir leke oluşturarak çenesinin altından kıvrılıp altdudağına ulaştılar.

Biri çılgılık atınca oyuncular şaşkınlıkla etrafına bakman çarkçıdan uzaklaştılar. Diğer masalardaki oyuncular kartlarıyla zararlarını bırakıp başlarını öfkeyle çevirdiler. Kat sorumlusu ve avaneleri onlara doğru ilerliyorlardı, oyunları aksatan kavga ya da sorun her neyse onu bitirmeye hazırdılar.

Kalabalığın arkasında gizlenen Nina kolunu havada savurdu

ve bir hücre yığını pahalı görünümlü inciler takan, çarkçının yanındaki bir kadına sıçradı. Kadının yanağında yıldız şeklinde siyah bir leke, çenesinden aşağı genişleyip boğazına yayılan küçük çirkin bir örümcek belirdi.

“Olena!” diye bağırdı kadının tıknaz arkadaşı. “Yüzün!”

Şimdi çığlıklar yayılıyordu. Olena boynunu tırmalarken öne doğru sendeliyor, önünde diğer müşteriler sağa sola kaçışırken bir ayna arıyordu.

“Çarkçıya dokundu! Sonra ona bulaştı!”

“Ne bulaştı?”

“Çekil önümden!”

Kat sorumlusu, afallamış çarkçının omzuna vurarak, “Burada neler oluyor?” diye sordu.

Ellerini kaldıran çarkçı, “Bana yardım et!” diye yalvardı. “Birterslik var.”

Kat sorumlusu, çarkçının suratında ve ellerindeki siyah lekelere fark ettiğinde hemen geri çekildi ama iş işten geçmişti. Çarkçının omzuna dokunan el çirkin morumsu bir siyah lekeyle kaplanmıştı bile ve şimdi kat sorumlusu da çığlık atıyordu.

Nina dehşetin kendi momentumunu bulmasını, öfkeli bir ayyaş gibi yalpalayarak kumarhanede dolaşmasını izledi. Oyuncular sandalyeleri devirdiler, kapılara doğru koştular, canlarını kurtarmak için kaçarken bile fişlerini kaptılar. Masalar alabora oldu, kartlar etrafa saçıldı, zarlar yere düştü. İnsanlar kapılara hücum ederken birbirlerini ittiler. Nina onlarla gitti, kumarhaneden kaçıp kendini sokağa atan kalabalığın arasına karıştı. Bütün duraklarında böyle olmuş, yavaş yavaş başlayan korku bir anda çıkırından çıkarak bir paniğe dönüşmüştü. Ve şimdi de, sonunda, onu duydu: siren. İnşili

çıkışlı çığlık Çıta'nın üzerine çökerek yükselip alçaldı, çatılarda ve Ketterdam'ın arnavutkaldırım sokaklarında yankılandı.

Turistler gözlerinde soru işaretleriyle birbirilerine döndüler ama yerli halk –müzisyenler, satıcılar, esnaf ve şehrin kumarbazları– anında dönüşüm geçirdiler. Kaz onların bu sesi tanyacağını, bunu sinirli ebeveynleri tarafından eve çağrılan çocuklar gibi dik-kate alacaklarını söylemişti.

Kerch, düşmanlarından yalıtılmış, denizlerle ve devasa donanmasıyla korunan bir adaydı. Fakat başkentinin en çaresiz kaldığı durumlar yangın ve hastalıktı. Ve tıpkı yangının çatıdan çatıya sıçraması gibi salgın da yoğun kalabalıklarda ve sıkış tıkış yaşam alanlarında bedenden bedene zahmetsizce yayılırdı. Aynı dedikoduda olduğu gibi nerede başladığını ya da nasıl bu kadar çabuk ilerlediğini kimse bilmezdi. Sadece nefes ya da temasla bulaştığı, hava ya da kanallar yoluyla taşındığı bilinirdi. Zenginler daha az etkilenirdi, şatafatlı evlerinde ya da bahçelerinde inzivaya çekilir ya da büsbütün şehirden kaçarlardı. Hastalık bulaşan fakirler limanın dışındaki mavnalarda kurulan derme çatma hastanelerde karantinaya alınırdı. Salgın silahlarla ya da parayla durdurulamazdı. İkna edilemez ya da duayla bertaraf edilemezdi.

Ketterdam'da Kraliçenin Leydi Salgını'nı, o günlerde kanallarda dolaşan, uzun kürekli cesetçiler tarafından kullanılan hasta teknelerini sadece çok küçükler hatırlamazdı. O salgından sağ çıkmayı başaranlar ya bir çocuğunu ya annesini babasını ya bir kardeşini ya bir arkadaşını ya da bir komşusunu kaybetmişti. Karantinaları, en temel insani temasla bile gelen dehşeti hatırlıyorlardı.

Salgını ilgilendiren kanunlar basit ve katıydı: Siren çaldığında bütün yurttaşlar evlerine döneceklerdi. *Stadwatch* muhafızları

şehrin ayrı noktalarında toplanacaklardı. Bu, enfeksiyon durumunda hastalığın bütün muhafızlara yayılmasını engellemek için alınmış bir karardı. Sadece yağmacılara engel olmak için görev gönderiliyorlardı ve o adamlara da sokakların güvenliğini sağlamak gibi riskli bir işe giriştikleri için üç katı para ödeniyordu. Ticaret duruyor, sadece hasta tekneleri, cesetçiler ve hekimler şehirde elini kolunu sallayarak gezebiliyordu.

Bu şehrin Shulardan, Fjerdahlılardan ve Fıçı'nın bütün çetelerinden, hepsinin toplamından daha çok korktuğu şeyi biliyorum. Kaz haklı çıkmıştı. Barikatlar, kuşatmalar, belge kontrolleri, salgın durumunda bunların hepsi kaldırılacaktı. Elbette bu insanların hiçbirisi hasta değil aslında, diye düşündü Nina limanda hızla ilerlerken. Ölü hücreler Nina'nın vücutlara yerleştirdiği haliyle kalacak, daha fazla yayılmayacaktı. Onları çıkarttırmak zorunda kalacaklar ama kimse hastalanmayacak ya da ölmeyecekti. En kötü ihtimalle birkaç hafta karantinaya alınacaklardı.

Nina başını eğmiş, başlığını takmıştı. Bütün bunları o başlatmasına, salgının tamamen uydurma olduğunu bilmesine rağmen yine de kalbi küt küt atıyor, etrafında fokurdayan histerinin etkisiyle adımlarını hızlandırıyordu. İnsanlar ağlıyor, itişip bağırişıyor, teknelere binmek için tartışıyorlardı. Tam bir kargaşa hâkimdi. Kendi yarattığı bir kargaşa.

Bunu ben yaptım, diye düşündü şaşkınlıkla. *O cesetleri, o kemik parçalarını, o ölü hücreleri ben kontrol ettim.* Bu, onu ne yapıyordu? Daha önce böyle bir güce sahip olan bir Grisha duymamıştı. Diğer Grishalar onun hakkında ne düşüneceklerdi? Corporalkiler, Cellatlar ve Şifacılar? *Bizler yaratılışın gücüne, dünyanın yüreğindeki öze bağlıyız.* Belki de utanmalı hatta belki

de korkmalıydı. Oysa utanmak fitratında yoktu.

Belki Djel bir ışığı söndürüp bir başkasını yakmıştır. Djelmiş, Azizlermiş, alev püskürten yavru kedilermiş, Nina'nın umurunda değildi. Doğuya doğru hızlı adımlarla giderken çok uzun zamandır kendini ilk kez güçlü hissettiğini fark etti. Soluması rahatladı, kaslarındaki ağrı azalmıştı. Gözü dönmüştü. *Parem* krizi sanki çok önceleri olmuştu, uzak bir hatıra gibiydi.

Nina yaşadığı güç kaybından, canlılar âlemiyle arasında hissettiği bağdan ötürü üzölmüştü. Bu gölge yetenekten nefret etmişti. Bir yalan, bir ceza gibi görünmüştü ona. Ancak nasıl ki hayat her şeyi birbirine bağlıyordu, ölüm de bağlıyordu. O uçsuz bucaksız, hızla akan nehirdi. Parmaklarını akıntıya daldırılmış, gücünü elinde hissetmişti. O, Matem Kraliçesi'ydive o nehrin derinliklerinde asla boğulmazdı.

İnej, Dunyasha'nın elinin hareketini gördükten sonra kanat çırpması gibi bir ses duydu ve omzundan bir şeyin sektiğini hissetti. Gümüş yıldızı çatıya düşmeden yakaladı. İnej bu kez ha zırlıklı gelmişti. Jesper tuniğinin ve yeleğinin içine otel süitinin şiltelerinden birinin dolgularından dikmesi için İnej'e yardım etmişti. Çiftlikte gömleklerini ve çoraplarını yamayarak geçen yıllarda dikiş yapmakta ustalaşmıştı. İnej'in Beyaz Bıçak'ın tekrar hedef tahtası olmaya niyeti yoktu.

İnej öne doğru sıçradı, üzerinde saatler geçirdiği bu çatıda temkinli adımlarla rakibine doğru koştu. Yıldızı Dunyasha'ya geri fırlattı. Kız rahatlıkla kaçtı.

"Kendi bıçaklarım bana ihanet etmez," diye çıkıştı küçük bir çocuğu azarlarcasına.

Fakat İnej'in ihtiyacı olan ona vurmak değil, onun dikkatini dağıtmaktı. Bir bıçak daha atıyormuş gibi elini savurdu, Dunyasha hareketi takip ederken İnej sağındaki metal süslemelerden zıplayarak kazandığı ivmeyle düşmanın yanından geçti. Bıçakları elinde çömeldi, paralı askerin baldırını kesti.

İnej saniyeler içinde tekrar ayaklanıp kilisenin süslemelerinden birinin üzerinden geriye doğru sıçradı. Gözlerini Dunyasha'dan ayırmıyordu ama kız sadece güldü.

“Senin bu canlılığın bana keyif veriyor, Hayalet. Biri en son ne zaman kanımı akıtmıştı hatırlamıyorum.”

Dunyasha süsleme demirin üstüne atladı. Şimdi karşı karşıyaydılar, ikisi de bıçaklarını hazırlamıştı. Paralı asker bıçaklarını savurarak ileri atıldı ama İnej bu kez Ketterdam sokaklarında edinmek için çok uğraştığı içgüdülerine uymadı. Onun yerine bir cambaz gibi tepki verdi. Salıncak sana gelirken ondan kaçmaya çalışmazdın, ona doğru giderdin.

İnej, Dunyasha'nın kollarının uzanacağı mesafede eğilip – dans arkadaşı gibiydiler– rakibinin saldırısının momentumunu kullanarak dengesini bozdu. İnej bıçağıyla yine saldırdı, kızın diğer baldırını kesti.

Dunyasha bu kez tısladı.

Kahkahadan daha iyi, diye düşündü İnej.

Paralı asker kısa ve etkili bir hareketle tıpkı sivri ucu üzerinde duran bir hançer gibi ayak parmaklarının üzerinde döndü. Acı çektiyse bile belli etmedi. Elllerinde şu an iki kıvrımlı bıçak vardı, metal süslemenin üzerinde İnej'i izlerken kavisli bir ritimle hareket ediyorlardı.

İnej o bıçakların üzerine gidemeyeceğini biliyordu. *O zaman ritimlerini boz*, dedi kendi kendine. Dunyasha'nın onu takip etmesine izin verdi, yerini kaybetti, arkasındaki yüksek bir kolonun gölgesini görene kadar süsleme üzerinde geriye doğru seğirtti. Sağa gidermiş gibi yaparak rakibini öne doğru atılmaya teşvik etti. Yanıltmayı sonlandırıp dengesini korumak yerine sağa doğru düşmeye devam eden İnej, aynı hareket içinde bıçaklarını kın-

larına sokup tek eliyle kolunu kavrarken vücudunu diğer tarafa savurdu. Şimdi kolon aralarında kalmıştı. Bıçakları metale çarpan Dunyasha öfkeyle homurdandı.

İnej bir süslemeden öbürüne atladı, çatının üzerinde en kalın metal yapıların üzerinden koştu, katedralin kambur sırtında ilerledi. Devasa bir deniz yaratığının yüzgeci üzerinde yürümek gibiydi.

Dunyasha peşinden gitti, İnej iki baldırı da kanamasına rağmen hareketlerindeki kusursuzluk ve zarafete saygı duydu. “Kafilene kadar kaçacak mısın, Hayalet? Bu işin sona erip adaletin tecelli etmesi an meselesi, biliyorsun.”

“Adalet mi?”

“Sen bir katil ve hırsızısın. Bu dünyayı senin gibilerden arındırmak için seçildim ben. Maaşımı bir suçlu ödüyor olabilir ama bugüne kadar tek bir masum cana kıymadım.”

Masum sözcüğü İnej’in içinde ahenksiz bir notayı çaldı. O masum muydu? Kıydığı canlardan dolayı pişmanlık duydu ama kendi hayatını, dostlarının hayatını kurtarmak için yine olsa aynı şeyleri yapardı. Çalmıştı. Kaz’ın iyi ve kötü adamlara şantaj yapmasına yardım etmişti. Yaptığı tercihlerin, önüne konan tek tercihler olduğunu söyleyebilir miydi?

Dunyasha yaklaştı. Saçının kırmızısı parlaktı, teni giydiği güzel kıyafetlerle neredeyse aynı fildişi renkti. Ayaklarının epey altında bir yerlerde, katedralde müzayede devam ediyordu, katılımcılar tepelerinde süren çarpışmadan habersizdiler. Burada güneş yeni basılmış sikke gibi ıslıl ıslıl parlıyor, rüzgâr çatıdaki kolonların ve kulelerin üzerinden alçak bir uğultuyla esiyordu. *Masumiyet*. Masumiyet bir lükstü ve İnej, Azizlerinin bunu talep ettiklerine inanmıyordu.

Bir kez daha bıçaklarını çekti. *Sankt Vladimir, Sankta Alina, beni koruyun.*

“Büyüleyiciler,” dedi Dunyasha ve belindeki kınlardan iki uzun,

düz bıçak çıkardı. “Yeni bıçağımın kabzasını kavalkemiğinden yapacağım. Öldükten sonra bana hizmet etmekten onur duyacaksınız.”

“Sana asla hizmet etmeyeceğim,” dedi İnej.

Dunyasha atıldı.

İnej uzaklaşmadı, paralı askerin kol mesafesinde kalmak ve uzun kollarının sağlayacağı avantajdan onu mahrum bırakmak için her fırsatı değerlendirdi. İnej telin üzerinde karşılaştıkları zamanla göre daha kuvvetliydi, dinlenmiş ve karnını doyummuştu. Fakat yine de eğitimini bir Shu manastırının kulelerinde değil, sokaklarda almış bir kızdı.

İnej’in ilk hatası yavaş geri çekilmek oldu. Bedelini sol pazısına aldığı derin kesikle ödedi. Darbe, dolgusunu delip geçti ve İnej bıçağı sol elinde tutmakta zorlandı. İkinci hatası bıçağını yukarı savururken fazla güç uygulaması oldu. Fazla uzağa eğilince Dunyasha’nın bıçağının kaburgalarını sıyırdığını hissetti. Bu kez sığ bir kesikti ama ucuz atlatmıştı.

Acısını göz ardı edip rakibine odaklandı, Kaz’ın söylediklerini hatırladı. *Saldırmadan önceki hareketlerini izle. Bir işaret bul.* Ama Dunyasha’nın hareketleri önceden kestirilemez gibiydi. İki elini de rahatlıkla kullanabiliyordu, tercih ettiği ayağı yoktu, saldırmak için son ana kadar bekliyor, niyetine dair hiçbir öncü belirti vermiyordu. Sıra dışıydı.

“Yoruluyor musun, Hayalet?”

İnej hiçbir şey söylemedi, enerjisini korudu. Dunyasha’nın so-luması sakın ve düzenli olmasına rağmen, İnej kendi hareketlerinin ağırlaştığını hissetti. Çok değildi ama paralı askere avantaj sağlamak için yeterliydi. Sonra onu gördü: ileri atılmadan önce Dunyasha’nın göğsü indi. Göğsü iniyor, ardından atılıyordu. İşin sırrı soluk alış verişlerindeydi. Saldırmadan önce derin nefes alıyordu.

İşte. İnej sola kaçtı, çabucak saldırdı, bıçağını Dunyasha’nın

yan tarafına savurdu. *İşte*. İnej tekrar saldırdı, Dunyasha'nın kolunda kan belirdi.

İnej geri çekildi, kız ilerlerken bekledi. Paralı asker, hücumlarını başka devinimlerle, bıçaklarını döndürerek, lüzumsuz bir gösterişle gizliyordu. Bunlar onu okumayı zorlaştırıyordu, ama *işte* oradaydı. Göğsü inmişti. İnej eğilip sol bacağıyla yerde bir yarım daire çizerek paralı askerin dengesini bozdu. Fırsat bu fırsattı. İnej ayağa fırladı, yukarı yönlü ivmesinden ve Dunyasha'nın düşüşünden yararlanarak bıçağını kızın göğüs kafesini koruyan deri zırhın altına sapladı.

İnej bıçağı çekerken elinde kan hissetti, Dunyasha şaşkınlıkla inledi. Kız şimdi ona bakıyor, bir eliyle göğsünü tutuyordu. Gözleri kısıldı. Hâlâ korku yoktu; sadece İnej önemli bir partiyi mahvetmişcesine sert, parlak bir öfke vardı.

“Akıttığın kan, kralların kanı,” dedi Dunyasha hiddetle. “Sen böylesi bir şerefe layık değilsin.”

İnej neredeyse ona acıdı. Dunyasha, Lantsov varisi olduğuna gerçekten inanıyordu, belki de öyleydi. Fakat bu her kızın hayali değil miydi zaten? Uyandığında kendini bir prenses olarak bulmak? Belki o hayatları yaşayan insanlar vardı. Belki bu kız onlardan biriydi. *İyi ama ya geri kalanlarımız? Ya önemsiz olanlar, hiçe sayılanlar, görünmez kızlar? Biz başlarımızı taç takarmış gibi dik tutmayı öğreniriz. Sıradan olandan sihir elde etmeyi öğreniriz.* Seçilmiş olmadığında, damarlarında kraliyet kanı dolaşmadığında, böyle hayatta kalırdın. Dünya sana hiçbir şey borçlu olmadığında sen yine de ondan bir şeyler talep ederdin.

İnej kaşını kaldırıp kralların kanını pantolonuna sildi.

Dunyasha hırladı ve İnej'in üstüne atıldı, kanamayı durdurmak için bir elini yarasına bastırırken diğeriyle bıçağını sağa sola savurdu. Belli ki tek elle dövüşmek için eğitim almıştı. *Ama daha*

önce yaralıyken hiç dövüşmek zorunda kalmamış, diye fark etti İnej. *Belki keşifler bu dersi atlamışlardı*. Ve artık yaralı olduğuna göre öncül hareketi çok daha barizdi.

Kilisenin ana kolonunun ucuna yaklaşmışlardı. Burada süslemeler yer yer gevşekti, İnej adımlarını buna göre ayarlardı, artık Dunyasha'nın saldırılarını rahatlıkla savuşturuyor, sağa sola eğiliyor, küçük zaferler elde ediyor, kesikler atıyordu. Bir yıpratma savaşıydı ve paralı asker hızla kan kaybediyordu.

Dunyasha nefes nefese, İnej'i itirafıyla şaşırtarak, "Sandığımdan daha iyiymişsin," dedi. Gözleri acıdan donuklaşmıştı, göğsündeki eli kaygan ve kırmızıydı. Yine de yüksek metal platformda düşmanından yalnızca birkaç adım uzaklıkta, dik ve dengede duruyordu.

"Sağ ol," dedi İnej. Sözcükler ağzında sahte bir tat verdi.

"Dişli bir rakiple tanışmanın utanılacak tarafı yok. Öğrenilecek daha çok şey var demektir bu, tevazu peşinde koşmak için hoş bir ikazdır." Kız başını indirdi, bıçağını kınına soktu. Kalbinin üstüne yumruğunu selam verir gibi koydu.

İnej bekledi, tetikteydi. Kız söylediklerinde ciddi olabilir miydi? Fıçı'da dövüş bu şekilde bitirilmezdi ama paralı askerin kendi ilkelerini izlediği açıktı. İnej ne kadar ruhsuz birine benzese de onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu.

"Tevazuyu öğrendim," dedi Dunyasha, başı önde. "Ve şimdi de bazılarının hizmet etmek için doğduğunu öğreneceksin. Ve bazılarının da hükmetmek için."

Dunyasha aniden başını kaldırdı. Yumruğunu açtı ve keskin bir rüzgâr saldı.

İnej kırmızı bir toz bulutu görüp irkildi ama çok geçti. Gözleri yanıyordu. Neydi bu? Önemi yoktu. Kör olmuştu. Bir bıçağın çekildiğini duydu ve kestiğini hissetti. Platform boyunca geriye

doğru sendelerken dengesini korumaya çabaladı.

Gözlerindeki tozu silmeye çalışırken yüzünden yaşlar süzül-
dü. Dunyasha önünde bulanık bir siluetten ibaretti. İnej bıçağını
dümdüz tutarak aralarında mesafe yaratmaya çalıştı, paralı aske-
rin bıçağının kolunu kestiğini hissetti. İnej'in parmaklarından ka-
yan bıçak çatıya düştü. *Sankta Alina, koru beni.*

Ama Azizler taşıyıcı beden olarak belki de Dunyasha'yı seç-
mişlerdi. İnej'in dualarına ve nedametine rağmen belki de sonuç-
ta karar günü gelmişti.

Pışman değilim, diye düşündü. Bir köle olarak sessizce öl-
mektense bir katil olarak özgürce yaşamayı seçmişti ve bundan
pişmanlık duyamazdı. Azizlerine hazır bir ruh olarak gidecek ve
onu kabul etmelerini umacaktı.

Bir sonraki darbe parmak boğumlarını kesti. İnej geriye doğ-
ru bir adım daha attı ama gidecek yerinin kalmadığını biliyordu.
Dunyasha onu aşağıya itecekti.

“Sana söyledim, Hayalet. Ben korkusuzum. Kanım, benden
önce gelen bütün kraliçe ve fatihlerin kuvvetiyle akar.”

İnej'in ayağı metal süslemelerden birinin kenarına takıldı ve
sonra anladı. Rakibinin eğitimine ya da güzel beyaz kıyafetlerine
sahip değildi. Asla onun kadar gaddar olamayacaktı ve istemezdi
de. Ancak bu şehri avucunun içi gibi biliyordu. Acılarının kaynağı
ve gücünü kanıtladığı yerdı burası. Hoşuna gitsin ya da gitmesin.
Ketterdam –acımasız, pis, umutsuz Ketterdam– onun evi olmuştu.
Ve onu savunacaktı. Onun çatılarını Sunta'nın gıcirtılı basamakları-
nı, Çıta'nın arnavutkaldırımı taşlarını ve ara sokaklarını bildiği gibi
biliyordu. Bu şehrin her karışını kalbinin haritası gibi biliyordu.

“Korku nedir bilmeyen kız,” dedi İnej soluk soluğa, paralı as-
kerin silueti önünde sallanırken.

Dunyasha reverans yaptı. “Hoşça kal, Hayalet.”

“O zaman ölmeden önce korkuyu şimdi öğren.” İnej kenara çekilip tek ayak üstünde dururken, Donyasha’nın çizmesi süslemenin gevşek parçası üzerine geldi.

Eğer paralı askerin kanaması olmasaydı etrafına daha fazla dikkat edebilirdi. Eğer o kadar gözü dönmemiş olsaydı kendini toparlayabilirdi.

Oysa ayağı kaydı ve öne doğru devrildi. İnej, Donyasha’yı gözyaşlarının arasından gördü. Kız bir an asılı kaldı. Gökyüzü arkasındaydı, ayak parmaklarıyla tutunacak bir yer ararken kollarını uzatmıştı. Sıçramaya hazır bir dansöz gibiydi, şaşkınlıktan gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açık kalmıştı. Şu anda, bu son anında bile, önemli biri olacak bir masal kızına benziyordu. Acımasız bir kraliçe, fildişi ve kehribardan oyulmuş bir figürdü.

Donyasha sessizce düştü, son ana kadar disiplinliydi.

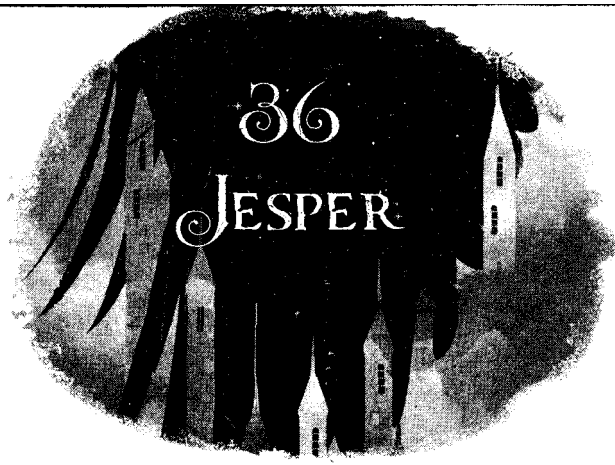
İnej çatının kenarından dikkatle aşağıya baktı. Aşağıda insanlar çılgık atıyordu. Paralı askerin bedeni geniş kırmızı bir tarlada ki beyaz bir çiçek gibi yatıyordu.

“Bir sonraki hayatında perişan olursun umarım,” diye mırıldandı İnej.

Kıpırdaması gerekiyordu. Siren henüz çalmamıştı ama İnej geciktiğini biliyordu. Jesper muhtemelen bekliyordu. Katedralin çatısında Ghezen’in başparmağından şapele doğru koştu. İki süsleme parçasının arasına bıraktığı tırmanma halatını ve Jesper’in tüfeğini kaptı. Kubbeye tırmandı ve başını turuncu şapelden içeri daldırdı, geç kalmadığını umuyordu. Ancak Jesper ortalarda yoktu.

İnej boynunu uzatarak boş şapeli taradı.

Jesper’i bulması gerekiyordu. Kuwei Yul-Bo bu gece ölmek zorundaydı.

Gelgit Konseyi tüm haşmetiyle gelmişti, Jesper elinde ol-
madan Komedi Brute'yi hatırladı. Bütün bu olanlar Kaz'ın tertip
ettiği ve başrolünde zavallı Kuwei'nin oynadığı bir oyundan baş-
ka bir şey değildi de neydi?

Jesper nihayet annesinin intikamını alabilecek olan Wylan'ı,
fırında bekleyen kendi babasını düşündü. Kavga ettikleri için
pişmandı. İnej nerede durduklarını bilmekten ikisinin de mem-
nuniyet duyacağını söylemiş olsa da Jesper o kadar emin değildi.
Kavga etmeye bayılırdı fakat babasıyla atışmak, midesine kötü
yulaf lapası gibi bir yumru oturmasına neden olmuştu. O kadar
uzun zamandır konuşmuyorlardı ki gerçeği söylemek bir tür bü-
yüyü bozmuş gibiydi; bir lanetten ziyade iyi bir büyüyü, herkesi
güvende tutan, bir krallığı camın altında koruyabilecek türden bir
büyüyü. Ta ki onun gibi bir budala gelip de atış talimi yaparken o
güzel bibloyu kullanana kadar.

Gelgit Konseyi üyeleri koridorda ilerlemeye başlar başlamaz
Jesper, Zemeni heyetinden uzaklaşıp kilisenin başparmağına doğru
yollandı. Hareketleri ağır ve sırtı duvar boyunca sıralanmış nöbet-

çilere dönüktü, heyecana daha yakından tanık olmaya çalışmış gibi yapıyordu.

Başparmak nefinin girişini belli eden kemere ulaştığında adımlarını dışarı çıkacakmış gibi katedralin ana kapılarına yöneltti.

Stadwatch muhafızlarından biri, “Geri çekilin, lütfen,” dedi. Gelgit Konseyi’nin ne yaptığını görmek için boynunu uzatırken bile yabancı ziyaretçiye karşı oldukça kibar davranıyordu. “Kapılardan geçmek yasak.”

Jesper karnını tutarak, “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi, hafif Zemeni aksanıyla konuşuyordu. “Lütfen geçmeme izin verin.”

“Korkarım veremem, efendim.” *Efendim!* Fıçı faresi olmayanlara mahsus nezaket.

“Anlamıyorsunuz,” dedi Jesper. “*Acilen* tuvalete gitmem lazımdır. Dün akşam bir restoranda yemek yedim... Sten’in Et Suyu Kazanı mıydı neydi?”

Muhafız yüzünü ekşitti. “Oraya niye gidesiniz ki?”

“Kılavuz kitaplardan birinde görmüştüm.” Gerçek şuydu ki Ketterdam’ın en kötü restoranlarından biriydi ama aynı zamanda da en ucuzlarındandı. Günün yirmi dört saati açık ve her cebe uygun olduğundan Sten’in yeri Fıçılı haydutlar ile *Stadwatch* subaylarının birkaç ortak noktasından biriydi. İki haftada bir, birileri Sten’de yediği yahni yüzünden berbat bir mide rahatsızlığı yaşırdı.

Muhafız başını iki yana sallayıp kemerdeki *Stadwatch* nöbetçilerine işaret etti. Biri yanlarına geldi.

“Bu zavallı herif Sten’e gitmiş. Önden çıkmasına izin veririm yüzbaşı onu kesin görür. Şapelden çıkaralım mı?”

“Ne diye Sten’de yemek yedin ki?” diye sordu diğer nöbetçi.

“Patronum fazla para vermiyor,” dedi Jesper.

“Bir yerden tanıdık geliyor,” diye karşılık verdi nöbetçi ve eli ni sallayarak geçmesini işaret etti.

Acıma, samimiyet. *Daha sık turist taklidi yapacağım, diye düşündü Jesper. Muhafızlar bana bu kadar iyi davranacaklarsa birkaç yelekten feragat edebilirim.*

Kemerin altından geçerlerken Jesper döner merdiveni fark etti. Üst kata çıkıyordu ve oradan sahneyi net bir şekilde görebilirdi. Kuwei’yi tek başına bir felaketin ortasına sürüklemeyeceklerine söz vermişlerdi ve oğlan tam bir baş belası olsa da Jesper onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Başparmağın sonundaki şapellere doğru giderlerken Jesper çaktırmadan saatine baktı. Saat dörtte İnej tüfeğini aşağı sarkıtmak için turuncu şapelin kubbesinde bekliyor olacaktı.

“Ah,” diye inledi Jesper nöbetçinin adımlarını çabuklaştıracağını umarak. “Tutamayacağım galiba.”

Nöbetçi belli belirsiz bir tikslenme sesi çıkarıp adımlarını genişletti. “Ne yedin böyle, dostum?”

“Günün spesiyalini.”

“Asla spesiyali isteme. Bir önceki günden artakalanları ısıtıp önüne koyuyorlar.” Şapele vardıklarında nöbetçi, “Bu kapıdan geçmene izin vereceğim. Yolun karşısında bir kahve evi var,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Jesper ve kolunu nöbetçinin boynuna dolayıp vücudu gevşeyene kadar baskı uyguladı. Jesper bileklerin deki deri kayışları çıkarıp nöbetçinin ellerini arkasından bağladı ve boynundaki mendilini de adamın ağzına tıktı. Sonra nöbetçiye sunağın arkasına yuvarladı. “İyi uykular,” dedi Jesper. Adam acıdı. Uyandırıp çözecek kadar olmasa da acımıştı işte.

Katedralden bir güm sesi duyunca nefin öbür tarafına baktı. Kilisenin başparmağı katedralden hafif yüksek seviyede inşa

edildiğinden sadece arka sıralardaki izleyicilerin kafalarının tepelerini görebildi ama anlaşılan o ki Gelgitçiler kıyameti koparıyorlardı. Jesper saatine bir kez daha baktıktan sonra merdivenden yukarı çıktı.

Bir el yakasını yakalayıp onu geriye doğru savurdu.

Şapelin zeminine sert bir şekilde çarpınca nefesi kesildi. Saldırgan merdivenin dibinde dikiliyor, altın sarısı gözleriyle ona bakıyordu.

Kıyafetleri, Jesper onu Batı Çıtası'ndaki Beyaz Gül Evi'nden çıkarken gördüğü zamankinden farklıydı. Şimdi geniş omuzlu Kherguud askeri zeytin yeşili bir üniforma giyiyordu. Düğmeleri ısıltı ısıltı ve siyah saçlarını arkada toplamış, salam kadar kalın ensesini ortaya çıkarmıştı. Tam da olduğu şeye benziyordu, bir silaha.

Jesper nefes nefese, "Duruma uygun giyindiğine sevindim," dedi hâlâ soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

Shulu asker derin bir nefes alınca burun delikleri genişledi, gülümsedi.

Jesper geriye doğru süründü. Asker takip etti. Jesper, *Stadwatch* muhafızının silahını almadığı için kendine kızdı. Küçük tabanca uzak mesafeli atışlarda işe yaramazdı ama tepesinde bir dev varken elinde hiçbir şey bulunmamasından daha iyi olurdu.

Ayağa fırlayıp nefte geriye doğru koşmaya başladı. Katedral ulaşabilirse... bir açıklama yapması gerekebilirdi. Fakat Shulu asker müzayedenin ortasında ona saldırmazdı. Değil mi?

Jesper bunu öğrenemeyecekti. Asker arkadan üzerine atlayarak onu yere sürükledi. Katedral ulaşılmaz derecede uzak görünüyordu, müzayedenin ve Gelgit Konseyi'nin gürültüsü yüksek taş duvarlardan seken uzak bir aksiseda gibiydi. Asker onu sırtüstü çevirirken, *etki ve tepki*, diye düşündü.

Jesper balık gibi debelenerek iri adamın elinden kurtuldu, katı diyetteki bir balıkçıl gibi olduğu için şükretti. Jesper tekrar ayağa kalkmıştı fakat karşısındaki asker cüssesine rağmen hızlıydı. Jesper'i duvara fırlatınca acıyla ciyaklayan Jesper, *kaburgam kırıldı mı acaba*, diye merak etti. *Sana iyi gelir. Karaciğeri çalıştırır.*

Bu çam yarması onu tartaklarken düzgün düşünemiyordu.

Jesper dev adamın yumruğunu geri çektiğini, parmaklarındaki metalin parladığını gördü. *Adama gerçek muşta vermişler*, diye fark etti dehşet içinde. *Eline göre, özel olarak yapmışlar.*

Tam zamanında eğildi. Askerin eli arkasındaki duvara kulakları sağır eden bir çatırtıyla çarptı.

"Yaramaz," dedi asker ağır aksanlı Kerççesiyle. Yine derin bir nefes aldı.

Kokumu yakaladı, diye düşündü Jesper. *O gün Çita'da. Stawatch tarafından yakalanabileceği umurunda bile değil, avlanıyordu ve şimdi de avını buldu.*

Asker yumruğunu tekrar geri çekti. Jesper'i bayıltacaktı ve sonra... sonra ne? Şapel kapısını kırıp onu sokakta bir tahıl çuvalı gibi taşıyacak mıydı? Onu kanatlı dostlarından birine mi verecekti?

Hiç değilse bir daha kimseyi düş kırıklığına uğratamayacağım. Ona *parem* zerk edeceklerdi. Belki Shulara yeni Kherguudlar yaratmaya yetecek kadar uzun yaşardı.

Sağa kaçtı. Askerin yumruğu kilise duvarında başka bir krater açtı.

Şimdi askerin yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Jesper'i boğazından duvara mıhlayıp son bir kez vurmak için elini geri çekti.

Tek bir saniye içinde Jesper'in kafasına binlerce düşünce üşüştü: Babasının kırışık şapkası. İnci kabzalı altıpatlarlarının ısıltısı. Baston yutmuş gibi duran İnej. *Özür istemiyorum.* Türbede masa

başında oturmuş, başparmağını kemiren Wylan. *Bütün şeker tür-
lerinden, demişti ve sonra... terden, kandan, tükürükten uzak tut.*

Kimyasal ekin kurdu. İnej kullanılmamış şişeleri Ketterdam
sütünde masanın üstüne atmıştı. Jesper babasıyla tartışırken şişe-
lerden biriyle oynamıştı. Şimdi Jesper pantolonunun cebini karış-
tırdı, eli cam şişeyi kavradı.

“*Parem!*” dedi Jesper. Bildiği birkaç Shuca kelimedenden biriydi.

Asker durakladı, yumruğu havada kaldı. Kafasını yana eğdi.

Hedefi daima beklemediği yerden vur.

Jesper dudaklarını aralayıp ağzına bir şey atarmış gibi yaptı.

Jesper’in elini ağzından uzaklaştırmaya çalışan askerin gözleri
irileşti ve eli gevşedi. Kherguud bir ses çıkardı, belki homurdandı,
belki de bir itiraza başladı. Pek önemi yoktu. Jesper diğer eliyle
cam şişeyi askerin açık ağzında parçaladı.

Dev adam irkildi, cam parçaları dudaklarına batıp çenesine
saçılınca kan aktı. Jesper elini öfkeyle gömleğine sildi, kendi par-
maklarını kesmediğini ve ekin kurdunun üzerine bulaşmadığını
umdu ama hiçbir şey olmadı. Asker sadece hiddetli görünüyor-
du. Homurdandı ve Jesper’i omuzlarından kavrayarak ayaklarını
yerden kesti. *Ah, Azizler aşkına,* diye düşündü Jesper, *belki de
beni arkadaşlarına götürme zahmetine girmeyecektir.* Devin ka-
lın kollarını kavrayıp elinden kurtulmaya uğraştı.

Kherguud, Jesper’i sarstı. Öksürdü, iri göğsü titredi, tekrar
Jesper’i sarstı; zayıf, titrete bir sarsma.

Sonra Jesper askerin onu sarsmadığını, kendisinin sarsıldığını
fark etti.

Devin ağzından cılız bir tıslama çıktı, sıcak bir tavaya bırakı-
lan yumurtaların sesi gibiydi. Dudaklarında çenesine akan kanlı
ve tükürüklü, pembe köpükler belirdi. Jesper irkildi.

Asker inildedi. Kocaman elleri Jesper'in omuzlarını salınca Jesper geri geri gitti. Gözlerini, vücudu şiddetle sarsılmaya, göğsü şişmeye başlayan Kherguud'dan ayıramıyordu. Asker iki büküm olurken, dudaklarından akan pembe safra duvara saçıldı.

"Yine ıskaladın," dedi Jesper, öğürmemeye çalışarak.

Dev yana doğru devrilerek yere düştü, ağaç gibi hareketsiz kaldı.

Jesper bir an için sadece adamın devasa vücuduna baktı. Sonra akli başına geldi. Ne kadar vakit kaybetmişti? Başparmak nefinin ucundaki şapellere doğru fırladı.

Kapıya ulaşmasına kalmadan İnej belirdi, ona doğru koşuyordu. Buluşmayı kaçırmıştı. İnej başının belada olduğunu düşünmese peşinden gelmezdi.

"Jesper, nerede..."

"Silah," dedi Jesper.

İnej tek kelime daha etmeden tüfeği omzundan indirdi. Jesper tüfeği ondan kaptı ve katedrale doğru koştu. Üst kattaki kemerli geçide bir ulaşabilseydi...

Siren çaldı. Geç kalmıştı. Asla zamanında yetişemeyecekti. Hepsini düş kırıklığına uğratacaktı. *Silahları olmayan bir keskin nişancı ne işe yarar ki?* Ateş edemedikten sonra Jesper ne işe yarardı ki? Bu şehirde mahsur kalacaklardı. Hapse atılacaklar, muhtemelen idam edileceklerdi. Kuwei en yüksek teklifi yapana satılacaktı. *Parem* dünyayı kasıp kavuracak ve Grishalar daha büyük bir hırsla avlanacaktı. Fjerda'da, Gezgin Ada'da, Novyi Zem'de. *Zowalar* ortadan kaybolacak, askerlik yapmaya zorlanacak, bu lanetli ilaç tarafından yenilip yutulacaklardı.

Sirenin sesi alçalıp yükseliyordu. Katedralin içinden bağırışlar duyuluyordu. İnsanlar ana kapılara doğru koşuyorlardı. Çok geçmeden başparmağa akın edecek, başka bir çıkış arayacaklardı.

*Herkes ateş edebilir, ama herkes düzgün nişan alamaz. Anne-
sinin sesi. Biz zowayız. Sen ve ben.*

İmkânsız. Buradan Kuwei'yi göremiyordu bile, kaldı ki köşe-
den *hiç kimse* ateş edemezdi.

Fakat Jesper katedralin planını iyi biliyordu. Müzayede plat-
formunun bulunduğu yere koridordan dümdüz ateş etmesi ge-
rektiğini biliyordu. Zihin gözünde Kuwei'nin gömleğinin ikinci
düğmesini görebiliyordu.

İmkânsız.

Bir merminin sadece bir yörüngesi olurdu.

Peki ya o mermi yönlendirilebilirse?

Herkes düzgün nişan alamaz.

“Jesper?” dedi İnej arkasından. Jesper tüfeğini kaldırdı. Sıra-
dan bir ateşli silahtı ama dönüşümünü bizzat kendi yapmıştı. İçin-
de ölümcül olmayan, balmumu ve kauçuk karışımı tek bir kurşun
vardı. Iskalarsa birinin fena halde canı yanabilirdi ama ateş et-
mezse pek çok kişinin canı yanardı. *Canın cehenneme*, diye dü-
şündü Jesper, *Kuwei'yi iskalarsam belki Van Eck'in gözlerinden
birini çıkarırım.*

Silah ustalarıyla çalışmış, kendi cephanesini yapmıştı. Silahla-
rını Makker Çarkı'nın kurallarından daha iyi bilirdi. Jesper mer-
miye odaklandı, en küçük parçalarını hissetti. Belki de kendisi de
öyleydi. Bütün hayatını yön bulmayı bekleyerek geçirmiş mermi
yatağındaki bir kurşun.

Herkes ateş edebilir.

“İnej,” dedi Jesper, “dua edeceksen şimdi tam zamanı.”

Tetiğe bastı.

Sanki zaman yavaşladı, tüfeğin geri tepmesini, merminin
durdurulamaz momentumunu hissetti. Bütün iradesiyle balmu-

mu kovanına odaklandı ve sola *kaydı*, hâlâ kulakları çınlıyordu. Merminin döndüğünü hissetti, o düğmeye, ikinci düğmeye, küçük tahta parçasına, onu yerinde tutan ipliklere odaklandı.

O bir yetenek değil. Bir lanet. Gerçekten düşününce Jesper’in hayatı bin bir nimetle doluydu. Babası. İnej. Nina. Çamurlu kanalda birlikte yürüdüğü Matthias. Hatta Kaz, bütün zalimliklerince ve kusurlarına rağmen, Ketterdam onu bütün olarak yutacakken ona bir yuva ve aile veren Kaz. Ve Wylan. İçindeki gücün bir nimet de olabileceğini Jesper’den önce anlayan Wylan.

“Sen ne yaptın Jesper?” diye sordu İnej.

Belki hiçbir şey. Belki imkânsız olanı. Jesper kumar oynamaya asla karşı koyamazdı.

Omuz silkti. “Her zaman yaptığım şeyi. Şansımı denedim.”

Mermi hedefine ulaştığında Kaz, Kuwei'nin yanında duruyordu. Katedralde silah sesleri duydu, muhtemelen paniğe kapılan bazı *Stadwatch* subayları tetiğe basmışlardı. Kaz sol elini gözlerden saklayarak Kuwei'nin yanı başında diz çöktü ve Shulu oğlanın koluna bir şırınga batırdı. Her yerde kan vardı. Jellen Radmakker sahneye düşmüş, bağıırıyordu. “Vurulдум!” Aslında vurulmamıştı.

Kaz hekimi çağırdı. Ufak tefek kel adam sahnenin yanında Wy-lan'la ilgilendiği yerde felç olmuş gibi dikiliyordu, yüzünde dehşet ifadesi vardı. Matthias hekimi dirseğinden kavrayıp sürükledi.

İnsanlar kiliseden çıkmak için hâlâ birbirlerini itiyorlardı. Sturmhond, Zoya ve Genya çıkışa doğru koşarken Ravkalı askerlerle Fjerdalılar arasında bir kavga çıkmıştı. Ticaret Konseyi üyeleri bir grup *Stadwatch* muhafızıyla Van Eck'in etrafını sarmıştı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Biraz sonra Kaz orta koridorda kaçmaya çalışan insan selinin tersine ilerleyen İnej ve Jesper'i gördü. Gözleriyle İnej'i süzdü. Kan revan içindeydi, gözleri kızarmış ve şişmişti ama iyi görünüyordu.

“Kuwei...” dedi İnej.

“Artık ona yardım edemeyiz,” dedi Kaz.

“Wylan!” dedi Jesper, kesikleri ve morlukları fark ederek.

“Azizler aşkına, gerçek mi onlar?”

“Anika ve Keeg onu hırpaladılar.”

“İnandırıcı olsun istedim,” dedi Wylan.

“İşine olan bağlılığına hayranım,” dedi Kaz. “Jesper, Wylan’la kal. Onu sorgulamak isteyeceklerdir.”

“Ben iyiyim,” dedi Wylan ama dudağı o kadar şişti ki daha çok, “Beb iyiyib,” gibi çıktı.

İki *Stadwatch* muhafızı Kuwei’nin bedenini sedyeye kaldırıırken Kaz, Matthias’a başını salladı. Katedraldeki kalabalıkla boğuşmak yerine Ghezen’in serçeparmağına ve ötesindeki çıkışa giden kemere yöneldiler. Matthias hekimi beraberinde sürükleyerek peşlerinden gitti. Kuwei’nin hayatta kalmasıyla ilgili hiçbir soru işaret kalmamalıydı.

Kaz ve İnej onların ardı sıra nefe girdi ama İnej kemerli geçitte durakladı. Kaz onun, omzunun üzerinden baktığını gördü, bakışlarını takip edince etrafı öfkeli konsey üyelerince kuşatılmış Van Eck’in doğrudan İnej’e baktığını fark etti. Kaz, Goedmed Köprüsü’nde İnej’in Van Eck’e söylediklerini hatırladı, *beni bir kez daha göreceksin, ama sadece bir kez*. Van Eck’in yutkunurken boğazında beliren gergin harekete bakılırsa bunu o da hatırlamıştı. İnej belli belirsiz başıyla selamladı.

Serçeparmak nefinde hızla koşup şapele girdiler. Fakat sokağa ve ötesindeki kanala açılan kapı kilitliydi. Arkalarında şapelin kapağı gürültüyle kapandı. Pekka Rollins kapıya yaslandı, etrafında dört Beleşçi Aslan vardı.

“Tam zamanında,” dedi Kaz.

“Bunu da mı öngördün, seni numaracı herif?”

“Bu kez gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum.”

“Evet,” diye kabul etti Rollins. “Benden para istemeye geldiğinde seni ve dostlarını gebertseydim bütün bu sorunları yaşamayacaktım. Aptallık ettim.” Rollins ceketini çıkarmaya başladı. “İtiraf etmeliyim ki sana hak ettiğin hürmeti göstermedim ama şimdi göstereceğim. Tebrikler. Şu sopanla seni ölesiye dövmek için harcayacağım zamana degecek.” İnej bıçaklarını çekti. “Yo, yo, küçük kız,” dedi Rollins uyarın tonla. “Bu, benimle bu serseri arasında.”

Kaz, İnej’e başıyla işaret etti. “Haklı. Sohbet etmemizin vakti geldi de geçiyor.”

Rollins güldü, manşet düğmelerini açıp kollarını sıvadı. “Konuşma zamanı geçti, evlat. Gençsin ama ben dövüşmeye sen doğmadan çok önce başlamıştım.”

Kaz kıpırdamadı, ellerini bastonunun üzerinde tuttu. “Seninle dövüşmeme gerek yok, Rollins. Sana bir takas önereceğim.”

“Ah, Takas Kilisesi’nde adil bir takas demek. Entrikaların yüzünden çok para kaybettim ve başıma türlü belalar açıldı. Bana seni çıplak ellerimle öldürmek kadar çok zevk verecek ne önerebilirsin bilmiyorum.”

“Kael Prensi’yle ilgili.”

“Üç katlı cennet, Doğu Çıtası’nın en güzel kumarhanesi. Bomba falan mı yerleştirdin oraya ne yaptın?”

“Hayır, küçük Kael prensini kastediyorum.” Rollins donup kaldı. “Şekerlemelere bayılır, babası gibi kızıl saçlı. Oyuncaklarını hor kullanır.”

Kaz paltosunun cebine uzandı ve küçük tıgla işlenmiş bir aslan çıkardı. Solmuş sarı renkteydi, ipten yeleleri karmakarışık ve toprağa bulanmıştı. Kaz aslanı yere bıraktı.

Rollins ona bakarken, “Bu ne?” dedi, sesi fısıltıdan biraz daha güçlü çıkmıştı. Sonra kendine gelmişçesine bağırды. “*Bu ne?*”

“Ne olduğunu biliyorsun, Rollins. Bana Van Eck’le birbirinize ne kadar benzediğinizi söyleyen sen değil miydin? İkiniz de çalışkan insanlarsınız, ardınızda bırakacak bir şeyler inşa ediyorsunuz. İkiniz de mirasınızı çok önemsiyorsunuz. Oysa bırakacak biri olmadıktan sonra bütün bunlar neye yarar ki? Ben de kendime şu soruyu sordum, bu mirası kimin için hazırlıyor?”

Rollins yumruklarını sıktı, önkollarının etli kasları esnerken çenesi titredi. “Seni geberteceğim, Brekker. Sevdiğin her şeyi yok edeceğim.”

Şimdi Kaz güldü. “İşin sırrı, hiçbir şeyi sevmemekte, Rollins. Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin. Beni buracıkta öldürebilirsin ama oğlunu asla zamanında bulup kurtaramazsın. Onu kapına boğazı kesilmiş ve en güzel takımını giymiş olarak göndermemi ister misin?”

“Seni beş para etmez Fıçı pislği,” diye hırladı Rollins. “Benden ne istiyorsun?”

Kaz ruh halinin değiştiğini, içindeki o karanlık kapının açıldığını hissetti.

“Hatırlamanı istiyorum.”

“Neyi hatırlamamı?”

“Yedi yıl önce Güneyli iki çocuğu dolandırdın. Hiçbir şeyden haberi olmayan saf çiftçi çocuklarını. Bize kol kanat gerdin, sana güvenmemizi sağladın, sahte karın ve sahte kızınla bize *türlü* yedirdin. Güvenimizi kazandın ve sonra paramızı ve her şeyimizi aldın.” Rollins’in beyninin çarklarının döndüğünü görebiliyordu. “Hatırlayamadın mı? O kadar çoklar ki öyle değil mi? O yıl kaç kişi dolandırdın? O zamandan beri kaç talihsiz güvercini aldattın?”

“Hakkın yok...” dedi Pekka sinirle. Göğsü düzensiz ritimlerle inip kalkıyor, bakışları tekrar tekrar oyuncak aslana gidiyordu.

“Merak etme. Oğlun ölmedi. Henüz.” Kaz, Pekka’nın yüzünü yakından izledi. “Dur, sana yardım edeyim. Jakob Hertzoon adını kullandın. Ağabeyimi habercin yaptın. İş merkezin bir kahve eviydi.”

“Parkın karşısında,” dedi Pekka hemen. “Kiraz ağaçları olan.”
“Evet o.”

“Bu çok uzun zaman önceydi, evlat.”

“Bizi kandırıp elimizdeki her şeyi aldın. Sokakta kaldık ve sonra öldük. İkimiz de, kendimizce. Fakat sadece birimiz dirildi.”

“Bunca zamandır bütün mesele bu muydu yani? O yüzden mi o köpekbalığı gözlemlerle beni öldürmek istemiş gibi bakıyordun?” Pekka kafasını iki yana salladı. “Siz iki güvercindiniz ve sizi yolan ben oldum. Ben yapmasam başkası yapardı.”

O karanlık kapı biraz daha aralandı. Kaz içeri girmek istiyordu. Bir parçası hep eksik kalacaktı. Jordie asla geri gelmeyecekti ama Pekka onların yaşadığı çaresizliği öğrenecekti.

“Eh, o kişinin sen olması sizin talihsizliğiniz,” dedi Kaz. “Senin ve oğlunun yani.”

“Bence blöf yapıyorsun.”

Kaz gülümsedi. “Oğlunu gömdüm,” dedi kelimelerin tadını çıkararak. “Onu diri diri gömdüm, kayalık bir arazide yerin iki metre altına. Gömerken ağlıyor, babası için yalvarıyordu. *Baba, baba*. Hiç bu kadar tatlı bir ses duymamıştım.”

“Kaz...” dedi İnej yüzü solgun. Bunun için onu asla affedemezdi.

Rollins, Kaz’ın üzerine atılarak yakalarından tuttu ve onu şapelin duvarına yapıştırdı. Kaz buna müsaade etti. Rollins zırlı zı-

rıl terliyordu, yüzü çaresizlik ve dehşetten mosmordu. Kaz bunu sindirdi. Bunun her anını hatırlamak istiyordu.

“Bana onun yerini söyle, Brekker.” Kaz’ın kafasını tekrar duvara çarptı. “*Söyle dedim.*”

“Basit bir takas, Rollins. Ağabeyimin adını söylersen oğlun yaşar.”

“Brekker...”

“Bana ağabeyimin adını söyle,” diye tekrarladı Kaz. “Bir ipucu daha vereyim mi? Bizi Zilverstraat üzerinde bir eve davet ettin. *Karın* piyano çaldı. Adı Margit’ti. Gümüş bir köpek vardı, kızını Saskia diye çağırıyordun. Örgülerine kırmızı kurdele takmıştı. Gördün mü? Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Çok basit.”

Rollins onu bırakıp şapelin içini arşınlarken elini seyrelen saçlarının arasından geçirdi.

“İki oğlan,” dedi çılgınca, hafızasını yoklayarak. Kaz’a döndü, parmağıyla gösterdi. “Hatırlıyorum. Lij’den gelen iki çocuk. Önem-siz küçük bir servete sahiptir. Ağabeyin tüccar olmak, Fıçı’da tek-neden inen diğer bütün herkes gibi köşeyi dönmek istiyordu.”

“Doğru. Dolandırabileceğin iki enayi daha. Şimdi bana onun adını söyle.”

“Kaz ve...” Rollins ellerini kafasının tepesinde kenetledi. Şapelde ileri geri yürümeyi sürdürürken ağır ağır nefes aldı, sanki şehri boydan boya koşmuştu. “Kaz ve...” Yeniden Kaz’a döndü. “Seni zengin edebilirim, Brekker.”

“Ben kendim de zengin olabilirim.”

“Fıçı’yı ayaklarına sererim, hayal bile edemeyeceğin bir güç veririm. Ne istersen.”

“Ağabeyimi geri getir.”

“O bir aptaldı ve bunu biliyorsun! Diğer hedeflerden hiçbir

farkı yoktu. Kendini sistemden daha zeki sanıyor, kısa yoldan köşeyi dönmeye çalışıyordu. Dürüst bir adamı yola mazsın, Brekker. Bunu sen de biliyorsun!”

Tamah benim kaldıracımdır. Ona bu dersi Pekka Rollins öğretmişti ve haklıydı. Aptallık etmişlerdi. Belki Kaz bir gün Jordie’yi kalbinde yaşattığı kusursuz ağabey olamadığı için affedebilirdi. Hatta belki bir insanın iyilik yapmak isteyeceğine inanan saf, iyi niyetli çocuk olduğu için kendini bile bağışlayabilirdi. Fakat Rollins’in affedilmesi söz konusu değildi.

“Bana yerini söyle, Brekker,” diye gürledi Rollins, Kaz’ın yüzüne. “Bana oğlumun yerini söyle!”

“Ağabeyimin adını söyle. Doğu Çıtası’ndaki sihir gösterilerinde yaptıkları gibi söyle, büyülü sözler gibi. Oğlunu mu istiyorsun? Oğlunun o kıymetli, şımarık hayatını yaşamaya ne hakkı var? Benden ya da ağabeyimden ne farkı var?”

“Ağabeyinin adını bilmiyorum. Bilmiyorum! Hatırlamıyorum! İsim yapmaya çalışıyordum. Biraz para kazanmaya çalışıyordum. Siz ikiniz zor bir hafta geçirir, sonra da evinize geri dönersiniz diye düşünmüştüm.”

“Hayır, düşünmedin. Bizi bir kere bile düşünmedin.”

“Lütfen, Kaz,” diye fısıldadı İnej. “Bunu yapma. Böyle olma.” Rollins homurdandı. “Sana yalvarıyorum...”

“Sahi mi?”

“Seni orospu çocuğu.”

Kaz saatine baktı. “Oğlun karanlıkta kayıpken sen burada çene çalyorsun.”

Pekka adamlarına bakıp yüzünü sıvazladı. Sonra yavaş yavaş, ağır hareketlerle, vücudunun bütün kaslarıyla mücadele etmesi gerekiyormuşçasına diz çöktü.

Kaz, Beleşçi Aslanlar'ın, başlarını iki yana salladıklarını gördü. Zayıflık, Fıçı'da asla hürmet görmezdi, niyetin ne kadar iyi olursa olsun.

“Sana yalvarıyorum, Brekker. O benim her şeyim. Ona gitme izin ver. Bırak onu kurtarayım.”

Kaz sonunda önünde diz çöken Pekka Rollins'e, Jakob Hertsoon'a baktı. Gözleri yaşlıydı, kırmızı suratındaki çizgilere acı kazınmıştı. *Adım adım.*

Bu da bir başlangıçtı.

“Oğlun Appelbroek'ün üç kilometre batısındaki Tarmakker'in Tarlası'nın en güney ucunda. Yeri siyah bayrakla işaretledim. Şimdi gidersen rahat rahat yetişirsin.”

Pekka sendeleyerek ayağa kalktı ve emirler yağdırmaya başladı. “Çocuklara atları hazırlamalarını söyleyin. Bir de bana bir hekim bulun.”

“Salgın...”

“Zümrüt Sarayı'nda çalışmanı getirin. Gerekirse hasta koğuşundan bizzat gidip alın.” Parmağını Kaz'ın göğsüne bastırdı. “Bunun hesabını vereceksin, Brekker. Sana bunu ödeteceğim. Çekeceğin acıların sonu olmayacak.”

Kaz, Pekka'nın gözlerine baktı. “Acı çekmek de diğer her şey gibi. Onunla yeterince uzun süre yaşadın mı tadından hoşlanmayı öğreniyorsun.”

“Gidelim,” dedi Rollins. Kilitli kapıyı zorladı. “Nerede bu lanet anahtar?” Adamlarından biri anahtarla öne çıktı ama Kaz adamın, patronundan uzak durduğunu fark etti. Bu akşam, Pekka Rollins'in diz çöktüğünü bütün Fıçı'ya yayacaklardı ve bunu muhtemelen Rollins de biliyordu. Oğlunu bütün gururunu ve itibarını tehlikeye atacak derecede seviyordu. Kaz bunun bir kıymetiharbiyesi olması

gerek diye düşündü. Belki bir başkası için olurdu.

Sokak kapısı açıldı, biraz sonra gitmişlerdi.

İnej çömeldi, avuçlarını gözlerine bastırdı. “Vaktinde yetişebilecek mi?”

“Ne için?”

“Şey için...” Kaz’a baktı. Kaz o şaşkın bakışı özleyecekti. “Yapmadın, değil mi? Onu gömmedin.”

“Çocuğu görmedim bile.”

“Ama aslan...”

“Tahmin ettim. Pekka’nın Beleşçi Aslanlar’la gurur duyduğu aşikâr. Oğlunun muhtemelen binlerce oyuncak aslanı ve bir tane de üzerine binebileceği kocaman tahta bir aslanı var.”

“Bir çocuğu olduğunu nasıl öğrendin?”

“O akşam Van Eck’in evinde öğrendim. Rollins inşa ettiği mirası anlatıp durdu. Bir kır evi olduğunu, şehir dışına çıkmayı sevdiğini biliyordum. Bir yerlerde bir metresi olduğunu tahmin ettim. Fakat o akşam söylediği şey, beni yeniden düşündürdü.”

“Peki ya kızı değil de oğlu olduğu? O da mı tahmindir?”

“Eldeki bilgilere dayalı bir tahmindir. Yeni kumarhanesine Kael Prensi adını verdi. Küçük kıızıl saçlı bir oğlan olmalıydı. Hem hangi çocuk şeker sevmez ki?”

İnej başını iki yana salladı. “Tarlada ne bulacak?”

“Hiçbir şey. Kuşkusuz adamları oğlunun sağ ve salim olduğunu ve babaları yokken şımarık çocuklar her ne yapıyorlarsa onu yaptığını söyleyeceklerdir. Ancak öyle tahmin ediyorum ki Pekka toprağı kazarak ve öncesinde de kıvranarak ıstırap dolu birkaç saat yaşayacak. Önemli olan, Van Eck’in iddialarını doğrulamak için ortalıkta olmayacak ve insanlar aceleyle şehirden ayrıldığını söyleyecekler, hem de bir hekimle birlikte.”

İnej ona baktı ve Kaz onun bulmacanın parçalarını tamamladığını gördü. “Salgının çıkış yerleri.”

“Kael Prensi. Zümrüt Sarayı. Tatlıcı Dükkânı. Hepsi Pekka Rollins’in işletmeleri. Kapatılacak ve haftalarca karantinada kalacaklar. Çalışanlarının hastalık yaydığını düşünürlerse şehir yönetimi tedbir amaçlı diğer müesseselerini bile kapatabilir. Mali açıdan toparlanması en az bir yıl sürer, panik yeterince uzun sürerse belki daha da fazla. Elbette, Konsey sahte konsorsiyumun kurulmasına yardım ettiğini düşünürse ona bir daha işletme ruhsatı bile vermeyebilirler.”

“Kaderin hepimiz için planları vardır,” dedi İnej usulca.

“Ve bazen kadere biraz el vermek gerekir.”

İnej kaşlarını çatı. “Sen ve Nina, Çıtalar’da dört salgın bölgesi seçtiniz sanıyordum.”

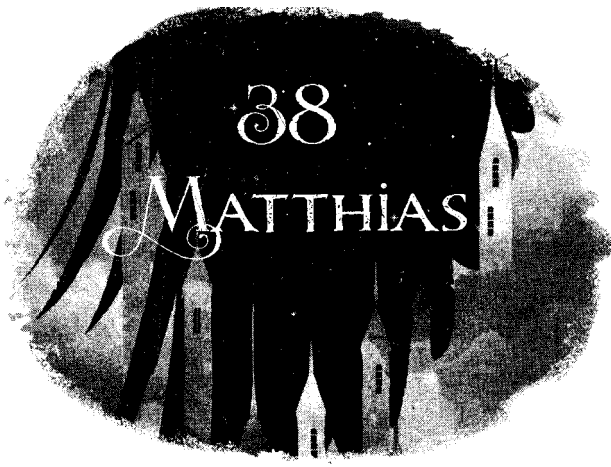
Kaz manşetlerini düzeltti. “Menajeri’ye de uğramasını söyledim.”

İnej o zaman gülümsedi. Gözleri kırmızıydı, yanaklarına bir tür toz saçılmıştı. Kaz’ın tekrar kazanmak için canını bile vermeye hazır olduğu bir gülümsemeydi bu.

Kaz saate baktı. “Gitmeliyiz. İşimiz daha bitmedi.”

İnej’e eldivenli elini uzattı. İnej uzun, titrek bir nefes aldıktan sonra elini tuttu; bir alevden yükselen duman gibiydi ama bırakmadı. “Merhamet gösterdin, Kaz. Büyüklük sende kaldı.”

İşte yine yapıyordu, olmayan ahlakı arıyordu. “İnej, Pekka’nın oğlunu sadece bir kez öldürebilirim.” Bastonuyla kapıyı iterek açtı. “Ama Pekka oğlunun öldüğünü kafasında binlerce kez canlandırabilir.”

Matthias, Kuwei'nin cansız bedeninin yanında koştu. İki *Stadwatch* muhafızı oğlanı bir sedyeye koymuştu ve salgın sirenleri çalarken onunla Beurs Kanalı'na doğru koşuyorlardı. Hekim ayak uydurmakta zorlanıyor, üniversite cübbesi dalgalanıyordu.

Rıhtıma ulaştıklarında hekim Kuwei'nin bileğini eline aldı. “Bu çok manasız. Nabızı atmıyor. Kurşun kalbini delip geçmiş olmalı.”

Şu gömleği sıyırma yeter, diye geçirdi içinden Matthias. Jesper balmumu ve kauçuktan bir mermi kullanmış, Kuwei'nin gömlek düğmesinin arkasına yerleştirdikleri torbaya çarpınca parçalanarak torbayı patlatmış ve her yana kan ve kemik saçılmıştı. Kanlar bir kasaptan alınmıştı ama hekimin bunu bilmesine olanak yoktu. Kilisedeki herkesin gözünde Kuwei Yul-Bo kalbinden vurulmuş ve oracıkta can vermişti.

“Kahretsin,” dedi hekim. “Nerede bu acil durum teknesi? Rıhtım görevlisi de yok ortalarda.”

Matthias bu sorulara cevap verebileceğinden kuşkuluydu. Görevli, salgın sirenini işitir işitmez görev yerini terk etmişti. Onlar, bulundukları bu hâkim noktadan bile kanalın yoğun kayık trafiği nedeniyle tıkanıldığını, kanallar kapatılıp da salgın labirentinin

içinde mahsur kalmadan önce şehirden ayrılmaya çalışan insanların bağırdıklarını ve kürekleriyle birbirlerinin teknelerini dürttüklerini görebiliyorlardı.

“Buyurun, efendim!” diye seslendi balıkçı teknesindeki bir adam. “Sizi hastaneye götürebilirim.”

Hekim temkinli görünüyordu. “Teknedekilerden salgın belirtisi gösteren oldu mu?”

Balıkçı, teknenin arkasında bir tentenin altında uzanan hamile bir kadını işaret etti. “Hayır, efendim. Sadece ikimiz varız ve ikimiz de sağlıklıyız ama karım doğum yapmak üzere. Hastaneye vaktinde yetişemememiz durumunda sizin gibi birine ihtiyacımız olabilir.”

Hekimin biraz yüzü soldu. “Ben şey... kadın hastalıklarını tedavi etmem. Hem neden evde doğum yapmıyor?” diye sordu şüphelenerek.

Kuwei hayatta kalmış kalmamış, umurunda değil, diye düşündü Matthias karamsarca. *Adam kendi postunu kurtarmanın derdinde.*

“Evimiz yok,” dedi balıkçı. “Sadece teknemiz var.”

Hekim omzunun üzerinden ana katedralin kapılarından panik halinde dışarı dökülen insanlara baktı. “Pekâlâ, gidelim. Sen burada kal,” dedi Matthias’a.

“Ben onun seçilmiş koruyucusuyum,” dedi Matthias. “O nereye, ben oraya.”

“Hepinize yer yok,” dedi balıkçı.

Stadwatch subayları öfkeyle fısıldaştılar, sonra biri, “Onu tekneye koyacağız, ama sonrasında komuta merkezine rapor vermek zorundayız. Protokol böyle,” dedi.

Kaz bir salgın sırasında muhafızların hastaneye yaklaşmak istemeyeceklerini söylemiş ve haklı çıkmıştı. Matthias onları suçlamazdı.

“İyi ama korumaya ihtiyacımız olabilir,” diye itiraz etti hekim.

“Ölü bir adam için mi?” dedi *Stadwatch* muhafızı.

“Benim için! Salgın sırasında dolaşan bir hekimim!”

Muhafız omuz silktili. “Protokol böyle.”

Sedyeyi tekneye indirip gittiler.

“Görev bilinci sıfır,” diye homurdandı hekim.

“Pek iyi görünmüyor,” dedi balıkçı Kuwei’ye bakarak.

“İşi bitti onun,” dedi hekim. “Ama yine de üzerimize düşeni yapmalıyız. Üniformalı dostlarımızın dediği gibi, ‘Protokol böyle.’”

Hamile kadın korkunç bir şekilde inledi ve Matthias hekimin küpeşteye tutunup, az kalsın mürekkepbalığı kovanını devirerek teknenin arkasına seğirttiğini görünce sevindi. Bu ödlek herifin Nina’dan ve sahte karnından uzak duracağını umuyordu. Matthias onun güvende olmasını istiyordu ve gözlerini ondan almakta zorlanıyordu. Fakat ona bir kez bakınca güvende olduğunu anladı. Yüzü ışıldıyor, gözleri zümrüt gibi parıldıyordu. Gücünü kullanınca böyle oluyordu, hangi şekilde kullanırsa kullansın. *Doğadışı*, dedi eski, kararlı ses. *Güzel*, dedi Jesper’le Kuwei’nin Kara Peçe’den kaçmalarına yardım ettiği gece konuşan ses. Bu ses daha yeniydi, kendinden daha az emin ama çok daha gürdü.

Matthias balıkçıya başını salladı ve Rotty ona göz kırparak sahate sakalını çekti. Tekneyi hızla kanalın aşağısına yönlendirdi.

Zents Köprüsü’ne yaklaşırlarken Matthias’ın gözüne köprünün altında duran devasa şişe teknesi ilişti. O kadar geniş ki geçerken gövdeleri birbirine sürtündü. Şişe teknesindeki adamlar Rotty hararetli bir tartışma yaşarlarken Nina yeniden inledi. Öylesine uzun ve gürültülüydü ki Matthias salgın sireniyle yarışıyor mu diye merak etti.

“Derin nefes almayı denesen?” dedi hekim küpeşteden.

Matthias, Nina’ya çaktırmadan bir uyarı bakışı attı. Hamile nu-

marası yapabilirlerdi ama gerçek bir doğumu taklit edemezlerdi. En azından o öyle düşünüyordu. Bu noktada Kaz'dan her şeyi beklerdi.

Hekim, Matthias'tan çantasını getirmesini istedi. Matthias bir an oyalandı ve olur da hekim Nina'nın karnını dinlemek isterse diye stetoskopu çıkarıp ağ yığınının altına tıktırdı.

Matthias çantayı verdi. "Ne arıyorsun?" diye sordu. Kuwei'nin bedeni önceki gece morgdan çaldıkları cesetle değiştirilirken hekimin şişe teknesini görmesini engellemek için cüssesini kullanıyordu. Sturmhond, Genya'yı kiliseden çıkarır çıkarmaz Genya köprünün altında durup cesedin yüzünü değiştirmiş ve vücut ısınıp yükseltmişti. Uzun süredir ölüymüş gibi görünmemesi önemliydi.

"Yatıştırıcı," dedi hekim.

"Hamile bir kadın için güvenli mi bu?"

"Kendim için bu."

Şişe teknesindeki adam Rotty'ye bir iki küfür daha salladı. Specht belli ki epey eğleniyordu— ve sonra balıkçı teknesi Zents Köprüsü'nü geçip yoluna devam etti. Kanalin en kalabalık kısmını geride bıraktıklarından şimdi daha hızlı ilerliyorlardı. Matthias arkasına bakmaktan kendini alamadı, şişe teknesi üzerinde yığılmış şarap kasalarının arkasında kıpırdayan gölgeler gördü. Yapılacak hâlâ çok iş vardı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi hekim pat diye. "Üniversite kliniğine gidiyoruz sanıyordum."

"Suyolu kapalıydı," diye yalan söyledi Rotty.

"O zaman bizi Ghezendaal Hastanesi'ne götür ve elini çabuk tut."

Niyeti de oydu zaten. Üniversite kliniği daha yakındı ama Ghezendaal daha küçüktü, daha az çalışanı vardı ve salgın paniğinden etkilenme ihtimali de daha yüksekti. Burası, yakından incelenmesini istemediğin bir cesedi getirmek için kusursuz bir yerdi.

Hastanenin iskelesinde durdular ve çalışanlar Rotty ile Nina'nın tekmeden inmelerine, ardından da sedyenin indirilmesine yardım ettiler. Fakat hastanenin kapılarına vardıkları gibi nöbetçi hemşire sedyede yatan bedene bakıp, "Neden bir cesedi buraya getirdiniz?" dedi.

"Protokol böyle!" dedi hekim. "Görevimi yapmaya çalışıyorum."

"Salgın nedeniyle kapatıyoruz. Ölü adamlara verecek yatağımız yok. Onu arkaya, yükleme bölümüne götürün. Cesetçiler onu bu akşam gelip alırlar."

Çalışanlar sedyeyle köşede gözden kayboldular. Yarın bir yabancıнын cesedi küle dönecek ve gerçek Kuwei sürekli tetikte olmak zorunda kalmadan hayatını özgürce yaşayabilecekti.

"Şey, bu kadına yardım edin bari, doğurdu doğura..." Hekim etrafına bakındı ama Nina ve Rotty çoktan kaybolmuşlardı.

"Çoktan içeri girdiler," dedi Matthias.

"Ama..."

Hemşire çıkıştı, "Bütün gün orada dikilip kapımın önünü mü kapatacaksın yoksa içeri gelip yardım edecek misin?"

Hekim, hemşirenin şaşkın bakışlarını göz ardı ederek, "Ben... benim başka bir yere gitmem gerekiyor," dedi. Hastaneden ayrılırırken de tükürükler saçıp cübbesinin tozlarını silkeleyerek konuşmaya devam etti. "Bazı insanlar ne kadar da kaba oluyorlar. Ben üniversitede ilim irfanla uğraşan bir âlimim."

Matthias saygıyla eğildi. "Çabalarınız için canıgönülünden teşekkür ederim."

"Ah, şey... evet. Rica ederim. Ben sadece görevimi yapıyordum." Hekim kapılarını kapatıp kepenklerini indirmeye başlayan evlere ve işletmelere tedirgin gözlerle baktı. "Gerçekten gitmeliyim... kliniğe."

“Eminim herkes hizmetleriniz için minnettar olacaktır,” dedi Matthias. Hekimin hemen evine koşup kendini içeri kapatacağından emindi.

“Evet, evet,” dedi hekim. “İyi günler, esenlikler dilerim.” Dar sokakta ivedi adımlarla uzaklaştı.

Matthias ters istikamette koşarken kendi kendine gülümsedi. Diğerleriyle, Kuwei’nin yeniden dirildiğini umduğu Zents Köprüsü’nde buluşacaktı. Nina’ya kavuşacaktı ve belki geleceklerini düşünmeye başlayabilirlerdi.

“Matthias Helvar!” dedi tiz, aksi bir ses.

Matthias döndü. İssız sokağın ortasında bir çocuk dikiliyordu. Müzayede sırasında ona kin dolu gözlerle bakan buz beyazı saçlı genç *drüskelle*. Bir *drüskelle* subayının siyah üniformasını değil, gri bir üniforma giymişti. Matthias’ı kiliseden buraya kadar takip mi etmişti? Ne görmüştü?

Oğlan taş çatlasa on dört yaşındaydı. Tabancayı tutan eli tir tir titriyordu.

“Seni ihanetle suçluyorum,” dedi sesi çatlayarak, “Fjerda’ya ve *drüskelle* kardeşlerine karşı ihanetle.”

Matthias ellerini kaldırdı. “Silahsızım.”

“Ülkene ve Tanrı’na ihanet ettin.”

“Daha önce tanışmadık.”

“Dostlarımı öldürdün. Buz Sarayı baskınında.”

“Ben tek bir *drüskelle* bile öldürmedim.”

“Arkadaşların öldürdü. Sen bir katilsin. Komutan Brum’u küçük düşürdün.”

“Adın ne senin?” diye sordu Matthias kibarca. Bu çocuk kimseye zarar vermek istemiyordu.

“Önemi yok.”

“Kardeşliğe yeni mi katıldın?”

“Altı ay oldu,” dedi çenesini kaldırarak.

“Ben katıldığımda senden de gençtim. Oranın nasıl olduğunu bilirim, kafana yerleştirdikleri düşünceleri... Yine de bunu yapmak zorunda değilsin.”

Oğlan başını iki yana daha sert sallarken, “Seni ihanetle suçluyorum,” diye tekrarladı.

“Suçluyum,” dedi Matthias. “Korkunç şeyler yaptım ve arzu edersen seninle hemen şimdi kiliseye dönerim. Arkadaşların ve komutanlarıyla yüzleşir, verecekleri karara boyun eğirim.”

“Yalan söylüyorsun. Korumakla görevli olduğun o Shulu çocuğun bile öldürülmesine izin verdin. Sen hem hain hem de korkaksın.” Güzel, Kuwei’nin öldüğüne inanıyordu.

“Seninle geleceğim. Söz veriyorum. Üstelik silahın da var. Benden korkmam gerektirecek bir durum yok.”

Matthias öne doğru bir adım attı.

“Olduğun yerde kal!”

“Korkma. Seni korkuyla kontrol ediyorlar.” *Onların fikrini değiştirmenin bir yolunu bulacağız.* Oğlan kardeşliğe gireli yalnızca altı ay olmuştu. Ona ulaşabilirdi. “Dünyada korkmaman gereken çok şey var, gözlerini açman yeterli.”

“Sana olduğun yerde kal dedim.”

“Bana zarar vermek istemiyorsun. Biliyorum. Vaktiyle ben de senin gibiydim.”

“Ben zerre kadar sana benzemiyorum,” dedi oğlan, mavi gözleri alev alevdi. Matthias o gözlerde hiddet ve şiddeti gördü. Bunu çok iyi biliyordu ama silahın ateşlendiğini duyunca yine de şaşırdı.

Rotty kendini sakalıyla paltosundan arındırırken Nina elbisesini ve tuniğinin üstüne bağladığı ağır kauçuk karnını çıkardı. Hepsini bir bohça halinde bağladılar ve Zents Köprüsü'nün altında demirlemiş şişe teknesine binerlerken Nina bohçayı suya attı.

“Çok şükür,” dedi bohça kanalın dibini boylarken.

Şarap kasalarının arkasından ortaya çıkan Kaz, “Annelik duygusu sıfır,” dedi.

“İnej nerede?”

“Ben iyiyim,” dedi İnej, Kaz'ın arkasından. “Ama Kuwei...”

“Yine kanaman var,” dedi Nina yüksek kasa yığınının arkasına süzülüp onlara katılırken. Kanaldaki trafik seyrekleşmişti fakat riske girmenin lüzumu yoktu. “Gözlerine ne oldu?”

“Beyaz Bıçak'a sor derdim ama...” İnej omuz silkti.

“Umarım acı çekmiştir.”

“Nina.”

“Ne var? Hem merhametli hem de huzurlu olamayız.”

Şarap kasalarıyla köprü'nün taş kemeri arasındaki karanlık bir boşluktaydılar. Üzerinde Kuwei'nin bedeninin uzandığı sedye, kasa-

lardan yapılmış derme çatma bir masanın üstünde duruyordu. Genya, Nina'nın Sturmhond olduğunu tahmin ettiği adamla Zoya'nın bakışları arasında, Shulu çocuğun koluna bir şey zerk ediyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordu Nina.

“Nabızı atıyorsa bile ben hissetmiyorum,” dedi Genya. “Zehir, görevini yapmış.”

Belki de fazla iyi yapmıştı. Genya zehrin, nabzını ve soluğunu yavaşlatacağını, onu ölmüş gibi göstereceğini söylemişti. Fakat rol fazla inandırıcıydı. Nina'nın içinden bir ses Kuwei'siz bir dünyanın daha güvenli olacağını söylüyor fakat eğer bir başkası *paremin* sırtını çözmüşse Kuwei'nin panzehir için Ravka'nın elindeki en iyi şans olduğunu da biliyordu. Onu Buz Sarayı'ndan kurtarmak için çok uğraşmışlardı. Çalışmalarını Grishaların arasında güvenle sürdürebilmesi için plan yapmış, çaba sarf etmişlerdi. Kuwei umudun adıydı.

Ayrıca sırtında hedef tahtası olmadan yaşama fırsatını hak eden bir çocuktuk.

Nina, Genya'nın elindeki şırıngaya bakarak, “Panzehir?” diye sordu.

“Bu, zerk ettiği ikinci doz,” dedi Kaz.

Hepsinin bakışları arasında Genya oğlanın nabzını ve soluğunu kontrol etti. Başını iki yana salladı.

“Zoya,” dedi Sturmhond. Sesinde buyurgan bir ton vardı.

Zoya iç geçirip kollarını sıvadı. “Gömleğinin düğmelerini çözün.”

Genya, Kuwei'nin düğmelerini çözerken Kaz, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Göğsü dardı, kaburgaları görünüyordu, balmumundan torbanın içine yerleştirdikleri domuz kanı her yana saçılmıştı.

“Ya kalbini yeniden çalıştıracam ya da bütün organlarını yakaçam,” dedi Zoya. “Geri çekilin.”

Daracık yerde ellerinden geldiğince dediğine uymaya çalıştılar. “Tam olarak ne demek istedi?” diye sordu Kaz, Nina'ya.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Nina. Zoya ellerini öne uzatıp gözlerini yumdu. Hava birdenbire serinleyip nemlendi.

İnej derin nefes aldı. “Havada fırtına kokusu var.”

Zoya gözlerini açıp dua edermişçesine ellerini bir araya getirdi, avuçlarını hızla birbirine sürttü.

Nina basıncın düştüğünü hissetti, dilinde metal tadı hissetti. “Galiba... galiba yıldırım çağırıyor.”

“Bu güvenli mi?” diye sordu İnej.

“Hiç değil,” dedi Sturmhond.

“Daha önce bunu yapmış mıydı bari?” dedi Kaz.

“Bu amaçla mı?” diye sordu Sturmhond. “Daha önce iki kez yaptığını gördüm. İşe yaramıştı. Bir kez.” Sesi tuhaf şekilde tanıdık geliyordu, Nina tanıştıkları hissine kapıldı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Zoya.

Genya, Kuwei’nin dişlerinin arasına katlanmış kalın bir kumaş tıktırıp geri çekildi. Nina bunun dilini ısırmasına engel olmak için yapıldığını ürpererek fark etti.

“Umarım başarır,” diye mırıldandı Nina.

“Kuwei de öyle umuyordur,” dedi Kaz.

“Ustalık isteyen bir iş,” dedi Sturmhond. “Yıldırım, ustalardan hoşlanmaz. Zoya kendi hayatını da riske atıyor.”

“Bende o izlenimi uyandırmadı,” dedi Kaz.

Nina ile Sturmhond bir ağızdan, “O zaman onu tanımamışsın,” dedi ve Nina bir kez daha Sturmhond’u tanıdığına dair o acayip hisse kapıldı.

Rotty’nin gözlerini sımsıkı kapadığını, bakamadığını gördü. İnej’in dudakları kıpırdıyordu, Nina dua ettiğini tahmin etti.

Zoya’nın avuçları arasında cılız mavi bir ışıltı cızırdadı. Derin bir nefes alıp avuçlarını Kuwei’nin göğsüne bastırdı.

Kafası geriye yatan Kuwei'nin bütün vücudu yay gibi gerilince Nina omurgasının kırılacağını sandı. Sonra tekrar sırtı sedyeye düştü. Gözleri açılmadı. Göğsü hareketsiz kaldı.

Genya nabzına baktı. “Atmıyor.”

Zoya kaşlarını çatıp avuçlarını tekrar birbirine vurdu, kusursuz alnında ter damlaları belirmişti. Kızgın bir şekilde, “Onun yaşamasını istediğimize kesin emin miyiz?” diye sordu. Kimse yanıt vermedi ama o ellerini birbirine sürtmeye devam edince aynı cızırtı yeniden oluştu.

“Bunun amacı ne?” dedi İnej.

“Kalbine şok verip eski ritmine kavuşturmak,” dedi Genya. “Ayrıca ısı da zehrin etkisini bozacak.”

“Ya da onu öldürecek,” dedi Kaz.

“Ya da onu öldürecek,” diye kabul etti Genya.

“Şimdi,” dedi Zoya, sesi kararlıydı. Nina, *Kuwei'nin hayatta kalmasını gerçekten istiyor mu yoksa başarısız olmaktan nefret ettiği için mi uğraşıyor*, diye merak etti.

Zoya açık avuçlarını Kuwei'nin göğsüne bastırdı. Vücudu, merhametsiz bir rüzgâra kapılan yeşil bir dal gibi büküldü ve bir kez daha sedyeye düştü.

Kuwei soluk soluğa gözlerini açtı. Doğrulamaya, ağzındaki kumaş topağını tükürmeye çalıştı.

“Azizlere şükürler olsun,” dedi Nina.

“Bana teşekkür et,” dedi Zoya.

Genya, Kuwei'yi zapt etmeye çalışırken Shulu oğlanın gözleri panikle birlikte fal taşı gibi açıldı.

“Şşş,” diye mırıldandı Nina öne doğru hareketlenerek. Kuwei, Genya ile Zoya'yı sadece Ravka heyetinin üyeleri olarak biliyordu. Birer yabancıdan farkları yoktu. “Her şey yolunda. Yaşıyorsun. Güvendesin.”

İnej, Kuwei'nin yanında Nina'ya katılarak ağzındaki kumaşçı çıkardı, saçlarını geriye doğru düzleştirdi. "Güvendesin," diye tekrarladı.

"Müzayede..."

"Bitti.

"Peki Shular?"

Altın sarısı gözlerinde korku vardı, Nina oğlanın ne kadar korktuğunu anladı.

"Senin öldüğünü gördüler," diye rahatlatmıştı onu. "Herkes gördü. Bütün ülkelerden temsilciler senin kalbinden vurulduğunu gördüler. Hekim ve hastane çalışanları senin öldüğüne tanıklık ederler."

"Ceset..."

"Bu akşam cesetçiler tarafından toplanacak," dedi Kaz. "Her şey bitti."

Kuwei kendini sedyeye bıraktı ve kolunu gözlerinin üstüne götürüp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Nina sırtına usulca vurdu. "Seni anlıyorum, evlat."

Zoya ellerini beline koydu. "Bu küçük mucize için bana –ya da Genya'ya, fark etmez– teşekkür etmeyi düşünen yok mu?"

"Kendi çıkarların için kullanabilmek adına dünyanın en kıymetli rehinesini az daha öldürüp sonra tekrar dirilttiğin için teşekkürler," dedi Kaz. "Şimdi gitmelisiniz. Sokaklar neredeyse boş ve imalat mıntıkasına gitmeniz gerek."

Zoya güzel gözlerini kıstı. "Ravka'ya gel, Brekker. Gel de sana biraz terbiye öğretelim."

"Aklıma yazdım bunu. Azrail Mavnası'nda cesedimi yaktıklarında kesinlikle *kibar* olarak hatırlanmak istiyorum."

"Artık bizimle gel, Nina," diye teşvik etti Genya.

Nina başını iki yana salladı. "İş henüz tamamlanmadı, hem Kuwei de onca yolu yürüyemeyecek kadar zayıf."

Zoya dudaklarını büzdü. “Sadakatinin kime karşı olduğunu unutma yeter.” Sturmhond, Genya ve Zoya şişe teknesinden indiler.

Ticaret gemisi kaptanı, şişe teknesine dönerek Nina’ya baktı. Gözleri tuhaf bir renkti ve hatları da uyumsuz gibiydi. “Olur da geri dönmek istemezsen bilmeni isterim ki sen ve Fjerdalı arkadaşının başımın üstünde yeriniz var. Shuların elinde ne kadar *parem* kaldığını ya da şu Kherguud askerlerinden kaç tane yaptıklarını bilemiyoruz. İkinci Ordu’nun senin yeteneklerine ihtiyacı var.”

Nina tereddüt etti. “Ben... ben eskisi gibi değilim.”

“Sen bir askersin,” dedi Zoya. “Bir Grisha’sın. Seni aramızda görmekten mutluluk duyarız.”

Nina’nın ağzı açık kaldı. Bu neredeyse bir övgüye benziyordu.

“Ravka hizmetlerin için minnettar,” dedi Sturmhond gitmek için dönerlerken. “Kral da öyle.” El salladı. İkinci ışığında, güneş arkasından vururken, bir gemi kaptanına pek benzemiyordu. Daha çok... ama bu aptalcaydı.

“Kiliseye dönmem lazım,” dedi Kaz. “Konsey’in Wylan’a ne yapacağını bilmiyorum.”

“Git,” dedi Nina. “Biz Matthias’ı burada bekleriz.”

“Gözünüzü dört açın,” dedi Kaz. “Karanlık çökene kadar onu gözden uzak tutun. Sonrasında nereye gideceğinizi biliyorsunuz.”

Kaz tekneden indi ve Takas Kilisesi istikametinde gözden yitti.

Nina, Kuwei’ye şarap içirmenin güvenli olmayacağını düşündüğünden biraz su içirip onu dinlenmeye teşvik etti.

“Gözlerimi kapamaya korkuyorum,” dedi Kuwei.

Nina kanallın kenarından sokağa bakmaya çalıştı. “Matthias nerede kaldı? Sizce o hekim sorun mu çıkardı?” Ama sonra boş meydandan ona doğru yürümekte olduğunu gördü. Elini kaldırıp selamladı.

Nina tekmeden atlayıp ona koştı, kendini kollarına attı.

“*Drüsje*,” dedi Matthias saçlarına. “İyisin.”

“Elbette iyiyim. Geciken sensin.

“Seni fırtınada bulamayacağımı sandım.”

Nina geri çekildi. “Buraya gelirken bir yerde durup sarhoş mu oldun sen?”

Matthias, Nina’nın yanağını avucuna aldı. “Hayır,” dedi ve sonra onu öptü.

“Matthias!”

“Yanlış mı yaptım?”

“Hayır, harikaydın ama ilk önce *ben* seni öperim hep.”

“Bunu değiştirsek iyi olacak,” dedi ve sonra üzerine yığıldı.

“Matthias?”

“Yok bir şey. Seni bir kez daha görmem gerekiyordu.”

“Matthias, ah, Azizler aşkına.” Tuttuğu palto düştü ve Nina karnındaki kurşun yarasını gördü. Gömleği kandan sıırılsıklam olmuştu. “Yardım edin!” diye haykırdı Nina. “Biri yardım etsin!” Fakat sokaklar boştu. Kapılar sürgülenmişti. Pencereleler kapatılmıştı. “İnej!” diye bağırdı.

Matthias fazla ağırdı. Arnavutkaldırımı taşların üzerine yığıldılar ve Nina başını kucağına aldı. İnej onlara doğru koştı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Vurulmuş. Ah, Azizler aşkına, Matthias, bunu kim yaptı?” Çok fazla düşmanları vardı.

“Önemi yok,” dedi. Soluması tuhaf ve sığdı. “Tek arzum, seni bir kez daha görmektir. Sana söylemek istiyordum...”

“Kuwei’yi getir,” dedi Nina, İnej’e. “Ya da Kaz’ı. Onda *parem* var. Bana *parem* getirmelisin. Onu kurtarabilirim. Onu iyileştirebilirim.” İyi ama bu doğru muydu? İlacı kullansa gücü eski haline döner miydi? Deneyebilirdi. Denemek zorundaydı.

Matthias elini şaşırtıcı bir kuvvetle kavradı. Kendi kanıyla sı-
rılıslam olmuştu. “Hayır, Nina.”

“Yine mücadele edebilirim. Seni iyileştirip sonra da onunla
mücadele edebilirim.”

“O riski almaya değmez.”

“Her riski almaya değer,” dedi. “Matthias...”

“Diğerlerini kurtarmanı istiyorum.”

“Hangi diğerlerini?” diye sordu çaresizce.

“Diğer *drüskelle*leri. Hiç değilse onlara yardım etmeye çalış-
acağına, gerçeği görmelerini sağlayacağına yemin et bana.”

“Birlikte gideceğiz, Matthias. Casus oluruz. Genya bizi de-
ğiştirir ve Fjerda’ya birlikte gideriz. İstedğin bütün çirkin yelekleri
giyerim.”

“Ravka’ya evine git, Nina. Kaderinde yazıldığı gibi özgür ol.
Savaşçı ol, her zaman olduğun gibi. Sadece insanlarıma biraz mer-
hamet et. Kurtarılmaya değer bir Fjerda olmalı. Söz ver bana.”

“Söz veriyorum.” Kelimeler daha çok birer hıçkırık gibi çıkmıştı.

“Ben seni korumak için varım. Ölüyken bile bir yolunu bulu-
rum.” Elini daha sıkı kavradı. “Djel’e kavuşabilmem için beni göm.
Kök salıp kuzeye akan suları takip edebilmem için beni göm.”

“Söz veriyorum, Matthias. Seni evine götüreceğim.”

“Nina,” dedi elini kalbine bastırarak. “Ben zaten evimdeyim.”

Gözlerindeki ışık kayboldu. Ellerinin altındaki göğsü hareket-
siz kaldı.

Nina feryat etti, daha birkaç saniye öncesine kadar kalbinin
attığı yerdeki siyah boşluktan bir uluma koptu. Matthias’ın nabzı-
nı yokladı, ışığını ve gücünü. *Eğer gücüme sahip olsaydım. Eğer
paremi hiç almasaydım. Eğer paremim olsaydı.* Etrafında nehri
hissetti, kederin karanlık sularını. Soğuğa uzandı.

Matthias'ın göğsü yükseldi, vücudu sarsıldı.

“Bana geri dön,” diye fısıldadı. “Geri dön.”

Bunu yapabiliirdi. Ona yeni bir yaşam verebilirdi; o derin sulardan doğan bir yaşam. O sıradan bir adam değildi. O Matthias'tı, onun cesur Fjerdalisi.

“*Geri dön,*” dedi. Matthias soludu. Gözkapakları titreyip açıldı. Gözleri simsiyah parladı.

“Matthias,” diye fısıldadı. “Adımı söyle.”

“Nina.”

Sesi, onun güzel sesi. Aynıydı. Elini tutarken o siyah bakışlarda onu aradı ama gözleri kuzeyin buzları gibiydi; soluk, saf mavi. Bu çok yanıltı.

İnej yanında diz çökmüştü. “Bırak gitsin, Nina.”

“Yapamam.”

İnej kolunu Nina'nın omzuna attı. “Bırak Tanrısına kavuşsun.”

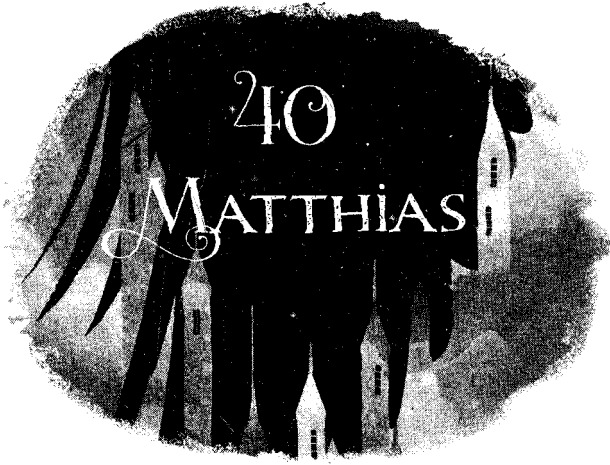
“O burada benimle olmalı.”

Nina, Matthias'ın soğuk yanağına dokundu. Bu olanları geri almanın, bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Birlikte nice imkânsız şeyi başarmışlardı.

“Onunla öbür hayatında tekrar buluşacaksın,” dedi İnej. “Ama şu an bu acıyı çekmen gerek.”

Ruh ikiziydiler, farklı taraflar adına savaşan, sonra birbirlerini bulup çok çabuk kaybeden askerlerdi. Onu burada tutmayacaktı Nina. Bu şekilde olmazdı.

“Öbür hayatta o zaman,” diye fısıldadı. “Git.” Gözlerinin bir kez daha kapanmasını izledi. “*Farvell,*” dedi Fjerdaca. “Kavuşana dek Djel sana göz kulak olsun.”

Matthias tekrar rüya görüyordu. Onu görüyordu. Etrafında fırtına kopuyor, Nina'nın sesini boğuyordu. Öte yandan içi rahattı. Bir şekilde onun güvende olacağını, soğukta sığınacak bir yer bulacağını biliyordu. Matthias bir kez daha buzun üstündeydi ve bir yerlerden kurtların ulumasını duyabiliyordu. Fakat bu kez onu bağırlarına basıyorlardı.

Wylan kilisenin önlerine yakın bir sırada Alys ile Jesper'in arasında oturuyordu. Ravkalılar, Shular ve Fjerdalılar yumruk yumruğa birbirlerine girmişler, birkaç asker yaralanırken Fjerda büyükelçisinin de omzu çıkmıştı. Dört bir tarafta ticaret yaptırımları ve misillemelerden konuşuluyordu. Fakat şimdilik bir nevi düzen sağlanmıştı. Müzayedeye gelenlerin çoğu ya çoktan kaçmış ya da *Stadwatch* tarafından dışarı çıkarılmıştı. Shular, yurttaşlarından birinin ölümü nedeniyle askeri harekât tehditleri savurarak ayrılmışlardı.

Fjerdalılar görünüşe bakılırsa belediye binasının kapılarına dayanarak Matthias Helvar'ın bulunup tevkif edilmesini talep etmişler, ancak kendilerine acil durum salgın tedbirlerinin halka açık toplanmaları yasakladığı söylenmişti. Ya vakit kaybetmeden elçiliğe dönerlerdi ya da sokakları zorla boşaltmak zorunda kalırlardı.

İnsanlar yaralanmış ve sarsıntı geçirmişlerdi, Wyland katedral kapısına panik halinde koşarken yere düşen bir kadının elinin ezildiğini duymuştu. Fakat çok az kişi tedavi olmak için kliniklere veya hastanelere gidiyordu. Fıçı'da yayılan salgına kimse maruz

kalmak istemiyordu. Sunağın yanında sadece Ticaret Konseyi ve birkaç *Stadwatch* muhafızı kalmıştı. Sessizce tartışıyorlar, arada sesleri yükselince bağırışlar duyuluyordu.

Wylan, Jesper, Alys ve hizmetçisinin etrafı *Stadwatch* muhafızlarıyla çevrilmişti. Wylan kilisede kalması konusunda ısrar eden Kaz'ın haklı çıkmasını umuyordu. Muhafızların onu korumak veya gözlem altında tutmak için orada bulunduklarından emin değildi. Jesper'in parmaklarıyla dizlerinde tempo tutmasına bakılırsa Wylan onun da gergin olduğunu tahmin ediyordu. Wylan'ın her nefes aldığı anda canının yanması ya da aşırı hevesli bir perküsyoncu tarafından kafasının içinde davul çalınıyormuş gibi hissetmesi de her şeyin üstüne tuz biber oluyordu.

Berbat durumdaydı, isyanın kıyısından dönülmüş ve Ketterdam'ın itibarı yerle bir olmuştu, öte yandan Wylan gülümsüyordu.

“Neden bu kadar mutlusun?” diye sordu Jesper.

Wylan, Alys'e bakıp fısıldadı. “Başardık. Kaz'ın kendince sebepleri vardı biliyorum ama bir savaşı önlediğimize oldukça eminim.” Müzayedeyi Ravka kazansaydı Shular ya da Fjerdalılar, Kuwei'yi ele geçirmek için bir bahane uydurup Ravka'ya saldırırlardı. Şimdi Kuwei güvende olacaktı ve birileri er ya da geç *parem* geliştirse bile Ravkalılar çok yakında bir panzehir geliştirmeye başlayabilirlerdi.

“Muhtemelen,” dedi Jesper beyaz dişlerini göstererek. “Arka-daşlar arasında ufacık bir uluslararası olay nedir ki?”

“Sanırım Keeg burnumu kırdı.”

“Genya da tam güzelleştirmişti seni.”

Wylan durakladı. “İstersen gidebilirsin. Aklının babanda olduğunu biliyorum.”

Jesper, *Stadwatch*'a baktı. "Yeni dostlarımızın benim buradan elimi kolumu sallayarak çıkıp gitmeme izin vereceklerinden emin değilim. Hem takip edilmek de istemiyorum."

Ayrıca Wyland, Kaz'ın Jesper'e kalmasını söylediğini duymuştu.

Alys karnını okşadı. "Ben acıktım," dedi hâlâ tartışmakta olan Ticaret Konseyi üyelerine bakarak. "Sizce ne zaman eve döneriz?"

Wyland ve Jesper bakiştılar.

O sırada genç bir adam sıraların arasından koşarak Jellen Radmakker'e bir tomar kâğıt verdi. Gemensbank'ın mührünü taşıyorlardı ve Wyland, kâğıtların Ticaret Konseyi'nin bütün parasının sahte bir *jurda* fonundan doğrudan Shuların hesabına aktarıldığını gösterdiklerini tahmin ediyordu.

"Çılgınlık bu!" diye bağırdı Van Eck. "Buna inanıyor olamazsınız!"

Wyland daha iyi görebilmek için ayağa kalktı, sonra kaburgalarına ansızın bir ağrı saplanınca derin nefes aldı. Jesper onu sakinleştirmek için elini sırtına koydu. Fakat Wyland'ın podyumun yanında gördükleriyle bütün ağrı düşünceleri zihninden kovuldu: Bir *Stadwatch* muhafızı, oltadaki balık gibi debelenen babasına kelepçe takıyordu.

"Bu, Brekker'in işi," dedi Van Eck. "Fonu o kurdu. Çiftçiye bulun. Pekka Rollins'i bulun. Gerçeği anlatacaklardır."

"Kendini rezil etmeyi bırak," diye fısıldadı Radmakker öfkeyle. "Ailenin hatırı için biraz kendine mukayyet ol."

"Kendime mukayyet mi olayım? Kelepçeliyken mi?"

"Sakin ol, dostum. Suçlamaları beklemek üzere belediye binasına götürüleceksin. Kefaletini ödedin mi de..."

"Kefalet mi? Ben Ticaret Konseyi üyesiyim. Benim sözüm..."

“Beş para etmez!” diye çıkıştı Radmakker, Karl Dryden Wylan’a Alys’in köpeğinin bir sincap gördüğündeki halini hatırlattığı zamanki gibi sinirlenirken. “Seni hemen şimdi Cehennem Kapısı’na tıkmadığımız için şükretmelisin. Konseyin yetmiş milyon *kruges*i buhar oldu. Kerch cümle âlemin maskarası oldu. Bugün verdiğin hasarın farkında mısın?”

Jesper iç geçirdi. “Bütün işi biz yapıyoruz ama bütün övgüyü o mu alıyor?”

Alys, Wylan’ın eline uzanarak, “Neler oluyor?” diye sordu. “Jan’ın başı neden dertte?”

Wylan, Alys’e acıdı. Tatlı ve saftı ve ailesinin istediği kişiyle evlenmekten başka bir şey yapmamıştı. Wylan haklıysa babası sahtekârlık ve ihanetle suçlanacaktı. Piyasanın düzenini bozma amacıyla sahte bir kontrata bilerek imza atmak hem yasadışıydı hem de Ghezen’e küfür sayılıyordu ve cezası ağırdı. Babası suçlu bulunursa mal sahibi olma ya da elinde para tutma hakları elinden alınacaktı. Bütün serveti Alys’e ve doğmamış varisine geçecekti. Wylan, Alys’in bu tarz bir sorumluluğu kaldırabileceğine emin değildi.

Alys’in elini sıkıp, “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Söz veriyorum.” Ciddiydi de. Alys’e ev konusunda yardım etmesi için iyi bir avukat ya da işini bilen bir adam bulacaklardı. Kaz, Ketterdam’daki bütün dolandırıcıları biliyorsa dürüst adamları da biliyor olmalıydı; sırf onlardan uzak durmak için bile olsa.

“Jan’ın bu akşam eve gelmesine izin verirler mi?” diye sordu Alys altdudağı titreyerek.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Wylan.

“Ama sen eve geleceksin, değil mi?”

“Ben...”

Van Eck, *Stadwatch* onu sahnenin basamaklarından sürükleyerek indirirken, “Ondan uzak dur,” diye çıkıştı. “Alys, onu dinleme. Smeet’e söyle, kefalet için parayı hazır etsin. Ayrıca...”

“Alys’in bu konuda yardımcı olabileceğini sanmıyorum,” dedi Kaz. Sıraların arasında durmuş, karga başlı bastonuna yaslanıyordu.

“Brekker, seni aşağılık serseri. Bu işin burada bittiğini mi sanıyorsun?” Van Eck sırtını dikleştirerek kaybolan şerefini geri kazanmaya çalıştı. “Yarın bu saatlerde kefaletle çıkmış ve itibarımı geri kazanıyor olacağım. Rietveld fonuyla senin aranda bir bağlantı kurmanın bir yolu var ve ben onu bulacağım. Yemin ederim.”

Wylan yanındaki Jesper’in kasıldığını hissetti. Colm Fahey tek bağlantıydı.

“İstedğin kadar yemin edebilirsin,” dedi Kaz. “Resmi yemin bile et hatta. Senin sözlerinin kıymetini hepimiz biliyoruz. Fonlarından, mülkünün vasisi sorumlu olacak. Wylan’ın senin savunmana ya da kefaletine ne kadar para ayırmayı planladığına emin değilim.”

Van Eck acı acı güldü. “Alys gebe kalır kalmaz onu vasiyetimden sildirdim. Wylan paramdan tek kuruş alamayacak.”

Ticaret Konseyi üyelerinden hayret dolu bir mırıltı yükseldi.

“Emin misin?” dedi Kaz. “Wylan’ın bana ikinizin barıştığını söylediğine eminim. Elbette şu yaşanan çirkin olaylardan önceydi bu.”

“Vasiyetim gayet açık. Bir kopyası bile vardı...” Van Eck cümlelerin yarısında dururken, Wylan da babasının yüzüne dehşet ifadesinin yayılışını izledi. “Kasada,” diye fısıldadı.

Wylan’ın jetonu birkaç saniye sonra düştü. Specht, geminin kaptanı için babasının eliyle sahte bir mektup yazmıştı, neden

başka bir şey yazmasındı ki? *Usta bir hırsız sadece almaz. Bazen geride bir şeyler de bırakır.* Babasının ofisine girdikleri gece Kaz sadece mührü çalmaya çalışmamıştı. Van Eck'in vasiyetini sahte-siyle de değiştirmişti. Wylan, Kaz'ın dediklerini hatırladı: *Senin paranı çaldığımızın farkındasın, değil mi? Ciddiydi.*

"Başka bir kopya daha var," dedi Van Eck. "Avukatım..."

"Cornelis Smeet mi?" dedi Kaz. "Bekçi köpeklerini beslediğini biliyor muydun? Ne tuhaftır ki bir hayvanı eğittiğinde bazen çok kolay kontrol edilebiliyorlar. En iyisi onları biraz vahşi bırakmak."

Tek bir oyun işleterek kazanamazsın. Kaz, Wylan'a babasının imparatorluğunu teslim etmeyi ne zamandır planlıyordu acaba?

"Hayır," dedi Van Eck başını iki yana sallayarak. "Olamaz." Şaşırtıcı bir kuvvetle muhafızlardan kurtuldu. "Fonlarımın denetimini bu şapşala veremezsiniz," diye bağırdı prangalı elleriyle Wylan'ı işaret ederek. "Ona miras bırakmak isteseydim bile bunun altından kalkabilecek yetenekte değil. Okuma yazma bilmiyor, bir sayfa üzerinde iki kelimeyi bir araya getiremez. Budala, yumuşak başlı çocuğun teki o."

Wylan, Konsey üyelerinin yüzlerindeki dehşeti fark etti. Bu, çocukken sayısız defalar gördüğü kâbustu, insanların önünde kurlarının ifşa olmasıydı.

"Van Eck!" dedi Radmakker. "Kendi kanından biri hakkında böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?"

Van Eck vahşice güldü. "En azından bunu kanıtlayabilirim! Ona okuması için bir şeyler verin. Devam et, Wylan, ne kadar harika bir iş adamı olacağını göster onlara."

Radmakker omzuna elini koydu. "Onun saçmalıklarına cevap vermek zorunda değilsin, evlat."

Fakat Wylan başını yana eğdi, zihninde bir fikir oluştu. “Sorun değil, Bay Radmakker,” dedi. “Bu trajik olayı sona erdirmemizi sağlayacaksa babama cevap vereceğim. Hatta Yetki Transferi belgeniz varsa şu an imzalayabilir ve babamın savunması için para toplamaya başlayabilirim.”

Sahneden mırıltılar yükseldi, sonra kontrat belgeleriyle bir dosya çıkarıldı. Wylan, Jesper’le göz göze geldi. Wylan’ın niyetini anlamış mıydı?

“Bunlar Kuwei Yul-Bo için hazırlanmıştı,” dedi Dryden. “Ama tamamlanmadılar. İçlerinde bir Yetki Transferi olacaktı.”

Adam dosyayı Wylan’a uzattı ama Jesper kapıp kurcaladı.

“O okumalı,” diye bağırdı Van Eck. “Diğer çocuk değil!”

“Bence ilk yatırımın bir ağızlık olmalı,” diye mırıldandı Jesper.

Belgeyi Wylan’a verdi. Her şey olabilirdi. Wylan kelimeleri görüp şekilleri tanısa da bir anlam oluşturamadı ama kafasındaki müziği, çocukken sık sık kullandığı o hafıza tekniğini duyabildi. Bu, Jesper’in Saint Hilde’nin girişinde ona aynı metni okuyan sesiydi. Soluk mavi kapıyı gördü, açan morsalkımların kokusunu duydu.

Wylan boğazını temizleyip sayfayı incelemiş gibi yaptı. “*Ghezen’in tanıklığında ve dürüstlük çerçevesinde hazırlanan, Kerch mahkemeleri ve Ticaret Konseyi’nce bağlayıcı hale getirilen işbu belge, bütün mülk, mal varlığı ve yasal hisselerin...*” Durakladı. “Galiba burada isimlerimizi belirtecek, *Jan Van Eck’ten Wylan Van Eck’e aktarıldığını ve Jan Van Eck tekrar kendi işlerini yürütebilecek duruma gelene kadar bunların Wylan Van Eck tarafından idare edileceğini ifade eder.* Devam etmeme gerek var mı?”

Van Eck ağzı bir karış açık, Wylan’a bakıyordu. Ticaret Konseyi üyeleri başlarını iki yana sallıyorlardı.

“Gerek yok, evlat,” dedi Radmakker. “Yeterince sıkıntı yaşadın bence.” Van Eck’e şimdi acıyarak bakıyordu. “Onu belediye binasına götürün. Ona da bir hekim bulmak zorunda kalabiliriz. Bir şeyler kafasını karıştırmış, aklına çılgınca düşünceler sokmuş olmalı.”

“Bu bir hile,” dedi Van Eck. “Brekker’in bir başka hilesi.” Muhafızlardan kurtulup Wylan’a koştı ama önüne geçen Jesper onu omuzlarından kavrayıp kol mesafesinde tuttu. “İnşa ettiğim her şeyi yok edeceksin, babamın ve onun babasının inşa ettiği her şeyi. Sen...”

Jesper eğildi, başka kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, “Ona okuyabilirim,” dedi.

“Oldukça sakinleştirici, bariton bir sesi var,” diye ekledi Wylan. Sonra muhafızlar babasını sıraların arasından götürdüler.

“Bunu yanına bırakmayacağım!” diye çığlık attı Van Eck. “Planını anladım artık, Brekker. Benim zekâm daha keskin...”

“Bir bıçağı istediğin kadar keskinleştirebilirsin,” dedi Kaz kilisenin önünde onlara katılarak. “Neticede bütün iş metalin kalitesinde bitiyor.”

Van Eck uluyordu. “Onun gerçekten Wylan olup olmadığını bile bilmiyorsunuz! Başka bir çocuğun kılığına girmiş olabilir! Anlamıyorsunuz...”

Ticaret Konseyi’nin geri kalanları peşinden gittiler, hepsi biraz afallamış gibiydi. “Sonunda keçileri kaçırdı,” dedi Dryden.

“O Pekka Rollins zalimiyle ittifak kurduğunda mantıklı hareket etmediğini anlamalıydık.”

Wylan, Yetki Transferi belgesini Radmakker’e geri verdi. “Belki de bunu şimdi yapmasak daha iyi olacak. Biraz sarsılmış durumdayım da galiba.”

“Elbette. Vasiyetnamenin Smeet’ten alınmasıyla ilgilenip her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız. Gerekli belgeleri evine gönderebiliriz.”

“Evime mi?”

“Geldstraat’taki eve gitmiyor musun?”

“Ben...”

“Gidiyor, gidiyor,” dedi Jesper.

“Anlamıyorum,” dedi Alys, hizmetçisi nazıkçe eline vururken.

“Jan tutuklandı mı?”

“Alys,” dedi Kaz. “Ortalık yatışana kadar taşrada kalmaya ne dersin? Salgın tehdidinden uzakta? Belki de sözünü ettiğin o güzel göl evinde.”

Alys’in yüzü aydınlandı ama sonra tereddüt etti. “Sence bu uygun düşer mi? Böyle bir zamanda bir kadının kocasını terk etmesi?”

“Bu senin görevin aslında,” dedi Kaz. “Ne de olsa önceliğin bebeğin olmalı, değil mi?”

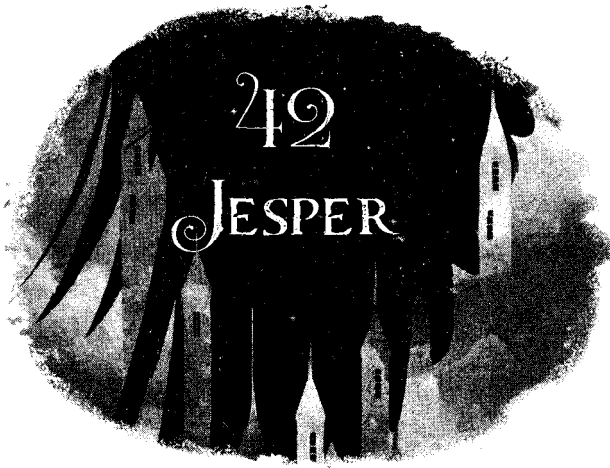
Jesper bilgece başını salladı. “Güzel köy havası, yemyeşil tarlalar... gezer durursun. Ben çiftlikte büyüdüm. Onun için bu kadar uzunum.”

Alys kaşlarını çatı. “Biraz fazla uzunsun.”

“Bayağı büyük bir çiftlikti.”

“Hem müzik derslerine de devam edebilirsin,” dedi Wylan.

Şimdi Alys’in gözleri sahiden ısıt ısıldı. “Bay Bajan’la mı?” Yanakları al al oldu, dudağını ısır. “Belki de böylesi daha iyi olur. Bebek için.”

Çökmeekte olan akşam karanlığında, Van Eck'in evine birlikte yürüdüler. Kaz bastonuna, Alys hizmetçisinin koluna yaslanıyordu. Sokaklarda in cin top oynuyordu. Arada *Stadwatch* muhafızlarını görüyorlar ve Jesper'in kalbi küt küt atmaya başlıyor, başları tekrar belaya girecek mi diye merak ediyordu. Fakat artık Van Eck ve Pekka'nın itibarı yerle bir olduğundan *Stadwatch*'un uğraşacak çok daha mühim sorunları vardı ve Fıçı'daki çeteler de onları yeterince meşgul ediyorlardı. Öyle görünüyordu ki şehrin hem meşru hem kanunsuz yurttaşları kendi dertleriyle alakadar oluyorlardı ve Jesper'le dostlarını rahat bırakmaktan memnundular.

Yine de bunların hiçbirisi Jesper için önem arz etmiyordu. Onun tek istediği, babasının güvende olduğunu bilmektir. İçinden fırına gitmek geliyordu ama takip edilmeyi göze alamazdı.

İçi içini yiyordu ancak şimdilik bu isteğe karşı koymalıydı. Belki gücünü kullanmanın faydası olmuştu. Belki kavgadan dolayı sadece sersemlemişti. Bu sorunla uğraşmak için çok erkendi ama en azından bu akşam aptalca bir şey yapmamaya yemin edebilirdi. Bir odada oturup bir halının renklerini çıkaracak, atış

talimi yapacak ya da gerekirse Wylan'a kendini bir sandalyeye bağlatacaktı. Jesper ne olacağını bilmek istiyordu. Bunun bir parçası olmak istiyordu.

Bugün Van Eck'le ilgili ortaya çıkan skandala rağmen pencere-lerdeki bütün lambalar yakılmıştı ve uşaklar Alys'e ve genç Bay Wylan'a kapıyı sevinçle açtılar. Yemek odasına benzeyen ama bir masası eksik olan odadan geçerlerken Jesper tavandaki kocaman deliğe baktı. Üst katı ve oldukça lüks ahşap işçiliğini net bir şekilde görebiliyordu.

Başını iki yana salladı. "Eşyalarına biraz daha özen göstermelisin."

Wylan gülmeye çalıştı ama Jesper gergin olduğunu görebiliyordu. Temkinli hareketlerle odadan odaya geçiyor, arada mobilyalara ya da kısa süreliğine duvardaki bir noktaya dokunuyordu. Wylan hâlâ kötü durumdaydı. Üniversiteden bir hekim istenmişti fakat birinin gelmesi uzun sürebilirdi.

Müzik odasına vardıklarında Wylan nihayet durdu. Elini piyanonun kapağının üzerinde gezdirdi. "Burası evde mutlu olduğum tek yerdi."

"Neyse ki bu artık değişebilir."

"Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Sanki babam her an o kapıdan içeri dalıp dışarı çıkmamı söyleyecek."

"Belgeler imzalanınca rahatlırsın. Kendini evinde hissedersin." Jesper sırtıttı. "Harika iş çıkardın, bu arada."

"Ödüm kopuyordu. Hâlâ da kopuyor." Tuşlara baktı ve nazikçe dokundu. Jesper, Wylan'ı Kuwei'yle nasıl karıştırabildiğini merak etti. Elleri tamamen farklıydı, parmaklarının, eklem yerlerinin şekli... "Jes," dedi Wylan, "babama söylediklerinde ciddi miydin? Benimle kalacak mısın? Yardım edecek misin?"

Jesper piyanoya yaslandı, dirseklerini dayadı. "Bir bakalım.

Lüks bir tüccar köşkünde yaşamak, uşaklarca hizmet görmek, kötü flüt çalan bir yıkım uzmanıyla birlikte vakit geçirmek? İdare edebilirim sanırım.” Jesper’in gözleri Wylan’ın kırmızı sarı buklelerinden ayak parmaklarına, sonra tekrar yukarı gezindi. “Ama fiyatım epey yüksektir, haberin olsun.”

Pespembe kesilen Wylan tekrar salona yönelirken, “Eh, umarım hekim yakında gelip kaburgalarımı düzeltir,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Wylan omzunun üzerinden bakarak, yanakları şimdi kiraz gibi kıpkırmızıydı. “Biraz avans yatırmak isterim.”

Jesper bir kakhaha koyuverdi. En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Üstelik kimse ona ateş de etmiyordu.

Aşçı soğuk bir yemek bıraktı ve Alys odasına çekildi. Geri kalanlar arka bahçeye inen basamaklarda birlikte oturup neredeyse ıssız Geld Kanalı’nın üzerinde batmakta olan güneşi izlediler. Suyun üzerinde yalnızca *Stadwatch* teknelerinin, itfaiyenin ve arada bir de hekim teknelerinin, arkalarında geniş, kesintisiz dalgalar bırakarak süzüldüğü görülebiliyordu. Kimse fazla bir şey yiyemedi. Karanlığın çökmesini beklerken hepsi gergindiler. Diğerleri sağ salim kurtulmuşlar mıydı? Her şey planlandığı gibi gitmiş miydi? Yapılacak hâlâ çok iş vardı. Kaz hiç kıpırdamadan duruyordu ama Jesper ondaki gerilimi sezebiliyordu, çöreklenmiş bir çingiraklıyılan gibiydi.

Jesper içindeki umudun azaldığını, babası için endişesi nedeniyle tamamıyla söndüğünü hissetti. Evin içinde dolaşarak bahçeyi arşınladı, Van Eck’in ofisindeki yıkımı hayranlıkla gözlemledi. Güneşin batması ne zamandır bu kadar uzun sürüyordu? Babasının iyi olduğunu kendine istediği kadar telkin edebilirdi ama Colm Fahey’in kırıksık suratını kendi gözleriyle görene kadar

buna inanmayacaktı.

Sonunda gece çöktü, bir saat sonra da büyük şişe teknesi Van Eck'in görkemli kayıkhanesine yanaştı.

“Başardılar!” dedi Wylan neşeyle.

Kaz yavaşça soluğunu saldı. Jesper gaz lambasını ve soğuttukları şampanyayı aldı. Koşup zıplayarak bahçeyi geçtikten sonra kapıyı açtılar ve kayıkhaneye sökün ettiler. Selamlaşmaları dudaklarında öldü kaldı.

İnej ve Rotty, Kuwei'nin şişe teknesinden inmesine yardım ediyorlardı. Dağınık ve sarsılmış görünmesine ve domuz kanına bulanmış göğsünü ortaya çıkaran gömleğinin önü açık olmasına karşın tek parça halindeydi. Jesper'in babası omuzları çökmüş halde teknede oturuyor, Jesper'in hiç görmediği kadar yorgun görünüyordu ve çilli yüzü hüznle kırıışmıştı. Ağır hareketlerle doğrulup iskeleyle çıktığında Jesper'i sımsıkı kavrayıp, “İyisin. İyisin,” dedi.

Nina teknede kaldı, başını Matthias'ın göğsüne yasladı. Fjerdalı orada öylece uzanıyordu, gözleri kapalı, vücudu kül rengiydi.

Jesper, İnej'e sorgulayan bir bakış attı. Yüzünde gözyaşlarının izi duruyordu. Başını iki yana salladı.

“Nasıl oldu?” dedi Kaz usulca.

İnej'in gözlerinde yeni yaşlar birikti. “Hâlâ bilmiyoruz.”

Wylan evden bir battaniye getirip kayıkhanenin köşesine serdi, sonra Jesper ve Rotty, Matthias'ın dev cüssesini teknedен indirtiler. Biraz tuhaf ve şereften yoksun bir işlem oldu. Jesper, Fjerdalının bundan nefret edeceğini düşünmekten kendini alamadı.

Onu battaniyenin üzerine yatırdılar. Nina tek kelime etmeden yanı başında otururken Matthias'ın elini tuttu. İnej bir şal getirip Nina'nın kollarını örttü, sonra yanına çömelip başını omzuna koydu.

Bir müddet hiçbiri ne yapacağını bilemedi ama en sonunda

Kaz saatine baktı ve sessizce onlara işaret etti. Hâlâ ilgilenmeleri gereken işleri vardı.

Şişe teknesini dönüştürmeye koyuldular. Tekneyi saat ona kadar bir tüccarın kanal dükkânı olmaktan çıkarıp bir ceset teknesine benzetmeleri gerekiyordu. Daha önce pek çok tekneyi dönüştürmüşler, tek bir teknenin iskeletini kullanarak çiçek sandalı, balıkçı teknesi, yüzen pazar tezgâhı yapmışlardı. İşin halledilmesi için her ne gerekiyorsa yapılırdı. Bu daha kolay bir dönüşümdü. Hiçbir şey inşa etmeleri gerekmiyordu, sadece bazı parçaları sökeceklerdi.

Şişe kutularını eve taşıyıp, depolama bölümlerini ortadan kaldırmak için güvertenin üst kısmını söktükten sonra tekneyi daha geniş ve daha düz hale getirdiler. Colm da yardım etti, tıpkı çiftlikteki gibi Jesper’le birlikte çalışıyordu. Kuwei bahçeyle kayıkhanе arasında cansızca gidip geldi, yaşadıklarından sonra hâlâ zayıftı.

Çok geçmeden Jesper terlemeye başladı. İşin ritmine odaklanmaya çalışsa da yüreğindeki kederi söküp atamadı. Dostlarını kaybetmişti. Ters giden işlerde yer almıştı. Neden bu seferki farklıydı?

İş tamamlandığında Wylan, Kaz, Rotty, Jesper ve babası bahçede dikiliyorlardı. Yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Mavna hâzır. Rotty tepeden turnağa siyah giyinmişti, Van Eck’in pahalı siyah takımlarından birini yırtıp tekrar dikerek bir de cesetçi kukuletası yapmışlardı. Gitme vaktiydi ama hiçbir kıpırdamadı. Jesper etrafta tatlı ve canlı baharın, zambakların ve sümbüllerin, erken açan güllerin kokusunu alabiliyordu.

“Hepimizin hayatta kalması gerekiyordu,” dedi Wylan usulca.

Belki bu safçaydı, Fıçı’da uzun süre yaşamamış zengin bir tüccarın oğlunun itirazıydı ama Jesper kendinin de aynı şeyi düşündüğünü fark etti. Bütün o çılgın kaçışlarından ve kıl payı atlattıkları tehlikelerden sonra altısının bir şekilde büyülu olduğu-

na, onun tabancalarının, Kaz'ın zekâsının, Nina'nın esprilerinin, İnej'in yeteneğinin, Wylan'ın yaratıcılığının ve Matthias'ın kuvvetinin onları bir şekilde dokunulmaz kıldığına inanmaya başlamıştı. Acı çekebilirlerdi. Darbe yiyebilirlerdi ama Wylan haklıydı, sonunda hepsinin ayakta kalması gerekiyordu.

“Yas yok,” dedi Jesper boğazında düğümlenen hıçkırıklarına şaşırarak.

“Cenaze yok,” dediler usulca hep bir ağızdan.

“Devam edin,” dedi Colm. “Veda edin.”

Kayıkhaneye indiler ama Wylan içeri girmeden önce eğilip tarhtan kırmızı bir lale kopardı. Diğerleri aynını yapıp sessizce içeri sökün ettiler. Teker teker Nina'nın yanında diz çöküp Matthias'ın göğsüne bir çiçek koydular, sonra sanki onu koruyabileceklermiş gibi ayağa kalkıp etrafını çevrelediler.

Kuwei sonuncuydu. Altın sarısı gözlerinde yaşlar vardı, Jesper onun aralarına katılmasından ötürü mutluymuştu. Kuwei ve Jesper, Kara Peçe'deki pusudan Matthias sayesinde kurtulmuşlardı; Kuwei'nin Ravka'da gerçek bir Grisha olarak yaşama fırsatı yakalaması Matthias sayesinde gerçekleşmişti.

Nina yüzünü sulara döndü, Geld kanalı boyunca sıralanan dar evlere baktı. Jesper sakinlerin pencerelerine mumlar dizdiklerini gördü, sanki bu küçük hareketler bir şekilde karanlığı püskürtecekti. “O ışıkların onun için olduğunu varsayacağım,” dedi. Matthias'ın göğsünden kırmızı bir yaprak aldı, iç geçirdi ve elini bırakıp yavaşça ayağa kalktı. “Vakit geldi, biliyorum.”

Jesper kolunu ona doladı. “Seni çok seviyordu, Nina. Seni sevmek onu daha iyi yapıyordu.”

“Sonunda fark eden bir şey oldu mu peki?”

“Elbette oldu,” dedi İnej. “Matthias ve ben aynı Tanrı'ya dua

etmezdik ama bu hayattan sonra bir şey olduğuna inanıyorduk. Bu dünyada iyilik yaptığımı bilerek öbür âleme göçtü.”

“Ravka’da mı kalacaksın?” diye sordu Wylan.

“Naaşını Fjerda’ya taşıma işlerini ayarlayana kadar sadece. Yolculuk boyunca cesedinin korunmasına yardım edebilecek Grishalar var ama eve dönemem, o huzur bulana kadar rahat edemem. Onu kuzeye götüreceğim. Buzlara. Kıyının yakınlarına gömeceğim.” Sonra onlara döndü, sanki hepsini ilk defa görüyordu. “Peki siz ne yapacaksınız?”

“Paramızı harcamanın bir yolunu bulmaya çalışacağız,” dedi Kaz.

“Ne parası?” dedi Jesper. “Hepsi Shuların kasasına akıtıldı ya. Sanki ihtiyaçları varmış gibi.”

“Öyle mi dersin?”

Nina’nın gözleri kısıldı ve Jesper biraz kendine gelir gibi olduğunu gördü. “Kafa bulmayı bırak, Brekker, yoksa ölümler ordumu peşine takarım.”

Kaz omuz silkti. “Shulara kırk milyonun yeteceğini hissettim.”

“Van Eck’in bize borçlu olduğu otuz milyon...” diye mırıldandı Jesper.

“Kişi başı dört milyon *krug*e. Per Haskell’in payını Rotty ve Specht’e vereceğim. Paralar tekrar Gemensbank’a dönmeden önce Döküntüler’in işletmelerinden birinde aklanacak fakat sizin için ayın sonuna kadar ayrı hesaplara yatırılmış olacak.” Durakladı. “Matthias’ın payı Nina’nın olacak. Paranın önemli olmadığını biliyorum...”

“Önemli,” dedi Nina. “Önemli olmasını sağlamanın bir yolunu bulacağım. Siz paylarınızla ne yapacaksınız?”

“Bir gemi bulacağım,” dedi İnej. “Mürettebat toplayacağım.”

“Bir imparatorluğun yönetilmesine yardım edeceğim,” dedi Jesper.

“Batırmamaya çalış,” dedi Wylan.

“Ya sen, Kaz?” diye sordu Nina.

“Yeni bir şey inşa edeceğim,” dedi omuz silkerek. “Yıkılmasını izleyeceğim.”

Jesper kendini hazırlayıp, “Aslında benim bütün payımı babamın adına yatırmalıyım. Ben... ben böyle bir para için henüz hazır olduğumu sanmıyorum.”

Kaz onu uzun süre izledi. “Doğru karar, Jes.”

Bir nevi bağışlamaydı bu.

Jesper yüreğinde bir keder hissetti. Yıllardır ilk kez eline yüklü miktarda para geçmişti. Babasının çiftliği güvendedi. Oysa bir terslik var gibiydi.

“Zengin olmanın her şeyi daha iyi yapacağını sanırdım,” dedi.

Wylan babasının köşküne baktı. “Sana işlerin öyle yürümediğini söyleyebilirdim.”

Uzakta çanlar çalmaya başladı. Jesper bahçeye babasını almaya gitti. Colm elinde kırışık şapkası, evin merdivenlerinin önünde dikiliyordu.

“En azından artık sana yeni bir şapka alabiliriz,” dedi Jesper.

“Bu gayet rahat.”

“Eve geleceğim, baba. Şehir tekrar açılınca. Wylan işleri yoluna koyduktan sonra.”

“O iyi bir çocuk.” *Benim için fazla iyi,* diye düşündü Jesper. “Umarım eve beni ziyarete gelirsin.” Colm iri ellerine baktı. “Annenin dostlarıyla tanışmalısın. Annenin yıllar önce kurtardığı kız var ya... çok güçlü olduğunu duydum.”

Jesper ne diyeceğini bilemedi.

“Ben... çok isterim. Bütün bunlar için özür dilerim. Seni bu işe karıştırdığım için. Çalışıp didinip inşa ettiğin şeyi neredeyse

kaybettirdiğim için. Ben... yani demek istediğim, bu eylemin hiçbir yansıması olmayacak.”

“Anlamadım?”

“Sulice söyleyince kulağa daha güzel geliyor. Deneyeceğim, baba.”

“Sen benim oğlumsun, Jesper. Seni koruyamıyorum. Belki de denememeliydim ama sendelediğinde dahi yanında olacağım. Her seferinde.”

Jesper babasına sımsıkı sarıldı. *Bu hissi hatırla*, dedi kendi kendine. *Tüm kaybedeceklerini hatırla*. Bu akşam verdiği sözleri tutabilecek kadar güçlü müydü bilmiyordu ama güçlü olmaya çalışabilirdi.

Kayıkhaneye dönerek diğerlerine katıldılar.

İnej ellerini Nina’nın omuzlarına koydu. “Yine görüşeceğiz.”

“Elbette görüşeceğiz. Hayatımı kurtardın. Ben de seninkini kurtardım.”

“Bence sen daha çok kurtardın.”

“Hayır, büyük kurtarışlardan bahsetmiyorum.” Nina’nın gözleri hepsinin üzerinde dolaştı. “Küçük kurtarışları kastediyorum. Espri-lerime gülmen, aptallık ettiğimde beni affetmen, beni asla hor görmemen... Gelecek ay, gelecek yıl ya da on yıl sonra olması önemli değil, seni tekrar gördüğümde ben bunları hatırlayacağım.”

Kaz eldivenli elini Nina’ya uzattı. “Görüşmek üzere, Zenik.”

“Bundan emin olabilirsin, Brekker.” Tokalaştılar.

Rotty ceset teknesine bindi. “Hazır mısın?”

Kuwei, Jesper’e döndü. “Ravka’ya beni ziyarete gelmelisin. Güçlerimizi kullanmayı *birlikte* öğrenebiliriz.”

Wylan, Kaz’ın bakışlarını taklit ederek, “Seni kanala itsem de yüzme biliyor musun öğrensek, nasıl olur?” dedi.

Jesper omuz silkti. “Duyduğuma göre o Ketterdam’ın en zengin adamlarından biri. Yerinde olsam suyuna giderdim.”

Kuwei hakarete uğramış gibi burnunu çekip teknenin zemini-ne uzandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hayır,” dedi Kaz. “Hayır. Cesetçiler onları düzenleme zahmetine girmezler.”

Kuwei kollarını yanlarına indirdi. Sırada Colm vardı, Jesper babasının bir ceset gibi uzanan görüntüsünü anında zihninden kovmak istedi.

Matthias’ı tekneye taşımak için battaniyeyi kullandılar, sonra altından çektiler. Nina göğsündeki laleleri alıp suya serpiştirdi. Yanına uzandı.

Rotty uzun tahta sopayı kanalın kumlu dibine bastırdı. Mavna iskeleden uzaklaştı. Karanlıkta, kasvetli yükünü kanallarda taşıyan diğer cesetçilere benziyordu. Sadece cesetleri yakılmak üzere Azrail Mavnası’na götürmek için toplayan ceset tekneleri, şehirde özgürce dolaşabiliyor ve limandan çıkabiliyordu.

Rotty onları imalat mıntkasından geçirecekti. Grisha sığınmacıları Gelgit Konseyi gibi görünmek için giydikleri mavi cübbeleri çıkarmış, müzayededen sonra oraya kaçmışlardı. Kaz o kadar çok Grisha’yı dikkat çekmeden taşımanın başka yolu olmadığını biliyordu. Bu nedenle elçilikteki gizli geçitten meyhaneye geçmişler, ardından yüzleri sisle örtülü, güçlerini gizlemek yerine gözler önüne sererek, sokaklarda dalgalanan mavi cübbeleriyle yürümüşlerdi. Jesper burada çıkarılacak bir ders olduğunu varsayıyordu. Aralarında sadece dört tane gerçek Dalgaların Hâkimi vardı ama yeterli olmuştu. Tabii ki gerçek Gelgit Konseyi’nin de müzayedeye gelme ihtimali vardı ama geçmiş davranışlarına bakarak Kaz bu riske girmeyi uygun görmüştü.

Grishalar ve Sturmhond tekneye binmek için Tatlı Resif'in yakınlarında bekleyeceklerdi. Hepsi bindikten sonra Rotty onları limandan geçirecek ve gelip alması için Sturmhond'un gemisine işaret gönderecekti. Bir grup sığınmacı Grisha'yı, bütün Ticaret Konseyi'nin dolandırılmasında rol oynayan bir çiftçiye ve –birkaç saat öncesine kadar– dünyanın en çok aranan rehinesi olan bir çocuğun cesedini şehirden çıkarmanın tek yolu buydu.

“Tamamen hareketsiz olmanız gerekecek,” diye mırıldandı İnej.

“Ölü gibi hareketsiz,” dedi Nina.

Mavna kanalda süzülürken Nina elini kaldırıp salladı. Avucu karanlıkta beyaz, parlak bir yıldız benziyordu. Tekne gözden kaybolana kadar suyun kenarında dikildiler.

Bir ara Jesper, Kaz'ın gittiğini fark etti.

“Vedalarla pek arası yok, değil mi?” diye mırıldandı.

“Veda etmez,” dedi İnej. Gözlerini kanalın ışıklarından ayırmadı. Bahçede bir yerde bir gece kuşu ötmeye başladı. “Sadece unuttur.”

Kaz topal bacağına alçak bir taburenin üstüne koydu, Anika'nın Karga Kulübü'nün kazançları ve Doğu Çıtası'ndaki turist trafiğiyle ilgili raporunu dinledi. Kuwei'nin müzayedesinden ve salgın paniginden bu yana geçen üç haftada, Per Haskell'in Sunta'da zemin kattaki ofisini devralmıştı. Hâlâ en üst katta uyuyordu ama Haskell'in ininden işleri yürütmek daha kolaydı. Merdivenlerden inip çıkmayı özlemiyor, eski ofisi de artık boş geliyordu. Bir iş yapmak üzere ne zaman masanın başına otursa gözlerinin pencere denizliğine kaydığını keşfediyordu.

Şehir hâlâ normale dönmemiş ama bu durum bazı ilginç fırsatlar yaratmıştı. İnsanlar uzun bir salgına hazırlandıklarından Çıtalar'daki fiyatlar düşmüş ve Kaz hemen bundan istifade etmişti. Genişleyebilmek amacıyla Karga Kulübü'nün bitişiğindeki binayı ve Kapak'ta da küçük bir arsayı satın aldı. Panik sona erip de turizm tekrar canlandığında Kaz daha yüksek sınıftan güvercinleri yolmayı dört gözle bekliyordu. Ayrıca Per Haskell'in Karga Kulübü'ndeki hisselerini de makul bir fiyata satın almıştı. Fıçı'daki kargaşa göz önüne alındığında para vermeden el de koyabilirdi ama kimsenin ihtiyara acımasını istemiyordu.

Pekka Rollins şehre döndüğünde, Kaz onun ticaret hayatını bitirmenin bir yolunu bulacaktı. En son isteyeceği şey, alın teriyle kazandığı paraların Rollins'in kasasına gitmesiydi.

Anika raporunu bitirince Pim, Van Eck'in duruşmasıyla ilgili topladığı ayrıntıları verdi. Esrarengiz Johannus Rietveld bulunamamıştı fakat Van Eck'in hesapları incelendiğinde Ticaret Konseyi'nde öğrendiği bilgileri *jurda* çiftlikleri satın almak için kullandığı ortaya çıkmıştı. Dostlarını dolandırmanın, müzayedeye müdahale etmenin ve kendi oğlunu kaçırmanın yanı sıra Fjerda hükümet binasına sızması ve muhtemelen kendi şeker silolarını sabote etmesi için bir ekip tuttuğuna dair iddialar bile vardı. Van Eck kefaletle salıverilmedi. Hatta bir süre daha hapiste kalacak gibiydi. Oğlu, onun savunulması için kullanılmak üzere küçük bir fon ayırdıysa da bu en iyi ihtimalle mütevazı bir miktar olarak nitelendirilebilirdi.

Wylan yeni konduğu servetin bir kısmıyla evini elden geçirmeye karar vermişti. Piyasalarda spekülasyon yapması için Jesper'e küçük bir harçlık vermiş, annesini de eve getirmişti. Marya Hendriks'i parkta oğluyla oturur ya da kanalda uşaklarının yönlendirdiği tekneyle dolaşırken gören Geldstraat sakinleri şaşkınlıklarını gizleyemediler. Bazen ana oğul Van Eck köşkünün bahçesinde şövalelerinin önünde dikilirken görülebiliyordu.

Alys bir süre onlarla kalmış ama en sonunda köpeğiyle birlikte şehirden ve dedikodulardan kaçmayı seçmişti. Loğusalık dönemini Hendriks göl evinde tamamlayacaktı ve şan derslerinde müphem bir ilerleme kaydettiği söyleniyordu. Kaz onunla komşu olmadığına seviniyordu.

"İyi iş çıkarmışsın," dedi Kaz, Pim sözlerini bitirince. Pim'in istihbarat toplama yeteneği olduğunu düşünmemişti.

“Raporu Roeder hazırladı,” dedi Pim. “Galiba yeni örümceğin olmayı hedefliyor.”

“Yeni bir örümceğe ihtiyacım yok,” dedi Kaz.

Pim omuz silkti. “Hayalet ortalarda görünmüyor. Ağzı olan konuşuyor.”

Kaz, Anika ile Pim’i gönderdikten sonra sessiz ofiste uzun süre oturdu. Son birkaç haftada hemen hemen uyumamıştı. Hayatının neredeyse yarısını bu anın gerçeğe dönüşmesini bekleyerek geçirmişti ve uyursa büyüünün bozulacağından korkuyordu. Pekka Rollins şehirden kaçmış, geri dönmemişti. Söylentilere bakılırsa etrafı sürekli silahlı adamlarla çevrili olarak oğluyla birlikte taşrada bir evde saklanıyordu. Zümrüt Sarayı’ndaki, Kael Prensi’ndeki ve Tatlı Dükânı’ndaki karantinalar ve işleri yoluna koymak için geri dönmemiş olması nedeniyle Pekka Rollins’in işletmeleri iflasın eşiğindeydi. Beleşçi Aslanlar’ın içinde isyandan bile bahsediliyordu. Patronları gitmişti ve Van Eck’le yaptığı anlaşma onları zengin bir adamın uşakları gibi göstermişti. *Stadwatch*’tan farkları yoktu.

Adım adım. Rollins er ya da geç enkazın altından çıkacaktı. Kaz’ın hazır olması gerekecekti.

Kapı vuruldu. Zemin katta olmanın tek eksisi, insanlar tarafından daha fazla rahatsız edilme ihtimaliydi.

“Mektup geldi,” dedi Anika ve mektubu masanın üstüne attı. “Anlaşılan hızlı dostların var, Brekker,” dedi kurnaz bir tebessümle.

Kaz bakışlarını konuşturdu. Anika’nın sarı kirpiklerini kırptırmasını izlemekle ilgilenmiyordu.

“Peki,” dedi Anika ve kapıyı arkasından çekerek ofisten çıktı.

Kaz mektubu ışığa tuttu. Mühür soluk mavi balmumundandı, üzerinde altın çift kartal sembolünü taşıyordu. Zarfı açıp mektubu okudu, ikisini de yaktı. Sonra kendi pusulasını yazdı ve siyah

balmumuyla mühürledi.

Kaz, İnej'in Wylan'ın evinde kaldığını biliyordu. Arada sırada masasının üzerinde aceleyle kâralanmış bir pusula bulurdu –Pek-ka hakkında bazı bilgiler ya da belediye binasındaki faaliyetler– ve İnej'in ofisine girdiğini anlardı. Paltosunu giydi, şapkasıyla bastonunu aldı, kâğıdı cebine koydu. Bir ulak gönderebilirdi ama bu pusulayı bizzat teslim etmek istiyordu.

Kaz, Sunta'dan çıkarken Anika ile Pim'in yanından geçti. "Bir saate dönerim," dedi, "geldiğimde siz ikinizi burada aylak aylak dikilirken görmesem iyi olur."

"Kulüpte neredeyse kimsecikler yok," dedi Pim. "Turistlerin salgından ödü kopuyor."

"Paniğin bitmesini bekleyen güvercinlerin kaldığı pansiyonlara gidin. Onlara turp gibi olduğunuzu gösterin. Onlara Karga Kulübü'nde Bramble oynadığınızı ve çok eğlendiğinizi mutlaka anlatın. Bu işe yaramazsa limana gidip teknelerdeki işçilerden müşteri bulun."

"Benim vardiyam daha yeni bitti," diye itiraz etti Pim.

Kaz şapkasını başına yerleştirdi, parmağını kenarında gezdirdi. "Bu bir rica değildi."

Şehrin içinden doğuya gitti. Sırf Batı Çıtası'nda işlerin nasıl gittiğini bizzat görmek için yolunu uzatmayı düşündü. Shu saldırsı ve salgından sonra zevk evleri neredeyse sinek avlıyordu. Tatlı Dükkânı ile Menajeri'nin çevresindeki karantinayı uygulamak için birkaç sokak kapatılmıştı. Dedikodulara göre Heleen Van Houden bu ay kirayı ödeyemeyecekti. Ne yazık.

Yolcu tekneleri çalışmıyordu, dolayısıyla finans mintikasına yü-

rüyerek gitmek zorundaydı. Küçük, ıssız bir kanal boyunca ilerlerken sudan yoğun bir sisin yükseldiğini gördü. Birkaç adım sonra sis o kadar yoğunlaştı ki göz gözü görmez oldu. Paltosuna yapışan sis ıslak ve ağırdı, sıcak bir ilkbahar gününde tamamen yersizdi. Kaz kanalın karşı tarafına bağlanan alçak köprünün üzerinde durdu, bastonu hazır bekledi. Biraz sonra solunda üç kapüşonlu figür belirdi. Sağında üç tane daha ortaya çıktı. Esinti olmamasına rağmen mavi pelerinleri dalgalanıyordu. Kaz bu kadarını doğru tahmin etmişti ama maskeleri sisten değildi. Gerçek Gelgit Konseyi üyeleri –ya da oldukça ikna edici bir grup taklitçi– insanda yıldızlı gece göğüne bakıyor hissi uyandıran bir şeyler giyiyorlardı. Güzel efekt.

“Kaz Brekker,” dedi baş Gelgitçi. “Kuwei Yul-Bo nerede?”

“Öldü. Azrail Mavnası’nda yanıp kül oldu.”

“Gerçek Kuwei Yul-Bo nerede?”

Kaz omuz silkti. “Bir kilise dolusu insan onun vurulduğunu gördü. Bir hekim onun öldüğünü duyurdu. Bunun dışında size yardımcı olamam.”

“Gelgit Konseyi’ni kendine düşman etmek istemezsin, genç adam. Sevkiyatların bir daha asla limandan çıkamaz. Beşinci Liman’ı sular altında bırakırız.”

“Hayhay, buyurun yapın. Artık Beşinci Liman’da hissem yok. Sevkiyatlarımı durdurmak istiyorsanız limana girip çıkan bütün tekneleri durdurmanız gerekecek. Ben tüccar değilim. Ben gemi kiralayıp yük manifestosu tutmam. Ben hırsız ve kaçakçıyım. Beni yakalamaya çalışırsanız havayı dövdüğünüzü görürsünüz.”

“Boğulmak ne kadar kolaydır bilir misin?” diye sordu Gelgitçi. Elini kaldırdı. “Her yerde olabilir.”

Kaz ansızın ciğerlerinin suyla dolduğunu hissetti. Öksürdü, deniz suyu tükürdü, nefes nefese kalarak iki büküm oldu.

“Bize bilmek istediğimizi anlat,” dedi Gelgitçi.

Kaz titrek bir nefes aldı. “Kuwei Yul-Bo nerede bilmiyorum. Beni burada boğabilirsiniz ama bu gerçeği hiçbir şey değiştirmeyecek.”

“O zaman belki dostlarından birini bulup yatağında onu boğarız.”

Kaz tekrar öksürüp tükürdü. “Belki de bir bakmışsınız dikili-taş kuleleri salgın nedeniyle karantinaya alınmış.” Konsey üyeleri huzursuzca kıpırdandılar, sisler onlarla birlikte hareket etti. “O sirenleri ben çaldırdım. Bu salgını ben yarattım ve onu ben kontrol ediyorum.”

Gelgitçi, kolu sislerin arasında süzülerek, “Blöf yapıyorsun,” dedi.

“Dene istersen. Bütün kulelerinize hastalık yayarım. Salgının ana merkezi olurlar. Ticaret Konseyi sizi kulelerinize hapsedmez mi sanıyorsunuz? Sizden kimliklerinizi açıklamamızı istemez mi? Muhtemelen bu bahane için minnettar bile olurlar.”

“Buna cüret edemezler. Biz olmasak bu ülke sular altında kalır.”

“Başka seçenekleri kalmaz. Halk bir şeyler yapılmasını talep eder. Kuleleri yakıp kül ederler.”

“Sen bir canavarsın.”

“Ketterdam’ın her yeri canavar. Ben içlerinde en uzun dişli olanıyım, hepsi bu.”

“*Jurda paremin* sırrı asla dünyaya ifşa edilemez. Hiçbir Grisha bir daha güvende olmaz. Ne burada. Ne başka bir yerde.”

“O halde ne mutlu size ki o zavallı Shulu çocukla birlikte sır da öldü.”

“Bunu unutmayacağız, Kaz Brekker. Bir gün bu küstahlığının bedelini ödeyeceksin.”

“Bakın ne diyeceğim,” dedi Kaz. “O gün geldiğinde takvimlerinize işaret koyun. Kutlamak isteyecek bir sürü insan biliyorum.”

Figürler bulanıklaştı, sisler sonunda inceldiğinde Kaz üyelere den hiçbir iz görmedi.

Başını iki yana salladı ve kanal boyunca yürümeye başladı. Ketterdam’ın bu yönüne bayılıyordu. İnsanın burada canı hiç sıkılmıyordu. Şüphesiz Gelgit Konseyi ondan ileride bir şeyler isteyecek ve o da vermek zorunda kalacaktı.

Ama şimdilik, yarım kalmış bir işi vardı.

İnej merdivenlerden çıkabileceğini sanmıyordu. Jesper ve Wylan'la akşam yemeğinde onca saati nasıl öldürmüştü?

O akşam yemeği servis ederken aşçı sürekli özür dilemişti. Pazarlardan hâlâ kaliteli taze ürün alamıyordu. Ne de olsa insanlar şehre gelmeye korkuyorlardı. Onun içini rahatlatmak için ellerinden geleni yapmışlar ve karınlarını peynir ve pırasa turtasıyla doldurduktan sonra müzik odası katında otururken bala batırılmış pastalar yemişlerdi. Wylan'ın annesi erkenden odasına çekilmişti. Kadın yavaş yavaş kendine geliyor gibiydi ama İnej bunun uzun bir süreç olacağını tahmin ediyordu.

Wylan piyano çalarken Jesper de İnej'in duyduğu en terbiyesiz denizci şarkısını söyledi. İnej, Nina'yı çok özlüyordu. Ondandır hiç mektup almamıştı, sadece onun Fjerda'ya sağ salım vardığını ve buzların üzerinde huzur bulduğunu umabiliyordu. İnej sonunda gemisine kavuştuğunda belki ilk seyahatini Ravka'ya yaptı. Oraya gider, ailesinin eskiden kullandığı güzergâhlardan birini bulmaya çalışır, Nina'yı tekrar görürdü. Bir gün.

İnej gecelerini Wylan'ın evinde geçirmeye karar vermiş, Sun-ta'ya sadece birkaç parça eşyasını almak için dönmüştü. Kontratı ödenmişti ve banka hesabında bir dünya para vardı ama nereye ait olduğundan tam anlamıyla emin değildi. Büyük topları olan yelkenli gemilerle ilgili araştırma yapmakta ve onu Kerch liman-ları aracılığıyla iş yapan köle tacirlerine götüreceğini umduğu bilgileri toplamaya başlamak için şehrin sırlarını kullanmaktaydı. Hayalet olarak kazandığı beceriler epey işine yarayacaktı. Fakat bu akşam tek düşünmek istediği şey uykuydu.

Merdivenlerden adeta sürünerek çıkıp rahat mı rahat yatağına girdi. Pusulayı ancak lambayı söndürmek için uzandığında gördü. Bu, Kaz'ın kargacık burgacık yazısıyla mühürlenmiş bir mektup-tu. *Gün doğumu. Beşinci Liman.*

Kilitli eve girmeyi tabii ki başarmıştı, uşakları ve avazları çık-tığı kadar bağırarak şarkı söyleyen üç avanağın ruhu bile duyma-mıştı. *Böylesi adil*, diye düşündü. İnej, Sunta'ya gidip gelmekte, pencerelerden ve kapılardan girip çıkmakta, ihtiyaç duyduğunda Kaz'a bilgi kırıntıları bırakmaktaydı. Gidip ofisinin kapısını da çalabilirdi ama böylesi daha kolaydı.

Kaz değişmişti. Güvenlik ağı. Kontratını ödemesi. Tenine ha-fıfçe değen dudaklarını, sargılarıyla uğraşan çıplak ellerini hâlâ hissedebiliyordu. İnej, Kaz kendine izin verse neler olabileceğine dair zayıf da olsa bir umut ışığı görmüştü. Onu bir kez daha zır-hını, kusursuz takım elbisesini giymiş ve soğuk tavrını takınmış olarak görmeye dayanamazdı. Onun Buz Sarayı ve sonrasında meydana gelen her şey sıradan bir iş, bir intikam, bir avantaj sağ-lama fırsatıymış gibi konuşmasını dinlemek istemiyordu.

Fakat İnej'in notunu görmezden gelmezdi. Asla başlama ih-timali olmayan bu şeye bir son verme vakti gelmişti. Ona Pekka

hakkında duyduklarını anlatacak, kendi izlediği yollarla saklanma yerlerinden bazılarını Roeder'le paylaşmayı teklif edecekti. Her şey bitecekti. Işığsı söndürdü, uzun müddet sonra elinde pusulaıyla uykuya daldı.

Ertesi sabah yataktan zor kalktı. Son üç haftadır kötü alışkanlıklar edinmişti. İsteddiği zaman uyuyor, canı çektiği zaman yiyordu. Nina görse gurur duyardı. Wylan'ın evinde yaşamak büyümlü bir dünyaya adımını atmak gibi bir histi. O eve daha önce de girmişti, o ve Kaz, DeKappel'i çaldıklarında ve ardından Tatlı Resif işinden önce bir kez daha. Oysa bir eve hırsız olarak girmek başka şeydi, konuk olarak ağırılanmak başka şeydi. İnej üzerine titrenmesinden keyif aldığı için utandığını keşfetti. Öte yandan, Van Eck'in çalışanları onların orada bulunmasından memnun gi-biydiler. Belki de Wylan'ın evi satacağından ve işlerini kaybedeceklerinden korkmuşlardı. Ya da belki de Wylan'ın biraz nezaketi hak ettiğini düşünüyorlardı.

Hizmetlilerden biri yatağın yanına lacivert bir ipek sabahlıkla bir çift tüylü terlik bırakmıştı. Lavabonun yanındaki ibrikte sıcak su vardı, cam bir vazonun içi taze güllerle doluydu. Elini yüzünü yıkadı, saçını taradı, tekrar ördü. Sonra giyinip sessizce, üstelik ön kapıyı kullanarak, evden çıktı.

Limana kapüşonu başında, hızlı adımlarla gitti. Sokaklar hâlâ büyük oranda boştu, özellikle de sabahın bu vaktinde, ama İnej tedbiri elden bırakamayacağını biliyordu. Pekka Rollins gitmişti. Van Eck hapisteydi. Fakat Döküntüler'e bağlı olsun olmasın, Kaz'ın bu sokaklarda düşmanı varsa onun da vardı.

Kaz rıhtımda durmuş, sulara bakıyordu. Siyah paltosu omuz-

larına tam oturmuştu, denizden esen tuzlu rüzgâr koyu renk dalgalı saçlarını karıştırıyordu.

İnej geldiğini haber vermesine gerek olmadığını biliyordu, o yüzden onun yanında durup iskelelerdeki teknelerin manzarasını izledi. Görünüşe göre o sabah birkaç gemi yanaşmıştı. Belki de şehir eski ritmine kavuşuyordu.

“Evde durum nasıl?” diye sordu Kaz sonunda.

“Rahat,” diye itiraf etti İnej. “İyice tembelleştim.” İnej bir an için, *Kaz o rahatı kıskanıyor olabilir mi yoksa böyle şeyler ona yabancı mı*, diye merak etti. Acaba kendine hiç dinlenme izni veriyor muydu? Uyuyor muydu? Yemek yerken oyalanıyor muydu? İnej bunları asla bilemeyecekti.

“Duydum ki Wylan, Jesper’in piyasayla oynamasına izin veriyormuş.”

“*Oldukça* temkinli bir şekilde ve son derece sınırlı meblağlarla. Wylan onun kumar düşkünlüğünü üretken bir faaliyete sevk etmeyi umuyor.”

“İşe yarayabilir de felaketle de sonuçlanabilir ama bu zaten Jesper’in genel hali. Hiç değilse başarı şansı kumar salonundakinden fazla.”

“Wylan buna ancak Jesper bir Fabrikatör’le çalışmaya başlama sözü verdikten sonra razı oldu. Tabii önce bir Fabrikatör bulmaları lazım. Ravka’ya gitmeleri gerekebilir.”

Kaz başını yukarı kaldırdı, kanatlarını açmış tepelerinden uçan bir martıyı izledi. “Jesper’e onu özlediğimizi söyle. Sunta’daki herkes adına.”

İnej kaşını kaldırdı. “Sunta’daki herkes adına.” Bu, Kaz’dan bir demet çiçek almak ve onunla yürekten bir kucaklaşmayla eş-değerdi, Jesper için dünyalara bedeldi.

Bir yanı bu anın tadını çıkarmak, biraz daha onun yanında kalmak, kulak tırmalayıcı sesini dinlemek ya da daha önce defalarca yaptıkları gibi sadece orada sessizce dikilmek istiyordu. Çok uzun bir süre hayatının çok büyük bir bölümünü oluşturmuştu. Halbuki, “Ne iş, Kaz? Bu kadar kısa zamanda yeni bir iş planlıyor olamazsın,” dedi.

“Al,” dedi ona uzun bir dürbün verdi. İnej, Kaz’ın eldiven takmadığını fark etti. Tereddütle dürbünü aldı.

İnej uzun dürbünü gözüne götürüp limana baktı. “Neye bakıyorum?”

“Yirmi iki numaralı iskeleye.”

İnej lensi ayarlayıp iskeleleri taradı. Orada, Buz Sarayı için yola çıktıkları iskelede küçük bir savaş gemisi duruyordu. Bakımlı ve kusursuz boyuttaydı, topları dışarıdaydı ve ana direğinde üç Kerch balığını taşıyan bayrak dalgalanıyordu. Yan tarafında zarif beyaz harflerle *Hayalet* yazıyordu.

İnej’in kalbi duracak gibi oldu. Olamaz. “Bu...”

“Senin,” dedi Kaz. “Specht’ten doğru mürettebatı toplamanda yardımcı olmasını istedim. Başka bir ikinci kaptan istersen...”

“Kaz...”

“Wylan bana iyi bir fiyat verdi. Babasının filosu değerli gemilerle dolu ama bu... sana en yakışanıydı.” Çizmelerine baktı. “O iskele de sana ait. Geri döndüğünde, eğer dönmek istersen, hep orada olacak.”

İnej konuşmadı. Yüreği bu duyguları taşıyamıyordu, böylesi bir yağmura hazır olmayan kuru bir dere yatağı gibiydi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Kaz’ın çıplak eli bastonunun karga başını kavradı. Manzara o kadar tuhaftı ki İnej gözlerini bundan ayırmakta zorlandı. “Geri döneceğini söyle.”

“Ketterdam’daki işim bitmedi.” Kelimeler ağzından çıkana kadar niyetinin bu olduğunu bilmiyordu.

Kaz ona hızlı bir bakış attı. “Köle tacirlerini avlamak istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum ve yardımına ihtiyacım var.” İnej dudaklarını yaladı, denizin tadını aldı. Hayatı boyunca imkânsızlıklarla boğuşmuştu, şimdi neden imkânsız bir şeyi istemesindi ki? “Sorun sadece köle tacirleri değil. Tedarikçiler, müşteriler, Fıçı patronları, siyasetçiler de bunun bir parçası. İşin içinde para oldu mu ıstıraba göz yuman herkes.”

“Ben de bir Fıçı patronuyum.”

“Sen birini asla satmazsın, Kaz. Kâr için her türlü pislği yapan patronlardan biri olmadığını herkesten iyi biliyorsun.”

“Patronlar, müşteriler, siyasetçiler,” diye düşündü. “Bu, Ketterdam’daki insanların yarısı gibi bir şey... ve sen bunların hepsiyle mücadele etmek istiyorsun.”

“Neden olmasın?” diye sordu İnej. “Denizlerde ve şehirde. Teker teker.”

“Adım adım,” dedi. Sonra başını iki yana salladı, sanki bu fikri zihninden kovmaya çalışmıştı. “Benim hamurumda kahramanlık yok, Hayalet. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gerekirdi. Benden iyi bir adam olmamı istiyorsun. Ben...”

“Şehrin iyi bir adama ihtiyacı yok. Sana ihtiyacı var.”

“İnej...”

“Bana bir canavar olduğunu kaç kez söyledin? Öyleyse bir canavar ol. Geceleri gözlerini yumduklarında hepsinin korktuğu o şey ol. Bütün çetelerin peşine düşmeyiz. Çalışanlarına adil davranan evleri kapatmayız. Tante Heleen gibi kadınların, Pekka Rolins gibi adamların yakasına yapışırız.” Durakladı. “Bir de şöyle düşün... rakiplerini de bertaraf etmiş olacaksın.”

Kaz kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

Bir eli bastonunun üstüne yaslanmıştı. Diğer yanında duruyordu. İnej biraz kıpırdasa birbirlerine değeceklerdi. O kadar yakındılar. O kadar uzaktılar.

İnej temkinli bir şekilde parmak boğumlarını Kaz'ınkilerle dokundurdu; hafif bir ağırlık, kuştüyü kadar hafif. Kaz kasıldı ama kendini çekmedi.

“Bu şehirden vazgeçmeye hazır değilim, Kaz. Bence kurtarılmaya değer.” *Bence sen kurtarılmaya değersin.*

Bir keresinde bir geminin güvertesinde dikilmiş ve İnej aynen bu şekilde beklemişti. Kaz o zaman da konuşmamıştı, şimdi de konuşmuyordu. İnej onun uzaklaştığını, aşağıya sürüklendiğini, onu kıyıdan giderek uzağa taşıyacak bir anafora yakalandığını hissediyordu. İnej acı çekmenin nasıl bir duygu olduğunu ve oraya gidemeyeceğini biliyordu. Ancak boğulmak istiyorsa durum elbette başkaydı.

Kara Peçe'deyken Kaz ona birlikte savaşacaklarını söylemişti. *Bıçaklar çekili, silahlar çekili. Çünkü bizim işimiz bu.* İnej onun için savaşırdı ama onu iyileştiremezdi. Bu uğurda hayatını heba etmeyecekti.

Kaz'ın elinin kaydığını hissetti. Sonra eli elindeydi, avucu avucuna yapışmıştı. Kaz ürperdi. Yavaşça parmakları birbirine dolandı.

Uzun süre orada durdular, elleri birbirine kenetli bir halde engin gri denize baktılar.

Lantsov'un çift kartallı bayrağını taşıyan bir Ravka gemisi *Hayalef*'ten sadece birkaç iskele uzakta demirlemişti, muhtemelen turistleri ya da iş arayan göçmenleri indiriyordu. Dünya değişiyordu. Hayat devam ediyordu.

“Kaz,” diye sordu İnej ansızın. “Neden karga?”

“Neden karga ve kadeh mi? Herhalde kargalar leşçil olduklarından. Artıkları toplarlar.”

“Döküntüler dövmesini kastetmedim. O, çetenin geçmişi kadar eski. Neden onu benimsedin? Bastonun. Karga Kulübü. Yeni bir sembol seçebilir, yeni bir efsane yaratabilirdin.”

Kaz’ın acı kahve gözleri ufka kilitlenmişti, doğan güneşin soluk sarı ışığıyla yıkanıyordu. “Kargalar insanların yüzlerini hatırlarlar. Onları besleyen, onlara iyilik yapan insanları hatırlarlar. Ve onlara kötülük yapan insanları.”

“Sahi mi?”

Kaz yavaşça başını salladı. “Unutmazlar. Kime göz kulak olacaklarını ve kime dikkat etmeleri gerektiğini birbirlerine söylerler. İnej...” dedi Kaz bastonunun başıyla limanı işaret ederek, “bak.”

İnej dürbünü kaldırıp limana, gemiden inen yolculara baktı ama görüntü bulanıktı. İstemeden de olsa Kaz’ın elini bıraktı. Bir söz gibiydi ve bırakmak istemiyordu. Lensi ayarladı, bakışları borda iskelesinden inen iki figüre takıldı. Adımları zarif, sırtları bıçak gibi dimdikti. Suli cambazlar gibi hareket ediyorlardı.

Derin bir nefes aldı. İçindeki her şey dürbünün lensi gibi odaklandı. Zihni, önündeki görüntüyü reddediyordu. Bu gerçek olamazdı. Bir yanılsama, sahte bir yansıma, gökkuşağı renkli camlarla yapılmış bir yalandı. Tekrar nefes alacak ve paramparça olacaktı.

Kaz’ın koluna uzandı. Düşecekti. Kaz kolunu beline dolayıp onu ayakta tuttu. İnej’in zihni bölündü. Benliğinin yarısı, Kaz’ın çıplak parmaklarının, irileşen gözbebeklerinin, kendi vücuduna değen vücudunun farkındaydı. Diğer yarısı hâlâ gördüklerini anlamaya çalışıyordu.

Kaz’ın koyu renk kaşları çatılmıştı. “Emin değildim. Acaba...”

Kalbinin gürültüsünden Kaz’ı zar zor duyabiliyordu. “Nasıl?”

dedi, sesi dökülmeyen yaşlardan boğuk ve tuhaftı. “Onları nasıl buldun?”

“Sturmhond’dan bir iyilik. Anlaşmamızın parçası olarak keşif birlikleri gönderdi. Bir hataysa...”

“Hayır,” dedi sonunda yanaklarından yaşlar süzülerek. “Hata değil.”

“Elbette, eğer iş sırasında bir terslik çıksaydı cesedinle karşılaşacaklardı.”

İnej boğuk bir kahkaha attı. “Bu anı yaşamama izin ver.” Sırtını dikleştirdi, dengesini geri kazandı. Dünyanın değişmediğini mi düşünmüştü gerçekten? Aptallık etmişti. Dünya mucizelerden, beklenmedik depremlerden, ansızın patlayan ve bir kıtayı şekillendirebilen fırtınalardan oluşmuştu. Yanındaki çocuk. Onu bekleyen gelecek. Her şey mümkündü.

Şimdi İnej titriyor, ellerini ağzına götürmüş, iskeleden rıhtıma gidişlerini izliyordu. Öne doğru bir adım attı, sonra Kaz’a döndü. “Benimle gel,” dedi. “Gel, tanış onlarla.”

Kaz başını salladı, kendini hazırlarmış gibi parmaklarını bir kez daha esnetti.

“Dur,” dedi Kaz. Sesindeki yanma her zamankinden fazlaydı. “Kravatım düzgün mü?”

İnej güldü, başındaki kapüşon düştü.

“İşte böyle, hep gül,” diye mırıldandı Kaz ama İnej çoktan rıhtıma doğru yola çıkmıştı, ayakları neredeyse yere değmiyordu.

“Anne!” diye seslendi. “Baba!”

İnej onların döndüğünü gördü, annesinin, babasının elini tuttuğunu gördü. Ona doğru koşuyorlardı.

Kalbi, onu denize taşıyan bir nehirdi.

Pekka taşra evinin ön odasında oturmuş, beyaz tül perdelerden birinin ardından dışarı bakıyordu. Kael tülü. Maroch Glen'den ithal. Pekka bu yeri döşerken hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Evi sıfırdan inşa etmiş, her odanın boyutlarını, zeminin cilasını kendi belirlemiş, her aparatı ve mobilyayı özenle seçmişti. Zümrüt Sarayı onun gurur kaynağıydı; Fıçı'nın en cafcacflı döşenmiş yerlerinden biri olan Kael Prensi imparatorluğunun en değerli parçası, lüks ve azametın göstergesiydi. Fakat burası onun yuvası, kalesiydi. Her ayrıntıda saygınlık, gönenç, kalıcılık göze çarpıyordu.

Pekka burada oğluyla ve iyi para ödediğı korumalarıyla güven-de hissediyordu. Yine de pencereden uzaklaştı. Riske girmeye gerek yoktu. Dışarıda bir keskin nişancının saklanabileceğı bir dünya yer vardı. Belki de çimenlerin bitişiğindeki huş ağaçlarını kestirmeliydi.

Hayatının nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalıştı. Bir ay önce zengin, hatırı sayılır bir adam, bir kraldı. Ya şimdi?

Oğlunu kendine çekip kızıl saçlarını okşadı. Oğlan kucığında huzursuzdu.

Alby, Pekka'nın dizinden atlayarak, "Oynamak istiyorum!" dedi. Başparmağı ağzındaydı, bir yandan da küçük yumuşak bir aslanı tutuyordu. Bu, çocuğun sahip olduğu pek çok aslandan biriydi ama Pekka o oynuncağa bakmaya zar zor tahammül edebiliyordu. Kaz Brekker ona blöf yapmış, o da kanmıştı.

Fakat durum daha vahimdi. Brekker onun zihnine girmişti. Pekka oğlunun –kusursuz oğlunun– toprak altında gömülü olduğunu, çılgınlık atarak babasından yardım istediğini, ama babasının yardım edemediğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bazen oğlu tarlaların bir yerinden haykırıyor ama Pekka nereyi kazacağını bilemiyordu. Bazen üzerine atılan topraklardan dolayı felç olmuş halde mezarda yatan Pekka oluyordu. Önce ışık görüyor, yağmurun tıptırtısını duyuyor, ardından ağzına dolan toprak yığınları göğsündeki havayı çalıyordu. Yukarıda insanların güldüğünü duyabiliyordu; oğlanlar, kızlar, kadınlar, erkekler. Mavi alacakaranlık gökyüzünün altında siluetler duruyor, yüzleri gölgelerin arasında görünmüyor ama o, kim olduklarını biliyordu. Dolandırdığı, kandırdığı, öldürdüğü insanlar. Servet merdivenini tırmanırken üzerine basıp geçtiği bütün zavallı insanlar. Brekker'in ağabeyinin adını hâlâ hatırlayamıyordu. Neydi adı?

Pekka, Jakob Hertzoon'du. Binlerce farklı kişi olmuştu ama Kaz Brekker onu bulmuştu. İntikamını almaya gelmişti. O aptallardan biri onu bulabildiyse bir başkası neden bulamasındı ki? Üzerine toprak atmak için kaç kişi sıraya girerdi?

Karar vermek, çok basit kararlar vermek bile zorlaşmıştı. Takılacak kravat. Akşam yemeğinde yenecek yemek. Kendinden şüphe ediyordu. Pekka kendinden hiç şüphe etmemişti. Hayata bir hiç kimse olarak başlamıştı. Gezgin Ada'dan bir taş kırıcı, yalnızca kuvveti ve gençliği, kazma sallama ve taş taşıma yeteneği nedeniyle kıymet verilen balaban bir çocuk. Oysa bir yolunu bu-

lup Ketterdam'a giden bir tekneye binmiş ve yumruklarıyla isim yapmıştı. Bir boksör, yüreklerle korku salmış bir çete infazcısıydı. Kurnazlığı ve sertliği sayesinde, kimse kararlılığını yok edemediği için hayatta kalmıştı. Şimdi sadece içeride oturmak, viskisini yudumlamak, tavanda kıpırdayan gölgeleri izlemek istiyordu. Diğer her şey, içini korkunç bir bitkinlikle dolduruyordu.

Sonra bir sabah parlak, mavi emaye bir gökyüzüne uyandı. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu. Yazın gelişini, havadaki sıcaklığı, bahçedeki meyvelerin olgunlaştığını hissedebiliyordu.

Giyindi. Kahvaltısını yaptı. Sabahı tarlada geçirdi, güneşin altında çalışıp oğluyla oynadı. Hava fazla ısınınca geniş verandada oturup soğuk limonatalarını içtiler. Sonra Pekka içeri girdi ve çalışma masasının üzerinde yığılmakta olan belgeler ve faturalarla yüzleşti.

Zümrüt Sarayı ve Kael Prensi'nde durum hiç iç açıcı değildi. Sağlık tedbiri olarak şehir yönetimi tarafından kapatılmışlar, salgın yeri olduklarını belirtmek için kapılarına ve pencerelerine siyah X harfleri çizilmişti. Ketterdam'dan gelen haberler salgının yanlış alarm olduğunu, çabuk yayılan ama zararsız olduğu anlaşılan yabancı bir mantar ya da virüsten kaynaklandığını gösteriyordu. Yetkililer yine de tedbiri elden bırakmak istemiyorlardı.

Pekka bilanço tablolarını inceledi. İki kumarhane de zaman içinde kurtarılabilirdi. Bu yıl için zararı gözden çıkaracaktı ama ortalık yatışınca binaların dışını boyatıp onlara yeni isimler verecek ve tekrar para basmaya devam edecekti. Tatlı Dükkan'ını muhtemelen kapatmak zorunda kalacaktı. Salgına yakalanma riski varken hiçbir adam orada pantolonunu indirmezd; özellikle de ihtiyaçlarını giderebileceği başka nice müessese dururken. Talihsiz bir durumdu ama daha önce de aksilikler yaşamıştı. Elinde ücretsiz çalışacaklardan oluşan kocaman bir havuz vardı. O hâlâ

Pekka Rollins'ti, Fıçı'nın kralı. Ve sokaklarda dolaşan o küçük ser-serilerden bu gerçeği unutanlar varsa onlara seve seve hatırlatırdı.

Pekka yığılan belgeleri ve mektupları gözden geçirmeyi tamamladığında karanlık çökmüştü. Gerindi, viskisini bitirdi, çenesinin altına sıkıştırdığı o melun aslanla mışıl mışıl uyuyan Alby'ye baktı. Oğlunun odasının önünde nöbet tutan korumalara iyi geceler diledi, sonra koridorda ilerledi.

“Yatıyor musun patron?” diye sordu Yiğit. O ve bir başka çam yarması, Pekka'nın güvenebileceğini bildiği adamlar, geceleri Pekka'nın odasını koruyordu.

“Evet, Yiğit. Üstelik de iyi bir gece olacak.”

Yatağa girdiğinde rüyasında oğlunun ağladığını ya da mezarı ya da tepesinde dikilmiş kahkahalarla gülen o karanlık koroyu görme-yeceğini biliyordu. Bu gece Gezgin Ada'yı, yemyeşil tarlalarını ve dağları kaplayan sisleri görecekti. Sabah dinlenmiş ve yenilenmiş, tahtını geri almak için gerekeni yapmaya hazır olarak kalkacaktı.

Oysa göğsünde ağır bir kayanın ağırlığıyla uyandı. Aklına ilk önce mezar geldi, üzerine baskı yapan toprağın ağırlığı. Sonra kendine geldi. Odası karanlıktı, üzerinde biri vardı. Nefes alıp kalkmaya çalıştı ama bir çift dizin ve dirseğin onu olduğu yere mıhladığını, boynuna bıçağın dayandığını hissetti.

“Seni geberteceğim,” dedi Pekka soluk soluğa.

“Denedin zaten.” Bir kadın sesi, yo, yo, bir kız sesi.

Adamlarını çağırmak için bağırarak oldu. Kız bıçağı boynuna bastırdı. Yakasına kan süzülürken Pekka tısladı. “Bağırırsan bu bıçağı gırtlığına saplarım.”

“Ne istiyorsun?”

“Yaşamayı seviyor musun, Rollins?” Cevap vermeyince kız bıçağı tekrar bastırdı. “Sana bir soru sordum. Yaşamayı seviyor musun?”

“Korumalarımı nasıl atlattın?”

“Onlara koruma mı diyorsun sen?”

“Onları öldürdün mü?”

“Gerek görmedim.”

“Odadaki tek pencere parmaklıklılı. Oradan...”

“Ben Hayalet'im, Rollins. Parmaklıklar beni durdurabilir mi sence?”

Brekker'in Sulili kızı. O Ravkalı paralı askere verdiği paraya lanet okudu.

“Demek Brekker mesajını iletmek için seni gönderdi?” diye sordu.

“Ben kendi mesajımı iletmeye geldim.”

“Bana Brekker'le yaptığın anlaşmadan bahset. Sana ne veriyorsa ben iki katını veririm.”

“Şşş,” dedi kız, dizleriyle baskı uygulayarak. Pekka omzundan pat diye bir ses geldiğini duydu. “Dunyasha'nın beyni şu anda Ketterdam sokaklarının arnavutkaldırımı taşlarını süslüyor. Sana neler yapabileceğimi düşünmeni istiyorum.”

“Neden beni hemen öldürüp tehditlerini kendine saklamıyorsun?” Menajeri'den çıkmış bir kızın tehditlerine boyun eğmeyecekti.

“Ölüm henüz hak etmediğin bir lütuf.”

“Seni...”

Kız, Pekka'nın ağzına bir şey tıktı.

“Artık çılgılık atabilirsin,” dedi. Pekka'nın geceliğini sıyırdıktan sonra bıçağını göğsüne batırdı. Pekka tıkaca rağmen feryat etti, kızı üzerinden atmaya çalıştı.

“Dikkat et,” dedi. “Elimin kaymasını istemezsin, değil mi?”

Pekka kendini durmaya zorladı. Gerçek acı hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti. Yıllardır hiç kimse ona el kaldırmaya cüret edememişti.

“Güzel.”

Kız eserine bakmak istercesine hafif geriye kaykıldı. Pekka nefes nefese aşağıya baktı ama hiçbir şey göremedi. Midesi bulandı.

“Bu ilk kesikti, Rollins. Ketterdam’a bir daha dönecek olursan ikinci keşiği de atmak için seni tekrar bulurum.”

Kız, Pekka’nın geceliğini indirdi, sonrasında da gitmişti. Pekka onun gittiğini duymadı, sadece göğsündeki ağırlığın kaybolduğunu hissetti. Ağzındaki tıkaçı çıkarıp yuvarlandı, el yordamıyla lambayı açtı. Odanın içi aydınlandı, şifoniyer, ayna, lavabo. Orada kimse yoktu. Pencereye gitti. Parmaklıklar hâlâ yerinde ve kilitliydi. Kızın, göğsünde bıçağını kullandığı yer yanıyordu.

Şifoniyere sendeleyip kana bulanana geceliğini sıyırdı. Kız tam kalbinin üstünü kesmişti. Kesiklerden kan sızıyordu. *Bu ilk kesikti. Ağzına safra geldi.*

Bütün Azizler ve anneleri aşkına, diye düşündü. *Kalbimi göğsümden söküp alacak.*

Pekka, dünyanın en yetenekli suikastçılarından biri, vicdansız ve merhametsiz bir yaratık olan Dunyasha’yı düşündü. Hayalet onu alt etmişti. Belki de gerçekten insan değildi.

Alby.

Kapıdan bir hışımla koridora çıktı, hâlâ orada duran korumaların yanından geçti. Yüzlerinde afallamış bir ifade, hazır ola geçtiler ama Pekka koridorda koşarak oğlunun odasına gitti. *Lütfen,* diye yalvardı sessizce, *lütfen, lütfen, lütfen.*

Kapıyı şiddetle açtı. Koridorun ışığı yatağa düştü. Alby yan tarafı üzerine yatmış, başparmağı ağzında, mışıl mışıl uyuyordu. Pekka kapı çerçevesine yaslandı. Rahatlamıştı, geceliğini kanayan göğsüne tutuyordu. Sonra oğlunun kollarında tuttuğu oyuncucağı gördü. Aslan gitmişti. Yerinde kara kanatlı bir karga vardı.

Pekka oğlunun yanağında kıllı bacaklı bir örümcek görmüş-
çesine irkildi.

Kapıyı usulca çekip koridorda odasına yürüdü.

“Shay ve Gerrigan’ı kaldırın,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Yiğit. “Hekim çağırayım mı?”

“Söyle onlara valizlerimizi hazırlasınlar ve bütün paramızı da
toplasınlar.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Olabilirdiğince uzağa.”

Rollins yatak odasının kapısını ardından kapadı. Pencereye
gidip parmaklıkları yokladı. Hâlâ sağlam. Hâlâ kilitli. Camın si-
yah parıltısında aksini gördü ama kendini tanıyamadı. Seyrelen
saçları ve korku dolu gözleri olan bu adam kimdi? Vaktiyle hiçbir
tehdide pabuç bırakmaz, başı her daim dik dururdu. Ne değişmiş-
ti? Sebep sadece zaman mıydı? *Hayır*, dedi kendi kendine, sebep
başarı. Rehavete kapılmıştı ve bundan keyif aldığı fark etti.

Pekka aynanın karşısına oturup göğsündeki kanları silmeye baş-
ladı. Ketterdam’a sahip olmaktan gurur duymuştu. Tuzaklar kurmuş,
yangınlar çıkarmış, ona meydan okuyanların boyunlarına çizmesiyle
basmış ve cesaretinin meyvelerini toplamıştı. Muhafiflerin çoğu pes
etmişti; kolay lokmaydılar, arada sırada kendisine yöneltilen meydan
okumalardan neredeyse heyecan duymuştu. Fıçı’ya diz çöktürmüş,
oyunun kurallarını keyfe keder yazmış, canı istediğinde değiştirmişti.

Sorun şuydu ki onun yarattığı şehirde hayatta kalmayı başaran
yaratıklar başlı başına sefil bir türdü, Brekker, onun Hayaleti, be-
raberindeki kokuşmuş çetesi... Korkusuz, sert bakışlı ve vahşiy-
diler, gözlerini altın değil intikam hırsı bürümüşü.

Yaşamayı seviyor musun, Rollins?

Evet, seviyordu, hem de çok seviyordu ve uzun süre daha yaşamını devam ettirmek niyetindeydi.

Pekka parasını sayacaktı. Oğlunu büyütecekti. Kendine güzel bir kadın bulacaktı; hatta belki iki, belki on. Ve belki de sakın anlarında kendi gibi adamlara, Brekker ve çetesini doğuran talih-sizliğin mimarlarına kadeh kaldıracaktı. Onların şerefine içecekti ama en çok da başlarına nasıl bir bela geleceğinden habersiz fakir ahmamlara.

TEŞEKKÜR

Joanna Volpe; namı diğer Kurt, namı diğer en komik, en katı, en zeki, en sabırlı temsilci, dostum ve en ateşli savunucum olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca benim için bir ajans, bir aile, bir ordu olduğunuz için Team New Leaf'teki herkese –özellikle de Jackie, Jaida, Mike, Kathleen, Mia, Chris, Hilary, Danielle ve Pouya “All Star” Shahbazian'a– sonsuz teşekkürler. Sizi seviyorum, çocuklar.

Holly Black ve Sarah Rees Brennan sadece iskeletini görebildiğim bu hikâyeye can vermeme yardım ettiler. Robin Wasserman, Sarah Mesle, Daniel José Older ve Morgan Fahey paha biçilmez editörlük bilgilerini benimle paylaştılar. Rachael, Robyn ve Flash oturma odamda ve bahçemde saatler geçirerek bana eşlik ettiler. Eğlenceli ve güzel savaşçı melekler olan Amie Kaufman ve Marie Lu benim çok sayıda saçma e-postama katlandılar. Rainbow Rowell bir Gryffindor ama sanırım aramız iyi. Anne Grasser programımı yönetip çılgın isteklerimi sabırla karşıladı. Nina Douglas kitaplarımı Birleşik Krallık'ta tanıttı ve yolculuk esnasında beni güldürmeye devam etti. Noa Wheeler, Ketterdam'da bir süre daha kaldığın ve beni (ve uyumsuz ekibimizi) bu macerada yalnız bırakmadığın için teşekkürler.

Her zamanki gibi, sağ kolum, benden ve kitaplarımdan vaktini

ve yaratıcı beynini esirgemeyen nöbetçi dâhim olan Kayte Ghaffar'a son derece minnettarım.

MacMillian ailesine sonsuz şükranlarımı sunuyorum: Jon, Laura, Jean, Lauren, Angus, Liz, Holly, Caitlin, Kallam, Kathryn, Lucy, Katie, April, Mariel, Melinda, Eileen, KB, (bu kapakta bir şekilde kendini aşmayı başaran) Rich, bu kitabın raflardaki yerini almasını sağlayan pazarlama birimindeki bütün çalışanlar. Özel bir teşekkürü de benimle turlara katılarak ilgilenen ve havaalanlarında zırvalamamı dinleyen inanılmaz reklam ekibine göndermek istiyorum: Morgan, Brittany, Mary, Allison ve bilhassa bu seride harikalar yaratan Şahane Molly Brouillette.

El çabukluğu ve illüzyonlar konusundaki yardımları için Steven Klein'a, kimyasal ekin kurdu ve aurik asitle ilgili katkılarından dolayı Angela DePace'ye ve Kuwei'yi diriltme vakti geldiğinde beyin fırtınası yaparak emeğini esirgemeyen Josh Minuto'ya teşekkür ederim.

Lulu, tatillerini ertelediğin, huysuzluklarıma katlandığın ve şakayık çiçekleri için teşekkürler. Christine, Sam, Emily ve Ryan, ailem olduğunuz çok mutluyum. Herkese mısır turtası!

Bütün okurlara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, booktuber'lara, Instagramcılara, booklr kullanıcılarına, kurgu yazarlarına, sanatçılara ve düzenleme ve şarkı listesi yapımcılarına: Grisha dünyasına bu kitapların ötesinde hayat verdiğiniz için size sonsuz teşekkürler. Gerçekten minnettarım.

Ve son olarak, insan kaçakçılığının ve zorla çalıştırmanın bitirilmesine katkı yapmak isterseniz bir ıskunaya ve ağırtoptlara ihtiyacınız yok. GAATW.org sitesi, desteklerinizi kabul edecek saygın örgütler hakkında çevrimiçi kaynaklar ve bilgiler sunmaktadır.

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million. The number of people who are malnourished has increased from 1.2 billion to 1.5 billion. The number of people who are obese has increased from 100 million to 300 million.

The World Bank has estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

The World Bank has also estimated that the number of people who are undernourished in the world will increase from 800 million in 1990 to 1.2 billion in 2020. The number of people who are malnourished will increase from 1.5 billion in 1990 to 2.2 billion in 2020. The number of people who are obese will increase from 300 million in 1990 to 600 million in 2020.

KOŞULLAR HER ZAMANKİNDEN DAHA ZOR,
KAYBEDİLECEK SEYLER İSE DAHA DEĞERLİ.

Kaz Brekker ve ekibi, hayatta kalacaklarına
inanmadıkları bir soygunun üstesinden
gelmeyi başarır. Fakat büyük ödülü
paylaşmadan kendilerini tekrar ölüm
kalım savaşının ortasında bulurlar.

Grisha dünyasının kaderi, şehrin karanlık
sokaklarındaki intikam savaşına bağlıdır.

Kaz ve ekibinin ise ne pahasına olursa
olsun bu savaşı kazanmaktan başka
çaresi yoktur.

ISBN 978-605-186-282-8

9 786051 862828